

**RETHINKING TRANSFORMATION WITH TOURISM:
THE CASE OF İZMİR-ALAÇATI**

**A THESIS SUBMITTED TO
THE GRADUATE SCHOOL OF SOCIAL SCIENCES
OF
MIDDLE EAST TECHNICAL UNIVERSITY**

BY

AYHAN MELİH TEZCAN

**IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR
THE DEGREE OF MASTER OF SCIENCE
IN
THE DEPARTMENT OF
URBAN POLICY PLANNING AND LOCAL GOVERNMENTS**

MAY 2010

Approval of the Graduate School of Social Sciences

Assist. Prof. Dr. Aykan ERDEMİR
Director

I certify that this thesis satisfies all the requirements as a thesis for the degree of Master of Science.

Assoc. Prof. Dr. H. Çağatay KESKİNOK
Head of Department

This is to certify that we have read this thesis and that in our opinion it is fully adequate, in scope and quality, as a thesis for the degree of Master of Science.

Assoc. Prof. Dr. M. Melih PINARCIOĞLU
Supervisor

Examining Committee Members

Prof. Dr. Melih ERSOY (METU, CRP) _____

Assoc. Prof. Dr. M. Melih PINARCIOĞLU (METU, CRP) _____

Assist. Prof. Dr. M. Kemal BAYIRBAĞ (METU, ADM) _____

I hereby declare that all information in this document has been obtained and presented in accordance with academic rules and ethical conduct. I also declare that, as required by these rules and conduct, I have fully cited and referenced all material and results that are not original to this work.

Name, Last name: Ayhan Melih TEZCAN

Signature :

ABSTRACT

RETHINKING TRANSFORMATION WITH TOURISM: THE CASE OF İZMİR-ALAÇATI

TEZCAN, Ayhan Melih

M.S., Department of Urban Policy Planning and Local Governments

Supervisor: Assoc. Prof. Dr. M. Melih PINARCIOĞLU

May, 2010, 425 pages.

Tourism has been supported as a development strategy by central governments for the settlements mainly located in the western and southern coasts of Turkey since 1970s. The replacement of agricultural production with tourism was not only resulted in the transformation of social and economic relations but also spatial developments in these places. This thesis is an attempt to investigate socio-economic and socio-spatial consequences of tourism policies and the positions of local people in this process in the case of İzmir-Alaçatı. Qualitative data gathering methods (in-depth interviews, participant observations etc.) are used in this study in order to obtain necessary information about the research area. The findings of the study indicated that local people, new comers and migrant workers whose positions are determined according to their ownership of different forms of capital in social space which determine their success or failure in the tourism field have been influenced in different ways from this process. For instance, most of local people are the losers of this process as a result of lack necessary forms of capital in tourism field and mismatch between their historically constituted systems of dispositions (habitus) and tourism field. In the conclusion part, it is emphasized that there is the need for a comprehensive approach to tourism issue and the

impacts of different policy implementations to the coastal areas should be taken into consideration by decision-makers in order to achieve more egalitarian development strategies for local communities.

Key Words: Bourdieu, tourism, Alaçatı, forms of capital, gentrification.

ÖZ

TURİZMLE DÖNÜŞÜMÜ YENİDEN DÜŞÜNMEK: İZMİR-ALAÇATI ÖRNEĞİ

TEZCAN, Ayhan Melih

Yüksek Lisans, Kentsel Politika Planlaması ve Yerel Yönetimler Anabilim Dalı

Tez Yöneticisi: Doç. Dr. Melih PINARCIOĞLU

Mayıs, 2010, 425 sayfa.

Turizm, 1970'lerden bu yana, Türkiye'nin batı ve güney kıyılarındaki yerleşimler için bir gelişme stratejisi olarak merkezi hükümetler tarafından desteklenmektedir. Bu yerlerde, tarımsal üretimin turizmle yer değiştirmesi sadece toplumsal ve ekonomik ilişkilerin değil aynı zamanda mekânsal gelişiminde dönüşümüne yol açmıştır. Bu tez turizm politikalarının sosyo-ekonomik ve sosyo-mekânsal sonuçlarını ve İzmir-Alaçatı örneğinde yerel halkın bu süreçteki konumlarını araştırmaya yönelik bir çabadır. Bu çalışmada, araştırma alanıyla ilgili olarak gerekli bilgilerin elde edilmesinde, niteliksel veri toplama yöntemleri (derinlemesine görüşme, katılımcı gözlem vb.) kullanılmıştır. Çalışmanın bulguları göstermiştir ki, toplumsal uzamdaki konumları ve turizm alanındaki başarı ya da başarısızlıkları farklı sermaye türlerine sahipliklerine göre belirlenen yerel halk, yeni gelenler ve göçmen işçiler bu süreçten farklı şekillerde etkilenmişlerdir. Örneğin, yerel halkın çoğunluğu turizm alanında gerekli sermaye türlerinden yoksun olmaları ve tarihsel olarak inşa etmiş oldukları yatkinlikler sistemleriyle(habitus) turizm alanı birbirine uymadığından bu sürecin kaybedenleri olmaktadır. Sonuç kısmında da, turizm konusunda kapsamlı bir yaklaşıma ihtiyaç olduğu ve farklı siyasa uygulamalarının kıyı alanlarına

etkilerinin, yerel topluluklar için daha eşitlikçi gelişme stratejilerini gerçekleştirmesi amacıyla karar vericiler tarafından dikkate alınması vurgulanmıştır.

Anahtar Sözcükler: Bourdieu, turizm, Alaçatı, sermaye türleri, mutenalaştırma.

**To the memory of my dear grandfather,
Ayhan TEZCAN
(1931-2005)
who felt proud of me until the end of his life.**

ACKNOWLEDGEMENTS

First of all, I wish to express my sincere thanks to Assoc. Prof. Dr. Melih PINARCIOĞLU for his guidance and support through the preparation of this thesis. I would also like to thank Prof. Dr. Melih ERSOY for his support and for Mudurnu trip which enabled me to develop new ideas. And I offer sincere thanks to Assoc. Prof. Dr. H. Tarık ŞENGÜL for introducing me Pierre Bourdieu's theory.

My special thanks go to Assist. Prof. Dr. Mustafa Kemal BAYIRBAĞ for introducing me the field of urban studies and for his valuable suggestions and his guidance whenever I was in need of them.

And the people of Alaçatı, I am grateful to all of you and I hope this thesis will help to reverse current situation in Alaçatı for your advantage by creating consciousness about it.

My special thanks go to my father Feridun TEZCAN, without his support this thesis could not be written, and to my mother Münire TEZCAN, without her I would not be a person who I am now. And I wish to thank my sister Gizem TEZCAN for her encouragements during the preparation of this thesis.

I would also like to thank my dear girlfriend Fatma AYDIN who was always supported and encouraged me to finish this thesis. She was always with me during times of despair.

Mehmet Penpecioglu, Yasemin İlkay, Ayşe Çolpan Kavuncu, Ufuk Poyraz, Gülçin Tunç, Ceren Gamze Yaşar and all my friends: thank you for your contributions during the preparation of this thesis.

TABLE OF CONTENTS

PLAGIARISM	iii
ABSTRACT.....	iv
ÖZ	vi
DEDICATION	viii
ACKNOWLEDGEMENTS	ix
LIST OF TABLES	xiii
LIST OF FIGURES	xiv
CHAPTER I.....	1
INTRODUCTION	1
1.1. Research Method of the Thesis	4
1.2. The Field Research and the Data Collection.....	5
1.3. Contours of the Thesis	9
CHAPTER II.....	10
THEORETICAL FRAMEWORK OF THE THESIS.....	10
2.1. BOURDIEU’S CONCEPTUALIZATION AS A RELATIONAL APPROACH TO THE SOCIAL REALITIES	10
2.1.1. Field(s): Structural Constraints for Practices of Social Agents and Social Classes.....	13
2.1.2. The Link Between Structure and Agency: Habitus.....	17
2.1.3. Bourdieu’s Contribution to Discussions on Capital: Forms of Capital.....	21
2.1.4. Social Space	25
2.1.5. Implications of Bourdieu’s Conceptualizations for This Thesis.....	28
2.2. TOURISM AND GENTRIFICATION.....	30
2.2.1. TOURISM.....	30
2.2.1.1. Historical Evaluation of Tourism.....	32

2.2.1.2. Definitions of Tourism.....	35
2.2.1.3. Some Classifications of Tourism	39
2.2.1.4. Consequences of Tourism Developments and World Experiences	40
2.2.1.5. Tourism in Turkey	46
2.2.1.6. Legal/Administrative Aspects of Tourism in Turkey	48
2.2.1.7. Conclusion for Tourism and Implications for This Thesis	51
2.2.2. GENTRIFICATION	52
2.2.2.1. Periodization of Gentrification Process	53
2.2.2.2. Explaining Gentrification.....	58
2.2.2.2.1. Production/ Economic Capital/ Supply/ Structure Approaches on Gentrification	58
2.2.2.2.2. Consumption/ Cultural Capital/ Demand/ Actor Approaches on Gentrification	61
2.2.2.2.3. Evaluation of the Two Approaches.....	63
2.2.2.3. Different Types of Gentrification.....	65
2.2.2.4. Consequences of Gentrification Process and Implications for Tourism Development	66
2.2.2.5. Conclusion for Gentrification and Implications for This Thesis.....	69
CHAPTER III	71
THE CASE STUDY: İZMİR-ALAÇATI	71
3.1. Brief History of the Town	72
3.2. Demographic and Economic Characteristics of Alaçatı Town	74
3.2.1. Demographic Characteristics of the Town.....	74
3.2.2. Economic Characteristics of the Town	76
3.3. Policy Aspects of Transformation: Changing Fields of Struggle	83
3.3.1. Impacts of Central Government Policies	83
3.3.2. The Municipality's Position in the (Re)Organization of the Field(s)	89

3.3.2.1. Spatial Developments in Alaçatı	91
3.3.2.2. Actions and Projects of the Municipality	96
3.3.2.2.1. Social Housing Projects	96
3.3.2.2.2. The Water Service Privatization	98
3.3.2.2.3. Project Initiated by the Public-Private Partnership: Port Alaçatı and Coastal Areas	102
3.3.2.2.4. The Urban Renewal Project	108
3.4. Positions of Local People in the New Field(s).....	112
3.4.1. Ownership of Different Forms of Capital of Local People in Alaçatı	115
3.4.2. What are the choices of local people in gentrification process?	131
3.5. Gentrified Neighbourhoods as Places of Consumption	134
3.5.1. Local People in Places of Consumption.....	141
3.5.2. Participation of Local People to Tourism as Operators	149
3.6. Socio-Spatial Segregation in Gentrification Process	155
CHAPTER IV	164
CONCLUSION.....	164
4.1. Policy Proposals.....	171
REFERENCES	174
APPENDICES	186
APPENDIX A.....	186
In-depth Interviews	186
APPENDIX B	404
Tourism Encouragement Law.....	404
APPENDIX C	424
Spatial Planning History of Alaçatı Town	424

LIST OF TABLES

Table 1. Research Process of the Thesis	8
Table 2. Determinants of Social Relations Established between Hosts and Guests.	41
Table 3. Timeline of Some Local Actions and Spatial Development Stages	95
Table 4. Tariffs of Water and Wastewater	102
Table 5. An Average Cost of a Meal for One Person in the Tuval Restaurant.	142

LIST OF FIGURES

Figure 1. Distribution of Social Agents in Social Space in France (Bourdieu, 1998, p.5).	28
Figure 2. Geographical Position of Alaçatı.....	71
Figure 3. Historical Flow of Population Change in Alaçatı (TÜİK, 2009a).....	74
Figure 4. Six Neighbourhoods of Alaçatı Town.	76
Figure 5. Number of the Visits Made by People According to the Months in Turkey for 2007-2008 Period (TÜİK, 2009b).....	80
Figure 6. Borders of the Plan and Sub-Regions (Günay, Keskinok and Ersoy, 2006).	88
Figure 7. Çamlıköy Area.	93
Figure 8. Number of Construction Permissions in Alaçatı (TÜİK, 2009c).	94
Figure 9. 1 st and 2 nd Social Housing Areas.	96
Figure 10. The Beginning of the Port Alaçatı from Google Earth (2002)	104
Figure 11. Port Alaçatı's Current Situation from Google Earth (2009).....	104
Figure 12. Coastal Areas I (2002).....	107
Figure 13. Coastal Areas II (2009).....	107
Figure 14. Gate of The Town Before and After the Renewal Project.....	109
Figure 15. A news from one of National Newspaper (Hurriyet Pazar, 11 February 2009).	117
Figure 16. Alaçatı Migros (2010).	117
Figure 17. Selective Gentrification of the Historical City Centre and Rent Gap in the Outskirts.....	135
Figure 18. The Number of Permissions Given by Alaçatı Municipality to open New Business Enterprises (Alaçatı Municipality, 2009.	136
Figure 19. A night on the Kemalpaşa Street (Hurriyet 3 July 2009)	138
Figure 20 A News from the Local Newspaper called Alaçatı: “Artisans of the Bazaar have started to move into their new shops.” (2008, July).	153
Figure 21. Different Parts of Alaçatı town.....	156
Figure 22. Social Housing Area.....	158

CHAPTER I

INTRODUCTION

Cities and towns located on the coastal areas of Turkey have been exposed to pressures of transformation led by tourism for a long time. Tourism has seen as a significant development strategy for these places where fundamental social and economic relations were determined by agriculture historically. Although the roots of this development strategy goes back to the 1970s by the construction of big hotels owned and managed by the state, it has gained acceleration after 1980s by the changing policy preferences and strengthened market forces. Thus, investigating tourism developments have become one of the important research areas. There are many different approaches to tourism studies but I believe that tourism studies should be designed to overcome the problems of narrow evaluations made in the studies of tourism management dealing only with the efficiency and productiveness in tourism sector and deterministic sociological explanations of the positive impacts of tourism on local people. Rather there is the need to analyze all components of the political, social, economic, cultural and spatial developments relationally since without constructing relational approach about the issue, it would become impossible to offer alternative development strategies for these areas. The need for relationality in tourism studies emphasized by Featherstone as leisure choices can only be able to gain its meanings and importance by registering them “on a map of the class-defined social field of leisure” through which their practices gain meanings and importance by relationally defining structured oppositions and differences (as cited in Hall et al. 2004, p.5). Therefore, in this study tourism transformations should be questioned as a process obtaining its transformative power from central and local policies and constructing strong ties with other socio-spatial and socio-economic developments through analyzing gentrification process.

Until the end of the 1980s, Alaçatı, which is a town located on the west coast of Turkey close to Greek Island called Chios, was a place where there was not any significant economic activity other than agriculture and commerce. After the end of the 1990s it has become one of the important tourism destinations in Turkey. The transformation process initiated by the middle class investors and has preceded with gentrification of the inner city areas by the upper and middle class migrants for commercial purposes. As we have already mentioned above, these are the results of some constituent policies such as the subsidies given for tourism investments by the central government, privatization of the presentation of the water service for the construction of infrastructure in the town by the World Bank credits, opening of the agricultural lands to the construction and declaration of the town as one of the tourism investment areas planned by the Ministry of Tourism and Culture. These policies have determined the boundaries of the transformation and the rules of the tourism field.

In the framework drawn by the implementations of these policies, ascending economic growth and the migration of the middle and upper classes from İstanbul initiated the transformation of the town. In historical city centre, buildings have been bought (or to be honest it can be named as an expropriation process) by the new comers from İstanbul, İzmir and Ankara and there emerged ‘gentrification’ determined by the market forces and facilitated by the municipality. Gentrification has been used in this thesis in its broader meaning and it is going to be used as the gentrification of old agricultural lands and old buildings in the inner city areas. This kind of gentrification process includes both the changing composition of the neighbourhoods and spatial organisations of everyday life such as public places, coffee houses¹ etc. and changing use of agricultural lands for commercial and housing purposes. This process can only be realized through the presence of convenient field structure in the sense of

¹ Coffe house has special name in Turkish called Kırathane which means a place for reading. However, today, it is mostly used as a socialization place by people and a place where they made conversations about politics, economics, and sport issues.

Bourdieu and the presence of social agents whose habitus and ownership of different forms of capital match with that field.

In this thesis, there is going to be a critical evaluation of the politics of local transformation by analyzing its sociological and spatial aspects. Hence, there is the need for clarifying the conditions behind economic, social and spatial changes and the costs of transformation for the local people. The author is going to find answers to questions such as “How tourism transformation processes are realized in the case of Alaçatı?”, “What kind of constituent central and local policies and projects have impacts upon them?”, “How gentrification and tourism transformation have been combined and have determined the path of transformation?”, “How local people are affected from the tourism transformation process?”, and “What kinds of exclusion mechanisms are in practice and reproducing inequalities within society?” I will construct the relationality between the tourism developments and gentrification process by taking into consideration the roles and position of the local people and struggles of different actors in the field(s). For this purpose, firstly the central and municipal policies should be discussed as the instruments of changing rules and regulations of fields and the structure. And then, the roles of different actors in this process and socio-spatial segregation in Alaçatı and socio-economic exclusion processes experienced by local people are something needs to be analyzed. In this framework, the main issue that is focused on can be put forward as the ‘socio-economic consequences of tourism developments, its socio-spatial aspects in terms of gentrification issue and the positions of different social classes in different fields of struggle in tourism transformation’ in the case of İzmir-Alaçatı.

Consequently, this thesis asserts that Bourdieu’s conceptualizations can be used in tourism studies in order to understand the whole transformation process by analyzing tourism and organization of it by public policies. However, it is going to be claimed that the transformation with tourism is not something totally

unique to Alaçatı town. It has strong ties with broader public policy preferences and world tourism trends in terms of field aspects and social agents' habitus and the ownerships of different forms of capital by local people and new comers in both participating to that field and reproducing their position in the social space.

1.1. Research Method of the Thesis

According to Pearce and Moscardo (1999) there are two basic research approaches which are the ethnographic case study and the social survey work in tourism studies. They stated that ethnographic “studies have been conducted in developing countries and take a cautionary perspective emphasizing the negative consequences of tourism” whereas the social survey work trying to do detail analysis by examining the “host community attitude towards tourism and its impacts” (p.34-35). In this study, the research was guided by the former approach and tried to investigate what tourism developments costs for the areas where the investments of the capital turns into the invasion of not only the land but also the social, cultural and economic fields. This requires critical and comprehensive approach to the development and transformation issue experienced in the town. For this purpose, this research has been handled by using diversified amount of qualitative methods enabling the researcher to understand the confusing relationships between social, economic, cultural and spatial issues. The research was designed as an ethnographic study. Why ethnographic research was chosen to investigate the issue? It can be answered by referencing to the Cook and Crang (2007, p.11):

Ethnographic research is not only a matter of finding out what a spuriously pure object might think and do but... it is also one of trying to get both at why this has come to be the case and at what wider causes and effects this might have (p.11).

There are various methods that can be used during ethnographic research which are participant observation, interviews and visuals etc. and a combination of reading and doing should be preferred rather than a separation of reading then doing (Cook & Ian, 2007). Thus, doing research in the field and necessary

theoretical readings were not seen separate processes, rather they were seen inseparable parts of the research process. Theoretical framework of the thesis composed of Bourdieu's conceptualizations about social agents and structures, discussions made on tourism issues and arguments about gentrification processes.

1.2. The Field Research and the Data Collection

The field research of the study was conducted during my visits to the Alaçatı starting in January 2007 and continued until the end of November 2009. In order to study the transformation process of the Alaçatı, I used four main data collection types:

- i. **Semi-structured in-depth interviews** were conducted with local people and with other actors of transformation process. It is the primary means of collecting information in the ethnographic researches. Firstly, I have prepared some framework questions to ask during interviews but since every interview differs; questions have changed and revised during the research by taking into consideration the uniqueness of every interview. Hence, the order of the questions and number of questions changed. There are many different groups of interviewee ranging from old inhabitants to new inhabitants, investors to workers, local political authorities to the local people etc. I have conducted 36 interviews from different parts of the Alaçatı. Because it should be noted that “without close attention to the local voice (*voices*, for tourism produces a range of local reactions), our social scientific work risks being descriptively poor and ethnocentric” (Crick, 1996, p.42). The interviews were recorded by the tape recorder except the one that I made with the representative of the infrastructure organization of Çeşme and Alaçatı (ÇALBİR). The recorded interviews were deciphered and all of them are presented at the end of the thesis in the Appendix A. I also took notes and gather

additional documents from the interviewees. The interviewees can be grouped as such:

- Old Residents (Local People, Displaced People, Old Migrants)
- Local Political Authorities (Mayor, Members of Municipal Council etc.)
- New Owners (New comers, Hotel owners, Gentrifiers)

Gender dimension has also been taken into consideration during the in-depth interviews. Since old residents women are both the ones suffering from the socio-spatial segregation and exclusion and bearing the insufficient living conditions and milieu in the social housing areas. Nevertheless, there are also new comers women participating in-depth interviews. Not surprisingly, their evaluations about transformation process have revealed great differences.

ii. Collecting statistical data and secondary documents was another technique I have used during my research. This is significant part of the study because the written documents were scanned including the academic thesis written about the study area², reports, spatial planning documents, books, local and national newspapers and magazines, statistical information obtained from The Turkish Statistical Institute and information obtained both from the Municipality of Alaçatı and Ministry of Culture and Tourism.

iii. Participant observation is one of the information obtaining methods used in this study. In order to collect the reliable information, there is the need for using and combining different techniques. Participant observation can be defined as a:

² Thesis written by Gürkan (2008) enabled me to understand research area and to obtain general view about the town. In his thesis, he concentrated on the power struggle in the town emerged between the tourism association established by the new comers and local actors including local people, local political figures etc.

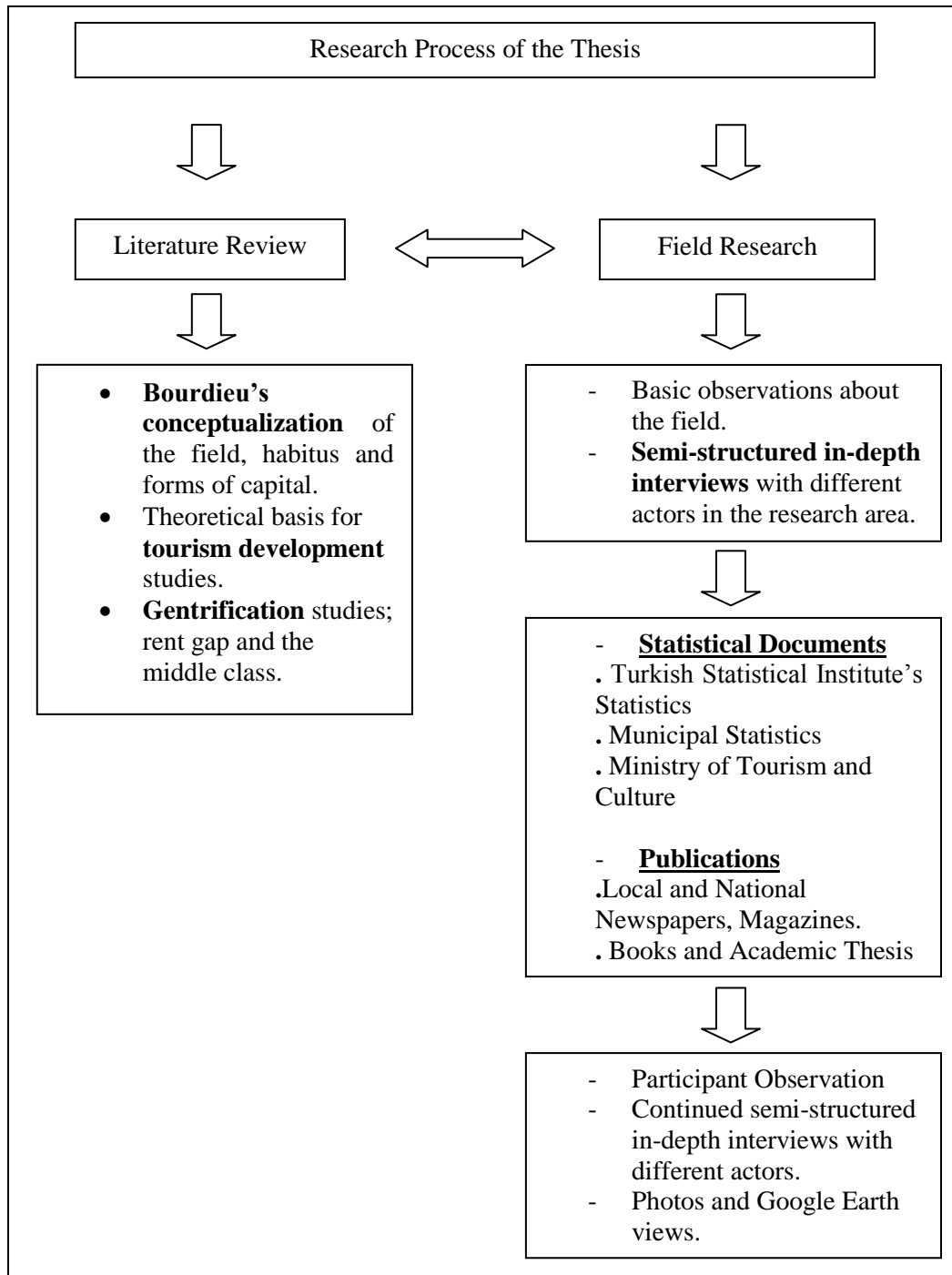
... three staged process in which the researcher somehow, first, gains access to a particular community, second, lives and/or works among the people under the study in order to take on their world views and ways of life, and, third, travels back to the academy to make sense of this through writing up an account of that community's 'culture' (Ian & Cook, 2007, p.37).

Thus, the process of participant observation enabled me to understand the transformation process within the process itself and check the reliability of other information that I obtained during the field research.

- iv. **Visual documentation** was another way of data collection used during the research. This collection process included the scanning of websites, taking photos of Alaçatı, gathering the photos that have already taken by other people, analyzing maps and spatial plans such as Development Plans, Conservation Plans and Environmental Regulation Plans etc. and the satellite photos downloaded from the Google Earth.

As a result, the research process of the thesis and its theoretical and field research aspects can be followed in the Table 1.

Table 1. Research Process of the Thesis

1.3. Contours of the Thesis

Theoretically, there is going to be two main parts which can be divided into sub-parts. First part of Chapter II is dedicated to the Bourdieu's conceptualizations and theoretical discussions in order to construct relationality between different processes and the roles and positions of different actors in various fields. There is going to be brief evaluations of key concepts of Bourdieu's theory such as field, habitus, and forms of capital. Then, there is going to be the review of related tourism literature and gentrification in the second part. For this reason, it presents explanations and evaluations on the historical construction of tourism and its definitions. Consequences of tourism developments and the tourism in Turkey is going to be discussed with its legal/administrative aspects. In addition, there is going to be a detailed discussion on the gentrification process; its different types and classifications and the consequences of it for different actors in the society are going to be explained. Chapter III is going to include the field research made in İzmir-Alaçatı which is experiencing great transformation after the 2000s. The field research and data derived from the research process are going to be discussed by referencing to the theoretical framework built in the previous chapter. A combination of reading and doing has tried to be accomplished as much as possible during the writing process of this chapter. In Chapter IV, there is going to be a conclusion part in which there can be found an evaluation of the thesis and the author's policy suggestions for decision-makers. In the Appendices part of the thesis deciphers of in-depth interviews, Tourism Encouragement Law and list of plans are going to be presented.

CHAPTER II

THEORETICAL FRAMEWORK OF THE THESIS

In this chapter, theoretical framework of the thesis is going to be constructed through integrating different conceptualizations such as Bourdieu's key concepts and gentrification into a critical evaluation of tourism transformation. Nor Bourdieu discussed tourism transformation neither tourism studies concentrated on gentrification issues. However, his theory provides a chance to develop arguments comprehensively through analyzing different fields of social world, which is tourism field in Alaçatı case, and evaluating different positions held by social agents (local people, new comers and political actors in Alaçatı) and their ownership of different forms of capital. And the strength of his theory is its ability in establishing strong relations with theory and practice. Also socio-spatial aspects of tourism are going to be evaluated. I have tried to establish strong relationship between theory and empirical findings derived from ethnographic research made in the case of İzmir-Alaçatı.

2.1. BOURDIEU'S CONCEPTUALIZATION AS A RELATIONAL APPROACH TO THE SOCIAL REALITIES

The real is relational
(Bourdieu & Wacquant, 1992, p.97).

In this part of the thesis, there is going to be an evaluation of Bourdieu's key conceptualizations derived from his ethnographic studies conducted in Algeria and France. Bourdieu is one of the influential sociologists whose ideas have impact upon various disciplines of social sciences such as anthropology, political science, history, urban studies, etc. In his methodological approach to the social sciences, the theory construction and empirical investigations are two indistinguishable parts. As we know, the social world consists of relations and

these relations are constructing social realities. Different social agents have different positions but their relative distances to each other also produced by the objective relations. There exist objective relations but not interactions between agents or ties between individuals and it is also something Marx shared as he stated in *Die Grundrisse* (1977:77): “Society does not consist of individuals; it expresses the sum of connections and relationships in which individuals find themselves” (as cited in Bourdieu & Wacquant, 1992, p.16).

The relational approach of Bourdieu enables us to discover objective and subjective aspects of the social world through understanding different *fields* and systematic dispositions of social agents (*habitus*). He tried to overcome the dichotomy between subjectivism and objectivism by creating new concepts such as field, habitus, social spaces etc. In his theory, on the one hand, the structural aspect of the social world is defined through the fields in which different struggles take place. On the other hand, the position of the different actors in different fields of struggle are determined not only by the composition and the weight of their capitals but also the structural constraints of the historical circumstances which produces and reproduces habitus of the actors. Bourdieu named his theoretical approach as the meeting point of structuralism and constructivism. He did explain this as such:

If I had to characterize my work in two words, that is, as is the fashion these days, to label it, I would speak of constructivist structuralism or of structuralist constructivism. ... By structuralism or structuralist, I mean that there exist, within the social world itself and not only within symbolic systems (language, myths, etc.), objective structures independent of the consciousness and will of agents, which are capable of guiding and constraining their practices or their representations. By constructivism, I mean that there is a twofold social genesis, on the one hand of the schemes of perception, thought, and action which are constitutive of what I call habitus, and on the other hand of social structures, and particularly of what I call fields and of groups, notably those we ordinarily call social classes (Bourdieu, 1989, p.14).

It should be noted that the structural constraints and subjective preferences have in balance in Bourdieu’s approach. Nevertheless, this does not mean that

objective or subjective aspects have priorities over the other one in any given circumstances. In line with his relational approach, there are relationality between social agents and structural constraints since social agents are affected from structural constraints while they are also transforming structures. For him, there is the necessity to found objectivity of object (it is the task of science for Bourdieu) in order to construct relationship between an object revealed in the world of social uses and dispositions of an agent or class of agents (Bourdieu, 1984). In his studies, he has tried to analyze structure and agency relations and reasons that constitute class differences. For instance, in *Distinction* (1984), he showed how different social classes differentiated from each other and what kinds of determinations in different fields have impact on their preferences such as art, taste etc. Similarly, in this study, how visitors and new comers to Alaçatı town, differentiate themselves from local people are going to be discussed. In addition, in *The Social Structures of the Economy* (2005a), he discussed housing issue as a subfield and its distinction creating nature and the role of state in producing houses. The differentiation of social classes in terms of their preferences brings into the discussions of exclusionary features of practices for different social classes. The relationships between different social classes include the possibility of promoting or deterring each other to participate to different games played in different fields of struggles. In Alaçatı town, social housing production by the cooperatives organized by the local government can be seen as an example of this kind of evaluation. Social housing area is very significant component of transformation of Alaçatı since it both provided ready-made housing stock for the ones exposed to gentrification and the migrant workers. Hence, there has not emerged any significant objection to the gentrification by the local people due to the existence of affordable housing stock.

Construction of objective relations and discussions on the concepts such as field and habitus require relational approaches and this necessitates the historical evaluation of the developments. Because games played in the field and the

dispositions of various social agents are historically constructed. Also the relationality arises from the structure of relations and from the various positions of social actors in different fields of struggle. Since the reproduction of social order achieve itself through the agents temporalizes themselves under the given material conditions (Bourdieu & Wacquant, 1992), there is the need for understanding what Bourdieu means by field and habitus to analyze the struggles in society. As Maton stated: “To talk of habitus without field and to claim to analyse “habitus” without analyzing “field” is thus to fetishize habitus, abstracting it from the very contexts which gave it meaning and in which it works.” (2008, p. 61). Hence, the remaining part of this chapter is dedicated to the discussions on Bourdieu’s key conceptualizations which are field(s), habitus and forms of capital. It is going to start with field(s) and then followed by habitus and forms of capital.

2.1.1. Field(s): Structural Constraints for Practices of Social Agents and Social Classes

Field conceptualization of Bourdieu enables us to construct our claims relationally. In order to understand the whole process of social world, he identified different fields where different games are played by the social agents whose positions and chances determined by their possession and volume of different forms of capital.

For Bourdieu, there are three fundamental phases that an analysis benefiting from field(s) discussions should pass:

- i. It is vital to analyzing the position of field vis-a-vis the field of power.
- ii. Objective structure of the relations between different social agents and institutions struggling for the legitimate authority should be delineated.

- iii. ... one must analyze the habitus of agents, the different systems of dispositions they have acquired by internalizing a determinate type of social and economic condition, and which find in a definite trajectory within the field under consideration a more or less favorable opportunity to become actualized (Bourdieu & Wacquant, 1992, p.105).

Therefore, without understanding these three phases, it would become impossible to do research using Bourdieu's conceptualizations analytically. Firstly, what kind of hierarchies or struggles have been taking place is significant to discover since the functioning of different field(s) which are highly influenced and delineated by the field of power. For instance, economic field and its impact on other field(s) or the impact of other fields on it such as scientific field are also determined their position. The domination of one field over the other one(s) should be concerned and discussed. Without such kind of evaluation it would be meaningless.

Secondly, any research trying to determine objective structure of relations requires the evaluation of different positions of social agents within different field(s). The structural constraints imposed on them and their systems of dispositions are entering into interactive relations and what brings into the dominant and legitimate positions mainly determined by the objective structure. According to Bourdieu (1985), every field is the site for the explicit struggle over the definition of legitimate principles of division of the field and the break with doxa i.e. taking ordinary order for granted, is enabled by the possibility of this questioning which in turn providing the question of legitimacy. When the rules and regulations of the game have been exposed to change and transformation, it has impact upon social agents and institutions even if these changes have been initiated by the institutions such as central or local governments. Thus, the legitimacy of the field is (re)produced by these actors who participating to the game through the change in the rules of the game.

Thirdly, historically constructed systems of dispositions and the internalization of certain aspects of structure have contributed to the establishment of the habitus of the social agents and their way of taking positions in social space. For Bourdieu, social agents have some positions in social space that is “constructed in such a way that agents or groups are distributed in it according to their position in statistical distributions based on the *two principles of differentiation* ... economic capital and cultural capital” (Bourdieu, 1998, p.6). The similar positions within social space produce some sort of class habitus. And the change in field structure necessitates the change in habitus. To illustrate, the government of France enacted a law of State Code and introduction of it included heritance issue and this produced a change in field, thereof, there emerged the need for new strategies for the peasants (Hardy, 2008).

After 1980s tourism development has been determined by the central government as a development strategy and new legislations were made in Turkey. Thence, previously used lands for agricultural production replaced with housing and commercial uses. The case of Alaçatı is one of the best examples of it and this process led to the emergence of gentrification in the historical city centre. This kind of transformation is not limited with economic or spatial issues; moreover, it has also resulted in the transformation of social relations. The emergent crisis has affected the local people and their position in social space has exposed to change. In this point some of them excluded from the process of tourism transformation whilst some others participate to the new games in the tourism field. The further discussions about the relationship between field and habitus are going to be made in the next part of the study dedicated to understand habitus.

Field gives us a chance to locate subjective interpretations of different actors into a more objective structure. It enables us to understand the positions of social actors in different fields of struggle where the rules of the games have exposed to changes. The legislative activities and their derivatives such as state

subsidies, spatial planning laws enable to change functioning of the fields. These kinds of changes are significant since the positions of different actors relative to each other and connections between them have some objectivity arisen from the structures of the field. As Bourdieu indicates that any field reveals some probabilities such as rewards, gains, profits, or sanctions which are including a measure of indeterminacy (Bourdieu & Wacquant, 1992). This indeterminacy presents some sort of chances for the social agents and gives some encouragement or discouragement to play the game. By the participation of different social agents to the game, it is believed that they accepted the rules of the game and it is worth to play.

Nevertheless, playing different games in economic, social, cultural and symbolic fields also (re)produce inequalities and games played on different fields have impacts upon them since each games have its own rules, histories, star players, legends and lore (Thomson, 2008). The diversity of social agents and their positions emerged in the game are also determined by the struggles in a given field. The winners and losers of the game or the ones reproducing their own positions are influenced by the changing circumstances and their ability to adapt themselves to the changing circumstances. Fields are also the arenas of power relations and the objectivity of these relations are imposed on all the social agents enter to the field(s) (Bourdieu, 1985). It is not only an arena objectively defined but it is also the site for the struggle. As Bourdieu argued:

A field is simultaneously a *space of conflict and competition* and the analogy here being with a battlefield, in which participants vie to establish monopoly over the species of capital effective in it – cultural authority in the artistic field, scientific authority in the scientific field, sacerdotal authority in the religious field, and so forth – and the power to decree the hierarchy and “conversion rates” between all forms of authority in the field of power (Bourdieu & Wacquant, 1992, p.17-8).

In order to talk about any field, the existence of different social agents struggling to obtain relatively advantages positions in the social space is one of

the vital conditions. Without such kind of struggles, it would become impossible to claim that any field exists in the sense of Bourdieu.

Also as being an analytical abstraction, field conceptualization enables us to understand social events and to construct the relation between different issues. Nevertheless, field or any other conceptualizations of Bourdieu do not provide any concrete answers to every question. As Bourdieu explained that field does only promote a mode of construction and it encourages us to raise questions rather than ready-made answers (Bourdieu & Wacquant, 1992). Rather being a theoretical tool, together with habitus and capital, it provides “an epistemological and methodological approach to a historicized and particular understanding of social life. Field was not developed as grand theory, but as a means of translating practical problems into concrete empirical operations” (Thomson, 2008, p.81). Therefore, in the next part of this chapter, there is going to be discussions on the systematic dispositions of social actors which enable researchers construct their claims in its historical context.

2.1.2. The Link Between Structure and Agency: Habitus

There is history only as long as people revolt, resist, act (Bourdieu & Wacquant, 1992, p.102).

Habitus is a concept Bourdieu invented to overcome the rigid structural constraints and to evaluate social realities by taking into consideration the roles of different social actors. It is “a system of dispositions, that is of permanent manners of being, seeing, acting and thinking, or a system of long-lasting (rather than permanent) schemes or schemata or structures of perception, conception and action” (Bourdieu, 2005b, p.43). Practices are (re)produced through the interaction between subjective composed of habitus and the ownership of different forms of capital and the rules and regulations imposed upon them by the different field(s). As Maton summarized “practice results from relations between one’s dispositions (habitus) and one’s position in a field (capital),

within the current state of play of that social arena (field)” (Maton, 2008, p.51). Hence, it can be claimed that ‘habitus is never segregated from the universal generative structuralism in the mind of Bourdieu’ (Margolis, 1999, p.67).

Habitus, like field, encourages us to think relationally (Maton, 2008) and this relationality is not limited with the relation between habitus and field. Rather, it enables us to think about both sides of social realities which are objective and subjective. The significance of habitus arisen from its creative and incentive nature produced by social structures (Bourdieu & Wacquant, 1992). This contributes to understand objective structures through analyzing subjects because social agents do not only construct their own history but also make and shape history by their actions. As Bourdieu stated:

Social agents are the *product of history*, of the history of the whole social field and of the accumulated experience of a path within the specific subfield. Thus, for example, in order to understand A or B will do in a given conjuncture (say, May ’68) or in any ordinary academic space but also how she got there and from what original point in social space, for the way in which one accedes to a position is inscribed in habitus. To put it differently, social agents will *actively* determine, on the basis of these socially and historically constituted categories of perception and appreciation, the situation that determines them. One can even say that *social agents are determined only to the extent that they determine themselves*. But the categories of perception and appreciation which provide the principles of this (self-) determination are themselves largely determined by the social and economic conditions of their constitution (Bourdieu & Wacquant, 1992, p.136).

This is not a process that rational action theory suggesting as conscious choice of rational calculations of individuals, rather, it can be claimed that “individual action emerged from an unconscious calculation of profit” (Grenfell, 2008, p.44) and Bourdieu prefers to reveal the choices of social agents arisen from the regularities giving rise to the *feel for the game* that is never perfect and is constructed in historical process (Maton, 2008). The strategy producing dimension of the habitus is also important to understand the practices of social agents and their decisions. Social agents do not act or resist according to their calculative judgments. On the contrary, they are fed by the past experiences and

the present choices while making their decisions. Each particular point in a given time presents different circumstances for people and this enables people to act in a certain way but not in another way. Regularities have impacts on the social agents and their strategies are produced with the dialectical relationship between regularities and historical circumstances. He discussed this dialectic and the distinctive feature of habitus from economic rationality as such:

... economic conception of the “rationality” of practices ignores the individual and collective *history* of agents through which the structures of preference that inhabit them are constituted in a complex temporal dialectic with the objective structures that produced them and which tend to reproduce (Bourdieu & Wacquant, 1992, p. 123).

Also Bourdieu put some distance between his concept of habitus and other ideas attributing rationality to social agents. For instance, he insisted that habitus is different from Herbert Simon’s notion of bounded rationality (Simon, 1957) because rationality is not only bounded due to curtailed information but also it is bounded socially and it is socially structured (Bourdieu & Wacquant, 1992).

In addition, it should be accepted that there are structural constraints for the actions of different social agents but they are not the passive obedient of the rules imposed on them. Rather, there are social agents trying to act within the structural constraints and these structural constraints are both determining the way social agents behave and determined by the social agents. Hereby, as Bourdieu (1984) argued that this is the habitus construction process interacting with the fields since habitus is a structured structure and structuring structure. He stated that habitus is not only a structuring structure but also a structured structure and “the principle division into logical classes which organizes the perception of the social world is itself the product of internalization of the division into social classes” (Bourdieu, 1984, p.170). Also the relations between social agents and structure are not one way cause and effect relations. Rather ‘they emerge at the site of conjuncture between the *habitus* and what Bourdieu will call specific social “fields” where the ultimate or ultimately determining field is “the market”’ (Butler, 1999, p.114).

Habitus can also be regarded as a lifestyle since it reveals the way in which people behave, make choices, decide what to read or watch the some movies etc. But it means more than lifestyle and lifestyle can be seen as a systematic product of habitus. It is the generative and unifying principle retranslating relational features of positions into a more unitary set of choices (Bourdieu, 1998). It does designate certain choices of social agents through the rational calculations since the history and the constructed features of social agents have impacts upon them. As Maton (2008) argued that:

... *habitus* focuses on our ways of acting, feeling, thinking and being. It captures how we carry within us our history, how we bring this history into our present circumstances, and how we then make choices to act in certain ways and not others. This is an ongoing and active process – we are engaged in a continuous process of making history, but not under conditions entirely of our own making (p.52).

Habitus of different social agents designated a space of position-takings of different social actors (Bourdieu, 1998). The positions of the actors in the field and their class habitus should also be taken into consideration since similar class positions within social space leads to the production of similar class habitus. And “To each class of positions there corresponds a class of habitus (or tastes) produced by the social conditioning associated with the corresponding condition...” (Bourdieu, 1998, p.7). For instance, peasants producing agricultural products in rural areas as being workers have similar class habitus which enables them to differentiate themselves from the middle classes working in service sector. Moreover, positions within social space for certain social agents produce characteristics of differentiation and the distinctiveness of certain social agents or social classes from the other ones. As Bourdieu argued that “... what the worker eats, and especially the way he eats it, the sport he practices and the way he practices it, his political opinions and the way he expresses them are systematically different from the industrial owner’s corresponding activities.” (Bourdieu, 1998, p.8).

Furthermore, the relationship between field and habitus is significant because the crisis may emerge when some kind of mismatch between habitus and field occurs. The mismatch has emerged when the habitus of the social agents are differentiated and could not be able satisfy the necessary conditions for the new field. In his book called *The Weight of the World* (1999), Bourdieu studied poverty and exemplified the mismatch between habitus of people and the field as the reason of poverty. He sometimes named this mismatch as hysteresis. Similarly, it is going to be revealed that, in the case of Alaçatı, there emerged mismatch between local people's habitus and new tourism field which led to the exclusion of local people and old residents from transformation process. It should be noted that there emerged two basic choices which are the need for reconstructing of habitus or resisting against the new rules of the game and preserving their positions. Thus, the struggles for reconstructing or resisting would lead to the transformation of the (social, economic, cultural and symbolic) fields as a whole or preservation of them.

2.1.3. Bourdieu's Contribution to Discussions on Capital: Forms of Capital

According to Bourdieu (Bourdieu, 2005b), if the structure and dynamics of the differentiated societies are going to be explained, it should be noted that capital may take different forms. As being the product of accumulated labour, for Bourdieu, there are three fundamental forms of capital which are economic, cultural and social capital (he also added symbolic capital to these three fundamental forms of capital). These forms of capital can be seen as the weapons and resources used by social agents in their position-takings in the social space to conserve or transform it (Bourdieu, 1998). He defined them as such:

... capital can present itself in three fundamental guises: as economic capital, which immediately and directly convertible into money and may be institutionalized in the form of property rights; as cultural capital, which is convertible, on certain conditions, into economic capital and may be institutionalized in the form of educational qualifications; and as social capital, made up of social obligations (“connections”), which is convertible,

in certain conditions, into economic capital and may be institutionalized in the form of a title of nobility (Bourdieu, 1986, p.243).

First of all, **economic capital** is something obvious for Bourdieu because in capitalism, the ownership of the property or other things have the exchange value and this means that the value of the things can be measured by their exchange values which enables social agents to obtain economic capitals from the properties. Thence, economic capital is something having the possibility to be converted into money and all other forms of capital are convertible into economic capital.

Secondly, Bourdieu gives great importance to the **cultural capital** since the essence of the habitus is constructed by the cultural capitals of the social agents. There are three forms of cultural capital defined by him which are embodied, objectified and institutionalized forms (Bourdieu, 1986). *Embodied cultural capital* can be explained as the internalization of cultural practices through socialization process and it is acquired unconsciously by the social agents. There is the strong *'family-effect'* on embodied cultural capital though all forms of cultural capital reveal some sort of family-effect. Since the first socialization arena for the people is the family environment and the bodies of the people and their acquirements determined by the chances that their family presented to them. Bourdieu exemplified that "... the length of time for which a given individual can prolong his acquisition process depends on the length of time, for which his family can provide him with the free time..." (Bourdieu, 1986, p.246). Therefore, the embodiment of certain information requires time and this time means discarding of other things such as earning money. The children workers story in Turkey can be seen as an example of this. They have to work and earn money to sustain their living and support their families. Their families are unable to provide necessary economic capital for their education. *Objectified cultural capital* is the capital "objectified in material objects and media, such as writings, paintings, monuments, instruments, etc., is transmissible in its materiality." (p.246). Thus, it's related with the symbolic and economic values

of the capital. *Institutionalized cultural capital* can be defined in relation to the educational qualifications and under the biological limits it covers the academic qualifications embodied in the social agents (Bourdieu, 1986). In addition, cultural capital is seen by the families as a necessary condition to reproduce themselves and to increase their position in a social space. Consequently, investments made on cultural capital through school education (Bourdieu, 1998) are important to move up from a given social class.

Thirdly, **social capital** defined by Bourdieu as:

... the aggregate of the actual or potential resources which are linked to possession of a durable network of more or less institutionalized relationships of mutual acquaintance and recognition – or in other words, to membership in a group – which provides each of its members with the backing of the collectivity-owned capital, a “credential” which entitles them to credit, in the various senses of the world (Bourdieu, 1986, p.248-9).

Social ties and relations are all seen as resources that people can use in different fields but mostly in the social field. But social capital is not something pre-given or inherited from the established networks rather it is the product of history and it is constructed by the social agents. Moreover, only conceptualizations or discussions made on social capital have not done by Pierre Bourdieu. There are other authors such as Robert Putnam, Fukuyama and Woolcock argued about the social capital. Putnam (1993), for example, discussed the significance of social capital in the case of social and institutional differences between North and South Italy and emphasized social capital as a structural determinant of development and welfare. According to him, trust is an indispensable element of social capital and society which have trust among its members are able to develop social capital and be more successful than others. He defined social capital as the properties of social organizations such as norms and social trust that facilitates coordination and cooperation for mutual benefits (Putnam, 1995). Moreover, Fukuyama emphasized the importance of trust in the social structure and according to him, trust is the precondition for the formation of social capital. He defined social capital as the ability arisen from the dominance of the feeling

of trust in a society or in one part of it (Fukuyama, 1995). The weakness of these two approaches is their emphasis on the trust. Because they used it as a pre-given feeling which in turn led to pessimistic evaluations about the development of societies. If we evaluate and discuss the failure of some people or some societies in comparison with the other ones succeeded, we can simply argue that it has arisen due to lack of trust and so, lack of social capital. But trust is not something pre-given and it can be constructed by the practices of social agents in any society. In addition, there are lots of determinants and one single explanation is not enough. Economic, political, cultural and other significant determinants have impact upon societies and social agents with different proportions in a given historical circumstances.

Furthermore, Woolcock made important contributions to the social capital discussions. After defining social capital as the norms such as information, trust and reciprocity related to an individual's social networks (Woolcock, 1998). On account of this, he described it as not something imposed by the society to the individual but rather something constructed by the individual in historical process without giving any priority to the trust. But the most important thing he has made is his explanation of three forms of social capital. According to his division there are three kinds of social capital which are *bonding social capital* defined as the ties between an individual and his/her family and friends; *bridging social capital* including the ties with business friends; and *linking social capital* defined as the remote links established with the ones who are outside of the community and directed to outside resources (Woolcock, 2001). In Alaçatı case, it can be claimed that bonding social capital is in decline among local people whereas bridging and linking social capital are in rise both for some local people and new comers.

Fourthly, **symbolic capital** is another form of capital that can be used as resources by social agents and it is “commonly called prestige, reputation, renown, etc., which is the form in which the different forms of capital are

perceived and recognized as legitimate.” (Bourdieu, 1985, p.724). All other forms of capitals may be converted into symbolic capital since symbolic capital can be seen as the perceptions of social agents about each other’s or vice versa. Thus, the construction of symbolic capital is strongly related with the construction of other forms of capitals. The importance of perceptions in symbolic capital is stated by Bourdieu as such:

I call symbolic capital any kind of capital (economic, cultural, academic, or social) when it is perceived according to the categories of perception, the principles of vision and division, the systems of classifications, the classificatory schemes, the cognitive schemata, which are, at least in part, the product of the embodiment of the objective structures of the field in consideration, that is, of the structure of the distribution of capital in the field being considered (Bourdieu, 1998, p.85).

Symbolic capital can be constituted and gained its significance in many different ways but according to Bourdieu the most inimitable form of accumulation of symbolic capital is the purchase of works of art as being an objectified evidence of ‘personal taste’(Bourdieu, 1984). Thus, by means of consumption patterns, symbolic capital contributes to the unequal distribution of power in social space when it is known that economic and cultural capital have certain weight in it (Bourdieu, 1989). Symbolic capital sometimes imposes symbolic power over the social agents through two ways. First of all, as being a credit “it is the power granted to those who have obtained sufficient recognition to be in a position to impose recognition.” and secondly, it is “the power to make things with words” (Bourdieu, 1989, p.23).

2.1.4. Social Space

In social space, social agents have different positions which are the product of history and determined according to the ownership of their capital and relative weight of different forms of capital. Their position present objective realtion to other positions such as domination, subordination, homology etc (Bourdieu & Wacquant, 1992). In his study made on France, Bourdieu made emphasis on to the role of cultural and economic capital in the organization of social space

(Figure 1). He stated that there are three fundamental dimensions of social space which are:

- ... in the first dimension, *agents are distributed according to the overall volume of the capital of all kinds that they possess;*
- in the second, *according to the structure of that capital, that is, according to the relative weight of economic capital and cultural capital in their patrimony;*
- in the third, *according to the evolution over time of the volume and structure of their capital* (Bourdieu, 1998, p.15).

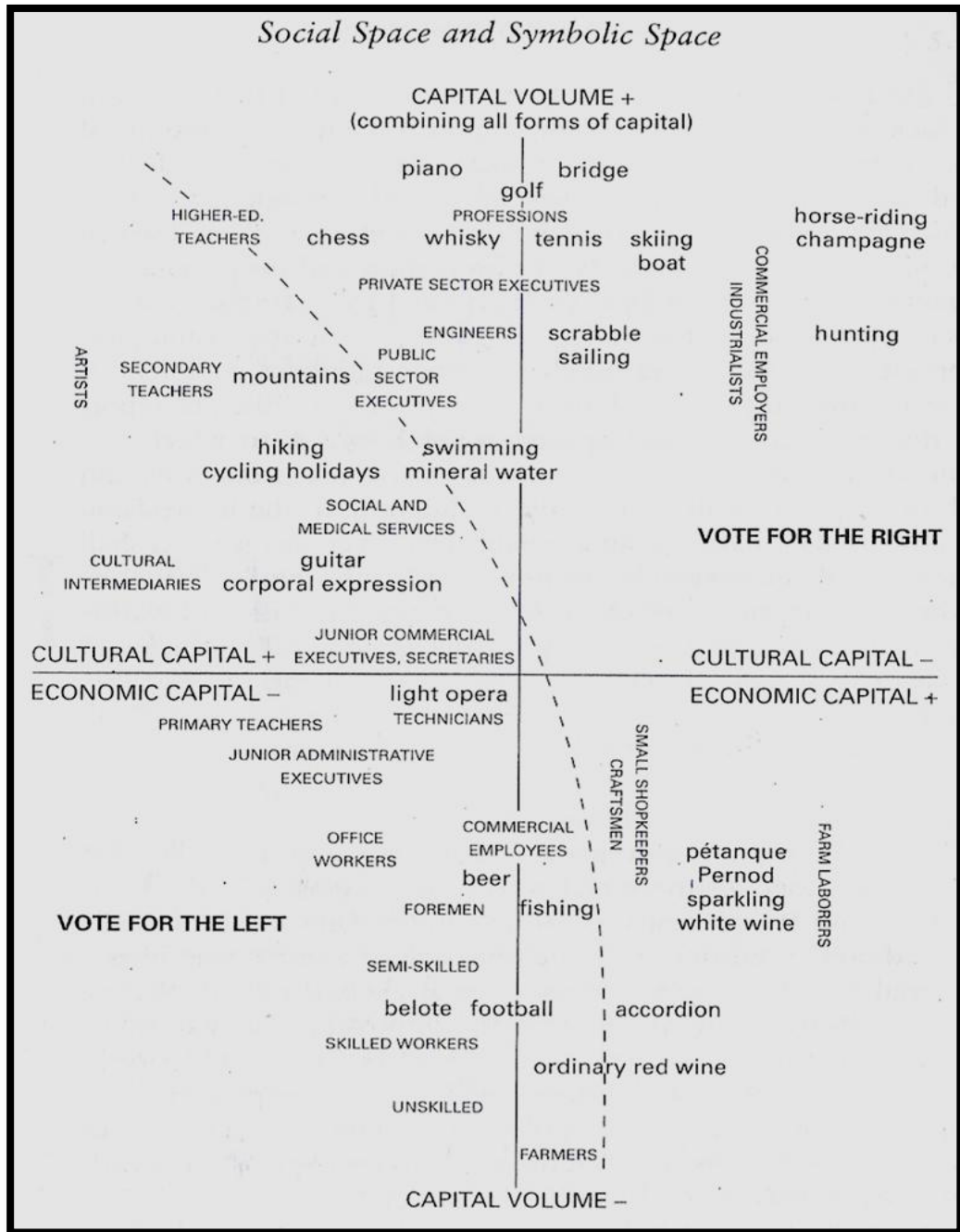
Therefore, overall volume of capitals, structure of capital and evolution of capital (increased, decreased and reproduced) under certain historical circumstances determined the chances of social agents in the social space. In addition, different forms of capital are more effective in the fields that they belong to. As Bourdieu stated that: “... the volume of cultural capital ... determines the aggregate chances of profit in all the games in which cultural capital is effective, thereby helping to determine position in social space...” (Bourdieu, 1985, p.724). Hence, the most effective field is cultural field for the use of cultural capital. For instance, for academicians cultural capital is more important to increase their position in the social space when compared to the increase in economic capital. Similarly, for small artisans economic capital is much more important to reproduce themselves when compared to other forms of capital.

As a result, the ownership of different forms of capital and the relative weight of them by different social agents determine their power and position in the social space. This in turn promotes the reproduction of positions and the power relations between rulers and ruled, between powerful and powerless etc. In the long quotation received from Bourdieu’s words, the whole functioning of different forms of capital can be followed in the below quotation:

Two individuals endowed with an equivalent overall capital can *differ*, in their position as well as in their stances (“position-takings”), in that one holds a lot of economic capital and little cultural capital while other has little economic capital and larger cultural assets. To be more precise, the strategies

of a “player” and everything that defines his “game” are a function not only of the volume and structure of his capital *at the moment under consideration* and of the game chances (Huygens spoke of *lusiones*, again from *ludus*, to designate objective probabilities) they guarantee him, but also of the *evolution over time* of the volume and structure of this capital, that is, of his social trajectory and of the dispositions (*habitus*) constituted in the prolonged relation to a definite distribution of objective chances. But this is not all: **players can play to increase or to conserve their capital, their number of tokens, in conformity with the tacit rules of the game and the prerequisites of the reproduction of the game and its stakes; but they can also get in to transform, partially or completely, the immanent rules of the game. They can, for instance, work to change the relative value of tokens of different colors, the exchange rate between various species of capital, through strategies aimed at discrediting the form of capital upon which the force of their opponents rests (e.g., economic capital) and to valorize the species of capital they preferentially possess (e.g., juridical capital)** (Bourdieu and Wacquant, 1992, p.99).

Figure 1. Distribution of Social Agents in Social Space in France (Bourdieu, 1998, p.5).

2.1.5. Implications of Bourdieu's Conceptualizations for This Thesis

Three key conceptualizations of Bourdieu's theory which are field, habitus and forms of capital were discussed in the first part of this chapter. These three key concepts of him are going to enable me to develop comprehensive evaluations

about transformation with tourism. First of all, the field conceptualization presents a chance to understand both the tourism field and its structure in the world and the policy aspect of transformation and the logic behind the shift from agriculture to tourism in Turkey through its concrete consequences in the case of Alaçatı. In the coming part of this chapter, there is going to be discussions on tourism, its meanings, types, historical construction and the current situation of tourism both in terms of its socio-economic consequences and its legal administrative aspects. Secondly, new economic and social games in the tourism field require construction of new habitus for local people to survive in Alaçatı. When there emerged mismatch between habitus of local people and tourism field, they are forced to reproduce their position. Thus, habitus is significant to understand how the exclusion of local people from transformation process happened. Also, there emerged the invasion of living and socialization places in Alaçatı town by the visitors and by the new comers as being gentrifiers in transformation process. In this thesis, it is discussed as a gentrification process experienced in Alaçatı town, as being a socio-spatial dimension of transformation, since it enables me to construct relationality between field and habitus of social agents through the two dominant explanations of gentrification in the literature which are structure and agency side explanations. The structural explanations of gentrification can be seen as explanations trying to define field aspect of it that is determined by rent gap materialized on the land uses whereas explanations based on the roles of social agents can be seen explanations trying to defined habitus of social agents by describing why they gentrify.

Consequently, theoretical framework of this thesis is based on Bourdieu's conceptualizations and fed by the discussions made on the literature of tourism and gentrification. The next part of this chapter is dedicated to the explanations and discussions about tourism since starting with tourism is enabled me to clarify the nature of tourism field, its historical construction in the world which contributes to evaluate its practice in Alaçatı town. Thus, in order to understand

whole transformation process, firstly, there is the need for understanding the structure of the field.

2.2. TOURISM AND GENTRIFICATION

In this part of the thesis, there is going to be discussions on tourism field and explanations on gentrification as a socio-spatial aspect of transformation. These discussions are going to enable me to explain both policy and spatial aspects of tourism transformation. Tourism as being a process has contributed to the economic, social, cultural and spatial transformations of different regions in the world. As having a transformative power in case of Alaçatı, tourism should be discussed firstly and secondly gentrification emerged in this process is going to be discussed. As being both a determinant and an outcome of tourism process, its theoretical construction should be argued in this chapter. Now, it would be better to start my discussions with tourism conceptualizations.

2.2.1. TOURISM

Economic developments of Mediterranean/Aegean coastal areas are usually pioneered by the tourism in Turkey after the 1980s. Other major destination countries in the Mediterranean region are Spain, France, Italy, Greece and Portugal and among these countries Spain was the first and has remained the largest (Urry, 2002). In different countries the location and the characteristics of the tourism places is important because the cost of the tourism process is highly affected by the features of destinations whether they are rural, urban or rural areas in the urbanization process. Moreover, mode of production has been changing where the major economic relations started to be determined by the tourism activities. Tourism has the potential to transform not only the economic relations but also social relations and it has the potential to commoditize everything as a tourist destination (Gibson, 2009). The decline of agriculture in

the rural areas is one of the most important examples of this transformation. As Aitchison et al. (2002) has argued that:

Over the past decade or so, rural destinations, especially those where the agricultural sector is in decline, have been actively developed and promoted by place marketers. The presentation of the countryside as a landscape of leisure and tourism consumption has significant implications, not only for host communities in rural areas, but also for social equity in the provision of outdoor recreation (p.51).

This shift from agriculture can be evaluated as the changing of the field and the rules and regulations since agricultural production has been replaced with the consumption of commodities and places. Tourism destinations as being the places of consumption have been exposed to the economic, social and spatial changes. There has been experienced flow of population from urban areas to the coastal places. For instance, the process in Alaçatı has been experienced through the migration of the middle classes from different cities such as İstanbul, Ankara and İzmir to the town. The motivations of the migrants can be varied according to their priorities in the life and the material conditions determining their choices. But their preferences are also delineated by the struggles in the field and their constructed systems of dispositions (habitus). The study made by Paniagua can be seen as an important attempt to classify the reasons why the urban population migrate to the rural areas or to the areas in the urbanization process. These three main and secondary reasons are stated as such:

- migrants who move for economic professional reasons: the move is mainly made for economic reasons (an increase in or receipt of an income) as well as a better job;
- migrants who move for professional-environmental reasons. The move is based on a change in career or lifestyle that is associated with the environmental and social conditions of rural areas;
- migrants who move for environmental-rural reasons. The decision to migrate is motivated by the social and physical environment of the villages. Usually this is accompanied by a feeling of aversion to city life. (2002, p.362)

These three reasons can be seen in Alaçatı case but one more reason will be added to them. Migrants come to these areas for commercial purposes to open

business enterprises. They left their jobs and migrated to these areas to earn their livings.

Moreover, the impact of the tourism to the coastal areas is not only limited with the rise of the economic activities or reproduction of the spaces or even consumption of the natural resources but also the transformation process of the way in which people live. For example, in the case of Alaçatı, the socio-economic and socio-spatial transformations of the regions are not easy to tackle with for the local people. Generally they are excluded from the process partially or fully; spatially, through gentrification, their places are reconstructed, their houses are taken from their hands, their social spaces are turned into new spaces that could not be available for them anymore and the economic activities in their town have changed which relationally result in the change of social relations.

For analyzing the tourism as a process, in this chapter, firstly the historical construction of tourism and some basic conceptualization of tourism should be examined. Secondly, some basic classifications of tourism are going to be explained. Thirdly, the impacts of tourism development to the areas and its consequences for the local people are going to be argued. And finally, the roles of the state in tourism process and tourism process in Turkey are going to be analyzed by referencing to the legal/administrative aspects which will guide us while doing critical evaluation about Alaçatı case.

2.2.1.1. Historical Evaluation of Tourism

Historically, development of tourism has followed three different phases until the 1980s. These phases of tourism for the Western European countries are argued by Burkart & Medlik (1988) as such:

1. *The Beginnings of Tourism to 1840*: Travel in the eighteenth century was an activity undertaken by a small, wealthy, and mostly landed *élite*. This *élite* travelled chiefly for educational and for official purposes. Other travel took

place for what would now be called business purposes by merchants and the like (p.4).

2. *The Age of Coal and Steam to 1914*: Urbanization produced a rapid expansion of middle-class activity at work, professional services, government, banking and so on, that created the market for travel by generating a literature and relatively wealthy *élite*. ... The capacity and desire of this new middle class to travel was satisfied by the development of travel at a speed and with a comfort never before known (p.22-3).

3. *The Modern World 1919-1979*: By the 1970 tourism had become no longer the presence of the wealthy and the leisured, but rather a mass market (p.24).

After the 1970s, the role of the city and the construction of the tourism landscapes have been influenced by the features of consumer society and the mass tourism. Not only spaces but also the whole social space and the structure of the field transformed and the production replaced with the consumption of the places. As Costa and Martinotti (2003) argued that the new urban landscapes can be characterized by the cultural services, convention centres, theme parks or mixes of leisure activities and the city is seen as “an original place (site of production) or as a destination place of all the flows (site of consumption), connected to each other through the dynamics of the ritual inversion” (p. 62). The gentrification of the lands and inner city areas are the product of this era.

Also mass tourism was associated with democratization of travel and the change in the availability of travel by different social groups (Urry, 2002). Nevertheless, it should be noted that the growth of mass tourism does not mean the democratization of travel. Since, in the mass tourism era different social classes within society did not benefit from the travel equally. Though it is true that places have become more reachable for people, there emerged different distinction criteria such as discovering new tourism places, travel quality etc. Also democratization of travel is an illusion and few people may enjoy since the geographical space is limited resource that can be reached by a few people (Mishan, 1969).

Today, mass tourism associated with the old tourism because after the 1980s the nature of tourism and tourists' preferences has changed. According to Faulkner (1998), the differences between old and new types of tourism can be compared in terms of the demand side and the supply side features of them. On the demand side, old (mass) tourism included the packaged/group tourism, sun lust/sightseeing while new tourism includes independent travelers seeking a variety of special interests. On the supply side, old tourism comprising large-scale and foreign ownership while new tourism comprising small-scale and local ownership. The relations between structure and agency have changed. Also the changing nature of the tourism in the last two decades has two main dimensions which are the production and the consumption dimensions. On the production-related dimension there are issues such as "the search for expanded capital accumulation, changing production modes and production flexibility". Whereas on the consumption-related dimension there are "changing tourist needs, wants, motivations and expectations, increasing consumer access to technology and the changing availability and use of leisure time" (as cited in Agarwal, 2005, p.354). In this framework, I assert that all signs of new tourism can be seen in Alaçatı town. For instance, on the demand side of the issue, people from middle and upper classes satisfy their desires for authentic place and expensive and distinctive services whereas on the supply side these desires are met by luxury restaurants, cafes and boutique hotels located in the historical city centre and in the new development area.

Furthermore, there emerged the need for reorganizing limited resources for tourism process. This reorganization can be experienced both by the rural areas through constructing new built environments and redevelopments and urban areas through redevelopments of inner city areas. For Mullins (2003) it can be named as the 'tourism urbanization'. Mullins defined tourism urbanization as a:

"... part of an emergent, globally oriented, post-industrial age whereby cities and towns are built or redeveloped exclusively for tourist, meaning that their economies, politics, residential life, and built environments are different. Where industrial urbanization, for example, was accompanied by an

infrastructure of production, such as factories, canals, and railways, *tourism urbanization is supported by an infrastructure of consumption made up of theme parks, casinos, hotels, convention centers, condominiums, golf courses, and so forth.*” (Emphasis added, p.128).

In my opinion, this kind of urbanization has been in practice by the means of gentrification in Alaçatı. The construction of the new built environments for the commercial purposes can be seen as the part of this strategy. The interventions from different scales to the process should also be taken into consideration. For instance, hotels, golf courses, convention centres etc. are not simply produced by the private corporations but also they are planned by the central and local governments and sometimes they are produced by the state agencies with the projects such as Port Alaçatı. The state interventions and its leadership are significant component of the process since they enabled capitalists to obtain privileges for the investments in the determined tourism areas declared by the state. In the spatial dimension of the issue there can be observed the urban transformation, renewal projects etc. in which state intervened.

2.2.1.2. Definitions of Tourism

Before referencing the official conceptualizations of tourism by the United Nations and World Tourism Organization, the five main characteristics of tourism mentioned by Burkart & Medlik (1988), should be discussed. According to their ideas, these five main characteristics of tourism are:

- (a) Tourism arises from a movement of people to, and their stay in, various destinations.
- (b) There are two elements in all tourism: the journey to the destination and the stay including activities at the destination.
- (c) The journey and the stay take place outside the normal place of residence and work, so that tourism gives rise to activities, which are distinct from those of the resident and working populations of the places, through which tourists travel and in which they stay.
- (d) The movement to destinations of temporary, short-term character, with intention to return within a few days, weeks, or months.
- (e) Destinations are visited for purposes other than taking up permanent residence or employment remunerated from with the places visited (Burkart & Medlik, 1988, p.42).

Therefore, some key features of the tourism become clear by the Burkart & Medlik's discussions which are the journey to the destination out of domicile and temporary character of the visit. They identified two determinations which are space and time. The longevity of the time and the distance of the place are main criteria in order to define one activity as tourism.

In 1994, United Nations (UN) published the document called "Recommendations and Tourism Statistics". In this document, tourism is defined as such:

Tourism comprises the activities of persons travelling to and staying in the places outside their usual environment for not more than one consecutive year for leisure, business and other purposes. ... "Tourism" refers to all activities of visitors, including both "tourists (over-night visitors)" and "same-day visitors" (UN, 1994, p.5).

In this official definition of the tourism, there are also two basic aspects which are the space and time. Firstly, whatever the purpose of the travel, the travel should be made out of the ones usual living place. And secondly, visits of the people can be classified according to the time allocated to the activities which determine the duration of the visit. In order to understand the tourism activities it should be noted that these two aspects of the official definition of the concept should be evaluated in relation to each other. This official definition of tourism activity is not different from the Burkart and Medlik conceptualization in the end.

Furthermore, as a result of its comprehensiveness, tourism is conceptualized according to many different characteristics. The social dimensions of the tourism is argued by the Cohen (1984) as a 'commercialized hospitality', 'democratized travel', 'modern leisure activity', 'modern variety of the traditional pilgrimage', 'expression of basic cultural themes', 'acculturative process', 'type of ethnic relations', 'form of neocolonialism'(p.374-376). These dimensions can be discussed in detail; however, some of them has priority over

others for the discussion held in this thesis. For instance, in terms of commercialized hospitality, guest-host relations commercialized in the process of tourism which results in the commodification of everything. This commodification is taking place in capitalist societies and as a result of this the production of the goods and services within market and for the market. In this process, commodification classified as following by the Shaw and Williams (as cited in Williams, 2004):

- *Direct* commodification of the tourism experience, e.g. charges for using a 'gated' tourist site. (beaches, rural sites, theme parks, museums)
- *Indirect* commodification of the tourism experience that is selling services which are essential to support, or add to, the tourism experience. (travel, accommodation, meals, souvenir sales general shopping)
- *Part commodification* of tourism experiences. (self-catering accommodation, car hire, second homes)
- *Non-commodification* of tourism experiences. (accommodation, guiding and catering provided by friends and family) (p.25-6).

These five types of commodification can be observed in the tourism process experienced in Alaçatı. First of all, direct commodification can be seen in the case of the occupied coastal areas by beach clubs, hotels, surf centres etc. Secondly, indirect commodification can be seen in the historical city centre where restaurants, cafes, pensions, boutique hotels and souvenir shops located. Thirdly, as being part commodification, second homes have been experienced in Alaçatı for a long time especially in the Çamlıkölü Area. And finally, there are some non-commodified tourism activities which are provided by the residents of the town to their visitors such as friends, relatives etc. (In the Interview no.23, Mrs. Savar shared her experiences about her relatives).

It has also been conceptualized as 'democratized travel' without analyzing the whole structure of the tourism process. It should be discussed that whether class-based divisions are eliminated with the mass tourism, whether the shared places

of different classes are the same, whether mass tourism is something that all classes benefited equally. Without discussing these dimensions in detail, it is hard to identify tourism as democratized travel. It reflects only the idea that equality in opportunity is enough to benefit from it. But it is not the real equality and just an illusion. This kind of equality perspective reflects the Popper's (2006) ideas sacrificing equality to freedom idea; however, in reality there is not any freedom even in terms of Popperian perspective.

In addition, when it is argued that tourism is a modern leisure activity then it should also be questioned "For whom?" For some people tourism is not a leisure activity but it is a way of economic activity to increase their profits. For others it is a way of earning money to survive or for others it would be a learning process from different cultures. There are many different dimensions and all dimensions of the issue should be considered before labeling it as a leisure activity. It can only be seen as a leisure activity from the perspectives of visitors and tourists enjoying their holidays.

Moreover, those above conceptual aspects of tourism should not be seen as separate and distinctive features of the same phenomenon. Sometimes some aspects of the issue could be more important than others such as being a modern leisure activity, while other aspects of tourism exists as an another important aspect such as democratized travel. But what determine the nature of the relation between these approaches are the economic field and the position of the agencies in different fields of struggle.

Tourism is one of the most significant economic activities that influence the capitalist economy all around the world. For some authors, changes in tourism economy can also be understood by analyzing its supply and demand side in the capitalist economy. To illustrate, Agarwal et al. (2000) argued that:

... demand- and supply-side changes have had a profound effect on the structure of the UK tourism industry. It is becoming increasingly heterogeneous in terms of: the places which are tourist destinations; the range

of tourism activities undertaken in such places; and the diversity of capital formation. The latter is evident in the range of increasingly segmented accommodation (e.g. introduction of budget hotel chains), of visitor attractions (e.g. theme parks, special events and festivals), and related tourist facilities (e.g. shopping centres, leisure centres) (p.244).

Furthermore, it is named as an industry even though it does not produce any tangible products when compared to the traditional industries such as heavy industry, automobile industry or manufacture industry. Hence, whether it is industry or not is also debatable issue. Tucker and Sundberg (as cited in Smith, 1998) discussing the question whether tourism is an industry or not. They argued that since there is no single production process, no homogenous product, and no locationally confined market, it is not an industry. Since tourism developments could not be limited only to the economic field, there is the need for comprehensive discussions on the issue and analyzing its economic, social, cultural and spatial aspects.

2.2.1.3. Some Classifications of Tourism

According to the evaluation made by the United Nations (UN, 1994) there are three basic forms of tourism which are domestic, inbound and outbound tourisms. It is important to note that these are place/space specific divisions both *the origin of the visitors and the place of visit* are equally significant to determine whether it is domestic, inbound or outbound tourism. In the 11th paragraph of the document published by the UN these are mentioned as **domestic tourism** described as a kind of tourism “involving residents of the given country travelling only within this country”, in other words, in domestic tourism people travel within their own country but outside of their home village, town or city. **Inbound tourism** can be described as a kind of tourism “involving non-residents travelling in the given country”. **Outbound tourism** can be described as a kind of tourism “residents travelling in another country” (UN, 1994, p.5).

In addition to those above classifications, in the same document, it is stated that the **internal tourism** is the combination of domestic and inbound tourism; the **national tourism** is the combination of domestic and outbound tourism and the **international tourism** is the combination of bound tourism and outbound tourism (UN, 1994, p.5).

Moreover, there are other divisions for different kinds of tourism. These divisions are based on the amount of the visits and the availability of the tourism activities for the people from different classes or socio-economic status. First one is **mass tourism** referring to “the participation of large numbers of people in tourism, a general characteristic of developed countries in the twentieth century”. Second is the **popular tourism** including the “tourist activities meeting with a wide acceptance by people, because of their attractiveness and availability”. And third is the **social tourism** concerning with “the participation in tourism of people of limited means and others disadvantaged through age, disability or family circumstances, and with the measures to encourage this participation and to make it possible” (Burkart & Medlik, 1988, p.44-45). In this thesis, when I use the term of tourism, it means that domestic tourism since Alaçatı town does generally experience domestic tourism.

2.2.1.4. Consequences of Tourism Developments and World Experiences

Tourism developments may result in many consequences for different social classes in different places by transforming not only economic relations but also the social and cultural relations. Therefore, in order to understand the process, there is the need for understanding the determinants of social relations built between hosts and guests. These particular determinants introduced by the Urry (2002, p.50-3) are summarized in the Table 2. Beyond these features, spatial transformation should also be considered because socio-economic changes sometimes materialized in the spatial changes or vice versa. Thus, in this part of the study there is going to be evaluation of these issues and spatial affects of

tourism are going to be discussed in relation with socio-economic consequences of tourism developments. The socio-economic and socio-spatial aspects of the impact of tourism on the local people are very significant and should be analyzed relationally. Since they are interrelated processes, strict divisions between spatial, economic and social aspects are somewhat artificially produced.

Table 2. Determinants of Social Relations Established between Hosts and Guests.

1. The <i>number</i> of tourists and host population.
2. The predominant <i>object</i> of the tourist gaze [a landscape (the Lake District), a townscape (Chester), bases of recreation (golf courses at St Andrews), or simply san, sun and sea (Majorca)].
3. The <i>character</i> of the gaze involved.
4. The <i>organisation</i> of the industry that develops to service the mass gaze (publicly or privately owned, locally or globally owned, small or large scale and whether there are conflicts between the local population and the emergent tourist industry).
5. The effects of tourism upon the <i>pre-existing agricultural and industrial activities</i> . These may range from the destruction of those activities (much agriculture in Corfu); to their gradual undermining as labour and capital are drawn into tourism (parts of Spain), to their preservation as efforts are made to save pre-existing activities as further objects to be gazed upon (cattle farming and hence gazing in the Norfolk Broads).
6. The economic and social <i>differences</i> between the visitors and the majority of the hosts.
7. The degree to which the mass visitors demand <i>particular standards of accommodation and services</i> .
8. The degree to which the <i>state</i> in a given country actively seeks to promote tourist developments or alternatively endeavours to prevent them.
9. The extent to which <i>tourists can be identified and blamed</i> for supposedly undesirable economic and social developments. This is obviously more common when such visitors are economically and/or culturally and/or ethnically distinct from the host population.

How does tourism affect spatial transformation? The key word of spatial transformation is the ‘resource’ that enables the spatial changes. As Jansen-Verbeke and Lievois (1999) argued that the potential within the tourism in revitalization of areas depends on the presence of resources which can be enhanced by attracting the tourist, developing financial capacity of the public

and private sector and there should be also a political will to manage the process. The flow of capital and the trajectories of the capital accumulation process enable the construction of built environment. The presence of capital does not only enable infrastructural and spatial transformations but also it enables the socio-spatial transformation of areas. Gentrification issue can be one example of this process in Alaçatı case. Since it is going to be discussed in the next part of this chapter in detail, it is better to move on the apparent socio-spatial and socio-economic results of the process.

There are many different examples in the world that consequences of the tourism developments become apparent. For example, the case of a *Beijing Hutong* was studied by the Gu and Ryan (2008) and they argued that tourism developments resulted in the refurbishment of the streets and increasing property values and costs of living. Without any construction or restoration expenditures when one place has been exposed to the tourism developments, the property prices increases. Approximately 30 percentages of the respondents in Hutong very strongly agreed with the statement that living has become expensive just because of tourism.

The impact of the tourism on the land prices has also experienced in another destination called *Petite Cote in Senegal*. Diagne (2004) have argued that tourism developments have had negative impact not only by means of increasing the property costs but also on the agricultural sector by destroying the agricultural lands for tourism in Petite Cote. In addition to the destruction of the lands, traditional fishing which was formerly main economic activity in the Senegal has become the point of collapse because of hotel proliferation. Besides these changes, the social decay of the Petite Cote should be taken into consideration. Diagne explained this process in the following paragraph:

... tourism has modified the traditional structure of the Petite_Côte society by disrupting local tradition and flouting Islamic moral codes, and has spawned previously unknown social ills, such as prostitution and mugging. It has transformed many villages in the Petite Côte into satellites for cheap labour

where locals, who have abandoned agriculture, are employed as menial labourers. ... In summary, tourism development in the Petite Côte is pressing forward at a swift pace, oriented to maximizing profit and with the evident exclusion of most of the local population. ... It is argued that locals must be better integrated into the tourism process in order to reverse the spiral of its adverse effects and promote integrated and sustainable development in harmony with the local economy (p.472).

The above quotation reveals that the justifications of the negative consequences of tourism developments are made by evaluating them as they are the side effects of the process. But I am asserting that these are not side effects, rather they are structurally pre-given effects of tourism transformation in capitalism. Any region exposed to tourism transformation could not be able to escape from them but they can minimize these negative impacts by achieving a more egalitarian development.

In another study made by Kariel (1989) the impacts of tourism in the *Australian Alps* were analyzed. Kariel stated tourism in these communities based on small establishments such as pensions, private homes with tourist rooms and apartment. However, this composition has changed in the last ten year and he said that:

... larger international, luxury-class hotels, each with the capacity to displace several smaller entrepreneurs, have been established. In addition, some of the older hotels, once locally owned, have been incorporated into various chains, furthering the **trend away from local ownership and control.** (p.61-62).

Hence, the example of Australian Alps reveals that expansionist character of capitalism invaded small settlements and big fishes have started to eat small ones in the economic field. Similar trend has started in Alaçatı case with the entrance of big capitalists of Turkey such as Koç and Sabancı. On the other hand, as being positive effect, Kariel cited that money was the most positive consequence. On the negative side, there are “changes in traditional family life, with less time spent by parents with each other and their children. Diminishing cooperation among community members was also identified as an undesirable

by-product of tourism.” (p.60). Furthermore, the everyday life of the local communities has changed. To illustrate, the amount of accommodation has increased mostly in the form of larger hotels, parking garages and water plants and the prices for food and drink have risen whilst incomes of village residents have not increased proportionately (Kariel, 1989).

Harlem, for instance, was a famous neighbourhood of the New York City. In the Harlem, tourism developments have resulted in some changes and the analysis made by the Hoffman (2003) provides important information about the logic behind the Harlem experience. The analysis made by the Hoffman stated that:

- Changes in Harlem’s political economy and culture are as response to the restructuring macro economy, although not determined by it.
- As development occurs, the nature of regulation pertaining to Harlem also begins to change, so as to stabilize and support the restructuring economy.
- Tourism-based development has the potential to be an equalizing force, helping to rebalance the uneven social/spatial development symbolized by places like Harlem in the past (Fordist) era (p.93).

In addition to the above structure of tourism development process, the role of the community in the tourism development process should also be important in order to achieve successive development. In their study on the local attitudes of ‘Tourism in Indonesia in Komodo National Park’, Walpole and Goodwin (2001) showed that the recognition of the distributional inequalities in tourism benefits, local inflation and tourist dress code by the local people. Residents’ attitudes towards tourism were compared in 10 New Zealand destinations by the Lawson et al. (1998). Their study revealed that tourism have economic impacts on the local communities by inflating the cost of living and by making prices so high that, commodities have become out of the reach of local people. All towns agreed upon the point that “prices of tourism products have risen to the point where they exclude some New Zealanders.” (Lawson et al., 1998, p.251).

Furthermore, positions of tourists in tourism field discussed by Sorensen and Nilsson and they defined different types of tourists which are ‘holiday tourists’

enjoying stays in the places such as cottage, inn or farm; ‘transit tourist’ enjoying the recreational values of the area but accommodated outside of it; ‘day visitors’ living close to the recreational area and have the chance to experience day trip; ‘staying with friends and/or relatives’ having socially defined ties with the area; ‘weekend visitors’ regularly visiting rural residences at weekends; ‘permanent tourists’ living both in rural and urban residences partially in the year; ‘resident tourists’ perceiving countryside as a more authentic, real and aesthetically attractive place to live; ‘other incoming permanent residents’ residing in a given area for the reasons other than recreation such as employment and ‘local-born and raised residents’ living outside the area temporarily (as cited in Hall & Brown 2006, p.85). In this study, the discussions on the tourism developments are going to imply weekend visitors, permanent tourists, resident tourists and other incoming permanent residents while evaluating their positions and roles in transformation process.

In conclusion, there are some characteristics of tourism as being a field that determine the struggles in it. First of all, in case of Alaçatı, tourism field reveals mostly new features parallel to the trends of tourism and presents flexible and boutique tourism features instead of mass tourism. Thus, the habitus of visitors or new comers as permanent residents have become important since their distinction from rest of the society in terms of their class habitus and ownership of different forms of capital promoted the reproduction of unequal relations within society on behalf of the ones in the dominant position in social space. Secondly, tourism in Alaçatı reveals mostly domestic features and based on the internal demand but since it offers expensive services and products, the ones benefiting from them are the ones who are upper and middle classes of Turkey. In the next part of this section, the tourism field in Turkey will be analyzed by concentrating both on its socio-economic and legal administrative aspects because without understanding the conditions of tourism in Turkey, it will become impossible to develop comprehensive approach to the tourism experienced in Alaçatı case.

2.2.1.5. Tourism in Turkey

The role of the tourism in economic growth of Turkey is very significant in that the share of the tourism in domestic product and bed space has increased since the 1980s. The share of the gross domestic product was 0.8% in 1980 whereas the share of domestic product was increased to 7% in 2007 (Zortuk, 2009). The increasing share of the tourism in gross domestic product reveals that tourism has become one of the most important economic sectors for the economic development of Turkey. Today, tourism has become second important source of foreign currency earnings (Gündüz & Hatemi, 2005).

The prioritization of the development of the tourism after the 1980s through the means such as state promotions and subsidies for hotel developers was all the parts of the program encouraged by the IMF to implement in Turkey. Nevertheless, there is the lack of planning this kind of tourism development in Turkey. As Tosun & Timothy (2001) argued “... governments have given generous and extensive fiscal and monetary incentives to the tourism sector. This has ushered in an unexpected and a rapid growth of tourism in the absence of proper planning...” (p.352).

The government policies planned for tourism investments and have created the image of future where the tourism investments develop regions and increase the wealth and welfare of the local residents and of the whole country at the end. Nevertheless, this is not the case and the actual situation is much more different than these expectations. Though some developments have been achieved, the cost of the process has been paid by the local people. Tosun and Timothy (2001) summarized the process of tourism activities experienced after the 1980s and analyzed the failure of tourism development in Turkey as such:

... many farmers in popular tourist destinations have sold their lands, most of which were valuable agricultural areas, to finance tourism-related business during the 1980s and 1990s. They became hoteliers, restaurant owners, shopkeepers, etc., without knowing what they really wanted to do and without considering the viability of tourism. That is, in common with other

developing regions tourism was seen as a way of replacing, rather than supplementing, meager incomes from traditional farming in prime tourist destinations in Turkey. As a result, most of these former farmers have failed in their attempts to operate a profitable small tourism business in the tourism sector in Turkey (p. 354).

Therefore, it should be asked who pays the cost of development and development for whom? What kinds of developments determine the process? Who benefits or benefit from the tourism developments? Whether it is for the interests of capitalists or for the large parts of society should be questioned and the policies should be determined according to the public benefit.

Urry (2002) answers these questions by arguing that tourism facilities bring about little benefit to the most of the local people and the wealth created by the tourism developments allocated and distributed unequally. Thus, tourism developments do not create wealth for all local people, rather, some part of the population would be able to earn much more from the process and increase their capitals (economic, social, cultural, symbolic) while others could not be able to reproduce their position and excluded from the process.

Also, the lack of community based approach is the one of the most major source of problems emerged with the development of tourism in Turkey. This is something discussed by the Seckelman (2002) in relation to the secondary position of the local people in tourism development. According to his analysis, local people are working in the low-income jobs required low level of education; those jobs are seasonal and there is not any job security and the migration of the job-seeking population especially in the summer months have been experienced.

In addition to the examples from world experiences, *Bodrum* in Turkey for example, has experienced similar spatial transformation. According to Dündar (1998), after 1970s, Bodrum experienced rapid tourism development supported by the commercial, service, construction and transportation activities which

resulted in the restructuring of economic and social lives and the transformations emerged on the physical space. In another case study conducted in *Marmaris*, it has been showed that residents suffer from the increasing property values and housing prices whereas they believe that tourism creates business and reduces employment (Var et al., 1985). Thus, the cost of living in the places exposed to rapid tourism developments should also be taken into consideration by the decision makers.

Although Turkey has placed great importance on the development of international tourism for its economic development, domestic tourism has also increased after the 1970s. There are many reasons behind the rise of the domestic tourism in Turkey. According to Tutar & Tutar (2004, p.17) the important factors in this process can be stated as such:

- The increase in the number of hotel, motel and other accommodation enterprises.
- The promotions of these enterprises are increased by the state.
- The welfare of the people has increased when compared to past.
- Motorways and network of highways were constructed in the country.
- People have become more supportive and enlightened about the tourism.

2.2.1.6. Legal/Administrative Aspects of Tourism in Turkey

The policies and legal/administrative measures determined by the central government are very important. The main target of the government policies and decisions should be the public benefit and the legal aspects of the issue should be done to support this aim. However, it is not always the case. This is not only the problem of Turkey but also it is the problem that arises from the logic of capitalist relations. The impact of the government policies are directly felt by the local communities. As it is argued by Bartholo et al. (2008), there emerged some questions about the implementation of the government policies. They said that the failure of the government policy in terms of the benefits it brings into the communities, there emerged the question of who in fact benefits from them (Bartholo, et al., 2008).

In the study discussing the tourism promotion in Miami, Alonso argued that “... places are produced by public policy choices about land use, zoning regulations, infrastructure development and allocation of public resources.” (2007, p.176-7). Therefore, the role of the central government is very important for the development of tourism and tourism destinations. In Turkey, in the ‘Second Five Years Development Plan (1968-1972)’ tourism was mentioned for the first time as being one of the significant sector for development. However, it was the ‘Law for the Encouragement of Tourism Law Numbered: 2634’ (Appendix B) enacted in 1982 by the central government where the first legal arrangement for planning of tourism development in Turkey was made. This law reflected the policy shift in development strategy for the country decided by the central government. Some amendments has also made in this law in 2003 by the Law Numbered: 4957. The scope of the ‘Law for the Encouragement of Tourism Law Numbered: 2634’ is mentioned in the Article 2 as such:

This Law comprises provisions governing the tourism sector, including definitions of cultural and tourism preservation and development regions, tourism areas and tourism centre and means of establishment and development of such regions, areas and centres and of encouragement, regulation and inspection of tourism investments and facilities.

In this scope, definitions of the tourism regions, areas and centres are very significant to determine the development strategies for different places within the country. This determination enables the shift from agricultural, industrial etc. production to the tourism activities of the towns and cities in Turkey. Also, by the Law, the concept such as tourism regions, areas and centres defined as legal concepts. For the first time some important definitions in the Law were mentioned in the Article 3 and some characteristics of tourism regions and centres are defined. According to the Article 3:

Cultural and Tourism Preservation and Development Regions: The regions having a high potential for tourism development, and intensive historical and cultural importance, that are to be evaluated for the purpose of preservation, utilization, sectoral development and planned improvement and

the boundaries of which are determined and declared by the Council of Ministers upon the proposal of the Ministry of Culture and Tourism.

Tourism Centres: The parts or places specified to be developed on a priority basis within or outside the cultural and tourism preservation and development regions, and are of importance for tourism movements and activities, locations, sites and the boundaries of which are determined and announced by the Council of Ministers upon the proposal of the Ministry of Culture and Tourism.

Cultural and Tourism Preservation and Development Sub-Region: Lands which contain various tourism types with at least one or more of the following technical and social infrastructures such as culture, education and training, entertainment, trade, housing, determined by a scale of 1/25 000 or less and those can be divided into sub-lands.

Nevertheless, the most significant aspect of these definitions is the lack of objective criteria or clarity in determining places under one of these titles. This ambiguity in defining places as tourism regions, areas or centres arisen from the ambiguity in the Article 4 because in this article there are not any scientific, objective and definite criteria for the determining tourism places. Article 4 says:

In the determination of cultural and tourism preservation and development regions, tourism areas and tourism centres, account shall be taken of the natural, historical, archaeological and socio-cultural tourism assets of the country and her potential for winter, hunting and water sports, for health tourism and for other types of tourism.

This article enables central authority to define, re-define or abolish the status of the tourism places at will. This centralization in tourism sector is not only limited with the declaration of the places as tourism regions or centres but also changing role of Ministry of Culture and Tourism. It has gained the power to prepare and approve spatial plans in the tourism areas, regions and centres. In the Article 7 the planning power of the Culture and Tourism Ministry is stated as following: “Within the cultural and tourism preservation and development regions and tourism centres, The Ministry is authorized to prove or to prepare, to modify and to approve sua sponte, the plans of all scales.” This wide power and responsibility assigned to the Ministry making plans of all scales enables the

central government to implement their program which aims centralization in decision-making and in planning of sector based economic development.

Moreover, direct or indirect subsidies for the capital investments are under the guarantee of the Law. The first paragraph of the Article 9 reveals the logic of the Law giving priority to capital for not only investments but also for public services. It is stated that:

Infrastructural requirements of tourism areas and tourism centres, such as roads, water supply, sewage, electricity and telecommunication facilities, shall be completed by the public organizations concerned on a priority basis. Allowances allocated by the Ministry or organization concerned to this end may not be utilized for other purposes without the prior consent of the Ministry.

It is undeniable that the law was designed for supporting tourism investments as it is clear in its name. Nevertheless, there is the need for protecting the rights of citizens and public benefits. If infrastructural investments are fulfilled on a priority basis, there emerged the question of fulfilling infrastructural needs of residents. In the case of Alaçatı, this is realized in the division between Tokoğlu and Hacımemiş Neighbourhoods which are previously residential neighbourhoods. The former one has become a place where investments of new comers concentrated whereas the latter has still been preserving its residential character. Infrastructural investments of water service have been done to the Tokoğlu whereas Hacımemiş Neighbourhood suffering from lack of them.

2.2.1.7. Conclusion for Tourism and Implications for This Thesis

Tourism has been determined and supported by the central governments in Turkey since mid-1980s through direct and indirect policy interventions such as subsidies, plans, laws, by-laws etc. The shift from the agriculture to tourism field has huge impact upon the social, cultural, economic and spatial developments in Alaçatı. In addition, tourism experienced in Alaçatı is determined by the tourism trends in the world in terms of small hotels and

pensions and the accessibility of tourism for lower social classes. However, the distinction of Alaçatı is that it has only been experienced a domestic tourism and fed by the movements of Turkish citizens who can afford to buy services and products in Alaçatı. And they are not only visitors but some of them have started to live in the town which led to the gentrification of historical city centre and old agricultural lands. Hence, in the next part of this theoretical chapter, gentrification issue and its theoretical foundations are going to be discussed. Gentrification was seen both as a component of tourism field and as a process contributes the loss of positions of local people in the social space compared to the positions of new comers.

2.2.2. GENTRIFICATION

While social and economic relations are in transformation in tourism process, it has also socio-spatial dimension contributing to the transformation of Alaçatı as a whole. Without explaining socio-spatial dimension of transformation, it would be impossible to made comprehensive explanations. Thus, gentrification literature presents me a chance to discuss spatial socio-aspects of transformation.

Gentrification has become one of the key concepts in the urban studies in order to explain the capitalist urbanization process and it is a dimension of the changing structure of different fields such as economic, social and political after the 1980s. Nevertheless, it was 1964 when the term was used by the Ruth Glass for the first time (Hamnett, 2003; Lees et al. 2008; Ley, 1986; Schaffer & Smith, 1986; Smith, 2002; Smith, & Defilippis, 1999). She introduced the term of gentrification in her work on North Kensington in London and described the process of urban change in London as such:

One by one, many of the working class quarters of London have been invaded by the middle-classes – upper and lower. Shabby, modest mews and cottages – two rooms up and two down – have been taken over, when their leases have expired, and have become elegant, expensive residences. ... The current social status and value of such dwellings are frequently in inverse

relation to their status, and in any case enormously inflated by comparison with previous levels in their neighbourhoods. Once this process of 'gentrification' starts in a district it goes on rapidly until all or most of the original working class occupiers are displaced and the social character of the district is changed (as cited in Lees et al., 2008, p.4).

Ruth Glass emphasized the invasion of the working class areas by middle-upper classes when she was explaining the gentrification. Concisely, transformations of vacant or worker-class areas of the centres' of the cities and towns into to residential and/or commercial use of new and/or old middle-classes can be named as gentrification. (Lees et al., 2008). The rapid invasion of the inner city areas have transformed the landscapes of the cities and many working class neighbourhoods in cities have been transformed into middle-class reserves in less than a decade (Smith, 1987). In this thesis, I am going to claim that there is the need for use of gentrification in its brooder meaning and should not be limited with urban spaces in metropolitan areas. The emergence of gentrification has been triggered by tourism development process in Alaçatı case and has revealed similar path with the ones experienced in the urban areas. The renovation of old stone houses in the town centre and migration of middle classes to the town, conversion of old agricultural lands into residences and workplaces (hotels, pensions) of gentrifiers and construction of hotels and residences in the coastal areas can be seen some examples of the gentrification in Alaçatı.

2.2.2.1. Periodization of Gentrification Process

Now, there is the need for detailed investigation on the material conditions given rise to the gentrification process before discussing its consequences and its relationality with tourism developments. Capitalist urbanization process and the new forms of capital accumulation process have given rise to the construction of new built environment. Thus, capital looks for alternative areas of investment other than major industrial sectors where the profit rates falling comparatively and thereof, the increase in the capital flowing into the built environment have

occurred which results in the property boom experienced after the 1980s in the advanced capitalist world (Smith, 1982). Depending on the national and regional context and the interaction of various components of neoliberal policy, including “aggressive urban entrepreneurialism, local government reorganization to create favourable business climates, public sector privatization schemes, the increasing number and power of professionals committed to neoliberal urban policies...” (Lees et al., 2008, 166). Moreover, other neoliberal policy instruments have been in use such as privatization, globalised city competition and workfare policies. The incorporation of the gentrification into the public policy enables policy makers to justify obeying market forces and private sector entrepreneurialism (Wyly & Hammel, 2005). Although capital accumulation process and the underlying mechanisms remain stable, “the process itself may take unique historical trajectories in different geopolitical situations, resulting in an uneven geographical expression of a similar underlying logic” (Darling, 2005, p.1030). In Turkey, the rise of the construction sector after the 1980s and revalorization of inner city areas, privatization of publicly owned real estates and privatization of public services presentation can be seen as the signs of this process. The increase in gentrification after the 1980s has its roots under the relations between capital and land and between production and consumption. The changing nature of the relations between these aspects has influenced on urban development strategies. Tourism development can be understood in this framework. Since the gentrification process and the economic restructuring through the implementation of new development strategies are not separate processes. Smith argued that “...increasing connections between gentrification and global capital generally filter through the tourist industry, giving it its own distinct flavour.” (Smith, 2002, p.440).

Now, we can identify some criteria of gentrification process. According to Warde (1991), these criteria can be stated as following:

1. It is a process of resettlement and social concentration, *a process of displacement of one group of residents with another of higher social status, entailing new patterns of social segregation.*

2. It is *a transformation of the built environment*, via building work, that exhibits some common distinctive, aesthetics features and the emergence of certain types of local service provision.
3. It is *a gathering together of persons with a putatively shared culture and life-style, or at least shared, class-related, consumer preferences*.
4. It is *an economic reordering of property values, a commercial opportunity for the construction industry, and, generally an extension of the system of the private ownership of domestic property*.
5. It should be noted that these processes may occur independently of each other, but for the sake of conceptual clarity *the term gentrification is best reserved for situations where all coincide* (emphasis added, p.225).

It can be derived from above citation that there are two interrelated aspects of gentrification which are the class dimension and the production of built environment. These two aspects include the cause and effects of gentrification process not only in economic but also in social and spatial terms. The class dimension and the production of new spaces are delineated by the struggles in the field.

The actualization of gentrification in practice sometimes differs from one place to another one. However, Clay's Stage Model of Gentrification (as cited in Lees et al. 2008) can be an appropriate guide to understand how the process actualized step by step. In the **first stage**, a small group of people move in and rehabilitate properties for their own use and there is little public attention given to the process. Their impacts on local people and their life were limited. In Alaçatı, this process was experienced in the end of 1990s when first gentrifiers arrived to the town.

Second stage revealed the move of small-scale speculators buying the properties, renovating them and renting or selling them for profit in addition to the move mentioned in the first stage. Some sort of displacements occurred and boundaries of the area may change and the attention of the media to the area may start. In Alaçatı, this stage was experienced in the first half of 2000s and the new development areas close to city centre and old stone houses located in the historical city centre were bought by the new comers and speculators.

In the **third stage**, the increase in property prices, the move of different groups ranging from investors to middle-class residents planning to live in the renovated buildings and displacement of working class population continues. What are significant are the emergence of the tensions between local residents and new comers and the demands of the new comers to shape community life in the gentrified neighbourhood. Also, banks emerged as a financial support mechanism by giving loans to renovate the old buildings. Until the year 2010, Alaçatı experienced this stage, local people living in historical city centre were moved outskirts of the town and the new comers started to occupy inner city areas and the number of banks has increased in the town (it was two before tourism transformation but now it has reached to 5).

In the **fourth stage**, large numbers of properties gentrified and working-class population displaced (both home owners and retailers) while the move of middle-class residents continues. The discovery of additional neighbourhoods to gentrify happened in this final stage. Now, Alaçatı town is in this stage and the middle-class gentrifiers are looking for new neighbourhoods to gentrify.

In addition, historically, there are some different phases that gentrification has passed. In these phases, the roles of various actors in the process has been re-determined and redefined. Hackworth and Smith (2001) defined these phases as waves of gentrification. According to their periodization there are three main waves of gentrification process started in the 1960s. The **first-wave of gentrification** was a “sporadic” wave. It started in the late 1960s and ended in the early 1980s. In this wave, disinvested areas of the inner cities of Western Europe and some parts of the USA became targets for reinvestment and “developers and investors used the downturn in property values to consume large portions of devalorized neighbourhoods, thus setting the stage for 1980s gentrification.” (Hackworth and Smith, 2001, p.467).

The **second-wave of gentrification** has revealed features of “expansion and resistance”. It has started in the early 1980s and continued until the mid 1990s though after the 1980s there experienced transition period. The process differs from the first wave by expanding the gentrification to the smaller and non-global cities. Local governments promoted to the market forces to invest in gentrification process. Also, political struggles against the gentrification took place by aiming to prevent the displacement of the poorest working-class residents in the gentrified neighbourhoods.

In the **third-wave of gentrification** “recessional pause and subsequent expansion” has been experienced. It started after the mid 1990s and still in practice. In this wave, large-scale capital integrated to the gentrification process and state supported the new investments. In Turkey, urban transformation projects initiated by the local governments and the role of the TOKİ³ can be seen as an example of the characteristics of this wave of gentrification. The actors involved in the gentrification process have changed since the Ruth Glass first argued that they are middle-classes gentrifiers. Today, there are various actors such as local governments, state agencies, corporate bodies, public-private partnerships etc. in the gentrification process (Smith, 2002).

Therefore, it is important to understand different explanations of gentrification process in order to construct relationality among them. As Schaffer & Smith (1986) argued the debate over gentrification turning around three main questions which are ‘the significance of the process (or its extent)’, ‘the effects of gentrification’, and ‘its causes’. In this part of the study, these main questions are going to be answered by following different path. This section starts with the discussion on the different explanations of gentrification and different evaluation both in terms of the logic of the process and its historical

³ TOKİ (Toplu Konut İdaresi-Mass Housing Administration) is a state institution responsible from producing mass housing in Turkey but has become a tool in the hands of Justice and Development Party’s government after 2002 to distribute rent to the construction sector by producing houses not only for lower classes but also middle and upper classes.

constructions. Then, different kinds of gentrification are going to be explained. Finally, various consequences emerged during and after the gentrification process are going to be analyzed.

2.2.2.2. Explaining Gentrification

In general, two mainstream perspectives on the explanations of gentrification have been dominating the literature which are the revanchist city arguments and the new middle class approach. On the one hand, gentrification was discussed by analyzing the structural side of the process and emphasizing the production/supply/capital side of it. On the other hand, there is the actor depended explanations emphasizing the consumption/demand/culture side of the process (Hjorthol & Bjørnskau, 2005). However, in this thesis, it is going to be claimed that there is the need for establishing relationality between these two main perspectives since they are explaining different parts of the same reality. Now, it would be better to understand the features of these two approaches before constructing relationality between them.

2.2.2.2.1. Production/ Economic Capital/ Supply/ Structure Approaches on Gentrification

The production approach to the gentrification dealt with the reasons behind the process and the roles of capital and state in this process. Neil Smith's studies and his studies with his colleagues (Smith, 1979, 1982, 1987, 1996, 2002, Smith & Defilippis, 1999, Hackworth & Smith 2001) are main sources of this perspective. Smith defines gentrification as the conversion of working class areas into middle-class neighbourhoods through the rehabilitation of housing stock (Smith, 1979). According to his conceptualization gentrification is the part of a "larger process of uneven development... rooted in the structure of the capitalist mode of production." (Smith, 1982, p.139). Thus, for him, gentrification emerged as a solution for the economic crisis of capitalism by the restructuring of urban space (Smith, 1996). The emphasis made by Smith is on

the supply and capital side of the process and he tries to understand the concept as a component of capitalist urbanization. The roles of different actors are very significant in order to realize the whole reproduction of capitalist relations.

Moreover, questions such as how gentrification emerge and why capitalists prefer to invest one area and see it profitable to invest are responded by the Smith with the 'rent gap' (Smith, 1979). The reasons behind the capital to produce built environment in a given area depend on the rent gap materialized in the land. Before going into detail about the rent gap theory of the Smith, it would be better to understand key concepts which are used by him in order to define it. These are 'house value', 'ground rent', 'capitalized ground rent' and 'potential ground rent'. Smith (1979) defined these concepts as such:

House value. ... the search for a high return on productive investments is the primary initiative behind gentrification, then the specific costs of production (not just the quantity of end-product – supply) will be central in the determination of prices (p.542).

Ground rent and capitalized ground rent. Ground rent is a claim made by landowners on users of their land; it represents a reduction from the surplus value created over and above cost-price by producers on the site. Capitalized ground rent is the actual quantity of ground rent that is appropriated by the landowner, given the present land use. ... Sale price = House value + Capitalized ground rent (p.543).

Potential ground rent. Under its present land use, a site or neighborhood is able to capitalize a certain quantity of ground rent. ... Potential ground rent is the amount that could be capitalized under the land's "highest and best use." This concept is particularly important in explaining gentrification (p.543).

Clarifying these concepts, it would be better to state how Smith defines rent gap which is the reason behind the gentrification because according to him, gentrification occurs when the rent gap wide enough in a given area. According to him rent gap is "the disparity between the potential ground rent level and the actual ground rent capitalized under the present land use." (Smith, 1979, p.545; Smith, 1996, p.67). These investments materialized as built environment investments were not only made by private companies but also central or local

governments or its agencies made them. Therefore, the actualization of the gentrification is defined by referencing to the construction or rehabilitation of buildings. It is seen as “a structural product of the land and housing market” (Smith, 1979, p.546; 1996, p.70). The process of gentrification organized and managed by the governments through different implementations such as regeneration, urban renewal, rehabilitation project etc. The Urban Renewal Project made in Alaçatı by the Municipality can be an example of this kind of projects. These projects aimed to transform inner city areas seen as the source of not only aesthetic problems but also source of social and criminal problems. Sometimes these inner city areas are the place of urban tensions. There is such kind of transformation in Netherland and it reveals Smith’s conceptualization of the third way of gentrification as state has become the main actor of the process. As Uitermark et al. (2007) stated:

... we conceive of state-led gentrification in the Netherlands, and perhaps elsewhere as well, as an attempt by a coalition of state actors and housing associations at generating social order in disadvantaged neighborhoods. Gentrification is used to pacify tensions and to reduce concentrations that pose a problem for authorities. In many cases, residents support this strategy, either actively or passively. But, at the same time, interaction between low-income and higher-income households and between renters and homeowners, in restructured neighborhoods are often superficial at best and hostile at worst. Thus, gentrification undermines social cohesion and thereby reduces the chance that residents will find solutions for tensions in the neighborhood (p.125).

The boom in property market brings about the rise in the land and building prices. There emerged also some other fields within property market such as rent market. The rising prices of the rent of different buildings has become one of the important aspects of development. In his study on Aironrack, Darling (2005) asserted that gentrified areas can be characterized by a dual rent market. While some rental units may be seasonal and temporarily, others are may be permanently rented by the ones living in the town for residential or working purposes. The most important point here is that the seasonal rent market offers much more economic return when compared to the prices in permanent rents.

Smith's emphasis is on the movement of capital to the area where the rent gap emerged rather than the movement of people (Smith, 1979; Hjorthol & Bjornskau, 2005). The expected profit by the capitalist from the land where the rent gap emerged is the structural reason to decide investment. This structural evaluation of the Smith about gentrification is an attempt to discover and to analyze the underlying rules of the game (Lees et al. 2008). The roles of actors in the process are neglected and are not seen as influential. Individual gentrifiers are seen as "the passive handmaidens of capital's requirements" (Hamnett, 1991, p.179) and it is denied that "gentrification is an outcome of consumer preferences and concentrates on the manner in which gentrified property is produced". (Butler, 1997, p.41).

2.2.2.2.2. Consumption/ Cultural Capital/ Demand/ Actor Approaches on Gentrification

Contrary to the production/capital approach to the gentrification issue, consumption/actor approach deals with the actors demanding new living places in the inner city areas. The roles of the gentrifiers in the gentrification process are discussed in this approach. David Ley's (1980, 1986 & 1986) evaluation of the gentrification in general is appropriate to explain the role of middle classes and investors giving the decision of investment to the certain parts of the cities. His discussion about gentrification seemed to be the reflection of the urban strategy of neoliberalism which has been recognized more by its consumption styles and less by its production schedules (Ley, 1980).

Four major explanations of gentrification were made by the Ley (1986) in his article called "Alternative Explanations for Inner-City Gentrification: A Canadian Assessment". In this essay, Ley argues that demographic change, housing market dynamics, urban amenities and changes in economic base should be discussed in order to understand the gentrification process in Canada. As Butler (1997) stated that "Ley's argument about gentrification takes as its

starting point to the ‘production’ of gentrifiers by the new service economy and their cultural and consumption requirements”(p.40). Smith’s rent gap conceptualization can be evaluated as a component of the housing market dynamics conceptualization of Ley, however, economic base is the strongest one in explaining the gentrification since the emergence of the new middle class demanding inner city areas are the result of the change in economic base in Smith’s theory (Smith, 1987).

Ley’s contribution to the explanations of gentrification can be seen as his success to locate the gentrifiers-the new middle classes into the centre of his analysis. He can be criticized as being non-materialist in explaining gentrification process through the cultural preferences of gentrifiers. However, Hamnett (1991) rejected this critique and he stated that:

... in my view, they have misinterpreted his stress on culture and consumption as a narrow demand and preference-based approach when, in fact, it is based on changes in the social and spatial division of labour and on the supply of potential gentrifiers. These changes underpin the development of a new culture and the residential and political demands that follow from it. Looking at Ley's early work in general, it can be argued that its strength lies in its focus on the changes in the social and spatial divisions of labour, and the concentration in a limited number of 'post-industrial', service-dominated cities, of a professional and managerial elite (p.178).

Moreover, Hamnett argued that Ley was also aware of “the role of the real estate industry, but he accorded it a secondary or reinforcing role in the gentrification process” (Hamnett, 1991, p.177). However, the supply of gentrifiers has priority over others and it enables the spatial transformation of the inner city areas according to the preferences and tastes of this group. But it is also significant to analyze what give rise to the emergence of the new middle class and its demand for gentrification. According to Ley (1980), changes in the composition of labour force from manual labour to the service sector workers have resulted in the change in people’s lifestyle and expectations. As a result, this change gave way to the emergence of demands for inner city areas that are close to the work places of these new middle class workers.

2.2.2.2.3. Evaluation of the Two Approaches

The author of this study believes that these two perspectives in gentrification literature are trying to discuss and to explain two sides of the same reality. Since gentrification is a process in which there exist many different determinants and as Smith agreed with Ley there is no single dominant explanation of gentrification in Canada or in any other places in the world (Ley 1986; Smith,1987). Therefore, there is the need for constructing relational approach to understand gentrification both including its structural determinations and the rules of the field(s) and the actors (developers, market forces, state agencies etc.) involved in the process and their habitus.

Smith argued that Ley's explanation is too narrow in explaining gentrification through the roles of gentrifiers:

To explain gentrification according to the gentrifier's actions alone, while ignoring the role of builders, developers, landlords, mortgage lenders, government agencies, real estate agents, and tenants, is excessively narrow. A broader theory of gentrification must take the role of producers as well as consumers into account, and when this is done, it appears that the needs of production – in particular the need to earn profit – are a more decisive initiative behind gentrification than consumer preference. This is not to say in some naive way that consumption is the automatic consequence of production, or that consumer preference is a totally passive effect caused by production. Such would be a producer's sovereignty theory, almost as one-sided as its neoclassical counterpart. Rather, the relationship between production and consumption is symbiotic, it is a symbiosis in which production dominates (1979, p.540).

Even though the production aspects of gentrification issue have priority over consumption, Smith has accepted that consumption side of gentrification should also be taken into consideration. He can be true about the importance of production in gentrification; however, it is not enough to present comprehensive explanation of gentrification without detailed analysis of consumption patterns because one cannot be able to understand 'why some people do one thing, and some do another' (Hamnett, 1991, p.180).

On the other hand, Ley's explanation suffers from the same weakness with Smith's theory. What his theory lacks is the production side and it is loaded too much with the explanations of the emergence of the new middle classes demanding inner city areas for residential purposes. In fact, the strongest feature of his explanation is the weakest aspect since it has put middle classes in a position that they demand inner city areas as a result of being the member of that class. Nevertheless, I strongly agree with Redfern's (2003) claim that gentrifiers gentrify because they *can* rather because they *have* to. This point is significant because it enables us to develop relational approach between Smith and Ley. Smith's theory providing the means of gentrification through the discussions on rent gap whereas remaining the motives for gentrification in darkness (Hamnett, 1991). Ley fills this gap and what middle classes bring to the scene of gentrification by their changing lifestyle preferences. Moreover, the ones who are invested to the inner city areas or who prefer to live in gentrified neighbourhood are ranging from the real estate investors to service sector workers. In addition to them, gentrified neighbourhoods are attracting the artists (Smith & Defilippis, 1999) and this process is also supported through the means of media.

Furthermore, it should also be discussed, how the developers decide to invest if the gentrifiers demand has come into existence. What determine the decision of the investors to the land? These kinds of questions can be answered by referencing to a gentrification experience in Budapest. It is discussed in the works of Ratz et al. (2008), the regeneration of the Budapest has revealed how developers determine their priorities. They argued that:

Developers usually are motivated by short-term profit which is often supported by local government. It is therefore not their priority to consider interesting, image-enhancing buildings. In addition, it is well nigh impossible to sell a property for hotel development or have a branded management company in many areas of the city (e.g. Buda, which would be attractive to visitors). Budapest also lacks the range of boutique hotels, which are typical of other cities, such as Prague. This is arguably because it is not yet attractive or chic enough for investors (p.432).

The short term profit expectations are very important for developers but on the other hand, the needs and demands of middle class buyers have impact on their decisions to invest. The Budapest example may be seen as a gentrification realized for commercial purposes. Since the hotel development supported by the local government is the main target of the actions.

It should also be noted that developers are not homogenous group. Their characteristics, their positions and their priorities may differ. According to Smith (1979, p.54) there are three types of developers operating in the neighbourhoods which are 'professional developers', 'occupier developers' and 'landlord developers'. He argued that first group of developers (professional) buy, rehabilitate and resell properties for profit; second group of developers (occupier) buy property for their own use and after redeveloping they reside in it; and third group of developers (landlords) buy properties and after the rehabilitation, they rent them to the tenants.

2.2.2.3. Different Types of Gentrification

Though the reasons and consequences of gentrification process reveal similar characteristics in different places, there are various types of gentrification in terms of its features such as gentrification for residential purposes; gentrification for commercial uses (Hoffman, 2003); urban vs. rural (Darling, 2005) which are sharing more or less similar characteristics with each other (Lees et al. 2008); tourism gentrification referring to "the transformation of a middle-class neighbourhood into a relatively affluent and exclusive enclave marked by a proliferation of corporate entertainment and tourism venues." (Gotham, 2005, p.1099) or super-gentrification referring to "the transformation of already gentrified, prosperous and solidly upper-middle-class neighbourhoods into much more exclusive and expensive enclaves... global cities like London and New York..." (Lees, 2003, p.2487). These are not separate classifications; rather, gentrification process in a given place can be appeared as urban and

residential characteristics. For instance, gentrification process in Cihangir⁴ in İstanbul reveals urban and residential features whereas gentrification in Harlem revealed urban and commercial features. Then, the types of gentrification determined according to both characteristics of the gentrified area and the targets and motivations of the gentrifiers. However, I believe that it would be wrong to limit gentrification with certain characteristics because sometime one or more can be seen in one area. For example, Alaçatı can be seen as a rural place experiencing urbanization process with tourism where commercial and residential types of gentrification can be seen.

2.2.2.4. Consequences of Gentrification Process and Implications for Tourism Development

... many downtowns are being converted into bourgeois playgrounds replete with quaint markets, restored townhouses, boutique rows, yachting marinas, and Hyatt Regencies. (Smith, 1982, p.152)

The gentrification process in the tourism development has affected not only on places but also on the lives of residents. The question of “Whose place?” started to be asked as Hoffman illustrated in the Harlem case. He stated that:

A tourism has grown, however, a number of concerns have emerged related to redevelopment in general and tourism development in particular. First and foremost is the question – whose Harlem?... Although the entertainment and retail establishments being planned for 125th Street will benefit both residents and visitors, rising rents have forced out small businesses and black ownership has generally declined (Hoffman, 2003, p.103).

How the gentrification process establishes its legitimacy and how it is accepted as legitimate by the local people is another debatable issue. The role of local political leaders is significant in this point because from their view point gentrification is seen as the process enabling increase in their tax yields (Zukin,

⁴ Further information about gentrification experienced in Cihangir can be found in the unpublished master thesis written by İlkuçan (2004) and submitted to The Department of Management at Bilkent University.

1987). This economic return enabled local governments to expand their investment budget and they initiated their own spatial transformation projects.

Displacement is another important consequence of gentrification process. What displacement brings into the scene is not simply the suffering of displaced population from the homelessness but also the collapse of all established habitus and their milieu where they belongs to historically. As Lees et al. (2008) argued that this kind of negative consequences of gentrification are the symptoms of the basic inequalities of capitalist property markets serving the needs of capital accumulation for the expense of the needs of home, family, everyday life and the rights of local (mainly working class) population.

Although the proponents of gentrification continue to argue that “the extent of displacement and its effects are relatively unimportant” (as cited in Schaffer & Smith, 1986, p.349), displacement of old residents in a gentrified area is still one of the most significant consequences of gentrification. There are mainly two sides in displacement that are gentrifiers and displaced population. For gentrifiers, there is not any concern about the life of old inhabitants since they only concentrated on the satisfaction of their needs and they deny the rights of displaced population trying to fulfill the same need i.e. residence (Redfern, 2003, p.2363). For displaced population, life would become harder both economically and socially. Nevertheless, while gentrification results in the rising tax revenues for the local governments, besides displacement, it also causes rising cost of living for the local population suffering from the new neighbourhood. The prices of every consumption items ranging from vegetables to bread have been affecting the everyday life of local population.

Moreover, one of the difficulties gentrification process brings about is its exclusionary feature. The displacement and dislocation of the local people is significant but what is also important is the difficulty of “re-entering the inner city” (Atkinson, 2003, p.2345). The exclusionary character of the process is

also supported by the wage levels acting as the barrier to homeownership for the local working class (Darling, 2005). This is not only limited with the home ownership. In gentrification process, the positions of social agents in different fields of struggle are reproduced for the welfare of the middle and upper-middle classes not for the old residents or local people.

Socio-spatial segregation is another significant consequence of gentrification since it has impact upon social, economic and spatial developments in neighbourhoods. It can be claimed that as the areas have become socially heterogeneous, the social integration may increase. Nevertheless, in the areas where gentrification is experienced, there emerged increasing socio-spatial segregation and it has seen that, segregation has risen between wealthy homeowners in one street and low-income council tenants a few streets away (Hamnett, 2003, p.2417). Alaçatı case has revealed similar characteristics and one or two streets are separating different social groups whereas the actual distances are much more in social and economic fields.

Gentrification in Turkey has been experienced by the residents living in the inner city areas of metropolitan cities such as İstanbul and Ankara. In İstanbul, the process of gentrification began in the 1980s in the settlements called Kuzguncuk and Ortaköy which are located outside the city center (Ergun, 2004). The gentrification experienced in these areas mainly revealed residential and urban characteristics. On the other hand, there are cases where rural and residential gentrifications have been in practice. For instance, rural gentrification experienced through the renovation of the old houses close to the sea were made by the new comers in the coastal areas such as Behramkale, Adatepe and Yeşilyurt in Çanakkale and there has been experienced replacement of the home owners (İslam, 2005). Alaçatı can also be seen as an example of rural gentrification process emerged with tourism transformation.

2.2.2.5. Conclusion for Gentrification and Implications for This Thesis

To sum up, gentrification process have two sides which are production and consumption. The relationality between them in terms of Bourdieu's conceptualizations can be constructed by evaluating production led explanations in the field discussions since the structure of the gentrification process is revealed by this approach and the rules of the game is determined. On the other hand, consumption perspective can be evaluated in terms of habitus and changing preferences of the middle classes can be seen as the result of the shift in their habitus. The ownership of different forms of capital that has the impact on the construction of habitus is one of the important aspects of the issue since social reproduction of the middle classes related with the reproduction of their cultural capital (Bridge, 2007) can be thought as the outcome and motive of gentrification process. By reproducing their positions they could be able to reproduce their distinctions from the rest of the society and their dominant position in social space. In addition, the author of this thesis believes that gentrification should be broadened in terms of its scope and the conversion of old agricultural lands into residential and commercial areas should be evaluated as gentrification. Since Smith defined rent gap as 'a disparity between the potential ground rent level and the actual ground rent capitalized under the present land use' and evaluated it a precondition for gentrification, it can be claimed that rent gap will emerge in agricultural areas and the changes in use of these areas can also be named as gentrification. Its consequences are much more severe than the gentrification experienced in residential areas since this kind of gentrification results in the loss of both working and living spaces.

As it was mentioned above, gentrification by itself is something destructive for old residents and workers in many aspects. When it merged with tourism development process, it would become much more catastrophic for the workers and old residents in a given area. The next chapter is dedicated to the researches made on İzmir-Alaçatı experiencing tourism development and gentrification in

this development process. Evaluations about these issues are going to be made by using Bourdieu's conceptualizations.

CHAPTER III

THE CASE STUDY: İZMİR-ALAÇATI

Alaçatı is the part of the district of Çeşme within Turkey's İzmir Province. There are three villages of Alaçatı under its administration which are Ildırı(Erythrai), Germiyan and Reisdere. Alaçatı is being located in the narrow site of the peninsula on the İzmir(79 km)-Çeşme(7 km) road between Ilica (north) and Harbour (south). Its centre is located at a distance of 3 km from the sea. The town is being bordered with Aegean Sea and Çeşme in the west and Urla in the east. Its attitude is 16 m and its area is 55 km². Mount Karadağ located on the west, having border with Çeşme and is an inactive volcano supplying rich thermal sources to the region. The site has all the features of Mediterranean climate in which winters are rainy and warm, summers are hot and rainless.

Figure 2. Geographical Position of Alaçatı

3.1. Brief History of the Town

As a result of its geographical position, the known history of the Alaçatı goes back to the Ionian city called Erythrai which is a village of Alaçatı today. Erythrai took its name from the color of red and tones of red and the first settings were established in the Bronze Age. First colonialists coming from the Grete settled in the 3000 B.C. (Gezgin, 2007). As Adalılar stated (1988) Heredots told that there emerged severe hunger in the era of King Atys in the Lydia region of Anatolia and as a result of this hunger; the king divided his people into two parts. The king had told his son Thyryhenos that there was no alternative except to migrate. Then, Thyrrhenos and his people came to the Alaçatı where covered by sandalwoods at that time. They established temporary tents called ALACİK and set out to the sea by the vessels constructed by sandalwoods. The first name of the Alaçatı was ALACİK because of those tents and the colour of the woods used to build them. Under the rule of Byzantine Empire, Alaçatı lost its significance and turned into the village. It had become episcopacy connected to the Ephesos which was in the boundaries of Erythrai. After the Victory of Malazgirt in 1071, under the rule of the Anatolian Selcuklu's, these regions were Turkicized. In the 11th century, as being the hegemonic and dominant power in the region, Aydınoğulları Beyliği, conquered the region under the command of Çaka Bey. Between the years of 1389-1390, Aydın province and its territory had become the part of Ottomans including Alaçatı. However, parallel to the history of İzmir, Alaçatı was exposed to the loss of the Ottoman's power after 1402 Ankara War. In the historical resources, the region was annexed to the Ottoman territory in the years of 1425-1426 with the name of ALACA-AT which was also the name of Turkish tribe. In 1650, as a result of the plague epidemic disease affecting Çeşme and its environment, mostly Muslim population settled at that time in the region were died. (Adalılar, 1988).

In 1850 under the rule of Ottomans, the center of the Aydın province moved from Aydın to İzmir. In 1880, the number of population in Alaçatı was 4133 and

the number of Greeks was 4055 whereas Turks was 78 and in 1907, the population was 15000 and the number of Turks was just 50 (Gezgin, 2007). After the 1800s until the 1914, Alaçatı was the settlement where the majority of the population was Greek. In addition, people were dealing with agriculture based on grapes production. The Greek stone houses dominated the architectural structure of the region was built during those times since there was a great welfare in region due to the productiveness of grapes. As Mr. Hüseyin Dalgıç⁵, who is one the second generation emigrants in Alaçatı said that: "... grape was worth money in 1900 and in 1875s. When you look those stone houses dates, they were constructed at that time ... 40.000 people were earning their livings, including villages, from there." (Appendix A, Interview no.10). Moreover, Mr. Muhittin Dalgıç⁶ told that: "There was significant productiveness in terms of wine, viniculture, grape, olive and it had Agrilya Port in the place called Yumru Cove." (The Interview no.18).

But, after the Independence War, population of the town has changed and Balkan emigrants have settled to the area and the agricultural products had changed from grapes to tobacco production. The developments experienced after the 1980s until now have exhibited new transformation from agricultural production to tourism. These issues are going to be discussed in the remaining parts of this chapter. Before going into detailed analysis, it would be better to discuss demographic demographic features of Alaçatı.

⁵ He is one of the local people whose family settled to Alaçatı after Great Exchange from Montenegro region in the Balkans. He operates a small market in the town and he is the father of the Mayor. He has necessary economic capital as being artisan, social capital as having strong ties with local people and symbolic capital as being the father of mayor but; he is suffering from lack of cultural capital in terms of school education. According to the Figure1 located in the theoretical chapter in which Bourdieu defined 'Distribution of Social Agents in Social Space in France', his overall volume of capital is negative though he is rich in terms of economic, social and symbolic capitals.

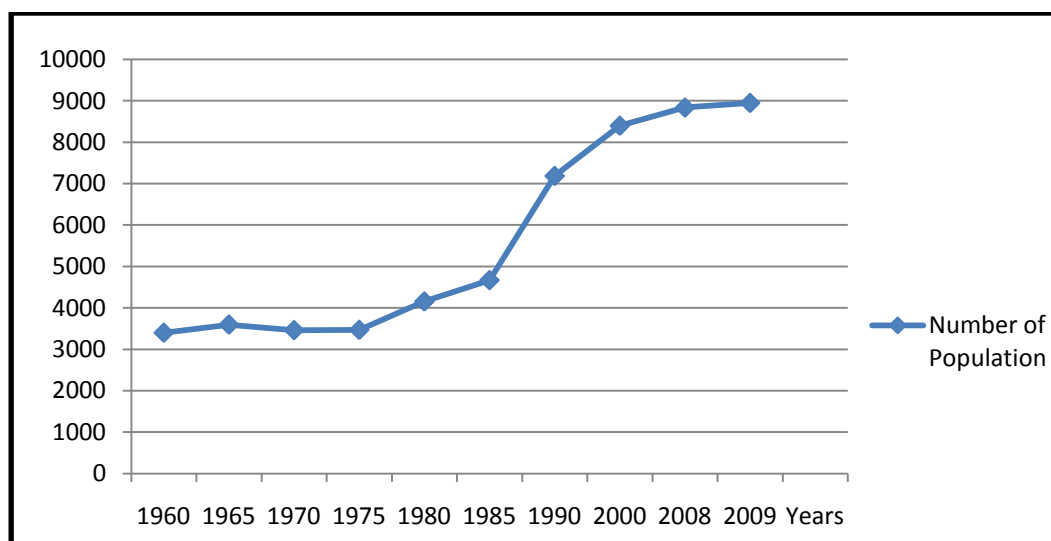
⁶ He has been the mayor of Alaçatı since 2004. He was graduated from 9 Eylül University in İzmir and dealt with commerce before elected as a mayor. He is strong in terms of the ownership of economic, social, cultural and symbolic capital. His overall volume of all forms of capital is positive.

3.2. Demographic and Economic Characteristics of Alaçatı Town

3.2.1. Demographic Characteristics of the Town

Demographically Alaçatı has been the place exposed to great migration movements during the history. According to the records of the Ottoman Empire, during the 1800s, Alaçatı had been home to Greek population although the number of the Muslims had been rising slowly. When the Great Population Exchange was agreed by the Governments of Greece and Turkey in 1923, the Muslim population living in Balkan territory started to be settled to the town. Today, local people are mainly from these migrants and they are belonging to various ethnical origins such as Bosnian, Albanian, and there are also other migrant groups called by the names of their original domicile such as Kavalalı, Karacaovalı, Kesriyeli, Kınalı, İstanköylü etc.

Figure 3. Historical Flow of Population Change in Alaçatı (TÜİK, 2009a).

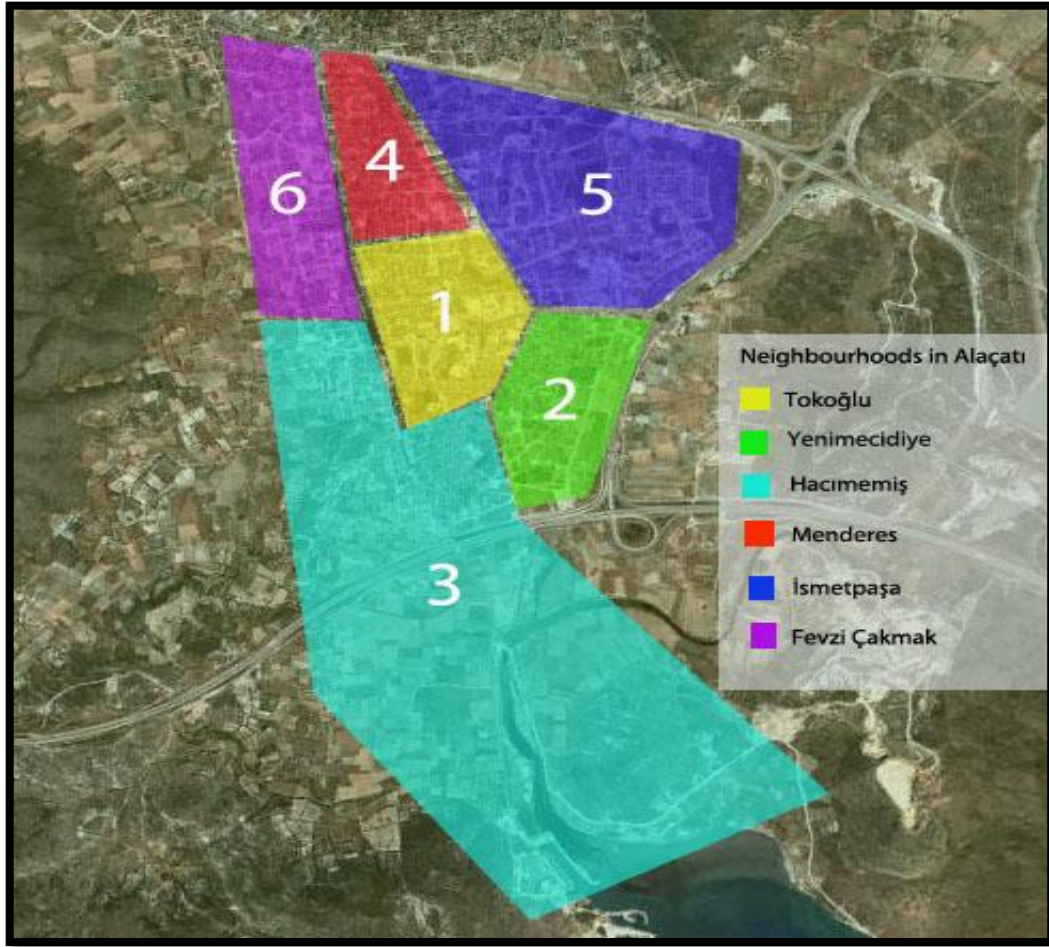

The first recorded population in Republican era (1960) was 3397. Up until the 1980, there has been no significant increase in the number of population. This was not due to the birth control policies implemented in the whole country but rather it was due to the migration of the local population to the İzmir. The fall in

incomes in agricultural work at that time forced people to migrate to İzmir. By exaggerating this process Mr. Hüseyin Dalgıç told that: “We got good money from tobacco; we cultivated too much, whereas some others could not be able to earn their livings and moved to İzmir. More than half of the Alaçatı migrated to İzmir.” (The Interview no.10). The first increase was measured in 1980 and it has risen to the 4153 but the first jumping point was 1990 because it has increased approximately 2500 when compared to the 1985 census. This is the period when new lands opened to the development by the Municipality and construction sector emerged in the town. The second jumping point was the year of 2008 and the number of population has reached to the 8839 and it was measured as 8952 in 2009.

Tourism development experienced by the town has started to show its impacts on the population. In the Figure 3, flow of the changes in population by the years can be followed. Another aspect of the demographic change is spatial distribution of people. Since the first settlement of the town is limited with the neighbourhood such as Hacımemiş Neighbourhood, Tokoğlu Neighbourhood and Yenimeci diye Neighbourhood (Figure 4). The move of the population is striking since there is not any neighbourhood called İsmetpaşa 20 years before in the town. But today, it has become the neighbourhood where the population is the highest. Gentrification in Alaçatı has started in Tokoğlu Neighbourhood firstly and İsmetpaşa Neighbourhood (where 1st and 2nd Social Houses located) has become a place where moved population has started to live. But gentrification has expanded and now Hacımemiş Neighbourhood has started to become second development area and tourism investment area exposed to gentrification process and.

Figure 4. Six Neighbourhoods of Alaçatı Town.

3.2.2. Economic Characteristics of the Town

Economy of the town was based on tobacco production until the mid-1980s. Apart from tobacco production, local people also dealt with the production of other agricultural products. As one of the local people, Mr. Güner⁷ indicated that “People who did tobacco work also produced their own vegetables, fruits, grains

⁷ He is one of the member of local population. He has been working in tourism sector for a long time and he has opened his own hotel in tourism transformation process experienced in Alaçatı. It can be claimed that he is rich in terms of ownerhips of economic, social and cultural capital but suffering from the lack of symbolic capital when he is struggling with other hotel operators in economic field since he is a local person. Visitors coming from İstanbul or İzmir prefer expensive boutique hotels opened by new comers since being in those hotels have symbolic meanings for them rather than being in a hotel opened by local people. But his overall volume of all forms of capital is positive.

in Alaçatı. There was a second issue which was the aniseed production.” (The Interview no.16). After tourism development was determined as a new development strategy by the central government, it has become spatially unsustainable to continue doing agriculture and animal breeding anymore. Mr. Arıcı⁸ evaluated this issue as such: “For instance, you have dairy cows but you can’t feed it and these works have been ended. We don’t do them anymore. Why we can’t do is because place has become touristic place.” (The Interview no.14).

Until the 1980s, Çeşme was a main tourism destination in the region. There were big hotels mainly presenting services for the international and domestic mass tourism. Therefore, tourism is not something new for local people since during the 1970s, with the opening of big hotels such as Altınyunus Çeşme (which is owned by Selçuk Yaşar and opened in 1974) and Çeşme Turban⁹(which was owned by the state and opened in 1969) in the region, local people have started to work in tourism sector. As the mayor of Alaçatı stated that: “... Alaçatı wasn’t a place distant to tourism. It is a region familiar to tourism since the first half of the 70s. It has very serious accumulation in terms of trained personnel...” (The Interview no. 18). In terms of practical knowledge, it has contributed to the cultural capital of young people at that time. Today, the impact of that process can be followed with the ones who worked in there and have important positions in the social space. They have become accountant, human resource manager, hotel manager etc. These places were the school for local people to learn tourism and were seen as a way of escaping from

⁸ He is one of local people. He dealt with agriculture for a long time, then, he retired. He and his wife live in Hacımemiş Neighbourhood whereas his children and their families live in social housing area. He is rich in terms of social capital and economic capital when compared to other local people but he does not have necessary cultural and symbolic capital to struggle in new tourism field. His overall volume of all forms of capital is negative.

⁹ Çeşme Turban Hotel is one of the first hotels privatized by the central government in 1995. It was bought by the investors to 550 thousand liras at that time. Three months after, it was sold to 3 trillion liras to the another investor, thus, the net profit earned by the first owner was 2,5 trillion.

agricultural works for young people since agricultural works were very difficult.

As Mr. Varhan¹⁰ stated:

Alaçatı has only one school and it's the Altinyunus Hotel. Everyone worked there and earned their own livings or they do agriculture including tobacco. ... working in hotel business was famous business... Thus, the work named as insured or named as salaried job was hotel work in here... there was earned much more money than tobacco. (The Interview no.29).

It would be possible to claim that there was tourism in the town previously and habitus of local people and their ownership of different forms of capital should match with the tourism field and they had already been integrated to the new transformation process. Nevertheless, the distinction of this process arisen because of two reasons. First of all, agricultural production was still the main way of earning living and it had the power to determine social, economic and cultural relations. Thus, it did not result in the mismatch between field and habitus of local people since field was same field and there was no need for change.

Secondly, there was separation of living places and workplaces at that time. Those hotels were and are still located in the Ilıca Neighbourhood of Çeşme distanced 15 minutes to Alaçatı. There was not any connection between workplace and Alaçatı town. The distinction of this new process is the invasion of both living and socialization places of local people by gentrification. This tourism process destroyed established spatial and social organization in the town.

In addition, it was the 1980 Military Coup has impact upon the characteristics of the tourists visiting the region. Before the Military Coup Çeşme and its regions

¹⁰ He is one of local people and he has been dealing with tourism and commerce for a long time. After Alaçatı has become a site for tourism development and the rents increased in the town, he has started to do business as a real estate agent. He is rich in terms of the ownership of social, economic and cultural (as work experiences) capitals and he is one of winners among local people in tourism transformation process since increasing land and property values enabled him to increase his economic and social capital in change of hands of real estates. His overall volume of all forms of capital is positive.

were benefiting from the economic returns of international tourism while they were continuing to produce certain amount of agricultural production including tobacco. In addition, the types and characteristics of the visitors have also changed after 1980. Mr. Güleşçi¹¹, who is an old resident and an accountant in Alaçatı today, explained the impact of military coup on the profiles of tourists as such:

Tourism has fastened in the 1970s through the Altınyunus, Turban Çeşme Hotel until the 1980s. 80 Military Coup is very significant in tourism issue. I was working in Altınyunus at that time. Until the 80, Çeşme region receiving a lot of tourists from Northern countries such as Sweden, Norway, Denmark giving great importance to the democracy and freedom but 80 Military Coup results in the giving up of their visits. Then... tourists from the suburban areas of France which we named as 3rd class, I am not calling them as 2. Class. Germans and Austrians had been making a fuss over. In the last 10 years, foreign tourists have diminished ... Here has turned into the domestic tourism (The Interview no.4).

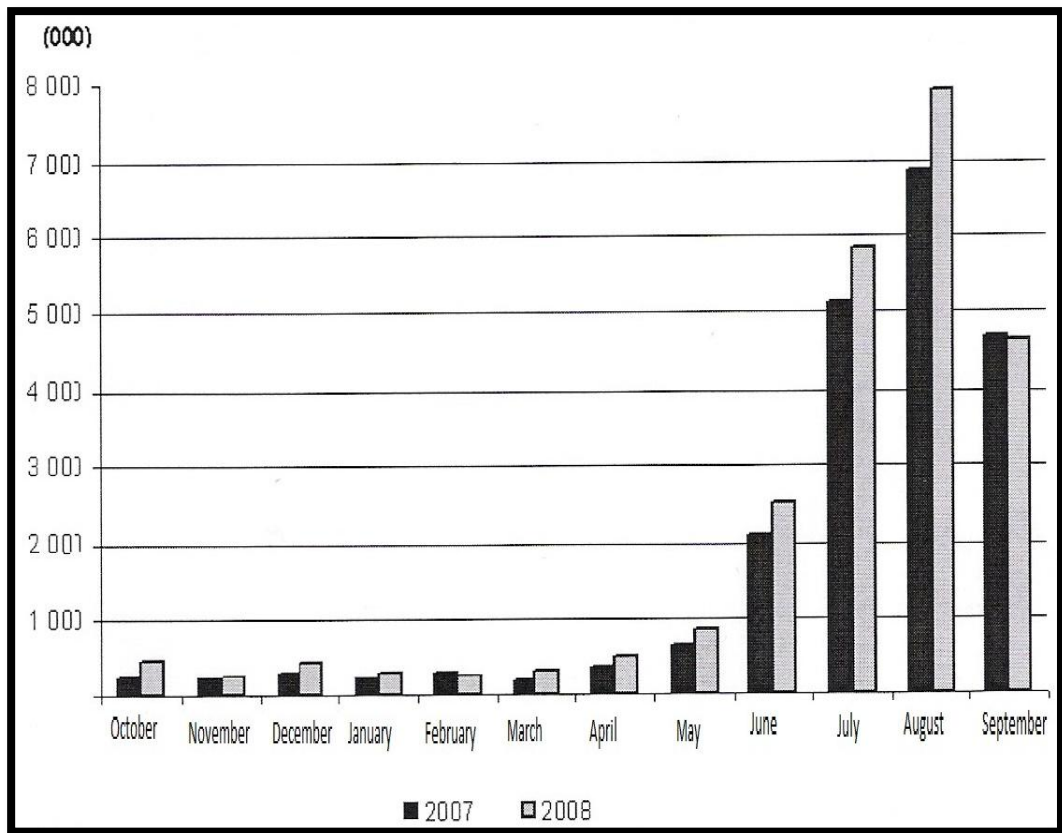
Tourism in Alaçatı today is mainly based on domestic tourism though in Turkey international tourism is much more important in terms of its economic benefits. Nevertheless, domestic tourism is not a sustainable type of tourism due to its nature. Because it is only limited with the visitors in the country and demand is fixed and it is limited with summer months. According to the bulletin published by Turkey Statistics Institute (TÜİK, 2009b), tourism season is limited with four months which are June, July, August and September (Figure 5).

Also, there is the need for creating diversity in tourism sector by including foreign tourists since it would result in bankruptcy for Alaçatı as a whole when Turkey enters into an economic crisis. One of the local people, Mr. Güner, experienced in tourism sector and worked as a director in Altınyunus argued about this issue as such:

¹¹ Mr. Güleşçi is one of local people and he has started his work in agricultural production and then dealt with tourism in the hotels located in Çeşme. Then, he continued his education and has become an accountant. He does his business in Alaçatı now. He is rich in terms of the ownership of economic, cultural, social and cultural capital. His overall volume of all forms of capital is positive.

If Turkey is going to turn domestic tourism, everywhere is doomed to sink. Thus, Alaçatı will finish. Another place will start like Alaçatı, it will finish in another time and it is a vicious cycle. In order to continue their activities for businesses and preserving the characteristics of regions, diversity in tourism, human diversity is compulsory. If a place tries to sustain it with natives then it is doomed to sink. But if you bring people from outside, the period will extend (The Interview no.16).

Figure 5. Number of the Visits Made by People According to the Months in Turkey for 2007-2008 Period (TÜİK, 2009b).

When we come to the 1990s, tourism in Turkey was dominated by the all inclusive system in big hotels and holiday resorts. Nevertheless, trends in tourism have changed in the world and domestic tourism in Alaçatı adapted itself by offering small hotels and pensions for satisfying accommodation expectations of the tourists. Those small hotels are usually defined as Boutique Hotels in the town and their prices are higher than any other resorts and big

hotels in Turkey. Mr. Resimcioğlu¹², who is a hotel owner in Alaçatı, indicated that “... in the recent years, 5-star tourism has reached its saturation point and then boutique hotel management has emerged in small villages. Of course I’m talking about protected villages.” (The Interview no.13). But he also added that calling them as boutique hotels is wrong and it would be right to name them small hotels or pensions and said that:

Those working in authentic structure are pensions... When you say small hotels, it means they have come from outside and have moved their urban culture to the hotel. The hotels merged their urban culture with the Alaçatı are called small hotels since when you say boutique hotels, there should be different features in terms of classification (The Interview no.13).

Then, what does a boutique hotel mean? What kind of characteristics should exist in it? Boutique Hotels offer special services to the customers for high prices and present friendly environment instead of the formality of conventional hotels. According to Mr. Güner a boutique hotel should have some basic features and he said that:

Boutique means tiny, elegant but I think of a business including everything itself such as designs, presenting special service and having beauty in itself. ... Now, when you say a pension, it’s a place where you live and open your rooms for the accommodation purposes to someone and lodge them in there in return for fees (The Interview no.16).

Another important issue in tourism development in Alaçatı is the number of beds. Since boutique hotels and pensions offer small number of beds, it is thought that supply of hotels should be more. However, there are different evaluations about the issue. Some actors argue that the number of beds should be increased in order to attract more visitors while others argued that it should be remained limited to protect quality of visitors. In this bipolar situation, mayor of the town chooses his side from the former one and argued that:

¹² He is one of the new comers (gentrifiers) and he has opened a hotel in the new development area of the town. He was doing his business in İzmir as being an industrial engineer. After the economic crisis experienced in 2000-2001 in Turkey, he and his wife decided to open a hotel in Alaçatı. He is rich in terms of ownership of all forms of capital and the overall volume of capitals is positive.

Now, it will surely increase and the number of beds is very important in the development of regions. Many people think that having plenty of beds bring problems in terms of tourism but I believe that it's only the ideas of business owners. As being mayor I'm the supporter of increase in the beds in here. It should be increased within the physical and quality standards that we've identified. There were 30 beds places in 2004 around 15 rooms but today, we have brought it to 2000 beds 1000 rooms inside the city. And I don't think that they have remained empty (The Interview no.18).

On the other hand, Mrs. Öziş¹³, who is the owner of one of the first boutique hotels in Alaçatı and the founder and head of Alaçatı Tourism Association, representing latter approach. She declared that there are 1500 number of beds in Alaçatı today and their fullness rate of hotels is 20 percent for one year. For this reason, she claimed that in order to achieve sustainable tourism in Alaçatı, there should not be given permissions for opening of new businesses (Hurriyet, 2009). These kinds of divisions between different actors about the structure of tourism field reveal that tourism field is not something pre-given and unitary body. Rather, there are struggles in that field about the structures of it given by different actors.

As a result, though tourism developments in Alaçatı have some distinct features, it is not a totally unique development experience. The newly emergent tourism trends and expectations of visitors have shaped the structure of tourism field in Alaçatı. And also tourism developments have been structured by policies of central and local governments. The impacts of policies on the transformation with tourism experienced in Alaçatı are going to be discussed in the coming section.

¹³ She is one of the important figures in the transformation process both in the beginning of the process and the organization of the tourism process and new comers. She formed Alaçatı Tourism Association in order to preserve Alaçatı in the direction of new comers' own ideas. Her position is also debatable and what she has tried to preserve is the dominant position of the first new comers and investors in the town. Her overall volume of all forms of capital is positive.

3.3. Policy Aspects of Transformation: Changing Fields of Struggle

*After 88, tobacco was left with the **policies** at that time. Tourism began in those years in here. Some young people passed to tourism. Right after the 90s or even until the 2000s, tourism has come to a halt (Mr. Bademci¹⁴, The Interview no. 21).*

The structural constraints of the field(s), such as an economic field, are decided by the governmental policies aiming to implement new development strategies for the western and southern coastal areas in Turkey. The shift from agriculture to tourism is the result of this strategy. It has different impacts on different field(s); hence, the shift from agriculture to tourism could not only be evaluated as an economic shift. The transformation process following the changes in economic field has revealed that the social field and spatial issues have also been exposed to changes. Before evaluating and discussing them, it would be better to discuss the policy aspect of the transformation. In other words, what kind of central and local government policies determine the transformation process is important to understand why some consequences have emerged or why some others have not emerged.

3.3.1. Impacts of Central Government Policies

Coastal areas in Aegean and Mediterranean Sea were seen by the decision makers in the central government as places that can be motors of the economic development based on tourism after the 1980s. Characteristics of coastal areas such as beautiful beaches, clean waters, and old agricultural lands opened to development and their historical places etc. were accepted as advantages for attracting the investors and tourists to these regions. For this purpose, mass tourism was supported and developed in Turkey. As being main policy-making

¹⁴ He is one of local people previously living in historical city centre whereas he moved to the new development area of the town. He and his family dealt with agriculture and animal breeding for a long time but he continued his education. He was a primary school teacher but retired now. He is rich in terms of ownership of cultural capital and social capital but suffering from lack of economic capital. His overall volume of all forms of capital is negative.

body, the central government has the power to determine the rules of the fields. The legal/administrative measures and regulations such as laws, by-laws are basic instruments in this respect. Freeing the tobacco import and supporting tourism in order to substitute tobacco production in coastal areas through the Law for Tourism Encouragement can be seen as instruments of this kind of regulatory power of the state.

As it has already been mentioned before, agricultural production was based on the production of tobacco before the 1980s in Alaçatı. The new circumstances emerged after the central government's decisions have forced local people to change their positions in economic field. It was the first time in 1985 when the prohibitions on the import of tobacco¹⁵ was abolished and tobacco import was freed by the central government. As a result agricultural relations have been transformed. The most visible effect can be seen on the life of workers in tobacco production in the farms and on the life of young people as it is going to be explained in the next part.

Secondly, though the power of the local authorities increased in spatial planning during the Özal Period, central government continued to be the main decision maker in tourism planning. Tourism Encouragement Law enacted in 1982 has assigned the rules of the tourism development and the roles of different actors and institutions. The central government intervenes to the tourism regions by Ministry of Tourism. Ministry of Tourism declares Tourism Centres and some subsidies were given by the central government to the investors in those Tourism Centres. Alaçatı was one of the Tourism Centres declared by the Ministry of Tourism in 1982. First family-pensions and investments to the town given by the Özal government were started at that time. But that process is not evaluated as a project of central government today by local people. It would probably be because of the party-state situation experienced at that time in

¹⁵ This is the beginning of the privatization process of TEKEL. The protests and struggles given by the TEKEL workers in 2009 on the streets of Ankara were strongly related with these decisions.

Turkey (Motherland Party was in power both in Alaçatı Municipality and in the central government). Local governments served as the arms of central government policies. However, there were also some local responses to these policies and some local people tried to develop tourism in the town. For example, one of the local people and the member of municipal council at that time, Mr. Güral¹⁶ described that process as such:

... previously we had some operations with our own efforts. We had tried to spread family-pensions to some houses in here. We had even gone to Antalya by the municipality with some people from here to see how it was done. We visited Kaleiçi settlement in Antalya and we saw how they did that business. We brought not only members of municipal council but also citizens who would do this business. When they came such as Kemal Sarı, Altan, Mümin operated pensions in here. Pensions have started at that time in here and continued like that. Now, boutique hotels have started to take place of pensions in Alaçatı (The Interview no.30).

Thus, believing the games worth to play is another important factor in this mismatch. Believing the field and participating to the games played in there is very significant for the social agents to succeed or reproduce themselves. Because “A field is ... a *space of play* which exists as such only to the extent that players enter into it who believe in and actively pursue the prizes it offers.”(Bourdieu & Wacquant, 1992, p.19). Hence, local people did actively try to participate to the tourism field at that time.

Nevertheless, this attempt could not be succeeded for many reasons. First of all, there was not any development plan made by the central and local governments. It started randomly and suffered from the lack of necessary interests of investors. In other words, there was not enough rent gap materialized in the lands to motivate investors. So, it was not rentable for them to invest. Secondly, subsidies were given randomly and patron-client relations determined the distribution of subsidies. Local people, who had close relationship with the

¹⁶ He is one of local people and he is rich in terms of economic, cultural and social capital. His overall volume of all forms of capital is positive. Nevertheless, he does not support this transformation process since he believes that this process does not bring any benefit to local people as a whole except the ones establishing coalitions with the new comers.

Motherland Party, benefited from the subsidies though they were not eligible to receive them. Finally, and probably most significantly, the lack of different forms of capital owned by the local people and necessary dispositions in order to play the game in the field of tourism have impacts upon it because it is impossible for local people to adapt their dispositions to the field at the same time. As Maton (2008) clarified that:

... peasants maintained for some time their traditional modes of acting. This was not, Bourdieu argued, irrational, stubborn or conservative. Rather, peasant dispositions were forged in a different social world; though this world was being transformed, these durable dispositions could not be expected to change at the same rate ... (p.60).

The evaluations made by the Mr. Güner supported these arguments as such: “... to be honest, it didn’t work. ... but the infrastructure of it wasn’t established, native people were unconscious and there wasn’t open any course at that time.” (The Interview no.16). This mismatch between the habitus of local people and the field is very significant and is still experienced by the local people today.

The construction of the İzmir-Çeşme Highway¹⁷ was the third significant decision given by the central government contributed to the development of the region. Mr. Recep Karabaş, who is an old resident and the Muhtar (headman) of Hacımemiş Neighbourhood, stated that “This highway has also presented benefits us a lot. ... Here has finished in 87 and distance has been shortened.” (The Interview no.24). As he rightly indicated, after the opening of the Highway at the end of the 1980s, Alaçatı has become accessible place for the ones having automobiles. Hence, the preserved architecture and social atmosphere of Alaçatı and windsurf stations have attracted the attention of the people visiting the town. The value of the lands are increased and rent gap materialized on the land realized by the middle-class visitors and investors.

¹⁷ The construction of İzmir-Çeşme Highway was started in second half of the 1980s and finished in the first half of the 1990s.

Finally, another direct intervention of the central authority to the town and its region was 1/25 000 **Regional Master Plan**¹⁸ declaring boundaries of the Çeşme-Alaçatı Paşalimanı Culture and Tourism Development Region and sub-regions where investments can be made by investors. The plan declared in 2005 by the Ministry of Culture and Tourism and it was determined that investment areas are going to be allocated for the use of investors for a 75 years period. According to this plan, there are 5 sub-regions determined for the investments (Figure 5). Three of these five sub-regions are located in the boundaries of Alaçatı and thus, it can be claimed that this plan was made mostly for encouraging tourism investors and real estate developers to invest in Alaçatı. Nevertheless, the plan was cancelled by the Council of State in 26.11.2008. These are some reasons that Council of State stated in its decision by referencing to the expert report which are: (i) the plan was made partially and contingently and it was thought that development would be shaped according to the demands coming from investors, (ii) it has become impossible to achieve conservation aim with this plan, (iii) It was predicted that huge amount of areas would be allocated to the private entrepreneurs randomly for many years, (iv) it has been understood that wide areas are going to be allocated for the use of private investors and this would lead to decrease in the creation of public spaces and (v) creation of gated communities by allocating huge amount of areas for tourism development contradict with the public interests.

Centrally identified development strategies did also find supports from the local governments even though they are politically belonging opposite political parties. There was cooperation with the local government and the central government in this issue. As the mayor stated that:

That is the project I supported very much and worked for two years on them personally. Also Ministry of Tourism did this project with the cooperation with the general administration in that region. We were a little more in it and have contributed to it. The integrity of that project with this one is that in one

¹⁸ In Turkish it is named as 'Çevre Düzeni Planı'.

Sezgin¹⁹ said that “For me, it seemed a very big project at that time and now plans are cancelled. When such kind of plans are put into practice, there are questions in my mind that how we can supply its water, its sewage etc.” (The Interview no.20). The words of Mr. Sezgin are important since he emphasized the difficulties of providing municipal services to those places, where hotels and golf clubs will be constructed, while local people are paying one of the most expensive costs for water in Turkey. The difficulties in meeting infrastructural need of tourism investments areas determined in this plan have also been mentioned in the expert report (Günay, Keskinok and Ersoy, 2006).

Now, it would be better to understand the role of the municipality in the tourism development process. The coming part of this chapter is dedicated to understand the position of the local government.

3.3.2. The Municipality’s Position in the (Re)Organization of the Field(s)

The town has long history in fulfilling municipal services since the first municipal organization was established in the 1873 in Tanzimat Period. Before the 1970s, municipality has performing local services such as water supply, electricity, waste system, roads and parks, satisfying the needs of schools etc. The political atmosphere of the 1970s and the New Municipal Movement (NMM)²⁰ and its policies have also impact upon the policies of the Alaçatı Municipality. The opening of the Tanzim Satış Mağazası (TANSAŞ) by the municipality was one of the important decisions to regulate the market prices indirectly. This shop enabled workers to reach cheap and good quality products. However, in the second half of the 1990s, this shop firstly was moved away

¹⁹ He is one of local people and he was graduated from high school. He is an artisan and as much as I observed he has good relations with both new comers and local people. He is from same party with the mayor which is Republican People Party (RPP). He is rich in terms of ownership of economic and social capital whereas he is suffering from lack of cultural capital. His overall volume of all forms of capital is positive.

²⁰ The New Municipal Movement had many significant effects on the political history of Turkey. For further information about the NMM Tezcan et al. (2009) can be read.

from the centre of the town to the outskirts and then closed because of the reason that it did not make profits which is the fundamental justification of all privatizations in Turkey. Nevertheless, although there was a privatization process in TANSAS issue, the municipality has taken part in other commercial organizations. The mayor told that: “Alaçatı Municipality is a shareholder of Techno Park in High Technology Institute in Urla and a shareholder of Energy Plant. It is a shareholder of Alaçatı Investment Joint-Stock Company...” (The Interview no.18). In my opinion, the municipality has been governed by the mayors as a private company rather than as being a public authority. There can be stated two functions that local political authorities and institutions have fulfilled. Firstly, they promoted the process by supporting new comers. The Municipality, especially mayors, have contributed to the tourism development by implementing supporting policies by organizing rules of the game according to the demands coming from investors. As one of the investor argued that: “... let me first say that we have seen a huge support from the municipality, we have seen huge support...” (The Interview no.13). Secondly, they participated to the process through different projects such as Alaçatı Port and the Urban Renewal Project. The mayor of the town declared in our interview that “It is not true that a municipality does not distribute rent.” (The Interview no.18). His sentence is very striking and significant to understand the development process in the town and the position of the municipality in this process. He does not see that presenting public services and protecting public interests should be priorities of the municipality. But rather creation of new interest areas and distribution of rents are seen as the main duties of the municipality to fulfill.

Now, it would be better to discuss some spatial developments in Alaçatı and some examples of the municipal projects including some rent creating projects in the next section.

3.3.2.1. Spatial Developments in Alaçatı

When the agricultural production left by the local people, agricultural lands opened to the construction and second houses had started to be constructed in these areas or vice versa. There have been made 30 spatial plans by local and central governments. The whole list of the plans can be seen in the Appendix C. First development plan was made in the 1970 by the central government by Ministry of Development and Settlement. Until the 1980s plans were made by the central government and tourism development was seen as the main target of the planning process to be achieved. In 1982, town was declared as one of the tourism centres. Mr. Gral argued that there is some sort of continuity in the spatial development of the town which have not changed for many years. Nevertheless, he stated that under their administration, they resisted against the opening of coastal areas to the development. He indicated that:

... we prepared all these grounds whoever wants to talk about this I'm ready to talk. Because we didn't open some places to the development suddenly. There were many offers to us to open the port to the development but we turned our back and since there wasn't any formation at that time and Alaçatı wasn't ready. We expected that places would be fill up 70 percent, thus, we expected to be fill up the places opened by previous mayors. For example, in the applications we made, we got 81 acres of Piyade Kumluğu to the municipality. There were various offers such as from singer Faruk Tınaz to construct houses. We refused his offers in the last meeting of the council. During the time Nazım... implementation plans to Mersin port completely. Arabs bought Mersin port at that time. But we didn't give them permission to build and wanted to see the implementations. Time was passed. ... and then it was planned to build earthquake houses in the port but we didn't let them to build and we said that these places should be remained for tourism. In the period of Nazım Aydoğdu, we brought electricity, telephone to the port. We opened the road and gave permission to the Mehmet Çınar to construct a night club in order to make people to go there... I can say that by changing the plans that we made as Canal Project and turning it into Venice Project they've dealt with it for years (The Interview no.30).

After the mid-1980s and until the year 2000, planning approach aimed to designate housing areas and to plan new development areas. Social housing projects are the products of this period. Then, plans made after 2000s aimed to contribute tourism development process. As the mayor stated that:

In Alaçatı, we do all the structuring according to the civil architectural feature of Alaçatı dividing the parts of a viaduct north-south axis by a highway through the west and the east axis. Now, we allow touristic activities in the existing buildings both in terms of cafe, restaurant and boutique hotel in this region. Plans for the other sides are different (The Interview no. 18).

On the other hand, new lands opened to the development by the Municipality have enabled land developers to invest and middle-upper classes to buy second houses. Therefore, the failure in the tourism development initiated by the central governments was substituted by the opening of lands to the development led to the local people to sell their lands to the developers and new comers. The first boom of the construction sector was in the 1980s emerged in this process. When agricultural lands were opened to development, the middle and upper classes started to buy lands and to construct villas. First building contractors came to the town and started to build ‘Site’²¹ projects. The emergence of Çamlıkyol area (Figure 7) in the borders of Menderes and Fevzi Çakmak Neighbourhoods happened in this period. Second boom has started after the 2000s and is still in practice. The construction permissions given in this period by the municipality can be followed in the Figure 8.

Furthermore, the invasion of inner-city areas and the rehabilitation of the old stone houses have served to the revalorization of the inner city. As a result, inner city has been gentrified by the middle class people coming especially from İstanbul. This process and its socio-economic consequences are going to be discussed in the next parts of this chapter. But we can note that the convenience of the inner city areas and architectural structure were seen advantages to start investments from inner city because it was seen more profitable. On the other hand, outer skirts of the town were also seen as new investment area for the investors and lands previously used for agricultural purposes started to be used for commercial purposes. Places and buildings which were previously ignored

²¹ A “Site” is the Turkish name of a spatial formation of houses similar to the gated communities. But they are much more open to the public since they do not have any security in front of their door and they are not wholly isolated from people.

by the middle class visitors have started to be seen as the places that can be rehabilitated or renovated.

Figure 7. amlıkyol Area.

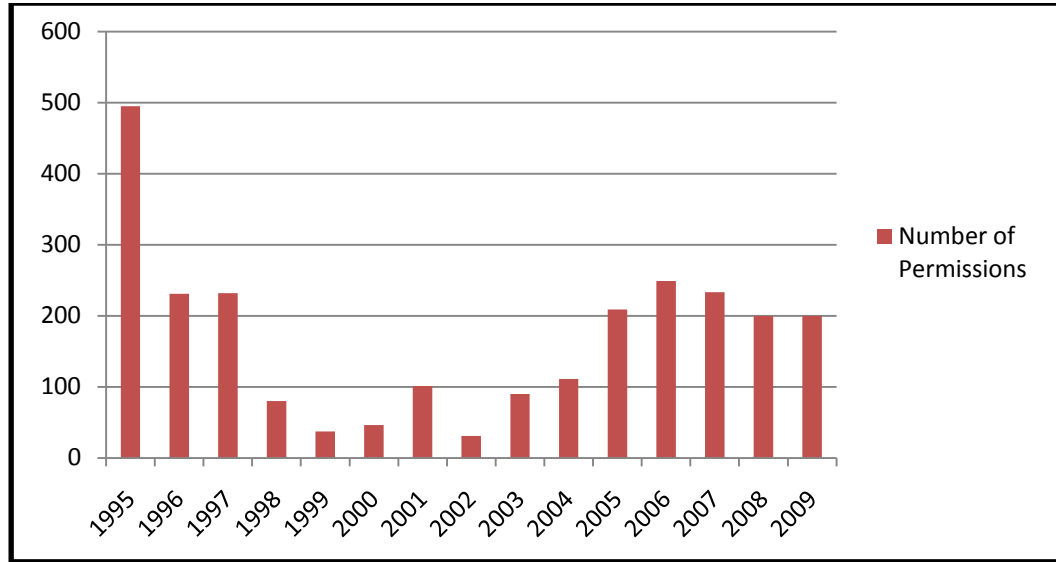

In Alaçatı, this process has started in the mid-1990s. This is the result of both the emergent rent gap in the lands and the gentrifiers' ability to invest and their changing preferences. As Redfern rightly (2003) pointed out that they gentrified because they could. Former agricultural lands, "might be understood as 'undercapitalized' in rent-gap terms, and subsequently 'revalorized' through residential real estate development" (Darling, 2005, p.1025), are opened to the development and the rent gap materialized in these lands are fulfilled by the new comers who own huge amount of economic capital.

Spatial developments in the town can be followed in the numbers of construction permissions given by the municipality (Figure 8). These numbers revealed that number of permissions increased in the last 15 years. There were 495 permissions that were given in 1995. This was the result of permissions

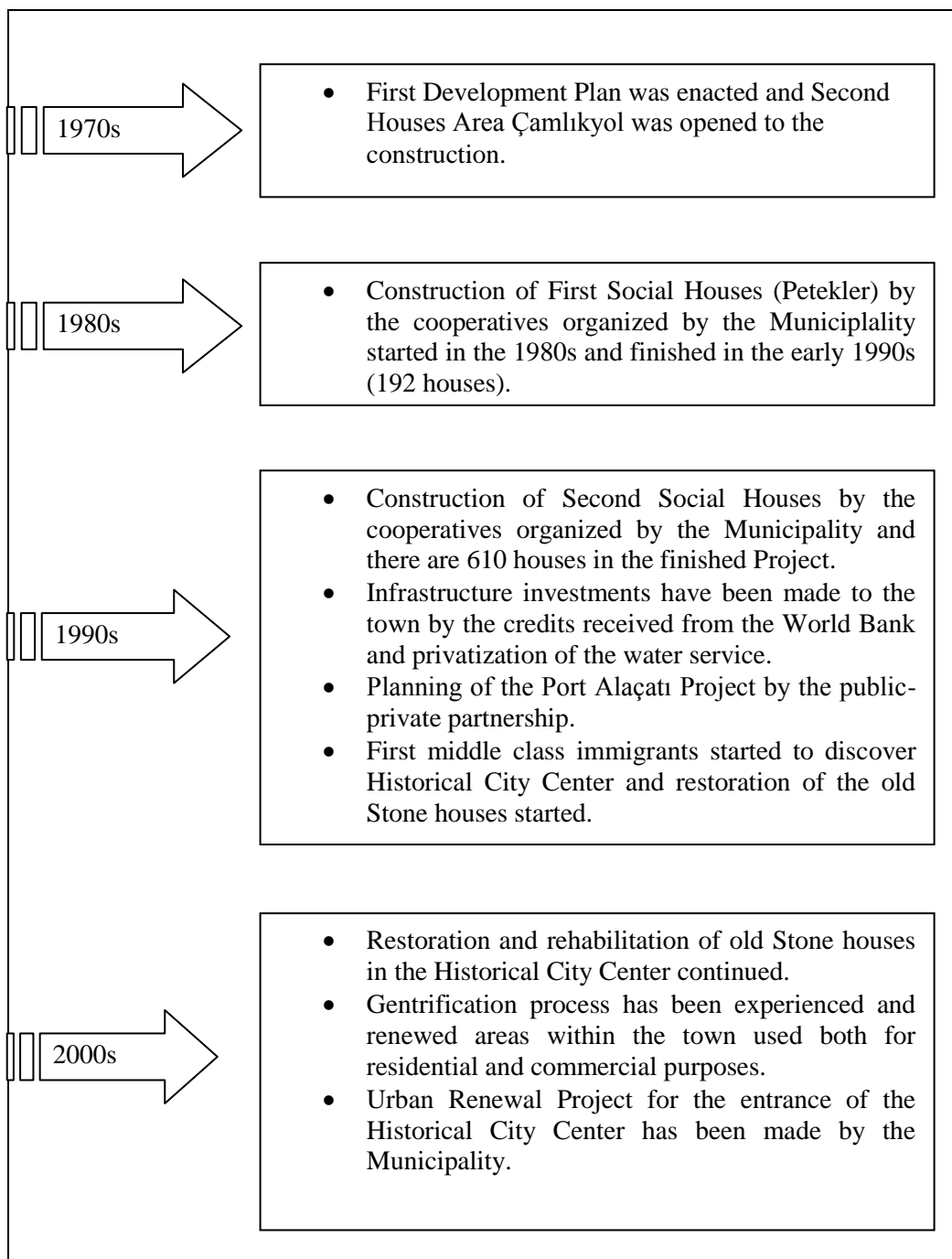
taken for the construction of second social houses. The year after it fell to 231 and after 2001 economic crisis experienced in Turkey, the number of the permissions was the lowest in the last 15 years and it was 31.

Figure 8. Number of Construction Permissions in Alaçatı (TÜİK, 2009c).

Gentrification process has started in the early 2000s in Alaçatı and the number of construction permission showed that the average of the number of construction permissions given by Alaçatı Municipality is 137.

Table 3. Timeline of Some Local Actions and Spatial Development Stages

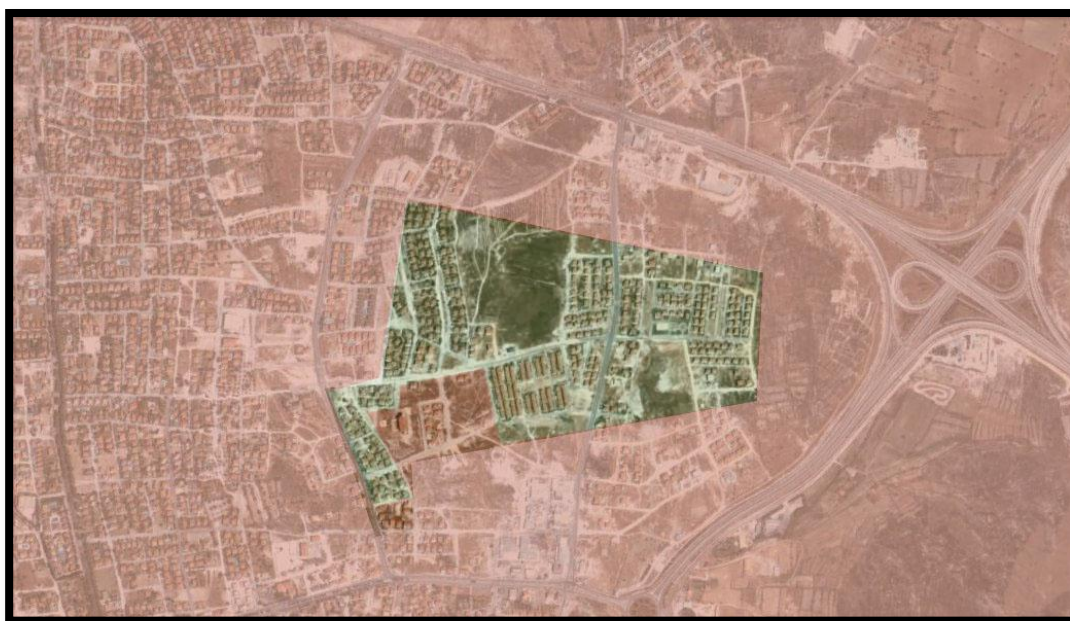

3.3.2.2. Actions and Projects of the Municipality

3.3.2.2.1. Social Housing Projects

Another significant issue related with the municipality is the organization of the housing cooperatives and the construction of the social houses. First Social Houses had started to be built during the period of the mayor İsmet Sarı from Motherland Party and there are 192 houses in the project. Since the logo of the party includes honeycomb (Petek in Turkish), the name of the first social houses was named as Petekler by the local people. First social housing project finished by the mayor Remzi Özen coming to the power with the 1989 local elections. His party was Social Democrat People Party (SDPP) not only in Alaçatı but also in Turkey gained most of the municipalities including the third metropolitan cities of the Turkey which are İstanbul, Ankara and İzmir.

Figure 9. 1st and 2nd Social Housing Areas.

Second Social Houses started to be constructed in the mid 1990s by the cooperatives organized by the municipality and it consists of 610 houses. However, since these houses were constructed on the lands of Treasury, there

have been experienced a lot of problems. Though it has been approximately 10 years since people have started to live in them, people have not received registries of their houses. When I asked one of the residents living in the second social housing area, whether they have the land registries of their house, she responded that: “It hasn’t been given yet. Since some parts of the lands are the land of Treasury, there is a matter for the courts.” (Mrs. Çakmak²², The Interview no. 5).

In addition, the significance of second social houses arisen from three reasons. Firstly, it was planned with the aims of making local people house owners and for this purpose the participation of the people having residence out of the town was prohibited in the beginning of the project. The second one is to serve as a housing area for the migrants coming for working in various sectors especially in the construction sector and to serve ‘as a slum prevention zone’ (The Interview no. 10). Moreover, there are some examples that civil servants settled to the social housing area after they retired. Mrs. Dursun²³ stated that “My father is a retired teacher. After the retirement we have come here and its 9th year... This is our own house. After my father retired, we bought here with his retirement bonuses.” (The Interview no. 28). Thirdly, after 2000, it has become the milieu of the local people suffered from the gentrification process in historical city centre. They replaced with gentrifies and moved to the social houses.

After the 2000s, in the gentrification process of the historical city centre and its outskirts, social houses have presented living environments for the ones selling their houses to the new comers. Thus, economically social houses offer

²² She is one of local people moved to the social housing area as a result of gentrification process. She is a housewife and her husband is a truck driver. She is poor in terms of ownership of all forms of capital and her overall volume is negative.

²³ She is one of migrants coming to the town to work and living in social housing area. She is an unemployed now although she was graduated from university from the department of public administration. She is rich in terms of ownership of cultural capital but suffering from lack of economic capital. Her overall volume of all forms of capital is negative.

affordable living for the local people although its infrastructural problems are still in practice. When it was asked to the local people moved from city centre to social houses area whether they are satisfied to be in social houses, one of them responded that “I would be happier if I were in another place.” (Mrs. Limon²⁴, The Interview no.9). Another interviewee complained about the lack of socialization places in the social housing area and stated that “... they haven’t constructed the road in front of us. ... there should be a Mosque, a bazaar place. There should be a park place and we want something like an outdoor cafe...” (Mrs. Varliker²⁵, The Interview no.22).

The reasons why local people are not happy in these social houses have also other socio-spatial reasons as well as economic ones. Thus, socio-spatial segregation emerged in this process and its impacts on local people are going to be discussed in the coming parts of this chapter. But firstly, water service privatization is going to be explained in the next part.

3.3.2.2.2. The Water Service Privatization

The local government’s role in presenting local services to the people has changed after the 1980s. The privatization policies encouraged by the World Bank and IMF and the form of presentation of public services by the local and central governments have changed especially in the third world countries. In Alaçatı, for example, public services such as “disinfection”, “waste collection”, “water” etc. were privatized (The Interview no.18). Thus, water has become commodity that can be reached only by the people who can afford it. In order to privatize water service, World Bank suggested and supported the formation of

²⁴ She is one of local people moved to the social housing area from the historical city centre. She is a housewife and her husband retired from Alaçatı Municipality. He was working in TANSAS. Now, he works in the markets in Çeşme-Paşalimanı especially in summer season. She is rich in terms of the ownership of social capital but suffering from lack of economic and cultural capital. Her overall volume of all forms of capital is negative.

²⁵ She is one of migrants living in social housing area and she is a housewife. Her husband is a retired hod carrier. Her overall volume of all forms of capital is negative.

the union called ÇALBİR²⁶ by Çeşme and Alaçatı Municipalities. Loan Contract was signed between ÇALBİR and the World Bank under the guarantee of Turkish Treasury. The contract signed between ÇALBİR and the company called ALÇESU (the name of joint venture of Generale des Eaux (Veolia) and Tekser İnşaat) for managing the infrastructural issues of water supply and collecting water bills. The structure of the ÇALBİR is defined by Mr. Sezginer, who is the member of municipal council as such:

There are 5 committee members, 3 of them is from Çeşme and the remaining from Alaçatı in it. In order to deliver services, loan taken from World Bank and pay back of these loans should be done until 2013. Until 2013, one million dollars from Alaçatı and more than one million dollars from Çeşme would be paid back (The Interview no.20).

The presentation of the drinking water service reveals selective policy features since both tariffs of water and infrastructural investment decisions have been taken according to the needs of the gentrifiers and investors. For instance, on the one hand, if anybody consumes 25 m³ water in his/her house, he/she has to pay 4,54 per m³ while hotels and pensions consume same amount of water have to pay 4,21 per m³ (Table 5). Thus, there is not any equality in terms of the prices. Mr. Karabaş, for example, stated that: "... now there are poor people. ... In this ALÇESU issue, people and everyone have been complaining about it because water is expensive, it's simply expensive." (The Interview no.24). In addition, selective implementation of water services can be seen in the presentation of infrastructural investments of water distribution. Infrastructural problems of the Yenimeci diye and Tokoğlu Neighbourhoods have already been solved whereas problems of Hacımemiş Neighbourhood are still on the desk. These two

²⁶ Further information and discussion about water service privatization issue in Çeşme-Alaçatı can be found Özkan's (2007) master thesis called 'Public-private partnership as a policy instrument: The case of ÇALBİR' submitted to the Graduate School of Social Sciences at METU.

neighbourhoods are the neighbourhoods where both residential and commercial gentrification started. As Mr. Çetinkaya²⁷ told us that:

... I can say discrimination, I don't want to say but why the water of this Hacımemiş Neighbourhood can't be drunk. It is so bad that ... I wonder why this network isn't changed, is the impossibility too advanced? ... the bottom pipe network of the upward has changed and water has become drinkable. ... Essentially, that network was made 55 years ago and I say since they were changed two years ago. ... You know this is a health problem issue. Network is too narrow so that the pressure can't reach to the houses. When you turn on the tap, it is flowing crimson (The Interview no. 12).

Furthermore, the pipeline network led to the unhealthy conditions for drinking water, and local people do not use it in their houses for drinking, cooking etc. However, the infrastructural problems are not only limited with drinkable water. There is also infrastructural problems emerged when weathers are rainy. Mr. Yolcu²⁸ argued that "While it is raining, it becomes dirty because of infrastructure. You can't walk due to dirtiness when it rains... Infrastructure should be fixed. You can't walk because of bad smell in the lower parts when the weather is hot." (The Interview no.17).

The quality of water is also very poor because especially during the summer months, the firm ALÇESU and ÇALBİR Organization do not give treated water to the network but rather they give salt water. Mrs. Savar²⁹, living in the first social housing area, complained about it as such:

. ... the water they gave us has caused our grasses to die. They give such bad water thus I'm not satisfied with it. We had our own water which was

²⁷ He is one of local people and retired. He lives in Hacımemiş Neighborhood. He is rich in terms of the ownership of cultural and social capital but suffering from lack of economic capital. His overall ownership of all forms of capital is negative.

²⁸ He is one of migrants who has come to the town in the end of 1980s. He is a hod carrier. He and his family live in his small house located in the new development area close to the historical city centre. He is rich in terms of cultural capital (as work experiences) but suffering from the lack of economic capital. His overall volume of all forms of capital is negative.

²⁹ She is a retired primary school teacher who has been in Alaçatı for 25 years. She and her family live in a social housing area. She is rich in terms of cultural and social capital but suffering from the lack of economic capital. Her overall volume of all forms of capital is negative.

beautiful. All around were coming and taking from there. They closed our water. Now, they're giving Ildırı's salt water (The Interview no.23).

This evaluation was verified with the unrecorded interview that the author of this study made with the representative of ÇALBİR. He declared that in the summer months, especially when the consumption of water reaches its peak point, they give salt water to the network. Thus, people paying one of the most expensive costs for consuming good quality water have to pay same amount of money for consuming salt water. Also, he added that the company appropriates 1 TL (Turkish Lira) for the consumption of water per m³ and if we think that the amount of water consumption 2,5 million m³ for one year, the company's net revenue is 2,5 million TL.

Moreover, as being one of the basic human rights, people have the right to reach water in order to sustain their lives. Mr. Varhan challenged the present situation in Alaçatı with these words: "Normally, if I don't know wrong, you can't do water shortage due to debt. I know that only this is being violated. Because water as being one of the basic human needs, I can't risk my life due to the reason that my father didn't pay water debt." (The Interview no.29). He is right according to the Universal Human Rights Declaration Article 3³⁰ and since water is the most necessary element for living, it is obviously the violation of "right to life". But it has been violated by all municipalities within Turkey for a long time except Dikili experience³¹.

³⁰ Article 3 stated that: "Everyone has the right to life, liberty and security of person."

³¹ Mayor of the Dikili Municipality, Osman Özgüven, declared that nobody has to pay money for the consumption of water to 10 m³ and it is the right of people to reach necessary amount of water to survive. Ministry of Internal Affairs brought an action for his implementation. Nevertheless, the court has decided in favor of him by declaring that water is not a commodity (source: <http://www.hurriyet.com.tr/gundem/14255466.asp>).

Table 4. Tariffs of Water and Wastewater.

TARIFFS OF WATER AND WASTEWATER (TL/m ³)	İSTANBUL (İSKİ)	ANKARA (ASKİ)	İZMİR (İZSU)	ÇEŞME- ALAÇATI (ÇALBİR)
HOUSES				
1.Rank	2,48 (0 – 10m ³)	2,70 (without rank)	1,65 (0 – 13m ³)	3,59 (0 – 12m³)
2. Rank	3,74 (11 – 20m ³)	2,70 (without rank)	4,27 (14 – 20m ³)	4,07 (13 – 24m³)
3. Rank	4,97 (21m ³ and above)	2,70 (without rank)	6,89 (21 – 100m ³)	4,54 (25m³ and above)
4. Rank			8,47 (101m ³ and above)	
HOTELS AND PENSIONS				
1.Rank	2,68 (0-10 m ³)	7,44 (0-50 m ³)	1,65 (0-13 m ³)	4,21 (0-100 m³)
2.Rank	3,84 (11-20 m ³)	8,18 (50 m ³ and above)	4,27 (14-20 m ³)	4,83 (101-200 m³)
3.Rank	4,99 (21 m ³ and above)		6,89 (21-100 m ³)	5,42 (201 m³ and above)
4.Rank			8,47 (101 m ³ and aabove)	

3.3.2.2.3. Project Initiated by the Public-Private Partnership: Port Alaçatı and Coastal Areas

Venice Project was the election propaganda of the previous mayor, Remzi Özen, in the 1989 local election. Today, it is named as Port Alaçatı including the production of luxury houses, hotels and marina. This project opened the coastal areas of the town to the development, located in the south of the city centre, and aimed to construct another way of life excluded from the city which is a kind of gated community. In order to achieve the objectives of this project, real estate corporation formed by the companies invested to the project and Alaçatı Municipality. Mayor of the municipality has been the president of this new

corporation called Alaçatı Investment A.Ş. The mayor explained the project as such:

That field is a 2400 acres area. One of the most important features in here is the partnership of private enterprises-contractors and the public. The Office of the Alaçatı Municipality is always the chairman of the board of directors due to the founding status of the company. It is a 2400 acres project aiming to bring the sea to the land, that is to say, as people say it is a Canal City Project or a Venice Project. It isn't only a housing production that we produce in here. It also includes boutique hotels for every part, shopping centers, recreation areas that provide activities for the life in there, green areas, a SPA Center, a Golf Center, an energy plant producing its own energy in harmony with the concept of Alaçatı (The Interview no. 18).

Members of the municipal council (Mr. Sezgin and Mr. Kandemir³²) gave much more detailed information about the project and the role played by the municipality in it. They explained it with following words:

Firstly, the municipality has 5 percent share in this project and secondly, it's the head of the company. Whoever comes to the power the mayor is the head of the company. ... Its economic contribution to Alaçatı is that there are person employees working in the service sector. Alaçatı Municipality has a boutique hotel in it and it's given for rent annually (The Interview no.20).

Alaçatı Municipality agreed with the building contractor in here about its place for 20 percent profit share. The right of 20 percent from share and the head of company will always be the mayor of Alaçatı Municipality and plus 2 percent profits. 20 percent is related with the construction and 2 percent is related with the profit. The municipality is a shareholder in the company and it will continue to be a shareholder of profit without giving money. ... Alaçatı Municipality has become a hotel owner until that time. We currently leased our hotel and we're receiving 100 thousand liras from there. Apart from that, we have seven shops in the second stage. We have sold 5 of them because Alaçatı was in need of it and 2 of them are still waiting on the shore. There was earned serious money from the places we sold and good money was earned (The Interview no. 34).

³² He is one of local people and he is an artisan. He and his family still live in historical city centre. He is a member of municipal council. He is rich in terms of the ownership of economic capital as being a small artisan, symbolic capital as being a member of municipal council and social capital but suffering from lack of cultural capital. Thus, his overall volume of all forms of capital is positive.

Figure 10. The Beginning of the Port Alaçatı from Google Earth (2002)

Figure 11. Port Alaçatı's Current Situation from Google Earth (2009)

As it was mentioned above quotations Alaçatı Municipality is a partner of this project. And as being a share holder in the company formed to realize this project, it would become impossible to protect public interests against the

private interests of the company. However, the strength of this project has not arisen from this organic relation established with the municipality. It has also political support given by the politicians in the Ankara. Mr. Topal³³ criticized this side of the issue with these words:

Can you show any other place in Turkey or in the World that its beaches are appropriated, given to the rich people, given as a bribe to the capital? Can you show? It's impossible. ... Beach has moved away being us because houses in there are sold to the rich people and our road is going to be changed. I can say it easily; you can write my name is Yüksel Topal, that it isn't an issue of left or right. There are people from RPP's general secretary, Justice and Development Party's vice president, other politicians that you can think, people entered to the politics who were governors. It has become such a point, rent has reached such a great size that Alaçatı has been taken from the hands of Alaçatı people. I think that the main problem is this. In this issue, I don't think that nor the power of the mayor or another one will be enough to stop the investments of capital in there because this is not only the business of capital but also the business of active politicians, deputies and vice presidents in Turkey. Alaçatı has been removed from the hands of Alaçatı people quickly (The Interview no. 33).

This 2400 acres land also includes the lands of local people as well as lands of the municipality. Then, there emerged the question that "How these lands are going to be incorporated into the project? What local people are going to gain from this project?" The author of this study talked with one of the previous bureaucrats from the municipality who knew this project.³⁴ According to information obtained from him, the calculations of how the shares of the local people are determined as such, for example, a person has a **10.000 m²** and $10.000 \times \%35 = 6.500\text{m}^2$ amount of land allocated for the project. Then, $\%30$ of this 6.500 m^2 is allocated for construction and it is 1.950 m^2 . And you can construct a building on the $\%25$ of this 1.950 m^2 which equals to $487,5 \text{ m}^2$. As a

³³ He is one of local people living in social housing area. He was a human resources manager and retired. He works as an artisan today in the town. He is rich in terms of the ownership of economic, cultural, social and symbolic capital. Hence, his overall volume is positive. However, he is opposed to the way in which transformation process experienced in Alaçatı.

³⁴ He was a member of the municipal bureaucracy and retired from the department of Development Issues of Alaçatı Municipality. He wanted to hide his name so I can not be able to mention his name in here.

result, a man will have **487,5 m²** house or commercial area according to the position of his land.

Mayor of the municipality argued about it and said that it will bring great benefits to local people economically. He stated that:

... there are significant places of citizens living in Alaçatı in there, they have properties. They take their shares in there ... In some parts they are going to get their shares in commercial life, rest of them are going to get as housing or a hotel. It is also a project that will solve the employment except from creating added value. ... I tell that the most important thing there is the creation of important added value. Thus, if the place of a citizen is 3 liras, it reaches up to the 15-20 times (The Interview no.18).

Thus, mayor of the municipality admits that the owners of the house will be rich people who can afford to buy them. Mr. Sezgin, also verifies it and said that: “Everyone can buy. Anyone who owns money and power can buy. Secondly, if a building in here is sold 300 thousand, it is sold in there double.” (The Interview no.20). Nevertheless, local people have some fears about the project since this project will have some sociological affects on people living in Alaçatı and will worsen the present situation. Mr. Arıcı expressed his fear about the project as such: “These are the business of very rich people so these are exceeding us; I don’t even want to think about them.” (The Interview no.14). These developments have resulted in the exclusion of local people from coastal areas. Coastal areas which were previously used by the local people as a public space are now in the service of private corporations and private investors. For instance, there was a restaurant in the area where Port Alaçatı constructed and local people could be able to afford to go to there. However, it is impossible to go to Port Alaçatı for local people with their families or friends today. Mr. Karabaş compared past and today’s situation and stated that:

Now, if I go to there, I can’t give 10 TL for a cup of tea. ... If he can give 70 thousand TL to the place where sunflower seed were sold, think that how much money he earns. ... In the past, we were able to go Çınar for four times a week but today you can’t go even one time. Because old Çınar has gone ... can we go to the Port? ... Everyone can live in Bodrum, in Kuşadası but all people are class people in here (The Interview no.24).

Figure 12. Coastal Areas I (2002)

Figure 13. Coastal Areas II (2009)

Then, what this project will bring to the local people? What kind of benefits will local people receive from this project? This project is a project of producing luxury housing and recreation areas for the uses of middle and upper classes.

Thus, the role determined for the local people is being low-paid workers in these areas such as security guards, gardener, house keeper etc. Mr. Gürses³⁵, for example, claimed that: “In my opinion, Port won’t give much benefit to Alaçatı. Thus, at the end, most of them will be 3 gardeners, 5 hotel workers and Alaçatı won’t be able to benefit much from Port.” (The Interview no. 11).

Not only Port Alaçatı led to the exclusion of local people from public spaces but also beaches have already been occupied by the privately owned enterprises (Figure11-12). There remained limited places where people go and benefit without paying any money. Mr. Yılmaz also argued about that: “Çark Beach has exposed to change. In the years I came, we could go with our cars and swim in the sea easily.” (The Interview no. 20).

3.3.2.2.4.The Urban Renewal Project

Local government policies sometimes contribute to the exclusion process of local people. The Urban Renewal Project implemented at the gate of the town can be seen as an example of these policies. Before going detailed evaluation of the impact of the project to the people, it would be better to understand what this project is. Mr. Sezgin as being a member of municipal council explained this project to us as such:

There will be consist of 1-2-3 phases; it’s a 3 stage-project. First stage has finished but not completely. When you consider the situation in there, I was the one who live in there. It’s hard to call them shops, they were old. This project that we made is suitable with the architecture of Alaçatı ... In that project since the municipality has the workplaces, it gives them for rent. The workplaces given 2 thousand per year are now given to 17-18 thousand per year. Who receives? Most of them are Alaçatı people.

Ayhan Melih: What the cost of the project?

Mümin: It’s a 10 million dollar project.

Ayhan Melih: Well, how the municipality found such kind of resource?

Mümin: With its own resources (The Interview no. 20).

³⁵ He is one of local people living in Hacımemiş Neighbourhood. He dealt with agriculture for a long time and then he started to work in hotels in Çeşme as a security guard. He is a retired person today. He is rich in terms of the ownership of social capital but suffering from the lack of cultural and economic capital. His overall volume of all forms of capital is negative.

Figure 14. Gate of The Town Before and After the Renewal Project

The project can be criticized from four points. First of all, it has impacts on the prices of services and products because of its high renting prices. Since the season is limited with 3 months, operators increased the prices of the services and products in order to accumulate economic capital and to gain profits. As Mr. Tuncel³⁶ stated:

I'm an artisan. I can shoot up to hit, if they sold me expensive, I have to sell it to expensive, it's simple as that. As being a commercial man, I have to sell it to expensive. Don't give your ... for rent and don't enter to here. Tea and coffee are also the faults of the municipality. If it gives a shop for rent to 20 thousand per year, they will give the tea to 5 liras. Otherwise this money can't be earned. There isn't anybody's fault (The Interview no. 25).

Secondly, as a result of this project renting prices of other shops around the project have increased. Thus, there emerged some difficulties for local craftsmen to preserve their position and to compete with the new comers. Craftsmen complained about their position by referencing to the struggles in the economic field and their lack of necessary weapon (that is economic capital) since their reproduction strategies based mainly on their power to reproduce or

³⁶ He is one of local people living in Hacımemiş Neighbourhood. He is retired and worked in agriculture and service sector. He could not be able to go to school due to family problems. His overall volume of all forms of capital is negative.

ncrease their economic capital (Bourdieu, 1984). As Mr. Girgin³⁷, a dressmaker working in his rented place explained that:

It has becoming difficult for today. Economically everything is difficult for natives such as renting.

...

They have been doubled ... The arrivals of these outsiders and the increases in renting have affected us-natives very much. It is the subject that nobody dealing with. The only important thing is seen as the arrivals of outsiders.

Ayhan Melih: You have said that the rent we pay has been doubled. Have your incomes also been doubled?

Ahmet: No. Our incomes are same, nothing has changed.

...

Our future is here but I don't know whether we are going to close and to stooze around because workplace has become difficult for us. As long as the renting of workplaces increasing in that way the living chances of natives are disappearing. If you're an artisan, you will have leaved here. You can't do your business paying the same rent because you can't earn that much money (The Interview no.2).

Another craftsman, who had coffee house in the previous buildings and who has a coffee house in the new project as a tenant, Mr. Tunca³⁸ told similar things and described his difficult conditions as such:

... we've started to do trade in here since 91. We've been doing a trade since 91. We've opened a small tea shop. We have tried to earn our living with it... After they were destroyed, we got a place from here in the change of Alaçatı. We said that let's try our luck in this change. We want to do a few more years if our conditions will let us. If they won't, we will go to change or we have to break from our 20-year profession.

...

Thus, as financial conditions, it has worsened. If it has become beautiful, there should be some cost of it. It is expensive. There are issues going beyond of us in terms of economic aspects but we bear as much as we can and if it couldn't be, we would turn towards another thing. We would turn toward the businesses that we could do.

³⁷ He is one of local people and he lives in Tokoğlu Neighbourhood. He is a dressmaker. He is rich in terms of ownership of social and cultural capital as a work experiences but suffering from the lack of economic capital. Thus as being a skilled worker, his overall volume of all forms of capital is negative.

³⁸ He is one of local people living in Social Housing Area. He worked in agriculture and then he started to work in hotels in Çeşme. Then, he opened his own coffe-tea house and manages it now. He is rich in terms of social capital and cultural capital (having necessary work experiences in tourism field) but suffering from the lack of economic capital although he is being an artisan. His overall volume of all forms of capital is negative.

...

Yaşar: For example, the difference of rent is ten times more when compared to the past.

Ayhan Melih: Did your revenues increase more than ten times?

Yaşar: No, there isn't any such kind of increase and even we have some ideas...

Ayhan Melih: What kind of ideas?

Yaşar: I have the ideas that how I will pay it. I'm thinking about how I will pay (The Interview no. 31).

Interestingly, justification of the project made by Mr. Kandemir, who is the member of the municipal council, was very similar with the ones made by Melih Gökçek, who is the mayor of Ankara Metropolitan Municipality, for the North Ankara Urban Transformation Project. Mr. Kandemir said that: "Now, this project, the gate of Alaçatı, as we said that it is '**a world city**', is a one-year project. Our thought was that this gate doesn't look good for Alaçatı." (The Interview no.34). It is accepted that the only criteria for being a world city is having a beautiful gate. The social, cultural, economic and spatial impacts of the urban renewal project upon local people are not analyzed and are seen unimportant side-effects when compared to the amount of economic capital it brings to the town.

Thirdly, it should be questioned that whether this project is necessary for the town and whether the public resources are used rightly. It is a 10 million dollar project and the expenses of the project are planned to meet with the financial resources of the municipality itself. With this project the municipality has already created new rent areas for the investors. Instead of allocating 10 million dollars resources for this project, there would be created new public places such as a square where people could stay and meet with their friends freely.

And fourthly, what have already been destroyed at the gate of the town is not simply the buildings such as shops, wedding centre, coffee-houses etc. But the history of the town, memories of the local people, places where local people spend their spare times, their socialization places such as coffee houses, public

places that local people made their weddings freely etc. were destructed in there. One can question that there is not anything distinguishing these new buildings from the previous ones except their infrastructures and architectural designs. But, that is not the case. The importance of those buildings was much more than their views. Because, for instance, they are different from the new well organized and architecturally well designed buildings, since their superiority arisen from their history. While comparing shopping malls and avant-garde paintings Bourdieu claimed similar ideas that:

... if we can say that avant-garde paintings are superior to the lithographs of suburban shopping malls, it is because the latter are a product without history (or the product of a negative history, that of the divulgence of the high art of the preceding epoch), whereas the former are accessible only on condition of mastering the relatively cumulative history of previous artistic production... (Bourdieu & Wacquant, 1992, p.87).

Therefore, what has been destroyed in this project is the history of Alaçatı town. The attacks of the investors merged with the will of local authorities to attract capital to the town in this project. Local political authorities believe that increase in the investments would result in the increase in the welfare of the local people as a whole but on the contrary it would sometimes lead to increasing inequality within society and further social problems would stem from it. Detailed discussions about the local people and their position in this process are going to be made in the next part of the chapter.

3.4. Positions of Local People in the New Field(s)

The relationship and interactions between social agents and different fields cannot be seen as a one way cause/effect relation or the impositions of the rules and regulations of the field to the social agents. Rather different processes take place and different positions emerged. There can be seen losers as well as winners or the ones who preserve or reproduce their positions in changing fields. In case of Alaçatı, one of the most significant consequences of the changing rules of the game in different fields is the loss of position for local people in

social space. Since their habitus were constructed within the economic field where the production based on agriculture, they were unable to preserve their position in new circumstances. As Bourdieu argued "... the position in the relations of production governs practices, in particular through the mechanisms which control access to positions and produce or select a particular class of habitus." (Bourdieu, 1984, p.102). What has changed 20-25 years ago can be respondent by analyzing the changing rules of the game in different fields of struggle ranging from economic to social, spatial to cultural, political to educational etc. These changes did not occur by themselves. Some major actors in local, national and global scales have also impact upon the transformation process. As it was mentioned above, the municipal policies such as urban renewal projects, central government policies such as regional master plans and global interventions such as water privatizations are all examples of the roles played by different actors in different scales.

In addition, people do not always behave as the passive obedient of the structure assigned themselves from different fields and they do not always participate to the games to increase their capital ownerships. They sometimes challenge current situations and struggle against them. The ownership of different forms of capital and future expectancies of social agents enable them to incline actively to preserve the distribution of capital or to reverse or to transform the distribution and all social agents are in themselves paradoxically both conservatives and revolutionaries (Bourdieu & Wacquant, 1992; Bourdieu, 1984). Practices are the result of both the past experiences and the future expectations of social agents where they intersect in the habitus (Maton, 2008). Although their positions in social space depend on their ownership of cultural and economic capital, their position takings are also affected by both their decision and the structural chances offered to them.

Habitus is constructed by the process of internalization of the structures. The tourism development process experienced in Alaçatı forced local people to

reconstruct their habitus. Change is one of the features of habitus and field, by their nature, thus, a change in one of them necessitates a change in the other (Hardy 2008). This reconstruction process emerged as a result of the changing rules of the fields. But sometimes habitus of local people could not be reproduced when the rules of the games played in different fields of struggle changed. For the reproduction of habitus of social agents, there is the need for time because the historically constituted systematic dispositions could not be changed in one day. There requires some time and efforts to develop new dispositions. The construction of habitus of local people summarized by Mr. Tuncel and Mr. Bademci as such:

... we have grown with agriculture. We produced melon but we are still getting on well from them... Our son has grown, our grandson has grown and nobody wants a farm. He is going to work, going to surf and he works in there.... We walk around like that. In the past, we produced all our foods and drinks from agriculture but today there isn't any. Today, if the bakeries don't bring us bread, we will be starved. Nobody has a tin of wheat... (The Interview no. 25).

As much as I see, previously an Alaçatı citizen, old population, once we had our profession passing from father to son. What was it; my father was a farmer, I was a farmer, a farmer thus I thought that I would be a farmer. But now, it's almost zero that I will left a profession to my children. It's also like this in Alaçatı from now on. ... Lands have become in unworkable situations. They have already been sold. ... In my opinion, the uncertainty exists in Turkey have started to be experienced in Alaçatı. What Alaçatı people will do from now on? There's an education but it has a certain cost. Everyone couldn't afford it. Secondly, even if you can afford, in education, there are great occlusions in the business area. After finishing school, you enter a lot of exams. ... There was a dilemma. You know unemployment is rising constantly. In these conditions this is also valid for Alaçatı. Thus, Alaçatı youth will experience some difficulties from now on. Alaçatı people will experience problems. It will be lived more in here. Why? Because there is 4 months, 5 months working period. These 5 months to 6 months are based on tourism sector. They will be free after 6 months. People who are coming from outside are many. Very different people are taken in tourism sector. Skilled people are asked for such as knowing languages ... what will be if the children of here couldn't get education. It has already a certain cost. I'm little pessimistic in this regard, in this occupation issue. I feel same anxiety for my children (The Interview no. 21).

The structure of development necessitates the creation of new people in a given place because “... agents are the product of this structure and continually make and remake this structure, which they may even radically transform under definite structural conditions” (Bourdieu & Wacquant, 1992, p.140). Problems emerged due to the inability to remake or to reproduce these social agents’ positions in this process. The transformation of relations between social agents such as new comers and local people, old craftsman and new investors has revealed the crystallization of the **mismatch** between the fields and the habitus of the social agents. This mismatch can also be named as hysteresis, as Bourdieu did in his study called “*The Weight of the World*”. He showed that the “changes in the field only worsen their positions and move them further into the poverty trap – whether economic, social or cultural (Hardy, 2008, p.141). The whole tourism process in Alaçatı reveals similar signs and examples of this mismatch between field and habitus. The inability of the local people in Alaçatı to participate games played in tourism field is not only limited with the lack of economic capital. It also includes the lack of other forms of capital and there is a mismatch between field and habitus of local people.

3.4.1. Ownership of Different Forms of Capital of Local People in Alaçatı

Social agents involved in different fields have different positions according to the ownerships of different forms of capitals. For Bourdieu, capitals could not be limited with economic one. Capital may take different forms such as social, cultural and symbolic. Thus, economic capital is not only source of domination and power within society and there are other sources such as cultural and social (Crossley, 2008). The amount and composition of these capitals owned by the social agents designate their positions.

In Alaçatı, it was expected that coming of gentrifiers would result in the increase of the local people’s ownership of **economic capital** which in turn contributes to their participation to the tourism process by supplying necessary economic

capital to invest. However, selling a property has become a means of earning money rather than being a beginning of development and investment process for local people. Local people cannot be able to struggle in economic field anymore since agriculture was left and the value of rents materialized on the land has reached very high levels. Rents are so high in the town that one of the real estate agents, Mr. Varhan stated that:

... as location in here, a shop is given 40 thousand TL, 85 thousand TL for a year. Some shops are cheaper but costs that will be made on it are more. ... for example, I know that a 25 square meter, a 17 square meters place leased to a 25 thousand TL.

Ayhan Melih: These are probably on the Kemalpaşa Street.

Soner: Sure, sure. A fall starts out of Kemalpaşa Street immediately. Sometimes it falls 50 percent and but nobody lease it even to a 5 thousand TL rent for a year (The Interview no. 29).

On the other hand, new comers, do not only come to live or to do commerce, they also come to earn money from the rent materialized in the land. Mr. Girgin explained this process as such:

I mean most of them are for rent. They aim to buy for cheap prices and to sell to gain rent for commercial purposes. That is to say these are wheeler-dealers of İstanbul. They are changing hands and obtaining rent for themselves. There are houses that they buy from 300 thousand TL and sell up to 600-700 thousand TL (The Interview no.2).

In addition, workers in construction sector, settled to the town after the 1990s, have lost their position. They are earning less money by doing same work today. Mr. Yolcu, who is a worker in construction sector, said that: “In this last period, our works have been diminished; we have tried to do works cheaper. For instance, previously, 5-6 years ago, we earned better.” (The Interview no. 17). Today, it is obvious that the conditions of local people and old residents have worsened.

Then, who have started to dominate economic field? Do they only the new comers from middle classes? The answer is no. As one of the interviewees told that “Alaçatı is a market today.” (The Interview no. 16), there should be big players in the game in consistent with the capitalist development strategies. The

new players are big capitalists of Turkey such as Sabancı and Koç families. They have made some sort of implicit division of labour and while Sabancı Holding Company has become operators of boutique hotels and pensions as

Figure 15. A news from one of National Newspaper (Hurriyet Pazar, 11 February 2009).

Figure 16. Alaçatı Migros (2010).

gentrifiers, Koç Holding Company has opened its supermarkets called Migros and Şok Markets in Alaçatı. Mr. Dalgıç told about the role of Sabancı family in this development process as such:

Miss Güler has took this thing (an old stone house) ... Had received for 360 thousand, sir. Now, I don't know but it won't be taken by money.

...

She, Sabancı family, also took a place in Ilıca and restored it. They took something from Ministry of Finance in the gate of Reisdere...(The Interview no. 10).

In terms of **cultural capital**, local people have developed some strategies until the 1980s. In general, these strategies can be grouped in three. First of all, some local people continued their school education. They are the ones who did prefer not to work in agriculture and supported by their families financially. For example, Mr. Bademci, for example, belongs to this group and he stated that: "While we were dealing with tobacco as a family, I started to go to school. Finishing secondary school, I went to the Teacher School. After graduating from the Teacher School, I started to work as a teacher in 1976." (The Interview no.21). Secondly, some local people had to continue their work in agriculture and they had to leave their school education. Mr. Gürses, for instance, belongs to this group and he said that "I was born in here in 1951... My education is 'quitted from secondary school'. I worked as a security guard for 16 years in Altinyunus... until that time it was agriculture." (The Interview no.1). Thirdly, some local people, especially young ones, started to work in tourism businesses in Çeşme and left their education. They developed their cultural capital by their experiences in the work and gained important positions in tourism sector. Mr. Güner and Mr. Topal are examples of these group of local people. They summarized their stories with following words:

... I was 16-17 years old. Since I couldn't be able to continue my education because of our financial situation and there was a tourism course in the Çeşme Turban Hotel at that time. In the 1972, Çeşme Altinyunus Hotel was constructed and there were small hotels like Bali Hotel. In these hotels, Turban owned by the Pension Fund (Emekli Sandığı), Alaçatı and Çeşme people started to work. At that time, there was opened 8 months tourism course in the İzmir and I attended this course by the leadership of my father

and we attended internships in Efes Hotel and then we began to work in Çeşme Altinyunus Hotel. The others like me also worked in the departments of hotels according to their capacities (The Interview no.16).

...

There were some advantages of the being of Altinyunus and Büyük Hotel in here. We preferred both to study and to be in tourism sector. I started as a bellboy in 1977 to my profession. I passed to reception in 79. I went to military service in 82 and it was the period that casinos were popular. I have worked as a chief in the casino between 84 and 88 years. ... I started to work as a assistant of chief in personnel bureau. I guess it was the end of 89 not 90 I became a personnel chief. I was responsible for personnel in 93...Then, I became a personnel manager. I got a better offer from Princesses in 94. They have five hotels in İstanbul at those times which are Ortaköy, Kumburgaz, Şişli and İzmir Princess Hotel and Adalar. I did their human resources directorate. ... I retired in 2004 (The Interview no.33).

Furthermore, there are four components in school education that should be present which are students, teachers, school infrastructures and supports of families in general. Firstly, before the 2000s, there are only two schools in the elementary level which were Fahrettin Altay and 15 Eylül Schools. But today, there are four schools which are 15 Eylül Elementary School, Atatürk Elementary School, Yahya Kerim Onart Anatolian Vocational High School and Yaşar Education and Culture Foundation High School. Thus, the only one component of these four, that is school infrastructures, has been improved after 2000s in Alaçatı. Secondly, young local people's attitudes towards education have changed. They do not see education something important anymore because they learned that there are easy ways of earning money such as selling property. Thirdly, however, living conditions have worsened for residents and this in turn have effects on the education indirectly. Since teachers, as being civil servants cannot be able to afford to live in Alaçatı because of high prices of goods and services and hisgh prices of renting. Fourthly, after tourism development and gentrification process started in the town, local people attitudes' towards education have changed. They started to see education as something unnecessary because its economic return is limited and it requires long time. But the economic return of selling and renting places are very short and higher than the economic returns that could be obtained after finishing higher education. Mr.

And Mrs. Savar, who were primary school teachers, explained this new understanding as such:

Mehmet: ... If you say that I will work for a thousand TL, they will say you 'Allah Allah, you've read so much.' They don't like the money (they could earn from working in the hotels for minimum wages) because their eyes are always on the high places. There isn't anything in their hands. There's no money for cigarette in their pockets but their eyes are on the high places because they see them.

Nilgün: I think that youth has got confused because their opportunities are limited, knowledge and manners are limited. In order to adapt themselves to them, they are caught in the middle. When you look at the old local people, there were many doctors, lawyers, judges in Alaçatı. In this last 25 years, there aren't any young people ... 3-5 people are educated but others aren't. ... Parents don't give significance to them and they're right. They sell a land and for example, the wages got by the teachers for a month is the money that they give to their children for one day.

Mehmet: Now, from the times of Yılmaz Demiray, those around the age of 70, there are many educated people in Alaçatı in order to get rid of from the tobacco like the easterners (The Interview no.23).

Another primary school teacher Mr. Yılmaz³⁹ shared similar ideas with us. He also added that there is another important problem which is the problem to provide living in Alaçatı for the civil servants. As he stated that:

When we look at Alaçatı exclusively, there are 250 teachers in Çeşme. 137 of them are working for a fee or a contract basis and this is something that came with it. Civil servants coming from outside can't live in here; teachers can't live in here because the numbers talked in here are numbers over the lower class, middle class people.

...

There is a great infrastructure in Alaçatı. There are usually two children in the families. They come to school without trouble. They come to school as fed. They come with the full course materials. This is very important in education. However, this process that is to say a sudden change of Alaçatı and money have led to the confusion of the minds' of people in here. People in here have left their children aside and they are out for money... most of children has the keys of their house and when they go to houses, they open the door of their houses by themselves. This starts in the third or fourth class and so the expected success couldn't come. As I've come here, teachers from certain branches haven't been completed. It seems that it won't be completed from now on. Because there has been talking about a university, tourism,

³⁹ He is one of migrants who has been in Alaçatı for 15 years. He is a primary school teacher living in Social Housing Area. He is rich in terms of ownership of cultural capital but suffering from lack of economic capital. His overall volume of all forms of capital is negative.

being five liras of a tea, being a thousand liras of renting. In these conditions, there is very serious danger in education. For instance, there aren't basic courses such as Mathematics, Turkish in our school. Two of ten class teachers are absent... (The Interview no. 32).

But local governments or any other institutions have not any policies or intents to solve this problem. Rather they have preferred to create new rent areas through projects such as the Urban Renewal and Port Alaçatı. Mr. Yılmaz criticized them as such:

Thus, when you look it would be seen well to people that local administration dealing with a project called Alaçatı Port but on the other hand there is the lack of public houses for the teachers... I talked this with the municipality and it was said that there isn't any place. There is a place for a huge Alaçatı Port but there isn't any place for public housing. It's a serious problem in the conditions of Alaçatı (The Interview no. 32).

In **social capital** issue, there are two fundamental types of social relations in practice that should be discussed which are neighbourhood relations and social ties established between the customers and the new comers to attract them. Social capital can be used as a resource for struggling against others in social field. Firstly, the division between local people and new comers and the division between historical city centre and the social houses have been carrying the potential of urban tensions. As Mr. Bademci and Mr. Topal argued that:

Occasionally, small negative things, conflicts may be experienced. The simplest example is that a business comes and establishes good relations with its environment for one year. He doesn't say anything. In the second year, there emerges the idea that here is me, I can use everything, I can use according to my own requirements. For me, it's not very positive. We've experienced from time to time. Everyone has been able to stay in front of the Yellow Ramadan's Coffee House during the summer season for many years. When there was given for rent, everyone continued to stay in there for two years. In the third year, there emerged the idea that "Here is mine, you are bothering me and don't sit in there." This was seemed wrong to us. Because everybody's businesses that is to say while the ones who received from outside have been able to laying out their tables, there was some words about not to pass our boundaries. It's not something nice and there emerged distress between people. Thus, while change was happening, there is the need for not bothering both sides for me (The Interview no.21).

There are serious problems between Alaçatı people and friends came from İstanbul. In fact, they have to adapt themselves to the system in here, cultural structure of Alaçatı. They have to show respect to the life of people in here. Let me give a simple example. When there is a funeral in here, everybody, even the ones who don't know, go to the funeral. But the people operating restaurant and cafeteria in here don't tolerate the passing of funeral. There are such kinds of things. Then, we went to their places with 8-10 friends from Alaçatı... By visiting places one by one, we told that this is our culture and we would destroy your place... (The Interview no. 33).

According to Mrs. Muran⁴⁰, there are also signs of the tensions between local people and new comers. She said that: "... there is resentment against the outsiders in Alaçatı. I can say obviously that there is resentment. They approach us that 'Don't do it, I can do'." (The Interview no. 26). Nevertheless, on the other side of the coin, local people also complained about the new comers behaviours' against local people.

Secondly, social capital is also important to attract customers to the restaurants and cafes. Most of the local people believe that the newly opened businesses have brought their milieu with themselves. The lack of such kinds of social ties by local people prevents them to survive in tourism field. The role of the social capital in managing businesses and attracting customers explained by Mr. Öztürk⁴¹, Mr. Kanga⁴² and Mr. Yılmaz with following words::

... since he can't be able to afford it for renovation, he is forced to sell it. Consequently, this makes a change to Alaçatı but our people in here can't

⁴⁰ She is a one of the new comers. She is an artist and a hotel, an art gallery and a restaurant owner in Alaçatı. She was living in İzmir previously but now she and her family have started to live in Alaçatı in Yenimeciye Neighbourhood not only summer but also in the winter times. She is rich in terms of the ownership of cultural, economic, social and symbolic capital, thus, her overall volume of all forms of capital is positive.

⁴¹ He is one of old residents whose father migrated to the town to work in construction sector in the mid 1980s. He is a real estate agent now and lives in Hacımemiş Neighbourhood. He is rich in terms of social capital but suffering from lack of economic and cultural capital. His overall volume of all forms of capital is negative.

⁴² He is one of local people. He was working in the municipality and retired from them. He is also a local musician and plays clarinet. He lives in Yenimeciye Neighbourhood with her family. He is rich in terms of social and cultural capital as being a musician but suffering from lack of school education in terms of cultural capital and economic capital. Hence, his overall volume of all forms of capital is negative.

get anything. Reasons why we can't be able to are; the inability of us to put it into a formation and we look into the narrow frames and also since our financial situation are low, we can't put ourselves into it. **Since our connections are weak in terms of boutique hotels** and restaurants in this tourism sector, we can't get. Thus, I don't see that it's reflected to us so much (The Interview no.19).

“Living is very difficult. If you have your own place, you can do something. But agriculture has finished in here and **I don't see anything like tourism in Alaçatı. There are only people coming from İstanbul and they are also presenting services to themselves.** In my opinion, it's not tourism rather it's something like a shopping between themselves” (The Interview no.27).

The ones who were local artisans when I came here have left their jobs, they can't shelter. They can't compete with them. And there is also the thing that at first money was seemed well and they didn't think about the end. They said that we could do something but finally it couldn't be done because **the ones coming from outside are also bringing their customers together with them.** Thus, the ones coming from outside and working as an artisan in here don't do trade for the people living in here. Their customers come from outside. The ones who want to be tradesman in here have experienced the problem of customer. People, who are coming from outside, go to the places of people coming from outside and became a tradesman (The Interview no. 32).

In addition, there are also struggles given on the symbolic field. Symbolic field is not something separate from other fields such as economic field. Thus, as being one of resources, **symbolic capital** can be converted into economic capital. In this respect, it can be asserted that “symbolic capital reproduces the system of unequal relations in the economic field (relations of class and power) and, in doing so, reproduces the fundamental structure of social inequality” (Moore, 2008, p.104). For instance, gentrification process have promoted to the enhancement of the symbolic capital of the gentrifiers doing business in the town. Since the town started to be the consumption place of the middle and upper-middle classes, Alaçatı has become an alternative advertising mechanism for the businessmen. Being in Alaçatı for certain trademarks is something presenting them a chance to promote their symbolic capital. As Mrs. Muran stated:

Today, people doing business in here aren't in here because of the money they got at the end of the 8 months in here... there are number of branded

places aim to be in Alaçatı. Otherwise they can't earn money. Alaçatı will enter into their CV's because it's an 'in' place. If you look, places will work even for loss at the end of 8 months in here because management is something different. Thus, here isn't an easy place and with these money and rents you can't earn money in here. Now, they can hire and to use its name they pay the renting but they will leave after using one or two times. They actually consume, they come and buy but after two or three times it will be disappeared. In the framework of logic, any business doesn't operate for a loss.

...

You know that there is paid very important money for advertising. In fact they do their advertisings by opening their places. Thus, they actually pay the advertising money, not the money they will get from the business. Alaçatı people aren't aware of it (The Interview no.26).

The establishment of the legitimacy of certain structures in the minds of people is a part of the struggles given in symbolic field. The perceptions of something good or bad, something normal or abnormal, something legitimate or illegitimate are all composed as a result of it. In this process, "... even the most disadvantaged ones, tend to perceive the world as natural and to accept it much more readily than one might imagine-especially when you look at the situation of the dominated through the social eyes of a dominant."(Bourdieu, 1989, p.18). For instance, the dominance of tourism over the agricultural production is seen something normal and internalized by the local political actors and local people and Mr. Koparal⁴³ indicated that "Alaçatı has entered into the development that nobody can resist against it." (The Interview no.3).

Furthermore, in any historical moment, new circumstances necessitate new games, new rules and of course new actors. There are three possible choices which are accepting the rules, rejecting the rules and not participating and struggling against the rules by participating, for social actors. The ones accepting the rules may act to increase or to preserve their position in the

⁴³ He is one of local people. He was graduated from 9 Eylül University from the Department of Geology. He lives in Second Housing Area close to Social Housing Area. He was a candidate of the mayor of Democrat Party (2004) and Justice and Development Party (2009) in the local elections. He is rich in terms of the ownership of cultural, economic, social and symbolic capital. As a result his overall volume of all forms of capital is positive.

field(s) of struggle in social space. In order to achieve these aims, they have to increase their forms of capital (cultural, economic, social and symbolic capital). To illustrate, for cultural capital, embodied cultural capital of farmers established during agricultural era should be supported by the school education in order to adapt themselves to the new fields structures (managing hotels and pensions can be good examples of this). The field is a fields of struggles and social agents participate to the struggles in these fields with their different forms of capitals since their point of view and their perceptions are established by their positions and thus, positions of people determine their strategies in turn (Bourdieu & Wacquant, 1992, p.101). There can be defined four different positions for the local people in transformation process. These positions held by the local people are followings:

- i. First group has accepted the rules of the game and participated to the tourism process. They are the ones who can be able to adapt their habitus to the new field by their cultural and economic capital ownership. Mr. Öztürk, for example, is one of them and we had a following conversation with him:

Ayhan Melih: When did you start in carpentry?

Mustafa: In 1983s, 82s years.

Ayhan Melih: As an apprentice?

Mustafa: As an apprentice. I had continued it approximately for 20-25 years.

...

Ayhan Melih: When the real estate business has started?

Mustafa: In 2004. I have turned into the real estate agency in 2004 (The Interview no.19).

Mr. Varhan is another example and he described his own story as such:

Ayhan Melih: And then, when was the breaking point in your business life?

Soner: We can say 2001 for my business life.

Ayhan Melih: Until that time had you worked in the hotel?

Soner: No, it had also trade in it. There was a ready-mixed concrete distributorship, an opening of a grocery store. There was the opening of Çamlık Market. There was a sunk in and sunk out, in fact a struggle. When I opened real estate office in 2001, there were 3 real estate agents. The newest of them was 15 years... They were all the people that we

knew such as brother Halil, İlhan, Topuz Metin thus it seemed strange. Normally, Alaçatı people opened this business generally opened them in İlica or in Çeşme. They are examples and still continuing... Thus, they didn't find the need for opening. They wouldn't find demand and also supply. There wasn't any demand to here. The year we opened was a bit better. Stone house could be bought and sold and it was started partially... after that there was a serious increase in all areas (The Interview no. 29).

- ii. Second group has accepted the rules of the game but economically excluded from the process. For instance, the impact of tourism in terms of participation to labour force remains limited for local people. Most of the workers come from other parts of the country as seasonal workers. There is not any exact number how many workers are there in these businesses as being local people. However, there are lots of claims about its number. Mr. Kopal asserted that “Workers are too few that is to say it is 5 percents, 10 percents.” (The Interview no.3) and Mr. Girgin stated that “Most of them are importing from outside. Most of the workers are strangers except from one or two heads.” (The Interview no. 2). This is also something contributes to the exclusion of the local people from tourism process because cultural capital of the local people would remain limited in order to participate to tourism activities. And it would become impossible to increase their experience in tourism and open their own enterprises. Mr. Topal argued about it as such:

There aren't workers from Alaçatı people in restaurants. There are a few Alaçatı people in boutiques. I don't know how they work.... Generally, there are 4-5 Alaçatı people working in 3-4 boutiques. Thus, they work as seasonal workers in that 2-months period (The Interview no.33).

- iii. Third group of local people has rejected the rules of the new game and challenging its social costs for conservative motivations and the positions held by Mr. Aksüt⁴⁴ (The Interview no. 1) and Mr. Tuncel (The Interview no. 25) can be examples of it.

⁴⁴ He is one of local people working as a gardener in the Second Housing Area. He lives in historical city centre but moved from his old house which is close to Kemalpaşa Street. He does

- iv. Fourth group of local people has pessimistic thoughts about the process, though they have rejected the rules of the game, they participate and they do believe that it is an irresistible process and natural process (Mr. Kopalpar's position, The Interview no. 3). Since once you believe it is worth to play and expect to win the games, you will participate and try your chance. Nevertheless, practices are the result of the relations between habitus of social agents and material circumstances at a given time (Maton, 2008, p.52).

Furthermore, **decay of young people** is probably one of the most significant impacts of development process. Young local people have come into a new life which has its own rules and struggles that their parents do not have any knowledge to tackle with. They do not have any role models showing them how to struggle. Thus, they are experiencing some crisis such as erosion of family ties as being bonding social capital, lack of school education as discussed in the previous part, lack of job security in seasonal works, identity crisis and drug addiction. First of all, when agriculture was done in the town there was some sort of control of families over their children and bonding social capital was so strong. But control of families has diminished with the tourism development process. The erosion of social control in the town explained by Mr. Güleşçi and Mr. Yılmaz as such:

I don't want to put all of them into the same category but most of them ... as I said before, when we were in agricultural society family were working together and children were doing work with their parents. They are under the protection of them and while they behaved in certain way, they were warned. ... Today, children don't have any respects to their mothers and fathers. (The Interview no. 4).

I've recently heard something very dangerous that drug use has begun in Alaçatı. Thus, I guess this tells everything. There wasn't such kind of problem in the years that we came. Since it was a small place, young people

not accept the present situation because he has made some observations that this process has lead to their retirement and exclusion from socialization places and to the decay of young people. He is rich in terms of ownership of social capital but suffering from lack of cultural and economic capitals. His overall volume of all forms of capital is negative as being a semi-skilled worker.

didn't smoke cigarettes when they staying with the people older than them. There was such a social control. But now, with the growth and expand of Alaçatı, we see in front of the schools that empty bottles of alcohol, drug things... (The Interview no. 32).

Secondly, tourism is itself has exposed to change when compared to 1970s. Previously young people worked in the big hotels such as Altinyunus and Turban and they relatively had better working conditions when compared to now. There was job security and managers of hotels used to prefer to work with local people. But the situation has changed now. Mr. Güral argued about it as such:

There was a guarantee of our young people in the past. Hotels were taking Alaçatı people and making them work. Hundreds of people from Alaçatı were earning their livings from Altinyunus, Çeşme Hotel, Turban. Today, the ones retired from the insurance or other things by means of them. I don't think that there will be any situation like retirement by means of these new comers. They make a man to work for two or three months and then send back. Thus, I don't see the future of young people (The Interview no.30).

Thirdly, young people are experiencing the crisis of identity. They live in a town where people from high society or upper classes invade during summer months. The material basis of this crisis has established with this tourism development process since the social conflicts have become visible. The division between them and the ones coming from upper and middle-upper classes have caused them to close ranks by consuming similar things that visitors consume. For example, Mr. Kanga told that:

... Young people of Alaçatı have grown up as a poor. We've started with agriculture and now Alaçatı is a camp of rich people and our young people has become stupid suddenly. ... Affectations have started. He has a new car and why I don't buy. Now, my son doesn't like my car (The Interview no. 27).

They are one of the mostly affected local groups since they do not have any dispositions to work as a result the changing rules of the game. They thought that they do not have to work and they would be able gain money by selling

lands and stone houses inherited by their grandfathers. Mr. Aksüt stated this led to the laziness. He argued that:

The ongoing process is bad because everybody is selling their property. We have become a society in which everybody thinks that my father has a piece of land, he will sell it and I will spend money.

...

They have got used to the laziness. ... Our people are selling their father's properties, selling grandfather's properties and spending the money obtained from the sales. ... As I said before there is great laziness but it is because of the high sale prices of the lands...

I would like to say that Alaçatı is becoming good, the way of houses becoming, but on the other hand I'm opposed because money is misspended by the people. All people has become lazy ... Saying that my father has property, they sell them. After selling, grandson spent money and saying my grandfather has property, they sell and spend money... (The Interview no. 1).

Moreover, the drug addictions increase in the town. It was mentioned in many different interviews that alcohol and drug users have rapidly increased among the young people. These below quotations are some examples from them:

In fact there are also negative effects. Negative effects are degeneration, youth has ended. Everybody is using drug in Alaçatı, young people using drug and everybody knows but nobody says anything. The consumption of alcohol has become thousand fold, children in the age of 15-16 are walking around with the beers in their hands. And there is also one thing that ultra rich people come to Alaçatı in the summers. Young people of Alaçatı suppose that they are like them. You can be like them as human but there is also economic equality issue (The Interview no.3).

As I heard, drug use has progressed a lot. Children who are in their 13-14 years are using marijuana. These are not good things. Look, I said that they were working but today, they don't work. Education in here is limited and there are few people who are going to university. For others, work is finished after the high school is finished. They don't work in anywhere (The Interview no. 4).

... it may escape from everybody's attention but in our youth times, we knew the ones using drugs and they were 3-5 people. We as young people used to try to stay away from them. But when you look young people of Alaçatı, you can't find anybody without alcohol. It can be an inescapable process but you can see they are addicted to the drugs. ... (The Interview no. 33).

According to some interviewees, new opened enterprises in the gentrified neighbourhoods have played roles in this drug issue. Because some of them are not only selling food or beverages but also illegal things such as marijuana in order to accumulate necessary capital for paying expenses and gaining profits. It was told that:

Such a big money was given. If this money couldn't be earned, we would be like the Bazaar of Çeşme. The bad side of the issue is that it will be happened like this. The man has given 40 thousand for Tevfik Orbay's Cafe⁴⁵. It's about 50 thousand with the taxes. What they present there are the wine in the glass, tea, coffee, espresso etc. etc. I'm sorry but you could only be able to earn that money by selling women. ... I have questions in my mind. You will sell marijuana to people in there to earn this money.

Ayhan Melih: Thus, there is another thing...

Bekir: Absolutely. If you sold marijuana, I would think that my child will be a marijuana addict (Mr. Güleşçi, The Interview no.4).

As a result, it should be asked that who the winners of this process are. Are they really the local people? It has been understood during the research period there are some winners because transformation process is implying the process of struggle having its own winners and losers. However, the struggle and fields of struggle, by its nature, are carrying the risk of exclusion of the losers. Sometimes it has become hard to determine some social agents whether they are losers or winners since the short-term profits they gain can be high and they can be evaluated as the winners. Nevertheless, their objective position in the social space and their inferior positions within different fields may exhibit their relatively dominated positions. Therefore, it would become hard to claim that they are the winners as it is obvious in the situations of young people.

To sum up, new comers have the necessary weapons in order to participate and struggle in different fields of struggle. First of all, new comers have necessary economic capital in order to do restoration of old stone houses and to invest and to manage their businesses. Their dominant position within economic field

⁴⁵ Tevfik Orbay was a local person operating coffee house which was the symbol of town centre and which was one of the most important socialization places of local people located on the beginning of Kemalpaşa Street. Now, it is rented by the new comers and operated as a cafe.

enables them to obtain dominant position in the field of tourism. But local people have suffered from lack of it not only for opening but also resisting after opening a business. Secondly, they have the necessary social capital to establish necessary relations to open a business and get permissions from the municipality and to attract visitors to their businesses. Thirdly, they have the necessary cultural capital (they are mostly graduated from universities as in the case of Mr. Resimcioğlu Interview no.13) that is to say they know what to do and how to do whereas local people except some of them, do not have such kind of knowledge to participate the games played in tourism field. Finally, they have and have constituted necessary symbolic capital for reproducing their dominant positions in the social space.

3.4.2. What are the choices of local people in gentrification process?

Gentrification process forced local people to make their choices according to the chances emerged in the new circumstances. Spatial preferences and choices of local people have impact upon their position in social space. Acquisition of different forms of capital through different mediated processes can be seen in Alaçatı. Thus, the rent gap emerged in the town has some consequences in terms of spatial transformation. Spatially, according to Mr. Sezgin, local people have some choices which are: “As I said before that some of those people selling their houses have gone to another part and live in the cooperatives. ... The ones who didn’t sell are giving their houses base, their storages for renting and continue their life in the house.” (The Interview no.20). But it is a bit more complicated than this. Thus, we can say that local people are forced to choose one of four choices:

i. To sell as a result of inheritance issues.

Mr. Masat⁴⁶ indicated that: “... It happens because of inheritance. Six-seven brothers-sisters couldn’t agree on the places inherited from their

⁴⁶ He is one of local people and lives in Tokoğlu Neighbourhood. He is a butcher. He is rich in terms of the ownership of economic capital but suffering from lack of cultural capital other than work experiences. His overall volume of all forms of capital is negative.

father...” (The Interview no.8). Thus, inheritance is one of the significant reason forced local people to sell their houses to the new comers. The shift from agriculture to tourism also forced them to sell. As Mr. Sezgin pointed out that:

Recently, these selling have been taken its source from the reason why agriculture doesn't provide living financially and these are sold because of the desire for economic comfort. I'm saying this in general for the Alaçatı. A man earning money from production can't be able to provide his living (The Interview no.20).

ii. *To sell and leave.*

There are two fundamental motivations which are economic gains and escape from renovation expenses. Gentrification in tourism process presented a chance for the ones suffering from lack of economic capital in the town to increase their economic capitals. As Mr. Güleşçi told that “There are the ones who are in difficult position, it was the emancipation for themselves...” (The Interview no.4). Second significant motivation as important as the first one is the inability of local people to renovate their stone houses. Mr. Çetinkaya described it as such:

... the problem is big since there enters financial issues. Some of our friends have sold and have gone to Petek Houses. ... I asked why? ... He responded that that house required renovation and if this house has been standing up as being house of 120 years, I can't do its renovation and it will collapse over us, what can I do? (The Interview no. 12).

The question of why local people are selling their properties could not be answered in terms of the economic benefit it presents for today. Because they are aware of the fact that the changing rules of the field(s) and objective structures would force them to obey the new rules. Thus, they choose to adapt themselves and their dispositions. Theoretically, Bourdieu stated it as such:

People are not fools, they are much less bizarre or deluded than we would spontaneously believe precisely because they have internalized, through a protracted and multisided process of conditioning, the objective chances they face. They know how to “read” the future that fits them, which is made for them and for which they are made (by

opposition to everything that the expression” this is not for the likes of us” designates), through practical anticipations that grasp, at the very surface of the present, what unquestionably imposes itself as that which “has” to be done or said (and which will retrospectively appear as the “only” thing to do or say) (1992, p.129-130).

Realization of this theoretical construction and the adaptation of the habitus of local people to the new field can be followed in the words of Mr. Arıcı. He indicated that:

We can't get something from the land works when we sell today. Our lands were opened to development. Our children has grown, they want to marry and to have a home. I sold but I didn't spend ... I constructed houses to my children. I have three children; one of them is a girl and two of them are boys and I constructed houses for two of them. I opened carpenter business to one of them and bought the necessary materials ... For the other one, he worked in the hotels but he wanted to do business by himself. I asked him what he can do and he said that I could work if I would have a vacuum truck. ... We sold and established business for him (The Interview no. 14).

iii. *To rent and leave.*

There is another choice for local people who are much more preferable since they do not lose ownerships of their properties and renovation expenditures met by the investors. Thus, there is the possibility of return and continue to operate the established businesses. Mr. Varhan summarized possible advantages and disadvantages of this choice with following words:

... as a matter of fact, it should be talked about a hundred thousand dollars for a restoration. For the restoration of a building or to make it for a business there is the need for a hundred thousand dollars, these are good money, good money for here. I'm waiting for something in here that the people rented are rented for 5 years. After 5 years contract will be ended or those people don't want to do that business. And then, Alaçatı people shouldn't give them for renting. Now, it's okay and I will continue. Such kind of population would come into existence. In order to emerge that kind of population, the child working in there should say I would sustain this ambiance in my place after 3 years when the contract finished. It will raise in that time... (The Interview no. 29).

- iv. *To stay but do not have any hope for the future to stay.* This group of local people are pessimistic and they believe that they will not be able to stay in the historical city centre in the future. Mr. Girgin, for example said that:

Now, many places in Alaçatı have been sold. Since we are staying, there is not anybody around us in Tokoğlu. ... But they will ask to leave tomorrow or the day after tomorrow. If they offer good money, they will send us from here (The Interview no. 2).

3.5. Gentrified Neighbourhoods as Places of Consumption

İstanbulians (İstanbulular) are earning rent in here. İstanbulians opened the doors of rent and got many lands and many houses for themselves through doing cooperation with some canny of us and by taking advantage of our innocence. Most of them have become rich thanks to our lands and buildings. ... Thus, our lands have been opened rent doors to them, for most of them (The Interview no. 30).

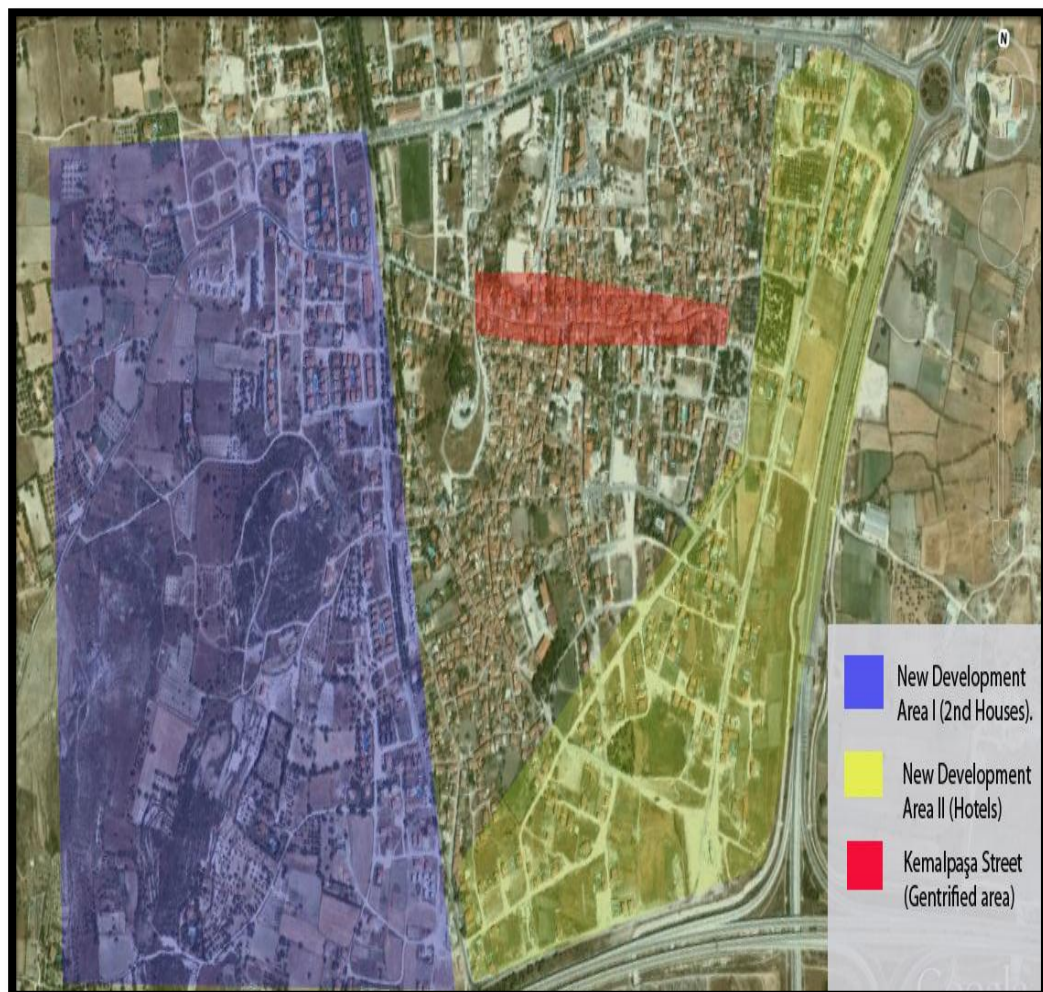
Gentrification experienced in the historical city centre of Alaçatı has revealed commercial and residential characteristics related with tourism activities. Historical city centre and previously agricultural lands have been exposed to the investments of gentrifiers. The rent gap and consumption patterns of visitors have determined the path of tourism development in the town.

Gentrification process has brought about the dislocation of residential area to the outskirts of historical city centre (Figure 16). The usages of residential areas are replaced with the workplaces for commercial purposes. The place itself has become commodity as being both object and subject of a trade. This has impacts on economic and social fields. Workplaces previously owned by the local people have turned into the workplaces for gentrifiers. This is not just a replacement of the old with the new ones. Rather there are newly constructed commercial buildings in the old residential areas. In these places services are

presented for satisfying the consumption preferences of the middle and upper-middle classes.

The commercial character of the gentrification can be seen in the municipal statistics (Figure 17) showing new permissions given by the municipality for the investors to open business enterprises. It can be followed that in the four year period of transformation permissions given annually did not fall under 40 (Figure 18). Thus, this means that each year it has been added 40 enterprises to the market. Spatially they are concentrated in the historical city centre and the new development areas close to it.

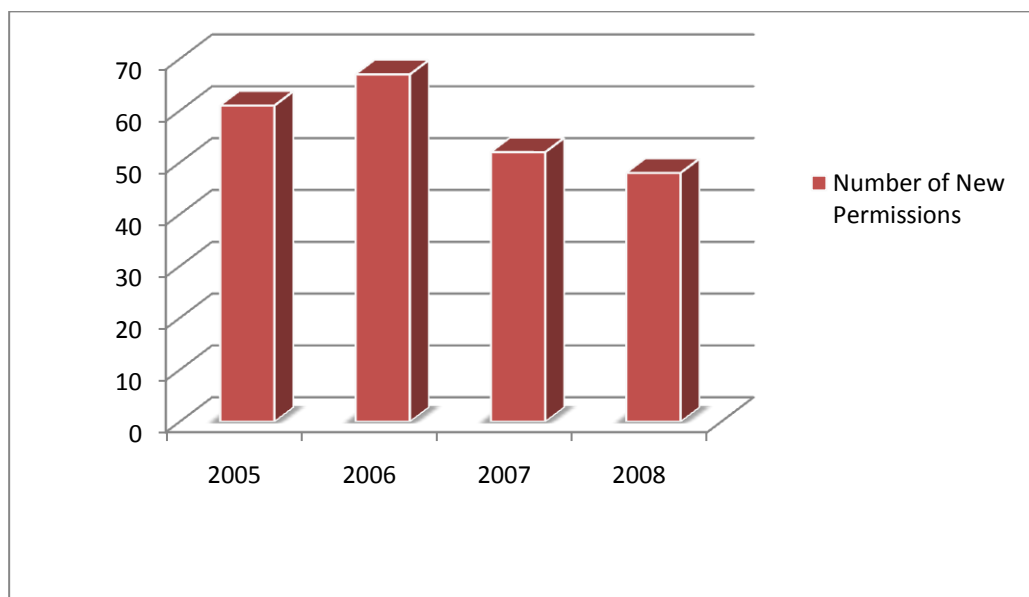
Figure 17. Selective Gentrification of the Historical City Centre and Rent Gap in the Outskirts

The relative advantages of the new development areas presented to the gentrifiers mentioned by Mr. Resimcioğlu as such:

... the places in the city center are limited in terms both room number and creating the architecture we want ... we have to depend that structure. Currently, it's impossible to present accommodation over six or eight rooms buildings in city centre. However, when you look the feasibility, accommodation number under 12 is not rentable economically. Thus, we preferred here to create hotel-like style which is bigger and more visual rather than pension (The Interview no.13).

Figure 18. The Number of Permissions Given by Alaçatı Municipality to open New Business Enterprises (Alaçatı Municipality, 2009).

The reason why new comers-gentrifiers have chosen to invest in Alaçatı and open enterprises are strongly related with the rent gap theory, their changing preferences and the features of tourism activities. As one of the investors, who opened a hotel on the land which was used for agricultural purposes, stated why they chose Alaçatı as such:

... There are two points important for us in Alaçatı: one is the rising trend of Alaçatı and second is the closeness of Alaçatı to İzmir since we're residents of İzmir. You can go from there to the point where you want to go İzmir in 40 minutes. Our milieus, our families are in İzmir, thus, Alaçatı has priority for us... it's because the rent of Alaçatı is high. Since when you take into

consideration that the investment you do here will turn into surplus value, here has become attractive for us. If this surplus didn't occur, we would be in another search, so search other than Alaçatı (The Interview no.13).

There are various forms of gentrification as we mentioned in the theoretical section. One of them is the division made between rural and urban gentrification. According to Islam (2005), rural gentrification cases can be seen in the coastal villages of Turkey such as Behramkale, Adatepe, Yeşilyurt etc. and it was seen as the result of demand for summer houses. The process experienced in Alaçatı goes beyond the logic of second house or summer house but one thing is common with them. Alaçatı and these villages share the same destiny that “becoming deserted and isolated areas, except for a small period in summer, since the great majority of gentrifiers leave their dwellings after their holidays end and move to their home towns” (Islam, 2005, p.123). In Alaçatı, there are not only seasonal dwellers but also seasonal businesses. In addition, the process of gentrification could not be named as rural or urban gentrification because the rural characteristics of the area have been in transition and have not been gained urban characteristics yet. It can be claimed that the town is in the urbanization period facilitated by tourism and gentrification. To illustrate, the population has increased one thousand in 2008 when compared to year 2007. The agricultural production left by the local people and replaced with service sector jobs such as transportation, restaurant management etc. Social relations have also been exposed to the transformation. The solidarity character of the rural relations are in transition and while social capital of the residents are in rise including their weak ties with new comers, the weight of the strong ties are in decline.

What makes Alaçatı attractive for the visitors? What kinds of distinctions led to the rapid invasion of the town by the middle-upper classes? It can be possible to argue that the answers of these questions can be found in the consumption patterns and motives of the visitors and the position of gentrifiers. Being in

Alaçatı as a sign of consumption is something significant for middle and upper classes in Turkey since Alaçatı has become popular and it has

Figure 19. A night on the Kemalpaşa Street (Hurriyet 3 July 2009)

symbolic meanings for them. But consuming in somewhere does not differ for these visitors. It can be Kuşadası, Marmaris, Bodrum, Datça, Alanya etc. As much as they differentiate themselves from rest of the society, they feel themselves happy and satisfied. Thus, this brings us to the evaluation made by Bourdieu about the taste. According to him,

Taste classifies, and it classifies the classifier. Social subjects, classified by their classifications, distinguish themselves by the distinctions they make, between the beautiful and the ugly, the distinguished and the vulgar, in which their position in the objective classifications is expressed or betrayed (Bourdieu, 1984, p.6).

As a result, Alaçatı has become a place that reflects their tastes and distinguish them from others positioned in the social space. Being in Alaçatı, walking on its streets with expensive dresses and accessories, drinking expensive wines and eating expensive meals in the restaurants enable them to present their

distinctions. This is not only a matter of lifestyle choices made by them. This taste and consumption preferences have historical roots recorded in the habitus of social agents and reveals class-based divisions within a given society. Bourdieu argued that “Life-styles are thus the systematic products of habitus, which perceived in their mutual relations through the schemes of the habitus, become signs systems that are socially qualified...”(1984, p.172). The way, in which we behave, our clothes are all signs of our position in the society and our social classes that we belong to. Consumption is itself an activity to distinguish one from others. Thus, it would be wrong to claim that consumption patterns of visitors coming Alaçatı have revealed conspicuous characteristics as Veblen⁴⁷ argued because I share similar ideas with Bourdieu in consumption issue. Bourdieu explained the differences of his approach to consumption issue in relation to Veblen’s theory as such:

Distinction does not necessarily imply the pursuit of distinction, as is often supposed, following Veblen and his theory of conspicuous consumption. All consumption and, more generally, all practice, is "conspicuous," visible, whether or not it is performed in order to be seen; it is distinctive, whether or not it springs from the intention of being "conspicuous," standing out, of distinguishing oneself or behaving with distinction. As such, it inevitably functions as a distinctive sign and, when the difference is recognized, legitimate and approved, as a sign of distinction (in all senses of the phrase) (1985, p.730).

Thus, it can be claimed that Bourdieu emphasized that some classes consume not with the motivation of doing conspicuous consumption but rather they consume to differentiate themselves from others. This does not mean that there is not any symbolic meaning of consumption because by its very nature consumption has a symbolic meaning. Alaçatı is a good example of how consumption turns into a differentiating mechanism for middle and upper classes.

⁴⁷ Veblen (1953) discussed the consumption patterns of industrial and commercial bourgeoisie in his study called *The Theory of Leisure Class* and analyzed the consumption patterns of leisure classes and their historical roots.

Also material basis of conditions of this symbolic meanings of consumption should be taken into consideration and the ones visiting Alaçatı or the ones started to live in Alaçatı by gentrifying neighbourhoods have done because they have the power to do that is to say because they could do. As Mrs. Erdem⁴⁸, the owner and manager of the Hotel Sedir in Alaçatı described the reason why visitors come mostly from İstanbul as such:

İstanbulians spend money. If Istanbulians earn good, they will spend more and won't make any account. Here is also a place developing well, thus, they come and spend. While spending, they're subverting here a bit... These are places where high society goes (The Interview no. 35).

Due to these high prices, the consumers of those places are mostly from the upper and upper-middle classes coming from İstanbul who can afford to buy these goods and services. While responding to my questions about who their customers are, Mr. Erdem responded it as followings:

People from İstanbul (laughs...) now, shortly before a woman from İzmir who is over 60 years old want an accommodation for a month and asked for sale in prices. I become very happy since a person from İzmir knocked my door. ... I have a desire for small companies will come and make their meetings in here at the weekends. ... They're mostly comers from İstanbul.

...

There is a young group coming. They work and they spend their money nice. In my opinion, they are not very high so they are middle group. While saying middle, in fact they're a bit over middle. Apart from this, they are upper classes (The Interview no. 35).

These are significant because the development in coastal areas especially in small settlements based on tourism activities followed and will probably follow similar path. Because the ones who have necessary economic capital to invest and changing preferences will look for satisfying their desires in different places like the ones visiting the town. Visitors coming to Alaçatı, in my opinion, are not different from the ones going Bodrum, Kemer, Alanya, Kuşadası etc. Today, they are satisfying their desires in Alaçatı and benefiting the symbolic meaning

⁴⁸ She has migrated from İstanbul to the town. She worked in industry before establishing and opening her business in Alaçatı. She has been in Alaçatı for 2 years. Her hotel is located in the New Development Area II (Figure 17). She is rich in terms of the ownership of economic, social, cultural and symbolic capitals, hence, her overall volume of all forms of capital is positive.

of being in Alaçatı. It has become something prestigious to talk about being in Alaçatı among their milieu. It has become a way of differentiating themselves from rest of the society who cannot afford to visit Alaçatı or to stay in Alaçatı temporarily. The meaning of it can be understood in the words of Bourdieu. He discussed it as such:

It is found in all the properties – and property – with which individuals and groups surround themselves, houses, furniture, paintings, books, cars, spirits, cigarettes, perfume, clothes, and in the practices in which they manifest their distinction, sports, games, entertainments, only because it is in the synthetic unity of the habitus, the unifying, generative principle of all practices. Taste, the propensity and capacity to appropriate (materially or symbolically) a given class of classified, classifying objects or practices, is the generative formula of life-style, a unitary set of distinctive preferences which express the same expressive intention in the specific logic of each of the symbolic sub-spaces, furniture, clothing, language or body hexis (Bourdieu, 1984, p.173).

Therefore, the meaning of being in Alaçatı in the summer months and at the weekends is directly related class based differences within society both in terms of its material and symbolic aspects. Since places of consumption such as cafes are not only places where “a place man goes to for a drink but a place he goes to in order to drink in company, where he can establish relationships of familiarity...” (Bourdieu, 1984, p.183).

3.5.1. Local People in Places of Consumption

*We are under the same sky but we don't use same ways
(The Interview no. 25).*

Living conditions of local people has also become more difficult and this has contributed to the exclusion of local people from consumption places. Since the consumption places which were previously owned by local people for living and consumption purposes are now used by the new comers for commercial purposes. As a result the investment costs for any enterprises have increased due

to high renting prices and this in turn led to the increase in the prices of the products presented in these places. This in turn results in the exclusion of the local people from not only consumption places because of lack of necessary economic capital but also their exclusion from social field. Many local people argued about it as such:

... the costs are affecting ... For instance, if he is able to drink beer by paying 2 TL, he has to pay 10 TL. Recently, I have said one of them who is Hasan from our İmren and I asked him to give me a pudding to eat and I asked how much is it? He answered that it is 2 TL. I replied what did you do? I can buy 4 breads by 2 TL. He said that what are you saying brother Ahmet, I'm selling this pudding for 4 TL in the wholesale to the Tuval and they are selling it 10 TL. And I said yes my strapping young man, they are gaining the money. Thus, can you go and sit there? Can you pay the bill? Your monthly wage can't be able to afford to pay it.

...

... there is our bazaar here and when you go there you have to pay the same money for the same product with the rich buyers ... when the demand increases, prices are also increase, that is to say, it should be accepted that where there are rich people, there is also an expensiveness (The Interview no. 1).

Nail: Our rate of going is almost zero.

Ayhan Melih: Why can't you go?

Nail: We can't because financially when you drink a tea to 30 kuruş; you drink a tea to 2 and half liras on the other side. Why would I go? Thus, there is such kind of price differences. Difference in environment is also coming with this, so you can't go. Also we don't want to go (The Interview no.21).

Table 5. An Average Cost of a Meal for One Person in the Tuval Restaurant.

Name of a food or a beverage	Prices
Assortment of cheese served with walnuts and fruits (Starter)	22 Turkish Liras (TL)
Tuval Salad	19 TL
Panfried seabass with milk sauce (Main Course)	31 TL
Chocolate Soufflé	20 TL
A bottle of wine	17 TL
Total Cost	109 TL

In terms of prices not only local people but also new comers have made similar evaluations. Mr. Resimcioğlu said that “the prices of the brand restaurants opened seasonally are too high...” (The Interview no. 13). In order to obtain or receive their investments back and gain profits those restaurants put high prices for ordinary food and beverages. The prices are very high in Alaçatı and this is something not only local people and new comers complaining about but also some visitors complained about it. Mr. Topal told such kind of story as such:

... I witnessed a complaint in gendarme that how 180 Turkish Liras (TL) could be got for 2 cakes and two things. There is my friend, Basri Lale who is a jeweller, one of his friends came from England and the wine issue was emerged from there. They ate pasta and drank wine and they paid 180 TLs. The English visitor said that ‘Excuse me but if I had eaten this in Eiffel, I would give 20 Euro... Because we earn money difficultly but I don’t think that we have the luxury of spending jauntily (The Interview no.33).

These developments have created new forms of exclusions reproducing the inequalities within society by eliminating socialization places of local people. Mr. Masat explained this process as such: “People don’t go out. Today coffee houses and culture of coffee houses have been removed. ... All coffee houses were closed in Alaçatı, there are only two of them remained in Hacımemiş Neighbourhood.” (The Interview no.8). Mr. Karabaş supported this argument by saying: “We’ve our own coffee houses. Now, look where people go in here ... what I have in Tuval, I don’t have my milieu there. They don’t reconcile with me.” (The Interview no.24).

Nevertheless, these above quotations are not only related with the lack of economic capital. The mismatch between habitus of the local people and the new field of plays are in practice by exclusion of Alaçatı people from places of consumption and the destruction of public places by the municipal projects. Thus, sense of belonging to the places in historical city centre of local people has been lost. The class based divisions between new comers and local people are revealed in the exclusion of local people from everyday life. Even some local people have enough economic capital to go and to enjoy their meal in

those places; they do not prefer to go. This is explained by Mr. Varhan in the below quotation:

Do Alaçatı people go? There are the ones going but the ones not going are not go to them because of economic reasons. ... there are people who don't feel themselves comfortable, don't feel themselves belong to there and don't feel themselves comfortable with that table, that chair or that environment. Those people don't have anything to do with money. If you ask to a bank, he has the highest money. He has the money to spend 200 million, 300 million easily in a cafe. There isn't any problem in this but he doesn't feel himself belong to that place because he can't stay comfortably in there. As I said that the chair he sat previously and now are different. In every sense, sociologically you may not feel yourself belong to there (The Interview no. 29).

The above evaluation made by Mr. Varhan showed that there is something more than economy but it has also symbolic meanings as being one place and consuming something. This is the result of invisible codifications in the minds of people. For example, in his study on Kabyle society, Bourdieu (2000) proved that some behaviour have some meanings as such: "People of honour do not sell milk ('would you believe it? He sold some milk!), or butter or cheese, or yet fruits and vegetables; instead, they 'let the neighbours benefit too' (p.19). Same logic lies under the behaviours of local people in Alaçatı who have enough economic capital to go newly opened consumption places.

There is also a hierarchy among the businesses located in the town. For instance, though their numbers are very limited, locally owned cafes-restaurants are seen more affordable and suitable places by local people when compared to the ones owned by the new comers. There are also spatial divisions in the town where cheap and expensive restaurant concentrated. It was stated that there are expensive bars and restaurants on the Kemalpaşa Street whereas there are relatively cheaper ones in the down town located around the Mosque. Mr. Öztürk told about it as such:

...there has been opened more elite and decent places were opened on the Kemalpaşa Street location and these are all the restaurant and cafeteria components to serve to people. The ones located around the Mosque are more jerry-built businesses (The Interview no.19).

Furthermore, the selective spatial development of the town led to the exclusion of the people not only economically and spatially but also socially since their links with the inner city and commercial centre of the town have weakened. Historical city centre has been invaded by the new comers. New comers are generally called as “İstanbulians” by the local people. The reason why they called “İstanbulians” is not only related with their previous residence but also the way in which behave, invest, consume, talk etc. i.e. the way they differentiate themselves from the local people. The distinctions of new comers reveal class-based differences between local people since they are mainly belonging to middle-upper middle classes previously managing their own businesses. Their distinctions also present and imply their superior positions within social space as they have relatively higher weight in terms of the ownership of different capitals. Their dominated positions in economic field have also some implications on social field. They do not only dominate economic activities since they have more economic capital compared to local people. But their superior positions in terms of economic capital enable them to dominate social field by appropriating the space where local people was used to use as socialization places. What makes Alaçatı people feel excluded from social life and socialization places are described by Mr. Koparal and Mr. Yılmaz as such:

I would like to talk about current issue, the new shops were built. Wedding room building was broken down ... people are coming together under this wedding room. There were a coffee house opposite of it, Mümin’s shop, barbershops, cross talking, joking of people between themselves, shouting, there was an atmosphere, there was an Alaçatı atmosphere, it does not exist anymore, it has finished. ... Spatial changes followed by the social changes. ... There is nobody in the street where there are bars in the winters. It means that residents of Alaçatı feel themselves nervous and it causes that they feel themselves alone. Then, what is happening, they feel themselves excluded from Alaçatı psychologically and there will start psychological decay in soon (The Interview no. 3).

We were sitting in there in the past. We used to go and come to there and when I look there has been happened a change in there like in Petekler. But there was a different change so they’ve come to there for business, for commercial purposes. Also the houses in there have changed hands and this

led to the move away us from there as a comer from outside. We moved away from the inside of Alaçatı. There isn't remained any place to sit. People have been scattered. Ten years ago, when you sat in there, you could meet with the people of Alaçatı. Now, it has become difficult... (The Interview no. 32).

Mr. Yolcu said that "...rich people don't establish dialogue with normal people, we don't have such a chance. I don't know but we can't talk with them or can't be in a same milieu with them."(The Interview no. 17). In addition, the coercive force of the transformation can be seen the relationship between the new comers and Alaçatı people. For instance, the new comers have been trying to impose their way of life to local people. Mr. Girgin stated that: "Of course, milieu (neighbourhood) has changed in this process. ... New comers do not like your way of living and they want from you to behave like them." (The Interview no. 2). As a result, local people retired into themselves and excluded from the social field. Then, there emerged the question what local people do after finishing their work in their everyday life. This is answered by Mr. Öztürk as such:

They aren't in the form of integration and there is some sort of discrimination. ... they go to their works in the morning and turn back to their homes in the evening and stay in their own homes. Thus, they don't allocate time, life to him and sustain his life in his own life framework (The Interview no. 19).

Another significant evaluation made by Mr. and Mrs. Savar in our interview about the difference of this process from the tourism process experienced during the 1970s in terms of both the new comers and investors and their relationships with local people. There emerged such a dialogue that:

Mehmet: They have a mistake that they can't integrate into the society.

Nilgün: Intentionally, they stand apart.

Mehmet: For example, owner of the Ve-Kamp, Selçuk Yaşar, the singer called Zeki Müren came to the Alaçatı and talked with people. Old rich people, factory owners were coming to the Alaçatı but now...

Nilgün: They have isolated themselves and they're in their own groups. Their paths aren't intersected with people. Their paths may be intersected with 1-2 of Alaçatı people who have some business with them but they don't have any business with society, with people.

Ayhan Melih: Did you do anything with them?

Nilgün: Our ways haven't intersected yet. We are under the same sky but we don't use same ways.

Mehmet: They aren't like the rich people of those old factory owners coming from Şantiye.

Nilgün: They didn't have anything like that to be with the people and they don't want to deal with the people (The Interview no.25).

As Mrs. Savar stated that "they stand apart intentionally", new comers chose Alaçatı not for its people but for satisfying their desire for a place to invest and to live in comfort and in peace. As being one of the new comers, Mrs. Muran stated it as such:

... we don't have free time, we have to think this personally. We don't have free time because of our own works, I'm an artist and there isn't something that free time for us ... But living inside of Alaçatı was good that is to say there isn't such kind of external factors in the winter in here. Here is very quiet, there is a peace of mind that calm gives me. We can ride bicycles. You can do your shopping directly from the grocery... (The Interview no. 26).

The whole processes of tourism development have resulted in the exclusion of local people and their isolation. The new developments have destroyed more or less equal distribution of resources and control over the means of production by local people. This was mentioned by Mr. Çetinkaya as such:

There was a better life in the past. ... There was commitment to each other. Kemal was living like Feridun. ... We were such a society that meeting their lacking. Though we weren't a society living in welfare, we were a society satisfied with little. We satisfied, there was equality. But now it isn't like this and now in my opinion it is difficult. ... Thus, lifestyles have changed by themselves (The Interview no. 12).

Mrs. Çakmak claimed that new comers do only get into touch with the customers or visitors. She said that "... there aren't any benefits for us. We didn't see any benefit of them since they are managing themselves, they are enjoying by themselves, they are earning by themselves." (The Interview no. 5). Similar evaluations made by Mr. Çetinkaya and he told that "They come themselves in these places, they live by themselves, they go by themselves. It seems to me that they earn from each other." (The Interview no. 12). This is also the issue of social ties since the way in which they attract customers is highly

connected with the social capital new comers have. Mrs. Savar indicated that: “It is not usually kept and very rich layer also bring their customers together with themselves. Thus, that street, Kemalpaşa Street has been isolated from Alaçatı.” (The Interview no. 23). Local people perceived that the ones benefiting from the consumption places are not like them. They are different and they look like the gentrifiers or new comers. Mr. Karabaş also has similar ideas about the relationship between visitors or customers and new comers as operators of restaurants, bar, hotels etc. and he said that “people from upper, they are coming with their milieu.” (The Interview no. 24). This in turn determines the whole process because characteristics of visitors have impact upon the path of development through increasing the rents in the town. Then, it can be claimed that the visitors and new comers are not different from each other. Thus, there emerged a situation that Maton described: “You may decide not to go, to declare it as “not for the likes of me”, or (if there already) to make your excuses and leave. In this case the structuring of your habitus does not match that of the social field” (2008, p.57). As a result, local has exposed to double isolation both from outside and from inside. For example, Mr. Koparal stated that: “We haven’t any chance to go anywhere; we have no chance to go. We can only come to our works, workplaces. We are relaxing in our workplaces or in our houses since Alaçatı, as being luxury, is exceeding us” (The Interview no. 3). New comers, on the other hand, believe that this is not only caused by the behaviours of new comers but also the approach of local people is important in this point. Mr. Resimcioğlu said that:

There are exclusions from both sides. When you say exclusion there aren’t any negative impacts affecting your life but your dialogues can’t be friendly and sincere. They only look after you as a person coming from outside but if you enter n them you will integrate with them ... they are open to help you (The Interview no. 13).

Furthermore, it is not only related with consumption places. In Alaçatı, there is also a problem of public place since everywhere is full of privately owned consumption places and there have not been remained any public places where

people can go and sit without paying money. Mr. Yılmaz and Mr. and Mrs. Savar complained about it as such:

Nilgün: Since they have come, benches on the square have been all removed. There were benches poor people benefiting from them. Today, there isn't any because rich people don't let.

Mehmet: ... There isn't anything like this anywhere in Turkey. There is only in Çeşme and in Alaçatı. Thus, there isn't any place that citizens can stay without paying money (The Interview no. 23).

... it is said that the most expensive restaurant of Turkey is in Alaçatı, or there is that or this but you don't have such a right in Alaçatı that to sit on the bench and to read a book. Or there isn't any place young people can go except coffee houses (The Interview no. 32).

During my research I have made similar observations that there is not any place allocated for people to stay without paying money. Even in the newly constructed places in the gate of the town by the municipality there is not any places allocated for people to stay without paying any costs.

3.5.2. Participation of Local People to Tourism as Operators

In the process of ownership change of the buildings in the Historical City Centre, the justification has been made through the economic benefits it brings for the local people. To illustrate, it has been argued that any local people who have old stone house have the chance to sell his or her house and gain economic capital up to 500 thousand TLs. Thus, it has been expected that this economic capital would enable the local people to participate in tourism process. However, it does not appear in this way in practice because it has been forgotten that capital could take different forms and it is necessary to have different forms of capital in different fields and habitus. Mr. Güleşçi summarized this process by questioning the benefits of this process as such:

What is the number of Alaçatı people, in my opinion it is 1 or 2 percents as being cafe-restaurant ... I guess the number of boutique hotels in Alaçatı has reached to 70. ... There are 2 out of 70 managed by Alaçatı residents. It's approximately 3 percents. Then, what benefits it brings to the Alaçatı residents? If Alaçatı residents don't work there, what is the benefit of it? Alaçatı residents are selling their house. I have sold the house to 300

thousand TLs and I have bought one from the Petek Houses to the 150 thousand TLs. 150 have remained to me and children don't work with this money and they are bustling around (The Interview no. 4).

Without any concern about the local people and their position in the development process, it is impossible to claim that any welfare can be created for the local people. The number of **operators** among local people is very limited though there is not any official number; interviewees agreed on that it is limited. The evaluations about the participation of local people to the tourism process as business managers or owners can be followed in the below quotations:

The ones come from outside. I can say to you that artisans among Alaçatı people are too little and they're 80 percentages out of 100 and 20 percentages are Alaçatı people. Now, 80 percentages are the ones come from the places like İstanbul and İzmir (The Interview no. 19).

The economic development of the town limited only with the selected parts of the town. Other parts are all suffering from the lack of relative welfare experienced by the local people who have places on the Kemalpaşa Street. However, the largest share has been taken by the new comers in this process. Mr. Aksüt defined this as such "... The ones giving their places to the rent are limited only with the ones on the street. Others are not doing anything excellent. ... The ones eating the cream of here are strangers (the new comers)." (The Interview no.1). The ones from local people participated to the tourism activities as operators are also limited. Operators of the enterprises are mostly new comers. When compared to the beginning of the process, the number of local operators has also diminished. As Resimcioğlu stated that:

... I guess the percentages of local operators have dropped to 20s. It was different when we came here ... There were 33 hotels when we opened our hotel, today there are 70 hotels and with the ones which will be opened, there are 75 hotels. When we opened, there are 660 beds, there are 1700-1800 and in the next year it will pass 2000. Thus, local operators have diminished. The formations of the lands outside of the town, hotel formations have been formed by the strangers coming from outside. This region, our region has slowly become hotels region (The Interview no.13).

Some local people thought that present conditions in Alaçatı offer opportunities for local people since new comers have showed how to open and to operate a business. One of them is Mr. Güleşçi and he said that “I wish Alaçatı people could be able to do as there are examples in front of them because those men have showed us how to do the business. There is an example and you don’t have to ask what I will do...” (The Interview no. 4). Nevertheless, it is not as easy as he believed because there were some attempts resulted with failure. Mr. Girgin pointed out that “When natives of Alaçatı open a business, it always results in losses and bankruptcy.” (The Interview no. 2). Then, there emerged the need for answering that why local people failed? First of all, local people do not have necessary economic capital to open a business and operate it for certain time. As Mr. Varhan stated that “You don’t have this first capital” (The Interview no. 29). Because this kind of investment requires time to get the money you spent. One reason is the lack of necessary economic capital to participate in the economic activities in tourism process. It has both direct and indirect effects on local people’s decisions. The direct impact of economic capital is summarized by Mr. Kopal whereas indirect effect of economic capital is stated by Mr. Kanga as such:

There is something that opening a business, operating of that business and earning money require the power to resistance. ... A business needs approximately 3 years in order to build itself. Alaçatı residents don’t have such power, they don’t have any money, they don’t have resistance power, thus, they give their places for rent and take their money, and there exists such a strategy (The Interview no. 3).

... now, for example, if there are 50 strangers, there are 10 Alaçatı people. Thus, strangers are so much. As I’ve just said that the money is very attractive... Hüseyin Yıldız has given; a person like Atilla has given his shop and moved to this side... You are deceived, they deceive. ...there all exist strangers on this street. (The Interview no. 27).

But there are also other variables affecting the issue. On the one hand, it can be true that local people obtained economic benefits in the tourism process. But on the other hand, they do not have other forms of capitals such as cultural, social and symbolic capital in order to take part in the process. For instance, Mrs.

Limon claimed that social capital is also important to improve positions in economic field as operators. She said that:

I don't know but I think that they are coming from distinct milieu. Their position is more prosperous and higher. Because I have such an observation that in front of the businesses opened by them are full however, for example, there is an another restaurant 50-100 meters away, there is nothing. They bring the restaurants of their entourages. ... (The Interview no. 9).

Therefore, without developing any critical perspectives about the position of local people in the development process, it is impossible to claim that there is real welfare in one region. Rather, this kind of development has the potential of producing and reproducing new forms of segregation and exclusions which in turn reproduce inequalities within capitalist society. Hence, the failure of local people in general in this new tourism development process is related with the lack of certain forms of capital and the increasing rent gap emerged in the town in this process.

The combination of increasing rent and failure to reproduce their position and adapt habitus to the new field led to the exclusion of local people from managing consumption places. There is also the role local government in the domination of economic field by the new comers. The Project implemented at the gate of the town as urban renewal project has contributed to this domination of new comers over local people. Mr. Tunca, operating coffee house before and after the urban renewal project in this area, evaluated his position in economic field as such:

Now, in my opinion they're from first league and we're from third league. So, how much the football teams in the first league are strong, the ones in the third league are ... Being tradesman is something like that. We're in that category; the difference between them and us is that (The Interview no. 31).

During the research period, I have witnessed those local artisans who opened coffee houses in the newly constructed shops in the urban renewal project could not be able to preserve or reproduce their position in the field because of increasing expenses and decreasing revenues. The significant point here is that

local political authorities are not aware of the present situation in the town. They still believe that local artisans could be able to survive in the recent conditions. Increasingly, coffee houses where local people and workers could be able to socialize have been closing. In this point, it would be better to share the conversation that the author of this study made with one of the members of the municipal council:

Ayhan Melih: You have just said that coffee house...

Zafer: The right word that you caught. It's true but though we said that there isn't remained any in Alaçatı... but when you say coffee house you sell a tea for 1 lira while people earn 15-20 thousand TLs annually, they offer you 75 thousand TLs... we have constructed three coffee house as a municipality. They are continuing. We have given three coffee houses in the new places we constructed.

Ayhan Melih: Then, I'll give you the latest news that one of the coffee house has already been closed and there will be opened a Kumrucu in its place (The Interview no. 34).

In the figure below, the man on the left of the photo (wearing white t-shirt), was a tenant of the shops given by the municipality. But, after project finished he

Figure 20 A News from the Local Newspaper called Alaçatı: "Artisans of the Bazaar have started to move into their new shops." (2008, July).

tried to continue his business and in the beginning of my research, he was operating a coffee house in one of the new shops but complaining about high expenses of it because before the project, they were paying 3-4 thousand liras per year but it has increased to 12-13 thousand liras per year after it. Four months after my talk with him, he closed his shop due to high expenses. He is the best but tragic example of the cost of renewal project paid by local artisans.

Local authorities who are in power in the Municipality do not have any policy to support local people to participate to the tourism development process except saying them “Don’t sell your places, construct under your houses and use it.” (The Interview no. 34). Rather, they prevent or create difficulties for local people who want to open businesses in the town. Mr. Topal is one example of it who has developed his habitus in the field of tourism and has necessary cultural economic and social capital to open and to manage a restaurant or boutique hotel. Nevertheless, the municipality did not give any permission to him. He complained about it and said that:

Previously, I had a meeting with the mayor. Since I worked in the sector for years, I had an attempt to open a restaurant. In fact I had negotiations with the Governor and Property Manager but he didn’t give me permission (license). It was said that the mayor has another project in there. Then, I attempted to do such kind of thing in my own place but ... we’re from different political thoughts... I couldn’t use the place by the sea. Then, I went to the mayor to ask for permission in the 2000 acres place at the centre. Unfortunately, I saw that our 8 parcel of land has turned into a single parcel of land. I’ve encountered with difficulties. These aren’t difficulties only I experienced. ... But there isn’t any difficulties for the ones coming from outside. As being a one from sector, when you go and see restaurants, you don’t give work permission to any of them. There aren’t proper cooking kitchens, hygiene. ... But when I went to him with my last idea, he said that we don’t want any place causing unwanted smells in there and recommended me to do a florist shop. I replied that I deal with tourism not with flowers. Then, they gave permission to the Şevki by doing cooperation with the mayor of Çeşme Municipality. (The Interview no. 33).

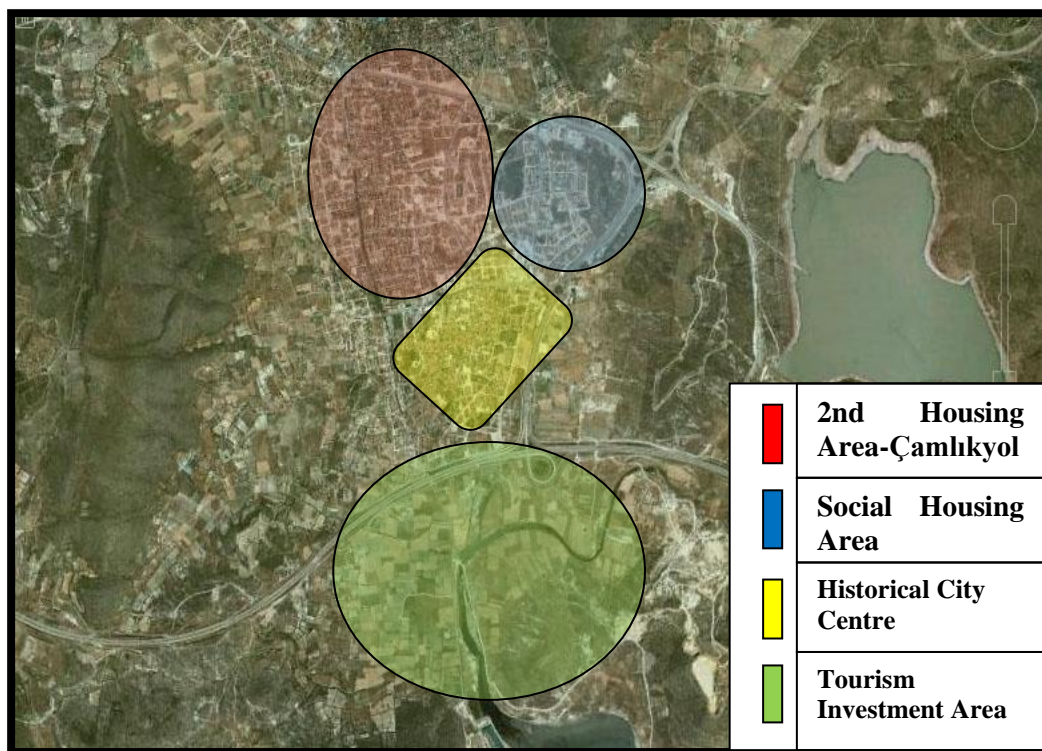
3.6. Socio-Spatial Segregation in Gentrification Process

Individuals who are proximate in social space are more likely to live and socialize in the same places (allowing for the geographical dispersal of national populations) and are therefore more likely to come together in such (“real”) groups as families and neighbourhoods. In addition, they are inclined to develop similar lifestyles, outlooks, dispositions and a tacit sense of their place in the world or “class consciousness”; that is, class habitus (Crossley, 2008, p.93).

Segregation is a term used for describing difference in the geographical residential patterns of different social groups (Biterman & Franzen, 2007) and as it was mentioned above quotation it generally coincides with the social distances. Segregation can be observed in spatial, social, economic and cultural spheres and it has the possibility to turn into the alienation from yourself, your life, your living places, your work, your family etc. One of these segregations can be dominant in one place, but all of them exist in different intensities in any examples because they are not separate but they are the layers of the same phenomenon. In terms of its consequences, gentrification results in social and spatial segregation in Alaçatı case. But it does not emerge as a result of a single transformation process. Rather it would be established in historical circumstances giving rise to certain developments.

Historically segregation process in Alaçatı started in the beginning of the second half of the 1970s. After the opening of the new lands to the construction, second houses started to be built around the Çamlıkyol area. **First segregation process** had revealed more spatial and economic characteristics than the other processes because the relationships between the local people in the city centre and the owners of the second houses were limited. Local people did not go and visit those areas because they had their own social spaces and few of them know the life in the second houses except the ones who were working in those houses as garden keepers or cleaners.

Figure 21. Different Parts of Alaçatı town.

Their impact on the society positively or negatively was limited. It should also be noted that second developments are not unique to the Turkey's coastal regions. After the 2nd World War second-home ownership has started to be seen in economically developed countries as a result of the increase in incomes, increase in the spare time, developments in the ownership of private cars and the construction of highways (Cebeci, 1980). The construction of İzmir-Çeşme Highway has great impacts on the tourism developments in Alaçatı. It goes beyond the boundaries of second home ownership developments and changed the structure of economic, social and cultural preferences.

Second segregation process emerged after the 1980s when the first social houses were constructed. In this process, some local people started to live in those houses and left the city centre. The houses emptied after the leave of the local people had started to be retailed by the immigrant from the East Anatolia for the reasons such as working in the new buildings that are under construction.

In this process, some areas in the city centre had started to be dominated by the immigrants. Segregation in this era was mainly determined by spatially and culturally.

Third segregation process has started to be seen after the mid 1990s. When the first entrepreneurs and investors have started to discover the historical city centre and the preserved historical stone houses, they started to buy those buildings by paying small amounts of money and the population settled in the city centre started to move second social houses built in the north of the Alaçatı. For example, Mrs. Tınaz⁴⁹ stated that:

Now, natives of Alaçatı in Alaçatı are almost scarce. ... They sell their houses and they go Petek Houses forcedly. ... In our street a house was sold and the man from Ankara and worked in NATO has bought the house, destroyed the house and made the restoration of the house and they are staying in there. Natives of the Alaçatı have already moved to the New and Old Petek Houses (The Interview no. 6).

It is important to determine who these natives of Alaçatı living in social houses are. Are they the only group of people living in there? The answer is no. Social housing area is the place where working class and retired population live. The social structure of this housing area and its significance for the tourism and gentrification process as a whole summarized by Mr. Varhan with following words:

There is a servant part in here... Sitting in his home will be luxury for him because living in here instead of renting or constructing boutique hotel is something luxury for him. Thus, there is a workers group as there exists in everywhere. For the moment, there are the cooperative houses called Petek Houses. In fact, it's the part where workers of Alaçatı live, servants stay because renting are cheaper in there, houses are cheaper and life is cheaper at least. In there the ones next to you are also doing the same things with you but if you live in here, people drink 1 thousand wines nearby you. But you would probably not have any money in your hands, you wouldn't have any money even you have a house. At least this alienation would be removed. If that people live in there, it is something right for me (The Interview no. 29).

⁴⁹ She is one of local people and a housewife living in Hacımemiş Neighbourhood. She is rich in terms of economic and social capitals but suffering from lack of cultural capital. Her overall volume of all forms of capital is negative.

Figure 22. Social Housing Area

This segregation process has many different dimensions and could not be explained by using one or two characteristics. The importance of this process arisen from its transformative nature not only the economic and the social relations but also it transformed the social spaces, living spaces, everyday life in the town, the way in which people act with solidarity and the power relations etc. This third process can be defined as the beginning of the urbanization of the town and this process has been determined by the demands of the capital investing to the town. Gentrification process has started in this stage and still in progress. Mr. Kanga is anxious about the process and said that:

Time is changing but I'm afraid and always say that they will drag us away from Alaçatı in the future. There is such a situation. ... Now, if they give 200 thousand TLs, 500 thousand TLs for my house, what will I do? Everyone is in the same thought, for this reason (The Interview no. 27).

Moreover, what is seen in this process is the conversion of the old second home owners into the permanent residents of the town. Their semi-resident position have changed and they started to do their business in Alaçatı by opening restaurants, pensions etc. Mr. Resimcioğlu summarized their stories with following words:

Our story, our relationship with Alaçatı approximately goes back to 99, 1999. Starting from that time, we have been living in Alaçatı as a seasonal resident like most of the İzmir residents live.

...

Previously, we had an installation commitment firm in İzmir. That is to say, we were doing the works of installation commitment works such as heating, cooling, ventilation with my wife Okşan. I'm a mechanical engineer and she is an industrial engineer. We had our own business and we continued that work for many years. In the past of this, we had a professional life. So we began to meet partly in the year 99 with Alaçatı. We had a summer house and we were coming and going there. After the 2001 crisis, we followed market approximately for 8 months, 10 months. However, we saw that the conditions of the market had moved away from our desire both in economically and in moral terms ... In here, we had to give a decision whether to lessen or to give a break to our business. We preferred to give a break. We closed the office but not business. We continued as a home office and we started to stay in our summer house at that time period and we become much more intimate with Alaçatı. When we watched the market a year later, we saw that market was still away from the point where we want and we said that let's change our life completely. And we decided to settle in Alaçatı (The Interview no. 13).

According to some local people, Alaçatı has already been segregated and divided into two parts. Mr. Gral said that "Now, Alaçatı has divided into two like Old Foça-New Foça; Old Alaçatı and New Alaçatı. We who are Alaçatı people in the settlement place, have moved to the Petekler by our selling lands and buildings..." (The Interview no. 30). Mr. Girgin's evaluations supported this argument and he said that "The ones selling their houses prefer to live in Social Houses and they avoid to come to the down town... because the area where these houses located has become mini Alaçatı. Natives of Alaçatı have gone to there" (The Interview no. 2).

Changing spatial organization of the town exhibits an increase in segregation process. Whilst local people moved out of the historical city centre and have started to live in social houses area, places local people left have been invaded by the gentrifiers. The striking point here is that gentrifiers or new comers do not have any idea about the life in social houses even if spatially historical city centre and social houses are close to each other. Mrs. Erdem, one of the new comers who opened hotel and has been managing it, asked to the author of this study some questions before doing interview with her such as: “What kind of people are living there?”, “What are they thinking about the transformation process?”. These questions are important but not only in terms of its content but also the subject asking these questions. The distance between her hotel and the social houses is only three or four hundred meters. And then while doing interview she said followings:

They’re living in a different region and they are disconnected. On the other day, for the first time I saw the young people working in Kemalpaşa from there. Then there emerged a question in my mind that something is bothering me... (Mrs. Erdem, Interview no. 35).

The process of gentrification and its spatial consequences of segregation have led to the pessimistic evaluations made by the local political figures. As Mr. Koparal stated that “... today, we have run away to Petek but I’m wondering where our children would run away.” (The Interview no.3). Mrs. Limon told that they see Alaçatı something they could not reach and they do not expect to turn back. She stated that: “We won’t go back to Alaçatı, that is to say, we can’t be able to buy a house and stay in Alaçatı. We are going to stay in our Social Houses.” (The Interview no. 9).

Gentrification has been experienced by the local people inhabited in the historical city centre and there observed displacement and replacement of local people. Therefore, there emerged the need for the new housing areas for displaced and replaced population. This need for the housing has been satisfied by the social houses as it was mentioned above. These houses offer much more

affordable living for local people though they have environmental and infrastructural problems. Because economically the cost of living in Alaçatı has risen due to many reasons such as the new places of consumption and their unavailability for local people and high rehabilitation and restoration costs of old stone houses and the problems of inheritance. Thus, there emerged the necessity for more liveable and more affordable places where they can reconstruct old neighbourhood relations and this is satisfied with social housing areas.

Nevertheless, the relationship with the city centre has turned into a problematic one since it is not their city anymore and they have to leave it to the visitors and the new comers. As one of the local people Mr. Aksüt stated: “The biggest distress of local people in Alaçatı is the people flooding through the street. You can’t pass, you can’t even walk.” (The Interview no.1). The invasions of street in the historical city centre by the restaurants are something also disturbing other new comers. Mrs. Erdem complained about it as such: “... I don’t know but while selling a meal, tables will be existed in there but they shouldn’t cover all the streets, thus, these are disturbing a bit.” (The Interview no. 35). In contrast to this, the town becomes a deserted place during the winters. As the local people in Alaçatı told that:

... In the winter, you can go with your car, camion, and motor because the street was completely deserted. (The Interview no. 1).

The ones selling are going to the houses that we call Petek and are continuing their life in these houses. Nevertheless, Alaçatı is becoming a deserted village in the winters. I mean in the winters it is the place where there is not anybody (The Interview no. 2).

The reason why Alaçatı becomes deserted place is discussed by Mr. Güner as a consequence of gentrification process which led to the socio-spatial segregation. He told that:

Alaçatı people would again stay and live in Alaçatı; I want them to live inside of Alaçatı in majority. Then, after that everywhere are used as a summerhouse and filled by the businesses. Then, it is a candidate of being a

dead city and it happens in the same way in some regions, neighbourhoods. That is to say, most of people sold their houses and have gone. The ones who bought the houses are staying there one or two months after doing restoration. They come in the weekends and in my opinion, it is dangerous. It should be in balance (The Interview no. 16).

This is the problem of tourism places in general and local people and old residents sometimes feel themselves alienated (Hall & Brown, 2006) and excluded from their own home areas. Thus, moving to the social houses is seen as a strategy escaping from this kind of exclusions. Mr. Yolcu explained it as such: “We have an intention to go to the social housing part of Alaçatı. Since rich people stay in here, there isn’t anybody in winter, you are left alone. But when you move to the Social Houses, there are people living in winter and summer.” (The Interview no. 17).

Although it is a serious issue and is in need of the interests of policy makers such as the mayor, like his all other evaluations, he evaluated the social housing areas and residential segregation issue as normal outcomes of the process. He said following words:

It is definitely the new place caused by the population increase, naturally. Because let’s say that there were many families living with parents before 70 in the 60s until the end of 70s. In the developing structure of society this separation is absolutely experienced. There is the need for a new location region because you can neither create a new floor nor can do additional things; naturally it has to settle in one place. I don’t perceive it as being discharged or settling in two distinct regions. Because there are 1154 things in the residential part, thus, it means 4000 people live in here. ... This means that there isn’t any serious escape in Alaçatı, it is only because of the population increase in this region. ... If you say a sense of disconnection, I don’t agree with it because life styles have changed that is to say cultural structure of people, life styles have changed. So there was a convention of people in the coffee houses 10 or 5 years ago but it has been slowly shifting it to the other areas... as it exists in every region, we have seen that coffee culture has disappeared ... I don’t think that they are departed from Alaçatı. But naturally if you do a boutique hotel, there will be discharging (The Interview no. 18).

The mayor evaluated current socio-spatial segregation something like a water discharge and its social costs were denied by him. His tendency of evaluating each negative consequences of transformation process as natural outcomes of

development has continued in this issue. Of course he is aware the importance of the significance of socio-spatial segregation but he did not want to talk about it and he tried to show it as something unnecessary when compared to development experienced in the town.

To sum up, old residents of Alaçatı have been paying the cost of transformation by moving to the outskirts of the town. They have been forced to live in the social housing areas where there have still been infrastructural problems. The relationship between historical city centre and social housing area have been weakening day by day since people living in there feel themselves excluded from inner city. In the future, I think this will become much more severe and social housing area will turn into a ghetto's of migrants and local people.

CHAPTER IV

CONCLUSION

Theoretically, this thesis is an attempt to use Bourdieu's framework in the analysis of transformation with tourism. Apparently his framework is giving us a chance to see the picture in its totality. Alaçatı case has already been revealed that his conceptualizations provide a comprehensive approach to evaluate transformations by establishing relationality between different developments in tourism transformation. This relationality could only be constructed with the help of Bourdieu's approach since positions of various actors such as central and local governments, local responses to new developments and the struggle between the new comers and local people in social and economic fields require a historical and a relational approach.

Therefore, firstly, Bourdieu's field conceptualization enabled me to discuss the shift from agriculture to tourism as a shift from one field to another which are agriculture and tourism. Since each of these fields has its own logic, games, rules and each of them requires different players. Secondly, his habitus conceptualization and the ownership of different forms of capital by different social agents, contributed to the evaluation of their role and position in the transformation. As being historically constructed systematic disposition, habitus of local people and the new comers differs and tourism field necessitates new class habitus. Hence, there emerged the need for the adaptation of old habitus of local people to the new field (tourism). In addition, in gentrification studies, Bourdieu's theory has always been evaluated in the discussions of consumption side explanation by only taking into consideration his habitus conceptualization by referring to the characteristics of middle-class gentrifiers. Nevertheless, in his theory the field and habitus are inseparable concepts and without developing an analysis of field and power struggles in it, it would become impossible to understand the gentrification process. Since the changing structure of the

economic field and its effects on spatial organizations are not separate from the changing preferences of middle-classes shaped by their systematic dispositions that is habitus. Thirdly, the ownership of different forms of capital and volume of all forms of capital by every social agent enabled me to discuss differences between the new comers and local people suffering from transformation process. Some of them socio-spatially segregated while some others socio-economically excluded from transformation process experienced in the town. For instance, the failure of most of the local people in terms of adapting themselves to the tourism process could not be understood without referring his key concepts such as lack of cultural and economic capital. As a result, without using his framework, it would be impossible to analyze developments in Alaçatı comprehensively and to establish relationality between social, economic, cultural and spatial events.

In this thesis, empirical findings indicated that the path of development of tourism in the town determined by the central and local governments policies. The main economic activity has been changed from agricultural production to tourism. This in turn has led to the opening of old agricultural lands to development both for residential and commercial purposes. Residentially both construction of second houses and construction of social houses by the cooperatives organized by the municipality have contributed to the spatial expansion of the town and the emergence of socio-spatial segregation. The central government also declared the town as one of the Tourism Centres in 1982 for the first time and coastal areas of the town were planned to be a place of tourism investments. These have contributed to the discovery of the town by the investors and middle-class gentrifiers.

Nevertheless, this is not only a process imposed and implemented through top-down interventions. There are also some local responses to it. In the mid 1980s, local people tried to learn how to do and what to do in tourism field with the initiatives organized by local political actors. They visited Antalya Kaleiçi area and tried to learn how they experienced tourism development (The Interview no.

30). When they returned to the town, they opened their pensions by the subsidies obtained from central government but most of them failed due to lack of their necessary forms of capital to operate tourism businesses and their habitus constructed in agriculture field. On the structure side of the failure of first tourism attempts, there are the characteristics of tourism field as a whole because until the 2000s, tourism field was dominated by big resorts and hotels providing variety of services to the visitors. In contrast to this structure of the field, Alaçatı offered small pensions to the visitors with limited number of beds and facilities. However, in the beginnings of the 2000s, tourism experienced in Alaçatı has revealed similar characteristics with the tourism trends in the world by offering small hotels, friendly environment rather than formality of big hotels and authentic architectural environment to the visitors and by providing the sense of distinctions for visitors from middle and upper classes who are able to afford them. Thus, I strongly refute that tourism in Alaçatı is a totally unique experience in terms of its characteristics.

Furthermore, the relationship between field and habitus is not one way cause and effect relationship but rather it is dynamic and historically constructed. They both determine and determined by each other. Hence, the new field (tourism field) does not reveal unitary characteristics that have determined rules and regulations and composed of different social agents fulfilling their own functions. There are also some struggles such as between the tourism association and the mayor in Alaçatı case. They do not share similar ideas about the features of tourism in the town in terms of the number of beds. While the mayor claimed that it would be good for Alaçatı if the number of beds would increase, the head of the tourism association asserted that it would be the end of Alaçatı if this trend will continue in terms of the increase in the number of beds because this would lead to the decrease in the quality of the visitors and in their revenues and profits. As a result, two different approaches clashed in this issue and it prevents us to see one united tourism field. Rather there are different struggles in this

field starting from its structure and ranging to the roles and positions of different social agents.

How the habitus of local people have impact upon the consequences of tourism transformation could only be understood by understanding habitus of local people. Until the mid-1980s, they dealt with tobacco production and they learned how to do, when to do, where do to, what to get from it (accumulation of cultural capital) and develop their strategies according to the chances that agriculture field offered them. Then, some local people started to realize the new process and tried to open new enterprises. Some of them succeeded whereas some others failed. The ones who succeeded among local people are the ones who had worked in tourism sector for a long time and obtained both necessary cultural capital (knowing how to do, what to do and when to do) and economic capital (Mr. Güner, The Interview no. 16 is a good example). Thus, there are also winners among local people though their numbers are limited. But it can be claimed that they are the ones who have necessary capitals such as cultural and economic and whose habitus match with the requirements of the tourism field. Their overall volume of all forms of capital is positive whereas overall volume of all forms of capital of the most of local people who were previously workers in agriculture, is negative.

In addition, this thesis revealed that the ones who suffer from the mismatch between old habitus and new field have been suffering from negative consequences of tourism transformation such as displacement, exclusion, segregation and drug addiction. It can be claimed that new development process offered new chances to them and they could be able to gain economic returns by selling their properties which promotes their participation to the tourism process. It is true that some of them gained relatively important economic capital but they ceased to earn money by working and producing goods and services. They and young people have got used to spend rather than to produce. As a result, the impact of the increase in their ownership of economic capital remained limited

and local people have been excluded from economic field. This is not something they chose; they forced to make such kinds of choices since they do not have necessary forms of capital such as cultural and social in order to participate to the tourism field though they relatively have obtained economic ones.

Tourism process and its discriminative characteristics for some social classes prevented redistribution of resources created in the town. Instead of a redistribution of resources, there has been a concentration of resources in the hands of investors and middle-class gentrifiers in the town. They have earned huge amount of economic profits in Alaçatı both by doing commerce and by earning money from the rent materialized on the land. Also, the changing rules of the economic field from production to consumption in the case of Alaçatı revealed that the ones benefiting from the transformation are again the ones who owned the necessary capital to invest to the town. The positions within social space, that can be defined as dominant and dominated, have been reproduced in case of Alaçatı. The ones dominating economic, social and cultural fields reproduced their positions and imposed their rules on others as the necessities that should be obeyed by the others. The relatively superior or dominated position of the new comers within social space arisen from their early experiences contributing the construction of their habitus and it confirms the idea that “players who are from secure and probably relatively privileged family backgrounds will be equipped to recognize (or assert) the desirability of new field positions” (Hardy, 2008, p.135).

Spatially, until the end of the 1990s, the town remained untouched in terms of tourism investments. But then, both the revalorization of inner city areas and occupation of coastal areas with the projects initiated by the municipality such as Port Alaçatı and the commercial gentrification of historical city centre by both the municipality and middle-class gentrifiers have contributed to the emergence of Alaçatı as a famous tourism destination in Turkey. Socio-spatial aspects of tourism transformation in Alaçatı revealed that gentrification of

historical city centre and its surrounding area that were previously agricultural lands have been exposed to the invasion of middle-class gentrifiers aiming to build hotels and new stone houses and to renovate old stone houses. It has already been presented that gentrification in historical city centre revealed mostly commercial features whereas gentrification in the new development areas revealed both commercial and residential features.

Moreover, the cost of living for most of the local people has increased in Alaçatı. Thus, they have tried to establish more affordable living environment in the outskirts of the historical city centre mostly in the social housing area. Social housing area has become only living area for moved local people and for the migrant workers. Although the municipality did not have such kind of aim to provide living environment for moved local people out of the historical city centre in the beginning of the projects, social housing areas presented ready-made living places for the moved local population. However, social cost of this spatial segregation process is the exclusion of local people and workers from social field. Since not only their living places but also their socialization places have been invaded by the investors and started to be used as places of consumption targeting customers from middle and upper classes. The local government policies aiming to produce new consumption and rent places instead of creating public places that can be reached by people equally and freely have contributed to the exclusion of local people from the process.

Today, all signs of welfare and luxury consumption patterns can be seen in Alaçatı and it can be claimed that Alaçatı is a place where everybody benefiting from tourism process. Then, there emerged the question of “Are really local people’s welfare and positions in social space increased and strengthened in this process?” Although there are winners among local people in this process, real winners of this process are new comers, gentrifiers and investors. The ones who win in this process are mostly the ones who have dominant or superior position in the social space. For instance, local people who have economic capital and

have superior position when compared to rest of other local people have already reproduced their positions and have become winners in this process. But I focused on and argued about why others failed in this process and why these others are mostly from local people in this study.

Nevertheless, I want to do some suggestions for further researches that will be made on Alaçatı town. First of all, although I have made three in-depth interviews and some observations on the positions of the new comers, I have concentrated on the positions of local people in transformation process but I believe that there is the need for detailed investigations on the roles and positions of new comers and middle-class gentrifiers to Alaçatı. Since they have been the motors of transformation started in the end of 1990s. Their motivations, perceptions and ownership of different forms of capital should be analyzed in other studies that would be made on Alaçatı town. Secondly, there should be made sociological analysis on the people living in social housing area since social housing areas have been home for both moved population and migrant workers. In future, these areas will have the possibility to turn into the ghettos of the excluded and isolated population in the town. And finally, it would be good for further researchers to study the positions and attitudes of young people that is second generation local people in tourism process because they are different from the first generation who exposed to the mismatch between their habitus and the new tourism field. However, it would be thought that they have the chance to develop their dispositions in tourism field and to obtain necessary forms of capital in this process. Whether this is achieved or not should be investigated.

To conclude, the reproduction of the positions of the new comers and tourism investors in social space and the failure of local people, who were previously workers in agriculture sector, to reproduce themselves in this process are significant developments that should be evaluated by policy makers critically since it is obvious that inequalities have been reproduced in Alaçatı case.

Although it is hard to overcome all negative impacts of transformation, some solutions which will help to improve positions of the losers in this process can be found. Thus, in order to change and to reverse present situation in the town, there is the need for a policy shift. Thus, in the coming part, I am going to make some policy recommendations about the issue.

4.1. Policy Proposals

In general centrally determined tourism development strategies should be revised not only in case of Alaçatı but also in Turkey as a whole. While doing spatial planning of tourism developments, decisions given by courts for previous cases should be taken into consideration and protecting public interests and public places should be main target rather than creating new rent places. The possible impacts of tourism developments to local people should also be analyzed in terms of its social, economic and cultural aspects. Since Alaçatı case revealed that central government policies such as shift from agriculture to tourism resulted in the exclusion of local people because they did not have necessary means for struggling in the new field. In addition, the only development strategy should not be tourism development and central governments should support agricultural production not instead of tourism but with tourism. Since when tourism becomes only way of earning living, it results in the loss of positions for local people whose habitus constructed in the agricultural production. Other economic activities should also be supported and tourism should not be remained only way of earning living. Thus, fishing and agricultural production such as vine cultivation, olive, melon etc. should be supported in the region. For this purpose, all agricultural areas opened to the development with various plans enacted by the municipality should be abolished and their agricultural land status should be given back since there are enough areas allocated for tourism and for residential uses today in the town which will satisfy the needs of people for many years.

In addition, local entrepreneurship should be supported both by the central and local governments in order to increase welfare by redistribution of resources. To achieve this aim new organization such as cooperatives should be organized by the leadership of the municipality. Not only in terms of organization but also Alaçatı municipality should give financial support to local people to make necessary restorations of their old stone houses in the historical city centre, in order to prevent passing of the possessions of their properties to the new comers. Also tenants in the places owned by the municipality should be chosen from local artisans and they should be supported to participate in tourism process. Thus, the municipality should see providing active support to local people both directly and indirectly as one of its priorities.

Creation of public places instead of rent places should be main target of the municipality. Because there have not remained any public places in Alaçatı which prevents local people to go out of their homes. Local people lost their socialization places such as traditional coffee houses systematically by the help of local governments policies resulted in the increasing renting prices of newly constructed shops. The loss of socialization places of local people contradicts with the idea of authentic tourism since when local people and their socialization places removed from the town; it would lose its authenticity and attractiveness for visitors.

Political (re)organization of local people should be achieved and local policy making-process should be more open to the participation of local people. For instance, municipal budgets should be discussed in people meetings and municipal projects such as Urban Gate Project should be discussed by the people and whether 10 million dollars of public resources could be spent to construct new rent places or not would be determined by the people collectively.

Coastal areas should be allocated for the use of people freely and beach clubs should be removed and the uses of coastal areas for public interests could be

achieved. Projects which are creating some sort of gated communities for high classes such as Port Alaçatı project should be stopped and the preservation of natural structure of coastal areas and uses of coastal areas by people freely should be main aim of the municipality. The entrance to the coastal areas should be free and under the guarantee of the municipality.

It has been proposed in the above paragraphs that Alaçatı people are not obliged to the current situation. There is the need for forming and organizing strong political oppositions among local people to force decision makers to change public policies. Unless the present situation changes in Alaçatı, there will not be any improvement in the living conditions of most of local people and migrant workers. Rather they will continue to lose their position in social space and the ones dominating social and economic fields will continue to reproduce their dominant positions while excluding them not only from physical space, that is historical city centre, but also economic and social fields.

REFERENCES

- Adalılar, A. (1988). *Kültür Verileriyle Alaçatı*. Ankara: Büro-Tek.
- Agarwal, S. (2005). Global-Local Interactions in English Coastal Resorts: Theoretical Perspectives. *Tourism Geographies*, 7(4), 351-372.
- Agarwal, S., Ball, R., Shaw, G. and Williams, A. M. (2000). The Geography of Tourism Production: Uneven Disciplinary Development? *Tourism Geographies*, 2(3), 241-263.
- Aitchison, C., Macleod, N.E. and Shaw, S.J. (2002). *Leisure and Tourism Landscapes: Social and Cultural Geographies*. London: Routledge.
- Çarşı Esnafı Yeni Dükkanlarına Taşındı. (2008, July). *Alaçatı*, p.11.
- Alaçatı Municipality. (2009). *İşletme Ruhsatı Verileri*.
- Alonso, G. (2007). Selling Miami: Tourism Promotion and Immigrant Neighbourhoods in the Capital of Latin America. In J. Rath (Ed.), *Tourism, Ethnic Diversity and the City* (pp. 164-180) London: Routledge.
- Atkinson, R. (2003), 'Introduction: Misunderstood Saviour or Vengeful Wrecker? The Many Meanings and Problems of Gentrification', *Urban Studies*, vol.40 (12): 2343-2350.
- Bartholo, R., Delamaro, M. and Bursztyn, I. (2008). Tourism for Whom?: Different Paths to Development and Alternative Experiments in Brazil. *Latin American Perspectives*, 35(3), 103-119.

- Bitterman, D. and Franzén, E. (2007). Residential Segregation (Chapter 6). *International Journal of Social Welfare*, 16, 127-162.
- Bourdieu, P. (1984). *Distinction: A Social Critique of the Judgement of Taste*. (R. Nice Trans.) Massachusetts: Harvard University Press. (Original work published in 1979).
- Bourdieu, P. (1985). The Social Space and The Genesis Of Groups. *Theory and Society*, 14(6), pp. 723-744.
- Bourdieu, P. (1986). The Forms of Capital. In John G. Richardson (Ed.) *Handbook of Theory and Research for the Sociology of Education*. (pp.241-58). New York: Greenwood Press.
- Bourdieu, P. (1989). Social Space and Symbolic Power. *Sociological Theory*, 7(1), pp. 14-25.
- Bourdieu, P. and Wacquant, L.J.D. (1992). *An Invitation to Reflexive Sociology*. Chicago: University of Chicago Press.
- Bourdieu, P. (1998). *Practical Reason: On the Theory of Action*. Stanford: Stanford University Press.
- Bourdieu, P. (1999). *The Weight of the World*. Stanford: Stanford University Press.
- Bourdieu, P. (2000). Making the Economic Habitus: Algerian Workers Revisited. *Ethnography*, 1(1), 17-41.
- Bourdieu, P. (2005a). *The Social Structures of the Economy*. Cambridge: Polity Press.

- Bourdieu, P. (2005b). Habitus. In J. Hillier & E. Rooksby (Ed.) *Habitus: A Sense of Place*. (pp. 43-49). Cornwall: Ashgate.
- Bridge, G. (2007). A Global Gentrifier Class? *Environment and Planning A*, 39, 32-46.
- Burkart, A.J. and Medlik, S. (1988). *Tourism: Past, Present and Future* (2nd ed.). London: ELBS.
- Butler, T. (1997). *Gentrification and the Middle Class*. Aldershot Hants: Ashgate.
- Cebeci, M.N. (1980). Kuşadası: Bir Gelişmenin Anatomisi. In *Kıyı Kentlerimizin Temel Sorunları: 1979 Kuşadası Sempozyumu Bildirileri* (pp. 29-42), Ankara: Sevinç Matbaası.
- Cohen, E. (1984). The Sociology of Tourism: Approaches, Issues, and Findings. *Annual Review of Sociology*, 10, 373-392.
- Coleman, J. S. (1994). *Foundations of Social Theory*. Cambridge MA: Belknap Press.
- Costa, N. & Martinotti, G. (2003). Sociological Theories of Tourism and Regulation Theory. In L. M. Hoffman, S. S. Fainstein & D. R. Judd (Ed.), *Cities and Visitors: Regulating People, Markets, and City Space* (pp. 53-72). Oxford: Blackwell.
- Crang, M. & Cook, I. (2007). *Doing Ethnographies*. London: Sage Publications.

- Crick, M. (1996). Representations of International Tourism in the Social Sciences: Sun, sex, sight, savings, and servility. In Y. Apostolopoulos, S. Leivadi & A. Yiannakis (Ed.), *The Sociology of Tourism: Theoretical and Empirical Investigations* (pp.15-50) London: Routledge.
- Crossley, N. (2008). *Social Class*. In M. Grenfell (Ed.). Pierre Bourdieu: Key Concepts. (pp. 87-99). Stocksfield: Acumen.
- Darling, E. (2005). The City in the Country: Wilderness Gentrification and the Rent Gap. *Environment and Planning A*, 37, 1015 – 1032.
- Diagne, A. (2004). Tourism Development and Its Impacts in the Senegalese Petite Côte: A Geographical Case Study in Centre-Periphery Relations. *Tourism Geographies*, 6(4), 472-492.
- Dikmen, A. (2009). “Alaçatı Eğlence Değil, Dinlence ve Kültür Merkezi Olmalı”. *Hürriyet Gazetesi*. Retrieved July 10, 2009, from: <http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=11958020&p=2>
- Dündar, Ö. (1998). *Increasing the Role of Local Initiatives in Creating Liveable Cities: Bodrum Local Habitat*, paper presented in the 38th Congress of the European Regional Science Association in Vienna.
- Ergun, N. (2004). Gentrification in İstanbul. *Cities*, 21(5), 391-405.
- Faulkner, B. (1998). Introduction to Part II. In E. Laws, B. Faulkner, and G. Moscardo (Ed.), *Embracing and Managing Change in Tourism: International case studies* (pp.163-165). London: Routledge.
- Fukuyama, F. (1995). *Trust: the social virtues and the creation of prosperity*. Londra: Hamish Hamilton.

- Gezgin, İ. (2007). *Alacaat'tan Alaçatı'ya*. İstanbul: Sel Yayıncılık.
- Gibson, C. (2009). Geographies of Tourism: Critical Research on Capitalism and Local Livelihoods. *Progress in Human Geography*, 33(4), 527-534.
- Gotham, F. K. (2005). Tourism Gentrification: The Case of New Orleans's Vieux Carre (French Quarter). *Urban Studies*, 42(7), 1099 – 1121.
- Grenfell, M. (2008). Introduction to Part II. In M. Grenfell (Ed.). *Pierre Bourdieu: Key Concepts*. (pp. 43-47). Stocksfield: Acumen.
- Gu, H. & Ryan, C. (2008). Place Attachment, Identity and Community Impacts of Tourism – the Case of a Beijing Hutong. *Tourism Management*, 29, 637-647.
- Günay, B., Keskinok, Ç. and Ersoy, M. (2006). *Danıştay 6. Dairesi Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından düzenlenen 1/25000 ölçekli İzmir Çeşme-Alaçatı-Paşalimanı Kültür Turizm Koruma ve Gelişme Çevre Düzeni Planı Hakkında Bilirkişi Raporu*.
- Gündüz, L. and Hatemi-J, A. (2005). Is the Tourism-led Growth Hypothesis Valid for Turkey? *Applied Economics Letters*, 12(8), 499-504.
- Hackworth, J. and Smith, N. (2001). The Changing State of Gentrification. *Tijdschrift voor Economische en Sociale Geografie*, 92 (4), 464-77.
- Hall, C. M., Williams, A.M. and Lew, A.A. (2004). Tourism: Conceptualizations, Institutions, and Issues. In A. A. Lew, C. M. Hall, and A. M. Williams (Ed.), *A Companion to Tourism* (pp.3-21). Oxford: Blackwell Publishing.

- Hall, D. and Brown, F. (2006). *Tourism and Welfare: Ethics, Responsibility and Sustained Well-being*. Oxfordshire: CABI.
- Hamnett, C. (1991). The Blind Men and the Elephant: The Explanation of Gentrification. *Transactions of the Institute of British Geographers, New Series*, 16(2), 173-189.
- Hamnett, C. (2003). Gentrification and the Middle-class Remaking of Inner London, 1961-2001. *Urban Studies*, 40(12), 2401-2426.
- Hardy, C. (2008). *Hysteresis*. In M. Grenfell (Ed.). *Pierre Bourdieu: Key Concepts*. (pp. 131-148). Stocksfield: Acumen.
- Hjorthol, R. J. and Bjørnskau, T. (2005). Gentrification in Norway: Capital, Culture or Convenience?. *European Urban and Regional Studies*, 12(4), 353-371.
- Hoffman, L.M. (2003). Revalorizing the Inner City: Tourism and Regulation in Harlem. In L. M. Hoffman, S. S. Fainstein & D. R. Judd (Ed.), *Cities and Visitors: Regulating People, Markets, and City Space* (pp. 91-112). Oxford: Blackwell.
- İlkuçan, A. (2004). *Gentrification, Community and Consumption: Constructing, Conquering and Contesting the Republic of Cihangir*. Unpublished master's thesis. Ankara: Bilkent University.
- İnanç, G. (2008). *Tourism as an Agent of Change: İzmir-Alaçatı Case in Turkey*. Unpublished master's thesis. Ankara: Middle East Technical University.

- İslam, T. (2005). Outside the Core: Gentrification in Istanbul. In Atkinson, R. and Bridge, G. (Ed.), *Gentrification in a Global Context: The New Urban Colonialism* (pp.121-136). London: Routledge.
- Jansen-Verbeke, M. & Lievois, E. (1999). Analysing Heritage Resources for Urban Tourism in European Cities. In D. G. Pearce & R. W. Butler (Ed.), *Contemporary Issues in Tourism Development* (pp. 81-107). London: Routledge.
- Kariel, H.G. (1989). Socio-Cultural Impacts of Tourism in the Austrian Alps. *Mountain Research and Development*, 9(1), 59-70.
- Kennedy, M. and Leonard, P. (2001). *Gentrification: Practice and Politics*. Published by New York: The LISC Center for Home Ownership. Retrieved October 13, 2010, from: www.liscnet.org/resources.
- Lawson, R.W., Williams, J. and Cossens, J. (1998). A Comparison of Residents' Attitudes towards Tourism in 10 New Zealand Destinations. *Tourism Management*, 19(3), 247-256.
- Lees, L. (2003). Super-gentrification: The Case of Brooklyn Heights, New York City. *Urban Studies*, 40(12), 2487-2509.
- Lees, L., Slater, T. and Wyly, E. (2008). *Gentrification*. New York: Routledge.
- Ley, D. (1980). Liberal Ideology and the Postindustrial City. *Annals of the Association of American Geographers*, 70(2), 238-258.
- Ley, D. (1986). Alternative Explanations for Inner City Gentrification: A Canadian Assessment. *Annals Association of American Geographers*, 76: 521-35.

- Margolis, J. (1999). Pierre Bourdieu: Habitus and the Logic of Practice. In R. Shusterman. (Ed.). *Bourdieu: A Critical Reader*. (pp. 64-83). Oxford: Blackwell.
- Maton, K. (2008). Habitus. In M. Grenfell (Ed.). *Pierre Bourdieu: Key Concepts*. (pp. 49-65). Stocksfield: Acumen.
- Moore, R. (2008). Capital. In M. Grenfell (Ed.). *Pierre Bourdieu: Key Concepts*. (pp. 101-117). Stocksfield: Acumen.
- Mullins, P. (2003). The Evolution of Tourism Urbanization. In L. M. Hoffman, S. S. Fainstein & D. R. Judd (Ed.), *Cities and Visitors: Regulating People, Markets, and City Space* (pp. 126-142). Oxford: Blackwell.
- Nyaupane, G.P., Morais, D.B. & Dowler, L. (2006). The Role of Community Involvement and Number/Type of Visitors on Tourism Impacts: A Controlled Comparison of Annapurna, Nepal and Northwest Yunnan, China. *Tourism Management*, 27, 1373-1385.
- Özkan, U. R. (2007). *Public-private partnership as a policy instrument: The Case of ÇALBİR*. Unpublished master's thesis. Ankara: Middle East Technical University.
- Paniagua, A. (2002). Urban – Rural Migration, Tourism Entrepreneurs and Rural Restructuring in Spain. *Tourism Geographies*, 4(4), 349-371.
- Pearce, P.L. & Moscardo, G. (1999). Tourism Community Analysis: Asking the right questions. In D. G. Pearce & R. W. Butler (Ed.), *Contemporary Issues in Tourism Development* (pp. 31-51). London: Routledge.

- Popper, K. (2006). *Özgürlüğün En Büyük Düşmanı Eşitlik: Yüzyılın Dersi*. İstanbul: Plato Film Yayınları.
- Putnam, R. D. (1993). *Making Democracy Work: Civic Traditions in Modern Italy*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Putnam, R. D. (1995). Bowling Alone: America's Declining Social Capital, *Journal of Democracy*, 6 (1), 65-78.
- Rátz, T., Smith, M. And Michalkó, G. (2008). New Places in Old Spaces: Mapping Tourism and Regeneration in Budapest. *Tourism Geographies*, 10(4), 429-451.
- Redfern, P.A. (2003). What Makes Gentrification 'Gentrification'? *Urban Studies*, 40(12), 2351-2366.
- Schaffer, R. and Smith, N. (1986). The Gentrification of Harlem? *Annals of the Association of American Geographers*, 76(3), 347-365.
- Seckelmann, A., (2002). Domestic Tourism – a Chance for Regional Development in Turkey? *Tourism Management*, 23, 85-92.
- Simon, H. (1957). *Model of Man*. New York: Wiley.
- Smith, N. (1979). Toward a Theory of Gentrification A Back to the City Movement by Capital, not People. *Journal of the American Planning Association*, 45(4), 538-548.
- Smith, N. (1982). Gentrification and Uneven Development. *Economic Geography*, 58(2), 139-155.

- Smith, N. (1987). Commentary: Gentrification and the Rent Gap. *Annals of Association of American Geographers*, 77(3), 462-465.
- Smith, N. (1996). *The New Urban Frontier: Gentrification and the Revanchist City*. London: Routledge.
- Smith, N. (2002). New Globalism, New Urbanism: Gentrification as Global Urban Strategy. *Antipode*, 34(3), 427-450.
- Smith, N. and Defilippis, J. (1999). The Reassertion of Economics: 1990s Gentrification in the Lower East Side. *International Journal of Urban and Regional Research*, 23(4), 638-653.
- Smith, S. L. J. (1998). Tourism as an Industry: Debates and Concepts. In Ioannides, D. & Debbage, K. G. (Ed.), *The Economic Geograpy of the Tourist Industry* (pp.31-52). London: Routledge.
- Tezcan, A. M., Yıldırım, B.B., Koramaz, B., Yaşar, C.G., Karabulut, E., Mengilli, F., Tuçaltan, G., Penpecioglu, M., Nakiboğlu, S. and İlkay, Y. (2010). Toplumcu Yerel Yönetimler Atölyesi. *Kentleşme ve Yerel Yönetimler Sempozyumu, 20-21 Şubat 2009*. Ankara:Korza Yayıncılık.
- Thomson, P. (2008). Field. In M. Grenfell (Ed.). *Pierre Bourdieu: Key Concepts*. (pp. 67-81). Stocksfield: Acumen.
- Tosun, C. and Timothy, D.J. (2001). Shortcomings in Planning Approaches to Tourism Development in Developing Countries. *International Journal of Contemporary Hospitality Management*, 13(7), 352-359.

- Tutar, F. and Tutar, E. (2004). *Turizm Sektörünün Ekonomiye Katkıları Açısından Türkiye'nin OECD Ülkeleri İçerisindeki Yeri*. Ankara: Seçkin Yayıncılık.
- TÜİK (2009a). *Alaçatı Nüfus İstatistikleri*.
- TÜİK. (2009b). Hanehalkı Yurtiçi Turizm Harcamaları ve Profili 2007-2008. *Haber Bülteni*, 112. Ankara: TÜİK.
- TÜİK. (2009c). *Belediye Bazında Ruhsat Verileri (2009-1994)*.
- Uitermark, J., Duyvendak, J.W. and Kleinhans, R. (2007). Gentrification as a Governmental Strategy: Social Control and Social Cohesion in Hoogvliet, Rotterdam. *Environment and Planning A*, 39, 125-141.
- UN. (1994). *Recommendations on Tourism Statistics*. New York: United Nations.
- Urry, J. (2002). *The Tourist Gaze* (2nd ed.). London: Sage.
- Var, T., K.W. Kendall, and Tarakcioglu, E. (1985). Resident Attitudes Towards Tourists in a Turkish Resort Town. *Annals of Tourism Research*, vol.12 (4), 652-58.
- Veblen, T. (1953). *The Theory of the Leisure Class*. New York: The New American Library.
- Walpole, M. J. and Goodwin, H. J. (2001). Local Attitudes towards Conservation and Tourism around Komodo National Park, Indonesia. *Environmental Conservation*, 28(2), 160-166.

- Warde, A. (1991). Gentrification as Consumption: Issues of Class and Gender. *Environment and Planning D: Society and Space*, 9, 223-232.
- Williams, A. M. (2004). Toward a Political Economy of Tourism. In A. A. Lew, C. M. Hall, and A. M. Williams (Ed.), *A Companion to Tourism* (pp. 61-73). Oxford: Blackwell Publishing.
- Woolcock, M. (1998) Social Capital and Economic Development: toward a theoretical synthesis and policy framework. *Theory and Society*, 27 (2), 151-208.
- Woolcock, M. (2001). The Place of Social Capital in Understanding Social and Economic Outcomes,. *Isuma: Canadian Journal of Policy Research*, 2 (1), 1-17.
- Wyly, E. K. and Hammel, D. J. (2005). Mapping Neo-liberal American Urbanism. In Atkinson, R. and Bridge, G. (Ed.), *Gentrification in a Global Context: The New Urban Colonialism* (pp.18-38). London: Routledge.
- Zortuk, M. (2009). Economic Impact of Tourism on Turkey's Economy: Evidence from Cointegration Test. *International Research Journal of Finance and Economics*, 25, 231-239.
- Zukin, S. (1987). Gentrification: Culture and Capital in the Urban Core. *Annual Review of Sociology*, 13, 129-147.

<http://www.hurriyet.com.tr/gundem/14255466.asp>

APPENDICES

APPENDIX A

In-depth Interviews

1. Ahmet Aksüt – Gardener

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikâyesini öğrenmek istiyorum biraz; Alaçatı'ya nereden gelmişler, ne zaman gelmişler, nasıl gelmişler?

Ahmet: Valla bildiğimiz kadarıyla babamız Selanik'ten gelme yani 1919 doğumlu, dolayısıyla mübadele, Yunanlı veriliyor onlar almıyor. Annemiz de Bosna Hersek'ten gelme, o da ordan gelme yani o da. 87 yaşında şu anda hala yaşıyor Allaha şükür. Peder geçen sene işte, 11 ay oldu. Dolayısıyla onlar ordan gelme biz burda doğduk, büyüdük, 5 kardeşiz işte. Onun haricinde başka rençberlikle uğraşıyoruz. Başka?

Ayhan Melih: Geldikten sonra hangi işlerle uğraşmışlar?

Ahmet: Ya işte şey var hayvancılık kendine göre hayvancılık evin ihtiyacını karşılayacak kadar yani affedersin büyük hayvan, büyükbaş hayvan bile yok, keçiler, koyunlar vs. Çiftçilik yaptık yıllarca tütün ektik. Tütünden sonra tabi evlenen ayrıldı kendi başına birşeyler yaptı, evlenen ayrıldı dolayısıyla peder de biz değil bütün Alaçatı bıraktı bu işi aşağı yukarı var 20-25 senedir. Dolayısıyla bu iş bitmiş oldu, herkes kendine göre bir iş yapıyor şimdi.

Ayhan Melih: Tütünden sonra turizm falan mı başladı?

Ahmet: Ya turizm valla turizm de demesek yani ben babam mesela emekli bir adamdı yaşlı başlı, annem ona keza desem. Dolayısıyla biz, ben zaten bahçe mahçe işine başladım. Diğer biraderler işte otobüs, turizm de diyebilirsin yani.

Ayhan Melih: 80'den sonra mı?

Ahmet: Tam 80 aşağı yukarı diyebiliriz. 77'de ben evlendim zaten iki sene daha yaptık 79-80 civarı bu bizim kendi yapmış olduğumuz iş bitti. Dolayısıyla 2-3 sene sonra tamamen bitti Alaçatı'da. Çünkü ziraat bitti, ondan sonra işte millet biraz kavuna meyil verdi, işte ne bileyim biraz turizme meyil verdi, işte yetişen gençler hep turizmle Altınyunus vs. yapılan yeni otellere çalışmaya gitti. Ziraat bitti yani o kadar.

Ayhan Melih: Peki şey oldu mu siz ziraati bitirdikten sonra ektiğiniz yerler satıldı mı? Evleriniz şeyleriniz falan?

Ahmet: Yani o var, o var tabi. Bizde de vardı, diğerlerinde de var. Yani birçok kişi, gerçi sen buralarda yoktun bu işleri baban çok daha iyi bilir de, yani birçok kişi sattı. Ha bizim var Allaha çok şükür tarlamız var hala birader çalışıyor hayvanları falan var, İsmet ufak birader, liman tarafında, onları ekip biçiyor.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'nın içinde yer, ev falan sattınız mı?

Ahmet: Alaçatı'nın içinde satmadık. Biz Çark'ta sattık bir yer, plaj evlerinde, şey yani plajın orda Çark'ta bir yer sattık burasını aldık. 4 dönüm sattık, 11 dönüm yer burdan aldık.

Ayhan Melih: Daha önce Yenimecidiye'de mi oturuyordunuz?

Ahmet: Yenimecidiye tabi, gene Yenimecidiye bu.

Ayhan Melih: Orası ne oldu şimdi, orayı ne yaptınız?

Ahmet: Babamın evi duruyor, benim kendi evlerim orda duruyor iki tane.

Ayhan Melih: Şeye falan vermediniz kiraya?

Ahmet: Valla kira ama 250 liraya oturuyor garibanın biri, yani o kadar.

Ayhan Melih: Bu şey İstanbullulara, yeni gelenlere falan değil?

Ahmet: Yoo yooo yooo yok. Dolayısıyla işte ziraat işi bu.

Ayhan Melih: Peki bu şeyi nasıl değerlendiriyorsunuz bu Alaçatı'nın içindeki evlerin el değiştirmesini? Yeni gelenler var, kafe-bar-restoran açılıyor, butik otel açılıyor?

Ahmet: Valla vatandaş için belki iyidir. Nasıl iyi çarşıda evi veya dükkânı olan yaşadı yani. İşte Atilla Bayır gibi ne bileyim birçok onun gibi kişiler, Topuz Metin gibi kiraya veriyor dolayısıyla bunların çalışmadan kazanıyorlar. Yani 3-5 arkadaşımız çalışıyor içlerinde. Evlerin harabe hali düzeliş güzelleşiyor o da var yani. Her ne kadar satılmasına karşı da olsam yapıldığı zaman da içimden sanki oturacak adama diyorum hayırlı olsun güle güle otur yani o şekilde içimden geliyor yani söylemek. Yani adamı şahsen görmüyorum, görsem deyecem ki abi hayırlı uğurlu olsun çok güzel evin çünkü öteki türlü harabe halinde kalıyor. Satılmasına da karşıyım yani neden satılsın. Kendin yap ama imkân yok maalesef yapamıyorsun dolayısıyla Alaçatı'nın en büyük en büyük derdi hissedarlar ve mirasçılar. 2 biraderin işi düzelmiştir, 3 kardeşin işi bozuktur hadi bakalım o 3 kardeş ya ana varsa baba varsa neyse ama yoksa bir izale-i şuyu ondan sonra evler satılıyor, bahçeler, tarlalar, arsalar bilhassa. Yani demek istediğim bir yandan çok iyi bir yandan da kötü elden gidiyor. Dün akşam baktım örneğin 15 Eylül Kırathanesi. Sen ne zaman geldin Alaçatı'ya ki ne zaman kırathaneye sahip çıktın. Ya bu benim dikkatimi çekti sabah gördüm ben yazmış onu oraya Atilla'yla Orbay'ın orayı alan çocuk baktım aa 15 Eylül, sabah namazından geliyorum 15 Eylül Kırathanesi Allah Allah dedim ya herşeyimize sahip çıktı adamlar ya düşünebiliyor musun? Gene de yaşaması, ismi yaşaması bizim için çok güzel birşey ama yani böyle böyle böyle böyle iş tamamen, zaten dışlandı. İşte Petekler'deyiz, öteki Petekler derken biz buralardayız Alaçatı'nın içinde doğru dürüst mekân sahibi kalmadı işte. Toplam baksan orda üç kişi var işte bir tanesi Recep neydi o Recep'in oğlu var, bir tanesi Ali Salkım, bir de Atilla Bayır vardı. Alaçatı'da üç tane bakkal var işte sokak içinde, Seyhan'ın Memet'in kahveyi ver, Atilla da verdi eh, Tooman dükkânı verdi yani millet bağrım bağrım bağıyor çağırıyor para yok falan filan ben pek inanmıyorum buna. Madem ki bu yüz binler, iki yüz binler veriliyor demek ki millet de para var işte. Tooman çıktı geldi sizin evin altına buraya, ne yaptı dükkânı kiraya verdi. Baktım şimdi yapmış adam onu süper, çok güzel dükkân yapmış yani bar yapmış. O Bayır'ın ordaki ING Bank yanındaki orayı almış tabi çok dardı onun mesafesi de dardı, mekân da dardı bu şimdi kapatmış onu taaa Bahtiyar'ın kafeye kadar o yolu sokağı, şimdi ordan geçtim. Yani demek istediğim Alaçatı'ya iyi oluyor, evlerin bilhassa öyle olması yani dediğim gibi bir taraftan karşıyım satılıyor çarçur oluyor paralar gidiyor. Herkes tembel oldu, bunu bana özellikle yani tembel oldu. Satıyor babamın malı var diyor, satıyor parayı yiyor torun, dedemin malı var diyor satıyor yiyor torun yani onun için çok iyi oldu fakat dediğim gibi hani adama da diyorum ki valla çok güzel bir ev oldu şimdi diyorum güle güle otur demek içimden geliyor.

Ayhan Melih: Çok değişti mi hani sizin eski evin etrafındakiler, böyle sürekli İstanbullular yerleşti mi yoksa hala korunuyor mu öyle oturan Alaçatılılar var mı?

Ahmet: Valla bizim ev, benim kendi sokağında şahsen pek yok. Onun var var pardon 3-4 bina var hatta birisi o voleybol takımının kaptanı var benim yanımda oturuyordu neydi o kadının ismi anadın mı Fenerbahçeliydi aynı zamanda...

Ayhan Melih: Özlem miydi?

Ahmet: He Özlemin evi, Özlemin evi, o vardı benim sokakta iki tane de çıkışta var tam bu yoldan aşağıya inerken böyle orda da var 2-3 İstanbullu ama evler şahane oldu, dökülüyordu, bir ev viraneydi ama işte dediğim gibi onları göz önüne alıyorum diyorum ki helal olsun güle güle iyi günlerde otur.

Ayhan Melih: Onlar herhalde oturma için kullanıyorlar?

Ahmet: Oturuyorlar, bir köşe var orda benim sokağın köşesi sürekli oturuyorlar orda.

Ayhan Melih: Bar kafe falan değil?

Ahmet: Yok değil ara sokak olduğu için bunlar yok, ana yolda her taraf bar da yalnız ara sokaklarda yok yani ama ara sokaklarda yapılan eski evlerin yenilenmesi çok güzel olay yani.

Ayhan Melih: Peki bu hani evlerin el değiştirmesi vs. bunu Alaçatı'daki yaşama nasıl etkisi oldu, sosyal ilişkiler nasıl değişti. Alaçatılılar arasında ya da bu yeni gelenlerle ilişkiler nasıl?

Ahmet: Valla ben şahsen ilişkim yok yani deyebilcek kadar az. Yani onun yeri ve çevresi başka senin benim çevrem başka. Ama var öyle birkaç arkadaş onlarla beraber oluyor, onlara yer arıyorlar yer buluyorlar, oturup kalkıp sohbet muhabbet ediyorlar. İşte İbrahim Topal gibi Topuz Metin gibi bunlar zaten emlakçı öyle geçiniyorlar komisyoncu, onlar gibi insanlar var yani ama ben muhatap olmam zaten olamam da istesem de çünkü adamın kendine göre işi var kendine göre kariyeri var. Ben artık Alaçatılısın diye haliyle dışlanıyorsun bir yerde. Meraba, meraba işte o kadar başka da bir şeyi yok yani.

Ayhan Melih: Peki bu şeylere gidiyor musunuz hiç bu yeni açılan kafe-bar-restaurant gibi yerlere hiç oturdunuz mu oralarda?

Ahmet: Yok abicim yok ben maalesef oturmam yani. Alaçatılılar zaten çok çok azdır yeni yetişen nesil belki 3-5 kişi yani onun haricinde görüyoruz zaten gelenleri bütün taraf zaten yabancı yani sahillere yarımada gelenler bütün bir yaz her akşam burdalar.

Ayhan Melih: Neden peki Alaçatılılar oturamıyor oralarda?

Ahmet: Valla ben bir kere öyle yerlere girmediğim için ne desem şimdi yalan söylerim. Herhalde ama fiyatların etkisi vardır yani. Adam dışarda içiyorsa 2 liraya bir tane bira orda içecek 10 liraya misal. Ben bi tanesine Hasan'a dedim bizim tatlıcı İmrenlere, dedim Hasan var bir muhallebi yiyelim de, verdi dedim kaç para Hasan, 2 lira ne yaptın be Hasan dedim ekmek dört tane yapar bir muhallebi dedim. Ahmet abi sen dedi neden bahsediyorsun ya. Neden; ben dedi bu muhallebiyi 2 liraya veriyorum toptan dedi 4 liradan veriyorum Tuval'e, Tuval dedi 10 milyona satıyor. Hah koçum dedim parayı onlar kazanıyor işte. Sonra sen oraya gidip oturabilir misin, sen oraya hesap ödeyebilir misin ya yetmez senin aylığına maaşına. Hani ben bu böyle bir şey de geçti başımdan yani.

Ayhan Melih: Bir aylık oraya bırakılır herhalde bir akşam otursan?

Ahmet: Mutlak. Bir muhallebi bir sütlaç 10 lira olduğuna göre bunun yanında.

Ayhan Melih: Peki şey oluyor mu bu yerleri işleten Alaçatılılar?

Ahmet: Yok denecek kadar az. Ben görmedim bilmiyorum sen de Alaçatılı sayılırsın, sayılırsın değil Alaçatılısın gençsin ona rağmen görmen lazım ama ben göremiyorum yani. Var işte dışarlarda var bir Ali Koparal var Çark'ta yeri var orda, bir Salkım'ın var orda böyle tatlıcı olarak işte bizim İmrenler var. İki tane üç tane bakkalı da saydım sana işte, biri Recep işte o Remzi Özen'lerin evin altında oturur, biri de işte Ali Salkım, Atilla Bayır, onun haricinde burda birşey yok. Her taraf kırılıp dökülüyor yeni yapılıyor ne paralar harcanıyor hayret etmek için iş yani. Çok para harcanıyor. İşte Atilla Bayır 90 milyara vermiş her sene 5 yıllığına vermiş. Her sene de aynı paraya.

Ayhan Melih: Her sene 90 milyar?

Ahmet: 90 milyar tabi eski parayla. Ya paraya bak ya.

Ayhan Melih: Beş yılda 450 milyar.

Ahmet: Yani bu adam orda toplasa toplasa ya çıkar 30 metre yer ya çıkmaz gerçi yola da taşıyorlar. En büyük yerli halkın en büyük ızdırabı işte o yollara taşan insanlar. Geçemiyorsun, yürüyemiyorsun. Rahatsız alışıyorsun bütün kış yerlisin diye gidiyorsun geliyorsun arabayla motorla rahat, bir geliyor yollar kapanıyor, millet oturuyor yayıldıkça yayılıyorlar adamlar ayrık otu gibi hani buraya ektin mi gittikçe gidiyor anadın mı yani. Biraz da burdaki halka saygı gösterceksin kardeşim ya, adam geçemiyor hastan olsa gidemezsin, alamazsın, yürüyemeyezsin dolayısıyla yani dediğim gibi hem çok iyi vatandaş, kiraya veren vatandaş için o da çok azınlıkta yani o da sokak üzerinde olan vatandaş veriyor onun haricindekiler gene ahım şahım bişey yaptıkları yok. İşte ya çocuğu bir otelde çalışır Altınyunus'ta olur Sheraton'da olur ya da işte ne bileyim kendine göre bizim Güray gibi Sakızlar Restoran'ı çalıştırır 3 ay 2,5 ay ondan sonra. Yani buranın kaymağını yabancılar yiyiyor daha doğrusu.

Ayhan Melih: Çalışan var mı Alaçatılı bu yerlerde?

Ahmet: Çok az, yani şimdi örneğin orda Topuz'un orda vardı 2 kişi vardı iki kardeş Hasan'ın Çakal'ın Hasan'ın çocukları vardı. Bu yanda vardı iki tane daha çocuk birisi işte Refik'in torunu işte o, aşağıda Tunca'ların bir çocuğu var yani var ama çok az. Otellerde çalışıyorlar Allah'ı var şimdi onlara iş çok otellerde de ama.

Ayhan Melih: Peki Alaçatılılar ile bu yeni gelenler arasında bir sürtüşme var mı?

Ahmet: Çatışma gibi bir şey yok. Valla ben şahsen hiçbirşey yaptıkları yok yani ben onlara meraba görürsem derim ama onun haricinde alım satım, yeyecek içecek muhabbet sohbet yok yani. Teşrik-i mesai yok, yani ne desem yalan söylerim. Alaçatılıyı ben ararım, her zaman sahip çıkarım, her zaman Alaçatılıla otururum. Var 3-5 kişi öyle işte yalakalık yapıyor, sevmediğim hareketler benim onlar. Abicim nasısın abi falan filan yani böyle öylesi var ama tabi biz pek bağdaşamıyoruz. Adam kültürlü adam, paralı adam biz alt tabaka, adam uğraşabilir mi onla ya, uğraşamaz.

Ayhan Melih: Peki bu yeni gelenlerin kurduğu dernekler varmış, onlar ne iş yapıyorlar?

Ahmet: Valla dernek bildiğim kadarıyla, onları valla hiç bilmiyorum, Alaçatı'yı Koruma Derneği İbrahim Topal gibi bir de ne vardı işte Taş Otel'in sahibi o vardı işte, biri başkan biri başkan vekili bir tarihte uğraşıyorlardı ama ne derecede ben de girmiyorum böyle konulara hiç ilgilenmem yani.

Ayhan Melih: Oraya katılan başka Alaçatılı oluyor mu?

Ahmet: İbrahim'den başkasını görmedim, duymadım.

Ayhan Melih: Diğerleri hep dışarıdan o zaman?

Ahmet: Tabi ya işte gelmiş almış, eski belediyeyi alan adam orda mesela, ne bileyim işte Topuz'un kahveyi alan kadın ya da adam neyse o var. Bir ara yazıyordu gazte bir baktım İbrahim Topal 6-7-8 kişi mi ne yönetim başkan bir İbrahim Topal var. E artık ne lüzüm var bir kişiyle değmez o iş istediğini anlatamazsın, dolayısıyla bizim herşeyimize sahip çıktılar. Herşeye, herşeye onlar sahip çıktı. Tabi ya ne var parayı veren düdüğü çalar misali.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'da yaşam Alaçatılılar için daha mı zor daha mu kolay?

Ahmet: Valla işte onu dedim yav şöyle mesela bir pazara gidiyorsun pazarımız var mesela e buraya tabi yazlıkçılar geldiği için zenginin yediğini fakir de yiyor. Onların aldığını mecbursun sen de. O 3 liraya alırsa sen niye 1 liraya almıyorsun ama sen de insansın canın çekiyor dolayısıyla o gelince talep artınca fiyat yükseliyor yani zenginin olduğu yerde efendime söyleyeyim pahalılık da oluyor, bunu böyle kabul etmek lazım. Yani o güzel alıyor, parası iyi ama gariban ne alsın, e gariban da diyeceksin ki kesesine göre alsın ama belki o zengin gelmeseydi fiyat düşecek gariban da istediğini alacak. O bakımdan iyi hoş ama dediğim gibi bir taraftan deiyor yani fakir fukaraya.

Ayhan Melih: Geçmişe göre böyle bir farklılık oluyor?

Ahmet: Var tabi, var çok var.

Ayhan Melih: Alaçatı sizce peki gelecekte nasıl bir yer olacak bu gidişle?

Ahmet: Valla gelecekte herkes benim gibi ya bahçevan olacak ya bekçi olacak bu gidişin sonu sakat yani herkes satıyor yani. Öyle bir şey olduk ki, öyle bir toplum olduk ki Alaçatı'da babamın arsası var satacak ben yiyeceğim. Böyle bir toplum olduk yani yeni nesil evet okuyor mokuyor iyi hoş da zaten burdan da ahım şahım pek okuyan da çıkmadı yani Alaçatı'da hele Ertan Lisesi'ne gidenler hepsi hava. Liseyi zar zor bitirdi benim oğlanlar gibi boya badana yaparlarsa bitiriyorlar. Dolayısıyla şimdi bir bakıyorsun kahve vardı bir tane Seyhan'ın orda ne kadar afedersin içkici, kumarcı bilmem neci varsa hepsi orda. Elinde bira şişeleri bütün gün bir açıyor, gel vereyim elli milyon çalış yanımda desem bakmaz bile adam sana yani öyle bir toplum olduk. Dolayısıyla ne diyor adam ha babamın malı var ya dedemin malı var satacak yeyeceyiz, araba alacam, ev yapacam, evleneceğim, hep böyle yani hep kimse eline, bileğine güvenmiyor hep dedemin, nenemin, babamın işte parası var şey tarlası var arsası var satacam, hep böyle, miras. Benim de en sevmediğim şey de o ben 55 yaşımıdayım ben hanımımınla her gün gidiyorum öğlene kadar hanımımınla bahçelere, mecbur muyum ben. 35 tane bahçe bakardım eskiden şimdi bakıyorum 7 bahçe aman güzel olsun diye hanımımın da alıyorum hareket olsun diye. Ben oturanlara o kahvede deli oluyorum vallahi billahi deli oluyorum bir bakıyorum bu Erma'nın kahveye abicim her Allah'ın günü abicim yaz kış git şimdi gene. Bütün gün emekliler orda. Sonra kızarlar, bağırırlar söverler sayarlar işte hükümet az verdi bilmem ne oldu ev yapamadım. Kardeşim çalış, çalış kardeşim ya. Adam olsa olsa 600-700 1 milyar maaş olsa yecek e yarın çocuk ister düğün para yok e hükümete bastırca. Görüyorum yani yaşıyorum bunları biliyorum.

Çalışacaksın kardeşim iki iki daha dört ben neye çalışıyorum bak burda arkamda arsa var gece gündüz arsada domates ekıyorum, bamya börülce ekıyorum, acur salatalık ekıyorum. Bu evimde her tarafım dolu bak bu tarafta domates biberler patlıcanlar yani demek istediğim toplum artık yeni yetişen nesil hep avantadan havadan, çalışayım kazanayım, araba alayım düğün yapayım yok kardeşim. Pederin malı var satacak dedemin malı var arsa var satacak, hep böyle düşünülüyor artık öyle bir toplum olduk. Şu anda yani Alaçatı'da son 15 senedir hep böyle, satsın dedem, satsın babam alsın araba firrr gideyim gezeyim var yani bunu kime gidersen sor söyleyecek sana bunu yani.

Ayhan Melih: Peki bu sürecin gençler üzerinde başka olumsuz etkisi oldu mu?

Ahmet: Valla işte tembellik yaptı olumsuz etkisi bu. Çalışmıyor biz çok çalıştık zamanın da baban da bilir ama yani şimdi acayip birşey var ya yani oteller moteller yaz kış dolu olsa ona da, iyi olacak yani yeni yetişen nesil, gençler belki oraya gidecek çalışacak. Oraya da gidiyor 3 ay Eylül 15 bilemedin Eylül sonu oradan bir şut hadi bakalım 8-9 ay ver birayı ver rakıyı gez o yana gel bu yana, nereye kadar ya buna para mı dayanır bilmem efendim şey mi dayanır ya. O bakımdan ilerisi hiç iyi değil ben öyle görüyorum.

Ayhan Melih: Siz kişisel olarak hani eski evinizden yeni evinize taşınmışsınız, hani gelecekte siz mesela evinizi kiraya ya da işte İstanbul'dan gelenlere vermeyi falan düşünür müsünüz? Sizin gelecekte beklentiniz ne mesela?

Ahmet: Valla benim halime çok şükürler olsun, Allahıma hamdı senalar olsun neden, ben yıllarca kirada oturdum. Allah razı olsun babandan bütün işlerimi yaptı. Ben belediyeye oldu 30 senedir girmiyorum 29 senedir taa 83'ten beri girmem ben belediyeye ne zaman benim partim gelecek ki, ona da ömrümüz yetmeyecek onu söylüyorlar bana. Olmaz tabi böyle giderse olmaz tabi ondan sonra ben o tarihlerde işte 77'de evlendim kiraya çıktım işte 2,5 sene kirada oturdum işte aldım bir arsa bir kat yaptım üstüne bir kat daha yaptım, hep çalışarak hep çalışarak çocuklarımın nasıl büyüdüğünü vallahi billahi hatırlamıyorum. Görmüyorum ki sabah namazından işe akşamın ezanında geliyorum çocuk yatmış. Şimdi torun bakıyorum, şimdi zevk için torun bakıyorum. Çocuk da kaçırıldı hiç olmazsa şimdi torun bakıyorum. Bir taneyi büyüttüm gidiyor birinci sınıfa bir tane de gördün demin aldı gitti. Dolayısıyla şimdikipler hep böyle babamın evi var işte Ferdi benim oğlum oturuyor yan tarafta burdan o tarafa onun. Ha açtık ona da bir tane Tekel şeyi ona anası yardım etti, ben içki var diye şey yapmam. Ha dedim kola-su-meyve suyu böyle söyle alayım ama ben rakı şarap falan filan almam. Yardım etmem o konuda yani aklında olsun dedim ötekilerini ben aldım anası da aldı ötekilerini açtılar bir dükkân. Yani ben öyle çalıştım yaptım ama herkes çalıştı onun için ben çalıştığım gibi isterdim ki herkes çalışsın herkes bişeyler yapsın ama herkes almış şimdi dedemin babamın malı var, ye yat, ye yat Allah sonumuzu hayır etsin inşallah. Benim valla evim var işte 2 tane burda da 2 tane var baba-oğul oturuyoruz. Allah nasip ederse arkada da bir arsam var işte o da benim hayatım yani geç orda işte 8 tane zeytin ağacım var süper deyeceksin ki yani ne olur bu ama ben bilmez miyim onu şimdi 300 milyara satayım, işte adam aldı 240 milyara aldı karşıdaki evi yapıyor. 478 metre, ben de 500 metre bu muhitteki en büyük arsa o ikinci bu 542, bunlardan ikisinden büyük yok. Ben bilemez miyim şimdi satayım onu, yeyeyim rahatıma bakayım. Ne işime gelir sabah gidiyorum 5'te geliyorum 2'de 12'de sonra yatıyorum 1-2 saat tekrar gidiyorum ikindiye gene gel akşam ezan okuyor kürek elimde domates suluyorum, biber suluyorum ekiyorum ya da çapalıyorum. Yani demek istediğim insanın biraz da içinde kendinde olacak çalışacak koşturacak ama şimdi dediğim gibi az önce almış şimdiki gençlik almış işte böyle sat şimdi benim Fevzi bıraktı dükkânı da abisinden ayrıldı gitti şimdi şeyde oturuyor Güray abisinin orda müdür oldu. Çok hayır gördük Güray abisinden şimdi o görcek hayır. Böyle şeylere çok karşıyım, biraz da eski kafalıyım yani fazla yaşım yok ama öyle gördük diye ya sen gideceğine Güray abinin orda otur abinle orda anlaş. Yok, efendim, neyse gene her işte bir hayır vardır dedik sineye çektik. Yani şimdi ben de bildirim satayım orda arsayı, al oğlum sana elli milyon avantadan yesin üç gün, al oğlum sana da elli milyar e ben alayım 100 milyar ye iç bitti ne toruna bişey ne bana bişey. Şimdi niyetim Allah nasip ederse iki tane yaparsam arkaya iki tane torunuma hiç olmazsa veyahut bir oğluma onlar bir oğluma bunlar kalsın. Yani biz dededen gördük bizimkiler de dededen görsün ama şimdi öyle yok. Sat ya sen bu güne bak diyor yarına Allah kerim işte o kötü. Tembelliğe alıştı çok tembelliğe alıştı. Adamlar Sivas'ta Tokat'ta işte az önce sordun kim var kim yok etrafında işte İsmail var bir de ben varım burda Alaçatılı olarak. İşte iki yabancı, onun arkasından hepsi Çorumlu, o İstanbullu, bu İstanbullu bir de Gürsel var burda tövbe yanımda işte üç sacayağı oldu. Yani demek istediğim adamlar Sivas'tan Tokat'ta Afyon'dan nerden buluyorsa geliyor iş sahibi oluyor, amalelik yapıyor, ustalık yapıyor geliyor gün anadın mı şey oluyor adam kalfa oluyor mütahit oluyor öylesi var Alaçatı'da. Bizimkinler sat dedenin malını sat dedenin arsasını babanın arsasını yiyeylim. Büyük bir tembellik var ama

neden işte dediğim gibi az önce işte bu evlerin, tarlaların bilhassa önceden tarlalar bu ikisi yüksek fiyatlara satılıyor eee bir de işte dediğim gibi en büyük handikap da şey bu miras meseleleri anne baba kalmadı mı hemen oradan bir tanesi dah doğrusu emlakçılar bile girer işin içine; ya Ahmet satalım o evi de paylaşsınız parayı işte böyle böyle giriyorlar bazı kardeşlerin içine de o kardeşin aklında yokken de onun aklına getiriliyor, söylüyor ötekiler karşı çıkıyor hadi bakalım bir izale-i şuyu 100 liralık şey 80 liraya 70 liraya gidiyor yani böylesi de var Alaçatı'da var yani yaşadığımız için gördük biliyoruz. İşte ben sattım orasını kız kardeşimindi ev 70 milyara sattım ben gitti aldı adam 240 milyara. E onun yanında Güray abinin var bir kişi ablamın 300 veriyorlar şimdi. Bir de bağıyor sonra işsizlik parasızlık, ulan 300 milyara bir arsa alıyorsun be adam 300 milyara ister dört tane ev alsın fakir fukara vatandaş orda İstanbul'da, Ankara'da İzmir'de neyse görmüyor musun adam 100 liraya şey yapıyor toplu konut kira öder gibi 100 lira 100 lira, Diyarbakır'da izdiham olmuş. Ne yapsın millet, yıkıyorlar işte şimdi gene başladılar yıkmaya.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı'nın içinden çıkanlar daha çok Petek'e gidiyorlar herhalde?

Ahmet: Hep Petek yani bu 2009, 2019-2020'de 10-11 sene sonra herkes, en yakın Alaçatılı belki ben olcam belki burda. Çünkü içerler bitecek abim çünkü bitecek neden bitecek başladılar ara sokaklara da girmeye, ara sokaklara girdin mi tamam. Biraz da işte bu şey mevzuu varsa miras konusu oldu mu olay bitiyor.

Ayhan Melih: Peki kışın nasıl oluyor Alaçatı, bu insanlar üç ay geliyor herhalde?

Ahmet: Diyorum ya sana işte 4 ay ortalaması, 15 Mayıs - 15 Eylül ya da 15 Ekim gider bir daha da adam gelmez. Yani burda kış turizmini canlandırmak lazım.

Ayhan Melih: Sokaklar falan boşalıyordur...

Ahmet: İşte insanlar ona alışıyorlar işte, kışın bomboş arabayla gidiyorsun, kamyonla gidiyorsun işte ne bileyim motorla gidiyorsun in cin top oynar. Hele kış kıyamette akşam yatsıdan sonra zaten kahvede kalmadı eskisi gibi bir zaman gülüyorduk Çeşme'ye kahve yok diyor başımıza geldi. Vallahi bak ya kalmadı işte bir burda şey var bir de aşağıda Üzümcünün kahve var, 2 tane kahve var. İki de aşağıda var onları zaten hiç saymıyorum onlar ha varmış ha yokmuş. Evveli akşam ordaydım şaşırdım kaldım saat 8 buçukta her taraf kapalı dedim noluyor ya burası Karaköy mü dedim. Kadri Topal diyor. Ya hiç sorma bizim burası böyle yani demek istediğim şimdiki bu Alaçatı'daki şey yeni nesil okuyan okuyor birşeyler oluyor. Yani o da liseyi bitiriyor ondan sonra ver bir otele otel üç ay onun işi zor ama dedesinin babasının malı varsa arsası marsası varsa evi o hiç birşey yapmıyor abicim nasılsa dedemin tarlası var diyor nasılsa arsası var satacaklar.

Ayhan Melih: O zaman sizin eklemek istediğiniz birşey varsa son olarak?

Ahmet: İyi siyasete girmiyormuşsun.

Ayhan Melih: Yok girmek istiyorsanız sizi dinlerim.

Ahmet: Yok.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim o zaman.

1. Ahmet Girgin – Dressmaker

Ayhan Melih: Şimdi biraz şeyle başlamak istiyorum sizin ve ailenizin hikâyesini öğrenmek istiyorum biraz, Alaçatı'ya nerden gelmişler, ne zaman gelmişler hangi işlerle uğraşmışlar?

Ahmet Girgin: Alaçatı'ya şu an için nerden geldikleriyle ilgili fazla bilgim yok ama yeterli bilgim var Karaköy denen bir köyümüz var şu otoban kıyısı ordan geldik. Dedelerimiz burda daha doğrusu esas gerçeğini hani bilmiyorum da Yunanlılarla beraber oturuyormuş. Normal hani beraber yaşıyorlarmış, ondan sonra işte savaşlarla falan köyü terk edip Alaçatı'ya yerleşmişler.

Ayhan Melih: Hımm, bütün aileniz burada mıymış hepsi anneniz babanız?

Ahmet Girgin: Annem babam hepsi burda köken yörük galiba Türkmen göçmenlerinden mi ne oluyormuş esas hani yörük gibi birşey diyorlar onlara yörük müdür Göktürklerin şeyinden hani nerden geldilerse?

Ayhan Melih: Peki ne yapmışlar Alaçatı'da neyle meşgul olmuşlar, tarım hayvancılık?

Ahmet Girgin: Yani normal tarımla ama yani normal dedemin yaptığı şey kasaplıkmış. Normal dedemin köyde orda yaptığı kasaplık. Buraya gelmiş kasap dükkânı açmış ve ondan sonra ömrü vefa etmediği için.

Ayhan Melih: Kaç yılında Alaçatı'ya gelmişler Karaköy'den? Mübadeleden sonra mı?

Ahmet Girgin: Savaştan önce hani burda Rumlarla beraber yarakene kaçıyorlar Karaköy'e koşturuyorlar bunları orda kalıyorlar hani. Ondan sonra bir daha şey olunca buraya dönmüşler hani köy olarak. Yani öyle burda yaşamı sürdürmüşler.

Ayhan Melih: Sonra tarım falan yapmışlar mı hiç çünkü bir dönem Alaçatı'da herhalde tarım yapılmış çok?

Ahmet Girgin: Babamların tütün yaptıkları ha sonra öyle tarım işleriyle uğraşıyorlardı başka birşey de bilmezlikleri yok normal.

Ayhan Melih: Kaç yılına kadar tütün yapmışlar?

Ahmet Girgin: Burda 80, 85'lere kadar ondan sonra yasaklandı işte zaten burda yasaklanınca 85-86lara kadar yapıldı?

Ayhan Melih: Sonra ne yapmaya başladı insanlar, 85-86'dan sonra nasıl geçimlerini sağladılar?

Ahmet Girgin: Geçimlerini domates biber ekerek, yani normal zerzavatlan falan hani öyle şeyle falan geçindirmeye çalıştılar, tütün falan ekemediğinden dolayı. Kimse tütün ekemiyordu, kimse tütün ekemiyordu yasaklar falan hani ekiyorsun tütünü burdan Urla'da satıyordun, Uzunukuyu veya Urla'da. Yasak bölge olduğu için buraları.

Ayhan Melih: Peki siz hangi işlerle meşgul oldunuz hani tarım yaptınız mı sonra ne yaptınız?

Ahmet Girgin: Yani normal tarımda çalıştık. 77'ye kadar, 77'ye kadar şeyde hani askerden önce tarımlan uğraşıyorduk tütün falan herşey ondan sonra zaten askere gittik askerden sonra bir daha çalışmadım. Daha doğrusu şey olarak bu... 13-14 yaşında terzilik hem terzilik yapıyordum çıraklık artı tarlada tarımda babaya yardım, tütün falan bu tür olaylarda yazları devamlı kışın da meslek yapıyorduk yani.

Ayhan Melih: Alaçatı'da mıydınız kışın da?

Ahmet Girgin: Alaçatı'da.

Ayhan Melih: Peki bugüne kadar nerelerde oturdunuz Alaçatı’da Hacımemiş, Tokoğlu, Yenimecediye?

Ahmet Girgin: Sadece burda oturduğumuz yer Tokoğlu Mahallesi’nde.

Ayhan Melih: Peki bu hani son dönemde Alaçatı’da turizmle başlayan bir gelişme ve kalkınma var. Bunun hani size bir etkisi oldu mu? Mesela somut olarak komşularınız değişmeye başladı mı?

Ahmet Girgin: Bu süreçte çevre değişti. Tabi bazı rahatsızlıklar duyuluyor yani ne kadar olmasa yabancılar hani kendilerini kendileri gibi istiyorlar olsun senin burdaki yaşam tarzını beğenmiyorlar. Her halinle, çöp torbasını görüyor kaldırım diyor, yok bilmem nasıl deyim sana her türlü şeyi pislik yaratıyorlar hani. E tabi onların gelmesiyle bazı şeyler güzelleşiyor ama güzelliğin yanında getirdikleri de var hani bozuyorlar da. Şöyle birşey geliyor senin evin önünde torba görüyor bunu kaldırım diyor. Zaten bu Alaçatı’nın yaşam tarzı bu hani normal hani şey olarak başka da söyleyemeyecem...

Ayhan Melih: Şimdi bu peki Alaçatı’da tarihi kent merkezi dediğimiz Tokoğlu, Yenimecediye ve işte Hacımemiş, evler el değiştiriyor bir şekilde işte satılıyor, kiralanıyor siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz bu sürece nasıl bakıyorsunuz?

Ahmet Girgin: Valla şimdi onu nasıl değerlendiriyorsunuz, normal satılmaması gereken insanların yoklukları sattığı ama satılmaması gereken hani kiraya verip de daha iyi değerlendirebilir. Satan işte kaçıyor petek dediğimiz konutlara gidiyorlar konutlarda yaşamlarını sürdürüyorlar. Ama Alaçatı terk edilmiş bir köy haline kışın oluyor. Yani kışın kimsenin olmadığı bir yer. Haftasonları bıcır bıcır dolaşan insanlar fazla bir kalabalık olmuyor.

Ayhan Melih: Bu evlerin el değiştirmesi yüzünden mi?

Ahmet Girgin: E herhalde tabi. Zaten şu anda Alaçatı’nın bütün hemen hemen çoğu yeri satıldı. Biz oturduğumuz için fazla yabancı yok yanımızda Tokoğlu’da bizim ama şu anda 3-4 aile olduğu için fazla bir kalabalıklık yok hani ama yarın öbür gün bize de hani çık deyebilirler, iyi bir para teklif ettiler mi koşturabilirler seni de.

Ayhan Melih: Kimler alıyor bu evleri daha çok ne amaçla kullanıyorlar biliyor musunuz?

Ahmet Girgin: Yani çoğu rant, ticari şeylen kendilerine rant çıkarmak için, ucuz alıp pahalı satmak yani bunu İstanbulluların kurnazları mı desek artık yani onun gibi kurnazlar el değiştiriyor evler hani kendilerine rant çıkarıyorlar. 300 liraya alıp, 600-700’e sattıkları evler oluyor.

Ayhan Melih: Peki siz bu yeni açılan kafe-bar-restoranlara gidip otururmusunuz?

Ahmet Girgin: Maalesef bizi aşar, biz oturamayız çünkü bizi her yönden bozar.

Ayhan Melih: Bozar, aşar derken?

Ahmet Girgin: Fiyat, fiyat bakımından bizi, biz burda çalışıp da bir kafede oturup yiyemeyiz. Bir çay içemezsin, bir çay normal 2 milyon e biz burda 500-1 milyona içtiğimiz için içemezsin hani. Bir kahveyi 5 milyona, 10 milyona içemeyiz onun için mecburuz kendi bahçemizde oturup kahvemizi içiyoruz sabahları.

Ayhan Melih: Peki oraya gidenler kim, Alaçatılılar değilse kim gidiyor?

Ahmet Girgin: Alaçatı kalburüstü zenginler mi diyeyim hani orta tabaka değil bu normal İstanbul'un veya Ankara'nın büyük bürokratları o tür insanlar.

Ayhan Melih: Peki bu Peteklere gidiyor dediniz Alaçatı'dan çıkanlar?

Ahmet Girgin: Evini satanlar hepsi Sosyal Konutlar'da yaşamayı tercih ediyorlar ve gündüz normal zamanda bilem Alaçatı'nın içine inmemeye şey yapıyorlar artık oranın şeyi oldu küçük bir Alaçatı. Yani Alaçatı yerlisi değil de o yana kaçtı.

Ayhan Melih: Onlar Alaçatı'ya inmiyor mu sizin gözleminiz?

Ahmet Girgin: Haftasonları. Nasıl diyeyim Kermen'den gelirdi eskiden buraya onlar da haftasonları artık buraya düşüyorlar.... Alaçatı çok moderen.

Ayhan Melih: Peki bu yerleri işleten Alaçatılı yok mu?

Ahmet Girgin: Maalesef hiç yok. Kim var yok. Bir Salkım vardı o da yeterli değil yani. Zaten Alaçatılı açtığı zaman kimse gitmiyor ki isim, sadece bir isme yani kimindir falancanın yeri o tür şey hani. Alaçatı açtığı zaman zaten kayıp, iflas.

Ayhan Melih: O zaman çalışan Alaçatılı var buralarda, yabancılar işletiyor ama hani?

Ahmet Girgin: Yani şöyle diyeyim yeni nasıl hani bizim genç çocuklarımız falan şu an için bu sene önem verdiler garson falan onları çalıştırıyorlar. Ekseriyeti onları bilen dışardan getiriyorlar normal. Ama birkaç kafa dışında çoğu gene yabancı ağırlıklı çalışanların çoğu yabancı ağırlıklı.

Ayhan Melih: Peki siz de uzun süredir Alaçatı'da uzun süredir yaşamışsınız, sizin gittiğiniz yerler zaman içerisinde değişti mi? Siz nerelere gidiyorsunuz artık?

Ahmet Girgin: Biz normal artık hiçbir yere gitme şansımız yok, bizim gitme şansımız hiç yok. Biz sadece işimize, dükkânımıza gelip, Pazar günü dahi olsa yani dükkânımızda istirahatimizi veya evimizde istirahatimizi öyle gidebileceğimiz Alaçatı lüks olduğu için bizi alıyor.

Ayhan Melih: Sizin çevrenizde de böyle mi Alaçatılılar artık kendi kabuğuna mı çekildi?

Ahmet Girgin: Evet, çoğu insan hani gidemezsin hani kafede oturamazsın, oturduğun zaman da senin bütçeni sarsar. Yani bütçeni sarsar dediğim gidersen de yani bir günlük hani sene de iki sefer gidersen. Her haftasonu gidip de oturup da kafe gibi bir yerde.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'da yaşamak zorlaşıyor mu?

Ahmet Girgin: Şu an için zorlaşıyor. Alaçatı'da hani herşey, kira hani ekonomik yönden çok zor durumda yerlisi için.

Ayhan Melih: Kira dediniz siz burda kirada mısınız işletmenizde?

Ahmet Girgin: Evet kiradayız.

Ayhan Melih: Nasıl bu süreçte kiranız arttı mı azaldı mı nasıl değişti?

Ahmet Girgin: İki katına yani eski şeye göre hani Alaçatı normal kendi şeyinde kalmış olsaydı bu kiralarla normal hani herkes daha farklı yaşıyordu fakat şimdi şöyle deyim bu yabancıların gelişleri dükkanların kira artışları bizi çok etkiledi, yerliyi çok etkiledi. Yani yerliyi kimsenin ilgilenmediği fazla bir konu bu yerlilen kimse hani yabancı gelsin de boşver ne olursa olsun yani.

Ayhan Melih: Neden öyle?

Ahmet Girgin: Onu bizim başkanımızın düşünmesi lazım bazı şeyleri.

Ayhan Melih: Peki şey arttı mı bu kira iki katına çıktı peki geliriniz iki katına çıktı mı?

Ahmet Girgin: Hayır. Gelirimiz aynı bizim değişen bişeyimiz yok.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı'da dışardan gelenlerin kurduğu dernekler falan varmış. Bunlar ne iş yapar?

Ahmet Girgin: O dernekler sadece kendilerine yani nasıl diyeyim sana şimdi Alaçatı bilmem ne derneği var fakat hiçbir faydası yok Alaçatılı'ya falan değil sadece kendi bünyeleri içerisinde butik otelleri kendilerinin. Bir bakıyorsun herşey kendilerine ait yani derneği de kendileri şey yapıyorlar Alaçatılı'yı hani koruma lafında falan değil yani. Öyle diyorlar koruyoz da fakat öyle bir koruma şeyi yok. Bu nereye kadar gider böyle bilemeyiz hani.

Ayhan Melih: Peki siz kişisel olarak hani geleceğe ilişkin beklentiniz ne işletmeniz açısından?

Ahmet Girgin: Bizim geleceğimiz burda kapatıp artık boş mu gezeriz artık bilmiyorum bulamazsın artık dükkân falan bizim için zor oldu. Dükkân kiralari böyle arttığı sürece yerlisinin yaşama şeyi kalkıyor. Yani küçük bir esnaf gidersin burdan. Aynı kiralarla iş yapamazsın, yani bir terziliklen o paraları çıkaramazsın. Normal bir vatandaş kafeler için problem değil hani. Yani Alaçatı bu.

Ayhan Melih: Girişteki bir çay ocağı da kapatmış galiba, neden kapattı?

Ahmet Girgin: Kiranın yüksek oluşundan. Yani 18–19 milyar kira kahveden çıkarmaya uğraşırsan yerli, e noldu Çeşme'den Kumrucu Hikmet'i getirdi onun bünyesinde herkes artık o tür olaylar başladı Alaçatı'da. Yani Alaçatı'nın yerlisi her türlü burda kendine bir tane taş bulamaz hani dediğim gibi sosyal konutlar da dışarlarda olursun.

Ayhan Melih: Peki o kapatan çaycı ne iş yapıyor şimdi?

Ahmet Girgin: Çalışan kahvede şimdi, onun yanında çalışacak galiba, yanında çalışacak hani. Kirasını verecek hani üç beş kuruş da birşey parası, dükkân da onun üzerine olduğu için ama hani şey olarak ona çalışmış olacak.

Ayhan Melih: Peki siz hani son olarak Alaçatı için gelecekte nasıl bir gelişme düşünüyorsunuz? Alaçatılılar ve sizin bu süreçteki konumunuz ne olacak?

Ahmet Girgin: Bu çok düşündürücü bişey, hani Alaçatı'nın ne olacağını bilemeyiz hani bu Alaçatı böyle gider gideceği yere kadar gitcek. Çeşme'de bir zamanlar çok şaşalı idi. Daha önce eskilere dönersek Ilıca bir rant şeyi yüksekti. Bu belediye başkanlarından kaynaklanan bir olay Çeşme'ye kaydırıldı onu. E Alaçatı'yı İstanbullular artık İstanbullular diyoruz ama İstanbullular keşfettiler yani Alaçatı'yı da büyük bir şeye sürüklediler ve ne kadar gider bilemeyiz hani 1–2 sene daha devam eder ondan sonrası da hani sönebilir nasıl bir Bodrum nasıl birşey. Tahminimce benim görüşüm öyle hani yarın öbür gün mahrumiyet bölgesi olabilir buraları da hani.

Ayhan Melih: Peki İstanbullularla Alaçatılıların ilişkisi nasıl?

Ahmet Girgin: Yani onlar da para olduğu için yani rantı da buraya sürdükleri için herkes için ilişki fazla da bir zararları yok hani. Kalite olduğu için. Yani tabi ama onların yaşam şeyleri farklı hani bizim hani zor.

Ayhan Melih: Peki teşekkür ederim.

2. Alparslan Koparal – Geology Engineer – Candidate of the AKP in the 2009 and of the DP in the 2004 Local Elections

Ayhan Melih: Şimdi şeyle başlamak istiyorum, sizin ve ailenizin hikâyesini öğrenmek istiyorum. Alaçatı'ya nereden gelmişler, ne zaman gelmişler, nasıl gelmişler o süreci biraz öğrenmek istiyorum?

Alparslan: Şimdi benim ailem iki parça, baba tarafı anne tarafı farklı. Yani baba tarafı Arnavut, anne tarafı Kınalı yani Selanik göçmeni. Baba tarafı 1911 sanırım, dedem yaşı 17-18 herhalde şeyden geliyor bu göç sırasında Balkan Harbi'nden sonra daha doğrusu Balkan Harbiyle birlikte başlamadan 1911'de geliyorlar. Gülcemal sanırım, Gülcemal adlı bir tekneyle geliyorlar onu pek hatırlamıyorum ama onlar şeye geliyor, Urla'ya geliyorlar Priştina'dan işte çıkıyorlar. Şeyden Yunanistan tarafından biniyorlar herhalde gemilere. Sonra Urla'ya geldikten sonra yürüyerek Alaçatı'ya geliyorlar. Alaçatı'da işte kendilerine bir ev buluyorlar. O zaman tabi bazı Rumlar da varmış burada papazlar falan filan, oradan tabi evleri buluyor yerleşiyorlar ama ondan sonra şeyler Yunanlılar buraya gelince bunlar şeye gidiyor Urla'ya geçiyorlar, Urla'dan devam ediyorlar Manisa Salihli'ye gidiyorlar. Manisa Salihli'de bunların birkaçı öldürülüyor orada Yunanlılar tarafından öldürülüyor. O sırada dede bizim şey esir alınıyor Yunanlılar tarafından, Eskişehir'e tutsak alınıyor, Eskişehir'de işte birşeyde çalıştırılmış o zaman Yunanlılar çalıştırmış esirleri. Ondan sonra bizimkinler Manisa-Salihli'den Konya'ya geçiyor, Konya'dan Suriye'ye gidiyorlar.

Ayhan Melih: Yıllar...

Alparslan: Valla yılları tam olarak hatırlayamıyorum. Hatta ben bunları bilmiyordum geçen sene öğrendim, hiç meraklı değildim sordum. Pardon geçen sene değildi evvelki sene Çeşme Life Gazetesi gelip röportaj yapmıştı. Sonra ama oradaki bayan dediği sizin siyasi kimliğiniz var bilmem ne aile büyük hani haber yapmamız lazım. Eski resimleri ben buldum. CD'ye koydum falan. Ama dedi işte Çeşme Life CHP kontrolünde dedi, şimdi red de gelebilir dedi şeylerden. Çünkü iki başkan da şey yapıyormuş sayılar çıkmadan önce kontrol yapıyormuş. Farketmez dedim ben onlara sonra çıkmadı. Neyse onun için bunları öğrenmiştim. Suriye-Bumbuç'a yerleşiyor bizimkiler, tabi şeyle birlikte Kurtuluş Savaşı'nın bitmesiyle birlikte bunlar Suriye-Bumbuç'tan, trenle herhalde gidip geliniyor, Konya'ya dönüyorlar. Konya'dan şeye geliyorlar Manisa-Salihli'ye geliyorlar, dedemi arıyorlar. Ama şeyin başında da dedemin kardeşi var. Feris Çavuş diyorlar ona orada, Ferit'tir ismi, o daha küçükmiş işte 15-16 yaşında. Manisa-Salihli'ye dönünce işte Arnavut gençler papazı canlı canlı bağlıyorlar şey çalılar falan yakıyorlar papazı çünkü o papaz ölümüne sebep olmuş bazılarının, süngülemişler bizimkilerini otların altında, samanların altında. Tabi hep bunlar giderken yolda yaşamak için bir tane inekleri varmış, sırayla kollarına düğüm atıp bağlıyorlarmış, o inekte hep devam ediyormuş bu yolculuk esnasında. Bunlar şeyi öldürüyorlar ama dedemi arıyorlar yani Şakir Koparal'ı arıyorlar şimdiki soy ismiyle. Bulamıyorlar, bir duyum alıyorlar işte Arnavutlar şeyde toplanmış diye Agora bölgesi yok mu İzmir'de, orada gidiyorlar bakıyorlar bütün herkes orada yerleşmiş, çadırlar kurmuşlar falan sonra bir bakıyorlar dede de kurtuluyor Yunanlılardan Manisa-Salihli'ye geliyor, bulamıyor onları. Oradan o da duyuyor Arnavutlar orada, bunlar Agora'da buluşuyor hep birlikte. Tabi Alaçatı'ya takmışlar kafayı, ille buraya gelmeyi istiyorlar. Ama askeriye de bırakmış, Türk güçleri hani bu yana güvenlik için bu yana geçişi şey yapmıyorlarmış. Bunlar valiye çıkmışlar, vali demiş izin vermiyoruz geçemezsiniz falan, gidemezsiniz

Alaçatı'ya. Bunlar da kendi aralarında Arnavutça konuşuyorlarmış, boşver ya valiyi biz gece çıkarız yola diye. Tabi vali de Arnavutmuş, o anlamış. Siz ne diyorsunuz falan gibi demiş ama sonra vali demiş tamam, siz gidin görmeden. Bu Arnavut grubu takılmış kabile olarak, tabi bunlar hep kağıdı veya yayan geliyorlarmış, gelmişler Alaçatı'ya yerleşmişler ve hayvancılık işte bilmem ne. Zaten dikkat et hep Arnavutlar Alaçatı'da hep şey 'Ağa' diye geçer, işte Boşnaklar şey diye geçer 'Bey' diye geçer, Karacaovalılar sizler de 'Efendi' diye okumuş olarak geçersiniz, mesela siz de Hakkı Efendi vardır. Benim baba tarafında olay bu. Tabi bir de şöyle birşey var o zaman Alaçatı'da tek partili sistem zamanında herkes CHP'li, valla yanlış söylemeyeyim ama dedem de ilk muhtarım mı atmayayım bunda emin değilim yalnız. Belediye başkanı değilmiş, bilmem ne ocakları varmış, tam bunlarda bilgim olmadığı için ben sana yanlış bilgi vermeyeyim. Sonra işte çok partili sisteme geçiliyor. Çok partili sistemde Arnavutlar şeye kayıyor Demokrat Parti'ye kayıyor. CHP'liler yani bizimkinlerde CHP'li, kaçış sebebi Boşnaklar. Boşnaklara olan şeyden işte kin mi diyeyim o zaman çok Boşnaklarla kavga ediliyormuş, Boşnaklar da işte biraz zulümcüymüş oradan isyan etmişler, istemeye istemeye Demokrat Parti'ye geçmişler.

Ayhan Melih: Öyle bir gerilim var yani bu ayrımın başlangıcında?

Alparslan: Tabi yoksa kimse Demokrat Parti'li canı isteyerek olmamış, onlardan kaçış için oraya kaymışlar. Özellikle Hakkı Efendiler mesela, Hakkı Efendiler onlar da mesela, senin soyun yani, CHP içerisinde Boşnaklarla çok büyük kavga yaşamışlar. Bunu bana anlatan da Hakkı Efendi'nin torunu Hakkı, sizin akrabanız. Yani onlar hep bir CHP içerisinde bir kavga olmuş. Boşnaklara karşı işte Karacaovalılar, işte Arnavutlar bilmem ne, bunlarla hep ters düşmüş. İşte bazı kısmı kalmış onlarla yarışa girmiş, bazıları da öbür tarafa geçmiş. Olay bu. Anne tarafına gelince, annemler de anneannem 5 yaşında Afet Bayır tabi evlilik soy ismi Afet Yağcı çocukluk şeyi. Onun da babası Yağcı Mümin Ağa, o da işte genç yirmili yaşlarında, onlar da ne zaman gelmişler valla 24 mü 25 mi öyle gelmişler Yunanistan'dan, mübadeleyle gelmişler. Arnavutlar önce gelmişler. Tabi Arnavutlarla Boşnaklar aynı zamanda gelmişler zannedersen çünkü ikisi de Balkan'da olduğu için. Sonra bizimkinler geliyor işte, bir kaçı o sıra şeye alınıyor, bu birkaçı gelememiş dedemin kardeşlerinden falan onlar şeye gitmişler Trablusgarb'a bir daha da geri dönmemişler. Hani diyorlar ki belki orada da halen yaşıyorlar, belki de öldü diyorlar, öyle bir bilinmezlik var orada. Geliyorlar işte onlar da tütün mütün getiriyorlar klasik şeyler, tütünü buraya Kınalılar getirdi ya, yaktılar milleti burada yıllarca tütüncülük yaktılar. Sonra yağneleri oluyor işte Yağcı Mümin Ağa'nın burada, oradan geliyor zaten soy ismi de. Bu fanatik CHP'li anneannemin babası, baya da sponsorluk yapıyor bu konuda. Alaçatı Spor Kulübü'ne önderlik yapıyor, para veriyor işte kulübün masrafları için sonra... Ha tabi bir de anneannemin anlattığı 2-3 sene önce öldü anneannem o zaman anneannem ölünceye kadar CHP'li idi ama tabi hep bize oy verdi o ayrı konu. Ama ben hep babadan Halkçuyum ama tabi CHP demiyor o Halk Partisi çünkü 5 yaşında şehitlikte Atatürk gelmiş hatta bugün Mehmet Culum var kitap yazıyor ya onun da şeyini okudum o da diyor ki Alaçatılılar yolunu kesmiş geldiğinde diyor, işte Şehitlik'in orada olmuş bu olay, eski İzmir yolunda. 5 yaşında onu gördüğünü hatırlıyordu yani söylüyordu sürekli. Yani hatırladığı CHP değil aslında hatırladığı o Atatürk'ün yaptığı halk hareketi, ondan bahsediyor bu eski insanlar, şu anki CHP ile alakası yok zaten o halk düşüncesinin. Neyse bunlar büyüyor işte tabi gerginlik devam ediyor, işte o zaman diyorlar ki kahvehaneler bile ayrı işte CHP-Demokrat Parti kahvehaneleri falan ayrı. Bizim sülalede ilk amcam vurgunu yapıyor şeye Gençalp'lerden Hayriye yengem var Barış'ın annesi Boşnak. Allah diyorlar işte kavga çıkacak savaş çıkacak, birşey olmuyor. Sonra annem de babam da evleniyor, bizimkinler şeyde kalıyor şimdi babamlar da Demokrat Parti'li, o zaman 1968'de de babam 29 yaşında seçime giriyor, evli ama annemle ve bizimkinler Demokrat Parti'ye oy veriyor Kınalılar, öyle diyeyim sana damat olduğu için. Böyle böyle işte buralara kadar geliyoruz. Yani fazla tarihi bilgim yok bu konuda, merakım olmadığı için.

Ayhan Melih: Şeye dönelim bu tarih girişinden sonra siz kendi hayatınızdan bahsedebilir misiniz biraz? Nerede okudunuz, ne yaptınız, şu anda hangi işle meşgulsünüz? Son dönemde işinizde bir değişiklik oldu mu hani Alaçatı'da bir değişim yaşıyor?

Alparslan: Benim öyle bir değişimim şu ana kadar olmadı niye olmadı çünkü benim meslek dalım şeye uygun değil yani değişime uygun değil. Benim meslek dalım mühendislik olduğu için o yolda da pek değişiklik olmaz sadece hızlanır veya yavaşlar inşaat alanı. Ben Alaçatı’da Fahrettin Altay İlköğretim Okulu’nda okudum. Sonra ortaokulu da Alaçatı Ortaokulu’nda okudum, oradan Çeşme Ertan Lisesi’ne geçtim. Ertan Lisesi’nden de Dokuz Eylül Üniversitesi’ne Mühendislik Fakültesi Jeoloji Bölümü’ne geçtim. Bitirdik, oradan Ardahan’a askerliğe 8 ay, o baya yorucuydu. Oradan, ha zaten ben üniversiteden mezun olduğum gibi açtım ofisi. 99 yılında ondan sonra ben şeye gittim askere gittim 2000 yılında gittim. Aslında kötü yaptım önce bittiği gibi okul askerliğe gitmek lazım çünkü o bir dert, hep kalıyor. Ondan bir şekilde hemen kurtulmak lazım çünkü bir müşteri potansiyeli yaptık, bir geldim herşey dağılmış, herşey laçka olmuş. Başka da birşey yapmadık. Tabi bir de girdik 2004 seçimlere girdik, başımızı bir soktuk çıkaramıyoruz zaten.

Ayhan Melih: Şeyi sormak istiyorum Alaçatı’da son yıllarda bir değişim yaşanıyor hem ekonomik hem toplumsal hem de mekânsal olarak bu gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Alparslan: Şimdi aslında gelişim kötü değil gelişim iyi, tabi bu gelişim herkese yansımıyor öyle birşey var. Yani Alaçatı’da bir bakıyorsunuz, Alaçatı’da iki üç tane cadde var, işte cadde var, ticari olarak yükselen cadde var buralarda kırık dökük evi olan ya da bunlara paralel sokaklarda malı mülkü olan adamlara gün doğdu ve bu aileler başladı yükselmeye dikkat ediyorum yani. Ha tabi bir de şu var insanlar evlerini kiraya veriyor, o cadde de olmasa dahi veremiyordu şimdi veriyorlar. Yazlığını veriyor on milyara ama kışın o para ile geçiniyor hiçbir işi yoksa. Gelişim güzel kötü değil yani, her zaman artışı var. Alaçatı’nın gelişmesi zaten kişilere bağlı değil. Alaçatı’daki gelişimin ilk şeyini bu İstanbullu diye tabir ettiğimiz Taş Otel Zeynep Hanım mesela onun yanındaki iki üç kişinin attığı adımdır. Ha tabi şu var, görünmeyen birşey var mesela belediye yönetimi olarak bu adımın atılmasında Remzi Özen’i kişisel olarak sevelim sevmeyelim, partisini tatalım tutmayalım bu adamın şeyi var yani onun ilk startı var, ateşleyici etkisi var. Niye var insanlara mesela yardımcı oldu insanlar tadilatlarını, işte belediyenin yoluyla yap geç, yap geç çünkü adamlar parasızdı. Verdiler izinler verildi yapıldı, ne oldu bu bir hızlandırmaya geçti çünkü ivme biliyorsun katlanarak gider, hız da bu ivmeye bağlı olarak artar. Mesela Alaçatı’nın güney batısındaki bu taş oteller bölümü, her ne kadar şimdi altyapısı yapılmassa da o çok büyük eksi bence çünkü dışarıya veriliyor atıklar, su problemi var. İşte insanlar kuyuyla su almak zorunda altta tuzlu su var. Ama kuyudan da su alamıyor çünkü septik sızdırmalı septik sistemi var, kanalizasyon sistemi olmadığı için. Bunlar tabi eksiler Alaçatı için ama işte o bölgenin planlaması Remzi Özen zamanında yapıldı. Remzi Özen zamanında oranın, çünkü bazı şeylerin planı önceden yapılır ama kimsenin farkında olmadığı bir zamanda yapılır bu daha sonra çıkar, tabi daha sonra çıkınca da başkaları bunu sahiplenir, ben yaptım havasına bürünür. Ben şu anki Muhittin’e söylüyorum, Muhittin Dalgıç’a. Atıp tutuyor ya ben yaptım diye hikâye bunlar o yapmadı. Bu Remzi Özen zamanında atılan temeller şimdi fişkırtıyor. İvme de hızı iyice arttırıyor. Bugün Muhittin değil Ahmet, Mehmet kim gelirse gelsin belediyeye Alaçatı’nın hızı durmaz. Alaçatı gelişimin içine girdi kimse bunun karşısına çıkamaz. Tabi, tabi burada şimdi dediğim gibi şeyler var negatif etkileri var. Negatif etkileri dejenarasyon, Alaçatı’da gençlik bitmiş vaziyette. Alaçatı’da herkes uyuşturucu kullanıyor, gençler hap kullanıyor falan herkes biliyor ama kimse söylemiyor tabi. Alkol tüketimi belki bin katına çıktı, gencecik 15–16 yaşında çocuklar birayla dolaşiyor elinde. Bir de şöyle birşey var yazın ultra liks insanlar geliyor Alaçatı’ya. Alaçatılı genç de zannediyor ki ben de onlardanım. Tabi yani insani olarak onlardan olabilirsin ama bir de ekonomik eşitlik var. Çocuk gidiyor pazardan bir şapka alıyor bilmem ne marka hah diyor şapka olarak benzedik, bir tişört çekiyor zaten hepsi feyk şeyde pazarda, tişört de oldu. Bir şort çekiyor, bir parmak arası terlik aynıyım diyor. Bir de feyk gözlük takıyor hiçbir farkımız yok diyor. Ama bu öyle değil adamın cebi boş, arkada aile kötü niye işte birbirlerine bakamıyorlar, yemek içmek ha dışarıda güzel ama evde ne yiyor bu adam? Yani bunlar gençlere kötü bir ortam yaratılmasına neden oluyor bu ortamlar, Alaçatı’daki gelişim. Tabi bunu aşar mıyız, aşamaz mıyız ne olur orada biraz soru işaretleri var.

Ayhan Melih: Peki bu bıraktığınız yerden devam edeyim o zaman madem söz oradan açıldı. Bu yeni gelenleri, evlerin el değiştirmesini nasıl değerlendiriyorsunuz? Oradaki toplumsal yapı ve mekânsal yapı dönüşüyor bir yandan, oradan Alaçatılılar çıkıyorlar. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Alparslan: Mekânsal değişiklik olduğu gibi dediğim gibi toplumsal değişiklik de oluyor. Toplumsal değişiklik nasıl oluyor bir kez Alaçatılı denen birşey kalmıyor.

Ayhan Melih: Onu da sorayım o zaman, Alaçatılı dediğiniz kimdir?

Alparslan: Alaçatılı nedir... Şimdi bir duygusal söylemim var, bir de siyasi söylemim var. Siyasi söylemim burada 12 ay kim yaşıyorsa buralıdır. Duygusal söylemim buralı doğduğum için, buralı olduğum için yani 3 kuşak burada olduğum için Alaçatılı demek dedesi burada doğmuş demektir ya da buraya göç etmiş o zamanlar. Yani Cumhuriyet'le buraya gelmiş insanlardan bahsediyorum. Bir de Alaçatı'da şu var Alaçatı'da herkes cumhuriyetçidir, kimse cumhuriyete karşı değildir. Tabi ben parantez açayım ben bu son dönem Ak Parti'den aday oldum ama biz Ak Parti'ye oy vermedik, biz kendimize oy verdik. Ama şunu da söyleyeyim Ak Parti için, belki alakası yok ama Ak Parti'de ben Cumhuriyete karşıtlık falan da görmedim. Bilmiyorum belki İstanbul'da belki başka yerlerde vardır. Ne karım, ne sülalem, nbiz hiçbirimiz Ak Partili değiliz, bizim kökümüz kırat, biz Doğruyol'cuyuz ama Demokrat Parti'liyiz yani. Ama Ak Parti'nin içinde hiçbir şekilde Cumhuriyet'e karşı Atatürk'e karşı birşey görmedik. İzmir'de de görmedik yani belki de biz göremiyoruz, bilmiyorum ama öyle hiçbir şey hissetmedim. Öyle baskı, bizi ne arayan ne soran birşey olmadı şartlar öyle gerektirdiği için Ak Parti'den girmek zorunda kaldık. Pişman da değiliz çünkü biz kendi yolumuzda yürüyoruz, biz ülke siyaseti yapmıyoruz biz belde siyaseti yapıyoruz.

Ayhan Melih: Bu şeyde kalmıştık en son Alaçatı'daki evlerin el değiştirmesi...

Alparslan: O şeyden girdik ya Alaçatılı olmak o ruh gidiyor bir kez. Kaybetmek üzereyiz zaten şu an. Mesela güncel birşeyden bahsedeyim, yeni dükkânlar yapıldı. O düğün salonu yıkıldı falan, tamam düğün salonu hani bina olarak estetik olarak uymuyordu sisteme ama şu vardı, o düğün salonu altında insanlar toplanıyordu. Kahve karşıda çay ocağı, Mümin'in dükkân, berberler, karşıdan atışmalar, insanların birbirlerine şaka yapmaları, bağarıp çağarmaları, bir atmosfer vardı, Alaçatı atmosferi vardı o yok artık, o bitti. İşte bak buradan girebiliriz, mekânsal değişiklik toplumsal değişikliği hemen ardından getiriyor. Bu güzel bir örnek oldu bunun için yani buna şöyle diyelim Feridun Tezcan'a da sorarsanız, Feridun Tezcan da hergün o ortamın içindeydi. Düğün salonunun altında okey oynuyordu kahvede, karşıdan Mümin'e bağırıyordu çağırıyordu o oraya bilmem ne çaylar geliyordu kakara kikkiri şimdi kaba tabirle şunu söylemek gerekir bir kavga dalaşı falan filan olsa herkes birden müdahale ediyordu. Ha kavga etmek iyi midir değildir, ben bunu başka anlamda söylüyorum ama bir savunma sistemi kendi kendine, nasıl vücut kendi kendine otomatik oluyor, şimdi öyle birşey yok. Geçen sene bir grup genç, Kürt grup diyeyim sana, geldiler ellerinde bıçaklar bütün dükkânlara girdiler, kırdılar, döktüler, kimse birşey yapamadı. Neden birliktelik yok, tek tek geliyorlar dükkânlara, Alaçatılı bir çocuğun ensesine bıçak batırdılar filan. Tabi bu da konuyla ilgili değil ama ne oluyor zayıflıyorsun, toplumsal değerler olarak zayıflıyorsun, dayanışma kalmıyor bir kez. Bu mekânsal değişiklik ister istemez toplumsal değişimin negatif yönde olmasını da getiriyor. Yani o barlar sokağımı alalım mesela ele kışın bir allahın kulu yok. Bir allahın kulu olmaması demek bireyin toplumsal bu Alaçatılı bireyin orada kendini tedirgin olarak hissetmesi, yalnız hissetmesine neden oluyor. Ne oluyor kendi kendine psikolojik olarak kendini Alaçatı'dan dışlanmış hissediyor, ne oluyor bir psikolojik çöküntü de başlayacak yakında. Bak bu, bu zaten ilk başladı ama bu devam edecek. Ha diyeceksiniz şimdi değişimi nasıl değerlendirecez, değişim bize artı mı eksi mi bunu herkes artık kendi kafasına göre değerlendirecek. Çünkü değişimin önüne kimse geçemez Alaçatı'da yani bu mekânsal değişimlerin önüne kimse geçemez. E tabi bu da otomatik olarak bireysel kişisel değişimlere de toplumsal değişikliği de sağlayacak. Dön dolaş kimse bir yere varamayacak diye düşünüyorum ben. Yani biz ne dersek diyelim bir rüzgâr

bizi alıp bir yere götürecektir, bunun sonucuna da herkes katlanacak. Bazıları bundan iyi yararlanacak bazıları zarar görecektir. Bunu da toplu şey olarak düşünün, doğanın doğal seleksiyonu olarak düşünün bazıları yaşayacak bazıları ölecek.

Ayhan Melih: Şey dediniz bu Alaçatı boşaldı dediniz. Oradan çıkanların gittiği bir yer var Alaçatı'da, Sosyal Konutlar. Burada Alaçatı'nın tarihi kent merkezi ile Sosyal konutlar arasında bir ayrışmadan bahsedebilir miyiz?

Alparslan: Evet var, doğru tespit. Niye doğru tespit, bir kez bu mekânsal değişiklikle Alaçatı eski kentsel yapının içindeki toplumsal değişikliğin arasında binlerce fark var. Nasıl binlerce fark var, bir kez değişimle gelen insanlar yani biz onlara Alaçatılılar olarak ne diyoruz İstanbullular diyoruz kaba tabirle, hâlbuki değil yani. Bir bakıyorsunuz Edirneli de var, Ankaralı ama hep bir isim verilmiş İstanbullu. İstanbullular zaten o tabirle söylüyorum, İstanbullular Alaçatı'daki yaşayan bizleri ya da o eski mekânsal insanları kabullenmiyorlar bir kez, onu ben çok rahatlıkla görüyorum.

Ayhan Melih: Böyle bir gerilim var mı Alaçatılılar ile İstanbullular arasında?

Alparslan: Var, var. Zaten şimdi aralarında bunlar bir dernek kurdu, yeni gelenler. İşte Alaçatı Turizm Geliştirme falan filan derneği, bu dernekte bunları da konuşuyorlarmış açık açık. İşte bir örnek var mesela haritacı, şey var Özlem onun kardeşi Yeşim var onun bir dükkânı var, o bir gün şey demişti bize çarşıda karşıdaki İstanbullu dükkânı açmış. Onun da dükkânı var aman demiş bu Alaçatılı ile fazla muhatap olmayın demiş, biz kendi aramızda böyle dayanışma kuralım, bu en basit örnek. Bir de toplantılarda da bunu dile getiriyorlarmış kendi aralarında, işte köylülerle fazla muhatap olmayın falan filan.

Ayhan Melih: Peki o kurdukları derneğe üye olan Alaçatılı var mı, hiç tanıdığımız, bildiğiniz, duyduğunuz?

Alparslan: Valla bildiğim benim Ömer Önal vardı galiba, Metin Akalın vardı, İbrahim Topal var, başkaaa şu an aklıma gelenler bunlar.

Ayhan Melih: Peki ne yapıyor o dernek tam olarak bir bilginiz var mı?

Alparslan: Ya işte amacı şey yeni gelen insanların bir arada bulunması, birbirleriyle dayanışma kurması, tanıtım bir kitapçık yapıyorlar her yaz, mekânları tanıtan bir kitap yapıyorlar. Bunu nereye veriyorlar onu da bilmiyorum da esnaf kendi kendine mi veriyor ne yapıyor.

Ayhan Melih: Şeyi de sorayım o zaman Alaçatı'nın içinde yaşıyordunuz herhalde daha önce, hangi mahallesinde?

Alparslan: Hacımemişte. Buraya geldim sonra 2006 Mayıs.

Ayhan Melih: Aileniz hala Hacımemişte mi yaşıyor?

Alparslan: Yok burada.

Ayhan Melih: Peki şimdi sizin oturduğunuz yerde kim oturuyor mesela? Sizin sattığımız kullanım amacı değişen yerler oldu mu?

Alparslan: Yok bizim, biz daha kimseye vermedik. Ev daha boş, yazları bir iki aylığına kiraya veriyoruz o kadar.

Ayhan Melih: Daha dediniz vermeyi düşünüyor musunuz? Böyle bir teklif gelse size nasıl bakarsınız?

Alparslan: Tabi herşey ekonomik, demin de dedim ki hiç birşeyin önüne geçemezsin. Şimdi Hacımemiş Mahallesi'nde bu patlama olmadı, Tokoğlu Mahallesi'ndeki o Kemalpaşa Caddesi'ndeki patlama Hacımemiş Mahallesi'nde olmadı ama eli kulağında birkaç sene içerisinde olacak diye düşünüyorum. Bizim orada yol üstünde işte iki katlı binamız var, karşısında da var bir tane. Veririz yani niye vermeyelim. Bir de şu var şimdi binalar genelde Alaçatı'da hep şey kardeşler arasında bölünmüş, hisseli. Şimdi herkes bir beklenti içerisinde paylaşmıyorsun binaları ne olacak kiraya verilecek ki kira arada dağılacak. Çünkü parayı dağıtmak daha kolay. Binayı kesip bölemiyorsun, e biri de satın alamıyor büyük para çünkü kiraya elbette verilecek. Yani bu gelişime karşı olamayacağım, olmak istesem bile olamam.

Ayhan Melih: Peki şeyi sorayım, bu Alaçatı'da yeni açılan bir sürü kafe, bar, restaurant gibi yerler var Alaçatı'da. Buralara mesela siz kişisel olarak gider misiniz? Giderseniz sık sık gider misiniz? Gitmiyorsanız neden gitmiyorsunuz?

Alparslan: Hiç gitmiyorum, yani bu yeni açılan dışarıdan gelen insanların, İstanbullu diye tabir ettiğimiz insanların açtığı mekânların hiçbirine gitmiyorum. Zaten gidemeyiz de yani gitsek bile bir kez gideriz çünkü çok pahalı hepsi. Bizim boyumuz belli, kilomuz belli bizi aşar oraları. Ha tabi şu var siyasi kimliğimizden dolayı merhabalaşıyoruz, oturuyoruz o var, giriyoruz ama oturup mekânı bir turistik amaçla kullanmıyoruz yani. Gittiğimiz yerler yine Hacımemiş mahallesinde kahve, yani orijinal Alaçatılıların gittiği kahveye gidiyoruz. Yukarıda bu Tokoğlu'nun üstünde Mümin Sezgin'in oralardaki yeni açılan kahvelere gidiyoruz, eşimizin dostumuzun dükkânına gidiyoruz.

Ayhan Melih: Bu caminin çevresinde oluşturulan yeni meydandaki kafe-barların daha sosyo-ekonomik olarak daha alt sınıftakilere hitap ettiği ancak Kemalpaşa aksındaki restoran ve barların daha üst sınıfa hitap ettiğini ifade ediyorlar katılır mısınız?

Alparslan: Doğru, zaten fiyatlardan belli. Dün de biz oturduk orada cenazemiz vardı. Yani genelde ben cenaze sırasında oturuyorum ben oralara da fiyatlar normal. Genelde de bakıyoruz geçerken hep bizim ayarımızdaki insanlar orada oturuyor. O üst tarafta oturan yok, bilmiyorum herhalde insanlar otomatik olarak oradan uzaklaştı ya da uzaklaştırıldı. Tabi benim düşüncem de şu eğer bir sosyal devlet varsa sosyal devlete de yaşam stilini düşük gelir seviyesi olan insana göre ayarlamak lazım. Benim mesela bu da konuyla ilgisi yok mesela ama ben seçimde başarılı olsaydım, kazansaydım eski belediye binası olan Sailors'ı boşalttıracaktım şu anki arkadaştan. Onunla hiçbir derdim yok onu da söyleyeyim, hiçbir problemim yok, merhabalaşırım. Ama ben her ne kadar sağ partiden girsem de benim düşüncelerim hep halk üstünerdir yani sosyal demokrasiye inanan bir insanım ve her partinin altında sosyal demokratlık olmasına inanıyorum ama ya da ona sosyal halkçılık da deyin ne dersiniz deyin ama bu zaten partisel birşey de olmamalı. İşte Atatürk'ün zamanında yarattığı o halkçılık duygusu oydu. Yani millet ve halk, Türk milleti, halkçılık da haklar yani.

Ayhan Melih: Şeyi sorayım o zaman siyasi geçmişiniz de olduğu için ...

Alparslan: Ben ne yapmak isterdim onu anlatayım, kaldığım yerden devam edeyim. Niye o arkadaşına boşalttıracaktım işte o hani itilen insanlar var ya eskiden her kahvede foterli yaşlı bastonlu amcalar vardı dedeler vardı onu yaratmak istiyordum ben. Alaçatı'daki o Sailor's oteli boşaltıp alt katını Alaçatı Yaşlılar evi ya da Yaşlılar Kırathanesi ya da ne bileyim dedeler kırathanesi bunun gibi yani tartışılabilir isimler. Böyle birşey yine bastonlu insanların oturduğu bir yer olarak hayal ediyordum, üst katını da Alaçatı Gençlik Klubü olarak düşünüyordum. İşte gençler gidecek orada ortam sosyal bir ortam yaratılacaktı. Onun yanındaki o şu anki Ziraat'in olduğu bölüm Alaçatı Turizm Enformasyon Bürosu olarak düşünüyordum. Çünkü turizmden bahsediyoruz kim öyle bir şeyimiz yok çalışan bölümümüz yok. Yani ben şeyle karşılaştım iki üç sene önce taksii durağındayım Yunanlılar geldi rehberi ingilizce konuşuyor aman beni gösterdiler işte ingilizcedir. Konuşuyoruz adam dedi işte Yunanca isimleri var mı sokakların işte

filan filan ha dedim yok. Dedi enformasyon bürosu yok mu hani oradan bilgi alalım kazansaydım dedim olurdu. Ne demek istiyorsunuz dedi, kısaca anlattım böyle böyle. Yani yok orada insanlara da sordum dediler ki ne dediler dedi, dedim ki işte böyle böyle ha iyi dediler onlar da CHPLi arkadaşlardı. İşte söyleyelim Muhittin'e dediler bir masa koyalım üstüne danışma yazalım. Şimdi böyle bir bakış açısıyla Alaçatı hiçbir yere gelemez. Beyaz örtüyle masayla olacak iş değil bu. Bir kez Alaçatı gençleşmesi lazım, Alaçatı gençleşirse niye söylüyorum, Alaçatı senin, balıkçı Sabri'nin oğlu bunlar akıllı insanlar tamam mı bunların Alaçatı'da olması lazım. Ben sana şöyle söylüyorum tabi senin çalışacak, mekansal olarak çalışacak yerin orası yani ha tabi belli bir doyumdan sonra buraya zıplaman lazım ama çok geç kalmaman lazım. Niye geç kalmaman lazım çünkü gençler çok idealist. Ben 29 yaşında siyasete girdim, 29 yaşında ben daha idealistim, her gün yitiriyorum idealistliğimi, adım adım kaybediyorum. Bana ne dediler niçin 29 yaşında aday oldun. Ben bekardım ya. Gerçi bir de duygusal birşey de vardı, babam da 29'da girmiş ama genç gireceksin ki birşeyleri değiştiresin. Bak bu seçim biraz daha şeydim ha daha yüksek oy aldım ama idealizimden biraz uzaklaşmaya başladım. Hayat girdi devreye bilmem ne falan filan. Belki 5 yıl sonra girerim girmem onu da karar vermedim daha ama biraz daha uzaklaşırım gibime geliyor idealizimden. İşte o yüzden Alaçatı'daki bütün gençlerin de özellikle dışarıda olan gençlerin buraya gelmesi lazım, akli kafası çalışan, Alaçatı'ya birşey verebilecek insanların buraya gelmesi lazım. Bir de Alaçatılı akıllı insandan, yetişkin insandan, yetişkin gençlerden korkmaması lazım. Aman o gelir benim ayağımı kaydırır, böyle düşündüğümüz sürece Alaçatı bir arpa boyu yol alamaz. O yüzden ben siyasete girdim, ben siyaseti inanın bu kadar sevmiyom, yemin ediyom sevmiyom. Ben o gün bu Fare Kapanı Operasyonu oldu, ben ilk öğrenen ben oldum sabahın beşinde, ilk otobüsçü aradı beni böyle böyle. Ben o kadar bozuldum, kustum ben iki gün, iki gün kustum yani depresyona girdim ya. Benimle ilgisi yok ama giriyorsun yani. Ben bir hafta Alaçatı'nın içerisine girmedim arkadan şuradan Sakızlar Caddesi'nden büroya gittim geldim aman gözükmeyeyim diye, o ortamın içine girmeyeyim diye. Ama öyle de böyle de düşünüyorum taşınıyorum kardeşim o girmezse bu girmezse kim gelecek. Bir de herkes şundan bahsediyor, Atatürkçülükten bahsediyor, cumhuriyetten bahsediyor ama adam demişki benim ismimi söylemeyin demiş, beni anlayın demiş, gençlere emanet etmiş sen sarıl demiş ülkene bir de böyle birşey var. Yani benim karşıma çıkıp Atatürkçülükten bahseden işte ağzına Atatürk'ü sakız etmiş insanlara karşı otomatik bir kinim oluşmaya başladı. Bunu düzeltmek için de benim gibi diğer işte senin gibi diğer gençlerin de şey olması lazım el vurması lazım Alaçatı'ya. Gelip hey kardeşim noluyo burda ya yeter artık denmesi lazım. Bir de şeffaflaşmak için mutlaka gençlere ihtiyacın var. Bak yaşlılar bunu yapamaz çünkü yaşamsal politik ilişkileri birbirine o kadar grift olmuş ki çözemezsin sen onları. Ama gençler daha çok ayrı, çok şeffalar kendileri. Alaçatı'da şimdi demin söylediğine geleceğim Alaçatı'daki en büyük sorun konuşmamak, Alaçatı hiç birşeyi konuşmuyor. Benim de onla ilgili projelerim vardı 2004'ten beri benim yine yazdığım kitapçıkta 2004'teki yazdığım birçok şeyin yine aynısını yazdım, yine aynısını iddia ediyorum; Alaçatı'da kardeşim yönetim iki üç haftada bir halkla birlikte neyin olup olmayacağını tartışması lazım şeffaf olarak.

Ayhan Melih: Ben de onu soracaktım karar alma süreçlerine katılım sağlanıyor mu diyecektim...

Alparslan: Katılmıyor işte, bak onunla ilgili benim 2004'te yazdığım bir projem var, 2004'teki kitapçığıma da gösterebilirim 2009'dakini Alaçatı Danışma Kurulu proje hayali var benim, bu benim hayalim. O nedir, 6 tane mahalle var, 6 tane mahalleden ya 6 ya da 5 ya da 10 kişilik gruplar seçilip ne eder işte 50-60 kişilik bir grup üç haftada bir iki haftada bir, onlar başladıktan sonra kararı alınabilir. Oturup Kültür Merkezi'nde sorunlar nedir, acil olan şeyler nedir, bunları tartışıp, yazılı baya yazılı imzalı bunu Belediye Meclisi'ne iletmek lazım. Aynı zaman da iki ayda bir veya bir buçuk ayda bir belediye başkanı ve yönetim kurulu üyeleri yani meclis üyeleri bu halkla birlikte halkın önünde herşeyi tartışması lazım. Çok basit söylüyorum kara bir tahta konulur, basit anlamda söylüyorum anlaşılması için, kurup tek tek maddeler halinde bunların yapılıp, hangisinin öncelik olarak yapılması, hangisini yaparsak bizim için daha iyi olur bunun halk olarak halkla birlikte tartışılması lazım. Böyle yuvarlak konuşarak bakarız, yaparız, 'yapciiz, etciiiz' ile olmuyor bu işler. Yani herşeyi basite indirmek lazım.

Ayhan Melih: Şimdi söz belediyeden açıldı madem oradan devam edelim. Şimdi belediyenin belli uygulamaları, projeleri var bunlar içerisinde bulunduğu ÇALBİR ve ALÇESU. Kamusal bir hizmet olan suyun sunumu şu anda Alaçatı'da farklı bir yapı tarafından sağlanıyor. Bu konuda neler biliyorsunuz ve düşünceleriniz neler? Su fiyatı konusunda ne düşünüyorsunuz?

Alparslan: Şimdi şöyle söyleyebilirim, her ne kadar, ben bunların iç yapısını bilmiyorum.

Ayhan Melih: Böyle bir bilgilendirme de yok...

Alparslan: Yok, bir kez halk ÇALBİR'in ne olduğunu bilmiyor. ALÇESU nedir bilmiyor. Çünkü kimse halkı toplayıp, bakın arkadaşlar ÇALBİR budur, bizim yönetim kararımız böyle alınıyor, şu kadar hissemiz var içinde belediye olarak ALÇESU nedir, ALÇESU bizden ne alıyor, topladığı paranın yüzde kaçını komisyon olarak alıyor böyle birşey yok, bilmiyorum açık açık. Kulaktan dolma, bir de işte siyasi olarak oradan buradan aldığımız bilgiye göre söylüyorum. ÇALBİR'in olması lazım ama ona katılıyorum. ÇALBİR gibi bir faaliyetin olması lazım çünkü burada yarımada var. Yarımadayı bir bütün olarak düşünmek lazım. Bütün olarak düşününce, su mu, bir tane baraj var su oraya çekilecek. Arterler belli, kılcallar belli, bir hat üzerinden gidiyor. Ha bunu yönetecek tek bir yapıya ihtiyaç var, iki tane belediye olduğuna göre bir birlik olması lazım kesinlikle olması lazım katılıyorum. Hiçbir negatif düşüncem yok, ha işleyişi nasıl onu bilmiyorum. O yüzden yorum yapamıyorum. Hani işleyişinde problemler var mı yok mu o konuda hiçbirşey bilemiyorum. ALÇESU, ALÇESU'nun ilk başta ben kötü bakıyordum, bir Fransız şirketinin ne işi var gibisinden ama bir de teraziyi şöyle bir bakıyorum, e burada bir de belediye başkanının herkes kapına gelip aman borcumu sildir, su borcumu sildir diye ağlaması var. Yani özelleşme bu açıdan iyi oluyor. Haa ama bir de şu var bu su 5 milyona yaklaştı tonu, bir de seçim zamanı indirim yapıldı. Yok, buraya nüfusunu alırsan oy kullanmak için yine yüzde 15 indirim yapıldı, bunlar biraz işin üçkağıdı gibime geliyor, bunlar yanlış yönler. Demek ki iniyorsa indir kardeşim, burada soru işaretleri var. Her ne kadar bak işleyiş yapısını bilmiyorsam bile.

Ayhan Melih: Peki bu su üzerinden bir mücadele verildi mi Alaçatı'da yani belli yerler başvurulup, örgütlenip ya da bireysel olarak belediyeye başvurup...

Alparslan: Bireysel olarak... Her platformda söyleniyor bu, bireysel olarak da bir sürü dilekçe verilmiş vaziyette halk olarak ama bir cevap verilmiyor. Alaçatı'da bir de şöyle birşey var... Ha bak nereye geldim asıl söylemek istediğim buydu, belediye hakkında söylemek istediğim şey eğer ben seçimi kazansaydım belediyenin kurumsal yapısı yok şu anda. Belediye kurumsal bir yapıda değil belediye sanki özel bir şirket gibi davranıyor. Yani bir bakıyorsun bir proje üç ayda çıkıyor dört ayda çıkıyor, ya işte Ebru Hanım bilmem nerdeymiş bilmem ne Ebru Hanım bugün canı bakmak istemiyor, olmaz bunlar yanlış. Bu kurumsal yapıda böyle şeyler olmaz. Belediye başkanı yok işin kalır senin üç hafta, olmaz bu da olmaz. Belediye başkanı kurumsal yapının bir parçası değil ki belediye başkanı halk tarafından o harmoniyi denetleyici olarak halk tarafından belediyeye gönderilen kişidir, başka birşey değildir.

Ayhan Melih: Bu hizmetlerin sunumunda gerek belediye başkanı, gerek meclis üyeleri, gerekse de belediye bürokratları açısından böyle bir ayrıcalık yapıldığından bahsedebilir miyiz? Ayrımcılık yapılıyor mu?

Alparslan: Var, var tabi Ha bana yapamaz tabi çünkü ben bir politik grubun, siyasi grubun başında olduğum için kimse buna cüret edemez, çekinir. Bu böyledir, herkese zamanında da böyledir, Türkiye'de de böyledir, dünyanın her tarafında böyledir. Bana direkt yapılmış şeyler yok, yapılamaz da. Ama mesela şeylere rastlıyorum, ben reklam levhası vergisi veriyorum, yandaki adam benim 10 katım, vermiyor, bu basit birşey. Ruhsatlar, benim kendi amcamın oğlu oturma ruhsatına 11 milyar verdi, tanıdığım başka bir kişi CHP kökenli 1 milyara aynı daha büyük evin oturma ruhsatını alıyor. Bunun gibi bi ton şey biliyorum. Bunlar var ama yani

bunları da geçin bir kurumsal kimlik yok belediyede. Kurumsal kimliği sağlayamayınca yok onun evi, bunun bilmem ne kişiler üstünde durmamak lazım. Kurumsal kimliği ve sistemi sağlamak lazım. Belediye başkanı olmasa da bu belediyenin işlemesi lazım tıkr tıkr. Çöpü de alınacak, o da alınacak. Belediye Başkanı'nın çöple onla bunla uğraşmaması lazım. Yani adamın imar durumu alcan, git belediye başkanına ya saçmalık bu. Oranın imarı var, ha tabi şu an imar felaket yani bunu birçok kişiyle de konuşuyoruz. Benim ha iddiayla da söylüyorum yani benim orada çalışanlarla falan hiçbir kişisel derdim yok, hepsiyle de merhabalaşiyom, hiçbir problemim yok.

Ayhan Melih: Peki belediyeyle ilgili bir iki şey daha sorup ondan sonra tekrar önceki konuya döneceğim. Bu belediyenin de içinde olduğu bir Alaçatı Port projesi var. Sizin bir siyaset geçmişiniz de var hala içindesiniz, bu Alaçatı Port projesini biliyor musunuz? Bu proje nedir, belediyenin bu süreçteki rolü nedir?

Alparslan: Şimdi çok böyle net bir bilgim yok Alaçatı Port ile ilgili çünkü öyle bir yayın yok bir tanıtım yok yani. Ben onlarla yaptığım görüşmelerde de hatta 2004 yılında beni aracı koyarak, eski Şişli Belediye Başkanı'nı araya koyarak, beni Süzer Otel'e çağırdılar ama onlar olduğunu bilmiyordum. Gel yemeğe, yemeğimi yedim falan filan dedim, onlar beni çağırdı, orda masada geldiler tanıştım. Ben de 2004 yılında fazla idealisttim, fazla hırçındım, baya kavga ettik onlarla. Siz kimsiniz kafanıza göre işler yapıyorsunuz dedim. Kazandığım gün dedim yoksunuz, sizi koşturacam bu Alaçatı'dan falan filan. İyi mi yaptım kötü mü ama hiçbir zaman geçmişten şey yapmayacaksın, pişmanlık duymayacaksın, o zaman yaptığım doğrudur diye düşüneceksin, öyle de düşünüyorum. O arkadaş şu anda Port Alaçatı'nın sahibi evvelki gün yine büromdaydı yine geldi hergün geliyor işte ziyaret ediyor. Yanlırları söylüyorum yüzüne işte tartışıyoruz, tabi onun da kendi kafasında politik davranıyor çünkü ya bu adam bir gün gelebilir diye düşünüyor hesap kitap yapıyor. Açık açık herşeyi konuşuyoruz ama öyle net bir bilgi yok. Bilgilendirme yok, ilk başta mesela Remzi Özen zamanında Port Alaçatı – Venedik nedir bu yani. İnsanlara bir yazı gönderildi yok şöyle tarlanı alacağız bilmem ne edeceğiz falan filan. Bu söylediğin şeyleri ben de onlara söylüyorum nedir, nasıl oluyor, anlatan yok yani.

Ayhan Melih: Peki şeyi de sorayım bu Alaçatı'nın girişinde yapılan kentsel yenileme çalışması konusunda ne düşünüyorsunuz? Oraya ne kadar kaynak ayrıldığı konusunda bir bilginiz var mı? Bu projeye ihtiyaç var mıydı?

Alparslan: Ben olsam yapmazdım. Niye yapmazdım onu da söyleyeyim, çok gerek yok ki. Benim binaya ihtiyacım yok ki. Benim zaten tonlarca içeride binam var hazır. Daha otantik daha orijinal binalarım var, onların üzerine giderdim. Ha ne yapabilirdim belediyeyle, adamın dökülen bir evi var, yeri güzel, havası güzel, belediye olarak giderdim, onunla bir iştirake giderdim en azından. Adamın, Avrupa ülkelerinde bu var, adamın binasını ben yenilerdim o parayla daha da ucuza denk gelirdi. Yani burada atıyorum şu anki yapılanlar 3.5 milyon dolar mı öyle birşey herhalde, çünkü ben de tam bilmiyorum ama kulaktan duyuyoruz işte, geçen akşam Ege Tv'de çıktı 2 dakikalık yayında burada, kentsel değişim falan filan, binalar zaten rezalet. Alaçatı'da beton dökme çatı yoktur. Git bu kadar beton gözüktüyor çatı, öyle birşey yok Alaçatı'da. Kilise gibi binalar, öyle bir mimari yok Alaçatı'da. Alaçatı'da öyle yapıştırma taşlar yok. Alaçatı'da öyle makineyle kesilmiş taşlar yok. Bu yanlış, öyle çatı yok, öyle güneş kırıcıları falan yok ki. Öyle birşey yok yani Alaçatı'da. Avrupa ülkelerinde hiçbir zaman yeni bina yok hep eskileri yeniliyorlar. Ben de gittim Avrupa'da, ben üniversitede öğrenciyken Almanya'ya gittim, İngiltere'ye gittim tek başıma. İrlanda'ya gittim köylerine kadar arabayla gezdim ben. Neyse bence gereksiz birşey o. Orada yapılması gereken tek şey, değirmenleri restore etmek, değirmenlerin altını temizlemek, o istinat duvarına bir çözüm bulmak, istinat duvarı orada Berlin Duvarı gibi gözüktüyor. Orayı ben böyle daha farklı düşünüyordum. O anfi tiyatrunun kalkması lazım oradan, anfi tiyatrunun asıl yeri şeydi o Balambaka'da o yarık var ya orasıydı. Ama tabi orası özel, Turgut onu aldı, orası olabilir ya da anfi tiyatroyu şeyde yapılabilirdi, bu liman tarafına geçilen tepelerin bir tanesi güney denizine bakan bir yamaç taş karşılığı kırılıp sahne lodosa doğru bakabilirdi, böyle birşey olabilirdi diye düşünüyorum. Ama bu binalar bence felç

etti Alaçatı'yı. Bu Alaçatı'nın düğün salonunun arkasındaki boşluk, orada ben başka birşey hayal ediyordum. Orada otellerde böyle anfi tiyatrolar vardır ya öyle birşey hayal ediyordum. Öyle birşey o çukurluk var ya orayı bembeyaz düşünüyorum ama ben, bembeyaz böyle yuvarlak bir tane da sahne kurulacaktı açık ama isteyenler geçip gidecekti orada.

Ayhan Melih: Bir meydan gibi...

Alparslan: Tabi, yükseltilecekti biraz orası ama şöyle sırtmadan, orada ne olacaktı Alaçatı tiyatro grupları kurulacaktı. Mesela benim İrlanda'da gördüğüm birşey var Dublin'de. Bir tane şey var kale diyorlar ona, nasıl bizim Kuşadası'nda da kale diyorlar bir mahalle gibi birşey var, orada dünyanın her yerinden gelen ressam, sanatçı, işte müzisyen, gelip orada o sokakta, binalar var ama boş, şey yapıyor çalıyor, insanlar gidip ayakta dinliyor onu, hediye bırakıyor ona falan filan. Böyle birşey yapılabilirdi Alaçatı'da, o tiyatronun içinde her gün resim yapılabilirdi, işte tiyatro gösterisi yapılabilirdi. Çünkü baya büyük bir yer orası küçük gibi gözüküyor ama o düğün salonuna kadar dayanacak yer o potanın olduğu, top oynadığımız yer. Öyle birşey olabilirdi, beyaz ama bembeyaz hafif çivit mavilerle işlenmiş, öyle birşeyler olabilirdi, taştan ama böyle betonsal değil. Yani o hava daha kentsel yapıya uygun olabilirdi. Düğün salonunun kolonları bırakılıp, dış kabuğu kırılıp Alaçatı taşıyla değişikliği yapılabilirdi. Şeyden bu Kumrucu Şevki'nin ordan biraz daha yol hafif traşlanıp daha Rasim'in orası görünebilir şekilde yol şey yapılabilirdi. Bu solda yapılan şey Akbank'ın olduğu onlara kesinlikle karşıyım yani öyle birşey olmaz. Şey yapılabilirdi soldaki binalara mesela o eski Ziraat'in arkasında Mustafa Şentürk'e ait o bina var, adamın cephesi var oraya adama bırakacaksın mekan yapsın, kendi bahçesine mekan yapsın, oraya açılın o sokak da canlansın. Yani madem o Alaçatı dükkanlarını yıktın, eğer yıkmasaydın yine tek katlı kemerli bir şekilde işlemeli bir şekilde o dükkanlar renöve edilebilirdi. Ya da tabi yine bunları hep tartışmaktan yanayım yani hemen olsun demiyorum çünkü tartışıkça değişik bir fikir çıkıyor. Oradaki ev sahiplerinin bahçeleri kullanılabilirdi ve yol aşağıya araba için bırakılıp yine arnavut kaldırımlarıyla ırkçılık olarak söylemiyorum ama bütün şehirlerde arnavut kaldırımı vardı tarihi dokulu yerlerde. Aşağıya kadar zeytin ağacı yol üstünde ve turunc ağaçları ekilebilirdi diye düşünüyorum ve altına da bank konulabilirdi. Çünkü sosyal devlette halkını düşünmek zorundasın.

Ayhan Melih: Alaçatı'da benim çocukluğumda banklar vardı, bugün sanırım para ödmeden oturulacak bir yer Alaçatı'da yok?

Alparslan: Ya işte bak, hep gelişim, gelişim diyoruz ama bizim şeyimiz nedir insan. Çıkış noktamız nedir insan. İnsana değer vereceksin. E peki insanları ayırabilir miyiz cebinde parası olan veya olmayan. Ayıramazsın insan insandır. Ha standardı neye göre ayarlayacak parası olmayana göre ayarlamak zorundasın çünkü dünya onun da dünyası. Yani o doğarken bazıları şanslı, bazıları şanssız.

Ayhan Melih: Orada şeyi sorayım o zaman bu Alaçatı'nın kent merkezinde bu açılan kafe-bar-restoranlarda çalışanların ne kadarı Alaçatılı? Bunların işletenlerin ne kadarı Alaçatılı ve buradan hizmet alanların ne kadarı Alaçatılı?

Alparslan: Şimdi hizmet alanların yüzde biri bile Alaçatılı değil yani orijinal Alaçatılılardan bahsediyorum. İşletenlerin yüzde doksan beşi yabancı.

Ayhan Melih: Çalışanlar yok mu?

Alparslan: Çalışanlar çok az yani o da yüzde beş, yüzde on. Bunlar farazi atıyorum yani gördüğüm bunlar. Ha şimdi soru gelebilir bunun ardından, niye buralarda yaşayan insanlar buralarda çalışmıyor. Şimdi şöyle birşey var, şimdi bir mekanı açmak, o mekanın çalışması, para kazanması için dayanma gücün olacak. Bir mekanın işletmenin, parasal döngüsünü tam yerine getirmesi üç yıl oluyor. Üç yılda bir mekan ancak kendini toparlayabiliyor. Alaçatılıların öyle bir gücü yok, kıyıda paraları yok, dayanma güçleri yok, o yüzden diyor kiraya vereyim,

hemen paramı alayım diyor, öyle bir strateji var. Alaçatı'da insanlar niye çalışmıyor. Tamam tembellik var, yapımızda o çünkü malımız mülkümüz vardı hep sattık tarlalar bilmem ne. Bir de ama şöyle bir strateji vardı, geçen sene benim bildiğim bu İstanbulluların kurduğu mekanlar, şey yapıyor işte işçiye asgari ücret vermez, sigortasını yatıracak mıyız yatırmayacak mıyız kendi aralarında karar alıyorlar, bu işte kötü birşey. Hani zorluyorlar bu adam beş yüz milyona çalışacak ama o kadar mekanda, para kazanan mekanda da beş yüz milyona adam çalıştırılmaz çünkü para kazanıyorlar. İnsanlar da bu yüzden çalışmıyor, Alaçatılıların çoğu. Dışarıdan geliyorlar. Ha ben belediye başkanı olsam onu nasıl çözerdim onu da düşünmüştüm. Demin dedim ya o belediyenin altındaki turizm informasyon bürosu, o da 2004 kitapçığımda da yazıyor, 2009 kitapçığımda da yazıyor. Bu turizm bürosu aynı zamanda da insan kaynakları ofisi görevini görecekti yani belediye destekli. Bunlar paralarını maaşlarını belediyeden alacaktı, başka yerden alamazlardı. Nasıl alabilirlerdi işte bu derneklerden para toplanabilirdi, dükkanlardan yardım adı altında olabilirdi. Burada bilgisayar sistemi kurulacaktı, bütün Alaçatı'daki işgücü potansiyelini açığa çıkaracaktı. Herkesi resimleyecektik, fişleyecektik kaba tabirle. Yandan önden resmini her taraftan, ne iş yapar, hobileri nedir, telefonları, daha önce nerelerde çalışmış, neye yatkınlar bunları dökecektik, bunları bilgisayar ortamına alacaktık, ondan sonra bunları Cdlere koyup zabıtamızla... Bu belki bazılarının deyişle faşist bir yönetim tarzı olabilir ama halkını korumak zorundasın. Mekanlara gidip kardeşim çalışanların yüzde ellisi en azından bu Cd'den olacak diye tabi bu baskıyı kanunen yapamazsın ama gözle bir bakışla bu baskı yapılabilir.

Ayhan Melih: Son olarak o zaman, son sorum olsun bu da, siz Alaçatı'yı gelecekte hem toplumsal, hem ekonomik hem de mekansal olarak nasıl görüyorsunuz, gelecekte nasıl bir süreç işleyecek Alaçatı'da? Alaçatı'ya ve kendinize ilişkin beklentileriniz nelerdir?

Alparslan: Bu değişim devam edecek. Ben de belediye başkanı olsam, başkası da olsa bu devam edecek bunun önüne kimse geçemeyecek, bu böyle devam edecek. Bizim tek yapmamız gereken burada o dediğim, tabi ister istemez bu bağımız daha da kopacak, biz daha da dağılıcağız, dağılma sürecine gireceğiz, Kuşadası böyle Çeşme'de böyle yani her tarafta bu böyle kimse geçemez önüne ama ne kadar bu dağılmayı geç yaşatabilirsek Alaçatı için o bizim için başarı olacak. Tabi yerel yönetimler şey yapması lazım bu uyuşturucu kullanan gençleri doğru yola doğru sevk etmesi lazım, onlara bunun yanlışlığını anlatması lazım, çok zor anlatmak ama denenmesi lazım. Yani şimdiden hani insanlar bencil olmayı bırakıp toplumsal düşünmeye başlaması lazım Alaçatı'da. Yapabilir miyiz, yüzde elli inancım var, tamamen de inanmıyorum. Çünkü bakıyorum Alaçatı'ya insanlar hep bireysel bencil şu anda, kimse kimseyi düşünmüyor, herkes, kendi gününü kurtarmaya çalışıyor. Bunlar samimi açılımlar yani bunlar ben sana anket olduğu için söylemiyorum bunları tamam mı, ben kendi gördüğümü söylüyorum. Bunları ekleme hiç önemli değil ama işimiz zor burada yani bugün Petek'e kaçtık, çocuklar nereye kaçacak onu merak ediyorum. Bilmiyorum yani karamsar da olmak istemiyorum ama işler pek iç açıcı değil. Tabi bazı aileler için güzel, evi barkı ana caddelerde olan yerler, bunlar parasal olarak güçlenecek çünkü sürekli kira geliri ve benim söylediğim birşey var insanlara evlerinizi satmayın. Satmayın, kira alın, satmak kötü birşey. Birden büyük para geliyor ama arkası yok. Bir de büyük para gelince yersin o parayı harcarsın. Kirayla böyle yavaş yavaş en azından çocukluğuna birşeyler kalır diye düşünüyorum. Ama bir daha söylüyorum senin gibi adamlar buraya dönsün, nasıl iş yaparsın burada onu da bilmiyorum ama.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim, çok sağolun.

Alparslan: Rica ederim.

3. Bekir Güleşçi – Accountant

Ayhan Melih: Şimdi biraz şeyle başlayalım hani aileniz Alaçatı'ya nerden gelmiş ne zaman gelmiş, nasıl gelmiş?

Bekir: En başından başlayayım hani annemden öncesinden diyorsun değil mi?

Ayhan Melih: Evet.

Bekir: Anne tarafım benim Karacaova göçmeni. Babam tarafı Kınalı yani Selanik'in şimdiki Yunanistan sınırları içerisinde kalan Selanik'in Kavala'sından gelmişler. Kavalalılar daha doğrusu.

Ayhan Melih: Kaç yılında gelmişler?

Bekir: Onlar sanırım mübadeleyle gelmişler. Balkan Savaşıyla değil, mübadeleyle değişimle gelmişler bunlar.

Ayhan Melih: Sonra ne yapmışlar burda neyle meşgul olmuşlar, ne iş yapmışlar mesela ilk?

Bekir: Her iki tarafta Alaçatı'ya yerleşmiş, Hacımemiş'e yerleşmişlerdir. Tokoğlu ile ya da başka mahallelerle bizim hiçbir bağımız olmadı. Anne tarafımın bir kısmı şimdiki Bursa'nın İnegöl'ünde ve onun köylerinde var ve İstanbul'da şeyde Sarıyer'de, Zekeriyaköy'de, Alibeyköy'de. O zaman kardeşlerin bir kardeş almış karısını İstanbul tarafında kalmış bir kardeş almış karısını ya da bekârmış annesiyle beraber buraya gelmiş. Benim dedemler buraya gelmiş dedemin diğer kardeşi İstanbul'da kalmış. Şimdi iki kardeşin torunları olan şimdiki dayımlar diyeyim orda bir grubu da orda. Yani fiziki benzerlik de var hatta yani ben gitmedim ordan gelenler bir bakıyorum dayımın eşi allah allah bu kadar benzer mi?

Ayhan Melih: Buraya geldikten sonra tarımla mı uğraşmışlar?

Bekir: E burada tarımcılık ne tütüne dalmışlar. Dolayısıyla Türkiye'de değil işte bizim burda seksenli yılların ilk böyle 82-83-84'te zaten burda en son, son dikici de 86'da dikti, bitti. Ha o ana kadar tütün, ha daha evvelinde biliyorsun burada Yunanlılar zamanında bağcılık varmış bütün dağlar taraçalanmış öyle bağ kökleri halen bile var yabancı olarak yetişiyor. Ama bizimkiler onu bilmedikleri öyle bir metodu bilmedikleri için, bağları sökmüşler tütün yapmışlar. Benim çocukluğum zamanında bu bildiğimiz Çakmak Ovası'nda bir sürü bağlar vardı hakikatten. Biz çocuktuk, dedemin de bağları vardı hatta aman dedem üzüm yerken görmesin diye sürüne sürüne girerdik, esasında 2 adam boyu bağlar. Yani türlü türlü üzümler tabi hep onlar Yunanlılardan kalma. O zaman burda üzüm ne yapacak ye ye üzüm bu kadarı fazla satamıyorlar yiyemiyorlar sök o zaman bağları yerine mısır ek tütün ek karpuz ek.

Ayhan Melih: Şarapçılık da bilmiyorlar.

Bekir: Yok bilinen birşey değil ki son 5-6 senedir hani o eskiyi canlandırma şeklinde burada esasında en kaliteli üzümler çünkü hava çok önemli toprak ve hava bileşimi bağcılıkta çok önemli çok kaliteli şaraplar burada çıkıyor. Şimdiki Ovacık işte o seçilerek yapılan şeyler.

Ayhan Melih: 84-85 dediniz en son 86 dediniz son tütün ondan sonra ne yapmaya başladı Alaçatılılar?

Bekir: Alaçatı'nın geneli için mi soruyorsun?

Ayhan Melih: Hem aileniz hem geneli için?

Bekir: Şimdi tabi herkes bir geçim yolu bulmak zorunda. Geçmişte tarım yapılırken tüm aile tarıma iştirak ederdi. Anne-baba artık birazcık palazlanmış çocuklar dahi bu işin içine girerlerdi. 7-8 yaşından itibaren o da bi işlere yarardı. Ama şimdi tarım toplumu olmaktan çıktı şimdi Alaçatı'daki toplum. Burada bir turizm yetmişli yılların ortalarında Altinyunus'la beraber işte

Turban Çeşme Otelini ile bir iki tane tesisle birazcık alevlendi, biraz hızlanır gibi oldu seksenli yıllara kadar. Seksen ihtilali bu turizm konusunda çok önemli, ben Altinyunus'ta çalışıyordum o zaman kadar Kuzey ülkeleri demokrasiye özgürlüğe önem veren İsveç, Norveç Danimarka gibi ülkeler o zaman Çeşme bölgesi çok turist alıyordu o bölgeden ama 80 ihtilali onların buradan tamamen ayaklarının kesilmesine sebep oldu. Ondan sonraki yıllarda buraya Altinyunus ya da buradaki civar otellerin işletmeleri Fransa banliyölerinde yer alan bizim artık 3. sınıf diye tabir ettiğimiz kesim, 2. sınıf demiyorum 3. sınıf, Almanlar, Avusturyalılar baş tacı edilirdi ki onlara göre şeydir. Yani işte esas işte Fransa, almanya ve avusturya'dan turistler gelmeye başladı. Bu son 10 yılda yabancı turist Çeşme'de artık iyice seyredildi yok denecek kadar az. Bence yok denir ona yani böyle bir gözün üzerinde şey yapsan yüzde 2-3'ünü şey eder. İç turizme döndü burası. Alaçatı'nın da kendine özgü bir değerleri vardı o da Alaçatı'nın da geçmişi çok yeni esasında. Biz bu kadar hızlı gelişeceğini hiçbirimiz bilemedik bilseydik herhalde şimdi trilyoner olurduk herhalde sebebi o viranlık evleri bugünün güncel parasıyla vurduğunda 40-50 milyar liraya satarlardı gerçek söylüyorum ama şimdi o evler 500-600 milyar liraya satılıyor.

Ayhan Melih: Sizin de öyle yerlerin satıldı mı?

Bekir: Bizim öyle yerlerimiz satılmadı çok şükür.

Ayhan Melih: Peki siz otelde çalıştım dediniz bir dönem siz nelerle uğraştınız şu anda ne iş yapıyorsunuz?

Bekir: Otelde çalıştım tabii, otel 83 dahil otelde çalıştım ondan sonra pardon 83'ün tabii bir dönemine kadar hangi ayına kadar çalıştığımı pek bilemiyorum evet 83'ün Ekim Kasım'ına kadar çalıştım onda sonra otelcilik bir şey gibi turizm genç simalar olmaları gerekiyor. Hani çünkü bir vitrin oluyorsun sen orda. Oraya otele konaklamaya gelenler orda yüzü buruşmuş insanları görmek istemezler herhalde genç insanları daha dinamik insanları görmek isterler neticede miadı olarak her insanın bir miadı vardı orda miad biraz azalıyor. Hani futbolcu kaç kadar en canavar sağlıklı oynar işte 30lu yaşları, 32-33 ondan sonra performans düşer. Dünyanın en iyi futbolcusu olsa 40'ından sonra oynayamaz. Turizmde öyle birşey. Ben o zaman ya bunu bir de o zaman görüyorduk işte bir bakıyorsun bir önceki olan bir sonraki yılda olmuyordu yani o artık o işe gelmez diye konuşuluyordu ki. Bir düşündük ki bu neticede 5 sene 10 sene sonra itecek sen kendine yeni bir yön çizmen lazım tabii burda tarım zaten tarlalardan bıkılmış istemiyoruz da e o zaman okul o zaman muhasebeye girdim. Bugünkü halime geldim. Ben kişisel olarak söylüyorum.

Ayhan Melih: Kaç yılından beri?

Bekir: Ben 84'ten beri 25 sene oldu yani.

Ayhan Melih: Peki hani muhasebecilik de yapıyorsunuz Alaçatı'da uzunca bir süredir onu da düşünerek Alaçatı'da son dönemde hızlı bir gelişme yaşanıyor turizmle beraber evler el değiştiriyor, işlev değiştiriyor, siz bu sürece baktığınız zaman ne görüyorsunuz?

Bekir: Onu şimdi birkaç yönden incelemek lazım. Alaçatı'nın şu anki durumu esasında tehlike arz ediyor. Çok hızlı geliyor hani bu bir zamanlar vahşi batı'daki altına hücum gibi ona benziyor çünkü. Hurra geliniyor bu neticede en sonunda altının olmadığını öğrendiklerinde vahşi batı'da terk edilmiş hayalet şehirler var, hayalet şehire dönmesin. Çünkü burda satılacak olan tarih yok, doğa maalesef yok, yeşilliğimiz yok bilmem neyimiz yok. Bizim burda sattığımız bir tek rüzgar sörf o başka birşey yok. Vay Alaçatı televizyonlar basın medya Alaçatı varmış diyorlar geliyorlar yazın görcen Alaçatı içinde gezenleri arı oğulu gibi ben aralarına katılıyorum burda bir b... yokmuş ya biz buraya geldim ya birşey görmedik nesi varmış ki bu Alaçatı'nın ki e gelmişsin. Bu devir daim en sonunda gelecek-gitcek-gelcek-gitcek en sonunda bitecek. Yeni bir şey katıp da pazarlayamazsan bitecek. Böyle bir ekonomik şeyi var ama şimdi Alaçatı'da bunlar olmasaydı Alaçatı'nın şimdi bir grup tarafından önce çok geçmişe dönersen Alaçatı'nın

pazarlanması 20 senelik hadise, 20 seneye yakın. Çünkü Tepe Grubu bu işin içerisindeydi İstanbul'daki bir takım şeyler, bizim Alaçatılıların hiç haberi yokken Alaçatı İstanbul'da şey yapılmaya, oradaki yerel televizyonlarda gösterilmeye başlandı. O adamlar geldiler Alaçatı'da Port Projesi olmadan yerler almaya başladılar. İşte bizim eski başkanımız onları destekledi vs.vs. bunun bir şey de rant da var bunun içinde. Altyapısı oluşturuldu ondan sonra hooop şey oldu şimdi onlar Port bir sürü şeyler çıkacak. Ama bunlar olmasaydı Reisdere köyünü görüyorsun, Germiyan Köyü'ne gittin mi hiç? E baktığında Doğulu ne kadar var, Kürt ne kadar var baktın mı? Alaçatı'da Kürtlerle dolacaktı. Benim için sevindirici tarafı o, o olmasaydı o olacaktı. Girmişti de Hacımemiş Mahallesi'nde birkaç tane Kürt ev almıştı. Alacaktı çoğalacaktı bunlar bir eve bir kişi alıyor oluyor 220 kişi aynı evin içerisinde. Bence en büyük tehlike o ben bu halini görünce aman o olmadı diye seviniyorum. Ha yani keşke Alaçatı böyle hücum şeklinde değilde o ilk başlardaki o güzel haliyle girebilseydi bu kadar hızlı olmasaydı. Hız her zaman felakettir her işte felakettir bu kadar hızlıda da yanlışlıklar vardır da olacaktır.

Ayhan Melih: Bu süreçte toplumsal yaşam nasıl değişti?

Bekir: Bu ilişkiler içerisinde geçmişe dönüp de özlediğin şeyler var. Tabi ben 47 yaşındayım. Kendini bildiğini düşün 7 yaşında 40 sene geçmiş. 40 sene önceki Alaçatı'daki ilişkilerle şimdiki ilişkiler arasında çok fark var. Yani neden herkes daha şimdi onu birazcık Hacımemiş yaşıyor Tokoğlu'da yok daha kozmopolit oldu yabancılar geldi araya başka komşular girdi falan oldu filan oldu. Birbirine eskiden ev gezmelerine kapı komşularına giderdin, haber bile vermezdin giderken. Zaten telefon yoktu, şimdi 3 gün önceden komşu sana gelmez ona göre kekler börekler çörekler hazırlanıyor. Hiçbir tanesi yoktu, daha sıcak mahalle komşu ilişkileri daha farklıydı, birlik daha fazlaydı. Şimdi çok larç, dengesiz birşey ya. Gençler ben hepsini aynı kategoriye koymak istemiyorum. Hepsini bire bir de takip edemiyorum ama ekseriyeti şimdi baktığımda dedik ya tarım toplumuyken aile hepsi birlikte çalışıyordu çocuk da anne babasının yanında hem bir işe yarıyordu. Hem onların koruması altında oluyordu birine birşey söylerken bir davranışta annesi babası da ya çocuğum öyle söylenmez yanlış ya da bak öyle söylemen lazım, hoşgeldin demen lazım, merhaba demen lazım ya da daha farklı şeyler. Şimdi çocuğun anne babaya saygısı yok. Uyuşturucu kullanımı duyduğum kadarıyla baya bir ilerlemiş. E 13-14 yaşındaki çocuklar bile esrar içiyormuş e bunlar hiç iyi şeyler değil bak çalışıyordu diyorum tarım toplumuyken şimdi çalışmıyor. E burdaki eğitim işte bir yere kadar en baba eğitim arada bir kaç tane çok seyrek üniversiteye gider onların haricindekiler liseyi bitirdi işi bitti. Bir yerde çalışmıyor. Oteller şey almıyor öyle otellerde çalışan çok az eskisi gibi değil hani birbirine bağlantılı derken Danimarkalıların İsveçlilerin geldiği zamanda Altınyunus 400-450 personel çalıştırırken bunların 350 tanesi Çeşme bölgesindeydi. Artık orda 400-450 personel çalıştırırken Alaçatılı, Çeşmeli, Ilıcalı çalışanların sayısı 25-30 belki var belki yok. Anlatabiliyor muyum zaten böyle olunca zaten burda kaç tane otel var.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'nın içinde yeni açılan yerler var, restoran-kafe-bar, butik oteller burada çalışan yok mu?

Bekir: Var ama çok değil.

Ayhan Melih: İşleten Alaçatılılar var mı?

Bekir: Bunları Alaçatılı kafe-restoran türünde dersin yani yüzde olarak konuşmak gerekir bence böyle birşeyi var. Alaçatılıların bunların içerisindeki sayısı nedir yüzde 1-2'dir. Kafe- restoran olarak. Otel olarak da Alaçatılı sayısı ben tam bire bir şey yapayım. Zannediyorum şimdi 70'e yaklaşmış Alaçatı'daki butik otel sayısı bir tane sana söyleyim Ümit Çil işletiyor otel Alaçatılı. Bir de Müjdat şeylerin Timuçin 2 tane söylüyorum sana 70'te 2 oranı sen kur o zaman. Yüzde 3'e mi tekabül eder aşağı yukarı. O zaman Alaçatılıya ne faydası var. Alaçatılı oralarda çalışmıyorsa ne faydası var. Alaçatılı evini satıyor, evimi sattım 300'e 150'ye yeni kurulmuş petek evlerinden 1 tane aldım, 150'de bana kaldı onunla işte çoluk çocuk çalışmıyor, koşturuyor oralarda buralarda.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı'nın içinden çıkanlar yoğunlukla bu Peteklere mi gidiyorlar?

Bekir: Benim bildiğim Peteklere gidiyorlar. Kalkıp buralardan başka yerlerden almak onlar şey yapamazlar zaten. En ucuz ev nerde, orda 100-150 milyar liralık ev alıyor 1 tane de araba alır.

Ayhan Melih: Peki siz bu yeni açılan yerlere gidiyor musunuz?

Bekir: Şimdi gidebileceğim yerlerde var, asla tecih etmeyeceğim yerler de var bunun içerisinde.

Ayhan Melih: Mesela o ayrımı nasıl yapıyorsunuz?

Bekir: Ben mesleğim itibarıyla bütün içeriğini biliyorum yani transparan benim için. Bir başkasının gördüğüyle benim gördüğüm farklı, ben ne olduğunu neler sunulduğunu biliyorum. Çok hakikatten güzel şeylerin yapıldığı yerler var, kendim de gidiyorum, arkadaşşıma da tavsiye ediyorum yani bunu inkâr edemem. Ben o adamlar gelmiş neye yapıyor asla sorgulamıyorum. Keşke bu, bunları önünde örnek varken bizim Alaçatılılar da becerebilse. Adamlar çünkü sana gösteriyorlar nasıl yapıldığını. Örnek var yani durup da yani ben ne yapayım acaba bir iş yapacağım ama nasıl neyde başarılı olurum neyde para kazanırım demene gerek yok önünde örnek var.

Ayhan Melih: Alaçatılılar neden yapmıyor ya da yapamıyor?

Bekir: Onu Alaçatılılara sormak lazım valla ben çözemedim. Türkiye'de kolay para kazanma şeyi var o da nasıl olur millipiyango sayısal loto at yarışı vesaire, başka türlü para kazanılmıyor diye. Alaçatılı da en kolay ne bizim evi istediler şeye veridiler 50 milyar da kira temiz. Ne uğraşcam abi ya ne uğraşcam öteki türlü adam parası var, vergisi var, muhasebesi var elektriği var, suyu var, şusu var busu var, e ben bu kadar masraf yapcam da bilmem ne bu kadar acaba kazanbilcem mi verdim gitti işte bitti.

Ayhan Melih: Az önce bişey dediniz de ben onlara bişey demiyorum dediniz bu yeni yerleşenlere, onlara nasıl bakıyorsunuz?

Bekir: Şimdi bak Alaçatı'da hani dedim ya hız felakettir, çok hızlı gidiyor o yüzden yan yana restoran, yan yana bilmem neci aynı işi yapanlar yan yana olmaya başladı kötü tarafı bu. Alaçatı'da ilk bir tane otel vardı Taş Otel. Kahvaltı edilip de bir yemek yenilebilecek yer Kafes Agrilya, bir de Tuval 3 tane yer vardı. Çok güzel şeyler sunuyorlardı. Girenler işte Agrilya'da da eski şeydir orası tütün deposudur. Çok yüksek tavalı değişik bir atmosfer insanlar onu tabi günümüze göre şey yapılmış birazcık restore edilmiş, bakımlanmış yoksa eski olan hiçbir şey üstü kapanıp da şey yeni bir hale getirilmiş yer değil, eskiyi birazcık güzelleştirip işte bak burası budur denilen bir yer. İşte o atmosfer oraya gelenlerin hoşuna gidiyor. E sadelik var, sessizlik geliyor adam orda kahvaltısını ediyordu atlıyordu arabasına gidiyordu ya da meydanda Bahtiyar'ın orda oturup bir kahve içiyordu. Orda sen ben büyükler, yaşlı insanlar oturuyordu onlarla muhabbet ediyorlardı. O ünlü olan insanlar geliyorlardı oraya. Ünlü olan bu Alaçatı toplununun güzel tarafı çok şeyi şey yapmış içine sindirmiş, vaay Sezen Aksu geliyor bakalım huu koşun öyle birşey yok hakaten yani bizim övünülecek çok tarafımız var. Eski yani kim gelmiş o gün ben gözlerimle şahit oldum, Mustafa Denizli, Hıncal Uluş, Haşmet Babaoğlu oturmuşlar yanlarında bir tane Alaçatılı hoş bir muhabbet. Vay efendim orda Hıncal varmış Haşmet varmış kimsenin umursadığı yok. O adamların da istediği buydu. Onların da o atmosfer hoşuna gidiyordu. Bu adamlara özel bir ilgi yok o da sıradan bir insanmış gibi rahat ediyordu, geliyordu çayını içiyordu, muhabbetini ediyordu, tatlısını yiyordu ondan sonra vay burası ne güzel memleketmiş iki kalem yazdığında bunu okuyan Alaçatı'ya geldi.

Ayhan Melih: Ben kendim de ara sıra gidiyorum dediniz, peki diğer Alaçatılılar gidiyorlar mı buralara?

Bekir: Ben görmedim hayır.

Ayhan Melih: Neden?

Bekir: E bu Alaçatılılar kendilerini onlardan ayırdığından değil yani mutlaka benim gittiğim ortamın haricinde başka ortama giden Alaçatılılar vardır. Ben de her gece her gece oralarda değilim yani o kadar şeyim de yok ama benim gittiğim zamanlarda çok oluyor ama ben görmedim. Bunun sebebi de ekonomik olmaktadır ya.

Ayhan Melih: Oralar herhalde daha...

Bekir: Yani tabi şimdi sundukları şeyler güzel şeyler sunuyorlar güzel paralara sunuyorlar. Şimdi Alaçatılı bir akşam yemeği yiyecek 600-700 milyon para vercek enayimiyim diyecek. Şifneye giderim Yusuf'un orda balık yerim 150 milyona kalkarım bari der doğrudur. Ha ben belki abarttım ama 6-7 kişi yiyorsun kişi başı 100 milyon hesap çok normal öyle yerlerde. Oraya gelen insanlar da teşekkür edip bir 100 lira da bahşiş bırakıp giden insanlar. E öyle, Tuval'de geçen sene 2 tane makarna, 2 bira 200 küsur lira bak unuttum rakamını. 200 küsur lira şey, bir de şeyde 2 tane çay tanesi çayların 20 milyondan 40 milyon lira, 2 tane de keke onlar da 80, 120 milyon. Adam yanlış okumuş çay 2 lira diye şey 20'yi 2 okuyor, 20'den sonra sıfırlar var ya hani 20 milyon da çay olacak değildir diye herhalde düşündü beyninde olur ya insan da göz yanılması, 120 milyon lira karakolluk oldular. Adam karakola gidiyor garson da beyefendi ben size menüyü verdim siz seçtiniz. Burda yazan fiyat budur biz bu kadar satıyoruz. Kimse bişey yapamaz. O ayrı bişey.

Ayhan Melih: Alaçatılıların farklı yapısı vardır dediniz...

Bekir: Bak suya, su her zaman medeniyettir. Suya yakın olduğunda orada medeniyet, tabi kültür çok önemli. Medeniyet kültürün diğer kesimlere göre daha yüksek olmasının sebebi insanlarla olan münasebetlerdir. Burada ilk defa bir insan görmüyorlar, ilk defa bir ünlü görmüyorlar, birçoğunu gördükleri için artık onları sindirmek istiyorlar. Bir de Alaçatı toplumu biraz tuhaftır, öyledir yani sallamaz yani bir manada, o öyledir. Ha git 70 km içeri git Ödemiş'e dersin ben nereye geldim ya burası neresi. Son seçimlerde zaten görmüşsündür kıyılarla iç farkını öyle yani öyle.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı'da kurulan özellikle yeni gelenlerin kurduğu dernekler varmış...

Bekir: Alaçatı'yı Koruma Derneği, Alaçatı'yı bir tane daha var.

Ayhan Melih: Bunları kim kurmuş, ne iş yaparlar?

Bekir: O derneklerle benim münasebetim yok. Hatta bir tanesine beni üye bile yapmışlar ilk kurulan dernekeAlaçatı Koruma Derneği'ne, o İbrahim Topal'ın önderlik ettiği bir dernek. Taş Otel Zeynep'lerle birlikte o ilk Alaçatı'da kurulan dernek ama herhalde yani 5-6 yıllık bir mazisi vardır, daha fazla değildir. Sene 2009 Zeynep 2001'de geldi, 2002-2003'te kurulmuş olsa maksimum 7 senelik geçmişi olan bir dernek. Ondan sonra kurulanlar olmuş.

Ayhan Melih: Bu dernekler ne yapar?

Bekir: Kuruluş amaçları ben inan şey bire bir bilmiyorum. Ama adından anlaşılacağı üzere koruma derneği kimden herhalde Yunanlılardan değil onu İbrahim Topal'a sorman lazım bu soruyu, faaliyetleri nelerdir haa yaptıkları şeyler var Alaçatı Turizm Rehberi Kitabı çıkarıyorlar burada var olan otel, motel, pansiyon, yemek yenilebilecek restoran, kahvaltı edilebilecek yerler, turizm sektörü içerisinde yer alan şirketleri tanıtan onlar hakkında bilgi veren bir kitapçık bir rehber çıkarıyorlar, her yıl yenileniyor onlar. ... Ne diyordum?

Ayhan Melih: En son dernekle ilgili konuşuyorduk.

Bekir: Öyle faaliyetleri de var, çok hoşuma da gitti hatta bir tane almıştım ben de. Ama özüne baktığında burdaki amaç Alaçatı'yı korumak mı Alaçatı'yı korumak derken kendimizi ön plana çıkarıp kendi reklamımızı mı yapalım ticari bir nemalanma mı olsun artık onun takdiri sana kalmış.

Ayhan Melih: O zaman muhasebecilikte yapıyorsunuz Alaçatı'da, bu süreçte sizin müşteri profilinizi de düşündüğünüzde nasıl bir artış oldu, yani işte kimler geldi mesela?

Bekir: Son 10 yılda, yani tabii onların da bize de yansımaları oldu ama benim kendi şeyimde hani müşteri portföyümdeki bu şeylere hizmet ettiğim saymam gerekir elle kaç tanesi bu sonradan gelenlerdir çok değil. Bana çok yansımaları olmadı onların yani 10 tane mi herhalde o kadar bişeydir. Ha onların dolaylı olarak gelmiştir nedir, inşaatları safhasında sigorta işlemini yapmışımdır ama geçici onlar. Zor bir pozisyonda kaldıklarında geldiklerinde bir takım sorunlarını gidermişimdir. Ama sürekli müşteri onları saymam lazım yanlış bilgi vermek istemiyorum. Bir sürü oteller oldu ama onların şimdi biliyorsun bizim belediye başkanımızın eşi de muhasebeci. Benim işe çok şükür Allaha ihtiyacım yok yeni müşterilere de ihtiyacım yok çünkü ben eskilerden bir tanesiyim. 87'de Alaçatı'ya geldim, 84'te mesleğe başladım, 87'de Alaçatı'ya geldim. Onun için benim artık öyle bir derdim yok çok şükür Allaha ama başkanın karısı Semra Hanım piyasa muhasebecisi değildi, onların geliniydi o okulu bitirmiş meslek mensubu olmuş onların Dalgıç Ticaret'in defterlerini tek bir tane defteri tutan biriydi. En sonunda o sonradan burda bu işi yapayım diye kalkışınca, kocası da başkan olunca e birileri bir iş yeri açınca onun faydasını görürüz, ruhsatta faydalanabiliriz, başka şeyde faydalanabiliriz, başkanın şeyidir bazı şeylerimizi görmez şeylerinde çok bu yeni şeyler ona gitti. Ama tabii bu tamamı demek yanlış, benden başka Çeşme'de muhasebeciler var, hoş burada açılan bazı işletmelerin merkezleri İstanbul oluyor, İzmir oluyor, ordaki muhasebelerinden bakılıyor gibi yani öyle de. Ama Semra Hanım'ın dediğim şekilde çok şeyi var. Kendileri bana itiraf etti esasında bu bunları bunları yaptın ama abi biz geldiğim zaman böyle yapmak zorunda kaldık kusura bakma dedi. Yok abicim dedim oldu yani çok oldu.

Ayhan Melih: Siz daha önce Hacımemiş'te yaşamışsınız...

Bekir: Burası Menderes Mahallesi yeni adıyla, eski adıyla İmamoğlu Mevkii. Bu oturduğumuz yer annemin babasının yeri, dedemin yeri. Burda da şu boş parsel abimin, burdaki parsel benim. Ben yanda da bir parsel satın aldım, o zaman biz 4 kardeşiz babam öldükten sonra biz 2 kız 2 oğlan, 2 oğlan abimle bana burdan birer parsel diğer 2 kız kardeşe diğer yaka da iki parsel. Bizim parseller bizde demokrasi biraz fazla benim 383 metrekare, abimin 419, kızkardeşlerimin 700 biz öyle yaptık. Biz öyle mutlu olalım boşver ya para bizde hep en son. Önce sevgi kardeşlik, dostluk falan filan.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'daki eviniz satılmadı dediniz peki gelecekte ne yapmayı düşünüyor musunuz?

Bekir: Ben kendi adıma konuşmam gerekirse biz babadan kalma evi abime verdik. Abim halen orda oturuyor, ev 2 bölümden oluşuyor sonradan yapıldı abim orda oturuyor diğer eski olan tarafta benim babam 90'da öldü annem halen sağ. Annemin Allah gecinden versin ölünceye kadar annem öldükten sonra da abimin yani tescili de o şekilde. Ondan sonra abim satar, yıkar, tekrar yapar, havaya uçurur, yere gömer ona ben karışamam bilemem. Onların düşünceleri ne valla insan zorda kaldı mı herşeyi yapar. Yani zorda kalanlar, dünyanın her tarafında öyle gariban insanlar var. Gariban üzerine oynanan çok oyunlar var, eğer kafasını hep kafasını çalıştırsa çıkacak başka şeyi kalmıyor insanların satmaka zorunda kalıyor. Ticaret yapıyor insan düşün paraya ihtiyacı var, şunu almış 50 liraya almış o gün ödemesi gereken 3 lira var kardeşim 3 kuruş yok cebinde o zaman onu 3 liraya satıyor, 5 liraya aldığı şeyi. Spot piyasalar Türkiye'de

nasıl oluştu. Batacağını bile bile böyle yapıyor ya da gidiyor bankadan kredi alıyor. Ben satanları Şey yapmıyorum yani yadırgamıyorum. Hakikaten zorda kalmış olanlar vardı onlar için kurtuluş oldu. Çünkü kendi gücüyle o binayı yapma, orda oturma Şeyi yok. E gelmiş adamın bi tanesi o viranlık yere vermiş dünyanın parasını aman diyor ben hiç olmazsa artık doğru dürüst banyosu olan bir yerde oturcam diye Petek evleri için söylüyorum, gâvur evlerinde yok ki. Hem diyor bir miktarda para kalcak cebinde niye satmayayım. Niye satmasın adam. Böyle satanlar çok oldu. Yani inşallah abimin hiç ihtiyaı olmaz hiç satmaz ben halen daha Hacımemiş Mahallesi'ni annelere abimlere giderim sorarım bi manası var benim için ordaki sokaklar, ordaki taşlar, Fidan Mustafa'nın köşedeki Şimdi o dolmanın ordaki o itlenbik ağacı hepsinin bir manası var. Hakikaten yle ya böyle bakıyorum yani bazen Şeyler var ben biraz da duygusalım ordaki en önemli Şey kokluyorum yani sanki diyorum sanki 40 sene nceki Şey. Benim bu evim köşede yol tarafında bir ot çıkıyor yazları göründü olarak beş para etmez ellemezsin de tüylü tüylü bir ot. Onu sana göstermem lazım onun bir Şeyi o evvelden bizim Şeyde akmakta harman koyduğumuz bir yer vardı harmanlık derdik. Dvenin üstüne taş koyarlardı bizde dvenin üstüne otururduk beygirin arkasından dn Allahım dn, sıcakta ancak ekin o zaman kırılıyor ya buğday ayrılıyor saman haline geliyor. O harmanlıkta bir ot çıkardı a dedim bu o koku. Ne kadar mutlu oldum ama o kokuyu Rebul diye bir marka var işte bu deodorant parfüm üreten ben bu otları tanışmadan önce birgün tesadüfen bana o rebul kokusunu sattılar zorunlu olarak aldım. Memur satıyor alsana dedi bende esasında hiç istemeden sarı bir rengi var aldım, o otun kokusu gittim o kadından 5 Şişe aldım. Dedi sen ne yapıyorsun çok hoşuma gitti dedim, bilmiyor o otun kokusu. Ama hakiketen güzel kokusu ellerine yaptığında inanılmaz güzel bana göre.

Ayhan Melih: O zaman böyle bir Şey var. Yukarıda o zaman o Tokoğlu Yenimecidiye'de kayboldu mu?

Bekir: Bak Şimdi yok diyemezsin. Alaçatı'da biliyorsun bir manada SİT ünkü Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu denilen bir Şey var. O adamlar bu Alaçatı'daki bu değerleri kültürel değerleri taşıyan bu binaların hepsini fotoğrafladılar. Yani yapılan aynı olmak zorunda. O yüzden eski bırakılırsa herşeyin bir ömrü olduğu için Boz Hasanların evi gibi yıkılacak en sonunda yıkılmaması için o adamlar aynıısını söküyorlar tekrar yapıyorlar. Bence kötü değil görünüm olarak bence güzel.

Ayhan Melih: Son olarak Alaçatı için gelecek açısından nasıl bir değerlendirmede bulunursunuz?

Bekir: Sen ne görüyorsun diyorsun bundan sonraki Alaçatı'da. Şimdi valla yani siyasilere bakarsak Alaçatı yükselen bir değer, uçuyor gidiyor uzaya doğru gidiyor yani inşallah öyle olur hiçbir zaman sıkıntı çekmeyiz. Gelişmeyle birlikte kaybolan değerler var, aile bağları, arkadaşlık, komşuluk ilişkileri, akrabalık ilişkileri de dahil buna çünkü hep Şey oluyor dejenere oluyor bazı Şeyler onlar yok olmazsa hiç mesele kalmaz. Sonra onlar olmaz işte oluyor onu engelleyemiyoruz, Şu anda oluyor. Yoksa ne olacak Alaçatı'da evin üstüne bir ev daha koyacak değil belkide ne olacak yapılaşma daha çok olacak, daha çok ev olacak, daha çok kalabalık olacak, bu kalabalıklar ne zaman olacak misafir deyip başımız üzerinde yeri var diyecek 3 ay onlarla haşır neşir olacak ondan sonra ekcekler gitcekler.

Ayhan Melih: Bundan sonraki süreçte böyle devam edecek diyorsunuz.

Bekir: Yani dedim ya bende sana Alaçatı'nın satacağı tarihi doğası yok biz rüzgarla sörfü satıyoruz. Keşke hep olsun satalım yani çünkü bize ekonomik değer katkı sağlayan Şey burdaki Alaçatı'nın Şimdiki evleri diye geliyorlar bir de sörfü için geliyorlar. Esas ilk gelenler zaten sörfü için geliyorlardı, sörfü derken aa Alaçatı'nın içine giriyorlardı, oo meydanlıkta oturdum kimse beni rahatsız etmedi o husur ortamı içerisindeki yer diyorlardı. Işte o huzur oratmı çok kalabalıklaştı, yok oluyor. Sonunda ama Kuşadası neydi, Marmaris neydi, Bodrum neydi, başka bir Alaçatı bulcaklar o olacak. nce Kuşadası'ydı o geçti, sonra Marmaris, Marmaris gene kendini muhafaza ediyor. Bodrum Bodrum, dağ taş her yer o kremiti olmayan evlerle bembeyaz

ne bu ya diyorsun. Önce hoşuna gidiyor çünkü Bodrum'a ben ilk 90 senesinde gitmişim inanılmaz mutlu oldum. Sen bilir misin bilmemi Gırgır dergileri vardı, orda çizerlerden bir tanesi de İlban Ertem diye bir çizer vardı o şey o zamanlar Bodrum'da yaşıyor, İstanbullu Bodrum'da yaşıyor, hikâyelerini ordan çiziyor İstanbul'a gönderiyor falan. Ben öyle bazı dergilerin sapığı olduğum için onları da çıktığı günden beri takip ederdim. İşte kendiyile ilgili öyküleri yazıyordu. Çizgileri nasıl yetiştirmeye çalışmış. Gece sabah kadar çalışmış da, yetiştirmek için neler yapmış orda o zaman şimdiki gibi teknoloji yok bilmem ne yok falan filan sonra derken şey var ya Bodrum Zeybeği. Çökertme şey onun hikâyesini falan çizmişti o zaman Bodrum evleri a ne kadar güzel bir yer bir gün Bodrum'a gidelim dedik çok hoşumuza gitti. 3 sene sonra 93'te ikinciye gittiğimde dedim bir daha buraya gelmem. Ama gitmek zorunda kaldık işte yine 96-97 Turgutreis bilmem ne her taraf Bodrum olmuş olmaz işte. Germiyan ayrı, Alaçatı ayrı Çeşme ayrı olması lazım hepsi ayrı olmaz ki ya.

Ayhan Melih: Alaçatı için de öyle bir risk var diyorsunuz...

Bekir: Ya şimdi sen ne düşünüyorsun?

Ayhan Melih: Ben şimdi sizin ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyorum.

Bekir: Ya şimdi keşke hep güzel olsa zaten, hep güzel olmasını istiyoruz. Yani sınırsız olması şey, yanlış aslında. Seneler önce SİT getirildi buraya Çakmak tarafı da imara açılmıştı, diğer taraflarda imara açılmıştı. SİT yüzünden 10-15 sene çivi çakılmadı. Allah bin kere razı olsun o SİT'i şey yapanlardan. Yoksa a... s...ti burası Bodrum gibi olacaktı. Çakmak Ovası dahil ev içinde kalacaktık. O zaman başlamışlardı tarla bazında alıp ev yapmaya. Nolcak tarla almak 20 sene önce Alaçatı'da. Nolcak adam kendi dese neden verdi o parayla 5 tane tarla alırdı burda. E öyle, işte kalması en azından şimdi satarsa daha büyük bir paraya satacak. En azından en kötüsü ki bugün satarsa gene daha fazla para kalacak. E şimdi maymun uyandı artık, kimse ucuzcu değil. İlk başta veriyorlardı kiraya ya da satıyorlardı şimdi öyle değil. Şimdi şeyci nedir Atilla kaç paraya vermiş duydun mu 80 milyar liraya kiraya, nasıl?

Ayhan Melih: Büyük paralar.

Bekir: Büyük paralar öyle olunca. Şimdi o kadar büyük paralar veriliyor. O paralar çıkmazsa biz de Çeşme'deki çarşı gibisi olursak işin b.. tarafı ki olacak. Adam Tefik Orbay'ın kahveye 40 milyar verdi. Vergisiyle beraber 50 milyar demek %20'de şey var ya. E buraya da 80 verdi 150. 150 milyar brüt kira gideri e personel, elektrik, vergi koyduğunda bir 50'de iş olmadı ona koysa 150. Orda sunulan şey ne kadehlerde içkiler işte çay kahve, espresso vs.vs. vs. Affedersin sen karı satarsan o ancak 160 şeyi çıkarırsın onlarla çıkarmazsın. Çıkaramazsın, çıkaramazsın o Tefik'in kahveye biz 4 tane okey masasından fazla şey sığdıramamıştık. Kimse bana şey söylemesin yani. Doğruya doğru o zaman benim kafamda soru işaretleri belirir. Sen belki de el altından orda insanlara esrar satacaksın. O paraları çıkarmak için.

Ayhan Melih: Başka birşey var yani...

Bekir: Tabi. Sen esrar satarsan benim çocuğumda senin yüzünden esrarkeş olacak diye düşünebilirim. Benim de bir baba olarak böyle endişelerim olamaz mı?

Ayhan Melih: Bu Alaçatı'da duyduğum kadarıyla endişenin ötesine geçmiş sanırım.

Bekir: Tabi. Biz büronun içinden gördüklerimiz bunlar, b..tan ya. Hakikatten keşke bir sınırdaki kalsa, yavaş yavaş olduğunda bişey sindire sindire olduğunda çok güzellikler olur. Şimdi ne yapılıyordu hakaten taş evler yapılıyordu. Alıyorlardı, Demkoların evi, Demko Ali'nin evi biliyorsun sen. O ev kaç sene önce satıldı dersin, e az 30 sene o ilk yapılan evlerden bir tanesi çok güzel hala bakıyorum içi o duvarları ne güzel bahçe ağaçlar büyümüş güzellik ben onlara bişey demiyorum. Bu defa ne oluyor betonarme üzerine taş evler tap tap ta, bırakın ya, bırak be

ya. Bir bakıyorsun aynı evden 6 tane 7 tane site yapmış çünkü. Değil be kardeşim bizim istediğimiz o değil. Sen yapcak mısın site o zaman altı tane mi ev yapacaksın o zaman altısı da farklı olacak kardeşim. Biri o yana bakcak, biri o yana bakcak ya da mahalle sokak havası verceksin mezarlıkların yanında yapılan şeyler gibi. Onlarda birbirlerinin benzeri esasında mezarlıkların orda ama o bir sokak gibi bir şey gibi yaptı orasını biraz değişik. Ne yapacaksın yani o 75. Cadde ne kaçınıcı cadde diyorlar, 75 mi orası şey işte Sanayi'nin ordan düz yeni otogara gidiyor. Cadde 75 olması lazım bak orası çok güzel o başka o başka o başka kocaman bir cadde güzel. Engelleyemezsin sen yerel idare olarak da engelleyemezsin. Adam işyeri açacak gelmiş restoran veremem diyemezsin vermicem diyemezsin. Ancak kendine göre bir takım sınırlamalar koyarsın işte pideci olmayacak lahmacuncu olmayacak bunu yaptırمام diye sınırlar koyabilirsin. Bir işte mimari 3 kat olmayacak, 6 katı geçmeyecek şöyle olacak böyle olacak dersin adamın daha fazla boğazını sıkamazsın ki.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim, sağolun.

4. Bingül Çakmak – Housewife

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikâyesiyle başlasak biraz. Anneniz babanız nereden gelmiş, Alaçatı'ya nasıl yerleşmişler?

Bingül: Annem ve babam burada doğmuşlar ikisi de. Ama anneannem, dedemler hepsi Selanik göçmeni, muhacir diyorlar, eskiden muhacir diyorlardı ama annem de babam da burada doğma büyüme yani biz de öyleyiz.

Ayhan Melih: Siz ev hanımısınız herhalde?

Bingül: Ev hanımıyım.

Ayhan Melih: Eşiniz?

Bingül: Eşim kamyon şoförü.

Ayhan Melih: Peki eskiden beri mi yoksa bu son dönemdeki gelişmelerle işi değişti mi?

Bingül: Yok, gelişmelerle bizim hiç alakamız yok bizim işlerimiz durdu daha çok. O kendimi bildim bileli kamyonlarla uğraşiyor. Askerden önce de sonra da kamyonlarla uğraşiyor. Başka bir iş yapmadı yani bir de balıkçılığı sever, zevk için hobi için balığa gider.

Ayhan Melih: Peki bu güne kadar siz ya da eşiniz, aileniz olabilir, Alaçatı'dan hiç ev sattı mı ya da...

Bingül: Babam sattı, İstanbullulara.

Ayhan Melih: Peki bugün ne olarak kullanılıyor o ev?

Bingül: Bir aile almış oturuluyor. Oturmak için, restoran falan değil. Aile almış, konut olarak kullanıyorlar.

Ayhan Melih: Bu tabi sizin işinize yaradı herhalde?

Bingül: E tabi onu sattı babam dört çocuğuna ev aldı, yani bizlere ev aldı.

Ayhan Melih: Öyle bir faydası oldu.

Bingül: Tabi. Biz eskiden mesela taş evleri, hiç derdik gâvur evi taş ev, hiçbir değeri yoktu yani bizler için. Ne zaman İstanbullular buraya gelmeye başladı ondan sonra değerlendir taş evler.

Ayhan Melih: Peki eskiden nerede yaşıyordunuz evlendikten sonra?

Bingül: Evlendikten sonra kayınvalidemle aynı evdeydik.

Ayhan Melih: Oradan sonra...

Bingül: Oradan sonra buraya taşındık kendi evimize, Sosyal Konutlar'a.

Ayhan Melih: Peki bu sizin için olumlu bir gelişme olmuş, evinizin satılması, genel olarak şöyle bir değerlendirme istesem, tarihi kent merkezindeki evlerin el değiştirmesini nasıl değerlendirirsiniz?

Bingül: Valla bence güzel değil yani bence hiç güzel değil. Şu güzelliği de var eski evler yenilendi. Hiç mimarisi bozulmadan aynı şekilde kaldı ama Alaçatılılar, öz Alaçatılılar hep dışarlara çıktı. Yani Alaçatı'nın içinde sayılıdır kalan. Evini satmayanlardır onlar da. Onun da bir mekânı olur, bakkal dükkânı mesela bizim mahallede bakkal dükkânı vardı komşuların onlar satmadı işlerine yaradı çünkü. Öyle bir iki komşu kaldı yani mahallede.

Ayhan Melih: Bu aslında olumlu bir gelişme gibi görülüyor diyorsunuz ama öte yandan...

Bingül: İstanbullular için çok olumlu bir gelişme ama bizim için mekanlarımız gitti elimizden mesela evlerimiz. Ben hala o mahalleden geçerken cız der içim.

Ayhan Melih: Peki bu hani evlerin elinden çıkarılması haricinde bu turizmle yaşanan değişim ve dönüşümde sizi rahatsız eden taraflar var mı? Etmiyorsa da mutlu eden tarafları neler?

Bingül: Rahatsız eden tarafı yok ama bize bir faydası da yok yani. Hiçbir faydasını görmedik biz, onlar kendileri işletiyorlar, kendileri eğleniyorlar, kendileri kazanıyorlar. Yani bize, belki olanlar vardır Alaçatı halkından çalışanlar vardır orada, kazanlar vardır tabiki. Ama bize yok yani.

Ayhan Melih: Böyle gözlemlediğiniz kadarıyla mesela ne kadar Alaçatılı çalışıyor oralarda?

Bingül: Gençlerden var garsonluk yapanlar, mesela butik otellerde çalışanlar gençlerden çok var.

Ayhan Melih: Peki çalıştıran var mı butik otel olsun restaurant Alaçatılı olup?

Bingül: Hiç duymadım, Alaçatılı hiç duymadım butik oteli olup da çalıştıranı, olsa bile pek iş yaptığını zannetmiyorum. İstanbullular kadar iş yaptığını zannetmiyorum çünkü onların kendi çevreleri geliyor çoğu buraya.

Ayhan Melih: Peki şeyi sorsam o yeni açılan kafe-bar-restoran gibi yerlere gidiyor musunuz?

Bingül: Hiç gitmedim daha. Bu, İstanbullular aldığından beri, Alaçatı böyle olduğundan beri bir iki kere geçtim o yoldan, yürüdüm sadece valla hiç de hoşuma gitmedi insanlar yemek yiyor, onların arasında gezmek bana tuhaf geliyor. Yani hiç oturmam, gezmek de tuhaf geliyor yani yemek yiyenlere mi bakacam yani geçip de.

Ayhan Melih: Peki restoran-kafe-bar var, bir de yerleşenler var Alaçatı'ya, bu yeni yerleşenlere nasıl bakıyorsunuz?

Bingül: Valla hiç tanımiyorum kimseyi hani yerleşen, işletme olarak değil de normal yerleşen yazlıkçı olarak geliyor onlar da. Bizim evi alan mesela çok iyi bir bayanmış, çok iyi bir bayanmış bir komşumuz orada oturuyor hala onla çok samimiymiş yani. Bizden, annemden falan hep bahsedermişler yani nasıl bir insan olduğumuzu komşumuz anlatmış onlara yani tanımayı isterdim demiş o evi alan bayan.

Ayhan Melih: Peki sizce kim Alaçatılıdır?

Bingül: Valla tanıdığımız insanlar, mesela komşularımızdan buraya evlenenler tanıdığımız insanlar onlar Alaçatılıdır bence. Yani yaz için gelip de işletme yapan insanlar Alaçatılı olmaz bence çünkü yazdan yaza geliyorlar, müşterilerini ağırlıyorlar, kış oldu mu gene dönüyorlar İstanbul'a.

Ayhan Melih: O zaman tam bu noktada şeyi sorayım yeni gelenlerin kurduğu bir turizm derneği var. Bu dernek hakkında bir bilginiz var mı bir Alaçatılı olarak?

Bingül: Hiç duymadım bile. Bilmiyorum hiç duymadım.

Ayhan Melih: Belediye'yle ve kurumlarla ilgili sorulara geçmek istiyorum. Bir sorunuz olduğunda, işte Sosyal Konutlar'la ilgili, bunu hangi kurumlara iletirsiniz? İlk başvurduğunuz yer neresi?

Bingül: Valla belediyeye gidiyoruz direkt. Çünkü kooperatifimizin başkanı da belediye başkanımız, direkt oraya gidiyoruz.

Ayhan Melih: Bu kooperatif dediniz şu anki oturduğunuz evlerin tapusu verildi mi size?

Bingül: Daha verilmedi de işte, arsaların bir bölümü hazinenin olduğu için mahkemelikmiş hala. Başkanımız öyle açıklamıştı yani toplantılara gittiğimizde, onların mahkemeleri bittiği anda verilecekmiş tapularımız.

Ayhan Melih: Belediye'nin karar alma süreçlerine katılıyor musunuz? Belediye'nin herhangi bir kararında uygulamasında sizin katılımınız oldu mu?

Bingül: Yok olmadı da mesela yol yapımında gidip diyebiliyoruz bizim bu yolumuz yapık değil yapılıyor yani her işimizi yapıyor.

Ayhan Melih: Peki yine belediyeye ilgili bir başka konu su hizmetinin sunumu. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bingül: Evet, çok pahalı. Şimdi çok pahalı geliyor barajdan geliyormuş arıtması varmış bunun atık su olarak da harcadığımız suyun yarısını biz atık su parası veriyoruz üstüne. Ne kadar harcıyoruz onun yarısı kadar da atık su parası veriyoruz, çok pahalıya geliyor bize.

Ayhan Melih: Peki bu konuda bir talebiniz oldu mu fiyatların düşürülmesi yönünde?

Bingül: Hep söyledik ama birşeyler yaptıklarını söylediler.

Ayhan Melih: Yani sözlü olarak söylediniz, yazılı bir dilekçe ...

Bingül: Vermedik, hiç vermedik.

Ayhan Melih: Yine bir başka şey, Alaçatı'nın bu girişinde yapılan kentsel yenileme denilen bir düzenleme var. O projeyi nasıl değerlendiriyorsunuz, o proje hakkında bilginiz var mı? Ne kadar kaynak ayrılmış o projeye, kaç etaptan oluşuyor?

Bingül: Valla onları hiç bilmiyorum ama çok çabuk yapıldı evler. Hemen yıkıldı, yenileri yapıldı.

Ayhan Melih: Peki oradan bir dükkan ...

Bingül: Yok, bizim yok.

Ayhan Melih: Çevrenizden alan oldu mu?

Bingül: Var. Dayımın oğlunun var balıkçı restoranı olarak işletiyor, sırf balık ürünleri. O işletiyor yani başka akrabamızın yok.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı Port projesi, o konuda bir bilginiz var mı? Belediyenin bu süreçte oynadığı rol hakkında, orada kimlerin oturacağı ya da nasıl bir yapı ortaya çıkacağını orada.

Bingül: Ya belediyenin orada ne rol oynadığını bilmiyorum ama görünüş olarak çok güzel evler, yani gidip de gördüğünüz zaman çok güzel görünüyorlar. Rengârenk hepsi, müstakilmış zaten hepsi kişiye aitmiş otel olarak da yani yakından görmedim ama görünüş olarak çok beğeniyorum.

Ayhan Melih: Son olarak şeyi sorayım o zaman, gelecekte hem kendinizi hem Alaçatı'yı nasıl değerlendirirsiniz? Alaçatı'dan çıkmışsınız işte belli bir kazanç elde edip ev satışından, Sosyal Konutlar'a gelmişsiniz. Hani gelecekte nasıl bir şey öngörüyorsunuz Alaçatı için hem de kendiniz için kişisel olarak?

Bingül: Valla bizler için artık birşey olur mu bilmem inşallah işler açılır, işlerimiz çoğalır da gençler, çocuklarımız için birşeyler olur.

Ayhan Melih: Birşeyler derken?

Bingül: Yani iş alanları, çocuklarımıza gençlere iş alanları olur inşallah.

Ayhan Melih: Alaçatı için?

Bingül: Valla bilmiyorum bundan ileriye ne kadar gidebilir hiç düşünemiyorum yani şu anda çok popüler Alaçatı. Bundan ilerisini hiç düşünemiyorum yani.

Ayhan Melih: Olumlu anlamda mı?

Bingül: Olumludur yani olumlu anlamda.

Ayhan Melih: Eklemek istediğiniz birşey var şunu söylemek istiyorum dediğiniz?

Bingül: Yok.

Ayhan Melih: Oldu o zaman teşekkür ederim. Çok sağolun.

Bingül: Ben teşekkür ederim.

5. Fahriye Tınaz – Housewife

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum, hani Alaçatı'ya nereden gelmişler, nasıl gelmişler, ne zaman gelmişler?

Fahriye: Ben Alaçatı'da doğdum, ailem Yugoslavya göçmeni.

Ayhan Melih: Kaç yılında gelmişler?

Fahriye: Ben burada ailenin üçüncü kuşağı olarak.

Ayhan Melih: Peki ne işle uğraşmış aileniz geldikten sonra burada neyle meşgul olmuşlar yani geçimlerini neyle sağlamışlar?

Fahriye: Çiftçilikle, çiftçilikle uğraşmışlar. Ben de uzun bir süre çiftçilikle uğraştık, ailemle birlikte.

Ayhan Melih: Kaç yılına kadar çiftçilikle uğraştınız?

Fahriye: Şu ana kadar, bir kaç sene öncesine kadar çiftçilikti, şimdi artık değil yani. Zaten Alaçatı'da genelde insanlar bıraktı şu durumda çiftçiliği. Çok kimse yapmıyor artık.

Ayhan Melih: Artık ne yapıyorlar?

Fahriye: Bir kaç sene çiftçilik derken tütün işleniyordu burada herkes de olduğu gibi biz de tütünle uğraşıyorduk. Ondan sonra kavun, susam, anason gibi şeyler. Ondan sonra da mesela ailemizde oğlan kardeşim var o şoförlük yapıyor şu an minibüsümüz var. İzmir-Alaçatı çalışan otobüsümüz var.

Ayhan Melih: Artık tarımla uğraşılmıyor.

Fahriye: Evet şu an yok. Tarımla bir ilgimiz yok, o şekilde yani.

Ayhan Melih: Peki son dönemde yaşanan ekonomik değişim ve dönüşümü dikkate alırsak, işlerde başka farklılaşma oldu mu? Ailenizin olabilir, sizin olabilir?

Fahriye: Tabi ailemizde olduğu gibi etrafımızda da bir değişiklik herkes eskiye nazaran daha bir rahat yaşamını sürdürüyor mesela burada çocuklarımız olsun kendimiz olsun çiftçilikle uğraşmak bir başka şimdi hayatımız bir başka. Tarlada uğraşmıyoruz, evdeyiz. Dışarıda çalışanlarımız var, evde oturanlarımız var. Mesela ben şimdi evdeyim annemle birlikte yaşıyorum. Oğlan kardeşim arabada çalışıyor, bu şekilde yani.

Ayhan Melih: Peki şöyle bir etrafınızda yaşayanlara baktığımızda onlar zaman içerisinde değişti mi komşularınız ya da siz daha önce yaşadığınız bir yerden başka bir yere taşındınız mı?

Fahriye: Ben Alaçatı'da Hacımemiş Mahallesi'nde dünyaya gelmişim. Hala orda oturuyoruz. Alaçatı'nın çıkışında yeni yapılan evlerimiz var oraya taşındık geçen seneden beri işte. Kışın yine eski mahallemize döndük, yazın burdayız. Etrafımızdaki komşularda eskiden herkes tütünle uğraşıyordu çiftçilikle. E şimdi çoğu ailenin çocukları büyüdü otellerde çalışıyorlar. Alaçatı'da yeni yapılan dükkanlar açıldı. Bir oteller filan açıldı oralarda çalışıyorlar. Tabiki bu çalışma nedeniyle herkesin evinde bir değişiklikler oldu, o şekilde yani.

Ayhan Melih: Çevrenizdekiler o zaman pek değişmedi yani? Butik otel tarzı şeyler...

Fahriye: Çalıştıran yok. Çalıştıran yok ama burda dışarıdan gelenler mesela çalıştırdıkları oteller, pansiyonlarda buranın insanı çalışanlar, gençler var. O şekilde bir değişme ailelerde.

Ayhan Melih: Bugüne kadar siz ve aileniz arsa ya da ev sattınız mı şimdiye kadar Alaçatı’da?

Fahriye: Ya bizim kendimize ait babamızdan kalan bir tek tarlamızı sattık biz. Daha satılacak yerlerimiz var, eski evlerimiz var ama sattığımız bir tek tarlamız var o şekilde.

Ayhan Melih: Peki bu şeye dönersek, Alaçatılılar çalışıyor dediniz restoran-kafe-bar gibi yerlerde bunun yanında işleten var mı buraları?

Fahriye: Genelde yabancılar yani Alaçatılı olarak kendileri bir otel pansiyon işletiyor diye bilmiyorum. Ama yabancıların birçok yabancıyı geldiğini, işlettiği birçok pansiyonlar oteller gibi yerler var, oralarda çalışıyorlar, o şekilde yani çalışanlar o şekilde. Alaçatılı diye bilmiyorum o şekilde yani bir otel açmış, pansiyon açmış yeni yeni yapanlar var. Henüz bitmemiş durumda olanlar var mesela bildiğim insanlar var. Şehitlik diye bir yer var bizim Alaçatı’da biliyorsunuz onlara yakın bir yerde pansiyon yapmaya çalışıyorlar ama geçen seneden beri yarım şu an yine. Onları biliyorum, bildiğim bir aile olduğu için söylüyorum.

Ayhan Melih: Peki neden Alaçatılılar ya da siz kendi açınızdan düşünebilirsiniz, çevrenizdekileri düşünerek de bunu söyleyebilirsiniz, neden Alaçatılılar böyle yerleri işletmiyorlar?

Fahriye: İşletmiyorlar derken maddi yönden de yani şimdi şurada birkaç senedir Alaçatılılar biraz rahatladı diyebilirim. Herkes çiftçilikle, kazandığı belli, harcaması belli, işte şurada birkaç sene içinde gelen yabancıların açtığı bu oteller bilmem neler. Tarlalarını satıyorlar işte geldiği paralar, oturduğu bir evi varsa, bir ev bir şey yaptıysa pansiyon gibi birşey. Ha onlar da daha yeni yeni olan şeyler. Öyle yok büyük bir iş yapan Alaçatılıym deyip de burada büyük bir pansiyon işleten yok.

Ayhan Melih: Maddi kısıtlar diyorsunuz?

Fahriye: Yani, tabiki. Zaten birşey yapan da mutlaka bir yer satmıştır. Öyle ailede bir değişikliklik bir farklılık varsa çocukların iş durumları değiştiyse muhakkak bir yer satmıştır o şekilde olmuştur yani.

Ayhan Melih: Bu son yıllarda turizmle beraber hızlı bir gelişme var. Sizce bu gelişmeler olumlu mu, bu süreçte sizi memnun eden ya da rahatsız eden neler var?

Fahriye: Oldu mu derken mesela yıllar önce derken yirmi sene öncesi Alaçatı yani çok تنها bir yer, öyle yabancı gelen giden öyle gezilecek bir yeri olmayan bir yer, oturulacak bir yeri olmayan bir yerdi. Şurada bir kaç sene içerisinde işte açılan bu kahveler, çay bahçeleri, barlar filan tabiki Alaçatı’ya bir değişiklik getirdi. Getirdi derken çok getirdi, eskisi gibi değil artık. Yani bir gelen misafirini alıp da çıkabileceğin oturabileceğin bir yer var. Gündüz dolaşabileceğin bir yer var, eskiden bunlar yoktu hiçbiri. O yönden güzel oldu tabiki, yani eskiye nazaran daha bir rahatsız Alaçatı’da artık. Gece çıkabiliyorsun, dolaşabiliyorsun öyle.

Ayhan Melih: Peki sizi rahatsız eden gelişmeler oldu mu?

Fahriye: Valla biz Alaçatı’nın dedim ya az önce Hacımemiş Mahallesi’ndeyiz, o bizim mahallemizde o tür şeyler olmadı daha mesela bar gibi şeyler filan yok.

Ayhan Melih: Olsa rahatsız olacağımızı mı düşünüyorsunuz?

Fahriye: Çok yakınımızda olsa belki. Çünkü öyle bazı arkadaşlarımdan da duyuyorum mesela Yenimeci diye bir yerimiz var, mahallemiz var orda daha çok barlar sokağı diye bir yer var, orda oturanlardan şikâyet ettiklerini duyuyorum. Ama bizim sokağımızda olmadığı için birşey diyemem o yönden.

Ayhan Melih: Bu yeni açılan kafe-bar-restoran gibi yerlere gidiyor musunuz? Nerelerde oturursunuz ve ne sıklıkta gidirsiniz?

Fahriye: Ya ben barlara hiç gitmedim. Ama nerde olduklarını gördüm, kalabalıklarını gördüm ama mesela Alaçatı'nın meydanlığında Gizem Cafe diye bir yer var oraya gitmeyi, orda oturmayı çok seviyorum. Daha çok Alaçatılıların gittiği bir yer, yabancıların da olduğu bir yer ama sakin bir yer, güzel, oraya gidiyorum.

Ayhan Melih: Onun dışında böyle gittiğiniz yerler var mı?

Fahriye: Ya onu dışında Özsüt diye bir yer açıldı burda, o da Alaçatılıların bildiğimiz insanların. Oraya da daha rahat gidebiliyorum, o şekilde.

Ayhan Melih: Yani bu iki yer gittiğiniz. Ne sıklıkla gidirsiniz?

Fahriye: Valla ne sıklıkla derken, yazın mesela bir gece gitmediysem ikinci gecesi mutlaka çıkmışımıdır. Gizem Cafe'de oturup bir kahve içmek, çay içmek hoşuma gidiyor misafirlerimizle olsun arkadaşlarımızla olsun, öyle. Akşamüstü mesela Alaçatı'da böyle çıkıp dolaşalım dediğini zaman o Özsüt'e mutlaka uğramak isterim.

Ayhan Melih: Bu iki yer dışında diğer yerlere gitmemenizin özel bir sebebi var mı?

Fahriye: Yani var mı derken, şimdi bir bara gitmek bilmem hiç gitmedim. Bir arkadaşım da olmadı birlikte gitmek için yani düşünmedim.

Ayhan Melih: Diğer restoran-kafe gibi yerler de var barların dışında oralara gitmemenizin özel bir nedeni var mı?

Fahriye: Hayır, hiçbir özel bir sebebi yok. Sadece işte böyle belli bir yerler, bildiğim insanların olduğu için belki o yüzden daha rahat gittim.

Ayhan Melih: Peki bu evlerden çıkan Alaçatılılar nereye gidiyor yoğunlukla Alaçatı'da?

Fahriye: Öyle düşünersek zaten şu an Alaçatı'nın içinde Alaçatı'nın yerlisi hemen hemen yok denecek kadar az. Her ailede evlenen bir kız, yeni evlenen bir oğlu Alaçatı'nın dışında Eski Petekler diye yapılan bir sitemiz var yıllar önce olmuş. Bir zaman, uzun bir süre evlenen oğlan, kız hep orda oturdu. Ondan sonra tekrar yeni yapılan bir site var. O şekilde yani çoğu kimse oralara gidiyor. İşte evini satıyor, mecburen Yeni Petek, Eski Petek deniliyor, o şekilde oraya taşınıyorlar. Mesela iki gün üç gün önce bizim oturduğumuz sokakta komşumuzun biri yeni peteklerde hatta Reisdere yoluna bakıyormuş böyle baya bi uzak mesafede orda yeni ev aldılar taşındılar. Eski evlerini de satılık diye levhayı asmışlar. Oturduğumuz sokakta hemen karşımızda bir ev satıldı. Ankaralı, NATO'da çalışmış Alaçatı'da işte geldi evi aldı tekrar yıktı restore etti oturuyorlar. Alaçatı'nın yerlisi de hep bu Yeni Petekler'e, Eski Petekler'e taşındılar birçok kimse.

Ayhan Melih: O yeni gelen Ankaralı dediniz, o tip başka gelenler oldu mu etrafınızda?

Fahriye: Tabi.

Ayhan Melih: Onlarla ilişkileriniz nasıl?

Fahriye: Valla bizim sokağımızda bir kaç sene önce seramik işiyle uğraşanlar var. Çok iyi insanlar, böyle sık sık görüşmesek de çay içmeye kahve içmeye davet ederler, onlar da bana geldi. Onları daha yakından tanıyorum çünkü Talat Bey dediğimiz, onun dedesi yıllar önce

eksperlik yapmış burda, tütün tüccarlığı yapmış. Onun dedesi, benim babam beş sene önce öldü, Talat Bey'in dedesini tanıyormuş babam. Onlarla daha farklı görüşüyoruz, mesela babam öldüğünde baş sağlığına geldiler.

Ayhan Melih: Peki böyle Alaçatı'da yerli-yabancı, İstanbullu-Alaçatılı diye ayrımlar var mı?

Fahriye: Valla bizim sokağımızda öyle birşey olmadı. Gelenler de çok memnun, komşularımız da onlardan memnun... Kimse şikayetçi değil.

Ayhan Melih: Çevrenizde peki böyle şeyler yaşayanlar oldu mu? Böyle İstanbullu-Alaçatılı gerilimi?

Fahriye: E tabi, buradaki gençler yeni yetişenlerimiz mesela kızlarımız olsun, delikanlılar olsun ne tam Alaçatılı ne İstanbullu, yani bu şeyler var. Görülecek kadar var. Gençlerde ama bizim yaşımızda olanlarda yani çoğu kimse kabullenmiş. Herkes bir evini satıyor, tarlasını satıyor, tabiki bu yeri alanlar buraya gelecek oturacak. Ha gençlerimizde belki bir şey oluyordur belki böyle çaba oluyordur yani.

Ayhan Melih: Böyle şeyler oluyor mu duydunuz mu?

Fahriye: Ya işte geçenlerde komşularla muhabbeti oldu da o geldi aklıma. İşte şu, bu çağda bu yeni durumda Alaçatı'nın gençleri gelenlere özeniyorlar, onlar gibi gezmek istiyorlar yapamıyorlar, hani bu sıkıntılar var. Yani tahminim herkes bunu konuşuyordur yani gözle görülcek kadar fark ediliyor.

Ayhan Melih: Nasıl bir değişiklik oldu gençlerde sizin gözlemlediğiniz?

Fahriye: Gençlerde değişiklik, yine de herşeye rağmen buranın insanı ayrılır. Ama bir de böyle düşünüyorsun özentisi oluyor. Görüyorlar onların yaşantılarını, kızların üstü farklı giyim kuşam olsun, gece gezmeleri olsun. Eskiden bunlar yoktu ki Alaçatı'da.

Ayhan Melih: Peki herhangi bir sorun yaşadığınızda bu yaşadığınız yerler ilgili olabilir, mahallenize ilgili olabilir, sorunlarınızı hangi kurumlara iletirsiniz öncelikle?

Fahriye: Valla şimdiye kadar hiç başımıza öyle bir sıkıntı gelmedi, yaşamadığımız için bilmiyorum ama olsa herhalde yakından tanıdığımız belediye reisimiz ilk önce onu arayabilirim herhalde.

Ayhan Melih: Peki yerel yönetimin karar alma süreçlerine katılıyor musunuz?

Fahriye: Hayır.

Ayhan Melih: Bu suyun sunumuyla ilgili bu ALÇESU ve ÇALBİR diye kurumlar var. Bu konuda neler biliyorsunuz? Bununla bağlantılı olarak su fiyatı konusunda ne düşünüyorsunuz?

Fahriye: Ya suyla ilgili işte daha önce sularımız içilmiyordu, yemeklerimize çayımıza kullanamıyorduk. Şimdi artık daha içilecek durumda olduğu için kullanabiliyoruz.

Ayhan Melih: Fiyatı konusu...

Fahriye: Valla eskiden daha pahalıydı, şimdi şu anda galiba sularda da var indirim.

Ayhan Melih: Peki ALÇESU ve ÇALBİR hakkında bir bilginiz var mı bu yapılanmalar nedir?

Fahriye: Bu konuda bilgimiz buranın suyuna bakan kurum başka bir şey diyemem o konuda yani.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı Port projesi hakkında bilginiz var mı? Bu proje nedir, ne değildir, belediye bu süreçte nasıl bir rol oynuyor?

Fahriye: Valla onu da yakından bilmiyorum, sadece duyuyorum.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı'nın girişinde yeni bir kentsel yenileme projesi uygulandı. Eski düğün salonunun ve dükkanların olduğu yerler yıkılıp yerine yeni binalar inşa edildi. Bu proje hakkında, maliyeti hakkında neler biliyorsunuz?

Fahriye: Şimdi maliyetini filan bilemem de son görüntüsü bile bence güzel oldu. Dükkanlar yenilendi, birçok şeyler değişti mesela yazın daha çok açılan dükkanlar oldu oralarda. Eskiden öyle birşey yoktu o sokak boştu.

Ayhan Melih: Peki o zaman son sorum şey olsun, şimdi Alaçatı'da uzun bir süredir yaşıyorsunuz aileniz ve siz. Bu süreçte kendinizi, mesela yer değiştirmişsiniz eski evinizden buraya gelmişsiniz, kendinizi bu süreçte mekansal olarak nerede görüyorsunuz? Bu bağlamda Alaçatı'daki değişimin nasıl devam edeceğini düşünüyorsunuz?

Fahriye: Valla, ben başka bir yere gitceğimi tahmin edemiyorum, buradayız herhalde Allah ömür verdiği sürece yerimizden de memnunuz. Alaçatı daha iyi olacağına inanıyorum yani. Gençlerimiz için de üniversitemizin açılacağını biliyoruz, yeni iş olanakları olacak diye biliyoruz. Orası da olduğu zaman, çocuklarımız, dışarıdan gelen yatılı talebeler, onların aileleri, bunlar geldiği sürece ne olacak, Alaçatı daha da büyüyecek, daha da kalabalık olacak, böyle.

Ayhan Melih: Sizin başka eklemek istediğiniz birşey var mı?

Fahriye: Ben Alaçatılı olmaktan mutluyum, başkanımızdan da mutluyuz onu da çok seviyoruz bu kadar. Size de teşekkür ederim.

Ayhan Melih: Ben teşekkür ederim. Vakit ayırdınız sağolun.

6. Günel Dağdeviren – Housewife

Ayhan Melih: Şimdi başlangıç olarak ben biraz sizden şunu istesem biraz böyle sizin ve ailenizin hikayesini, Alaçatı'ya ne zaman geldiniz, nereden geldiniz, nasıl geldiniz, hangi işlerle meşguldünüz? Onlardan bahsederseniz biraz başlangıç olarak...

Günel: Aydın Koçarlı'danım. Koçarlı'dan İzmir'e gelin geldim, 80'de evlendim. 23 sene İzmir'de oturdum, eşim emekli oldu, emekli olduktan sonra Alaçatı'ya yerleştik, eşim şahsen buralı.

Ayhan Melih: Eşinizin mesleği?

Günel: Emekli, şu an emekli.

Ayhan Melih: Kaç yılında geldiniz Alaçatı'ya?

Günel: 6-7 sene, ilk geldik belediye seçimleri oldu işte kaç sene de bir oluyor, 6 sene var garanti. Biz geldik bu belediye seçimleri oldu işte.

Ayhan Melih: 2004'te geldiniz o zaman, 6 yıldır Alaçatı'dasınız?

Günel: Hıhı.

Ayhan Melih: Buraya mı geldiniz direkt, yoksa Alaçatı'nın içine geldiniz sonra buraya mı geldiniz?

Günel: Yok yok, direkt buraya, bu eve geldim.

Ayhan Melih: Kira mı yoksa....

Günel: Kendi evimiz.

Ayhan Melih: Peki hani İzmir'den geldim dediniz, şöyle bir karşılaştırma istesem sizden hani bu sosyal konutlardaki komşuluk ilişkilerinizle İzmir'deki komşuluk ilişkilerinizi bir karşılaştırmanızı istesem?

Günel: Aynı İzmir'deki komşularım da çok iyi buradaki komşularım da çok iyi. İki tarftan da memnunum diyebilirim yani.

Ayhan Melih: Peki buradaki komşularınız böyle daha çok sizin gibi dışarıdan gelenler mi Alaçatı'nın içinden çıkıp....

Günel: Alaçatı'nın içinden de var Hayruş, benim gibi yani dışarıdan gelen de var yani... Daha çok Petekler'de Alaçatılı yabancı değil belki.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'daki bu değişimi gözlemliyorsunuz sizde buradasınız...

Günel: Kesinlikle.

Ayhan Melih: Gidip geliyorsunuzdur mutlaka...

Günel: Hıhı tabi.

Ayhan Melih: Bu işte Alaçatı'nın merkezindeki tarihi evlerin el değiştirmesini ve buraların işte turizm amaçlı Alaçatı'nın dışından gelen insanlar tarafından kullanılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Günel: Ticaret amacıyla mı?

Ayhan Melih: Ticaret amacıyla olabilir...

Günel: Ticaret amacıyla olursa Alaçatı'nın halkı da para kazanıyor yani. Kiraya veriyorlar bazı yerleri mesela para kazanıyorlar. Alaçatı'yı sorarsanız Alaçatı benim için bir gözde. 80 senesinde evlendim, İzmir'den gelin gezmesine geldim eşim buralı diye söylemişim zaten, yemin ederim hiç beğenmemiştim. Benim oturduğum ilçe çok çok daha güzeldi. Ama şu son şeylerde yani Alaçatı çok çok ilerleme var yani.

Ayhan Melih: Peki bu ilerlemeden şöyle birşey sorsam, şimdi bu ilerleme dediniz, güzelleşti dediniz...

Günel: Hı evet.

Ayhan Melih: Bu turizm faaliyetleri sizi memnun etmiş anlaşılabilir....

Günel: Kesinlikle, kesinlikle.

Ayhan Melih: Peki şöyle sorsam bu turizm alanlarına kafelere, bara, restorana gidiyor musunuz?

Günel: Gezmek amacıyla yani.

Ayhan Melih: Oralara oturuyor musunuz?

Günel: Tabi bazen tabiki.

Ayhan Melih: Hangi şeylere restoranlara gidiyorsunuz? Çünkü ikili bir yapı var sanırım orada bir caminin altındaki yerler bir de yukarısı Kemalpaşa caddesindeki yerler var. Siz hangi tarafa gidiyorsunuz?

Günel: Yok yemek falan yemeğe gitmeyiz, öyle çay içmeye falan oturuyoruz yani.

Ayhan Melih: Hangi tarafa gidiyorsunuz daha çok?

Günel: Merkezde o meydanlık var orada, bir de geçen sene Özsüt mü ne açıldı, oralara falan öyle yerlere yani. Yemeğe falan gitmiyorum yani.

Ayhan Melih: Yemeğe falan değil sadece öyle...

Günel: Tabi tabi.

Ayhan Melih: Peki ne sıklıkla...

Günel: Gidemem çünkü ablacım eşim emekli. Emekli parasıyla gidip barlar sokağına oturup yemek yiyemem, doğruya doğru.

Ayhan Melih: Fiyatların yüksek olması mı...

Günel: Bilmiyorum fiyatları ama emekli olduğum için yorgana göre ayağımı uzatmaya mecburum yani.

Ayhan Melih: Şöyle birşey var mı acaba orası çok uzak...

Günel: Hayır, hayır kesinlikle arabamız var altımızda istediğimiz yere gidip gelebiliyoruz.

Ayhan Melih: Peki hani siz dışarıdan gelen biri olarak daha iyi gözlemlemiş olabilirsiniz, Alaçatı'da bu Alaçatılılar ile bu yeni gelenler arasında ayrışmadan bahsedebilir miyiz? Böyle bir ayrım var mı sizin gözlemlediğiniz, bir gerilim olabilir bu?

Günel: Hiç öyle birşey duymadım ablacım. Hiç duymadım öyle bir şey şimdi.

Ayhan Melih: Şimdi bir de dernekler falan var kurulmuş Alaçatı'da İstanbul'dan gelenlerin kurdukları, Turizm Dernekleri var. Bu dernekler hakkında bilginiz var mı?

Günel: Hiç katılmadım ablacım.

Ayhan Melih: Peki belediyenin karar alma süreçlerine katılıyor musunuz?

Günel: Tabi seçim zamanında söylüyor mesela şunu yapcam bunu yapcam diyerekten.

Ayhan Melih: Ama yapcam diyor herhalde sizin...

Günel: Ve yapıyor da, ne çıkıyorsa ağızından hepsini de yapıyor yani benim görüşüm. Kesinlikle çalışıyor yani.

Ayhan Melih: Siz bu sürece katılıyor musunuz yani mesela o yapcam diyor onun yaptığı şey oluyor ama sizin önerdiğiniz birşeyin olduğu oldu mu hiç?

Günel: Hiç önerdiğimiz birşey olmadı onun yaptıkları hizmetlerden de memnunum yani.

Ayhan Melih: Peki bir sıkıntı yaşadığımızda bu yol olabilir, su olabilir vs.vs. öncelikle kime gidersiniz? Muhtara mı belediyeye mi?

Günel: Belediye'ye ve başkanın kapısı devamlı açıktır. Kim isterse olsun, isterseniz siz deneyebilirsiniz belediyede başkanın kapısı açıktır, ne sorunun varsa dinler de ona göre değerlendirir yani.

Ayhan Melih: Belediyeden devam edelim o zaman bu su hizmetiyle ilgili...

Günel: Su pahalı, su pahalı kime istersen sorabilirsin Alaçatı halkına suyumuz pahalı.

Ayhan Melih: Peki bu konuda bir girişim oldu mu yani kişisel olarak da olabilir hani biraraya gelip....

Günel: Duyduğuma göre bu su Fransızların mıymış bilmiyorum bir ülkenin yani şeysi varmış yani onun müddeti varmış senesi mi ne, o bittikten sonra belediye alacağını söylüyor, ben bunu duydum.

Ayhan Melih: Siz sordunuz onlar cevap mı verdi yoksa konuşulanlar mı bunlar?

Günel: Yok bildiğim kadarıyla böyle yani.

Ayhan Melih: Bu son Alaçatı'nın girişinde dükkanlar falan yenilenmiş bu eski düğün salonunun olduğu yerde onun hakkında ne düşünüyorsunuz? O süreç hakkında bir bilginiz var, o projenin ne kadarlık bir proje olduğu, kaç etaptan oluştuğu...

Günel: Valla kısa zamanda başladı, kısa zamanda bitirdiler yani onu.

Ayhan Melih: Bitti mi sizce o proje bu son muydu bu kadar mıydı proje?

Günel: Yani dükkanlar oldu yani onu duydum yani o taş dükkanlar oldu yani.

Ayhan Melih: Belediye faslını şöyle kapatayım bu Port Alaçatı projesi var Alaçatı Limanı'nda yapılan. Onun hakkında bilginiz var mı? O proje nasıl bir proje kimler ev sahibi olacak, belediyenin rolü ne?

Günel: Kimler ev sahibi olacağını bilmiyorum ablacım herhalde zenginler olacak, herhalde muhakkak o kesin. Zenginler alacak, kimin parası var o alacak. Bir o deniz bu köprü kıyısına kadar gelceğini biliyorum yani. Nasıl İtalya'da o galiba Venedik Evleri gibi projeleri olduğunu biliyorum.

Ayhan Melih: Yeni burada belediyenin rolünü biliyor musunuz? Hani yani bu projeye kim öncülük ediyor, kim yapıyor?

Günel: Onu bilmiyorum ablacım. Onu bilmiyorum. Şirketle belediye ikisi mi yapıyor bilmiyorum.

Ayhan Melih: Peki son olarak şeyi sorayım hem kendi açınızdan hem Alaçatı açısından değerlendirmenizi istiyorum.

Günel: Valla benim düşüncem seneden seneye günden güne bir marka oluyor Alaçatı ve de çok seviyorum Alaçatı'ya bir yere gitmeyi de düşünmüyorum. Eşim zaten buralı , bir yere gitmeyi düşünmüyorum yani.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Günel: Ben teşekkür ederim ablacım.

7. Hasan Masat – Butcher

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum biraz Alaçatı'ya nerden gelmişler, nasıl gelmişler?

Hasan: İşte mübadeleyle gelmiler Girit Kandiya'dan gelmiş babam, annem işte halamlar. Alaçatı'ya gelmişler.

Ayhan Melih: Ne yapmışlar Alaçatı'da tarım mı?...

Hasan: Tarım yapmışlar bir müddet, 16 yaşından sonra babam başlamış kasaplık yapmaya. Başlamış öyle kaçak tabi o zaman dükkan mükkan yok da işte tezgah altında orda burda işte...

Ayhan Melih: Şey mi hayvan yetiştirip mi yoksa sadece kesim mi?

Hasan: Sadece kesim onu yapıyorlardı, öylelikle sonra caminin altındaki dükkan yapıldı. Caminin altındaki dükkanı kiralayınca resmi olarak yani kasap dükkanını açmış olduk. 1938'den bu yana.

Ayhan Melih: 38'den bu yana kasaplık yapıyorsunuz. Sonra caminin ordan buraya ne zaman geçtiniz?

Hasan: 96, 96'da geçtik.

Ayhan Melih: Burası kendinizin mi?

Hasan: Kendi mülkümüz.

Ayhan Melih: Peki bu hani son dönemde böyle hızlı bir ekonomik gelişme var Alaçatı'da, bu sizi nasıl etkiledi, bir kasap olarak, burda bir esnaf olarak işleriniz nasıl değişti?

Hasan: Valla biz işlerde pek değişiklik yok. Neye biliyon mu, var yok diyelim hani öyle esnaf çoğaldı. Mesela şu anda yarın öbürü geliyor, Çeşme'ye onlar bunlar gelecek daha önceleri burası alışveriş merkezi gibiydi caminin orda pazaryeri vardı, orda millet gelirdi oraya balığını sebzesini etini kıymasını hepsini alırdı biner arabasına kaçardı. Şimdi orası dağılınca ordaki sattığımız etleri şu anda satamıyoruz hani kilo olarak. Ciro olarak dersene daha yüksek ciro yapıyorsun da fiyatlar değiştiği için kilo olarak daha düşük kilo gidiyor.

Ayhan Melih: Öyle bir azalma artma var.

Hasan: Hani kilo olarak azalma var ama ciro olarak yükselme var. Standartlar da yükseldi herkes rahat yaşıyor, yaşam çok değişti.

Ayhan Melih: Peki sizin hani oturduğunuz yer ...

Hasan: Tokoğlu.

Ayhan Melih: Sizin bu çevrenizde yaşayanlar değişti mi peki hani komşularınız evler alınıyor restore ediliyor, restoran-kafe-bar oluyor sizin etrafınızdakiler değişti mi?

Hasan: Bizim etrafımızdakiler değişmedi, dükkanlarım vardı gene dükkanlarım var ev benim üst kat, işte yan tarafı düğün salonuydu orası yıkıldı, İsmail hocanın ev var, karşı tarafı dayımın ev. Tabi nasıl oldu biliyon mu eskiden depo olarak kullandığımız damlar, mağazalar deyim dükkana döndü. Tabi bir değişiklik var ekonomi yönünden de var. Adam eskiden bir tek maaşla veya minibüsüyle geçinmeye çalışıyordu şimdi iki tane kira alıyor artık bir ilerleme var.

Ayhan Melih: Peki bu işte turizmle başlayan bu ekonomik kalkınmanın, toplumsal yaşama nasıl etkisi oldu, sosyal ilişkiler değişti mi Alaçatı’da?

Hasan: Valla değişti ki bizim zamanımızda kızla selamlaştın birşey oldun o onun manitası bilmem neyi dedikodular çıkıyordu şimdi bir bakıyon hani kızlı erkekli gençler geziyorlar tozuyorlar yani arkadaş olarak bizim zamanımızda böyle yapcaktın daha tuhaftı yani 55 doğumluyum ben. Hakaten de öyle ben mesela arkadaş var bu Çakırların bizim şeyin Özden, Özay, Göztepe’de yan yana evlerimiz yakın ben ablamla kalıyordum ordan tanışıyorduk. Gider gelir konuşurduk filan Özden benim kardeşim onlarla bir sefer karşılaştık da ya sen kim bu, böyle böyle arkadaşım, arkadaşım diyemezsin korkardın, bir kızla bir yer de selam vermeye korkardın şimdi böyle mi bütün gençler herkes birbirine güzel benim hoşuma gidiyor bu bilmiyorum. Bir bakıyorum benim Vedat çıkıyor selamlaşıyor herkesle kızı erkeği çoluğu çocuğu herkesle.

Ayhan Melih: Alaçatı’da bu evlerin satılması restore edilmesi, kiralanması bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hasan: Valla kiralaması iyi de satılması satılacak neye biliyor musun satılan mallar dikkat et hepsi miraslı. Hani dededen kalma işte öyle babadan kalma 6-7 kardeş anlaşamıyorlar, kiraya verip de kirayı bölüşseler daha güzel ama onu da yapamıyorlar hani bir şeyi yok. Veyahut da adamın imkanı yoktur satıyor onu gidiyor Petekler’den alıyor 3 tane ev 2 tane çocuklarına veriyor 1 tane de kendi alıyor geçiyor oturuyor.

Ayhan Melih: Burdan evini satanlar.

Hasan: Şimdi Alaaddin Limon mesela 3 tane ev alabilir miydi? Ne yaptı sattı burdan babadan kalma evini bütün çocuklarına birer tane ev almış, kendine de bir tane ev almı. Pardon kendinin bu Çamlıkyol üstünde babadan kalma ev var kendi orda oturuyor da çocuklarının hepsine ev almış iyi bişey öbür türlü hiçbirşey yapamazsın. Ha o satmasa yarın öbür gün çocukları satacak belki o gün çocukları dahi bir ev alamayacak belki fiyat düşecek.

Ayhan Melih: Burdan satanlar genelde ev alıyor yani.

Hasan: Tabi ev alıyor, ha zevkine satanlar o zaman kendileri terk ediyor. Zevk için satıp gidenler kendileri terk eder.

Ayhan Melih: Peki şey bu Alaçatılılar genelde oralara gidiyor dediniz. İşte bu Alaçatı’da daha önce bir kahve kültürü varmış Alaçatı’da o kahveler noldu mesela, insanlar şimdi nerde oturuyorlar?

Hasan: İnsanlar şimdi dışarı çıkmıyorlar. Şimdi kahveler, kahve kültürü kalktı desem yeri var. Biz kahveden çıkmazdık ben nasıl evlendim bi daha kahveye çıkmadım. Benim gibi çok yeni nesilde var yani kahveye çıkmıyor.

Ayhan Melih: Böyle bir etkisi oldu yani

Hasan: Oldu tabi şimdi yok ya Alaçatı'da bizim iki tane Hacımemiş'te var bizim kahve, iki tane de şurda var. Mehmet'in kahve kapandı öbürü kapandı hepsi kapandı.

Ayhan Melih: Peki bu yeni açılan yerlere siz gidiyor musunuz? Yani aileniz siz?

Hasan: Yok.

Ayhan Melih: Neden gitmezsiniz oralara?

Hasan: Ne bileyim bütün gün şimdi dükkandayım zaten bir de akşam kalk. Sabah 7'de dükkanı akşam 9'da dükkanı kapat, gidiyoruz eve iki üç lokma birşey ye saat 10-10:30 oluyor bu saatten sonra insan.

Ayhan Melih: Ailenizden giden oluyor mu?

Hasan: Ailemden pek giden yok da gençler gidiyor, benim oğlanlar gidiyor da biz, bizim dönem pek şey yapmıyor yaşıyor.

Ayhan Melih: Peki bu yeni açılan yerlerde, buraları işletenler kimler, Alaçatılı mı yabancı mı?

Hasan: Alaçatılı var Şişarka Kafe var, İmren var, Gizem Kafe var, aşağıda Memet'in işlettiği Angel Kafe galiba caminin karşısındaki o var. Var da tabi çoğunluğu yabancı.

Ayhan Melih: Peki buralarda çalışan Alaçatılılar var mı?

Hasan: Var. İşletenler yabancı, çalışanların çoğu da yabancı neye biliyon mu bizim gençlik şey yapmıyor bizim burdaki yerlerde çalışmak istemiyor. Mesela açıcılık okulunda 5-6 tane Alaçatılı çocuk var müdür bey burda onlara iş bulmuş staj için veyahut da çalışmak için çocuklar şey yapmıyor burdakilere gitmemişler dışarda iş bulmuşlar. Neden burda çalışırken arkadaşı geçecek takılacak orda. Benim oğlan İbrahim sörfte çalışıyordu, Erdem dedi burda gel Özsüt'ün başına müdür gibi takıl, durmam dedi. Neye, ya arkadaşım gelecek takılacak o gelecek takılacak bu sefer dükkanın özelliği kaçacak dedi o yüzden kafa bulcaklar birbirleriyle şey gelmedi yani.

Ayhan Melih: Sörfte mi çalışıyor şimdi?

Hasan: Şu anda o şeyde Afyon'da okuyor.

Ayhan Melih: Yazları?

Hasan: Yazın sörfte çalışıyordu son geçen sene şeye gitti Ilıca Dermal Otel'e gitti. Orası daha güzel baba dedi, sabah gidiyon saat 4'te bırakıyorsun, 4'te gidiyorsun 11'de bırakıyon. Sörfte sabah 8'de gidiyorsun akşam dedi 10'da çıkıyorsun. Halası da orda halasıyla orda çalıştı, sigortası da vardı.

Ayhan Melih: Şey peki bu hani oğlunuzdan bahsettiniz gençlere nasıl etkisi oldu bu Alaçatı'daki gelişmelerin?

Hasan: Valla gençler iyi oldu da gençlerin bir kısmı da bozuldu. Kulağımıza gelenler hani doğru yalan uyuşturucu olaylarına karışanlar falan da olmuş. Olumsuz etkileri de oldu da, işte biraz

daha baba-anneninin takibi ister. Baba-anne takibini yapmadığı zaman burda kişi çok çabuk bozulur çünkü öbür türlü uyuşturucu olayları çok.

Ayhan Melih: Bu yeni gelenlerin etkisi var mı bu konuda?

Hasan: Valla yeni gelenlerden de var, eskilerden de var mesela adam daha önce kalmış İzmir'de ordan buraya geliyor onların da etkisi var. Bir bakıyorsun toplanıyorlar, kaç kere gördüm çıkıyorlar ordan ama ne yapıyorlar otorpark yapıldı ya yeni gece saat çıkıyorlar ordan 11-12'de, ne yapacan 5-6 kişi orda saat 11-12'de. Ya içki içecekler veyahut da işte şeyler kullanacaklar.

Ayhan Melih: Peki sizin müşteri kitleniz değişti mi bu süreçte?

Hasan: Yoo değişti mesela İstanbullulardan da gelenler var da çoğu mesela bu işyeri işletenlerin çoğu alışmışlar büyükşehirde standart hani bonfileyi mesela iki kiloluk bonfile. E biz burda kendi bölgenin hayvanını kestiğimiz için standart olmaz. Zaman geliyor 200 kiloluk hayvan kesiyorsun, zaman geliyor 300 kiloluk hayvan kesiyorsun, 150 kiloluk kesiyorsun onun için bonfilesi hep standart olmaz. O restoranın ihtiyacını karşılamıyor. Şimdi buraya bir yer açılıyor geldiler fiyat sordular bonfileyi bana, fiyat normal geldi ama şey diyorlar hani standart isterim standart temin edemem ben, haftada 500 kilo etim var. Ha ürünün farklı dersen o zaman temin edebiliyorsun.

Ayhan Melih: Yani öyle bir değişim aslında çok sizi etkilemedi o zaman.

Hasan: Yok fazla bir etkisi yok. Gene Alaçatılılar var, İstanbullulardan da ev olarak var şey değil restoran olarak yok. Ha restoran olarak ne geliyor sıkışırda bir bonfile işte ver ordan yarım kilo kıyma zaten çoğu şey onların ne bileyim balık üzerine, et üzerine pek Alaçatı'da belki vardır da dışarıda alıyordur onları. Zebze üzerine çok gidiyor, yeşillik üzerine, salata onlar bunlar.

Ayhan Melih: Peki bu yeni gelenler böyle dernekler var Alaçatı'da vs. bunları kimler açtı mesela, ne iş yapar bunlar bir Alaçatılı olarak bu derneklerin içinde bulundunuz mu?

Hasan: Yok bulunmadım.

Ayhan Melih: Kim kurdu bu dernekleri?

Hasan: E İstanbullular, gelenler kendi kafalarına göre Alaçatı'yı koruma derneği falan.

Ayhan Melih: Ne yapar bu dernekler sizin gördüğünüz bir faaliyetleri var mı?

Hasan: Benim gördüğüm kadar hiç hani hiç birşey yok bir değişiklik yok. Bilmiyorum hani işte şu bölgeyi ağaçlandıralım veyahut da şu bölgeyi koruyalım görmedim ama yapıyorsalar da birşey diyemem.

Ayhan Melih: Peki hani geleceğe ilişkin hani siz bakıyorsun hem burda bir esnaf olarak hem de bir Alaçatılı olarak bu yaşamın içerisinde bir şekilde, gelecekte bu süreç sizce nasıl devam edecek?

Hasan: Şöyle birşey var, Çeşme bi aa çok popülerdi şimdi Alaçatı popüler oldu, hani belli bir dönemden sonra bu sönme hani duraklama hani Osmanlı Hükümeti dönemi gibi diyelim, Altın Çağ ondan sonra duraklama çağı, bir duraklama yapacak. Şimdi belki bu Venedik Evleri var, şimdi bir 15-20 sene devam eder böyle de ondan sonra duraklayacak. Şu anda altın çağ, kiralar. Geçen sene yani kiralar durakladı desem yeri var. Arsa fiyatları durakladı desem yeri var hani durdu. Yok, yani şu anda ekonomik krizden mi artık nedense her işte bir duraklama var. Ha bu üniversite olayı olursa, Alman Üniversitesi diyorlar ya belki o kışın biraz canlılık getirecek

buraya kışın bu ana caddeye girdiğin zaman bütün dükkanlar kapalı kışın orda bir Memet'in kahve vardı Galatasaray kahvesi, oda şimdi verdi kiraya. Burda bir tek İmre Kafe kaldı, Salkım'ın orası kaldı, Özkan Market kaldı, işte İbrahim kasap arkadaşımız, onlar kaldı. Bayır verdi arka tarafa geçti, öbür taraf verdi. Yıldız'ın market var burası Yıldız'ın da kiracılar baş kaldırmış galiba o çocuğu çıkarmışlar kiraya vermişler.

Ayhan Melih: Peki kışın nasıl oluyor Alaçatı, bu kadar yer hani kapanıyor?

Hasan: Kapanıyor, kışın hani تنها boş. Eskiden mesela burdan aşağıya giderdin 15-20 kişiye rastlardın ama kahvede ama bakkaldan çıkardı. Şimdi yok ki 2 bakkal kaldı, bir de pastane. Ondan sonra boş. Gece ordan mesela geçtiğin zaman ben gece ben pek gitmedim aşağıya da geçtiğin zaman hani bir kişiye rastlamıyorsun. Eskiden nerde kahve vardı orda, o vardı bu vardı daha canlıydı.

Ayhan Melih: Oturan da azaldı tabi orda...

Hasan: Azaldı, o cadde üstündeki evlerin yüzde 80'i bir sefer taşındı. Çünkü gürültü, şamatadan ondan bundan ben bile üst katta oturuyorum çatıya çıkıyorum benim evin birinci katta oturduğun zaman gürültüden oturamıyorum, çatıya çıkıyorum çatıda oturuyorum en iyisi.

Ayhan Melih: Sizin eklemek istediğiniz birşey var mı?

Hasan: Yok öyle bişey yok nolcak, şu anda hemen hemen herşeyi konuştuk desek yeri var.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Hasan: Bişey değil abim.

8. Hayriye Limon – Housewife

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum, Alaçatı'ya nereden gelmişler, ne zaman gelmişler, nasıl gelmişler? Ailenizden başlayarak sizin hikayenizi dinlemek istiyorum?

Hayriye: Ya Alaçatı'da doğma büyümeyiz.

Ayhan Melih: Aileniz nerden gelmiş Alaçatı'ya?

Hayriye: Annem Karaköy'den gelmiş, babam da burda doğmuş ama dedemler Selanik'ten gelmiş. Ondan sonra işte burda evlendim, burda büyüdüm.

Ayhan Melih: Ne zaman gelmiş peki aileniz?

Hayriye: Annem gelin gelmiş.

Ayhan Melih: Tarih olarak?

Hayriye: 38, 20 sene daha üstüne, 58, 58 yılında. Annem 58 yılında gelin gelmiş, ondan sonra işte buraya yerleştiler.

Ayhan Melih: Ne yapmışlar peki neyle uğraşmışlar?

Hayriye: Çiftçilikle babam, tarlada tütün ekiyorlardı işte anason.

Ayhan Melih: Hep çiftçilik mi sonra değişme oldu mu?

Hayriye: Eee sonra babam otele girdi.

Ayhan Melih: Kaç yılında girdi ve hangi otele?

Hayriye: Eskiden TURBAN Oteli'ydi burası, sonra Ilica'ya yılını pek şimdi bilemiyorum ama ordan emekli oldu.

Ayhan Melih: Emekli oluncaya kadar Ilica'da çalıştı?

Hayriye: Ilica Otel'de çalıştı.

Ayhan Melih: Ne olarak çalıştı orda?

Hayriye: İlk önce bulaşıkhaneye girmişti, ondan sonra personel aşçılığına geçti, ordan da emekli oldu.

Ayhan Melih: Sonra çalıştı mı peki babanız?

Hayriye: Ha bi daha çalıştı şeyde, dur şimdi şeyde vardı bir yer...

Ayhan Melih: Özel aşçı olarak mı?

Hayriye: Özel aşçı olarak çalıştı.

Ayhan Melih: Sizle ilgili biraz bilgi alabilir miyiz? Hani siz kaç yılında doğdunuz, neler yaptınız, eğitiminiz?

Hayriye: 58 yılında doğdum. Ondan sonra işte 81 yılında evlendim. Buraya evlendim, Alaçatı'ya evlendim.

Ayhan Melih: Eşiniz Alaçatılı?

Hayriye: Eşim Alaçatılı, o da Alaçatı'da belediyede çalışıyordu, ben ev hanımıyım. Sonra ordan buralara taşındık şimdi, Petekler'e taşındık.

Ayhan Melih: Şey peki nerde oturuyordunuz, şimdi nereye taşındınız?

Hayriye: Alaçatı'nın içinde oturuyorduk.

Ayhan Melih: Kendi eviniz miydi yoksa...

Hayriye: Eşimin babasının eviydi, ondan sonra kiraya çıktık.

Ayhan Melih: Bu hangi mahallelerdeydi?

Hayriye: Tokoğlu Mahallesi'nde evlendim, ondan sonra Yenimecediye'ye taşındık, sonra bir daha Tokoğlu'ya döndük, şimdi de Petek Sitesi'ndeyiz, Alaçatı'nın dışında.

Ayhan Melih: Kaç yılında buraya geldiniz?

Hayriye: 2000, 2000 yılında buraya geldik.

Ayhan Melih: Tokoğlu'dan buraya geldiniz değil mi?

Hayriye: Tokoğlu'dan geldik.

Ayhan Melih: Peki bugüne kadar arsa ya da eviniz olduysa sattınız mı?

Hayriye: Yok şimdiye kadar evimiz olmadı, eşimin babasının evi var onu da duruyor satılmadı ama biz buradaki evimiz kooperatif, kendimizin şimdi.

Ayhan Melih: O ev nasıl kullanılıyor, şu anda kullanılıyor mu?

Hayriye: Tabi, tabi kardeşleri oturuyor.

Ayhan Melih: Onların çevresinde yaşayanlar zaman içerisinde değişti mi? Yani bu hani İstanbullular geliyor Alaçatı'ya yerleşiyorlar.

Hayriye: Tabi tabi, bizim o evimizin etrafında var insanlar ama öyle o kadar daha çok değil.

Ayhan Melih: Yani var dediğiniz insanlar dışarıdan gelenler mi, Alaçatılılar mı?

Hayriye: Hayır hayır, dışarıdan geldiler, İstanbullular var ama öyle çok daha yoğun değil, öteki mahallelerde daha çokmuş.

Ayhan Melih: Ama yani etraftaki komşular da değişmeye başladı mı yavaş yavaş?

Hayriye: Evet, biraz biraz değişmeye başladı.

Ayhan Melih: Yeni yerleşenlerle Alaçatılılar arasında komşuluk ilişkileri var mı?

Hayriye: Yok, e yani benim bildiğim kadarıyla yok. Ya onlar kendi çevrelerinde böyle olup bitiyorlar, bizim kendi eski komşuluklarımız daha güzel.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı'daki Tarihi Kent Merkezi'ndeki eski evlerin el değiştirmesine nasıl bakıyorsunuz?

Hayriye: Şimdi hem bir taraftan iyi diyorum, bir taraftan da Alaçatımız değişti, eskisi gibi değil. E olumlu dediğim yer gene şimdi bizim bir evimiz var ben kendimi örnek göstereyim, bir evimiz var dört kardeş. Şimdi ikisi yararlanıyor, ikisi kirada oturuyor. Yani bunu satıp üstüne biraz para koyup kendilerine ev alabilirler diye düşünüyoruz satmayı. Ama tek bir oğlan olursa mesela o satmasa, en azından baba ocağı dersin. Ama şimdi dört kardeş olsun, beş kardeş olsun, tek ev olduğu zaman satmasından yanayız. Çünkü herkes eşit yararlansın. Şimdi böyle mesela ben hemen hemen 20 sene 25 sene kirada oturdum ama bu taraftan da kardeşi bedava oturdu sayılır. Mesela bir kardeşimiz var İzmir'de kira veriyor. Hani o amaçla satılırsa iyi derim ama bu yandan satılmazsa tabi daha iyi olur. Çünkü o gelenlerle fazla bir iletişimimiz yok.

Ayhan Melih: Peki bunun nedeni ne sizce, iletişim olmamasının nedeni?

Hayriye: Ya bilmiyorum ki şimdi onlar ayrı çevreden gelme mi diyeyim, daha durumları daha mı müsait diyeyim, daha yüksek diye düşünüyorum ben. Çünkü şöyle bir gözlemim oldu benim, kendi açtıkları dükkanların önleri dolu, mesela daha ne diyeyim 50 veya 100 metre ilerde bir lokanta vardı hiç birşey yok önünde. Kendi çevrelerinin kendi zaten lokantalarını getirmiş gibiler burda.

Ayhan Melih: Peki o 100 metre ilerdeki lokantayı kim açmış?

Hayriye: Alaçatılı, yerli ama orda kimse yok yani hiç kimse yoktu fakat bu tarafta da ağza kadar doluydu dükkanları. Yani öyle birşey geliyor ki bana sanki ordan getiriyorlar kendi dükkanlarını da veya kendi çevrelerinden daha çok alışveriş yapıyorlar gibi geldi.

Ayhan Melih: Yani böyle bir ikilik...

Hayriye: Gördüm, gördüm evet.

Ayhan Melih: Peki bu yeni gelenlere nasıl bakıyorsunuz?

Hayriye: Yani, ben pek bakmıyorum. Gençlerimiz de bozuldu zaten. Çok daha iş imkanı oldu ama çok da kalabalık oluyor şimdi Alaçatı.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'da böyle bir ayrımdan bahsedebilir miyiz? Alaçatılı ve diğerleri, İstanbullu olabilir, İzmirli olabilir, yabancı. Böyle bir ayrım var mı?

Hayriye: Ben kendime bakarak söylersem, bizim Alaçatı'mızda da çok aydın insanlar var. Ordan da geliyor, hani ben o ayrımcılığa bakmıyorum.

Ayhan Melih: Entellektüel ve kültürel düzeyde bir ayrım olmadığını söylüyorsunuz ama ekonomik anlamda bir farklılık da yok mu?

Hayriye: Var.

Ayhan Melih: Göze çarpan...

Hayriye: Var gözle görülür.

Ayhan Melih: Mesela şöyle somutlaştırayım isterseniz, belki mesela bu yeni açılan Alaçatı'daki mesela kafe-bar-restoranlara gidip oturabiliyor musunuz?

Hayriye: Hayır.

Ayhan Melih: Alaçatılıların gidip oturabildiğini görüyor musunuz?

Hayriye: Yani şu an bizim yaşımızdakilerden hiç gidip oturmadık. Gençlerden oturmuş olanları vardır ama sanmıyorum ki çok olsun. Daha çok yabancılar, yabancı derken İstanbullular veya İzmir'den zengin aileler daha çok.

Ayhan Melih: Peki hiç mi oturmadınız?

Hayriye: Hiç gitmedim, hiçbirine gitmedim.

Ayhan Melih: Peki neden gitmediniz? Size uzak geldiği için mi yoksa fiyatları mı yüksek?

Hayriye: Fiyatları çok yüksek bir, ikincisi bir sefer gittim yani çok aşırı kalabalık ya ben sevmedim. Yani yoldan geçerken bile, uzun bir yolumuz var mesela yürürken o yoldan bile hiç rahat geçmedim.

Ayhan Melih: Peki az önce kendi deneyiminizden bahsettiniz, bunu genelleştirirsek, sizin için olumlu-olumsuz yanları var. Alaçatı için sizce bu tarihi kent merkezindeki evlerin el değiştirmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hayriye: Ya şimdi şöyle gelişmesi, eski evlerin yenilenmesi çok güzel ama bir yandan da iş alanı da gençlerimize var. Ama eski evlerimiz, biz yeni taraflara taşındık artık, satmış sayılırız artık

eski evlerimizi. Bu yüzden ben artık sevmiyorum. Ama bu taraftan hiç oturulmayan evler çok güzel evler oldu şimdi bakımlı evler, en azından bakımlı, yani bir orasını şey yaparım.

Ayhan Melih: Ordan sizin gibi, Alaçatı'nın içinden çıkıp buraya sosyal konuta gelen çevrenizde insanlar var mı başka?

Hayriye: Tabi vardır.

Ayhan Melih: Siz kirada olduğunuz için, o saikle buraya gelmişsiniz. Başka saiklerle gelen, mesela evini satın gelen tanıdıklarınız oldu mu? Böyle görüştüğünüz, tanıştığınız var mı?

Hayriye Limon: Var mesela benim kendi akrabamız var, babası evini sattı, bütün çocuklarına burdan ev aldı.

Ayhan Melih: Öyle bir faydası oldu diyorsunuz.

Hayriye: Mesela bir evini sattı ama dört çocuğuna da ev aldı.

Ayhan Melih: Peki şöyle birşey sorsam Alaçatı'nın merkezinde yaşanan değişimde, buralarda çalışan Alaçatılılar ne kadar?

Hayriye: Gençlerimizin çoğu yani duyduğum kadarıyla, gençlerin çoğu burada çalışıyor şimdi. Sörfümüz var mesela orda çalışıyorlar, e evlerde çalışıyorlar, aşçı olarak, garson olarak yani var iş sahamız daha çoğaldı tabi burda.

Ayhan Melih: İşleten Alaçatılı var mı bu mekanları, bar-restoran-kafe?

Hayriye: Ya İstanbullular daha çok. Ev aldılar ama Alaçatılılar da yüzde 40 filan desem belki olur kendileri de işletiyorlar. Yani evini açtı mesela işte pansiyon olarak veya ne bileyim butik otel olarak, çalıştırıyorlar kendileri de ama İstanbullular daha revaçta.

Ayhan Melih: Şimdi o zaman size Alaçatılı kimdir desem?

Hayriye: Ya Alaçatılı işte ne bileyim işte bizleriz, annemiz babamız gözümüzün önünde, çevremiz, arkadaşlarımız yani Alaçatılı olmak güzel biz memnunuz.

Ayhan Melih: Bu yeni gelen İstanbulluların kurduğu dernekler varmış, bunlar hakkında bir bilginiz var mı faaliyetleri, hakkında, katıldınız mı hiç, onlar size çağrıda bulundu mu?

Hayriye: Yoo katılmadık, bir sefer duydum, katılmadım, çağrılmadık da.

Ayhan Melih: Mesela size göre onlar Alaçatılı mı?

Hayriye: Değildir bence onlar yazın geliyorlar kışın gidiyorlar. Çok azı kışın da kalıyor burda.

Ayhan Melih: Peki bu derneği niye kurmuş olabilirler o zaman?

Hayriye: Yani bilmiyorum ama herhalde buranın sakinliği, havanın güzelliği, temiz yer olması onları buraya çekmiş gibi geliyor bana.

Ayhan Melih: Bir sorunuz olduğunda ilk kime iletiyorsunuz? Muhtar mı, belediye meclis üyesi mi, belediye başkanı mı?

Hayriye: En rahat gidebildiğim yer belediyeye gidebiliyorum bir problemim oluyorsa hallediyorum yani.

Ayhan Melih: Peki belediyenin karar alma süreçlerine katılıyor musunuz? Yani mesela belediye bir plan yapacak ya da bir proje uygulayacak belediye sizin gelip fikriniz sorup ona göre bir karar alıyor mu?

Hayriye: Yok, beğeniyoruz yaptıkları işleri. Hiç sorulmadık daha ama yaptığı işlerden de memnunuz.

Ayhan Melih: Peki şöyle birşey sorsam madem yaptığı işlerden memnunuz dediniz, örneğin su hizmetinin sunumunda ÇALBİR var ALÇESU var bunlar hakkında bilgi sahibi misiniz?

Hayriye: Yani kendi çabalarımızla Çeşme-Alaçatı'nın birlik olup buraya kurulan baraj yani oradan bize su dağıtılıyor, ordan memnunuz. En azından susuz kalmıyoruz, yani biz memnunuz.

Ayhan Melih: Peki belediyenin burdaki fonksiyonu hakkında ya da ALÇESU firmasıyla belediye arasındaki ilişki hakkında bir bilginiz var mı?

Hayriye: Onlardan pek bir bilgimiz yok ama sularımız daha ucuzlarsa daha memnun oluruz çünkü en pahalı bizim yerimizin suları.

Ayhan Melih: Peki bu konuda belediyeye kişisel olarak ya da toplanıp örgütlü bir başvurunuz oldu mu?

Hayriye: Tabi söylendi, söylendi.

Ayhan Melih: Sonuç aldınız mı?

Hayriye: Sonuç almadık daha ama alınacak diye söylendi. Çünkü söylemiş Dünya Bankası'ndan kredi falan alınmış diye duymuştuk yani o ödenmiş, şimdi sularımız ucuzlayacakmış diye bilgilendirildik öyle duyduk.

Ayhan Melih: O zaman devam edelim yine belediyeden. Bu Alaçatı'nın girişinde yapılan bir proje var. Kentsel bir yenileme yapıldı, orası yıkıldı, yeni birşeyler inşa edildi. Bu projenin yapım sürecinde sizin fikrinize başvuruldu mu? Karar alma süreçlerine katıldınız mı?

Hayriye: Katılmadım, fikrimiz de alınmadı ama.

Ayhan Melih: Proje hakkında bilginiz var mı?

Hayriye: Yok.

Ayhan Melih: Sizce Alaçatı'nın en önemli, sorunu nedir şu anda?

Hayriye: En önemli sorunu bence işte düğün salonu, başka öyle çok yapıldı, öyle güzel şeyler yapıldı Alaçatı'da, dükkanlarımız oldu, otoparkımız oldu, ondan sonra anfi tiyatromuz var, hani güzel şeylerimiz oldu. Ama dediğim gibi çok güzel bir düğün salonumuz olması lazım, en gerekli o çünkü sağa sola gidilmesi daha zor.

Ayhan Melih: Peki burası Sosyal Konutlar alanı burada yaşamaktan memnun musunuz? Sizin her türlü ihtiyacınıza cevap veren bir mekan mı yoksa...?

Hayriye: Yani başka bir yerde olsaydım daha mutlu olurum.

Ayhan Melih: Neden? Mesela burada eksik olan ne?

Hayriye: Şöyle istediğin, çarşıya uzakız, ondan sonra gidiş gelişimiz mesela vesaitimiz daha seyrek, tamam dolmuş geçiyor burdan ama yani herşey özel olarak gitmen gerekiyor. Alaçatı'nın içinde olsan çıkar, her yere istediğin kadar yakın gidersin ama burdan özel olarak çıkacaksın. Yani o zorluğu var onun için, ben Alaçatı'da olsam daha memnun olurum.

Ayhan Melih: Buradaki komşuluk ilişkilerini nasıl peki Alaçatı'daki komşuluk ilişkilerinizle değerlendirirseniz?

Hayriye: Şimdi şöyle Alaçatı'dayken daha iyiydik, mesela teklifsiz olarak da gidilip geliniyordu, beş dakikalığına da gitsen. Burda biraz daha şey mesela haber veriyorsun, müsaitsen gelelim diyorsun hani biraz daha resmîlik var burda ama Alaçatı'da yani Alaçatı'nın içinde otururken öyle bir problemimiz yoktu. Daha rahattık.

Ayhan Melih: Öyle bir farklılık.

Hayriye: Öyle bir farklılık var, çatkapı giremiyorsun her yere.

Ayhan Melih: Peki şeye dönsek, unutmuş olabilirim, bir daha soruyor olabilirim. Bu Alaçatı'nın tarihi kent merkezinde siz kendi kişisel deneyiminiz aktardınız ben gitmiyorum dediniz ama giden Alaçatılı var mı etrafınızda? Buradan Sosyal Konutlar'dan Alaçatı'ya sıklıkla gidip gelen oradaki restoranlarda, kafelerde oturanlar var mı çevrenizde?

Hayriye: Ya şu an benim çevremde yok ama gençlerden duyuyoruz. Gençlerden var, gidenler var oturanlar var. Ama ne bileyim bizim burası daha orta yaş grubumu desem onun için burdan pek giden yok. ... ben hiç gitmedim, bu çevremden de gideni duymadım fakat Alaçatı'daki gençlerden duyuyorum.

Ayhan Melih: Peki bu şeye dönersek belediyenin projeleriyle ilgili birşeyler sorayım bu limanda Alaçatı Port projesi yapılıyor. Bu proje hakkında neler biliyorsunuz? Belediyenin rolünü biliyor musunuz?

Hayriye: Gidip öğrenmedim, talepte de bulunmadım ama sağdan soldan duyduğum kadarıyla deniz kenarında çok güzel bir yer olacağını, mesela ilerde daha da genişleyeceğini biliyorum, Venedik Evleri gibi birşey olma şeyi de var dediler. Başka birşey bilmiyorum.

Ayhan Melih: Peki kimler oturacak orda size?

Hayriye: Biz oturamayız, biz oturamayız çünkü onu almaya herhalde gücümüz yetmez. Onu daha çok işte dediğim gibi İstanbul'dan, Ankara'dan, İzmir'in daha varlıklı kişileri gelip oturur diye düşünüyorum.

Ayhan Melih: Siz Alaçatı'da bir sürü yer değiştirmişsiniz mekansal olarak, gelecekte de peki burada mı yaşamaya devam edeceksiniz yoksa burdan da başka bir yere çıkma gibi bir düşünceniz var mı? Bunun yanında Alaçatı'ya ilişkin bir genel değerlendirme yapar mısınız?

Hayriye: Ben herhalde biz burda otururuz. Yerimize de alıştık, her ne kadar Alaçatı'yı sevsek de burası da bizim için iyi. Alaçatı'nın çevreden gelenler için de benim güzel olacak bilmiyorum. Benim gördüğüm kadarıyla yani iyi gençlerimiz de iş buluyorlar o anlamda iyi bizim için. Alaçatı'ya dönemeyiz artık yani Alaçatı'dan bir ev alıp da oturamayız. Biz Sosyal Konutlar'ımızda oturcaz, Alaçatı'yı da güzel görüyorum yani ilerisi için de güzel görüyorum. En azından çok güzel oldu, evlerimiz güzelleşti. Mesela yıkılık evlerimiz vardı, mesela ne bileyim, bakımsız evlerimiz vardı, hepsi güzelleşti. Alaçatı'nın kendileri de Alaçatılılar da bunları güzelleştiriyor şimdi mesela kendi evini o da güzelleştirebiliyor.

Ayhan Melih: Peki kendinize dair beklentinizi biraz daha açabilir misiniz?

Hayriye: Şimdi ekonomik olarak emekli memuruz yani çok büyük bir ilersini göremiyoruz, mesel yazın eşim çalışıyor, kışın aylığımızı takviye edip rahat rahat çok şükür Allah'ıma, muhtaç olmadan geçiniyoruz. Ama tabi biraz daha iyileşse güzel olur. Mesela eşim de bu yaştan sonra çalışmamış olsa onları beklerdim hani başka birşey iyilik sağlık başka bir beklentim yok.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Hayriye: Rica ederim.

9. Hüseyin Dalgıç – Artisan

Ayhan Melih: Biraz şeyi öğrenmek istiyorum Hüseyin Amca bu sizin aile nasıl gelmiş Alaçatı'ya, nereden gelmişler, nasıl gelmişler?

Hüseyin: 1912 senesinde Yugoslavya'dan burayı göç ediyorlar. Yugoslavya'dan Balkanlar'dan, Karadağ'dan burayı göç ediyorlar. 1 sene burda kaldıktan sonra camilere yerleştiriliyorlar, boş evlere ve ahırlara daha doğrusu yerleştiriliyorlar. Harp yılları bu sefer içeriye kaçıyorlar, 5 sene Manisa'da kalıyorlar, Manisa'ya kaçıyorlar yayan o senelerde araba falan yok. Manisa'da 5 sene kaldıktan sonra tekrar burayı geliyorlar tekrar bu sefer Yunanlılar şey yapıyorlar, o zaman başlamış Yunanlılar da göçe, Yunanlılar'da bir panik varmış. Yani ille Kurtuluş Savaşı'ndan önce kaçanlar da var. Bu sefer evlerin üstlerine gelmişler yerleşmiş. Burayı geldikleri zaman her taraf bağ, badem, incir, badem ve incir her taraf dağı taşı. Çünkü bütün dağlar tarastır yani... Yapamazsın şey. Dönünce dağlar bozulmuş, 5 sene hiç işlenmemiş, bağı 1 sene 2 sene işlemedin mi gidiyor yani şeydeki bağlar bozulmuş. Zaten bölgenin şey acemisi veyahut da bölgenin tabi kültürleri ayrı şeyleri ayrı orada soğuk bölgeden geliyorlar burada üzümü görünce... Ondan sonra 1923'lerde veyahut da 1924'te geliyor Kavala'dan şeyler tütünü getiriyorlar bu sefer imece usulüyle şeyi söküyorlar bağları gece söküyorlar, tütün o yıllar 1 lira. Tütün aslında bu Türkiye'de 100 yıllık bir şeyi yok bunun ancak şu ara 100 yılı dolduysa tütünü; Kavalalılar getiriyor o güzel bir kazanç o yıllarda. Ama şey de üzüm de daha evvel çok para 1900, 1875'lerde güzel para etmeye. Bak bu evler o zaman bakarsan tarihlerine bak 1876-77-78'lerde bütün bu evler o zaman şey yapmış yani o güzel bir para gelmiş ve burası zenginleşmiş hani diğer şeylere göre bu şehir güzel bir zengin o zaman üzüm çok para ediyormuş. İhracatı limandan yapıyorlarmış, bizim limandan. E o zaman ben hatırlıyorum ki şeyler üzüm depoları hep duruyordu tabi üstleri hep yıkılmıştı ama duvarları yüksek duvarları duruyordu yani. E burdaki Rumlar zenginmiş. Eeee 40 000 kişi geçiniyormuş burdan, tabi köyleriyle beraber, hayvancılık.

Ayhan Melih: Sizin kiler geldiğinde mi?

Hüseyin: Hayır hayır bizim kiler geldiğinde zaten boşalmış evler boşalmış. Bu Değirmendağ bile sizin ordaki hep... Şeyden sonra evler boşaldı zaten hangi eve istersen gir. Yani öyle şey yok. E sonra şeyler Yunanistanla mübadil değiş tokuş yaptılar onları ben pek hatırlamıyorum da şeyler Yunanistan'dan Karafere liler, bilmem şeyler tapu gösterdiler burda epey yer verdiler. Mesela şeyler Kavalalılar geç geldi şeyden Kavala'dan hayvanlarını şeylerini hep getirdi. Ama bizim kiler erken geldikleri için böyle hiçbirşey memleketlerinden hiçbirşey almadan hayvanları bile açmışlar kapıları salmışlar. Savaş yılları zaten Balkanlar hep 1875 miydi o Berlin Antlaşması o şeyden sonra orda hayat herşeyi kalmamaya başlamış bu geçen güne kadar bile. Ben geçenlerde gitmiştim, geçen seneye Yugoslavya'ya gitmiştim perişan olmuşlar.

Ayhan Melih: Orda yaşayan Türklerle buradakiler arasında akrabalık var mı?

Hüseyin: Var çok kişinin var akrabası aşağı yukarı Türkiye'de 5-6 milyon şey var Boşnak yani Yugoslavya'dan gelenler. Belki o ka abarttım ama yani çok var. Hatta dernekleri var,

derneklerin fahri konsolosu şey ki bu sadece Bosna Hersek, içerleri çok akrabaları var sadece bizim yok. Bizim ailenin yok.

Ayhan Melih: Herkes gelmiş buraya o zaman. Peki Alaçatı'ya geldikten sonra tütüncülük mü yapmışlar?

Hüseyin: Kavalalıların şeyi bağları bozup, zaten bağ ters geliyor, bilmiyolar.

Ayhan Melih: Şarap falan.

Hüseyin: Nereyi şarap günah zaten. Tütünle şey işte hayvancılık falan. Tütünü işte bu... 80'e kadar, 80'e kadar, 80'de biraz biz 80'de bıraktık. Yani 80 yılına kadar 1980 yılına kadar tütünlü uğraştık. Biz güzel para aldık tütünden yani çok yapıyorduk, kimisi geçinemiyordu İzmir'e çok geçiyordu Alaçatı'dan, bir ara Alaçatı'nın yarısı İzmir'e göçüyordu. Yarısından fazlası göç etti İzmir'e yani geçinemedi, çocuklar da büyüdü biraz da gevşek aileler o zaman o aylıklar iyi geldi. Tarla biraz kıt, kıraç Alaçatı'nın aşağı yukarı yarısı hemen hemen göç etti İzmir'lere.

Ayhan Melih: 80'den sonra ne yapmaya başladınız?

Hüseyin: 80'den sonra burada turizm başladı hafif hafif ve bu güne kadar geldi.

Ayhan Melih: Siz tarımı bıraktıktan sonra ne yaptınız?

Hüseyin: Zaten ticaretle uzun yıllardır, burayı 80 senesinde. Çocuklarıma Dört Yol'dan Dalgıç Ticaret'i açtım ve Türkiye'de ilk Dalgıç Market ismini biz koyduk. Dalgıç Market, İnşaat Market, mesela geniş bir alan üzerine kurulmuştu. Sayılı bu İzmir'de öyle bir yer yoktu sadece İstanbul'da Kâğıthane'de, İstanbul'da Kâğıthane'de.

Ayhan Melih: Sizin miydi o yer yoksa kiraladınız mı?

Hüseyin: Belediye'den kiraladık halen belediyenin kiracısıyız. Yap-işlet-devret modeliyle yaptık. Binayı biz yaptık işte 10 sene kira vermedik efendim ondan sonra şimdi kira veriyoruz.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı'daki yeni dükkanlar, oteller, butik oteller siz hani geçmişi de bildiğiniz için buralarda oturanlara ne oldu? Kiraya verip başka yerlere mi gittiler?

Hüseyin: Şimdi bir buriya aşağı yukarı 6 seneden bu yana bir akım büyük bir akım başladı. İki tane şey kooperatif, gecekondü önleme bölgesi olarak yapıldı.

Ayhan Melih: Kaç senelerinde başladı o kooperatifler?

Hüseyin: 80'ler, 89 efendim oraya bir kısmı. Burası para edince satıp başka yerde aldılar. Yani burası para ediyor biz belki kıymetini bilmedik adam bu kadar para veriyor viranlıklara. Rumlar'dan kalma 200 senelik bir evler bunlar, 150 senelik efendim. Harap olmuş, halk tamirini yapacak parası yok. Bir güzel bir para veriyor, gerçekten güzel bir para veriyordu onunla 2 tane 3 tane ev alabiliyordu başka yerde. Bugün Çeşme'de bile, Çeşme'de bile burda 1 tane ev satarsan Çeşme'de 2 tane 3 tane alırsın. ... Efendim halk geldikçe fiyatlar yükseldi, tarla fiyatları yükseldi. E adamın işi bozduktu sattı bir yer düzeltti işini. Şimdi bugün ise tamamen oturmuş iş, 25 milyar eder mevsimlik hatta 70 milyar, 85 milyara evvelki gün işte Atilla Bayır, Usta'nın oğlu 75 milyara verdi. Adam daha içerde 20-25 milyar lira masraf edecek öyle giremezsin çünkü yeni işyeri açyorsun.

Ayhan Melih: Peki kiraya veren mi daha çok yoksa satan mı daha çok?

Hüseyin: Şimdi şu Alaçatı'ya 2 trilyondan fazla kira geliri geliyor sadece dükkanların. Evler de güzel kira getiriyor mesela sezonluk 1 milyar aylığı geliyor, 12 ayda 12 milyar, 15 milyara ev gidiyor yani. Güzel canım burda şimdi, şimdi bir evi olsun adamın rahat geçinecek, hem bir emekli aylığı aldı mı rahat geçinir. Veyahut da ahır, ahır diyelim bizim hayvan bağladığımız yerler bugün en büyük gazinoları. Akşam burda mıydın?

Ayhan Melih: Yok değildim.

Hüseyin: Keşke burda olaydın göresin. Bak bugün biraz daha tenha.

Ayhan Melih: Bu açılan yeni kafe-restoran-barlar buraya Alaçatılılar gidiyor mu?

Hüseyin: Vallaha Alaçatılılar biraz durgun yani giden var ama gidemeyen de var. Çünkü burda biraz fiyatlar uçuk. Kahve 1 liradan aşağıya çay yok, efendim çay 1 liradan 5 liraya kadar çay var. Deyeceksin adam bu ka kira veriyor yani mevsim de kısa. Mevsim iki ay o iki ayda ne değerlendirirse yani herkes bu iki üç ayda... 72-73 yaşına giriyorum işte sabah başlıyoruz, geç zamana kadar çalışıyoruz. Yok, halk şu ara Alaçatı'da bilmiyorum kimin bir iş yeri var, kimin çok rahat geçiniyor Alaçatılı. Yani Türkiye'de daha rahat geçinen yok bunu da söyleyeyim. Kimse bir iş yapmıyor yani bikaç kişinin haricinde. Ben herkese söylüyorum hiç olmazsa arkalarından bu gelenler bizden açık göz çünkü burasını keşfetmiş. E insan oturduğu yeri bilmez, bilse dahi şeyi yetmez, gücü yetmez, maddi gücü yetmez o yeri alsın. Mesel nerden alacak, burda şey de Türkan hanım diyecektim Sabancılar neydi o hanımın ismi...

Ayhan Melih: Güler Sabancı mı?

Hüseyin: Güler hanım bu şeyi aldı, bakma bir Mustafa var diyor aslında hep Güler Hanım'ın. Orda 10 tane aile geçinir, bu köşeyi şimdi inşaat halinde inşaat yapılıyor Kaplanlar'ın yerini. 360 milyara almıştı efendim. Şimdi bilmem ama paraylan alınmaz. Üstü şey oldu pansiyon, altını da şey İtalyan restoranı oluyor.

Ayhan Melih: Öyle büyük sermaye de geliyor yani?

Hüseyin: Kaçırır mı şey ne o hanımın ismi, Güler. Şey de Ilıca'da bir yer aldı onu da restore etti Sabancılar. Reisdere'ye girerken bir şey var Maliye'den aldılar, şeyden Halil'den Halil bir kazıkladı onu, Maliye'den de aldılar şey temizlettiler falan atlar matlar hepsi şeyin ya Güler Hanım'ın.

Ayhan Melih: Sağolasın Hüseyin Amca.

Hüseyin: Yardımcı olabildiysek seviniriz.

Ayhan Melih: Sağolun çok yardımcı oldunuz.

10. İsmail Gürses – Retired

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikâyesiyle başlamak istiyorum. Alaçatı'ya nereden gelmişler, nasıl gelmişler, ne zamandan beri Alaçatı'da yaşıyorsunuz?

İsmail: Ailem, atalarım, yani babam annem, Yugoslav göçmeni.

Ayhan Melih: Ne zaman gelmişler?

İsmail: Valla 1939 muydu 29 muydu öyle birşey yani. İşte bizler burada doğmayız, 1951 doğumlu. Üç kardeşiz biz de halen Alaçatı'da ikametgâhımız Hacımemiş Mahallesi'nde

oturuyoruz orada. Kendimiz tahsilimiz şey ortaokul terk. Altınyunus, güvenlik görevlisi olarak 16 sene Altınyunus'ta görev yaptım.

Ayhan Melih: Ne zaman başladınız?

İsmail: 1981, 9.3.1981.

Ayhan Melih: O zamana kadar tarımla mı uğraşıyordunuz?

İsmail: O zamana kadar Çeşme Oteli'nde biraz, o zamana kadar tarım. Normalde tarım, sonradan 71 Çeşme Oteli girişim, ondan sonra askerden sonra biraz tarımla, hayvancılıkla gibi birşeylerle uğraştık. Sonra nasıl oldu Altınyunus'a girdik, orada bir fiil 16 sene, oradan emekliyim yani.

Ayhan Melih: Aileniz tarım mı yapıyordu?

İsmail: Ailemiz tarım. Tütün, hububat, büyükbaş hayvan, küçükbaş hayvan, bunlarla ilgiliydik yani.

Ayhan Melih: Siz otele başladım dediniz, aileniz devam etti mi tarımla uğraşmaya?

İsmail: Hayır. Ablam evliydi, ben kendim hala bekarım, abim de bekar, annem de yaşlıydı zaten. 16 sene orada çalıştıysam işte 85 yılında öldü, ne oluyor o zaman 70 yaşında, 70 yaşındaydı o zaman. Babam ondan evvel vefat etti, annemin tarlaya çıkmaması için biz de kendimizi el işine mahkûm ettik orada yani. Yoksa kendimiz geçiniyorduk ama şey vardı annemin de tarlaya çıkması lazım, onu oradan kurtarmak için nasip oldu oradan Altınyunustan emekli olduk.

Ayhan Melih: Sonra şey yaptınız mı hani ev, arsa falan satıldı mı hiç?

İsmail: Son zamanlarda işte ablama üç beş kuruş birşeyler verilmek istendiği için yani babamın intikal eden mallarından onun da, kardeşimin de sebeplenmesi için ona bir yeri sattık, tarlaydı. Dalgıçların bağın yanındaki tarlaydı 2 dönüm bir yer vardı onu verdik ona.

Ayhan Melih: Alanlar kimdi peki?

İsmail: Alanlar kim tanımıyorum.

Ayhan Melih: Alanlar peki ne yapıyorlar orada?

İsmail: Onlar şu anda boş. Ölü bir yatırım herhalde.

Ayhan Melih: Peki siz Hacımemiş'te yaşıyorum dediniz, Hacımemiş'te yaşayanlar, böyle etrafınızdaki insanlar, Alaçatı'da böyle ciddi bir gelişme oluyor, dışarıdan gelenler oluyor falan, sizin yaşadığınız çevrede, etrafınızda komşularınız falan değişti mi? Yeni gelenler, yeni yerleşenler oldu mu?

İsmail: Olmadı. Alaçatı Hacımemiş Mahallesi büyük bir mahalle, insanlar birbirleriyle kaynaşmış durumda. Hani Arnavutu, Boşnağı, Karacaovalısı, Karaferelesi, tüm Selanik muhacirleri, Yugoslav, Balkan muhacirleri falan bunlar artık birbirlerine kenetlenmiş durumda. Neyimiz var teyzemiz var, Arnavutta Boşnak olarak. Arnavut'un neyi var Boşnak'ta işte gelin kızı var, işte bilmem neyi var, böyle yani artık Arnavuttur, Boşnaktır, Karacaovalıdır, Kınalıdır ayrımı yok. Hani bir hakaret babında birşey söyleyen söyleyemezsin. Diğer taraftan, şu son İstanbullu dediğimiz kişilerin buraya intikali Alaçatı'nın çehresini değiştirdi. Değiştirdi, neden değiştirdi, müstahsilin malı, rençberin malı değerleniyor. Pazarımız var, burada bir değerlenmeye giriyor. Köhne evlerimiz vardı ahşap, bunlar bizlerin tamir edemeyeceği bir

şekildeydi. Satmak kadar kötü birşey yok, insan malını satmaz, sattığı zaman kötüdür ama çaresizlikten burasını satıyoruz, diğerlerini yapıyoruz. Fahiş fiyatlar var, 20 liralık ev bugün 100 liraya gidiyor, 100 liralık ev 1000 liraya gidiyor. İstanbulluların ikinci bir şıki medeni yani sana komşu geldiği zaman sen rahatsız olmuyorsun. Ben kendi adıma söylüyorum, başkaları zaten başkalarını ilgilendirir. Bizlerin, benim yanımda mesela butik otel yapıldı, Yalçınkaya Oteli, ben orada insan var mı yok mu diye bilmiyorum. Öbür taraftan daha başka insanların, şimdi onların şey yapmak istemiyorum hani bir dile getirmek istemiyorum (Kürtler) gelmiş olduğunu düşünseydim ben o arsaya veyahut da gelseydi takasından tukasından, küfüründen, çoluğundan şeyinden tikirak gelirdik yani. Bu insanların buraya ikametgahı bence, bence memleketin çehresini değiştirdi.

Ayhan Melih: Bu şey dediniz butik otel açıldı dediniz yakınında, bunu kim açtı. Alaçatılı yine değil mi?

İsmail: Hayır, değil, yabancı ama çoktandır Alaçatı'da ikametgahı varmış. Çeşme'de, Ilıca'da falan yerleri varmış bu adamın.

Ayhan Melih: Peki bu şimdi, biraz bahsettiniz onu biraz daha açalım istiyorum. Bu tarihi kent merkezi dediğimiz yerler, Hacımemiş, Tokoğlu ve Yenimeciye, şimdi buralarda belli evler ve yerler el değiştiriyor, bir kısmı otel olarak, bir kısmı restoran-kafe-bar olarak kullanılıyor.

İsmail: Doğrudur. Kiraya veriliyor.

Ayhan Melih: Siz bu gelişmeye nasıl bakıyorsunuz?

İsmail: Şimdi bakın, kültür değerlerini, Alaçatı'da kültür değerlerini korumak çok güzel birşey. Bazı kilit noktaları, mesela bir eski belediyenin altını, işte ona benzer eski tarihi yapıların korunmasında fayda görüyorum, onlarda fayda görüyorum. Diğer şeylerde kiraya verilmesinde veyahut da satılmasında, ha tabi satılması zor birşey kira daha güzel yani, yap-işlet-devret yapıyorlar şimdi işte 5 sene bana ver, ben 5 sene sonra sana kalmak şartıyla anlaşma yapıyorlar bu şekilde oluyor. Alaçatı, Hacımemiş, Yenimeciye, Tokoğlu ilk başlarda zaten şeydi Şantiyesi, ondan sonra işte Ilıcalar, Altınyunuslar, işte böyle böyle insanları biraz tarımdan kopardı. Koparması da iyi oldu, artık yeni nesil, genç nesil artık tarlayı, eşiği, beygiri bilmiyor. Yok onların işi çok güzel şimdi. Çalışıyor ailesine yardımcı oluyor, okuyor yazın geliyor Çark'ta çalışıyor, işte geliyor otelde çalışıyor, işte geliyor bir barda çalışıyor en azından yüzde 25'te olsa okul masraflarını karşılıyor. Bence iyi.

Ayhan Melih: Bu kopuş tam ne zaman oldu Alaçatı için, tarımdan turizme geçiş?

İsmail: 80'den sonra.

Ayhan Melih: O zamanlarda böyle hani şimdiki gibi yoğun değildi herhalde oteller şeyler, pansiyonlar var mıydı Alaçatı'da.

İsmail: Yok canım bir Altınyunus vardı 72-73-74 yıllarında devreye girdi hani işletmeye girdi. İki sene işte kendini amorti etti, ondan sonra kar etti. Yoksa başka otel de yoktu bu çevrede. Hani bir kaç tane öyle adı bile olmayan pansiyon vardı, ondan sonra da yapıldı işte zaten. Görüyoruz eski Çeşme Oteli'ni yıktılar Sheraton yaptılar, patentini mi aldılar neyini aldılar bilmiyorum da isim hakkını mı? Ha buna benzer şeyler oldu.

Ayhan Melih: Peki bu yeni açılan kafe-bar-restoran gibi yerler var...

İsmail: Şimdi onlar Alaçatı'yı konuşlanma olarak bağlamıyor. Yani bir Alaçatılı orada gidip, hepsini katmıyorum tabi, orada yiyecek içecek insanlar da var tabi ama yüzde 20. Yani Alaçatı'nın yüzde 20'si buralarda oturup efendime söyleyeyim kahvaltı edemez, rakı içemez,

gece alemine giremez, nedeni de bütçe. Yoksa Ahmet insan da Mehmet insan değil diye bir ayrım yok, sadece ekonomi, sebep odur. Yoksa başka bir itici tarafı yok.

Ayhan Melih: Oralar daha mı?..

İsmail: Daha lüks yani ben burada çayı 50 kuruş içiyorsam orada 5 milyon içiyorum yani eski şeyiyle söylüyorum fiyatını şimdi kaç para yapıyor bilmiyorum, yeni fiyat da, ha 5 lira ondan. Yoksa gidip insanlar gezebiliyor, çiğdemini çitletebiliyor, yollarda gezebiliyor, oturup çayını da içebiliyor kimsenin buna hayır dediği yok.

Ayhan Melih: Siz peki hiç gittiniz mi kişisel olarak buralarda oturdunuz mu hiç?

İsmail: Çayımızı kahvemizi işte arkadaşlarımızın dolayısıyla içiyoruz ama bu çok sık tekrarlanan birşey değil. Çok sık tekrarlanan birşey değil yani ben bir emekli olarak 700-750 milyon 30 günde alıyorsam ben oraya gidemem. Gidersem aile bütçem sarsılır, sebebi bu. Ha param olsa giderim tabi.

Ayhan Melih: Aileniz de siz de uzunca bir süredir Alaçatı'da yaşıyorsunuz, bu Alaçatılılarla yeni gelenler arasında, bu İstanbullular ya da yabancılar arasında bir gerilim var mı?

İsmail: Hayır, mümkün değil ilişkiler çok güzel. İlişkiler güzel zaten gelen insanlar insancıl yaklaşıyor. Yani belki bizlerden biraz çekimserlik olabilir ama onlar insanların içine girmeyi çok iyi biliyor.

Ayhan Melih: Peki sizce kim Alaçatılıdır? Siz kime Alaçatılı dersiniz?

İsmail: Alaçatı kültür ve değerlerini, Alaçatı kendi insanına sahip çıkar, belediye başkanına sahip çıkar işte memuruna, amirine sahip çıkar, yani Alaçatılı, Alaçatı'nın iyi bir şekilde idare edilmesinden memnun olan Alaçatılı, Alaçatılıdır. Yoksa Alaçatı'nın kötülüğünü isteyen bir insan Alaçatılı değildir.

Ayhan Melih: Bu yeni gelenlerin kurduğu bir dernek var mesela Alaçatı turizm derneği sanırım bu dernek hakkında bilginiz var mı mesela?

İsmail: Yok, o konuda fazla aktif değilim. Onların ne kadar koruyabileceğini zaten kentsel sit alanları var, işte bilmem bu vakıflar olayları var pek fazla da istedikleri gibi insanlar birşey yapamıyor yani ne eskisi ne yenisi. Bunlara bir dur diyecek merciler var, ne kadarsa. Bazıları aşılabiliyor, bazıları aşılamıyor o ayrı bilemiyorum ama yani her insan da istediği şekilde istediği gibi davranamıyor mülk sahipleri.

Ayhan Melih: Bunların yanında siz kişisel olarak herhangi bir sorunla karşılaştığımızda ilk kime başvurursunuz? Muhtara mı gidersiniz, belediye başkanına mı, meclis üyesine mi?

İsmail: Şimdi çevremle ilgili halledemediğim bir konum olursa maddi ve manevi belediye başkanına, kesinlikle belediye başkanına. Muhtar zaten kendi mahallemizin muhtarı onunla devamlı ilişkideyiz. Hiyerarşik bir düzen var yani ama şimdi muhtarın halledebileceği bir olaysa muhtara, yok halledemeyeceği bir şey varsa kesin belediye başkanına. Belediye başkanımızın da insanlara yaklaşımı çok, çok iyi yani ve iyi olmasa zaten bu kadar şey göremez, itibar göremez zaten, bu kadar oy alamaz.

Ayhan Melih: Peki şey belediyeden açıldı söz, belediyenin bu karar alma süreçlerine işte plan olsun, bir yol yapımı kararı olsun hiç böyle bu süreçlere katıldınız mı şimdiye kadar?

İsmail: Hayır.

Ayhan Melih: Sizin fikrinize başvuruldu mu?

İsmail: Ha yo güncel muhabbetler oluyor. Mesela kahveye geliyor istediğin öneriyi istediğin düşünceyi kendisine aktarabiliyorsun. Makulsa gündeme geliyor, makul değilse zaten.

Ayhan Melih: Düzenli bir biraraya gelme, toplantı yapma....

İsmail: Her sabah belediye başkanı yatağından altıda kalkıyor, Alaçatı Hacımemiş Mahallesi'nden başlıyor, Dutlu kahvenin Seyhan'ın şeyin Ziya'nın oradan tüm yukarıya kadar insanla halkınla iç içe, dertleri neyse, talepleri neyse, arzları neyse onunla ilgileniyor.

Ayhan Melih: Peki şimdiye kadar böyle bir tecrübeniz oldu mu? Mesela şu karar katıldım ve bu uygulandı diyebileceğiniz; bu plan kararı olabilir herhangi bir düzenleme olabilir.

İsmail: Şimdi hayır denilecek birşeyle karşılaşmadım hani belediye tarafından, pek de fazla birşeyimiz olmadı kendisine yani. İşte şurası şöyle olsa da burası böyle olsa da. Çünkü daha geniş bir çevre var, ha bizlerde tabi fikrimizi alıyor muhakkak da, bir şikayetimiz de yok bizim yani.

Ayhan Melih: Şey var bir de Alaçatı'da kamusal bir hizmet olan suyun sunumu ile ilgili....

İsmail: Su, su pahalı. Ben CHP iktidarının elemanıyım ama bu belediye başkanın kişisiyim, su biraz pahalı.

Ayhan Melih: Peki bu konuda bir dilekçe, bir talep, belediyeye bir şikayet, bireysel olarak olabilir hani biraraya gelip...

İsmail: Bunlar kahve muhabbetlerinde oluyor yani işte tenkit ediliyor çok pahalı bilmem nedir ama dilekçe gibi birşey fazla görmedim belediyeye verilsin.

Ayhan Melih: Bu ÇALBİR ve ALÇESU hakkında birşey biliyor musunuz? Nedir bunlar?

İsmail: ALÇESU şöyle işte borun patladı, bilmem neyin patladı, telefon ettiğin zaman geliyorlar, hani görevlerini yapıyorlar, görevlerini yapıyorlar tabi maddi gelirlerine biz karışamayız, suyun tonu 4 milyon veyahut da 3 milyon, 2 milyon, biz onu ancak gittiğimiz zaman fişte görüyoruz onu da ödüyoruz, başka şeyi yok.

Ayhan Melih: Yine belediyeden söz açılmışken bu Alaçatı Port diye birşey var, bir proje varmış. O proje hakkında neler biliyorsunuz, bize bilgi verebilir misiniz? Belediye'nin buradaki dahli nedir?

İsmail: Belediyenin oradan bir miktar ona maddi bir destek yoksa kalıcı bir bina mı desek işte kendilerine bir yer tahsis edildi işte bilmem neye karşılık ve öyle duyuyoruz. Port ben kendi fikrimi söylersem pek Alaçatı'nın şeyine fayda vermeyecek yani en son en çoğu ne olacak 3 tane bahçevan girecek, işte otele 5 tane işçi girecek, bu kadar fazla sebeplenemez Alaçatı yani o Port'tan. Ha ne olur, akım olur, insanlar gelir, oradaki evler satılır, genişler. Şimdi bilmiyorum ona girmem gerekiyor mu bu yapılacak üniversiteye...

Ayhan Melih: Tabi tabi girebilirsiniz...

İsmail: Heh, o üniversitenin orada olması, buradaki bu Port'un bu yanlara sarkması insan akımını güçlendirecek. Belki de ekonomiye de canlanma getirecek hani bilmiyorum ama tahminen getirir. Buradaki esnaf bir köşe açacak, bilmem ne açacak. Zaten şeyleri görüyoruz şimdi dükkan kiralalarını, 95 milyar, 100 milyar, 50 milyar gibi şeyler kiraya veriyorlar yani insanlar. Bu insanların geliri.

Ayhan Melih: Peki bu içeride kiraya verenler ya da evlerini satıp gidenler nereye gidiyorlar, Alaçatı'dan çıkıp nereden yaşamaya devam ediyorlar.

İsmail: Evlerini satanlar şu anda burada göç halinde değil, tarlasını satan göç halinde değil, göçler bitti. Alaçatı'dan göç bitti. Alaçatı'ya artık göç değil dönüş var. Alaçatı artık göç etmiyor.

Ayhan Melih: Yok aslında şöyle Alaçatı'da nerede yaşamaya devam ediyor?

İsmail: Arta kalanını satıyor. Bak basit bir tabir bir tane Rum evi, Yunan evi diyelim 200 milyar. Bu adam bunu hesabını yapıyor. Ben 200-250 milyara bu evi sattığım zaman, ben bunu tamir edemem, oturma haline de getiremem, ama Ahmet Bey'e bunu sattığım zaman giderim çocuğuma bir yerden, Peteklerden veyahut da bilmem nerden bir tane ev alırım. Eğer varsa düğünü üç beş kuruş da oraya aktarırım. Zaten o ev biraz fazlası olabilir o gavur evi, o Rum evi yani o da sokakta kalmak şeyiyle satmıyor onu. Sadece bu para ettiği için çünkü şey binalar işte tuğla binalar, beton binalar onlar şimdi onlar kadar değer kazanmıyor. O da ne yapıyor 200'e bunu satıyor, gidiyor iki çocuğuna 100'er 100'er iki tane ev alıyor, hani bu.

Ayhan Melih: Yani buradan çıkan Peteklere gidiyor diyorsunuz?

İsmail: Buradan çıkan yoksa ikinci bir evi yani ikametgahında, ikametgahında yoksa Hacımemiş'te iki tane evi muhakkak bir tane ya kiraya çıkacak ya bilmem ne olacak yani.

Ayhan Melih: Siz şey dediniz hani ben gidemiyorum dediniz hani çok yüksek fiyatlar var dediniz Alaçatı'nın içinde...

İsmail: Tabi tabi yüksek şimdi.

Ayhan Melih: Burada şey peki çalışan ve işleten Alaçatılı var mı buralarda?

İsmail: Var, seyrek de olsa var, seyrek.

Ayhan Melih: Bu giriş ile ilgili bir iki soru sormak istiyorum. Bu girişte düğün salonu yıkıldı şey oldu falan orada yeni birşeyler yapıldı. O proje hakkında bir bilginiz var mı, nedir, ne değildir?

İsmail: Bak güzel kardeşim, o proje alınırken bir sürü aydın insanın fikirleri sorulmuştur, fikirleri alınmıştır. Şimdi öyle kahve muhabbetlerinde, işte şurası dardı da şurası genişti de şurası da olmasaydı da demekle olmaz. Bu proje düşünülmüş taşınmış, ölçülmüş biçilmiş sadece bir kişinin iradesiyle düşüncesiyle verilmiş bir karar değil. Bu insan bunu yapmak isterken ben böyle yapacağım, canım böyle istiyor dediğini zannetmiyorum. Meclisi vardır, kendi kurmayları vardır, kendi akıl hocaları vardır, bunlardan hem fikir almıştır bu şekilde getirmiştir, yenilik her zaman yeniliktir. Başka türlü savunma yapılmaz ona yani ona başka türlü savunma yapılmaz. Bence yenilik, yeniliktir ancak doğayı bozmamak şartıyla yoksa oradaki bir keşmekeşliği önlemiş, yeni binalar koymuş halkına, işte verilmiş olan fiyatların ne olduğunu bilmiyorum, çünkü öyle bir düşüncem yok, bence yerinde bir karar yani.

Ayhan Melih: Peki o projenin maliyeti, ne kadar bütçeli bir proje olduğu, ne kadara mal olmuştur?

İsmail: Bir ara kaç dediler, valla şeyim değil yani bir rakam söyleyemem yani söylersem ayıp olur, bilmediğin birşeyi söyleme derler onun için.

Ayhan Melih: Son olarak şeyi söyleyeyim hem kendi açımızdan bunu düşünebilirsiniz hem Alaçatı açısından gelecekte nasıl görüyorsunuz toplumsal, ekonomik ve mekansal olarak? Yani

ben de artık çıkıp Hacımmemiş'ten başka bir yere gidebilirim falan gibi böyle bir genel değerlendirme istesem sizden?

İsmail: Şimdi beyefendi biz eskiden hayvan evlerin altı, oturduğumuz evlerin altları ya tütün dizmek için mağazaydı, ya hayvan bağlamak için kaba tabirle söyleyeyim ahırdı yani gelir getirmeyen bir yerlerdi. Şimdi bu yerler insanlara gelir getiriyor, bu geliri getiren kim getiriyor, gelen zümre getiriyor. Daha evvel var mıydı bu yoktu. Ha peki bu insanlar geliyorsa, sana da bir gelir sağlıyorsa güzel, buyursun gelsin. Şimdi ben evimin altını, üstünde oturup altını kiraya verebiliyorum. O almış olduğum kira ben tasvip edemediğim bir rakamla karşılaşıyorum. Bu beni mutlu etmeyecek de bedbaht mı edecek. Tabiki mutlu edecek yani. Bence Alaçatı'nın ileriye dönük projeleri akıllı ve yapıcı olursa Alaçatı çok çok çok büyümeye hazır, namzet, aday yani. İyi düşüncelerle, iyi şeylerle, yapılarla halledilebilirse. Yoksa kötü düşünceyle yanlış yaptırımlarla, yatırımlarla oluyorsa olmaz. Ama ben bu düşüncenin Alaçatı mülki amirlerinde diyeyim, başta belediye olmak üzere, var. Bu zeka, bu beyin var.

Ayhan Melih: Peki kendiniz için ne düşünüyorsunuz? Yani siz de satın başka bir yere gitmeyi ya da yerinizi değiştirmeyi...

İsmail: Şimdi benim de iki tane çocuğum olsa bir tanesinin nişanı, bir tanesinin sünneti veyahut da şeyi olsa, benim de oturduğum ev 500 milyar yaparsa ben bunun 100 milyarını kendime ayırıp 400 milyara o çocuklara birşeyler hazırlamaya çalışırım ve satarım yani. Kiralayabilirim yani ben onları kurtarmak zorundayım çünkü onları baba olarak düşünürsen öyledir. Yok, başka gelirin yok, nerden yani balıkçılık yapıyorsun kısıtlı.

Ayhan Melih: Siz şimdi emeklisiniz.

İsmail: Emekliyim.

Ayhan Melih: O zaman son olarak sizin hani eklemek istediğiniz şunu da söylesem dediğiniz birşey varsa...

İsmail: Yok bu kadar.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim o zaman.

İsmail: Birşey değil abicim.

11. Kemal Çetinkaya – Retired

Ayhan Melih: Şimdi biraz böyle sizin ve ailenizin hikayenizi öğrenerek başlamak istiyorum.

Kemal: Ha şimdi ben bura Alaçatı doğumluyum 1938, 20 Kasım. İsmimin Kemal oluşu da Atatürk'ün ölümünün onuncu gününe gelişi için Kemal diye koymuşlar. Haliylen o dönemin durumuyla maalesef diyeyim, buranın eğitim sistemi eksik. O zaman Çeşme'de bile ortaokul yok. İlkokulu bitirdik çapayı elimize aldık. Yaşam oydu, bu benim için değil. Belki benden evvelki abilerin de söylemiştir. Burda genellikle tütüncülük ağırlıkla olmak üzere herkes gibi Nahiye Müdürü bile burda bizimle tütün ekti. Kaymakamlık gibi burda Nahiye Müdürlüğü vardı burda.

Ayhan Melih: Aileniz nereden gelmiş?

Kemal: Ailemiz Kavala kazası Kınalı Köyü o günkü ismi ama bugünkü ismi Yunanca'da Kokünohoma. Yani bu Yunancada aynen gene kırmızı toprak anlamına gelir. İşte daha evvel

Kınalı olduğuna göre uyuyor demek ki. Bak burda diğer arkadaşlar bunu şeyine şey yaptılar biraz şey olarak söyleyim çok fazla eskiye değer veren bir abinizim. Araştırmayı derinleştirerek yaptım ve yaptım. Benden büyüklerden hepsinden aldığım şeylere göre bizim bölgelere muhacir senesi 1924 ama Kınalıların geliş tarihi 1923'ün Aralık ayının 19-20'sine denk gelir. Neden mi, örneğin sana sorayım İstiklal Savaşı biter bitmez biliyorsun Lozan Antlaşması yapıldı. İşte 23'ünün yanılmıyorsa hatırlat Temmuz ayında yapıldı bana geliyor. O zaman karşılıklı mübadele antlaşması yapıldığında zaten bizim burda yaşayan Rumlar terk etmiş vaziyetteydi. Bir yerde şöyle söylenir Yunanistan'ın Ege'ye çıkması bizim Türkiye'nin lehine bile oldu. Ama böyle de söyler eskilerimiz. Eğer Yunan burayı girmemiş olsaydı mevcut Rum'u biz nasıl atardık burdan. Onlar o açıdan bakarak yapıyor. Onun için bizim Ege'de bulunan çok azı tüm Yunan vatandaşı diyeyim Rumlar o İstiklal Savaşı'nın sonunda hepsi kaçtılar yani buraları boş vaziyette. Atatürk de bu Mübadele Antlaşması'nı karşılıklı anlaşınca ordan buraya ilk kabile başlıyor gelmeye. Burdan oraya gitme sorumluluğu kalkıyor otomatikman. Her yerden, Türkiye'ye ilk ayak basan mübadelelerden o taraftan Rumeli'den gelen muhacirler biziz, Kınalı köylüleri. O da şöyle geliyor anlaşma yapılıyor bizimkiler iş yanlısı çalışan millettir. Çok fazla tutucu, çok fazla dine yatkın bir toplumdur, muhafazakar bir toplum. Demişler biz ya yazın gidersek orda ne iş tutucuz ne bişey tutucuz nasıl olacak bu. Kış basmadan evimize gidelim. Biraz da maddi durumları müsait demek beklememişler devlet onlara gemi tahsis etsin. Ağaların başta dedem Cerrah Ahmet Ağa not alırsan iyi olur. Bu köyün ağası en şeyi tabi birkaç tane daha var ama en fazla bu. İşte onun nezdinde bütün köy ağaları büyükleri toplanıyorlar devlete yük olmayalım paramız var toplayalım para özel bir gemi kiralyorlar. Geminin ismi de Bahri Cedit. Bahri Cedit gemisiyle geliyorlar. Eh malum buraya yerleşiyorlar. Yerleşiyorlar ama tütün yok burda bağcılık var, zeytincilik var e bunlara da ters düşüyor. Bağ kurutma yerlerine falan tütün ekmişler ama yetersiz. Girişmişler işte bağları sökmeye falan derken velhasıl 1924'te bunlardan 6 ay sonra diğer şeyler, Karacaovalılar, Karaferehiler, daha daha sonra İstanköylüler, Romanyalılar geliyor. Alaçatı'ya da bizimkilerin gelişinin sebebi şöyle bir olay var biliyorsun bu devlet işleri komisyondan geçer. Bizimkiler ilk iki gün İzmir'de yer seçmeye bakmışlar İzmir'de bu komisyonun mübadilleri yerleştirme komisyonun başında bir avukat var. Bu avukat da Rumeli'den bizim köyü çok iyi tanıyor Kavalalı olduğu için. Komisyon başkanı gelin bakayım buraya siz bakın demiş Değirmendere, Cumaovası buraları hep boş ama size tavsiye etmem neden; birinci sebepleri sizler çok mutaasıp insanlarsınız, onlar Rumlarla beraber yaşam sürdükleri için onlarda açıklık fazla. Köylere gitmişler bakmışlar kahvede çınar altında yürük kadını yürük erkeği beraber oturup çay içiyorlar yanaşır mı ters gelir anadın mı. Yok demişler biz burda barınamayız. O şeyin ismi Raşit Bey bu sefer avukat yapılan istatistiklere göre gelir düzeyi en yüksek Alaçatı, İzmir bölgesinin o günkü tarihlerde en yüksek burasıymış. Velhasıl o tayin etmiş burayı.

Ayhan Melih: Siz 38'de doğmuşsunuz, aileniz tütün yapmış. Siz neler yaptınız?

Kemal: Ben de Alaçatı'nın fertleri gibi reçberlik tütüncülük yaptım. Ama zaman neler getireceği belli olmuyor. Benim biraz ailevi sebepler maddi yönden değil manevi yönden benim 24 yaşında bir biraderim sizlere Allah göstermesin, annem vefat etti, babam bundan soğukluk demeyim de artık reçberliği yapacak gücü kendimde göremedim. Zaten küçük kız kardeşlerimden, 3 kız kardeşim var, kız kardeşlerim tarlada kadın kısmını çalıştıracan nolur, tarlayı ben, ha zorlarsam o çalışır. Sonra kadını ne olcağı belli değil dedim İzmir'e gittik. Ama delikanlı dikkatini çekerim kendimi öz Alaçatı sayarım en çok seven sayarım. Bir çapamı dahi yok etmedim. Bilirsin burdan gidenlerin çoğu ben gene bilinçsiz yaptım deyim evini sattı arsasını sattı, tarlasını sattı şimdi amman Alaçatı'da bir arsa alayım mümkün mü. Ben nasıl yaptım bilemiyorum ne çapamı sattım ne ailemi sattım olduğu gibi bıraktım. Her sene bir ay izinli gelir evimde yattım. Burasını temelli hiçbir zaman terk etmedim. Memurluk hayatı çalıştık ettik 90'a kadar. 90'da emeklilik geldi, emekliliğin olduğu gibi kendimi tekrar buraya attım.

Ayhan Melih: Nerde çalıştınız İzmir'de?

Kemal: TJK memurlarındandım efendim. 90'da Alaçatı'ya döndüm reçberlik yok denecek kadar az hiç yok da kendime domates biber yetiştircek kadar. Zaten ben hiç evlenmedim oğlum. Az önce anlattığım gibi benim daha evvelki 1965 ile 1971 aralarındaki bu 6 senelik devir içerisinde maalesef bu daha evvelki sıkıntılardan mı büyük bir tüberküloz hastalığı geçirdim. Büyük diyorum sıradan değil. Tam 40 ay senatoryum tedavisi gördüm düşünebiliyor musun?

Ayhan Melih: Çok geçmiş olsun.

Kemal: Zaten bu çok şey yapılan bir şey değil. Bu arada dediğim gibi onun için zaten istesem de iş yapmam. Bu hastalık devrelerinde falan çok şükür atlattım buna bağlı olarak doktorların tavsiyesi Kemal şunu yapalım, bunu iyi tedavi edelim derken 40 ay senatoryumda yattım 4 yıla yakın. Ben burda bunu demek isterim büyük dedim ya hastalığımı benim doktorlarım Allah rahmet eylesin İzmir'in en büyük göğüs hastalıkları doktoruydu. 40 hastanın önünde beni öne çıkardı size dedi örnek bir hasta içinizde hepinizden en ağırı buydu bak dedi iyileşti neden hasta-doktor işbirliği yapmaktan. Ama nasıl iyileşme yüzde yüz değil tabi ama yine hayatını sürdürecektir iyileşme. Ağır demem oradan geliyor. Böyle şeye girdik. Eh ondan sonra yaş da geçti 40'ı ne haber dedim doktor bey. E şimdi istersen bir hanımla evlenebilirsin. E ben 40 yaşındayım ne evlenecem yani. Bekarlığımızın şeyi bu işte bu yaştan sonra dedim evlensek ne olur evlenmesek ne olur.

Ayhan Melih: 90'dan sonra Alaçatı'da yaşamaya başladınız yeniden. Alaçatı ne zaman tarımdan kopup turizme geçmeye başladı?

Kemal: Ben turizmi ilk şey hatta burda şöyle veya böyle diyelim Altınyunus'lan başlar. Hatta daha ileri gidersek Halis Temel'in Ilıca plajlarında yaptığı işletmelerdir. Ama bu ilk adımları gerçek şeyler bana kalırsa 80'lerden, 85'lerden sonra başladı. Tarımdan kopma tamamen 80'den sonra. Yok hakikatten yaptığım işi, çıkardığın mahsul değerlendirilmiyor. Türkiye'nin yapısı deyim, tarıma verilen değer mi deyim artık ne dersen de. Biz burda bir ton tütün çıkardın mı bunu 12 lira satardık yapardı 12 bin lira. Ben onu sattım mı burdaki memur arkadaşın maaşı maalesef 300-400 liraydı. Düşün paranın getirdiğini. Hiç senelerce bu hep eridi. Bir aile olarak yapıyorsun sen ne yaptysan. Başladı artık halk karşılamamaya şeyi. Ne oldu bir de bu rağbet artınca deniz kıyılarına sattı daha başka işler yaptı. Değerlendiren çok seyrek arkadaşımız var. Maalesef çok seyrek, çok az sen de biliyorsun. Gönül isterdi daha çok olsun ama eğitimsizlikten herhalde sat ye düzenine girdik. Maalesef bizim arazilerin çoğunluğu başkalarına geçti. Şimdi ne türlü şeydeyiz tarımcıyız, ne de turizmcıyiz. Yeni gençler biraz biraz başladı yapmaya.

Ayhan Melih: Şimdi bu Yenimeciye, Tokoğlu ve Hacımemiş mahalleleri Alaçatı'nın ilk yerleşilen yerleri. Hacımemiş bu turizmle yaşanan dönüşümün biraz kıyısında kalmış gibi siz bu dönüşümü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kemal: Hacımemiş'ten maalesef biz ayrıcalık görüyoruz tek kelimeyle söyleyim. Yerel yönetimlerin o tarafa yaptığı yatırımların bir kısmını bak demiyorum tamamını bir kısmını da burda yapabilirlerdi. Ne yaparlardı, herhalde ben bunu kendim bilcek diyelim ama insan isterse yapar. Hani bir tabir vardır çoban isterse tekeken süt almış o misal. Bizim orayı ilk Alaçatı olarak ilk yapılan Taş Otel'dir zannedirim. Taaa onu gören gitti bir tane daha O Ev'i yaptı, o sokak birşey alınca Alaçatı'nın sermayesinin akımı yukarı gitti. Alaçatı maalesef buralarda hiçbirşey kalmadı yatırım yapılmadı. Ben de onu her zaman tartışırım. Bazen yukarda baban dahil baban eksik olmasın bana fazlasıyla hürmet eder. Örneğin Mümin Sezgin abin gibi yukarda otururlar buraya kötü bir tabir verirler Hacımemiş mahallesi domuz çukuru oldu vs. vs. Derim siz neden Hacımemiş'ten salyongoz gibi çıktığımız kabuğu beğenmezsiniz. Bak dedim bir gün onlara güldüler bana. Bak dedim belediyeden aşağıya gelin Egemen, nerenin çocuğu yani esnaf olarak Hacımemiş'in. Kopardılar nerenin çocuğu Hacımemiş'in. Bayırlar nerenin çocuğu, Mümin Sezgin nerenin Hacımemiş'in bu nerenin sermayesi Hacımemiş'in değil mi. Gel aşağıya doğru saydıkça say. Ağırlık gene buranın sermayesi ama bu bir ileri görüş meselesi değil şans

eseri orda kurulan evlere fazla bir değer verilince şimdi onların maddi durumu hakaten şey oldu.

Ayhan Melih: Peki bu İstanbullu deniyor, dışarıdan gelenler İzmirli de var, Ankaralı da var. Bu yeni açtıkları yerlere Alaçatılılar gidiyor mu, Alaçatı'ya nasıl katkısı oluyor?

Kemal: Valla Alaçatı'ya faydası bugün için var. Bugün için diyorum bu var (para işareti yaparak). Değeri yani malların değeri çok çok üstünde bir paraya kiralanıyor, alınıyor vesaire. Peki yarın ne olacak? Bakıyorum ben oralarda. Say bakayım burdan tut şeyden deyim Bayırların ordan taaa var Taş Ev'e kadar ne kadar varsa işletmeler vesaire, içerde 5 tane varsa yanılıyım 10 tane Alaçatılı var. Bu işletmelerin içinde görev yapan kaç tane delikanlı var sizin gibi hiç. Onun da sayısı 10'u bulmaz. Bugün biz alıyoruz, kirayı parayı yiyoruz fayda bu yönde. Ama ilerde bunların yaptığı yani turizmde kendine has bilgi sahibi yetişen gençlerimiz olmadığı müddetçe ben pek faydalı olduğumu sanmıyorum.

Ayhan Melih: Sizin çevrenizde gelip yerleşenler oldu mu?

Kemal: Oldu. Onlar daha çok huzur arayan kişiler. Ekonomik yönünü düşünmüyor onlar. Aydın abinlerin sattığı ev, Müminlerle ortaklığı sattığı var. Diğer tarafta Gündüzlerin sattığı ev, Gündüz Yıldırım'ın sattığı ev. Daha aşağıda Karabaşların sattığı yer bu seramik işleri yapanlar bunlar daha çok mahalle arasında huzurluyuz diyorlar. Şehir dışında veyahut da diyor İstanbul'da biz her türlü kötü olaylardan korkarak gidiyoruz ama Alaçatı'nın ondan yana gurur duyuyorum biz de öyle kötü şeyler olmaz hırsızlık vesaire. Ama koskoca Alaçatı'da Ahmet Mehmeti vurmuş şu olmuş bir toplumda da o kadar olur. Bizim Hacımemiş Mahallesi'ne gelenler hala bugüne kadar şeydi. Ha şimdi yeni atılım oldu. İşte aşağıda sörfün giden yolun üzerine bir motel gibi bir kaç tane yapıldı ordan başladı gelişme. İşte ordan da memnunum, kıyıdan başlasın ziyade yok o bu yana gelir yalnız başlangıç olsun. Etiketini İstanbulluymuş Ankaralıymış beni ilgilendirmiyor. Ama burdaki en büyük olay nedir ben onlara uymayacam onlar bana uyacak. Muhakkak o benden kültürlüdür ama müsadelenle ben 70 sene burda yaşamış adamı bir gün içinde onlara ayak uyduracağım beklemesinler. O kadar da değil, o kadar da olmaması gerekir yani bana göre.

Ayhan Melih: Bu şey nasıl oldu hani yavaş yavaş Hacımemiş'e geliyor dediniz, yukarıya baktığınız zaman oradaki toplumsal yaşam nasıl etkilendi bu süreçten? Mesela burda hala kahve kültürü devam ediyor ama yukarda nasıl bu durum?

Kemal: Değişti. Zaman herşeyi değiştiriyor. Ben de burda büyüyüp ettiğime göre, ben İzmir'e gittiğimde ya bütün gece evde oturulur mu? Burda alışık işimizi yaparız karnımız doyururuz, geliriz burda kahve içeriz, sohbet ederiz. Emin ol delikanlı şimdi bu kahvede oturuyoruz saat 10 filan oldu mu ben yine eve gidip şey yapıyorum çünkü ona karşı bir yatkinliğim oldu, alışkanlığım oldu. Burda da her iki açıdan bakarsak; birincisi açı, hakikatten eskiye özlem duyanların yeri hala Hacımemiş mahallesinde var. Mesela Feridun buri geldiği vakit belki de özlemine çeker eski muhabbetleri yaparız, Rumeli'den kim gelmiş kim gitmiş, şu olmuş burası kendimize göre. Ama yukarda yaşayamazsın neden yaşayamazsın bu tarafta Ankaralıdır, öbür tarafı İstanbulludur, daha öbürü Sivaslıdır. E kültürler birbirine uymaz zamanla oluşacak tabii. Buranın da 1912 gelmiş Boşnaklar Arnavutlar falan filan, e biz 24'te geldik, Karacaovalılar 24'te birbiriyle bağdaşmak 50 sene sürdü. İsim vermeden konuşmak gerekir ama Hüseyin burdan bir arnavut kızı aldı, Muhsin Ağa'nın yeğenini aldı. Vaaay nasıl arnavut gider orayı diğer Muhsin Ağa öldü gitti onları kponuşmadı. Sen düşünebilir misin bu Arnavuttur bunun yanında oturmayım. Zamanla orası da oluşacak ama bu zaman kültürü de şey yapıyor. Ama burası daha eskilere kalmış vaziyette.

Ayhan Melih: Peki yukarıya çıktığımızda Alaçatılılar o yeni açılan yerlerde oturuyorlar mı?

Kemal: Maddi gücü olan bilmem ne olan, halbuki bu maddiyata dayanmaz bana göre. Evet biraz külfetli olur ama dediğim gibi alışkanlığı daha bu şeye getirmedik. Bu yerlerde onlar kendileri

geliyorlar, kendileri gene yaşıyorlar, kendileri gidiyorlar. Kendileri birbirinden kazanıyorlar yani bana öyle geliyor.

Ayhan Melih: Geçmişle kıyaslarsak Alaçatı’da yaşamak tütünden sonra turizm vesaire, 10 yıllık hızlı gelişme Alaçatı’da yaşamak geçmişe göre daha mı kolay yoksa daha mı zor?

Kemal: Şimdi bunu nasıl deyim. Geçmişte daha iyi bir yaşantı vardı. Şu bakımdan ama ayırcam müsadenle. Bağlılık birbirimize şeydi. Kemal nasıl yaşıyorsa Feridun da öyle yaşıyordu. Yan tarafta Ahmet Bey nasıl yaşıyorsa, hep öyle yaşıyorduk. Birbirimizin eksiklerini çok iyi kapatan bir toplumdük. Çok iyi maddi yönü çok fazla iyi olmamakla beraber yetiniyorduk, azlan yetinen bir toplumdük. Kanaat getiriyoruk, bir eşitlik vardı. Ama şimdi öyle değil şimdi zor bana göre neden zor. Her yerde gelişim olduğu gibi Alaçatı’da da oldu tabi hem de çok fazla oldu. Gözle görürlür idari gelişmeler pek fazla olmadı ama genelde bir değişim oldu. Şimdi sen hangi eve dersin ben almayacağım çamaşır makinesi sen yıka elinlen. Eee bu kadar rahatlan bu kadar şeyin de bir karşılığı olacak bir maliyeti. Yani böyle deyeyim burda iyi bir gelirin olmazsa, iyi bir işin olmazsa bu şeyi karşılaman biraz ağır gelir çünkü azlan yetinilmiyor şeyden. Muhakkak külfeti var. Ama giderlerinin yanında zamanın getirdiği kolaylıklar var. Hep bişeyler biz şimdi bakıyorum sana maaşallah çivi gibi delikanlısın. Gençlere bir bakıyorum 1.80 çocuklar hepsi filiz gibi neden zamanında sütünü yediyor, her hane yapıyor aşağı yukarı, meyvası desen çeşitlisi hepsi geliyor. Alaçatı’da domates yetişmeden domates yiyebilir miydin bizim zamanımızda, dışardan gelecek yenilecek. Tütün tarlasına gidecek annen sabah, iyi kötü oturacak yiyeceksin haa çocuğumun beslenme şeyi var. Al çantayı git okula o tarlada o sen gelirsin çantayı atarsın eve, akşama geldi mi doyurur annen seni. Bunu her iki açıdan bakmalıyız. Bir açısı o vakit aileyi toplardı çünkü tarlada herkes bir arada. Öğle yemeği vardı. Şimdi belki sizin evde de vardır. Öğle yemeği diye bir sorun yoktu. Neden biri sabah, biri öğlen biri akşam gidiyor işe. Ama esnaf olcan, ama bir işçi olcan ama bir memur olcan. Ama o zaman öyle değildi. Sabahleyin gel bakalım kahvaltı hazır. Hep beraber, öğle oldu mu yine hep beraber. Ben şimdi gidiyorum tek başıma öğle yemeği yiyorum. Daha sonra hemşire geliyor, daha sonra öbürü geliyor. Yaşam tarzları kendi kendine değişmiş oldu böyle.

Ayhan Melih: Alaçatı’da eskiden kültür-sanat faaliyetleri olur muydu?

Kemal: Bak delikanlı bunu size söyleyim ben kendi açımdan daha fazla olurdu. Nedendir benim çocukluk devrimde sana isim isim de sayabilirim. Şimdi Atatürk Kültür Merkezi olan yer orası güzel bir salondü, sinema salonu vesaire filan. Orda bizim bu Alaçatı’nın çocuklarının oynadığı piyesler, temsiller sayamam sayısını. 50’li yıllarda diyeyim. Bak mesela sizin amcalık var uzaktan Nevin’in oynadığı bir rol var. Ahmet Özkan hoca öldü Allah rahmet eylesin, Özer Abi Kutluay, Koreli Kazım bunlar hep buralarda temsiller verdi buranın çocukları. Bir hoca vardı o yazıyordu oyunları oynuyorlardı. Bir göresin neler vardı. Daha evvel benden evvel ben bilmiyorum. Şu gördüğün Ümit Öcal’ın evinin olduğu yerde akşamları saz heyeti toplanırdı. Peki şimdi var mı bizde bu? Ha şimdi diyoruz kültür, okullar malum onları ayırcam siz kültürlü kişilersiniz okuyorsunuz ediyorsunuz ama Alaçatı’nın kendine has yaratıcı kültürü var mı? O zaman vardı. O zaman ben müsadenle kültür vardı diyorum. Vardı şimdi bak ben bu İstanbullulara birşey diyecem gelsinler başımın üstünde ve çok şeyler getirdiler iyi insanlar da yani. Bugün için kalburüstü yarın kim gelecek bilmem rant peşine düşüldüğü vakit ne olur bilmiyorum inşallah bişey olmaz ama belki bizim kendi şeyimizin bu İstanbulluların burayı benimseyip biz de burda yaşıyoruz, kültürden başlayarak ekonomizden vesaire şeyden neden katkıları olmuyor. Muhalafet olarak söylemiyorum. Bugün Alaçatı’nın en büyük sorunu mezarlık. Bizim mezarlıklarımız bize yeterdi. O İzmir’den gelen Ankara’dan gelen say mezarlığım içinde yüzlerce var. Müslümanız buyursunlar gelsinler. Peki şimdi bu kadar sıkıntı bir duruma gelmişken neden şimdi bir tanesi çıkıp da el atmıyor bu işe. Biz burda yaşıyoruz bizim maddi yönümüz daha güzel veyahut kültür şeyimiz daha iyi gelin bir birlik kuralım edelim de buraya birşey kazandıralım. Bunu örnek olarak söylüyorum buna benzer birçok şey yapabilirler. Bakıyorum Türkiye’nin en kalburüstü sanatçıları burda. Neden birşey kurmuyorlar buranın çocuklarını da dahil edip bir tiyatro grubu, müzik grubu ne bileyim bir spor kulübü,

yarışmalar vesaire yapabilirler. Ben bundan yana İstanbullulardan beklediğim ve gelmediği için yani şikayetçiyim deyebilirim yani.

Ayhan Melih: Şey dediniz birlik kurulabilir. Bu İstanbulluların dışardan gelenlerin, kurduğu dernekler varmış onlar hakkında bilginiz var mı?

Kemal: Ben de adımı duyuyorum Alaçatı'yı geliştirme derneği. Neresini geliştirdin be kardeşim sen kaç adım attın. Var dernekler.

Ayhan Melih: Siz hiç arsa ya da ev sattınız mı?

Kemal: Zorunlu olmadan satmadım. Biliyorsun bizim göletimiz var istimlak geçti, şurdan otoban geçti. Viyadüğün olduğu kısımda Karagöz Tepe dediğimiz e o da gitti. Bunları zorunlu olduğu için ama ben satmadım.

Ayhan Melih: Önümüzdeki yıllarda satmayı düşünüyor musunuz, böyle butik otel-kafe için gelseler?

Kemal: Geldiler. Ay çok güzelmiş bu ev, burasını alalım biz geliştirelim. Neden dedim siz oturuyorsunuz güzel evde. Ama biz daha geliştircez falan maddi gücünüz almaz sizin diyorum. Örnek veriyorum oraları 100 milyar kabul edersek ben onlara diyorum 2 milyon dolar. Bakıyor kaçıyor burdan çıkmayacağı belli diyor.

Ayhan Melih: Öyle talepler oldu yani.

Kemal: Geldiler ben Şey olmadım ama öyle kaldı. Herhalde olacak ama bizim bakış açımız kısıtlı da olabilir faydalı da olabilir ilerde. Ama sorun çok büyük işin içine maddiyat giriyor. Bazı arkadaşlar satıp Petekler'e gitti. Bir arkadaş isim vermeyim neye verdin dedim. Ya Kemal abi biz kıtı kıtına geçindik gittik götürdük gittik. O ev onarılmak ister 120 senelik ev hala ayakta duruyorsa ben bunun tamiratını yapamam bu ev benim üzerime yıkılır ne yapacam. Kardeşlerim de var pay istiyor, haklı. Buranın değeri ben onda birine verseler satacağım. Mecbur oldum satmaya Petek'ten bir iki ev aldım birine oğlum birinde ben. İşte sizin talebe arkadaşlarınız her yaz gelirler, bilmiyoruz mimari durumu çok müsaitmiş herhalde çizerler. Bugün değeri 2 trilyon civarında 2 olmaz 1.5 olur. Burda mirasçı aşağı yukarı 20 kişiyi bulur bu 2 trilyonu kim verecek alacak şimdi. Gönül ister satmamak ama velhasıl Mümün mü çıkarcak onlara 2 trilyon verecek gidin hadi alın payınızı. Yani bütün satışlar hep burdan. Miras olunca zorunlu. Deyeceksin Kemal Abi sen niye yapmadın. Bizim evde damat yok, başka birader yok 2 kız kardeş bir ben oturup gidiyoruz. Ama olsaydı damat şu bu aynı sorunu yaşayacaktık. Şöyle deyim Allaha şükür maddi ihtiyacım da yok ben gelmişim 70 yaşına ordan bana gelse 1 trilyon e benim aldđım maaş bana yetiyor ben napayım daha fazlasını. Babadan kalma dededen kalma bir hatırayı sürdürüyoruz. Ben sürdürebiliyorum bu şartlarda herkes sürdüremiyor.

Ayhan Melih: Bu sürecin gençlere etkisi nasıl oldu?

Kemal: Acaba sörf olmasaydı bu Alaçatı bu kadar tanınır mıydı? Ona ilk adımı atan ... diye bir çocuk ilk hani buraya gelipi orda bir baraka gibi gelip sörf yapmaya başlayan. O delikanlıyı çok tebrik ederim, Alaçatı Alaçatı olduysa o sörfün sayesinde taş evler de değere geçti. Sörf müstesna bir yer. Keşke burasını daha iyi imkanlara sahip çıksalar yapsalar ve olacak da. ... Alaçatı için olumlu oldu gençler için olumsuz oldu deyemeyeceğim insanların gene yapısı. İyi çalışanlar var bazıları da zevk için sörf yapıyor. Yazını geçiriyor eğleniyor. Peki kışın? Sörfte gidiyorsun bişeyler yapıyorsun hocalık vesaire bu maddiyata çevirebiliyor musun? Duyduğum kadarıyla çok az miktarda Şey oluyor. Halbuki bizim o kıyılarda çok Alaçatılının yerleri halen var. Örneğin karşı tarafta Boz Ova denilen yerde Ali Kahyaların, İçmelerin olduğu yerlerde var madem bu gençler buralarda yetişiyorlar buralarda kendilerine yer kurup yapmamalarının sebebi ne ben kendi açımdan neden ben olmayayım buna sahip fikrine sahip olmalıyım. Ama

görüyorum ben Mustafa'nın oğlan sörf'e gidiyor, 3 ay çalışıyor dördüncü ay yok. Çalışıyor ne oluyor eve katkısı arama. Kendine katkısı oluyor güzel kızları seyrediyor.

Ayhan Melih: Kıyıları dediniz, bir proje var oralarda sizin bir fikriniz var mı?

Kemal: Şimdi belediye ile olan hukuki sorumlulukları bilmem ben geçen yaz dergide de röportaj yaptılar birazcık şeyler söylemeye çalıştım ben sadece sade bir vatandaş gözüyle bakarım ama karşıdan bakıldığı gibi olmadığını da bilirim. Bilgi sahibi değilim. Şimdi buraları yapılıyor, zaten ne yaparsan da yap derler şeyler yap. Yalnız yapılacak şeylerin bu Alaçatı'ya veyahut belediyeye etkileri katkıları olmalı yapılacak yapıların. Liman şeyi yapılıyor balıkçıların şikayetini söylüyorum bir kısmı faaliyete geçti oturanlar var. Port dedikleri yer. İyi ama bizim sandalcıya bir hat çekmişler oraya giremezsin. Ama diyeceksin ki evler ilerde her yeri böyle sahiplenirlerse ne olacak. Mühim olan bu. İşte bunları hukuki yönden çözme imkanları varsa çok iyi olur.

Ayhan Melih: Peki böyle hani geleceğe ilişkin olarak, bundan 10 yıl önce düşünülmemen bir gelişme yaşandı Alaçatı'da, ilerisini nasıl görüyorsunuz?

Kemal: Çok fazla, çok fazla hem de. Ben bunun artık bu işe bilhassa duyduğumu diyorum gerek basından gerek eksik olmasın başkan karşılıklı konuşuyoruz biraz bilgilerimişey yapmaya çalışıyorum. Burda bir Üniversite kurulacakmış. Buralar yapılıncaya haliyle değişir. Gençlerden her zaman şey yaparım. Gençliği seven bir ihtiyarım, ben burda ikimiz arasında vesaire olsa hakkımı gençlere veririm. Ben yaptığım yapacağım bu kadar, bundan sonra gençler yapar. Ben gençliğe güveniyorum daha iyi olacak. Burda İstanbulluların vesaire az da olsa şeyler görenler olacak belki çoğunluğu görmeyecek ama içimizde genç dinamik gençler görecektir nitekim var isim söyleyim Karabaşların Şişarka gibi yapanları o çocukları bizzat ben öptüm ismini bile Şişarka koydun. Biber, çok kişiler bile burda bilmez ama bravo. Orda garsonluk yapmakla ocakçılık yapmakla yetinmediler. Ben de diyorum ki gençlerimiz çıkacak sen de dahil olmak üzere daha iyisini yapacak.

Ayhan Melih: Son olarak eklemek istediğiniz varsa...

Kemal: Oldu sorması şey değil. Burda yerel yönetimden istediğim birşey var şikayet olarak değil, hoş benim istediğimi onlar düşünmeyecek değil. Maalesef nedendir yine hukuki yönünü bilmediğimdendir, ayrıcalık mı deyim ben onu o yöne çekmemek de uğraşıyorum ama neden bu Hacımemiş Mahallesi'nin suyu içilmiyor. O kadar kötü ki ... neden bu şebeke değişmiyor acaba imkansızlık bu kadar mı ileri. Ben zannetmiyorum ki Alaçatı Belediyesi bu kadar imkanı olmasın, suların zaten tümü ayrılmadan yüksek ama çok gururla duyduğum sizin evlerin yukarsının boruların hepsinin alt şebekesi değişti ve içilir duruma geldi şu. Çok güzel işler yapılıyor. Ordan burası 2 senedir, orası 2 sene evvel değiştiği için söylüyorum esasen 55 sene önce yapıldı o şebeke. Tokoğlu, Yenimeciye buraya halen zaman gelmedi mi 2 sene. Bunu şu açıdan istiyorum hiçbir zaman muhalefet ve siyasi fikir aklıma gelmiyor. Ama bu biliyorsunuz sağlık sorunu. Şebeke o kadar daralmış ki evlere tazyik gitmiyor. Kapattığın musluğu açıyorsun kıpkırmızı akıyor. Müsadenle bu bugün olmasa yarın olacak, ben bunu bekliyorum. Şifaii olarak konuşuluyor, söylememize gerek yok sağolsun başkan kendisi ilk işim bunu yapacam dedi. Herhalde bir üslubu vardır. Ben şimdi dört gözle beklediğim bu konu yani annadın mı.

Ayhan Melih: Oldu o zaman teşekkür ederim çok faydalı oldu.

Kemal: Ben teşekkür ederim oğlum.

12. Lemi Resimcioğlu – Hotel Owner, Manager

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin hikayenizi öğrenmek istiyorum. Alaçatı'ya ne zaman geldiniz, nereden geldiniz? Sizi Alaçatı'da yatırım yapmaya yönlendiren sebepler nelerdi? Biraz öyle başlarsak?

Lemi: Bizim hikayemiz Alaçatı'yla olan ilişkimiz işte aşağı yukarı 99, 1999 yıllarına dayanıyor. O dönemlerden itibaren Alaçatı'da bir yazlıkçı olarak yaşıyoruz yani birçok İzmirlinin yaşadığı gibi.

Ayhan Melih: Siz daha önce neredeydiniz? Ne iş yapıyordunuz?

Lemi: İzmir'deydik biz daha önce tesisat taahhütü firmamız vardı. Yani ısıtma, soğutma, havalandırma gibi bütün tesisat işlerinin taahhütünü yapıyorduk Okşan'la birlikte, eşimle birlikte. Ben makine mühendisiyim, o endüstri mühendisi. Ve kendi şirketimiz vardı uzun yıllar da bu işimize devam ettik. Onun daha da geçmişinde profesyonel bir yaşantımız var. Ee işte 99 yılında Alaçatı'yla kısmen tanışmaya başladık. Çamlıkölü'de bir yazlığımız vardı oraya gelip gidiyorduk. 2001 krizinden sonra biz aşağı yukarı 8 ay, 10 ay piyasayı bir izledik. Ama piyasadaki koşulların bizim istediğimizin çok dışına çıktığını gördük hem ekonomik anlamda hem ahlaki anlamda koşullar çok farklı bir noktaya geldi. Burda bizim bi karar vermemiz gerekiyordu, ya küçülecektik veyahut da işimize bi müddet ara verecektik. Biz ara vermeyi tercih ettik. Ofisi kapattık, şirketi kapatmadık. Home ofis olarak devam etmeye başladık ve o sırada da gene yazlığımızda daha uzun süre kalmaya başladık ve bu kalış döneminde de Alaçatı'yla daha sıkı fıkı olmaya başladık. Piyasayı bir sene sonra izlediğimizde, piyasanın hala bizim istediğimiz noktalara gelmeyeceğini ve uzun bir süre de o noktalara ulaşamayacağını gördüğümüz için biz dedik ki yaşamımızı değiştirelim komple. Ve Alaçatı'ya yerleşmeye karar verdik.

Ayhan Melih: Kaç senesiydi?

Lemi: Bu 2002-2003'ün sonuna doğru böyle bir karar oluştu çünkü biz 2002'nin Temmuz'unda şirkete ara verdik, 2003'ün de sonuna doğru bir böyle bir karar oluştu ve o zaman burada birşey yapmamız gerekir dedik boş oturmamız olmaz. O zaman da işte ilk önce kafecilik düşüncesinden sonra da otele geçtik. Ve 2004 yılının sonunda arsayı alarak 2007 yılında da otelimizi açtık ve artık işte burada 2003'ten itibaren düşünürsek 6 yıldır falan tamamen burada oturuyoruz, burada yaşıyoruz İzmir'e sadece ya gezmek için ya işimizi halletmek için o şekilde gidiyoruz, bütün yaşamımız burda.

Ayhan Melih: Peki bu süreçte hani kendi ekonomik uğraşınızı değiştirip buraya gelmişsiniz, şöyle birşey sorsam bir sürü sahil kasabası var, sizin yazlığınız burda ama onun ötesinde Alaçatı'yı cazip kılan ne sizin için yatırım açısından?

Lemi: Alaçatı'yı tabi bizim için en önemlisi Alaçatı'nın iki şey başında, aynı önemde olan iki nokta var: biri Alaçatı'nın trendinin yükselmesi, ikincisi biz İzmirli olduğumuz için Alaçatı'nın İzmir'e çok yakın olması. Yaani burdan 40 dakkada istediğiniz noktasına İzmir'in gidebiliyorsunuz. E bizim bütün ailemiz çevremiz İzmir'de onun için de Alaçatı tabiki öncelikli oldu bizim için de.

Ayhan Melih: Mekansal yakınlık...

Lemi: Tabi etkisi oldu mekansal yakınlığın ama tabi Alaçatı'nın trendinin yüksek olması. Çünkü buraya yaptığınız yatırımın kısa sürede artı değere geçeceğini dikkate aldığımızda o zaman burası cazip hale geldi. Belki bu artı değer oluşmasaydı belki başka bir arayışa girebilirdik yani Alaçatı dışında bir arayışa girebilirdik.

Ayhan Melih: Peki siz bu artı değeri oluşturan unsurlar olarak neyi görüyorsunuz Alaçatı'ya ilişkin?

Lemi: Eeee şöyle son yıllarda Türkiye’de 5 yıldızlı turizmin bir doygunluk noktasına gelmesinden sonra küçük köylerde oluşturulan butik otelciliğin. Tabi korunmuş köylerden bahsediyorum, ön plana çıkmaya başladı. Alaçatı bu şansı iyi kullandı çünkü taş bir yapısı vardı, ee... SİT ilan edilmişti veya ilan edilmek üzereydi, korunmakta idi, eee.. serin bir bölge yani nemi düşük, rüzgarı olan bir bölge, sörf gibi bir özelliği var yani eee.. kendini duyurma açısından sörf gibi bir özelliği var bunlar hepsi üst üste birleşince tabiki Alaçatı kendini yukarlara doğru taşıdı.

Ayhan Melih: Peki geldikten sonra hani zaten burda yazlığımız varmış, geldikten sonra Alaçatı’daki yerli halkla ilişkileriniz nasıl oldu?

Lemi: Valla Alaçatı’nın yerli halkı çok aydın, çok gülyüzlü ve herkese açık bir halk. Ama kendinizi onlarla bir kabul etmeniz takdirde. Yani kendinizi onların dışında farklı bir konuma taşırsanız o zaman sizi çok rahat dışlayabiliyorlar. Eee.. yani onlarla iç içe yaşamasını da bilmek lazım.

Ayhan Melih: Böyle şeylere şahit oldunuz mu yani böyle dışlama süreçlerine, her iki taraftan da olabilir?

Lemi: Dışlama şu her iki taraftan da var, dışlama derken tabiki bunun neticesinde herhangi bir olumsuz yaşamınıza tesir eden olumsuz bir olay meydana gelmiyor ama sadece diyaloglarımız samimi ve içten olmuyor. Size sadece dışardan bir kişi olarak bakıyorlar ama onların içerisine girerseniz onlarla kaynaşırsanız onları kendinizden biri kabul ederseniz her türlü yardıma ve desteğe de açıklar.

Ayhan Melih: Peki siz hani görece biraz kentin çeperinde bir yerde, yer açmışsınız, burası da yavaş yavaş kentin merkezi olmaya başlıyor o da ayrı bir konu ama baktığımız zaman bu tarihi kent merkezi dediğimiz yerde, özellikle Kemalpaşa aksında ciddi bir gelişme var. Siz bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz? Evlerin el değiştirmesi, konuttan ticarete kaymasını...

Lemi: Tabi bu bir ilçenin veya beldenin popüler olmasının getirdiği bir sonuç. Yani popüler oldukça oradaki bir ticari oluşum meydana gelmeye başlıyor bunun neticesinde de ilk önce birçok yerde olduğu gibi bu merkezde en kolay noktada yerleşiyor. Eee.. Alaçatı’da da böyle oldu. Yani ilk önce o tarihi dokunun içerisinde en kolay noktada, en kolay ulaşılabilir noktada ticari merkezin oluşması tabiki çok doğal çünkü çok çabuk arzı sunabiliyorsunuz, herkes sizi görebiliyor, şehrin dışına çıktığınız zaman özellikle restoran yiyecek sektöründe sizi görmeleri zorlaşıyor. Çünkü insanların görmesi kadar kendini göstermesi de önemli. Onun için kentin merkezi önemli bir nokta, bu ticari oluşum açısından ama otelcilik açısından çok önemli değil. Biz burayı aldığımızda burası tarlaydı ne yol vardı hiçbirşey yoktu ama bunların hepsi imar planında vardı olacağını biliyorduk ve oteller gittikçe kentin, ana kentin, merkezin dışına doğru taşacak.

Ayhan Melih: Ona biraz değindiniz ama biraz daha açabilir miyiz, neden kentin merkezinde bir yer tercih etmediniz?

Lemi: Şöyle kentin merkezindeki yerler hem oda sayısı olarak hem de istediğimiz mimariyi oluşturma açısından sınırlı çünkü SİT alanı olduğu için ordaki yapıya bağımlı kalmanız lazım. Şu anda kent merkezindeki binalarda da işte altı veya sekiz odanın üstünde bir konaklama yaptırmanız mümkün değil ama bunun fizibilitesine baktığımızda 12’nin altında bir konaklama sayısı da çok ekonomik açıdan rantabl bir değer değil, biraz da ondan dışarsını daha büyük daha görselliği etkin daha otelimsi yani pansiyondan çok daha küçük otelimsi bir tarzı yaratabilmek için burayı tercih ettik.

Ayhan Melih: Otelimsi dediniz siz otelinizi, mekanınızı nasıl tanımlarsınız, mesela Alaçatı'da butik oteller var, pansiyon diyorlar, aile pansiyonu diyorlar...

Lemi: Şimdi biz yavaş yavaş butik otel ismini kaldırmaya çalışıyoruz çünkü bizimkiler butik otel değil, bizimkiler küçük otel veya pansiyon. Pansiyon olanlar daha otantik yapı içerisinde çalışan, daha yerel işletmecilerin işletmiş olduğu mekanlar. Küçük oteller dediğiniz ise daha çok dışarıdan gelmiş yani kentsel kültürünü otele taşımış, Alaçatı'yla kendi kentsel kültürünü bir paçal haline getirmiş oteller bunlar da daha çok küçük oteller olarak adlandırıyoruz çünkü butik otel dediğiniz zaman sınıflandırma açısından biraz daha farklı özelliklere sahip olmanız lazım. İşte alakart bir restoranınız olması lazım gibi gibi biraz daha otel fonksiyonunun yoğun olduğu bir otel haline gelmeniz lazım bizimkiler daha çok küçük otel.

Ayhan Melih: Bu yerel işletmeciler dediniz, siz İzmir'den gelmişsiniz, bir kısım insanların İstanbul'dan geldiğini duydum, bir de yerel işletmeciler dediniz, ne kadarı yerel işletmeci bu açılan kafe-bar-restoran-otellerin?

Lemi: Şu anda baya düştü, yerel işletmeci tahmin ediyorum ki yüzde 20'lere kadar düşmüştür.

Ayhan Melih: Daha önce daha mı farklıydı?

Lemi: Daha farklıydı, biz buraya geldiğimizde yerel işletmeciler 40-45'lerdeydi ama son yıllarda biz geldiğimizde otelimizi açtığımızda 33 otel vardı şu anda 70'in üzerinde otel var açılacaklarla birlikte 75 adet otel var. Biz geldiğimizde 660 yatak vardı açtığımızda, şu anda 1700-1800'ler ki gelecek sene 2000'leri geçen bir yatak sayısı olacak. Onun için tabi yerel işletmeci gittikçe azaldı. İşte kentin dışında merkezin dışındaki bu arsalarındaki yapılaşmalar, otel yapılaşmaları gittikçe yabancılar tarafından yani dışarıdan gelenler tarafından oluşturulmaya başlandı. Ki bu bizim bölgemiz tamamen bir oteller bölgesi haline geliyor yavaş yavaş.

Ayhan Melih: Peki siz hani dışarıdan gelen bir işletmecisiniz, bu turizm derneği diye bir yapılanma olmuş herhalde siz bu yapılanmanın içinde misiniz, bu dernek ne yapar ondan da bahsedersiniz?

Lemi: Evet içindeyim, bu dernek daha emekleme devresinde şu ana kadar yaptığı faaliyetler içerisinde bir kere bir birlik oluşturmaya herkesi rekabetten uzaklaştırarak bir dayanışma noktasına taşımaya çalıştı. Ve Alaçatı Guide dediğimiz bir rehberimizi 2 yıldır ciddi şekilde oluşturdu. Bunla birlikte bir tabi internet sitemizde var. Burada bütün oteller, bütün restoranlar yer alıyor, görselleriyle bir rehber halinde onları ücretsiz olarak sunuyoruz. Yani derneğin çok büyük faydaları olacak, bugüne kadar da belirli bir aşamaya kadar da geldi. En güzel tarafı dernek içindeki işletmecilerin bir dayanışma içerisinde olması. Yani derneğin şu anda en büyük faydalarından biri de bu, bu birlikteliği oluşturabiliyor.

Ayhan Melih: Az önce sorduğum soruyu dernek için de sormak istiyorum. Bu derneğin içinde yüzde 20'lik dediniz yerel işletme var, onlar bu derneğe dahil mi?

Lemi: Tabi tabi dahil yani şöyle söyleyeyim, dışarıdan gelip dahil olmayanlar da var, yerel olup dahil olmayanlar da var. Ama şu anda dernek içerisinde 45 işletme var, bu işletmelerin aşağı yukarı 15 tanesi 16 tanesi sörfçüler ve restorancılar, 30 tanesi aşağı yukarı oteldir. Bu otellerin de en azından 10 tanesi yerel işletmedir.

Ayhan Melih: Şeyi sormak istiyorum bir gözleminiz olarak, siz buraya geldiniz dışarıda işletme açmışsınız ama kent merkezinde bu evlerin el değiştirmesi sürecinde buradan çıkan yerel halk nereye gidiyor?

Lemi: Petekler dediğimiz bölgeye gidiyor. Yani kooperatif alanı olarak inşa edilmiş olan Petekler dediğimiz gene şehirden uzak değil yani yürüyerek 5 dakika mesefade bir noktaya gidiyor, orada oturuyorlar.

Ayhan Melih: Peki onlar orda otururken bu yaşanan dönüşüm çerçevesinde kent merkeziyle ilişkilerini sürdürüyorlar mı?

Lemi: Sürdürüyorlar, sürdürüyorlar.

Ayhan Melih: Açılan yeni mekanlara...

Lemi: Tabi, tabi oralarda çalışıyorlar, esnaf olarak gene işlerine devam ediyorlar, yani kentin içerisinde bütün yaşamı devam ediyor.

Ayhan Melih: Müşteri olarak peki geliyorlar mı?

Lemi: Kafe-bar-restoranların bir kısmına, bir kısmına geliyorlar ama sezonluk açılan marka diyebileceğimiz restoranların tabiki fiyatları çok yüksek onun için onlara gitmiyorlar. Ama yerel restoranlara gidiyorlar. Bizler de gidiyoruz, onlar da gidiyorlar.

Ayhan Melih: Sizin peki geldikten sonra karşılaştığımız zorluklar oldu mu ya da şu açılardan çok rahat ettik dediğiniz şeyler oldu mu?

Lemi: Valla, ilk önce şunu söyleyeyim belediye açısından çok büyük bir destek gördük, çok büyük yardım gördük, yerel halk açısından da öyle gördük. Burada tabiki şu zorluklar var her sahil kasabasında olduğu gibi zaman çok ağır çalışıyor, çok ağır dönüyor. Onun için birçok işi çok uzun süreç içerisinde yaptırmak zorunda kalıyorsunuz. Tek sorunuz bu yani sorunuz ahlaki ve ticari sorun değil zaman sorunu. Bir müddet sonra siz de o zamanın içerisinde kendinize bir yer ediniyorsunuz ve bir uyum sağlıyorsunuz.

Ayhan Melih: Şey dediniz belediyeye ilişkilerimiz iyi, bize destek oldu dediniz. Bu süreçte belediyeyi nerede görüyorsunuz, kolaylaştırıcı mı, müdahaleci mi?

Lemi: Şimdi şöyle söyleyeyim bir kolaylaştırıcısı yani şöyle sizi yatırım yaparken karşınıza çok büyük engeller çıkartmıyor. Koyduğu kurallara uyduğunuz takdirde işiniz tıkır tıkır yürüyor ama koyduğu kuralların dışına çıkmaya çalışırsanız işiniz zorlaşır. Yani birincisi bu, ikincisi, belediye buranın korunması konusunda çok titiz. Yani hem yapılaşma konusunda hem kent merkezinin korunması açısından bu konularda çok titiz. Bunun dışında belediye Alaçatı'yı bir marka haline getirmeye çalışıyor, kısmen de bir marka olmuş durumda ve bunun için de gerçekten uluslararası çalışmaları var işte bir Alman Üniversitesi açılması söz konusu bu Alaçatı için esasında çok iyi bir oluşum çünkü üniversite o bölgenin kış turizmine de katkıda bulunacak bir oluşumdur. Onun için burada hem yeni bir emek gücü ortaya çıkacak hem de bir kış turizmi hareketlenecek. Buna benzer pek çok çalışmaları var.

Ayhan Melih: Geleceğe ilişkin belediyenin müdahil olduğu bir projeden bahsettiniz, son olarak geleceğe ilişkin beklentileriniz öğrenmek istiyorum biraz?

Lemi: Biz, şimdi bir, Alaçatı için ben sürecin bir Bodrum süreci gibi olmayacağı kanaatindeyim. Bunun sebebi hem buradaki işletmecilerin ticaretten çok bir yaşam şekli olarak bunu tercih etmiş olmaları, yani burada restoranlar haricindeki otelcilerin büyük bir çoğunluğu burada yaşamak için geldiler, tabiki yaşarken de para kazanıyorlar. Ama hiçbir zaman burada bir ticari kaygı ön planda değil. Bir kere bu çok büyük avantaj. İkincisi Alaçatı küçük bir yer, Alaçatı'nın dışı hemen Çeşme oluyor, onun için Alaçatı'yı sınırlamanız ve Alaçatı'nın büyümesini engellemeden kendiliğinden oluşmuş bir küçük alan içerisinde kalıyor Alaçatı. Bu da kendi kendini bir koruma yaratıyor. Onun için Alaçatı'nın geleceği açısından büyük bir endişe ben

duymuyorum. Bizler açısından ise burada oteller çoğaldıkça ve kışın yaşayanlar arttıkça sosyalleşme artıyor. Sosyalleşme arttıkça birliktelikler güçleniyor, birliktelikler güçlendikçe de yeni yeni projeler, yeni yeni oluşumlar ortaya çıkıyor. Bunlar da Alaçatı'nın kış turizmini sanatsal yapısını, kültürel yapısını yukarıya doğru taşıyacak hareketler onun için ben gelecekte çok ümitliyim.

Ayhan Melih: Son olarak sizin eklemek istediğiniz birşey varsa hani bunu sormadınız, bunu da söyleme istiyorum ya da şu konuda da şöyle düşünüyorum demek istediğiniz birşey varsa?

Lemi: Yok yani şu anda hem yerel yönetim olarak hem yatırımcılar olarak bu çizginin korunması ve bu çizginin bozulmaması için hep birlikte bir çaba sarfetmeliyiz, en önemli nokta bu. Bunun bozulmasına izin vermemeliyiz. Şu anda herşey iyi gidiyor.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Lemi: Rica ederim.

13. Mahmut Arıcı – Retired

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum, nereden gelmişler Alaçatı'ya, ne yapmışlar?

Mahmut: Şimdi bizimkiler Mübadele muaciri, 1924 senesinde Kavala'dan gelmişler, Selanik'in Kavala Kazası'nın Kınalı Köyü'nden. Zannediyorum abimin söylediğine göre ilk mübadil olan köy bizim köymüş. Geldikleri gemi de biraz köyün hali yani şey mali durumu güzelmiş kendileri bir şey tutmuşlar özel bir tekne, diyelim bir vapur, Bahr-i Cedid isminde bir vapur onunla gelmişler. Affedersin hayvanına varıncaya kadar getirmişler buraya, kedisine, köpeğine, eşeğine, öküzüne kadar getirmişler buraya. Tabi onların memleketinde işledikleri tütün varmış, tütün. Dolayısıyla burda da tütünü şey yapmışlar, ekmişler. Tabi diğer şeyler de onlar buraya geldiği zaman burda Boşnaklar varmış. Boşnaklar da biliyorsun belki duymuşundur seferberlikte ordan kaçan şeyler yani oraları Balkanlar düşman elinde kalınca, düşman idaresine geçince yaşayamamışlar orda gelmişler buraya. Yani mübadele değil de kaçarak gelmişler. Velhasıl tabi burda hep beraber, burada mesela bizimkilere Kınalılar derler, köyün ismi öyleymiş Kınalı. Arnavut var, Boşnak var, yine Selanik'in Karacaova şeyinden var mesela senin dedenler. Efendim yine Selanik'in Karaferye şeyinden var. Bunlar hep mübadil gelenler burda uzun süreler kardeş gibi yaşadık. Baştan biraz yadırgama oldu kız, başladı ne zaman gençler kız alıp vermeye yani gençler birbirini şey yapmaya kaydık şimdi, şimdi kalmadı Rumelili burda. Burada herkes Alaçatılı ve yıllarca tütün ektiler. 80'li yıllara kadar 85'e kadar tütün ekildi burda ondan sonra tütün işi bitti. Ve şunu söyleyim tütün işi çok ağır bir işti ama Allah bin bereket versin biz hep ordan geçindik. Ağırdı, zor işti fakat kendi memleketinde kendi yağınla kavruldu insanlar. Hiç kimse burdan gurbete gidip de şey yapsın, çoluk çocuğunu şey yapsın diye gitmedi burda şey oldu. O yönden çok güzel. E tabi görüyorsun diğer dediğim şeyler de Rumeli'den gelenler de bunu benimsedi. Tütünü ekti. Onlar da tabii iyi mal çıkardı, iyi çıkarmak isteyen iyi yer aradı yani tarlanın iyisini seçti, güzel şeyler çıkardılar. Velhasıl bugünlere geldik, bugün artık görüyorsun burda topraktan hayır kalmadı. Bak şunu anlatayım size ben televizyonları dinlerim, bazı açık oturumlarda mesela İstanbul'u kasteder, İstanbul'un nüfusu 12-15 milyona dayanıyor işte artık göç kaldırmaz o zaman düzeltin köylünün işini köyünde kalsın. Malının başında dursun. Ağaç kimse durmaz. Ver 10 lira sat 5 liraya yok öyle malaka kimse yaşayamaz. İstanbul 50 milyon da olsa insan akacak oraya yani bunu öyle ya canım şimdi kimse ... zannediyorlar toprak yani havadan veriyor, yok öyle bişey. Toprağı işlersin, 7-8 sefer para verirsin bi sefer alırsın o da ederse para ederse. Yani toprak çok güzel ama mal para ederse güzel. Biz hep böyle yaşadık burda yani güzeldi o zamanlar. Nasıl şimdi anlatayım sana tütün etinden, etinden diyorum şimdi karıştırdım şeyi, tütünden ben 67 yaşındayım 1 kilo tütün sattığım zaman 4 kilo et alırdım anlıyor musun? Şimdi 1 kilo et almak için 4 kilo tütün satman

lazım. Aradaki fark yani ölçü olarak şey yapıyorum. Onun için köylü bitik. Hoş buralarda şey de kalmadı ya toprak da kalmadı. Turizm dediler, bilmem ne her taraf imara açıldı. Tabii insanların çoğu dedik ya babalarımız gelmiş buraya hep iskan almışlar. Baban almış iskanı 4 tane çocuk yapmış, tarla dörde bölünmüş. Babanın 10 dönüm yeri var 4'e bölürsen ikişer buçuk dönüm ona da bölmek mümkün değil satmak mecburiyetinde kalıyor insan yani miraslı yerler satılıyor. Kim değerlendirir şey yaparsa işi yürütüyor yani. İşini bilen adam yan işler, turizme şey yapıyor tabii artık devir de değişti, gençler okuyor maaşallah zate istesen de toprakda çalışmaz. İşte inşallah iyiye doğru gidecek ama işsizliğin önüne kimse geçemez bunu kafana koyasın çünkü köylünün işi elinden alındı. Köylü kendi kendine iş çıkarırken işsiz kaldı. Neden, ben bilirim bugün mesela Mayıs ayı şimdi burada şeylen adam arardın ya herkes tarlada herkes işinin başında. Ama iş garantisi vardı, satardı. E şimdi yok öyle birşey.

Ayhan Melih: Peki siz sattınız mı hiç böyle arsa, ev bugüne kadar?

Mahmut: Sattım ben de sattım.

Ayhan Melih: Son dönemde mi sattınız yoksa daha önce mi sattınız?

Mahmut: Şimdi bak, ben yine de şanslıyım 37 yaşında bir sigortalı işe girdim dolayısıyla toprak işini azalttım, kısmen yaptım yani vardiyalı çalıştım tütün ektim 10 dönüm ekeceğime 5 dönüm ektim. Çocuğumu da verdim şeye bir sanatkarın yanına okutmak istedik baktık okumaya niyeti yok verdik marangoz oldu. Ben tarlada olsaydım o da benim yanımda olcaktı tabii. Şimdi oğlumun biri marangoz. Şimdi sattık deyince toprak işinden bişey kazanmıyoruz. Yerlerimiz imara açıldı. E çocuklarımız yetişti, evlensin ister, ev bark sahibi olmak ister. Sattım ancak yemedim ama affedersin yedim de öyle tümünden, çocuğuma ev yaptım çocuklarıma. Üç tane çocuğum var biri kız iki oğlan, ikisine de ev yaptım. Biri marangoz dükkan açtık, gereken malzemeyi aldık hadi oğlum az çalış çok bul hesabı onu koyverdik. Diğerine de o da tabii dışarda çalıştı bazı şeylerde otellerde çalıştı ancak kendi başına iş yapmak ne yaparsın be oğlum sen ne iş yaparsın ne becerebilirsin sen burda ne yapabilirsin sen bu memlekette. Ya baba bir vidanjör olsa ben vidanjör işi yaparım. Burada da hakikatten öyle şeylere de ihtiyaç var dedim tamam sen yaparsan sana da yaparım bişeyler ama tabii biz bizim birikimimiz yok satmadan bu şeyleri yapamıyoruz. Sattık ona da bir iş kurduk evini yaptık evlendirdik o da ayrı çoluk çocuğu var onun da biz kaldık kocakarılan gene beraber anlıyor musun? Velhasıl böyle geçindik, böyle yani satmamızın sebebi bu yani yemek için satmadık. Madem tarladan bişey çıkarmıyorsun imara da açıldı zate benim tarlam 5 dönümse 5 arsa verdi biri burda biri orda hep bir yerde de değil hepsi. Yani toplu şey yok ziraat olarak da kullanamıyorsun işte orda arsa durmaktansa biz çocuğumuza bir iş şey yapalım dedik öyle sattık. Çok şükür iyiler yani onlar da şey. Bize muhtaç değiller biz de onlara değiliz. Biz de es kaza demiyorum Allaha şükürler olsun dedim ya 37 yaşında sigortalı işe girdim bende emekli oldum kocakarılan beraber geçiniyoruz bir derdimiz yok ama işte gelen nesle bişeyler bırakmak lazım. Var şükür onlara da ben kendi şahsıma konuşuyorum tabii olan var olmayan var.

Ayhan Melih: Burda şeyi sorayım o zaman Hacımemiş'te pek yaygın değil daha ama Tokoğlu ve Yenimeciye'de bu evler satılıyor, kafe-bar-restaurant ya da butik otel olarak kullanılıyor. Siz bu şeyi nasıl değerlendiriyorsunuz bu gelişmeleri?

Mahmut: Nasıl görüyorsunuz diyorsun?

Ayhan Melih: Evet nasıl görüyorsunuz, nasıl yorumluyorsunuz?

Mahmut: Valla bunlar güzel şeyler de sezon çok kısa be kardeşim. Sezon 3 ay. 3 aydan sonra burda biz bizyiz yani kimse yok. Yani bunu senenin hiç olmazsa 6-7 ayına yaysalar çok güzel olacak bu işler tabii şeyden. Sonra bunlar kolay para kazanmak gibi geliyor bana insanlar yapar ama nereye kadar yapar bilemiyorum işte. Bizim de aklımız ermiyor bu işlere. Bizimkisi ancak yandan kıydan kenardan işte böyle başka işler onların şeylerini yani ben kendimi şey yapıyorum

kastediyorum. Yok marangozluktur, yok foseptik şeylerini çocuk şey yapıyor öyle işte geçinip gidiyor.

Ayhan Melih: Peki çevrenizde böyle şeyler oldu mu?

Mahmut: Şimdi şurada bir tanesi yaptı güzel bir ev yaptı. Ankaralı zannediyorum kendisi, bazen geliyor 1-2 ay belki kalıyor burda kendini karşıdan görürüm tanırım, iyi insanlar da yani yakın olduğu için bizden bir aldıkları yok. Benlen değil de hanımlar birbirlerine şey yapıyorlar. Ev yaptı herhalde anlattıkları gibi burası yeni mi keşfedildi, zaman mı öyle getirdi buranın işte bu denizi, havası, insanları buraya celbetti. Burayı biliyorsun İstanbullular çok şey yaptı tuttu yani diyelim, onlar ekseriyet geliyorlar. İşte insanlar durumu müsait olan burda da yazlık bişeyler yapıyor, yazın 3-4 ayını da burda geçirmek için geliyor tabi. Herhalde öyledir bilemiyorum ben tabi o da ekonomik durumu güzel olanlar gelir herkes gelmez tabi. Yani restore olan yerler var. Mesela şurda sonra buranın şeyi de biliyorsunuz şu tarihi şeyi var değeri, Anıtlar Kurulu buraya 1. bilhassa bu yol boyunu olduğu gibi 1. Derecede SİT yapmış. Yani buradan belki yaparsın da çok şey olman lazım, güçlü olman lazım yani ona göre, yani herkes yapamaz. Öyle yani biz kendi başımıza ancak kafamızı sokacak kadar tuğladan ev yapabiliriz. Öyle taş ev maş ev onlar geçti bizim için.

Ayhan Melih: Peki taş evlerini satan Alaçatılılar onlar nereye gidiyorlar burdan çıkıp nerde yaşamaya devam ediyorlar?

Mahmut: Şimdi şöyle diyeyim babadan miras kalmış bir ev dedik ya 4 kardeşe bir ev kalmış farz et. Evin değeri 300-400 milyon diyelim. E kardeşin biri diğerlerinin hakkını ödeyip evi alamıyor. Noluyor, tümünden satılıyor ev. Bu insanlar burda Petek diye kooperatifler kuruldu, yüzde yani satanların hepsi oraya gidiyor yani burada artık şey yapamaz. Evi satıldıktan sonra burda barınmaz. Orda işte kooperatif evleri zamanında kooperatif kanalıyla girdiler ekseriyet orda yani. Alaçatılılar da başka tarafa gitmiş değil. Yine bu çukurda bu civarda ama bu evleri satanlar oralarda ev aldı, oralarda ucuz daha iyi. Şimdi kooperatife girenler peydey pey ödedi ev sahibi oldu. Bir de kooperatif girip de evini, ordaki evlerini satanlar var. Mesela yarısını ödemiş yarısı duruyor, sana devrediyor sen devam ediyorsun işte öyle gidiyor. Hani onların da başını sokacak birer şeyleri var ama yok öyle burdaki evler gibi rahat yaşayasın. Şimdi zamanında burası rutubetli bir memleket yani şeyi bol ne oranı yüksek, dolayısıyla ona göre yapılmış zamanında evler yüksek şeyler. Ama benim, benim de oğlumun bir tanesi petekte, e ben birkaç sefer yalnız kaldım orda doğrusu ruhum sıkıldı. Sanki bana öyle geldi ki yattım orda çeyizlik evde evlenmeden evvel kimse yok evde mecburen bekledim şeyi. Zannettim yani yattığım zaman ayaklarım dışarı çıkıyor. Biz alışmışız burda büyük büyük odalar güzel. Öyle geldi yani bize şey geldi ama hiç yoktan iyi onu kabul etmek lazım. En azından kendi evin, ufak da olsa kendi evin. Güzel, biz şey geniş yerde alıştık. Bol bol yani avlulu evler çok güzel.

Ayhan Melih: Bu yeni yerleşenleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Biraz baktınız ama genel olarak nasıl bir etkileri oldu Alaçatı'ya?

Mahmut: Yav, vallaha bugüne kadar kiminle şey yaptıysam hep iyi insanlar. Allah için şimdi konuşmak lazım. Kimseden birşeyini görmedik. Hani bir ters bir şey efendim, hani sana tepeden bakma gibi bir durum yok yani iyi çok iyi insanlar Allah için benim gördüklerim. Mesela İstanbul'dan gelmiş burda birkaç tane ev de yaptılar burda. Gerçi geçti şimdi orda o işler bitti. Tabii çıkardığın malı satmak daha kolay oluyor. Mesela süt ineğin var, yetiştiremezsin ama bitti o işler yapamıyoruz artık da. Çünkü neden yapamıyoruz, yer turistik memleket oldu, e biz eskiden hep evin avlusunda bir hayvan damı vardı, e şimdi yok orayı bağlatmazlar sana şimdi inek yani koku yapar sinek yapar diye dışarı. Bir inek için de bekçilik yapacak halin yok dışarda, sattık ineği kurtulduk şimdi biz de ... tabi olmaz mı ne kadar şey olursa insan olursa o kadar tüketim olur. Ama çıkarırsan olur. Yine de var mesela bazı arkadaşlar şey yapıyor. Mesela bahçe işleri yapıyorlar zerzevat çıkarıyor, türlü türlü şeylerden faydalanıyor.

Ayhan Melih: Peki bu yeni açılan, dışardan gelenlerin açtığı yerlere siz gider misiniz ya da etrafınızdakiler giderler mi?

Mahmut: Yok yav sen nereye gideceksin, oraya oturabilir misin, orda 5 milyon bir çay nereye gideceksin. Biz 500 liraya içiyoruz çayı kahvede burda. Orası öyle yok. Sabah kahvaltısı yapacam 30-40 milyona sabah kahvaltısı yapacam nerde gidecem var mı o derman bizde o güç var mı. Onların şeyi başka. Onlar daha ziyade galiba açanın da müşterisi hazır bana göre. Şimdi bizim Alaçatılılar da var mesela burda restoran işletiyorlar, pek müşteri yok. Ama İstanbullu açtığı zaman adamın tepeden şeyi hazır herhalde müşterisi hazır. Gördüğüm şu benim fazla bişey bildiğim yok. Tanıtıyor ya reklamını herhalde yapıyor daha güzel. Tabi bizimkiler de şey yapsa da o 10 yaparsa bizimki 4 yapıyor. Yani böyle şey. Mesela burda bir şey kuruluyor belki görmüşündür, balık şeyi ihale oluyor. Her gün saat 11'de oluyor o. Tabi Alaçatılılar da bağlı deniz işine balıkçılar çok güzel şey yapıyor yani insanlar alıyor. Tabi etrafta restoran var, şey var gidiyor tüketiyor o yani. Gördün balığın kilosu nasıl gidiyor. 50-60 milyon yazın daha da şey. Tabi bu neden oluyor turistik yer olduğu için olmasa bu şey burda bu fiyata gitmez herhalde. Yüksek fiyatlar yani.

Ayhan Melih: Şey oluyor mu peki yeni gelenlerle Alaçatılılar arasında bir anlaşmazlık?

Mahmut: Hiç duymadım, hiç duymadım hiç şeyim olmadı yani öyle bişeye şahit de olmadım. Yani rekabet diyelim yani yok. Karşıma şey yaptın gibi öyle birşeyler yok yani rekabet yok yani. Çekişme yok, herkesin işi iyi kötü yürüyor. Kim daha iyi şeyini yapmışsa tanıtmışsa kendini daha güzel iş yapıyor. Öyle şeylik yok duymadım yani.

Ayhan Melih: Siz uzunca bir süredir Alaçatı'da yaşıyorsunuz, sizce Alaçatılı kimdir?

Mahmut: Yav şimdi bundan 30 sene evvel bana sorsaydın bu soruyu çocuğu göreyim kimin çocuğu olduğunu tanırdım. Hani bu olsa olsa filan kişilerden derdim. Şimdi geçti artık. Şimdi biz Alaçatılı yani eski Alaçatılı burda yüzde 30 kaldık. Yüzde 70'i yabancı oldu buranın ama demiyorum İstanbullu şimdi. Burada Sivaslı da var, Çorumlu da var, Şark'tan adam gelmiş buraya Peteklerin yüzde 80'i şey yabancı. Yani buranın nüfusu 10 000 ise 5-6 bini yabancı. Gençler de zaten gençleri de şimdi şey yapamıyorsun, onlar da dışarı ekseriye bak ben seni tanımadım ki sen benim burda komşum senin dedeni babanı bütün şeyini tanırım ben. Ama sen dışarda okuduğun için ben söylemesen sen kendini ben Feridun'un oğluyum ben tanımam seni. Yani bu kadar şey. Alaçatılıyım deyince işte var tabi Alaçatı'da bu mahalle kaldı yukarı değil yani. Alaçatı olarak geldin mi burda görürsün. Biz de yukarı çıktık mı ararız yani eski birbirimizin halinden anlayan kişileri ararız. Muhabbet edeceğimiz kişileri. E Anadolu'dan gelmiş adamlar benim muhabbetim uymuyor. Tamam, iyi geçiniriz merhaba, merhaba, hayırlı işler o ayrı mesela ama ne kadar olsa bişeylik var yani. Şimdi ananı babanı dedeni bütün soyunu sopunu bilmek başka, bir tek kişiyi tanımak başka ... Ayhan Melih Tezcan Allah rahmet eylesin, Münever Amcan var mesela. Dedeni tanırım ben senin Osman Aga'yı Allah rahmet eylesin. Yani babanın dedesi daha doğrusu. Ayhan Melih Tezcan senin deden. Onlar işte Karacaova'dan gelmişler onlar da Selanik'in bir Kazası oluyor herhalde. Hep iyi insanlardı hep birlikte yaşadık burda. Kız aldık verdik, karıştık yani. Hepimiz birbirimize karıştık. Şimdi Rumeli'den yok Boşnak'tır, Arnavuttur, yok bilmem Kavalı kalmadı bu. Beni iki gelinim var ikisi de Boşnak mesela. Kızım bir tarafı Boşnak bir tarafı bizden, babası Kınalı anası Boşnak artık hepsi şey oldu Alaçatılı oldu. Yok, artık şey. Sonra gençlerin yüzde 80'ine sor Boşnak ama Boşnakçayı bilmez, Arnavut ama Arnavutçayı bilmez çünkü Alaçatılı oldu artık. Ninesi ölmüş, babası ölmüş artık kimden duyacak o lisani öğrensün. Onun için artık hepimiz Alaçatılıyız ve şunu söyleyim, herkes huzur içinde yaşamak ister. Kim şeyse ne bileyim yani taşkınlık yapmazsa rahat yaşar ama bazı berduş ayaklar da oluyor gençlerde ama onlar da bir yere kadar onlar da düzeliyor sonra. Yaramaz insan pek yok yani.

Ayhan Melih: Bu yeni gelenlerin kurduğu dernekler varmış burda, Turizm Derneği falan.

Mahmut: Var işte var onlar da.

Ayhan Melih: Onlar hakkında bilginiz var mı?

Mahmut: Hiç, hiç bilmem. Hiç birşey ben onlardan birşey şey yapmadım. Var öyle dernekler mesela şey Pir Sultan Abdal Derneği mi var orda işte o Çorumlular aleviler (kısık sesle) onlar kuruyor onu ama nedir şeyleri faaliyetleri nedir, şeyleri nedir. Ha turizm derneği ne şey yapıyor faaliyeti nedir bilmiyorum ki. Mesela şey Koruma şeyi doğal şeyi koruma, temizlik bakımından olabilir birşeyler ama ileri dönük o turizm hiç bilmiyorum, bunlara hiç şeyim yok yani. Yaşım da geçtik zaten hiç vaktim bile yok.

Ayhan Melih: Şeyi soracağım bir de bu su konusuyla ilgili, su çok pahalı deniyor. ALÇESU var, ÇALBİR var, bunlar hakkında ne biliyorsunuz?

Mahmut: Şimdi ALÇESU var. Şimdi bunlar belediyelerin birşeyi herhalde. Bizim biliyorsun veyahut duydun buralısın ama pek kalmamışın burda. Bu Buca Ovası dediğim orasını baraj yaptılar, baraj gölü yani içme suyu için. Şey yapıyorlar, suyu arıtıp buraya şebekeye veriyorlar ama bizim için şey garip tarafı suyumuz güzel ancak tesisatımız yer altı borularımız bizim eski anlıyor musun. Değişmesi gerekli, değişmezse o su içilmez. Ben içmem çünkü bazen böyle çeşmeler kesildi mi su kesildi mi açtığın zaman kıpkırmızı pas akıyor. Dolayısıyla şebeke eskidiğinden haliyle sağlıklı değil. Kullanmak için kullanmak için de işte bulaşık yıkıyorsun, şeyi bile affedersin yemeklere bile ben kullanmam bu şehir suyunu, çeşme suyunu. Ama değişmesi lazım. Paraya gelince herhalde pahalı yani etrafa göre çok pahalı. Şeyi metreküpü 3.5 milyonu geçiyor yani şeyi hani duyduklarımız etrafa göre pahalı geliyor. Şimdi bir de bunun 3.5 milyon bir de gelişi var, bir de gidişi var yani. Atıksuyu var ordan biraz yükseliyor. Ona göre insanlar ayağını denk alsın yani ona göre harcasın bana göre yani. Şeyini düşünen yani boşu boşuna çeşmeyi açık bırakma. Bir tıraş olurken şar şar şar çeşme akmasın. En şey yönden vereceğin para yönünden şey yaparsın hem de neye yabana gitsin su canım Allah Allah. Bu sene yağışlar çok güzel oldu, baraj dolu yani su derdimiz yok söylediklerine göre ama işte bu boruların değişmesi gerekiyor. Kısmen değişti zannediyorum yukarda bazı yerler değişti onlar memnun. Ama bizim burada daha şey değil.

Ayhan Melih: Bu konuda bir talep oldu mu peki?

Mahmut: Her zaman yakınıyoruz ama dinleyen yok. Bir şey işte şey yaptı ya bu özel idarenin mi şeyi oluyor, işte masraf büyümüş işte onu mu şey yapmaya çalışıyorlar ne bileyim işte öyle bir söylediler o zaman.

Ayhan Melih: Şeyi sorayım o zaman belediyenin karar alma süreçlerine katılıyor musunuz?

Mahmut: Yok. Hiç öyle birşey duymadım, soran da olmadı.

Ayhan Melih: Peki bu şeyi de sorayım gene belediyenin bir başka projesi var Port Alaçatı var bu hani limanda yapılan yeni şey o proje nedir biliyor musunuz?

Mahmut: Valla onları ben bilmem be şey. Bu yeni yapılan Venedik Evleri bunları baya eskiden beri şey yapıyorlar ve yapılmaya başladı zate. Ne getirir, ne götürür işte onları bilmem pek.

Ayhan Melih: Orda arsanız falan var mı hiç ya da yakınlarınızın?

Mahmut: Benim yok, yok benim orda. Benim şeyim yok orda arsam yok, tarlam yok. Ama bu yana doğru geliyor ama nedir yani tabi bunlar çok büyük zenginlerin işi yani bizi aşıyor yani bunları düşünmek bile istemem ben.

Ayhan Melih: Peki bu Kentsel Yenileme yapıldı girişte, dükkanlar yıkıldı düğün salonu yıkıldı. O projeye belediye ne kadar kaynak aktardı, sizce gerekli mi gereksiz miydi? Nasıl değerlendiriyorsunuz?

Mahmut: Bak kendi şahsi fikrimi söylüyorum. Orasını iyi olmuş diyen bir adama rastlamadım ve rastlayamam da. Yav kentleşme herhalde açılması gerekirken kapattılar orda, yanlış yaptılar orda. Ama birşey beni şey yapmıyor, belki iyi yapmışlardır. Bana göre ben beğenmiyorum, yani bu benim şeyim.

Ayhan Melih: Peki oraya ne kadar harcama yapıldı biliyor musunuz?

Mahmut: Yok bilmem ... Ama herhalde orada mesela yukarı çıkarken sol tarafta garaj olacağını söylediler onlar daha yarım olması gerekir herhalde daha faaliyet devam edecek. Ha arka taraftan yol mu açacaklar artık bu hale geldikten sonra onun da olması gerekir. Mutlaka bir düzenleme olacak orda.

Ayhan Melih: Son sorum hem kendiniz hem de Alaçatı açısından bir değerlendirme yapar mısınız?

Mahmut: Yani genişleyecek mi bu şey diyorsunuz.

Ayhan Melih: Siz ne düşünüyorsunuz geleceğe ilişkin?

Mahmut: İnşallah gelişmesini istiyoruz ama işte bu yine de şeyden ekonomik şeye dayanıyor. Eğer yukardan iyi olursa burası da iyi olur yani ne bileyim memleket huzurlu olursa anlıyor musun? Huzur meselesi bu. Maazallah bir ortalık karıştı senin kim gelir senin turistin buraya ne arayacak burda herkes bakar başının çaresine hani ben inşallah ilerde böyle şeyler olmayacak daha da güzel olacak. Buraya da incek belki biz evlerimizi pansiyon yapacak ilerde. Öyle ya madem toprak yok madem başka şey yok biz de bundan faydalanmak için bişeyler yapacak. Kim şimdi de var kim var burada çalışanlar buraya gelenler yazın veyahut otelde kalacağına adam eşyasınlan beraber evini verip 3 ay 5 ay nerdeyse 3-5 milyara veriyor kendi daha şey yerde oturuyor yani böyle değerlendirenler de var tabi. Yani inşallah iyi olacak ben onu şey yapıyorum. Yeter ki birlik olsun be kardeşim herşeyden önce birlik lazım bak emin ol birlikten kuvvet doğar dediğim olay var ya hakikatten ya biz ya bizi dağıtmaya çalışıyor bu yabancılar dağıtmaya biz bir araya gelmeliyiz. Kim istersen ol ister sağdan ol ister soldan ol bu memleket bizim be arkadaş bu ayrılık niye ben anlamıyorum yani çok yaramaz bişey oluyor yani. Herhalde biz biraz da bu işte Adem'in ağzına bakıyoruz. En kötü tarafımız bizim nedir biliyor musun, biz de yabancı sevdası var Avrupa sevdası var ille tamam gidelim iyi yer iyi tarafını kapalım adamların, şey tarafını kapmayalım. Söylencek çok laf var ama fazla da konuşmaya gelmez böyle.

Ne yapılabilir peki biraraya gelmemize ihtiyaç var dediniz. Alaçatılılar ne yapabilir kooperatif tarzı şeyler mi düşünüyorsunuz?

Mahmut: Mesela şimdi laf açıldı da konuşuyorum. Belki 2 sene 3 sene öncesine kadar kooperatif yoktu bu balıkçılık kooperatifi giderdin getirirdin balığını istediğini alırdı, istediğini almazdı. Kooperatif kuruldu şimdi hepsi memnun. Ne oldu getiriyor kooperatife bir yerden kaç kilo a gidiyorsun aidatını kesiyor zaten şeyini paracığını alıyorsun koyuyorsun tabi güzel. Ama orada çıkaracağın başka ne ürün var ki kooperatif kurasın. Yok yok öyle bişey. Burada herkes başının çaresine bakıyor anlayacağın.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim çok sağolun.

Mahmut: Rica ederim.

14. Mehmet Akyel – Fisherman

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum biraz. Nereden gelmişler Alaçatı'ya, nasıl gelmişler?

Mehmet Akyel: Bizim aile Yugoslavya'dan gelme, 1921'lerde. Bütün göçmen o zaman gelmiş herhalde. Buranın yerleşim şeyinde yüzde 98'i hep mübadildir, hep göçmendir. Çoğu da Yugoslavya'dan gelmedir, Karacaova'dan gelme bir kısım var, bir kısım Selanik'ten gelme var işte böyle.

Ayhan Melih: Geldiklerinde neyle meşgul olmuş aileniz?

Mehmet Akyel: Geldiklerinde burada perişanlık, açlık, sefaletlik... Ondan sonra yiyecek yok, bir şey yok, dut yapraklarını, asma yapraklarını, yemiş şeylerini hep böyle bitki şeyinle. Ondan sonra işte bulunan evlerde şeyde kalanlar, zeytinin bilmiyorlarmış ne olduğunu, yağın ne olduğunu bilmiyorlarmış. İşte kırıp dökmüşler o zaman bilmezler zeytinin tabi ne olduğunu şeyin. Sonradan başlıyor işte hayvancılık, işte ekseri, affedersin keçi, koyun, keçi işte ineklerle bilmem ne falan. Ondan sonra tütün başlıyor. Tütün bitti, hadi kavunculuk, hadi kuraklık o da bitti şimdi herkes... Tarlalar bitti, evler bitti. İkinci birşey de burda ne var biliyor musun, bak bu binalar yapılıyor çok güzel, otel oluyor çok güzel, okul yapılıyor çok güzel herşey insanlar, dediğim gibi buranın insanının yüzde 98'i göçmen, hep ileri görüşlü, burda kapalı adam değiliz. Anahtar, sürgü bilmezdik, hep açık kapı herkese, bağlantı çok biri düğün yapsa hepsi, biri bilmem ne, ölüm, herşey aynı. Yalnız burda bir gün gelecek, eğer sağ olursak, on yıl sonra, bu Alaçatı, benim görüşüm, kendi görüşüm, gençlik perişan bir tane iş yeri yok. Şu an dua edelim ki bir Altınyunus, bir Şeritın işte bir iki limanda var birşeyler, bunlar olmasa, sor hep Altınyunus'tur, sor hep Altınyunus'tur. Eğer bu bir iki tesis olmasa buranın insanı perişan. Hiçbir gelir kaynağı yok, işte bir evler satıyorsun, mecbursun ne yapacan.

Ayhan Melih: Peki şey gelir kaynağı yok dediniz bu yeni açılan kafe-bar-restoranlarda çalışmıyor mu Alaçatılılar?

Mehmet Akyel: Ne kadar çalışacak ki, ne kadar çalışacak? Buranın nüfusu 6-7 bin tane oy şeyi var. Onu üçe dörde katla 12-13 bin kişi olur. Yani kaç tane şeyi var bu kafesi midir, barı şuyu buyu? Olmuyor, o buranın işçisiyle sağlayamazsın ki. İşte tut yukarıdan aşağıya, 10 tane 20 tane, topla 10 kişi, 20 kişi. Gerisi ne olacak, durmadan gençlik de geliyor. 10 sene sonra burası, gençliğin bilhassa işi çok zor.

Ayhan Melih: Peki siz bugüne kadar ev-arsa sattınız mı?

Mehmet Akyel: Biz bir tarlamız vardı, 6 bin metrekare, dört biraderdik, bir binada oturuyorduk. Biraderin beş tane çocuğu vardı, annem babam iki, yedi, dört kardeş de 11 kişi bir evde, düşün artık tek banyo, tek tuvalet. Ne yapacan? Tarlayı sattık yok ettik orasını, yaptık birer ev, işte evimize geçtik.

Ayhan Melih: Bu sattığınız tarlayı ne zaman sattınız tam olarak?

Mehmet Akyel: Valla çok oldu, aşağı yukarı, 22-23 sene oldu. Belki de fazladır yani, tam şeyini bilmiyorum ama.

Ayhan Melih: Şimdi hangi mahallede yaşıyorsunuz?

Mehmet Akyel: Hacımemiş Mahallesi'nde.

Ayhan Melih: Peki Hacımemiş'te yaşadığınız yerde çevrenizdekiler değişti mi zaman içerisinde? Bu yeni süreci de dikkate alırsak işte dışarıdan gelenler...

Mehmet Akyel: Değişti, işte benim komşularım İstanbullu, İzmirli çok saygın insanlar, yani geçim olarak birbirimize karşı korkunç bağlantı var, o ayrı.

Ayhan Melih: Siz ne iş yaptınız?

Mehmet Akyel: Ben askerden geldim, balıkçılık yapıyordum. Altınyunus'a girdim, orda bir kişinin şefin şeyinle istifa ettim. Çok yüksek haklı olduğum halde, bütün müdürler geldi hepsi şey yapardı, ondan sonra bir haksızlık yapıldı ben de dayanamadım haksızlık şeyine istifayı verdim 5 yıl balıkçılık yaptım.

Ayhan Melih: Bu şey dediniz, etrafımızdakilerle yeni gelenlerle ilişkilerimiz iyi dediniz. Onları tanıy mısınız mesela kimlerdir onlar, ne zaman geldiler?

Mehmet Akyel: Şimdi ben sana dedim 10 sene üstünde İstanbullu bir kardeşimizdir, abimizdir, Ahmet Bey, Ahmet Alaca. Bu adam İstanbul'da ben biliyorum kendim gittim, gördüm şeyini, bu reklam şeyleri basıyordu. Her türlü reklam şeyi işte bezden bayrağa herşeyi yapıyordu. Bunun hanımı İngiliz Pronomit marka sörf elbisesi distribütörü idi. Burada arsa aldı, tuttum onun bahçesini baktım. Ondan sonracıma işte öyle devam ediyor yani ilişkiler böyle başlıyor.

Ayhan Melih: Peki bu yeni açılan kafe-bar gibi yerlere siz gidiyor musunuz?

Mehmet Akyel: Gidemezsin, nasıl gidecen ki, bütçe yetmez. Ben, ben 5 kişiyi bakıyorum ben. Ben mesela 5 kişiyi bakıyorum, tek başıma. Şimdi yeni bir bel fitiği ameliyatı oldum, büyük bir ameliyat geçirdim...

Ayhan Melih: Geçmiş olsun.

Mehmet Akyel: Yani anca kendi şeyimle, anca evi bakabiliyorum yani. Bara gidersem, şeye gidersem nasıl gitçegiz. Bir akşam gidersin, ikinci akşam sonra gene beklersin, böyle.

Ayhan Melih: Bu yeni açılan yerlerden çıkan Alaçatılıların gittiği yerler nereler, nerde yaşamaya devam ediyorlar?

Mehmet Akyel: Çalışanlar mı sahipleri mi?

Ayhan Melih: Sahipleri.

Mehmet Akyel: Ya sahipleri çoğu burda kalıyor. Evleri var.

Ayhan Melih: Nerde bu evler?

Mehmet Akyel: Bütün çevrede, peteklerde.

Ayhan Melih: Uzunca bir süredir Alaçatı'da yaşıyorsunuz, sizce Alaçatılı kimdir?

Mehmet Akyel: Bence burda gelmiş, baştan beri yaşayan kişiye Alaçatılı derim.

Ayhan Melih: Peki bu yeni gelenler Alaçatılı mı değil mi?

Mehmet Akyel: Onlar bizden örnek alıyorlar, bizden örnek alıyorlar. Mesela şimdi bak, İstanbul, İstanbul çok güzel ama İstanbullularda bizdeki şey İstanbullularda yoktur. Bizdeki görgü diyeyim hani ben beşi bitirdim zorla dedim ama benim şeyim onda yok. Mesela bi arkadaşlık

bağlantısı, bir gidip gelme, bir komşuluk yoktur. Onlar bilmiyor ki bu şeyi, onlar bizden öğrendi Alaçatılı olarak. Kapıya sürgü vurulmadığını gündüzleyin, onlar hep bizden öğrendi bunları, bizim şeyimizle. Onlar bize uymaya başladılar, biz değil onlar bize uymaya başladılar.

Ayhan Melih: Bu Alaçatılılar ile yeni gelenler arasında siz olmadığımı söylediniz kendi açınızdan ama hiç gerilim oluyor mu?

Mehmet Akyel: Yok kesinlikle. Daha da birşey var, şimdi mesela benim bildiklerim hani söylüyorum. Şimdi mesela benim bir tane var, kendi o kadar değerli ki benim için. Mesela ben ameliyat olduğumda duymuş, İstanbul'dan geldi, hastaneye geldi ziyaretime geldi, yaşam için takviyede bulundu. Yani çok korkunç birşey bağlantı, kopamaz bunlar bizden. Eğer bizden koparlarsa burda şeyi kalmaz, yaşayamazlar. Hani mecbur bize uymaları, burda şimdi bizden fazla olmaya bakıyorlar. Şimdi geliyorlardı işte, kapıya sürgü kilidi. Mesela gittiğim zaman tak sürgü açılmıyor. Diyorum ki bu ne yaa, sen nerde yaşıyorsun, onlar bizden öğrendi bunları. O gidip gelmeyi bizden öğrendiler, misafir karşılamayı bizden öğrendiler.

Ayhan Melih: Öyle bir etkileşim oldu karşılıklı.

Mehmet Akyel: Tabiki buna uymazsan, nasıl yaşayacaksın ki. Sen şimdi diyelim dükkanı aldın, evi de aldın. Senin komşun burda ya mecbursun görüşcen sabahleyin günaydın var, şeyin var, iyi akşamlar, iyi gecelerin var. Mecbursun, onlar da mecbur kalıyor bize.

Ayhan Melih: Peki bu şeylerle ilgili bilginiz var mı bu yeni gelenlerin kurduğu dernekler var, koruma derneği falan, onlarla bir ilginiz, bilginiz var mı?

Mehmet Akyel: Ben buldum o şeyde bir iki sefer, şimdi sahip çıkmak birşeye çok güzel birşey. Mesela şimdi burda daha önceden diyelim siz aldınız bir ev istediğiniz gibi taş evi yaptınız tuğla, beton yaptınız ama şey yapamıyorsunuz bunu... taşa numara koyacaksınız yıkarken... Ve korkunç hani bu şey olarak bu sörf yerinde, deniz kıyılarında, mahalle içlerinde rastlıyor işte biraz da görgü olsun diye. Şimdi bir kısımda yanlış olmasın hepimiz kardeşiz de bu Doğulular var. Hani şimdi biz çöpü torbaya koyar bağlarız, onlar çöpü döküyorlar şeye yola akşam. Kardeşim diyoruz bak bu akşam dök, bunun kedisi var köpeği var dağıtıyor günah, pislik, mikrop. Yani böyle görgü şeyi olsun diye ona dair çıkıyorlar.

Ayhan Melih: Peki siz hani bir sorunuz olduğunda mahallenizde, çevrenizde ilk önce kime gidersiniz, muhtara mı başvurursunuz?

Mehmet Akyel: İlk önce muhtara başvururum, muhtar eğer başaramıyorsa, o işi yapamıyorsa, eğer o ilgilenmiyorsa ki şimdiye kadar hiç öyle birşey olmadı, direkt başkana çıkarım.

Ayhan Melih: Böyle bir örnek var mı hani yaşadığınız?

Mehmet Akyel: Tabi ki var, benim mesela komşum, şimdi değil de birkaç sene öncesinde beyinle ilgili çok ağır bir beyin şeyi vardı, gece 3'te beni kaldırdılar komşular hastaneye. Yok, tabi o saatte ilk arayacağım kişi belediye başkanı. Adam kendi hani kendi arabasını başkan şoförünü gönderip, alıp taksiye atıp evine getirdi, o iyileşinceye kadar da devamlı yiyeceğini, içeceğini sahiplendi. Hani çok bağlantı... Mesela benim bu giydiğim belediye başkanının.

Ayhan Melih: Peki şey oluyor mu belediyenin karar alma süreçlerine katılıyor musunuz, plan olabilir bir şey yapılacaktır?

Mehmet Akyel: Şimdi bakın belediye başkanı için mesela başkan olarak bilmiyorum daha önce de gördük, çok başkanlar geçti, ben 51 yaşındayım. Mesela ufak diyelim bir park, şimdi mahallede çocuklara park yapılacak, hep o yeri, hep danışa danışa, söyleye söyleye, davet ediyor

işte bazı arkadaşımız gidiyor, bazısı gitmiyor. Hep danışarak işi, kesinlikle danışmadan birşey yapmıyor. Kesinlikle yani.

Ayhan Melih: Peki bir de bu şey su konusu var. Bu konuda neler biliyorsunuz, ÇALBİR, ALÇESU?

Mehmet Akyel: Su konusu, su korkunç bi sefer. Yani şimdi Türkiye’de hiçbir yerde bu yoktur. Hiçbir yerde, hiçbir bölgede ben arıtmacıyım, Altınyunus’ta çalıştığım için bilirim arıtmanın ne olduğunu mesela, su korkunç pahalı, yazık.

Ayhan Melih: Peki bu konuda bir girişiminiz oldu mu hani başkana ya da belediye meclis üyelerine?

Mehmet Akyel: Tabi başkana söyledik ve şu an Alaçatı Belediyesi ile Çeşme Belediyesi, ALÇESU’nun şeyinde, bunlar karışıyorlar, ikisi de bir defa de kahvede böyle toplantılarda defalarca hani bir iki değil söyledik, bu tabi yazıldı, çizildi, not aldılar, bunu en kısa zamanda bunu düşeneceğini söylediler.

Ayhan Melih: Öyle bir girişiminiz oldu.

Mehmet Akyel: Tabi biliyorsunuz bu yeni geçti, başına gelmedik şeyler kalmadı, bi ton olaylar oldu hani bekliyoruz. Daha bir ay oldu, daha yeni.

Ayhan Melih: Şey peki bu Port Alaçatı diye bir proje var limanda yapılan. O konu hakkında...

Mehmet Akyel: Abi o burası için yapılan yer sazlıktı, sivrisinekten geçemezdim. Buranın sivrisinek kaynağı orasıydı. Şimdi on sene önce olsaydın burda şu sıraya baksaydın, şimdiki o Port’a bak, yani güzellik bakımından. Ama desen çalışanın faydalanması tabiki oluyor. Mesela bir pansiyonu var belediyeye kaldı, mesela gazinosu var belediyeye kaldı. Şimdi bir pansiyon dediğin zaman bi ton işçisi var, bi ton... Var, hepsi bizden. Bir pansiyonda en azından 20 kişi var, belki fazladır hani.

Ayhan Melih: Burada hep Alaçatılılar mı çalışıyor?

Mehmet Akyel: Bak şimdi Port’a güvenliğin yüzde yüzü hep yerli. Daha da devam ediyor, her biten projede, yenisi başladığında bu teslim ediliyor. Buraya adam lazım. Şimdi mesela diyelim ki, aşçı sanatkâr... Sanatkâr yok. Buranın en büyük şeyi sanatkâr, sanat.

Ayhan Melih: Peki bu girişte yapılan bir kentsel yenileme var. O konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Mehmet Akyel: Abi tabiki olsun şimdi...

Ayhan Melih: Mesela ne kadarlık bir proje, kaç etaptan oluşuyor gibi...

Mehmet Akyel: Gelişi güzel birşey olursa hiçbir şeye benzemez. Ama planlı projeli olursa birşeye değer.

Ayhan Melih: Maliyeti hakkında bir bilginiz var mı, ne kadarı karşılanıyor?

Mehmet Akyel: Maliyeti bilemezsin de, o şeyi bilemezsin de, o korkunç. Mesela o Port’un hani bir kat, iki kat, üç kat doksan, yüz metre aşağıya iniyor kazıklarla iniyor.

Ayhan Melih: Yok o değil de girişteki yapılan...

Mehmet Akyel: O çok güzel oldu yani ben kendi şahsıma konuşayım o çok güzel oldu. Eskiden bi tane orda yem satıcı, balık satıcı, bi tane balık pişirici, diğer tarafı boşluk, bi tane sandviççi vardı. Bu yanda düğün salonu, dükkânlar işte falan ama şimdiki gibi değil. Şimdi mesela buranın en büyük istenen şey bilhassa o yukarıya otopark. Yani şimdi otopark olduğu zaman oraya yüzlerce araba rahat.

Ayhan Melih: Peki projenin maliyeti hakkında bilginiz var mı?

Mehmet Akyel: ...

Ayhan Melih: Öyle bir bilgi yok. Peki, şey hem kendiniz için hem Alaçatı için, genel bir değerlendirme istesem Alaçatı burdan nereye gider sizce?

Mehmet Akyel: Bu gelişme kolay öyle lappadadanak olmuyo, bu uzun zaman isteyen birşey, bir eve bile başlıyorsun bir sene geçiyor. Değil ki öyle büyük projeler kolay değil. Ama şu an zaten Alaçatı içerisine yerleşti artık. Eskiler kaldı öyle birkaç tane işte onlar da şu an vakıflar daha kolaylık sağlasa daha çabuk hepsi bitecek. Benim kendi arkadaşlarım var yeni gelen İstanbullular, İzmir'den var, şu an bekliyorlar, yani senelerce bekliyorlar vakıf şeyini. Vakıftan kolay çıkmıyor bu iş.

Ayhan Melih: Vakıf derken?

Mehmet Akyel: Vakıf derken işte hepsine vakıf bakıyor hani vakıftan bir izin çıkıyor. Şunu yapabilirsin diye. Bu izin belgesi çok geç, işte onda bir kolaylık olsa, belki iki sene içerisinde bu Alaçatı'da ev kalmayacak.

Ayhan Melih: Koruma Kurulu.

Mehmet Akyel: Koruma mesela gelsin aşağıda üç katlı binayı yıktılar, hani gelsinler hani siz sahip çıkıyordunuz. Güzelim bina hani tarihin tarihi.

Ayhan Melih: Ne zaman oldu bu olay?

Mehmet Akyel: Bu en azından 10 sene üzerinde. Hani korkunç yani.

Ayhan Melih: Yıkan kim mülkün sahibi mi?

Mehmet Akyel: Yok kendi kendine yıkılıyordu, mecbur yıktılar hani sahip çıkılmadı yani. Adam çıktı evde, yok naapsın hiç sahip çıkılmadı. Tıkır tıkır gitti ev kendiliğinden.

Ayhan Melih: Yani Alaçatı için ne olacak diyorsunuz son olarak?

Mehmet Akyel: Bence burdaki en güzel şeyi bu içersi için bu eski binalar yapılar için, bu SİT denilen, vakıf denilen şeyi daha kolaylık. Çok uzun sürüyor şeyleri. Mesela geçen işte iki tane şey var, şu an duruk gene. Adam çaktı perdeleri tam başladı, durdurdular gene. Hani çok şey yani İran Kanunu gibi aynı, Timur Kılıcı. Daha kolaylık biraz.

Ayhan Melih: Anladım.

Mehmet Akyel: Mesela şimdi bu Alman Okulumuz hani başlasın bir an önce yani, bir ton daha da güzel olacak. Limandaki mesela Port diyoruz daha da güzel, devamlı güzellik oluyor o pislik kalkıyor ortadan. Tabi Alaçatı'nın daha sorunu çok burda kanalizasyon var bilmem ne burda kolay değil. Şimdi çok çabuk gelişme oldu. İmara açıldı 3 tane parselin vardı yaptı bana yarı yarıya, oraya çıkaramazsın hemen kanalizasyonu, yolu yapamazsın değil mi, zaman isteyen birşey.

Ayhan Melih: Peki o zaman ekleyecek birşeyiniz var mı?

Mehmet Akyel: Ekleyecek birşeyim ille gene diyorum şu limanı daha büyük ve daha şey yaparlarsa sonuna kadar arkanızda oluruz, şu trolları. Şimdi bir de çıkardılar 3 mili geçemezsin. Ben bir karıştan beri balıkçıyım, bir karıştan beri uğraşıyorum bu işle Türkiye Cumhuriyeti'nde her sene açık bölge dünyada hiçbir yerde yoktur. Benim adamlar Orhan Curo profesörler, Sabir Curo, Tuğrul beyinci hep bunlar eş dost senelerden beri balıkçılık yaparlar. Adamlar hani devlet bilhassa bu işe hiç eğilmiyor. 3 mile bile çıkarmıyorsun, izin 3 mile kadar şimdi 6 mile çıkardılar ama senin tüpün varsa iki kiloluğun altı kilo yapcan bak mantığa bak. Senin can yeleşin iki tane varsa üç tane yapcan. Benim ne şeyim var ki neden yani bu nasıl oluyor. Hiç olur mu ya. Şimdi biz buraya çıkmayalım, troller burayı yesinler ve mahvettiler. Hele bu denize inseniz var ya, gelsin ben getirecem 5 tekne var bende. Gelsin dalgıçı olsun, çekme olsun herşeyi yapacam. Dipler bizim berbat.

Ayhan Melih: Peki eskisi kadar balıkçılık yapan var mı?

Mehmet Akyel: Daha fazla. Ama her sene açık bölge, her sene açık bölge olur mu? Alsınlar 83 dip haritasını baksınlar. Taş maş kalmadı.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim çok sağolun.

Mehmet Akyel: Rica ederim.

15. Mehmet Hilmi Güner – Pension Owner, Manager

Ayhan Melih: Şimdi biraz ailenizin ve sizin hikayesini öğrenmek istiyorum biraz, Alaçatı'ya nereden gelmişler, ne zaman gelmişler, nasıl gelmişler, nereye yerleşmişler, hangi işlerle uğraşmışlar? Biraz ordan başlarsak.

Mehmet: Babamlar işte Yunanistan'dan gelmişler Kavala'dan gelmişler. 6-7 tane oğlan kardeş bir tanesi Bursa'ya babamın amcalarından bir tanesi Bursa'ya, bir tanesi Salihli'ye Manisa'ya ondan sonra bir tanesi Sivas'a böyle Bursa'ya işte bir tanesi de Alaçatı'ya gelmiş babamın babası. Selanik Muallim Mektebini bitirmiş burda öğretmenlik ve cami imamlığı yapmış o zaman yani mübadele döneminde. İşte annem tarafı da anneanneler İstanköy'den, babamlar da Karacaova'dan gelmişler. Böyle bir karışıklık var işte.

Ayhan Melih: Ne zaman gelmişler tam olarak Alaçatı'ya?

Mehmet: Mübadeleyle gelmişler işte. Hani mübadeleyle burdan Rumlar gimiş Türkler buraya gelmişler.

Ayhan Melih: Ne yapmışlar geldikten sonra hangi işlerle uğraşmışlar hani muallim dediniz?

Mehmet: Sadece dedem öğretmenlik yapmış ama sanıyom o zaman maaş almıyorlarmış hani cami imamlığı yapanlar hele öğretmenlik artan süreden sonra hani şey maaş almıyorlarmış işte o zaman. Dolayısıyla da tarımla da uğraşmışlar hani tütün işi yapmışlar. Alaçatı'da zaten tütün işi yapan insanlar, halklar, aileler tütünün yanı sıra işte sebzesini meyvasını kendisi yetiştirir buğday tahılgillerden hani yetiştirirler. Bir de ikinci kalem anason yetiştiriciliği vardı. O zaman anason da Alaçatı'da çiy yağdığı için daha böyle kalitesi artıyor. Ama meşakkatli yani her sabah şey yaparlar işte ipe karşıdan karşıya bir tarladan hani o çiy yağdığı zaman güneş doğduktan belli bir süre sonra ısı vermeye başladıktan sonra güneş hani su mercek görevi görüp yakmasın diye bitkiyi ipe bir kişi karşıdan tarlanın hani bir başından birisi bir başından birisi ipe böyle o suyu dökerlerdi. Hani işte ama bitkiler biliyorsun yapraktan da yapraklarından sulandığı zaman yani spreyleme sistemiyle sulandığı zaman daha verimli oluyor hani o şekilde. Biz de

çocukluğumuz tarımla geçti, doğduğumuz, doğup da kendimizi hatırladığımız sürelerden sonra tarlalarda yetiştik, tarlalarda büyüdük. Alaçatı böyle bir şey vardı, döngü vardı.

Ayhan Melih: Peki kırılma noktası ne zaman Alaçatı ve sizin için de olabilir?

Mehmet: Tabi yani insanlar Türkiye’de benim gördüğüm hani benim kendi kişisel düşüncem oluyor tabi Türkiye’de köylerde yaşayan insanlar hani böyle hep kendini küçük görürler. Hep böyle şehir hayatına özenirler, dolayısıyla bizde de hep o eziklik vardı üzerimizde. Bu tütün işi hakkaten ağır bir işti, meşakkatli bir iş olduğu için napıyorduk hani başka bir işler yapalım özentisi vardı. Hepimizin içinde öyle bir özentisi vardı, tarımdan vazgeçelim hatta yani mesela genç kızlar tercihlerini evlenecekleri kişileri memur veya işte tarım dışı şehirde yani adam işi de olsa Tariş fabrikasında çalışan bir işçi de olsa şehirde olduğu için genç kızlar daha çok tercih ediyorlardı. Sırf bu yüzden bekar kalıp da hala evlenememişler de var.

Ayhan Melih: Peki siz hangi işlerle meşgul oldunuz, tarımdan sonra?

Mehmet: Bizim işte o kırılma noktası dediğin döneme kadar ben 16-17 yaşındaydım işte okuyamadığım için maddi durumumuz elvermediği için okuyamadım, okuyamadığım için ben işte 17-16 yaşlarında turizm otelcilik kursları vardı o zaman yeni başlamıştı Çeşme’de Turban Oteli vardı. 1972 senesinde de Çeşme Altinyunus Oteli yapılmıştı, Bali Oteli böyle işte irili ufaklı oteller vardı. Emekli sandığının işte Turban Oteli, o otellerde de Alaçatı ve civarında Çeşme’deki kişilerde çalışmaya başladılar. Biz de o dönemde işte İzmir’de 8 aylık bir turizm kursu açılmıştı mesela ben de işte hani babamın şeyiyle, öncülüğüyle oraya gittim ondan sonra işte otelin Efes Otel’inde staj gördük ondan sonra Çeşme Altinyunus’ta çalışmaya başladık. Benim gibi tabi Alaçatı’da bu şekilde otellerde otellerin bölümlerinde kapasitelerine göre çalıştılar.

Ayhan Melih: Kaç yıllardan itibaren Altinyunusta çalıştınız?

Mehmet: Ben 1978 senesinden beri orda çalıştım işte, 1978.

Ayhan Melih: Kaç yılına kadar Altinyunus’taydınız?

Mehmet: Askere gidinceye kadar, askerden sonra yani 1-2 yıl böyle başka işler yaptım, gene tekrar eski işime döndüm yani Altinyunus’ta yaptığım işe döndüm gene aynı yerde işe başladım.

Ayhan Melih: Sonra Altinyunus’tan emekli mi oldunuz?

Mehmet: Altinyunus’tan emekli oldum.

Ayhan Melih: Kaç yılında burayı açtınız sonra?

Mehmet: İşte Altinyunus’tan emekli oldum 2005-2006 senesinde ya emekli olmadım daha doğrusu kendi isteğimle yorulduğum için ayrıldım. Emekliliğimi yaş haddimden bekledim. Bu bekleme boşluğunda başka bir iş yerinde çalıştım 2,5 yıl. Ege Üniversitesi Uygulama Oteli’nde 44 odalı işte deniz kenarında böyle beach club’ı olan böyle güzel bir yerdi.

Ayhan Melih: Oradaki göreviniz neydi, Altinyunustaki gibi miydi?

Mehmet: Müdürlük yaptım. Altinyunus’ta yiyecek-içecek müdürlüğü, en son işte küçük garsonlukla başladım yiyecek-içecek müdürlüğüne kadar yükseldim işte o sıfatla ordan ayrıldım. Ege Üniversitesinde de Uygulama Oteli’ni özelleştirildi, özelleştirilmiş haliyle biz işlettik işte orasını kiralayan kişinin adına biz işlettik 1,5 yıl daha sonra Ege Üniversitesi orasını şeye aldı, kendi işletmesine aldı yani kendi elemanlarına bir dinlenme tesisi haline dönüştürdü daha önce halka açıktı. Ondan sonra Alaçatı’daki turizm faaliyetleri gelişmişti butik otelcilik tarzında irli

ufaklı birkaç tane otelle başladılar. Ondan sonra bizde evimizin hani bir bölümünü dedik ki eşimle birlikte ev pansiyonculuğu olarak işletelim dedik öyle başladık. Daha sonra baktık ki yani benim zaten kendi işim olduğu için 5 oda da olsa 6 oda da olsa gene aynı otelcilikteki hani hizmet anlayışı doğdu bu daha biraz sıcak ve samimi dolayısıyla böyle devam ettiler işte.

Ayhan Melih: Bu ev pansiyonculuğu dediniz, butik otelden bu ev pansiyonculuğunu ayıran özellikler neler?

Mehmet: Hani butik otel herkes bişey söylüyor Alaçatı'da mesela bir sürü butik otel butik otel herkes tabelalarına butik otel yazıyor. Butik demek minik, şık ama herşeyi içinde barındıran ama özel hani böyle tasarımlar, özel hizmet veren hani böyle kendi içinde güzellikleri olan sunumları olan bir işletme hani benim aklıma geliyor. Şimdi hani bir yerin butik bir otel olabilmesi için hani böyle. Şimdi pansiyon deyince yani evinde yaşayan bir insan hani evinin bir iki tane fazlalık odasını konaklama amaçlı hizmete açılan bir işletme yani dolayısıyla hem siz o evde yaşıyorsunuz hem de birilerini misafir ediyorsunuz ama ücret karşılığında. Butik otel hani deyince şimdi mesela butik otel bakıyorsun hani hiçbirşeyi yok hiçbir özelliği yok hani bir pansiyon ayarında butik otel diyorlar Alaçatı'da toplarsan hani gerçekten böyle butik otel tarzında işletilen 8-10 tane ben hani yer görebiliyorum hani.

Ayhan Melih: Peki sizin gibi böyle bu süreçte sizin gibi Alaçatı'da Alaçatılı olup butip yerler pansiyon olabilirim butik otel olabilir işleten insanlar var mı? Dışardan gelenlerle böyle bir karşılaştırma yaptığımızda.

Mehmet: Şimdi dışardan gelenlerin dışında Alaçatı'da da işletme hani yani böyle konaklama amaçlı restoran amaçlı hizmet veren yani turizm faaliyetlerinin böyle yoğunlaştığı sırada hani karar verip işletme açanlar var. Bir de yani Alaçatı'nın en eski zamanından bu yana hani işletmeleri olan hani yiyecek içecek üzerine yerler var. Ama daha önceden yıllar önce hani 78-80-82 o yıllarda mesela Alaçatı Belediyesi böyle pansiyonculuğu teşvik etmek istedi ama bir iki deneme yapıldı yani çok tutmadı açıkçası. Yani yerli insanlar ama o zaman kursu açılmadı, ya da işte bilinçsizdi yani anlatabiliyor muyum işte altyapısı hazırlanmamıştı. Ondan sonra talep yoktu ya da talebi duyuracak, iletecek araç ve vasıtalar yoktu.

Ayhan Melih: Siz burayı ilk açarken etrafınızda başkaları da var işte dışarıdan gelenler, onlarla ilişkiniz nasıldı? Onlardan yardım aldınız mı yoksa tam tersi yardımdan ziyade böyle bir rekabet mi oluştu?

Mehmet: Yok rekabet diye birşey yok, Alaçatı'daki işletmeler arasında çok büyük rekabet yok çünkü şey belli arz-talep belli arz az hatta yani şu andaki durumda arz az talep fazla görülüyor. Ama sezon tabii ki kısa hani talep sadece belli yaz sezonu içerisine yayılmış ama diğer hani aylara bölünme yok. Gerçi Çeşme'nin genelinde dolayısıyla hani bu tabiki burdaki işletmecilerin de hatasından kaynaklanan, yerel yönetimlerin de hatasından kaynaklanan bir durum. Hani mesela geliyorlar kışında geliyorlar ama bir hizmet alamıyor insanlar. Hani işletmeden hizmetini alıyor yani kalıyor konaklıyor kliması yanıyor kahvaltısını alıyor konaklıyor ama dışarıya çıkıp da bir yerde yemek yese ya da böyle vaktini geçirecek değerlendirecek yerler ve mekanlar yok açıkçası, hani sokakların çoğu karanlık ışıklar yanmıyor, hani sıradan bir köy gibi oluyor işte. Dolayısıyla o zamanda tamam insanlar merak etikleri için geliyorlar ama belli bir süre sonra sıkılıp gidiyorlar uzun vadeli birşey olmuyor. Dolayısıyla yani herkes kendini ona göre hazırlamış oluyor. 1,5-2 ay hani işletcek ondan sonra kapatcak yani böyle birşey de yani belli bir süre sonra hani orası artık bitmeye aday bir yer gibi belli bizim hani kullanılıp işte bitti.

Ayhan Melih: Siz bir Alaçatılı olarak belli bir yatırım yapıp hani mücadele ediyorsunuz bu ekonomik alanda, ama birçok Alaçatılı hani evini satıyor, kir alıyor ve Alaçatı'nın dışına çıkıyor siz bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Mehmet: Ben şimdi tehlikeli buluyorum şöyle tehlikeli buluyorum Alaçatı'da denge şöyle olmalı Alaçatı'daki insanlar gene Alaçatı'nın yani Alaçatılı olup yaşayan insanların Alaçatı içerisinde çoğunluk bir şekilde yaşamlarını istiyorum. O zaman her yer işletme oluyor ondan sonra birçok yer yazlıkçı gibi yani yazlıkçının evi gibi kullanılıyor. O zaman hani ilerde ölü bir şehir olmaya aday ki bazı bölgeler bazı mahalleler aynı şekilde oluyor yani çoğu insan artık evini satmış gitmiş, o evleri alanlar işte bir ay iki ay restore ettirip oturuyorlar. Haftasonu geliyor işte o zaman bunu ben tehlikeli olarak görüyorum. Dengesel olması lazım.

Ayhan Melih: Bu süreç nasıl yönetilebilir sizce?

Mehmet: Hani bu süreç... İşte şimdi olaylara bakmak şöyle yani olaylara uzun vadeli bakmak lazım hep para para ve maddi olarak bakmamak lazım. Hani ben olaylara biraz da doğduğum bir ev annemim babamın anılarına bakıyorum. Babamın gününü devam ettirmeye çalışıyorum. Yani ben o değerlere önem gösterdiğim için mücadele ediyorum hâlbuki şu anda bir furya var emlak da konut da hani Alaçatı'da mesela satıp daha güzel kendine bir iş kurabilirsin daha güzel refah birşey sağlayabilirsin ama o zaman işte bizim bazı değerlerimiz ölmüş oluyor. Ben ona sahip çıkmaya çalışıyorum ama mesela hani benim gibi düşünen insan tabiki belli bir ölçüde var. Ben öyle düşünüyorum.

Ayhan Melih: Bu sizin haricinizde Alaçatı'ya dışardan gelip işletme açanlar, onların kurdukları çeşitli dernekler varmış Alaçatı'da sizin bir Alaçatılı olarak bu derneklerle ilişkiniz nasıl yani bir iletişim var mı yoksa hani onlar kendi içlerinde mi sadece ...

Mehmet: Evet bir dernekler var biz de mecburen o derneklere üye oluyoruz en azından yani ne gibi yani o dernekte neler konuşuluyor neler yapıyor icraatları neler takip etmek için ama maalesef bir kısır döngü içerisinde dönüyor.

Ayhan Melih: Siz hangi derneğe üyesiniz şimdi?

Mehmet: Biz Alaçatı Turizm Derneği'ne üyeyiz.

Ayhan Melih: Peki ne yapıyor bu dernekler, faaliyetleri neler?

Mehmet: Yani bana göre açıkçası hiçbir faaliyeti yok gibi. Elle dokunur yani böyle kardeşim işte bunu yaptık o yaptığın olayın bir katkısı, geleceğe bir katkısı, turizme bir katkısı, Alaçatı'ya katkısı sadece işletmeler evet, yatırımcı gelmiş, müteşebbis, güzel bir dokusunu bozmadan güzel bir 5 odalı, 6 odalı, 13 odalı bir yer çıkarmış. Hizmetini veriyor, o kişilerin çoğunluğu gelip işte birşeyler yapıyorlar ama yani mesela en azından şunu söyleyeyim bir çöp sorunu var Alaçatı'da bir toplantı yapıyorlar işte herkes işte böyle doğacı üniformalar giyip işte bir yerden çöp topluyorlar işte ha bunlar klasik böyle şey oldu göstermelik olaylar anlatabiliyor muyum? İşte 3 tane, 4 tane hep böyle tekrar edilen olaylar işte bisiklet turnuvası, tavla turnuvası işte bunlar yani ordaki kişinin işte ben yaptım oldu demesi için yapılan şeyler. Yapılabilir olaylar şunlar yani mesela ben ilk açtığım zaman pansiyonumu ben iddiam yok ben sadece kişisel ilişkilerle işte maddi olarak imkanım olmadığı için hani kişisel ilişkilerimi güçlü tutarak hani gelen misafire konukseverlik göstererek hizmetimi kişisel olarak misafirperver yönümle, temizlik yönümle ön planda tutmaya çalışıyorum. İşte eşyayla, ondan sonra dekorla hani böyle iyi paralar harcayıp da işte böyle hani böyle şeyler yaratarak değil yani işte güzel bir kahvaltı, kahvaltı'da mesela işte bir menemen, ondan sonra işte demlikde çay, bir sıcak ilişkilerle mesela müşteriler daha hoşnut oluyorlar onu gördüm mesela. Dolayısıyla müşterilerim birbirine tavsiye ederek her geçen gün artıyor bunda memnunum.

Ayhan Melih: Nasıl bir kitle geliyor size, müşterileriniz kim? Nasıl ulaşıyorlar size?

Mehmet: Her kesimden insan geliyor. Bana ulaşmaları internet aracılığıyla benim yüzde 90 müşterim internetle başladı. Ondan sonra daha sonra da işte feedback müşteri diyoruz ingilizce

diyorlar. Yani tekrar gelmeye başlayan müşteri. 7-8 kez gelenler var, 10 kez gelenler var, arkadaşlarını getirenler var. Mesela dün bir örnek bizde 4.,5. Gelen bir misafir bir arkadaşını tavsiye etmiş, arkadaşı gelmiş o sabah bize işte dedi bizi işte filanca kişi tavsiye etti. Ondan sonra onlar burda aynı gün buluştular müşteriler. Birbirine tavsiye den müşteriler tesadüf dün burda buluştular yani anlatabiliyor muyum, öyle şeyler de oldu.

Ayhan Melih: Nasıl bir kitle bu gelenler, sosyo-ekonomik, sınıfsal olarak?

Mehmet: Biz şimdi işletmemizi kurarken Alaçatı'da 5 odalı bir pansiyon yaparken özellikle şuna dikkat ettim hani hep butik otel var oysaki Alaçatı bir pazar şu anda. Bir pazarda ürün çeşitliliği olması lazım. Hani şimdi çok güzel butik oteller var ama fiyatları ona göre ama bir pansiyon yok veya az anlatabiliyor muyum? Genelde böyle küçük yerlerde herkes birbirini taklit etmeyi sever. Siz giderseniz birşeyler yaparsınız eğer ordan iyi birşeyler çıkıyorsa sizi zincirleme taklit ederler aşağı yukarı aynı. Ben pansiyon olarak dediğim zaman bana gelecek müşteri kardeşim ben butik otel istemiyorum çok pahalı da istemiyorum fiyatı da şöyle olsun, pansiyona gidiyorum beklentisiyle gelsin diye o müşteri kitlesi gelsin diye hani ben pansiyon açtım yani benim müşterim o olsun dedim. Müşterimi öyle seçtim çünkü hani bu hizmet sektöründe müşteriler böyle çok değişkendir. Sırf hava atmak için tatile çıkan var, sırf hizmet alsınlar diye. Dolayısıyla benim hani böyle beklentileri konaklama amaçlı olan, ondan sonra yani ben temiz bir yerde yatayım, işte kahvaltımı yapayım ondan sonra işte denizime gideyim diyen insanlar. Benim için iş adamıymış yok işte memurmuş işçiymiş farketmiyor yani önemli olan benim ailemle hani birlikte işlettiğim için aileme uyum sağlayacak kişilerin olması. Onun için bende satarken hani şeyini ben ve ailemle birlikte işlettiğimiz diye başlıyorum mesela insanlar da ona geliyor. Benim ailem olduğu için ona göre geliyor müşterilerim. Zorluk şimdi kaçınıcı sene 4 bitti işte 5'e gircez hiçbir problem yaşamadık böyle işte kötü müşteri işte, ne bileyim problemlili müşteri yok yani işte.

Ayhan Melih: Şey dediniz ekonomik bir alan yani burası bir ekonomik alan, pazar dediniz Alaçatı. Bizimde fiyatlarımız ve hizmetlerimiz diğerlerinden şu şekilde ayrışıyor dediniz. O zaman aklıma şu geliyor burası bir ekonomik mücadele alanıysa burada sizin fiyatlarınızdan ve hizmet sunumunuzdan diğer otel sahipleri rahatsız olabilir, böyle şeyler yaşadınız mı?

Mehmet: İşte yaşıyoruz, şimdi baskı yapıyor herkes birbirine hani fiyatı düşürmeyin. Yani işte.

Ayhan Melih: Bu zımni olarak mı yoksa...

Mehmet: Yani dolaylı olarak hani mahalle baskısı gibi birşey gelebiliyorlar. İşte düşük vermeyin fiyatı yüksek verin. Şimdi fiyatı hizmet belirler benim anlayışım o. Yani şimdi sen gel pis bir oda ver, kahvaltıda hani böyle işte sıradan birşey ver, yollar pis, lambalar yanmıyor. Benim işletmem dört dörtlük olabilir ayrı ama benim işletmemde kalan bir insan eğer yola çıktıysa caddede 3-4 tane lamba yanmıyorsa beni ilgilendirir. Belediye çöpü toplamıyorsa beni ilgilendirir. İşte toplam kalite kontrolü hani ben tek başıma birşey değilim, burayı bir bütün olarak görmek lazım. Benim fiyatım 100 liraysa, o da fiyatını ayarlarken kendine göre ayarlayacak. Çünkü bir işletme açılırken ilk önce insan şuna bakmalı ben kime hangi kesime hizmet edeceğim yani anlatabiliyor muyum? İş adamlarına mı hizmet edeceğim, işçilere mi hizmet edeceğim yani müşteri düzeyim ne olacak hangi işletme olursa olsun kime hitap edeceğimi bilerek açtığın zaman zorluk çekmezsin ama bilmeyerek açtığın zaman ne olur. Hani sen ne yaptığını bilmeyen böyle serseri mayın gibi sağa sola savrulan, her gün değişiklik yapan, öyle olmadı hani deneme yanılma yöntemiyle işletme yürütmeye çalışan bir insan olursun, işletmeci olursun.

Ayhan Melih: Siz bunları onlara iletmişinizde nasıl tepki veriyorlar?

Mehmet: Anlatamıyorum yani onlar sadece şunu diyorlar kalite bozulmasın yani buraya ucuz insanlar gelmesin. Doğru, tamam mantık olarak bir yerde haklılar ama hizmetin bütünlüğünün sağlanması lazım. Yani mesela işte eğer belediye çöpü almıyorsa veya işte yöntem yanlışsa.

Ayhan Melih: Peki bu süreçte Alaçatılılar ne yapıyorlar? Toplumsal yaşam bu süreçten nasıl etkilendi?

Mehmet: Şimdi Alaçatı'da büyük bir çoğunluk hani zaten yani geçim sıkıntısı çeken yani böyle maddi durumu iyi olmayan insanlarla dolu, dolayısıyla... Genelde insanlar bunun farkında değil hani ilk önce hani birşey başlar bir olay olur insanlar onu hani toplum bunu farkına varmaz, toplum bunu düşünemez, toplum kişisel menfaatlerini ön planda tutar yani gelecekte Alaçatı kötü olmuş, iyi olmuş o anda düşünmez yani onu yöneticilerin düşünmesi lazım. Halk geçimini nasıl daha düzgün, refah düzeyini nasıl daha yükseğe çekebilir onun peşinde yani çoğu insan. Şimdi herkes hani büyük bir çoğunluk mutlu. İşyerlerini kiraya veriyorlar, iyi paralar alıyorlar, durumları şimdi iyi ama gelecekte hani ya işte keşke olmasaydı da diyebilirler yani. Şimdi eskiden daha iyi işte eskiden şöyleydi de diyebilirler ama o zaman yapacak birşey kalmayacak.

Ayhan Melih: Bugün Alaçatı'da yerli halk bu açılan kafe-bar-restoran gibi yerler gidebiliyor mu?

Mehmet: Gitmiyor zaten Alaçatı'da yaşayan insanların böyle bir kültürü de yok yani oluşmamış. Geçmişte işte haftanın belli bir günü Alaçatı'nın işte şu anda böyle kalabalık Kemalpaşa Caddesi gibi hani böyle gezilen yeri Ilıca idi, Şantiye idi. İnsan oraya gidiyordu, haftada bir gün geziyorlardı. Şimdi Alaçatı'da herkes zengini de fakiri de geziyor ama niçin geziyor, ne var deniz mi var, birbirini görmek için mi geziyorlar hani o düşündürücü.

Ayhan Melih: Buralarda oturup birşeyler yiyorlar mı ya da mekanları kullanıyorlar mı?

Mehmet: Hayır. Sadece böyle fiyatları düşük olan Alaçatılıların işlettiği mekanları daha çok kullanıyorlar.

Ayhan Melih: Peki çalışan Alaçatılı var mı buralarda?

Mehmet: Var, var. Yani benim işletmemde hani kapasitemize göre eşimle birlikte hani biz şey yapıyoruz, çalışıyoruz.

Ayhan Melih: Diğer işletmelerde?

Mehmet: Diğer işletmelerde mesela 13-14 odası olan ondan sonra işte restoran-bar faaliyeti gösteren yerlerle tabiki hani personel fazlası olması lazım, bulaşıkçısı işte garsonu aşçısı böyle restoranlarda dolayısıyla onların tercih ettikleri zaten hani Alaçatılılardan çalışanlar çünkü yatacak yer teminleri onları da bir yani yüksek maliyet getirdiği için genelde onların tercihleri de bu yöreden insanları çalıştırmak dolayısıyla.

Ayhan Melih: Peki son olarak gelecekteki beklentiniz ne, Alaçatı burdan nereye gider, bundan sonraki süreç hem Alaçatı hem de sizin için nasıl gelişir?

Mehmet: Benim beklentim, gelecek olarak şu anda Alaçatı'nın içinde yoğun bir şekilde işletmecilerin değiştiği, belli bir süre sonra oturacağına inanıyorum. Belli bir süre sonra da benim görüşüm şu Türkiye'de devlet eğer turizmi bir ilke olarak kabul etmez ise yani şöyle diyorum turizm zaten faaliyet gösteren sektör içinde faaliyet gösteren birimler zaten kendi görevlerini yerine getiriyor. Devletin, turizm bakanlığının regülatör görevi görmesi lazım, balansı sağlaması lazım.

Ayhan Melih: Somut olarak sizin beklentiniz nedir ne olabilir mesela?

Mehmet: Eğer Türkiye i turizmle dönecekse zaten her yer batmaya mahkumdur. Yani Alaçatı biter, Alaçatı gibi başka bir yer başlar o başka bir yerde biter böyle bir kısır döngü bu. İşletmelerin uzun yıllar faaliyetlerini sürdürebilmesi için, bölgelerin özelliklerini koruyabilmeleri için turizmde çeşitlilik şart, insan eşitliliği. Yani eğer yerlilerle dönüyorsa o yer orası batmaya mahkumdur. Ama dışardan insanları getiriyorsanız süre uzar yani.

Ayhan Melih: Mevcut durumda o zaman, müdahale olmadığını ve sürecin böyle devam ettiğini dşnrssek?

Mehmet: Gene biter, şu anda hızlı bir gelişme oldu yani bitmez ama kalitesi düşer. Belli bir süre sonra düşer yani inişe geçer yani benim görüşüm bu. Hani eğer bir yerin iyi bir şekilde uzun vadeli olabilmesi için tamam özellikleri var havası temiz ondan sonra sörf gibi dünyada artık böyle popüler sporlar arasına girmiş hani bir sörf cenneti rzgrıyla denizinin seviyesiyle, bir bölge var bunlar avantaj. Ama yine de ne olursa olsun bunları iyi değerlendirmek lazım iyi kullanmak lazım.

Ayhan Melih: Sizin eklemek istediğiniz birşey varsa?

Mehmet: Ben genel olarak şunu söylemek istiyorum, Alaçatı'nın ilk tarihine baktığımız zaman yani geçmişine baktığınız zaman bunu yazılmış yazılardan değil burda yerli olarak dilden dile konuşulan babalarımızdan duyduğumuz hani sözleri söylemek istiyorum. Alaçatı'da Rumlar zamanında gerçekten çok büyük böyle ticari hani ticaretin iyi olduğu, canlı ekonominin olduğu bir yer yani halkın kültür seviyesi, yaşam düzeyi, anlatabiliyor muyum? Dolayısıyla Alaçatı geçmişinde de zaten parlak bir yer. Dolayısıyla şu anda geçmişinde demek ki birşeyler oluyor demek ki buralarda malzeme var ki o olmuş. Dolayısıyla şimdi gene oluyor demek ki yani birşeyler var da oluyor kendiliğinden olmuyor yani.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

16. Mehmet Yolcu – Hod Carrier

Ayhan Melih: Biraz hani hikayenizi anlatın istiyorum bana, ailenizin, sizin. Nasıl geldiniz Alaçatı'ya, ne zaman geldiniz, neler yaptınız? Biraz ordan başlayalım...

Mehmet: Valla benim kk yaştan hatta şöyle söyleyeyim ilkokulu bitiremedim, yani imkanlar olmadığı için ilkokulu bitiremedim doğrusu o şekilde. Dışardan mesela imkanlar olmadığı için çalışmak zorunda kaldım.

Ayhan Melih: Nereden başladınız?

Mehmet: Ağrı Patnos'ta, Ağrı Patnos doğumluyum.

Ayhan Melih: Sonra Alaçatı'ya nasıl geldiniz, ne getirdi sizi Alaçatı'ya?

Mehmet: şimdi bizim akrabalar var İzmir'de Işıkent'te. Bayraktar, onlar belki 50 sene, 60 sene evvel gelmişler. Biz çalışmaya geldik tabiki akrabaların yanına gittik geldik işte onlar da burda olunca hem çalışmak amacıyla geldik. Tabiki bizim memleket şimdi 6 ay kış, aşağı yukarı 6 ay değil daha fazla kış sürüyor. 6 ayda aşağı yukarı bir de böyle doğru dürüst alışcak, böyle geliri olan şeyi olan iş yok herkese mesela. Yani yüzde 90'ı veyahut da yüzde 80'i diyeyim hep dışarı çıkıyorlar. İşte inşaatla ilgili ne bileyim dışarda çalışıyorlar.

Ayhan Melih: Siz de sonra onların vasıtasıyla İzmir'e geliyorsunuz. İzmir'den sonra...

Mehmet: Alaçatı'yı işte askerden sonra bizim orda bir tanıdığımız vardı kalfa yani o zamanlar müteahhitlik yapıyordu İzmir'de Karşıyaka'da. Öyle tanıştık, orda biraz çalıştık 1 sene kadar falan sonra ben askere gittim abimle o dediğimiz tanıdığımız müteahhit Alaçatı'ya geldiler. Çamlıkölü'de bir... Diye bir inşaat var. Oraya geldik ondan sonra burayı bilmiyorum artık suyunda mı şeyinde mi hakaten burayı sevdik yani.

Ayhan Melih: Kaç yılında geldiniz buraya?

Mehmet: 88'de. Abim 87'de geldi, ben askeri bitirdim öyle geldim, 88'de.

Ayhan Melih: Önce kendiniz geldiniz herhalde aile yoktu?

Mehmet: Hayır önce kendimiz gelmiştik aile yoktu. Aşağı yukarı 10 sene falan oluyor aileyi getireli, 2000'de aileyi getirdim. Çünkü imkanlar yoktu mesela o zamanlar ha kirada oturcam bilmem ne işte, çevre işte ne bileyim şeyler olduğu için daha yeni evliydik. Tek başına da hani zor olur biliyorsun yeni evlendiğin zaman işte evi taşımak falan, bir yerden bir yere götürmek hani zor oluyor, onun için sonra işte yavaş yavaş düzene koyduk işlerimizi burdan. Ondan sonra arsayı aldık işte bu gördüğünüz arsayı aldık o zaman. Gittik plan projeyi, ruhsatı hazırladık, ondan sonra izin aldık böyle bir geçici olarak ev yaptık. Ondan sonra ben bir de birader benim küçüğüm, ikimiz aile olarak, aileyi aldık buraya getirdik.

Ayhan Melih: Kaç yılında aldınız burayı?

Mehmet: 98'den almıştık, 2000'de buraya geldik, ya aileyi getirdik doğrusu. Biz 87-88'de geldik.

Ayhan Melih: Siz kalfa olarak mı ...?

Mehmet: Kalfa olarak tabii serbest olarak çalışıyoruz. Kalfa gibi birşey evet serbest, kendi işimizi yapıyoruz yani.

Ayhan Melih: Son dönemde peki Alaçatı'da bu turizmle birlikte yatırımlar, yeni binalar, bunlar sizi nasıl etkiledi, buralardan faydalanabildiniz mi bu süreçten? Yoksa gelenler kendi adamıyla gelip onunla mı çalışıyor?

Mehmet: Ya bi de şöyle bir şey var Çeşme'de bir isim daha önce böyle bi şey çıktı işte pahalılık diye. O yüzden...

Ayhan Melih: Sizin işi pahalı yaptığınıza dair birşey mi?

Mehmet: Yani biz değil de daha önceden mesela işi pahalıya yapanlar var işte burda o yüzden bazıları İzmir'den işi adamları getiriyorlar. Tabii bizle tanıştıktan sonra hiç kimseyi getirmiyorlar, yani uygun fiyatlar, yani ne gerekiyorsa, temiz işçilik, temiz yapmak ondan sonra yani ne bileyim müşteri memnun olduktan sonra da bırakmıyor zaten. Her zaman işte ne bileyim boyaymış işte fayans, tadilat olduğu zaman çağırıp.

Ayhan Melih: Tam olarak şunu öğrenmeye çalışıyorum hani son 10 yılda Alaçatı baya bir popüler oldu, yeni inşaatlar falan sizin açınızdan böyle bir değişim yarattı mı yoksa biz zaten işimizi yapıyorduk gene yapmaya devam ettik mi yoksa bizim de hakikatten ciddi bir artış oldu işlerimiz de diyebilir misiniz?

Mehmet: İşlerimizde birazcık gerçi o kadar değil de çünkü zenginler çoğalınca insanlarda çoğalıyor, iş şeyde çoğalıyor. Hatta bu son dönemlerde bizim işler daha azaldı, daha fiyatları düşük şekilde yapmaya çalıştık. Mesela daha önceden daha iyi para kazanıyorduk. Bundan 5-6 sene önce.

Ayhan Melih: Öyle bir etkisi oldu yani.

Mehmet: Tabi etkisi oldu evet.

Ayhan Melih: Peki komşuluk ilişkileriniz nasıl burda, hani var mı çevrede gidip geldiğiniz?

Mehmet: Valla komşu şöyle, gerçi bizim 10 seneye yakın iki tane komşumuz var. Zaten burası taş evler sonradan olduğu için bizim ev aşağı yukarı tek, daha aşağıda, baya uzak Alaçatı'ya. İlişkiler iyi mesela bu zenginler de ev sahipleri de iyi yani aramızda birşey yok bizim, gayet güzel.

Ayhan Melih: Tanışıyor musunuz onlarla, yeni yerleşenlerle falan?

Mehmet: Ha yeni yerleşenlerle tanışıyoruz da yazlıkçılarla tanışmıyoruz maalesef çünkü 3 ay doğru dürüst 3 ay içerisinde, kimi doğru dürüst 1 ay bile eve gelmiyor ondan dolayı pek şey yapamıyoruz diyalog kuramıyoruz doğrusu.

Ayhan Melih: Peki sizce mesela Alaçatılı ne anlama gelir, kim Alaçatılıdır? Siz kendinizi Alaçatılı olarak mı görüyorsunuz?

Mehmet: E tabi canım şimdi 20-22 sene aradan geçti aşağı yukarı biz Alaçatılı kendimizi hissediyoruz zaten. Seçimlerde olsun öbür şeylerde olsun yani Alaçatılı artık kendimizi hissediyoruz. Yani alıştık Alaçatı'ya doğrusu, Alaçatı güzel.

Ayhan Melih: Peki bu şey var şimdi Alaçatı'ya gelip yeni yerleşenler var. Evleri restore edenler olsun, bu etrafınızdaki işte kapalı siteler olsun ya da müstakil evler olsun böyle gelip yerleşenler var. Onlarla Alaçatılılar arasındaki ilişkiler nasıl? Bir ayrışma var mı?

Mehmet: Valla pek göremiyorum öyle şeyleri de ortam iyi. Mesela ben her zaman dolaşıyorum gidip geliyorum falan yani ortam iyi, o yönü bilmiyorum ki o yönü o kadar göze çarpan birşey yok.

Ayhan Melih: Peki bu şimdi şeyler de açıldı ya yeni kafe-bar-restoran eskiden evlerin olduğu yerler biliyorsunuz artık butik otel oldu falan. Bu yerlere gidiyor musunuz?

Mehmet: Valla pek gidemiyoruz biz, aynı eski yaşamımıza devam ediyoruz biz doğruyu söylemek gerekirse. Yani şimdi tabi o tür şeylere pek gidemiyoruz doğrusunu söylemek gerekirse. Arasına gezmeye çıkıyoruz işte parklara falan çocuklarla beraber, öyle bir alışkanlığımız yok...

Ayhan Melih: Bir de oralar biraz daha farklı herhalde.

Mehmet: Gidemiyoruz doğrusu. Bir de pahalılık var mesela o şeylerde restoranlarda pahalılık yani işte ne bileyim oturduğun zaman veyahut da birşey yediğin zaman baya farklı. Tabi biz de işçi grubunda olduğumuz için mutlaka bizi etkiliyor yani. ... Genelde burda yerlisi de o kadar gitmiyor, yani yüzde 1'i veya yüzde 5'i.

Ayhan Melih: Eski Alaçatı'nın sakinlerinden yok yani sizin gözleminiz o yönde.

Mehmet: Yok azaldı çünkü bu yeni yapılan Petek Evleri var, çoğu mesela evleri sattı yani nasıl diyeyim yüzde 50 mi yüzde 40 mı bu orta kesim yani böyle fakir kesim insanlarda, evleri biraz pahalılandı ya o taş ev diye işte hep Petekler'e gitmiştir çoğu mesela Alaçatı yerlisi.

Ayhan Melih: Peki şöyle birşey oluyor mu Alaçatı'nın içi işte Yenimeci diye, Tokoğlu ve Hacımemiş Mahalleleri ile Sosyal Konutlar arasında bir farklılık gözlemliyor musunuz?

Mehmet: Yok. Valla hiçbir fark görmüyorum gerçekten, bir fark yok ya ne bileyim.

Ayhan Melih: Mesela az önce bahsettiniz gidip oturamıyoruz dediniz birçok yerde. Sosyal konutlarda oturanlarla Alaçatı merkezi arasında da bunun gibi gözünüze çarpan şeyler oluyor mu? Sizin gibi oralara gidemeyen çok fazla sayıda insan var mı?

Mehmet: Var tabii canım var. Yeni konutlar olursa TOKİ gibi çoğu istiyor mesela... Mesela normal eski park yeri normal oturacak bir vatandaş... Özellikle yazın sezon dediğimiz normal orta kesim, fakir insanlar o tür insanlar gidip de yazın bile oturacak yer yok bile.

Ayhan Melih: Bir ücret ödemedi.

Mehmet: Evet gerçekten o yönü var.

Ayhan Melih: Peki bu şey var İstanbulluların, dışarıdan gelenlerin kurduğu dernekler var. Bunlar hakkında bilginiz var mı faaliyetlerini biliyor musunuz?

Mehmet: Yok bilmiyoruz valla. Hiç öyle birşey yok bilgilendirme hiç görmedik yani.

Ayhan Melih: Peki bir sorunuz olduğunda ilk kime başvuruyorsunuz? Başkan, meclis üyeleri, muhtar vs.vs.

Mehmet: Belediye başkanı, öyle birşey olursa belediye başkanına gidiyoruz. Sağolsun yani iyidir, iyi bir insan gerçekten Muhittin Dalgıç, ya bir şekilde yardımcı oluyor gerçekten oluyor. O konuda biraz şanslıyız yani.

Ayhan Melih: Bu belediyenin su hizmeti sunumuyla ilgili farklı kurumlar var, ÇALBİR, ALÇESU bu kurumlar hakkında bilginiz var mı? Su fiyatı sanırım oldukça yüksekmiş o konuda herhangi bir başvuruda buldunuz mu?

Mehmet: Valla doğrusunu biz hiç sormadık ama hakkaten duyuyoruz ki çok pahalı, çok çok pahalı. Bize göre de çok pahalı çünkü.

Ayhan Melih: Siz şebeke suyu kullanıyorsunuz?

Mehmet: Evet. O yüzden yani kimse gelip de sormadı işte yani şu ana kadar öyle birşey olmadı mesela.

Ayhan Melih: Siz sordunuz mu peki niye bu kadar pahalı diye?

Mehmet: Valla biz, herkes mesela kime sorsan çok pahalı diyor, suyun şehir suyu olması çok pahalı. ... Su konusu gerçekten çok pahalı... Zaten belli bir şey var mesela zannediyorum 50 ton üzeri veya 50 ton üzeri, 30-40 ton bilmiyorum onu tam bilmiyorum üzerine çıktığı zaman katlanıyormuş, daha pahalı yani.

Ayhan Melih: Bu ucuz olan mı yani sizin kullandığımız?

Mehmet: Ucuz derken bir 10 tona kadar normal.

Ayhan Melih: Ne kadar mesela tonu ne kadar suyun?

Mehmet: Zannediyorum 3 milyon, 3 milyon evet.

Ayhan Melih: Peki belediyenin hizmet sunumunda ayrımcılık yaptığını düşünüyor musunuz? Hiç böyle bir duruma maruz kaldınız mı?

Mehmet: Yok. Ya biz kalmadık da öyle birşey ama yani mesela zaten toplumda biliniyor normal işte dediğimiz zengin insanlar zaten normal insanlarla zaten şey yapamazlar ki yani ortamı veyahutta diyalog kurmuyorlar öyle bir şansımız yok gerçekten. Ne bileyim gidip de onlarla oturup da sohbet edemiyoruz veyahut da bir ortamda bulunmuyoruz.

Ayhan Melih: Bu yeni gelenlerden ama Alaçatılılarla ilgili?

Mehmet: Alaçatılılarla ilgili her zaman herkesle konuşup oturuyoruz, muhabbet ediyoruz.

Ayhan Melih: Bir sıkıntı yok.

Mehmet: Hayır kesinlikle bir sıkıntımız yok.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı'nın girişinde yapılan kentsel yenileme projesiyle ilgili sizin bilginiz var mı? Kaç aşamadan oluşuyor, ne kadar kaynak ayrılmış vs.vs.?

Mehmet: Projeye ilgili hiç yani şeyimiz yoktu önceden. Sonra bir başladı hatta biz alışamadık ilk önce. Yani Alaçatı girişi çok geniş bir yer yani mesela çok güzel bir yer diye. Sonra yapıldı şu anda alışık gibi yani ne bileyim. O yeni taş evler oldu, dükkanlar oldu falan fena değil şu anda güzel.

Ayhan Melih: O projeye 10 milyon dolar ayrıldığı söyleniyor, sizce o 10 milyon dolarla Alaçatı'da neler yapılabilir?

Mehmet: Valla bir kere yağmur yağdığı zaman altyapıdan şeyi götürüyor yani afedersin pisliği götürüyor gerçekten. Her tarafta o altyapı şey yani bilmiyorum yani Alaçatı'nın bu tarafında zaten şehitlik tarafında çok afedersin pislikten geçemiyorsun yağmur yağdığı zaman. Bir kere altyapısı bi şekilde düzelmesi lazım. Bu şekilde... Zaten pazarın alt tarafında bakıyorsun yani kokudan geçemiyorsun sıcak olduğu zaman falan. Ne bileyim bi kere onu Alaçatı'nın altyapısını önce ele almak lazım ki ondan sonra.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı Port projesi ismini duydunuz mu bilmiyorum bu liman tarafında yapılan proje...

Mehmet: Bu şey diyorlar Venedik Evleri.

Ayhan Melih: Evet Venedik Evleri, o proje hakkında bilginiz nedir?

Mehmet: Ya biz duyuyoruz mesela Venedik, Venedik için iyi birşey gelişme. Çünkü Venedik için, Alaçatı için çok iyi birşey. Düzgün bir şekilde yapılırsa Alaçatı için gerçekten hani ilersi için açılma veyahut da şeye çok iyi olacak bence Venedik.

Ayhan Melih: Peki belediyenin buradaki rolünü biliyor musunuz? Belediye o projenin neresinde, ne yapıyor?

Mehmet: Valla Venedik devam edilcek öyle biliyorum, Venedik devam edilcek taa Alaçatı'ya kadar gelcekmiş. Artık bunun ne kadar zaman içerisinde onu bilmiyorum artık ilerde görecek mesela. Alaçatı için ne bileyim başkanımız dediğine göre yani ne bileyim bu aşağıda eski lise yerinde park olacakmış ondan sonra.

Ayhan Melih: Eski lise dediğiniz?

Mehmet: Eski lise dediğimiz işte bu Şehitlik'in arka tarafında yeni bir park yapılcağı. Bir de büyük sanayi için kalkıcakmış benim duyduğuma göre. Yani Alaçatı için iyi olur aslında yani o sanayi başka tarafa taşınırsa yolun öbür tarafına.

Ayhan Melih: Şu şeyi sormak istiyorum başta biraz bahsettik ama bu tarihi kent merkezindeki evlerin el değiştirmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Mehmet: Alaçatı için gelişmesi için iyi de bir yandan, bir yanda da evi satmak ne bileyim adam evini barkını satıyor bir daha da alma şansı yok. ... işte bu konutlara gidiyorlar, çoğu gidiyor. Ne bileyim yani Alaçatı'nın özü sanki bana göre biraz yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor yani İstanbullulardan sonra işte İstanbullular baya geldi İstanbul'dan. Nerden baksan Alaçatı'da yüzde 50'si şu anda işte kimi satın almış, kimi işte dükkan açmış yani Alaçatı eski Alaçatı gibi artık sanki kalmamış gibi bana göre.

Ayhan Melih: Bu olumlu mu olumsuz mu?

Mehmet: Valla şu anda yani ne bileyim sanki ya tedirginiz doğrusu yani ileri ne gösterecek bilemiyoruz yani gerçekten. Gelişmesi için iyi de o yan etkisi olur mu artık ne bileyim ilerde ne gösterecek.

Ayhan Melih: Ben de tam onu sorcaktım geleceğe nasıl bakıyorsunuz? Hem Alaçatı açısından hem de kendi açınızdan düşünebilirsiniz. Ne umut ediyorsunuz?

Mehmet: Tabi umudumuz her zaman var. Umudumuz her zaman olması lazım ki ileriye görmek için. Alaçatı gerçi bu krizden dolayı sadece Alaçatı değil de Türkiye'nin genelinde herkesi etkiledi ama geçen seneden beri bir şey var bir düşüş var. Hani her konuda alım-satım işte emlaktan tut, satılık evlerden tut çok etkiledi. Ha iş ne bileyim iş özellikle ama inşallah bundan sonra iyi olacak gibi geliyor bana ama bilmiyorum tabi tam önümüzü göremiyoruz o kadar net.

Ayhan Melih: Peki ne düşünüyorsunuz burada kalmayı düşünüyor musunuz? Şu anda bulunduğunuz yerde mi yaşamaya devam etmeyi düşünüyorsunuz yoksa Alaçatı'nın içinde yaşayanlar gibi bir süre sonra burayı satıp işte Sosyal Konutlar'a gideriz diye mi düşünüyorsunuz?

Mehmet: Evet çünkü şöyle bişey burası zengin şeyler insanlar geliyor e onlar yazlıkçı olduğu için mesela yazın bir 3 ay veyahut da 4 ay, 5 ay neyse bulunuyorlar biz kışın-yazın oturuyoruz şeyde Alaçatı'da öyle bir konut şey tarafına gitmeye niyetimiz var doğrusu yani oturma niyetimiz var. Çünkü burası artık zengin insanlar oturduğu zaman artık kışın yani kimse yok, tek başına kalıyorsun. Ama Sosyal Konutlara geçtiğin zaman mesela o tarafta yazın, kışın oturan insanlar var.

Ayhan Melih: Şey mi sadece yalnız kalma açısından mı yoksa burda zenginler var dediniz onlara ayak uyduramama gibi bir durum da var mı bir taraftan?

Mehmet: E tabi o yönü de var. Mesela oteller oluyor, otelden mesela otelin yanında oturduğun zaman birşey alamıyorsun. Mesela rahat edemiyorsun ya da ailenin istediğin gibi hareket edemiyorsun. ... Artık konutlarda düşünüyoruz doğrusu. 1 sene mi 2 sene mi sonra artık oraya taşınmayı düşünüyoruz doğrusu.

Ayhan Melih: Müsaade varsa yengeye de birşeyler sormak istiyorum?

Mehmet: Tabi tabi.

Ayhan Melih: Siz ne düşünüyorsunuz bu son dönemde Alaçati'da yaşanan ekonomik ve toplumsal gelişmeler konusunda?

Mehmet'in Eşi: Valla Alaçati, etrafı içi biz geziyoruz güzel. Mesela ben Alaçati'yi beğeniyorum sakın yer, güzel yer.

Ayhan Melih: Az önce bahsettik biraz zorluklar, pahalılık falan siz ne düşünüyorsunuz?

Mehmet'in Eşi: Pahalılık var.

Mehmet: İşte yani yazlık olduğu için burası. Bir de şöyle birşey turistik bölge olduğu için doğrusu. Ya İzmir'de farklı biraz, baya farklı.

Mehmet'in Eşi: Fark var.

Ayhan Melih: Peki siz mesela burdan çıkma konusunda ne düşünüyorsunuz?

Mehmet'in Eşi: Valla bilmiyorum bakalım kısmet nasip.

Ayhan Melih: Yenge istiyor galiba?

Mehmet: Evet istiyor her gün her gün. Şimdi burası biraz rutubet oluyor biliyorsun yerde olduğu için her gün diyor işte burası oturmuyor işte. Yani yerimiz hakaten dar burda gördüğün gibi işte dar. Rutubet de alıyor, hastalık zaten çocukları...

Mehmet'in Eşi: Ben sürekli zaten.

Mehmet: Kendimiz de hasta oluyoruz ara sıra. Kışın sürekli yağmur yağdığına düşün. İçerisi inanır mısın bazı su giriyor.

Ayhan Melih: Doğrudur.

Mehmet'in Eşi: Evet su giriyor. İki sefer, üç sefer sürüyorum hiç.

Mehmet: Onun için konutlara gitmeyi düşünmüyoruz doğrusu veyahut da imkan olursa Alaçati'da da oturmayı düşünüyorum. Ama tabi imkanlar onu göstermiyor mesela işte Alaçati'daki eski evler çok pahalı, çok yüksek işte oraya nasip olursa düşünüyoruz konutlara gitmeyi.

Ayhan Melih: Burası zaten sizin artık değerlenmiştir biraz etraf şey olunca...

Mehmet: Evet. Yani nasip biz o zaman almıştık tabi Alaçati'da o zaman... Burası bataklık gibi birşeydi o zaman kimse oturmuyordu zaten, ev de yoktu o zamanlar. İşte taş evler oldu, işte ne bileyim yol, yol çok güzel oldu. Yol bir hem de geniş bir yol ondan sonra burası çok gelişti. Bir de Pazar zaten Pazar yeri olduğu için. Pazar taaa bizim kapının oraya geliyor. ... Burda ev yapmak çok pahalı. Taş ev yapcaksın, ondan sonra plan projesi var bunun şeyi var. O yüzden çok zor yani burda yapmak çok zor. Hatta bizim plan proje de var. İmkanlar bizim küçük birader evlendi düğün masrafları falan sonra ha bugün ha yarın derken bugünlere geldik. O zamanlar çok ucuzdu buraları gene yani baya ucuzdu işte bu İstanbullular gelmesiyle Alaçati'yı baya birden bire yüzde nasıl diyeyim yüzde 500 veya yüzde 1000 arttı. Ya o yönü iyi, o yönü Alaçati için iyi oldu bir yandan.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim, çok sağolun.

Mehmet: Ben teşekkür ederim.

17. Muhittin Dalgıç – Mayor of Alaçatı Municipality

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum. Alaçatı'ya nereden, ne zaman gelmişler, hangi işlerle uğraşmışlar, siz neler yaptınız biraz onlardan genel olarak bahsederseniz?

Muhittin: 1912 ile 1914 arasında Yugoslavya'dan gelmişler. 80'li yıllara kadar tarımla uğraşmışlar. O süreç içerisinde ufak tefek ticaretle yapmışlar işte bölgede. 80 sonrası 85'li yıllardan itibaren de tamamen ticari hayata dönmüştür ailevi olarak. Kendim olarak ilk ve orta öğretimi burada tamamladık. 84 yılında üniversiteyi tamamladıktan sonra tekrar buraya gelip aile işlerinde ticaretle çalışmaya başladık. 1999 yılından itibaren meclis üyesi 2004'ten sonra da ikinci dönem olarak belediye başkanı sıfatıyla görev yapıyoruz.

Ayhan Melih: Peki belediye başkanı olarak Alaçatı'nın kısa bir hikayesini bize anlatabilir misiniz?

Muhittin: Ya evet şöyle, Alaçatı tabii 1873 yılında belediye olan ve o dönemden beri de çok ciddi anlamda zenginlikler yaşayan, tarımsal anlamda zenginlikler yaşayan bir yer. Şarap, bağcılık, üzüm, zeytin anlamında ciddi zenginlikler yaşayan ve ciddi bir ihracat limanı olarak kullanılan işte bugün Yumru Koyu dediğimiz Agrilya Limanı, tarihte de bu vardır, o süreçten bu yana devamlı bir şekilde gelişen ama genel anlamda 1890'lardan, 1900'lerden itibaren gerilemeye başlayan, sadece tarımla uğraşan bir bölge halindedir. 70 yıllarında sonra turizmle tanışır. 2000'den sonra da turizm de kendi ekolünü belirleyen bir yer haline geldi.

Ayhan Melih: Siz tam olarak kaç yılda belediye başkanı oldunuz?

Muhittin: 2004.

Ayhan Melih: 2004'te. Peki, 2000 yılından sonra ciddi, hızlı bir gelişme var Alaçatı'da hem turizm anlamında hem de çeşitli konut tiplerinin üretimi anlamında, siz bu süreçte belediyeyi bu sürecin neresinde görüyorsunuz? Yani belediye bu süreçte düzenleyici mi, müdahale eden mi, kolaylaştırıcı mı?

Muhittin: Her üçü de var.

Ayhan Melih: Nasıl mesela bunları nasıl tarif edersiniz?

Muhittin: Yani mesela biz göreve başladığımızda, 2003 yılında başladık, bir 6 ay da vekâlet ettik. 2004'te meclis, belediye arkadaşlarımızla, meclis üyeleriyle birlikte Alaçatı'da kafamızdaki ne olması gerektiği imar planları tadilatına hemen başladık, bütün bu planlarımızı bu konu ile revize ettik. Yani Alaçatı'yı şu günkü şekline getirmeyi bütün planlarımız. Koruma mantığını çok öne çıkarıp Alaçatı'nın o kentsel dokusunu korumak adına da alanı büyütüp bir Koruma İmar Planları yaptık. Bu Koruma İmar Planları'nda bugün şekillenen Alaçatı'nın ne olması gerektiğini o gün o planlar içinde zaten yapmıştık. O planlar doğrultusunda Alaçatı artık geliyor, bu şekle geliyor. İşte burda temel prensibimiz çok kata kesinlikle izin vermiyoruz, lejand yükseltmiyoruz, Alaçatı'nın içerisindeki tipik, kentsel merkezin içerisindeki tipik turistik amaçlı her tür şeye izin veriyoruz. Butik anlamında dediğimiz otelciliği çok fazla destekledik. Onu çok ciddi olarak destekliyoruz. Buradaki yapı tabii çok odalı, çok büyük tesisler anlamında değil daha ufak ama fiziki anlamda her tür hizmeti sunabilecek dünya standardında bazı hem konaklama hem de kafe-restoran anlamında oluştu. Bu tabii 2004'ün planlamasıdır. Yani kesinlikle o dönem içerisinde hem koruma imar planları hem de imar planlarında tümündeki gidilen revizyonla bu şekle geldi. Biraz katıyız yani Alaçatı'da kafamızda olması gereken, kafamızda oluşturduğumuz bu gelişim sürecine hiçbir şekilde aksine müdahaleye izin

vermiyoruz, yani aykırılık yaratmıyoruz. Bu söylediğimiz planladığımız yapı içerisinde de planda da belediye olarak da tümünün arkasındayız destekliyoruz.

Ayhan Melih: Peki şunu sorsam bir belediye başkanı olarak gözleminiz nedir acaba, Alaçatı’da bu yeni açılan kafe-bar-restoran gibi yerlerin ne kadarını Alaçatılılar açıp işletiyorlar?

Muhittin: Tabi şimdi bakın hiçbir gelişme bir yerden eksiltmezseniz mümkün değildir. Yani bir bütünün içerisinde bir parça çıkarırsanız ki bir adapte bir aşu yapacaksınız ki gelişmeyi öyle sağlayabilirsiniz. Bu süreç içerisinde belki 2004-2005-2006 yılları içerisinde gerçekten bu Alaçatılı anlamında azdı bunun içerisinde ama gittikçe yükselen bir grafik içerisinde. Benim şu anda herhalde konaklama anlamında olanlarda yüzde 25’i bu bölgede yaşayanlar açmaya başladı, kafe-restoran ve diğer konularda da aynı oran var, bu gittikçe de artacaktır. Bunun nedeni şudur, artık Alaçatı zaten turizme uzak bir yer değildi yani. 70’li yılların ilk yarısından itibaren turizmle iç içe olan bir bölge. Yetişmiş personel açısından yani mektepli okullu anlamında değil ama alaylı anlamında çok ciddi bir birikime sahiptir, gittikçe artacağına inanıyorum bunun. Bu konuda da vatandaşımızı da destekliyoruz. Aynı şekilde bizim için de bu süreç bir okul niteliği oldu. Yani içeride yaşayan vatandaşımız da bunu öğrendi ama çok sevinerek söyleyeyim bu süreç içerisinde bir konuyu mesela el değiştirme anlamında, satış anlamında baktığımız süreç içerisinde içerideki o kentsel eski yapının içerisinde, bireysel satış yoktur. Genelde doğal olarak miraslı yerlerin bir kısmı el değiştirmiştir, kalanları inanıyorum ki vatandaşlarımız bu okulda öğrendiğini, ben okul diyorum ona 15 yıllık döneme, kendi yatırımlarını yapacaklardır. Tabi bu süreç neyi de getirdi, çok ciddi olarak bize bir istihdam kapısı da getirdi. Yani bugün 5 odalı bir butik otel dediğiniz zaman en az 3 tane çalışan demektir, bu 3 tane çalışandan 2 tanesi de en az bu bölgede yaşayan insanlar belli bir şekilde bu işin içinde rol alıyor, bu.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı’nın tarihi kent merkezi dediniz, Hacımemiş, Tokoğlu ve Yenimecediye’den oluşan o mahalleler, tabi şu anki yoğunluk daha çok Kemalpaşa aksı üzerinde, buralardaki el değiştirme ve işte Alaçatılıların oradan çıktuktan sonra gittikleri yer olarak Sosyal Konutlar görünüyor. Sosyal Konutlarla Alaçatı’nın tarihi kent merkezi arasındaki ilişkiyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Muhittin: Şimdi ona çok katılmam mümkün değil, nüfus artıyor. Nüfusun artmasından kaynaklanan yeni bir yerleşim yeridir orası mutlaka, doğal olarak. Çünkü toplum diyelim ki 70 öncesi 60’lı yıllardan başlayıp 70’li yılların sonuna kadar anne baba beraber oturan birçok aile vardı. Gelişen toplum yapısı içerisinde o ayrışım mutlaka yaşanıyor. Doğal olarak yeni yerleşim bölgesi lazım çünkü kentin içinde ne kat yaratabiliyorsun ne de ilave birşey yapabiliyorsun, doğal olarak bir yere yerleşmesi lazım. Ben onu böyle boşaltılıyor anlamında veya iki ayrı bölgede yerleşiyor anlamında algılamıyorum. Çünkü bugün Alaçatı’nın içinde 1154 civarında şey vardır bu konut yerleşim bölümü içerisinde. Yani 1154 dediğiniz zaman 4000 kişinin burada yaşaması demektir. Ha burda gene 4000 yaşamıyor ama yaklaşık kaç o 4000’e yakın. Şu ne demektir, bizim Alaçatı’nın içerisinde çok ciddi bir kaçış yok. Sadece çoğalmanın gerektiği yani nüfus artışı ile birlikte o bölgedeki insanların. Baktığımız süreç içerisinde o bölgede de bir inceleme yaparsanız, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar yaşlı nüfus görürsünüz, diğeri genç nüfustur. Yani çocuk, torun bu şekilde bir o yandaki yerleşim alanları vardır. Bu doğaldır tabi kentlerin etrafında yeni yerleşim bölgeleri yaratıp o nüfusun artışıyla onların olması. Ha ama kopukluk anlamında dersiniz ben ona çok katılmıyorum tabi yaşayış biçimi değişiyor yani insanın kültür yapısı, yaşayış biçimi de değişiyor. Yani bundan 10 sene önce veya 5 sene önce burada ciddi bir insanın kahvede toplanma vardı ama artık o yavaş yavaş kendini başka alanlara kaydırıyor. Baktığımız süreç içerisinde 30 yaşın, 30 yaş ve altı insanların artık eski bizim tipik Alaçatı yani her bölgede olduğu gibi kahve kültürlerinin yok olduğunu görüyoruz. Yani daha çok kendi aile yapısı içerisinde, bir yerde oturacaksa eşinle çocuğunla çıkmaya başladığı yapı içerisinde giriyorsunuz. Ben Alaçatı’dan koparıyor, kopuyor anlamında da düşünmüyüm. Ama tabi doğal olarak siz bir dediğimiz anlamda butik otel yapıyorsanız, doğal olarak boşalma olacak orda.

Ayhan Melih: Bu şeyi sormak istiyorum, yeni gelenler bir kısım insanlar İstanbullu diyorlar, bir kısım insanlar yeni yerleşenler diyorlar, bunlarla daha önceki yerleşik halk arasında ilişkiyi nasıl görüyorsunuz?

Muhittin: Ben baştan beri söylediğim birşey vardır. Benim Alaçatı'ya bir saatlik yerleşen insanlar Alaçatılıdır, öyle bir ayrıma kesinlikle gitmem. Ama şunu da ifade edeyim, Alaçatı'daki o dışardan sonradan gelme vatandaşlarımızla içeride yaşayan vatandaşlarımız tam bir uyum içerisinde. Hiçbir şekilde bir çatışma, kültür çatışması mutlaka, kültür eksikliği, birbirini tamamlama var ama çatışma halinde değil ve olmayacağına da inanıyorum. Biz onlardan birşeyler öğreniyoruz burdaki yaşayanlar, onlar bizlerden birşeyler öğreniyor. Tabi Alaçatı'yı da şöyle değerlendirmek lazım, Alaçatı'nın nüfusunun yapısına baktığımız süreç içerisinde işte genelde Balkanlardan göç eden insanlar, klasik tabirle Avrupalı çünkü o yaşama çok kolay şey yapıyor. Özellikle dikkat ettiğimiz bir konu var burda bu açılan yeni işletmelerden, dışarının bir üçüncü kültür diyorum ben ona çalışan kimse yani üçüncü bir kültürün girmemesine çalışıyoruz.

Ayhan Melih: Üçüncü bir kültür derken?

Muhittin: Yani o çalışanlar anlamında, şimdi şöyle söyleyeyim gelmiş yerleşmiş, mekan açmış, Alaçatı'nın içindeki insan bir de burda hizmetli olarak dışarıdan başka bir grubun getirilmemesi adına söylüyorum bunu. Kendi yağıyla kavrulabilecek bir yapı içinde olmasına gayret ediyoruz bunu çünkü bu iki kültür zaten birbirine entegre olmuştur hiçbir çatışma da olmadı birbirini sadece tamamlayıcı unsuru oldu. E tabi toplumun, genel anlamda Alaçatı toplumu işte biraz önce söylediğim, tipik Avrupalı bir toplum, eski Avrupalı toplum. Gelen toplulukla kucaklaşmayı sağladı zaten. Hani ondan sonrası bir sorun çıkacağını zannetmiyorum.

Ayhan Melih: Peki bu yaz-kış nüfusu nasıl farklılaşıyor Alaçatı'da? Bu belediyenin hizmet sunumu açısından nasıl sonuçlar doğuruyor?

Muhittin: Şimdi şöyle söyleyeyim yani sadece Alaçatı'nın sorunu değil bu, bütün kıyı yani dünyadaki bütün kıyılara yakın bölgelerin tipik sorunudur bu. Yani bugün Fransa'da da aynıdır, bizim güney sahillerimizde de aynıdır, şeyde de. Ama şunu söyleyeyim çok ciddi bir artış tabi yani oturak anlamında diyorum yani günü birlik anlamında demiyorum yani günü birlik zaten olacaktır. Oturan anlamında yaklaşık 6 katı büyüyen bir bölge, ha bunu defalarca bizde bizim sorunumuz şudur. 10 000 nüfusa göre koşullanıyorsun eleman olarak da devletin sizlere verdiği norm kadrolar böyledir ama 6 katı büyüyen bir yapıya hizmet etmek zorundasın. Ama bunu hep anlatıyoruz yani hükümetlere de anlattık. Yani en azından yazları bir 4-5 ay bu tür belediyelerin, kıyıdaki belediyelerin bir ayrıyetten bir şekilde maddi olarak da eleman olarak da desteklenmesi gerektiğini ama kendi çözüm yollarımızı yaratıyoruz yani sıkıntı yaratsa da.

Ayhan Melih: Nasıl mesela, nasıl çözümler yaratıyorsunuz?

Muhittin: Şimdi tabi bu tür bölgelerde belediyenin gelirleri daha hızlı bir şekilde artıyor. Onlarla birlikte işte geçici ihalelerle temizliği olsun çevre düzenleri olsun onları o şekilde geçiyoruz.

Ayhan Melih: Ben de onu soracaktım birazdan, belediyenin hizmet sunumunda taşeron firma kullanılıyor mu? Özelleştirilen hizmetler hangileri?

Muhittin: Şimdi ilaçlama var, belediyenin bizim belediyemizde özelleştirilen, bir de mücavir alanın içerisindeki çöp toplama işlerimiz, katı atık ayrışımında var bir özelleştirmemiz, üç bölümdedir o, üç tane taşeron firma kullanıyoruz diyeyim yani özelleştirme değil de ihale olarak.

Ayhan Melih: Peki belediyenin içinde bulunduğu kamu-özel ortaklıkları var mı böyle şirket olabilir?

Muhittin: Tabi var, var tabi.

Ayhan Melih: Hangileri bunlar?

Muhittin: Alaçatı Belediyesi, Urla'daki Yüksek Teknoloji içerisindeki Teknopark'a ortaktır, Rüzgâr Enerji Santrali'ne ortaktır, işte 2400 dönüm içerisinde yapmış olduğumuz Alaçatı Yatırım A.Ş.'ye ortaktır. Yani bunlar işte büyük yatırımlar olarak.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı Port şeyinin ortağı o zaman Alaçatı Belediyesi. Peki bu projeye ilgili bilgi verebilir misiniz biraz? Ne olduğuna dair, burada nasıl bir toplumsal yaşam kurulacağına dair, mekansal olarak nasıl kurulacağına dair?

Muhittin: Şimdi o alan 2400 dönümlük bir alan. Buradaki en önemli özelliklerden biri özel teşebbüs-müteahhit ve kamunun ortaklığıdır. Alaçatı Belediye Başkanlığı şirketin kuruluş statüsü gereği her zaman bu bölümün yönetim kurulu başkanıdır. 2400 dönümlük bir alanda denizi karaya getirme projesidir bu yani halkın deyimiyle bir kanalkent projesi veya Venedik projesidir. Süreç işte burası tabi sadece bir konut üretim yeri değil burada ürettiğimiz Alaçatı'nın o kompsemptine uyan butik oteller her bölüm için, alışveriş merkezleri işte bütün o yaşamı sağlayabilecek tüm aktiviteleri içine alan rekreasyon alanlarından tutun, yeşil alanlarından tutun işte yarın öbür gün bir SPA merkezinden tutun, içinde bir golf merkezinin olduğunu, kendi enerjisini üreten bir enerji santraline kadar hepsi bunun içerisinde tabi.

Ayhan Melih: Peki oradan nasıl bir kitle hizmet alacak, yararlanacak?

Muhittin: Şimdi şöyle söyleyeyim tabi orada Alaçatı'da yaşayan vatandaşlarımızın çok ciddi olarak yerleri var, yani mülkiyetleri var. O mülkiyetler içerisinde kat karşılığı olan paylarına düşeni alıyorlar. Yani bazı bölümlerde ticari hayat içerisine düşenler alacaklar, bir kısmında konut veya otel anlamında alacaklar. Orası aynı zamanda çok büyük katma değer yaratmanın dışında istihdamı da çözecek bir projedir. İnsanların kendi ticaret yapma, gelir getirme anlamında da bırakın çalışma anlamında, gelir getirme anlamında mülkiyetlerinde hem otel olsun hem ticari alanlar olsun o da ciddi bir katkı sağlayacaktır. Yani en önemli unsur ben onu söylüyorum ben çünkü çok ciddi bir katma değer yaratılıyor yani vatandaşın oradaki yeri işte bir liraysa üç liraysa yani 15-20 katlara kadar şeylere ulaşıyor.

Ayhan Melih: Bu golf sahaları dediniz...

Muhittin: Tabi golf sahası da var içinde.

Ayhan Melih: Bununla bağlantılı olarak Turizm Bakanlığı'nın yaptığı 1/25 000 ölçekli Çevre Düzeni Planı var, Danıştay tarafından yürütmesi durdurulup, iptal edilen. Bu proje ile onun bağlantısı nedir? Siz bu 1/25 000 ölçekli projeye nasıl bakıyordunuz siz?

Muhittin: O benim çok desteklediğim bir projedir iki buçuk yıl da üzerinde bizzat çalıştım. Tabi Turizm Bakanlığı da yaptığı projeler içerisinde o bölgenin genel idaresiyle mutlaka içli dışlı bu işi yapıyor. Biz biraz daha çok daha içinde olduk ve katkı sağladık. O projenin bu projeye bütünlüğü şudur, şimdi bu projenin bir bölümünde bir üniversitemiz var, golf alanı, üniversite, rüzgâr santrali ve bu proje, bir çevredir bu. Ondan sonra başlayan yapı içerisinde işte Yumru Koyu dediğimiz alan ve onun etrafında yine golf alanları, turizm yatırımı yapılacak alanlar ve sörf alanları.

Ayhan Melih: Peki bu Çevre Düzeni Planı'nın iptal edilme gerekçeleri neler?

Muhittin: Şimdi yasanın iptal etme gerekçesi, mahkemenin iptal etme gerekçesi, yargının iptal etme gerekçesi şudur; o alan içerisinde fiziki olarak olmayan orman alanlarının da bu planın

içine girmesi bir. Alanın çok büyük parçalara ayrılması ki bu iki noktada ben de kendi fikirlerim olarak hakaten olmaması gerektiğini o dönem içinde de ifade ettim. Bunlardır, onlar düzeltildikten sonra zaten plan tekrar hayata geçecektir.

Ayhan Melih: Bu golf alanı dedik. Bu golf alanları için bildiğimiz kadarıyla ciddi bir su ihtiyacı var, bu nasıl karşılanacaktı bu projeler çerçevesinde?

Muhittin: Şimdi biz bu dönem içerisinde kendimize biçtiğimiz 24 tane temel yapmaya çalıştığımız iş var 5 yıllık periyot içerisinde. Bunun en önemli birinci sırada olan biyolojik arıtma var. Bölgenin biyolojik arıtmaları yani hem Çeşme hem Alaçatı'nın. Bu biyolojik arıtmayla bu suyu çok rahat sağlayabilirsiniz. Çok ciddi bir su atığımız var. İkincisi artık teknolojik yani deniz de aynı şekilde çevrilebilir ama atık suyumuzun yeteceğine inanıyorum hesaplarımız ona göre.

Ayhan Melih: Yine bir başka sorum belediyeyle ilgili belediyenin sosyal projeleri var mıdır? Yani belediye olarak alt sınıflara yönelik neler yapıyorsunuz?

Muhittin: Tabi şimdi bizim gibi ufak nüfus yapılarına sahip bölgelerde belediye herşeydir. Yani istihdam yaratma da belediyedir, işte sosyal aktiviteler de belediyedir, ticaret de belediyedir herşey belediyedir maalesef böyle yani işin gerçek tarafı. Biz şimdi ilk başladığımız günden itibaren bugün bizim sörf alanın dediğimiz bölüm içerisinde dünyanın ilk üçüne giren bir alan içerisinde 100'ün üzerinde çocuğumuz çalışıyor. Bir istihdam kapısıdır. Ha bunu öyle bir konuma getirdik ki destekleyerek işte Avrupa Şampiyonası'nın bir ayağı, Dünya Sörf Şampiyonası'nın bi ayağı hem bizim tanıtımımıza hem bölgemizin tanıtımına hem de o çocuklarımızın orda sporla iç içe oldukları için yaşamsal kalitelerini yükseltmeleri ve gelir getirmeleri oldu. İnanıyorum ki o bölümün içerisinde yakın bir süreç içerisinde Türk Milli Takımı'nı oluşturan çocuklarımız hepsi bu bölgeden olacağına inanıyorum, çoğunun en azından burdan olacağına inanıyorum. Diğer taraftan yaptığımız sosyal aktiviteler içerisinde sosyal yardım tabi yasaların bize verdiği yetkiye dayanarak ciddi sosyal yardımlar yapıyoruz ihtiyaç sahiplerine. Üniversite öğrencilerimize ciddi katkı sağlıyoruz bu bölüm içerisinde, okullarımıza hem malzeme anlamında hem de diğer konularda çok ciddi katkı sağlıyoruz, spor anlamında çok ciddi katkıları vardır belediyenin. Hem organizasyon olarak hem de maddiyat olarak desteklenmesi ile ilgili çok ciddi organizasyonları vardır. İşte bu ufak Alaçatı'nın içerisinde 10'un üzerinde sanat galerisi vardır. Bununla ilgili işte resim heykel kurslarından tutun işte klasik müzik konserlerinden tutun ve biz Alaçatı'da çok önemsiyorum onu yani 5 sene, geçmiş bir 5 senede hemen hemen yılda en az 4 tane ciddi klasik müzik konseriyle ilgili şeyimiz vardır. Sosyal yapımız da bu Alaçatı'da.

Ayhan Melih: Yerel yönetim olarak resmi demokratik kanalların dışında karar alma süreçlerine katılım gerçekleştiriliyor mu? Örneğin Alaçatı'ya ilişkin alınan plan kararlarında halkın katılımı sağlanıyor mu ya da kentsel yenileme projelerine ilişkin alınan kararlarda böyle bir halk katılımı yerel katılım sağlanıyor mu?

Muhittin: Şimdi bakın ben belediye başkanı olarak zaten seçilmiş meclis üyelerim zaten bu toplumun içerisinde yaşıyoruz. Ve ben kendim olarak söyleyeyim başkanlık olarak sabah altı buçukta sokağa inip gecenin saat ikilerine kadar üçlerine kadar veya birlerine kadar sokakta olan bir insandım. Bizim her gün nüfusun en az yüzde ellisi ile temas kurarız. Yani işte burda da oturuyorsun burda da bir temastır işte. Bütün gün gelen gidenle işte biraz önce dört yoldaydım ordaki yazlık insanlarla temastır, ben inanıyorum ki toplumun hemen hemen her kesimini dinliyoruz onun içerisinde bir süzgeç içerisinde yasalara çerçevesinde yönetimin hem başkanlık hem meclisin katkılarıyla plan olsun diğer konuları yaratıyoruz. Ama ben birşeyden çok memnuniyet duyuyorum burda bizim geliştirmeye çalıştığımız o koruma mantığı Alaçatı'da çok üst seviyeye yerleşti çünkü planlarla veya kurullarla çok birşeye varamazsınız. Ama bizde bizim bu yaptığımız koruma mantığı içerisindeki veya yarattığımız korumacı turizm anlayışı hem çok büyük bir rant getirdi o iş yerlerine artık vatandaş birebir bu işin içine katılıyor. Yani bugün

Alaçatı içerisinde plastik masa niye almıyor kimse veya sandalye, işte o işte ahşabın getirdiği gelir oldu vatandaşa herhalde veya niye işte herhangi bir sıradan bir kafe veya restoran açılmıyor. Yani neden bir vatandaşım benim çok iddia ettiğim hep söylediğim birşey vardır bugün Alaçatı'nın içinde biz belediye olarak beş kata izin versek inanıyorum ki hiç kimse yapmayacak çünkü iki katta aldığı gelir, beş katta alacağı gelirden fazla olduğunu artık Alaçatılı ikna oldu ve öğrendi. Bunu da samimi olarak söylüyom vatandaş bu konuda bizden daha fazla korumacı bir mantığa girdi. Bu hep iddia ettiğim birşey vardır, sadece planla veya kurallarla birşeyi koruyamazsınız ama vatandaşın gelir seviyesini yükselttiğiniz sürece bu koruma mantığının ve çevre mantığının çok daha ön plana çıktığını ben Alaçatı'da görüyorum.

Ayhan Melih: Bu koruma dediniz tam bu noktada şeyi sormak istiyorum Alaçatı'da kurulmuş belli sivil toplum örgütleri var. Koruma derneği varmış şimdi turizm derneği var. Bu tip sivil toplum örgütleri başka var mı Alaçatı'da? Sizin belediye olarak belediye başkanı olarak bu tip sivil toplum örgütlerine bakışınız nasıl? Faaliyetleri hakkında bilginiz var mı?

Muhittin: Yaşamsal ve siyasal fikirlerimiz olarak zaten her zaman önemseydiğimiz sivil toplum örgütü kuruluşları. Bir Turizm Derneğimiz var otelcilerimizin desteklediğimiz. Zaten iç içe yaşıyoruz yani hem fikir olarak yaşıyorsunuz hem de o yaşantının bir parçası olduğunuz için Alaçatı'yı ne yapmak istediğinizi çünkü bizim 5 yıl boyunca biz bir çatışmaya girmedik, neden girmedik mantığımız doğrudu çünkü. Belediye yönetimi olarak, meclis olarak, başkanlık olarak da ne yapmak istediğimiz belliydi, yapmak istediklerimiz zaten örtüşüyor, Alaçatı için düşündüklerimiz veya yapmaya çalıştıklarımız onun için de iyi bir şekilde gidiyoruz yani.

Ayhan Melih: Ortak hiç böyle projeniz, aktiviteniz oldu mu?

Muhittin: Çok fazla olmadı diyebilirim sadece tanıtım açısından şey olmuştur. Diğer tarafında değil, Alaçatı'nın tanıtım açısından.

Ayhan Melih: Şimdi birazda projelerle ilgili sormak birkaç şey sormak istiyorum. Port Alaçatı'dan bahsettik bunun yanında bu su hizmetinde ÇALBİR ve ALÇESU gibi yapılar var. Belediye başkanı olarak bu konuda neler söylersiniz?

Muhittin: Şimdi şunu söyleyeyim önce genel kural şudur kentte yaşayanların maddiyat olarak o bölgenin yerel yönetimine yaptığı maddi katkıyla o bölgenin gelişmişlik düzeyi ölçülür. Şimdi biz tabi bu bölgede yarımada içerisinde yer alan bir iki belediyemiz. Bunlarla birlikte bir birliğimiz var ÇALBİR dediğimiz Çeşme ve Alaçatı Belediyeleri'nin oluşturduğu bu su ve kanalizasyonla ilgili bir konudur. Ciddi bir yol aldık yani burda dünya bankası kredisiyle altyapının burda ciddi bir bölümünü hallettik. O yatırım devam ediyor, her yıl periyod olarak da devam ediyor ama ulaştığımız yapı biz, ben göreve başladığımda dünya bankası kredisini dondurduk. Oradaki dondurmamın temel şeyi hazır bir kaynaktı ama artık Alaçatı ve Çeşme Belediyeleri'nin oluşturduğu yapı kendi içinde kaynağının yaratabileceğine inanıyorum yani ve şunu da çok gururla söylüyorum her iki belediyede de şu anda hiçbir delikli kuruş borcu yoktur. Yani işte bunun sigortasından tutun... İller Bankası'ndan yaptığımız projelere, aldığımız finanslardan tutun bunlara hiçbir borcu yoktur. Su fiyatı pahalı anlamında gözükebilir şeyinde ama Türkiye geneli içerisinde işte bütün kentlere baktığımız zaman, bütün kentlere yani İstanbul, Ankara, İzmir, İzmir tabi sonda ciddi bir indirim yapmıştı onun haricinde ama internet sayfalarına baktığımız zaman ayrışma olarak su kanalizasyon beraber toplarsanız böyle bir fazla bir fiyat farkı olmadığını göreceksiniz. Ama tabi toplum olarak baktığımız zaman her kuruş paradır. Tabi düşünün bundan 10 sene önce Alaçatı kanalizasyon parası ödemiyordu ama kanalizasyon parasını ödemek zorunda çünkü yoktu o dönemlerde 10 sene 15 sene önce. Yani tabi bu bedeldir yaşamın getirdiği bazı bedellerdir. Tabi bu bedeldir yaşamın getirdiği bazı bedellerdir. Zannetmiyorum çok pahalı olduğunu suyun da artık dünyada da suyun da bana göre çok tasarruflu kullanılması gerektiğini işte ona göre kullanacak ve az kullanacak ve az para ödeyecek.

Ayhan Melih: Bu ALÇESU firması hakkında bize bilgi verir misiniz? Yani bu firma nasıl işliyor? Sizin belediye ile bu firma arasındaki ilişki nasıl?

Muhittin: Şimdi bizden önce ihale edilmiş bir yapıdır bu 10 yıllık bir anlaşmadır. Şöyledir; tahsilat, suyun dağıtımı, arızaların giderilmesi, tahakkuk ve tahsilatın tamamlanmasıyla ilgili o metreküp üzerinden aldığı bir bedeldir. Yani bunun içerisinde arıtmasından tutun, hepsi bunlara ait bir konudur. Yani biz sadece ham suyu veriyoruz, barajdan verdiğimiz suyun litresi bellidir, metreküpü bellidir, ona çekip üzerinden dağıtımdan bir pay alıyoruz. Yani mutlaka bu Dünya Bankası kredisinin alınmasından kaynaklanan bir olaydır ama ufak yerlerde bazı özelleştirmeler bu tür özelleştirmelerin olması doğrudur disiplin açısından olması doğrudur çünkü ufak yerlerde işte akrabalık hısımlık tanışıklık oranı çok yüksek olduğu için bazı hizmetlerde tam verim alamıyorsunuz. Bu tür özelleştirmeler bana göre olağandır olması da lazım. Hem mali disiplini getiriyor hem de diğer bütün işler içerisinde arızasından tutun abonelik sistemlerinden tutun hepsinin disiplin altına almış oluyor yani işi öğretiyor bize.

Ayhan Melih: 10 yıllık bir anlaşma dediniz peki bu anlaşma bittikten sonra siz nasıl birşey planlıyorsunuz?

Muhittin: Valla o günkü koşullar içerisinde değerlendireceğiz tabi.

Ayhan Melih: Ne zaman bitiyor anlaşma?

Muhittin: Sanırsam 2012'lerde tam yanlış söyleyebilirim ama 2012'lerde bitmesi lazım

Ayhan Melih: Sizin bakışınız ne gene böyle bir ihale yoluyla vermek mi yoksa başka bir düzenleme mi?

Muhittin: Şimdi bakın o dönem içerisindeki oluşacak koşullara bakmak lazım. Şimdi benim hakkaten bir sıkıntım yok belediye başkanı olarak bu şeyden. Çünkü kurallarınız belli o kurallara uydukları süreç içerisinde de devam edecek ama sonraki ücret konuları tabi bir pazarlık konusudur, o süreç geldiğinde de bu pazarlıkları hem belediyemizin hem Alaçatı halkının lehine olacak yapıları değerlendireceğiz mutlaka.

Ayhan Melih: Peki geleceğe ilişkin öngörünüz ne peki Alaçatı'nın mekansal olarak büyümesi ve gelişmesi açısından bu mekansal dokunun korunması ve ileriye aktarılması konusunda?

Muhittin: Şimdi biz Alaçatı'yı tarifi siz bilirsiniz tabi nasıl kaleme geçireceğinizi bilemem tabi de belediyeden başlayıp viyadükle kuzey-güney aksını, batı ve doğu aksında otoban ve liman yoluyla kesip bu bölüm içerisindeki tüm yapılaşmaları Alaçatı sivil mimari özelliklerine uygun yapıyoruz ve bu alan içerisinde yapılan, yapılacak olan mevcut binalarda turistik faaliyetlere, hem ticaret hem kafe hem restoran hem de butik otel anlamında izin veriyoruz, diğer taraftaki planlarımız ayrıdır. Yani mutlaka çoğalacaktır, bakın bölgelerin gelişmesinde yatak sayısı çok önemlidir. Birçok insan işte yatağın bol olması turizm açısından sıkıntı getirdiğini düşünür, ben sadece onu işletme sahiplerinin düşüncesi olarak görüyorum. Ben belediye başkanı olarak burda yatağın artması taraftarıyım. Fiziki ve bizim belirlediğimiz o kalite standardı içerisinde artması gerekir. 2004 yılında Alaçatı içerisinde yanlış ifade etmiyorsam 15 civarında odası olan yani bu 30 yataklı bir yerden bugün 2000 yataklı yani 1000 odalı bir bu sadece kentin içine getirdik ve bugüne kadar da böyle boş kaldığı anlamında düşünmüyorum. Ha tabi bizim burda temel olarak üzerinde durmamız gereken bir başka şey de vardır. İşte biz de turizmi genel anlamda bir söylemdir o 12 aya ya 12 ay turizm olmaz dünyanın hiçbir yerinde 12 ay turizm olmaz 3 aya 6 aya 6 ay ise 9 aya çıkarmak gibi bir kategori yaparız Alaçatı'da 6 aya ulaşan bir yapı içerisinde turizm var zaten. Ben artmasında sakınca görmüyorum sadece ben Alaçatı'yı bölümsel olarak 3'e bölüyorum yani işte kuzey kısmında genelde yazlık kısmın oluşturduğu bölüm, orta bölüm dediğimiz tarihi kentin bulunduğu alan ve de viyadükten sonra da işte turizm yatırım alanları olarak gördüğüm bunun üçünü birbirinden ayırıyorum ama koparmıyorum. Yani planlaması da

ayrıdır, yani planı da bunların hepsinin aynıdır yani birbirine karıştırmadan, koparmadan anonim olarak çıkarmaya çalışıyoruz.

Ayhan Melih: Şeyi peki nerede görüyorsunuz bu üçlü ayırımınızda yani üç bölgeye ayırıyorsunuz ya sosyal konutlar nereye düşüyor?

Muhittin: Kuzey tarafı düştü.

Ayhan Melih: Onları yazlık olarak mı görüyorsunuz yani?

Muhittin: Yani yazlıkla birlikte değerlendiriyoruz yani.

Ayhan Melih: Peki şu anda Alaçatı belediyesinin uyguladığı hangi planlar var, mekansal gelişme hangi planlar üzerinden gerçekleşiyor?

Muhittin: Şimdi bizde şu vardır Alaçatı belediyesinin 1/25 000'lik Çevre Düzeni Planı var. O sadece turizm alanında, o da tabii bakanlık tarafından onaylı. Bir o vardır, iki Alaçatı'nın özel proje alanı dediğimiz Port alanı üzerinde bir planı vardır, Koruma İmar Planı vardır. Hem mücavir alan içerisinde hem Alaçatı'nın içerisinde. Bir de normal Turizm Yatırım Planları vardır. Dört tane plan üzerinde çalışıyoruz biz burda. Ha diğer Turizm Bakanlığının Danıştay tarafından iptal edilen bölümü o çok daha büyük bir bölümü kapsayan bir alandır. O bu dört planı etkileyen bir konumda değil.

Ayhan Melih: Peki o iptal edilen planla ilgili yeni bir girişim olacak mı?

Muhittin: Var tabii çalışıyoruz, çalışıyoruz bakanlıkla olarak, bakanlıkta yine aynı çalışma devam ediyor. Mutlaka tamamlanacak.

Ayhan Melih: Yeniden gündeme gelecek yani?

Muhittin: Evet.

Ayhan Melih: Peki gene son olarak belediyenin bir projesi ile ilgili soru sormak istiyorum? Bu girişte yapılan Kentsel Yenileme çalışması, bu çalışma konusunda biraz bilgi verebilir misiniz? Kaç etapta oluşuyor, maliyeti nedir, bu maliyet nasıl karşılanıyor, oraya ayrılan kaynak ayrılırken yerel halkın katılımı oldu mu bütçe yapım sürecinde mesela, proje ile ilgili bilgilendirme yapıldı mı?

Muhittin: Şimdi şöyle söyleyeyim Alaçatı'nın girişindeki yaklaşık 50 000 m2 ye yakın bir alandır burası. Daha önceki oluşan Alaçatı'da ilave olan bir bölümdü, derme çatma dükkanların olduğu tarihi yel değirmenlerinin etrafının daha hor kullanıldığı bir yapı içerisindeydi. Biz buraya bu projeyi geliştirdiğimiz zaman 3 etapta planladık burasını hem kentin girişini düzeltmek hem de Alaçatı sivil mimari özelliklerine sahip bir alan yaratmak. 10 milyon dolarlık bir proje bu. Bu projenin sadece dükkan değil yani Alaçatı havadan bir fotoğrafa baktığımız zaman Alaçatı'da hep ufak meydanlar görürsünüz, tipik tarihi yapısı içerisinde ufak meydanlardır. Burada bizi 6 tane meydan oluşturuyoruz. 5 tane tarihi yel değirmenimiz var bunların aslına uygun olarak restore edilip ortaya çıkarılması bunun üzerinde çok büyük rekreasyon alanına sahip olması Alaçatı'nın benim tabirimle Alaçatı'nın akciğeri olacak burası ve çok önemli gördüğüm şu anda 250 araçlı 450 araca çıkarabileceğimiz bu bölümün altında bir yeraltı otoparkı. Tamamını belediyenin kendi bütçesi içerisinde finanse ediyoruz. Şimdi vatandaşa ben hep söylemişimdir ben buraya bir çarşı bir giriş yapıyoruz, şunu söyleyelim. Ama ilk bölüm içerisinde şunu ifade edeyim ki ne bir maket ne de bir planı meydana asmadık. Ama tabii belediyede bu gelen bütün vatandaşlarımızın görebileceği bir yerdedir. Hoşuma gitti aslında vatandaşın bilmemesi, ne anlamda bilmemesi hoşuma gitti. Her gelen Alaçatı ile ne kadar ilgili olduğunu burda bir deneme yanılma ile bulduk. Alaçatı'ya misafir olarak da gelen işte bir

saatliğine de gelen gerçekten Alaçatı'yı ne kadar korumaya çalıştığını veya neyin yapıldığını öğrenmek istediğini burda projenin başlangıyla gördüm onun için ama diğer bölümlerle ilgili artı tamamen hem maketleriyle, hem planı halkın görebileceği yere astık yani onları.

Ayhan Melih: Bu projenin yapıldığı alan kime ait belediyenin mi yoksa...

Muhittin: Belediyenin, belediyenin.

Ayhan Melih: Arada başka mülkiyet var mı?

Muhittin: Şimdi bu proje bugün çıkan birşey değil yani ben 2004 yılından beri kafamdaki bir işti bu. Biz Koruma İmar Planları'nı yaparken bu bölgeyi de özel proje alanları olarak planımıza işledik. Yani neyin ne yapılacağını beş yıl önceden zaten planlarımıza işlemiştik. Belediye'nin mülkiyet alanı içerisindedir. Sadece üçüncü bölüm içerisinde bir iki vatandaşın 2-3 parseli var, 3 parsel bildiğim kadarıyla. O üç parseli ya işte takas yoluyla ya işte kat mülkiyeti esasına göre veya da kamulaştırarak çözecez yani.

Ayhan Melih: Peki son iki soru olsun, geleceğe ilişkin ya da şu anki duruma ilişkin siz başkan olarak Alaçatı'da şu alan eksik ben bu alana yönelik şu projelerim var bu mevcutlar dışında ekleyeceğiniz var mı?

Muhittin: Şimdi bakın biz 2009 seçimlerine çıkarken 4 tane iş söyledik Alaçatı için Şimdi ve bizim iddiamız da Alaçatı'nın şu anda bizim kafamıza göre daha yüzde 10'da. Potansiyeline göre yüzde 10'da. Bu potansiyeli hedeflediğimiz 2014 yılına kadar yüzde 50'sidir. Yani Alaçatı'nın potansiyeli bitmiyor. İşte temel prensip olarak belirlediğimiz altlıkları çok fazla olan, artık belediyenin yol, kanal, su ile ilgili ben artık onları saymıyorum onlar temel hizmetleri. Artık sevinerek söyleyeyim 5 yıl içerisinde bizim eğitimle olan kısmını tamamladık. Sizlerde burda yaşıyordunuz, lise yoktu işte 2 tane lise bitti burda. Bir üniversite üzerine o ciddi bir şekilde 2010-2011 yılına inşallah açacak onu ha onu niye çok önemsiyorum yani. Bu bölgedeki okuyan arkadaşlarımızın üniversiteye gidenleri bir kısmının burda ücretsiz olarak yer alabilmesi için. Bir o ikincisi, işte turizm diyoruz kışın durağan bir yapı içerisine giren şeyin ekonomik olarak canlandırılmasıdır. Bir üçüncüsü o bölüm içerisinde kendi bölgedeki bir üniversitenin akademisyenlerin hep beraber ortak çalışmaları ilkokul öğrencisinden tutun vatandaşına ve belediyeye kadar üreteceği projelerle birlikte bir harman yaptığınız zaman Alaçatı'nın kazanımlarının çok yüksek olacağına inanıyorum. Tanıtımı çok önemli tabi üniversite anlamında da Alaçatı'ya çok büyük bir tanıtım çünkü Almanlarla işbirliği yapacaksınız çünkü Türkiye'deki ilk Alman Üniversitesi olacak bu. O ciddi olarak Avrupa'daki tanıtımını Alaçatı'ya sağlayacağına inanıyorum. Ama bu birincisidir. Biz genel anlamda bu 5 yıllık yapımız içerisinde o 24 temel prensip iş dediğim şeyin içerisinde yüzde 50'sinden fazlası çevreyle ilgili olan şeylerdir, biyolojik arıtma, katı atık depolama alanının Avrupa standardına veya yaşam standardına getirilmesi, giriş çıkışıyla sosyal donatılarıyla, çevre düzenleriyle ilgili, yeşillendirilmeleriyle ilgili sorunları çözmek. Güney sahillerinde 4.5 km 30 m uzunluğun bir yolumuz var onu açıyoruz. İşte kentin içerisinde bu proje ile birlikte devam eden değirmenlerin restorasyonu var ama bir kilisemiz var orda cami olarak onun şu anda ihale hazırlıkları devam ediyor parasını da hazırladım onun, onun restorasyonu tabi tamamlamak özellikle çok üstünde duruyorum onun. Bir kent müzemi var şu anda onu harekete geçirebilmek. İşte Alaçatı'da, Alaçatı'nın içerisinde işte bir manastır var yeraltında onu hayata çıkarabilmek yani sanal olarak da çıkarabilmek. Bir Rum mezarlığımız var onu Türk mezarlığıyla birlikte birleştirip bir hayata çıkarabilmek yani bize bundan sonra dışarıdan gelen vatandaşların da restore edilmiş o cami içerisinde kent müzesinde, değirmenlerinde, işte manastırında bırakın denizini sörfünü, birkaç gelir getirebilecek yapıya ulaştırabileceğiz 2014 yılına kadar. Bunların hepsinin söylediğim projerli hazır, finans kaynakları hazır, sadece işin başlaması kaldı, o da hızla devam edecek.

Ayhan Melih: Son olarak bir şey atlardım. Bu Alaçatı tarihi kent merkezindeki yeni yapılanma, kafe-bar-restoran butik otel, oradaki konut alanları ticarileşiyor bir şekilde.

Muhittin. Tabi.

Ayhan Melih: Bu ticarileşen alanları bir şekilde, az önce 6 aya yaymaya çalışıyoruz dediniz turizmi. Bu ticarileşen alanların belli zamanlarda insansızlaşması gibi bir kaygımız var mı?

Muhittin: Her zaman olabilir. Her gelişmenin bir çekincesi de vardır. Her gelişme artıları ile eksileri ile beraberdir. Yani yüzde olarak artıyı fazlalaştırmaya çalışıyoruz. İnsansızlaşmaya çok katılmıyorum, düşünün bir kafe bar reastoran yapıldı. Alaçatı'nın tipik mimari özelliği çift kapılıdır yani çok yerde yüzde 70'inde 80'inde çift kapıdır. Bir zamanda hayvanını sokmuş bir kapıya bir kapıya da kendisi kullanmış. Genelde bir kapımız, yukarı çıkan kapımız boşta şu anda, insan yaşıyor orda niye boşalsın. Ha pansiyon, kafeterya yaparsa ayrı bir konumda ama dediğim gibi işte bir üniversite buradaki yerleşmeye, insanların yaşamsal olarak yerleşmeye çalışması bunu da engelleyeceğine inanıyorum.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Muhittin: Rica ederim.

Kayıt kapandıktan sonra belediye başkanının söylediği bir cümleyi kendisinin de izniyle not aldım ve deşifrenin sonunu eklemeyi önemli görüyorum. Başkanın kayıt dışı konuşmada söylediği cümle şuydu: **“Belediye rant dağıtmaz değil dağıtır ama herkese eşit olarak dağıtır.”**

18. Mustafa Öztürk – Real Estate Agent

Ayhan Melih: Şimdi şöyle başlamak istiyorum, sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum biraz. Buraya nasıl, gelmişler, nereden gelmişler, ne zaman gelmişler, ne iş yapmışlar?

Mustafa: Buraya gelişimin, yani babamın gelişimin sebebi 1972 yıllarında başlıyor. Gelmesinin sebebi İstanbul'da ilk önce yapmış olduğu iş çevresi. Sonra haliyle mütahitin burada Yıldız Sitesi inşaatını başlaması, sonra oraya geldikten sonra buraya ikametgâhı başlıyor ve orada uzun bir zaman kalıyor yani, burada yerleşiyor. Şu anda da inşaat işiyle uğraştığı için inşaatla devam ediliyor. Haliyle sonra bizim tabi ben marangozlukla, marangoza dönüyorum marangozluk yapıyorum.

Ayhan Melih: Kaç yılında marangozluğa başlıyorsunuz?

Mustafa: 1983'lü 82'li yıllarda başlıyorum.

Ayhan Melih: Çırak olarak mı?

Mustafa: Çırak olarak. Çıraklıktan işte yaklaşık 20-25 sene onu sürdürüyorum.

Ayhan Melih: Kaç yaşlarınıza denk düşüyor?

Mustafa: 11-12 yaşlarıma falan denk düşüyor yani. Sonraki şeyde 20-25 sene işte o işleri yaptıktan sonra rahatsızlığımın sebebiyle emlakçılığa dönüyorum yani değişim yapıyorum orada.

Ayhan Melih: Emlakçılık kaç yılında başlıyor?

Mustafa: 2004 yılında. 2004 yılında emlakçılığa dönüyorum. Siz Alaçatı'daki değişimi istiyorsunuz değil mi yani?

Ayhan Melih: Ben sizin hikayenizi dinlemek istiyorum, Alaçatı'daki değişimle birlikte sizin hikayenizi. Mesleğiniz değişmiş mesela niye...

Mustafa: Sağlık sorunları nedeniyle işte belimdeki bel fitiği sebebiyle, ağır işlem olduğu için emlakçılığa dönmek zorunda kaldık. Yaklaşık 5 senedir de emlakçılık yapıyorum. Aile içerisinde kardeşlerim ikisi inşaat işiyle uğraşiyor, biri müdürlük yapıyor, diğeri de evli ve bir çocuk annesi. Bunun yanında babam da kardeşlerime yardım ediyor.

Ayhan Melih: 72 yılında babanız gelmiş Alaçatı'ya o dönemden beri aynı mahallede mi yaşıyorsunuz?

Mustafa: Hayır aynı mahallede değil. Yaklaşık 20-21 sene Tokoğlu Mahallesi'nde ikametgah ediyorduk, sonra 1988 yılında Hacımemiş Mahallesi'nde bir ev alıp o evi inşa edip orada ikamet ettik.

Ayhan Melih: Şimdi de oturduğunuz ev kendinize ait?

Mustafa: Kendimize ait.

Ayhan Melih: Peki o günden bugüne başka yer alıp sattınız mı Alaçatı içerisinde?

Mustafa: O günden bugüne bir yerimiz vardı onu İzmir'de bulunduğu için İzmir'de sattık. Şu anda ufak bir parselimiz var Alaçatı içerisinde. Herhangi birşey alıp herhangi birşey satmadık hani onun haricinde.

Ayhan Melih: Peki bu 88'den beri Hacımemiş'te yaşıyoruz dediniz. 88'den bugüne baktığımızda işte bu son 10 yıldaki hızlı değişim ve dönüşümü de dikkate alarak etrafınızda yaşayanlar değişti mi? Mesela eskiden kimler oturuyordu, şimdi kimler oturuyor? Konut iken Butik otel olarak mı kullanılıyor? Nasıl bir farklılaşma var?

Mustafa: Şimdi 88 yılından beri bizim çevremizde pek giden olmadı yani o mahallede. Sadece yanımızdaki ev Kazım Domatacı'nın evi bir butik otel inşa edip butik otel oldu yani. Bir tek değişim o orada bizim o bir de karşımızda yani İbrahim Tuncel'in evinin yanında sörf malzemesi satan bir dükkan açıldı, onun haricinde bir tane market açıldı, Gürkan Evgin yani Evgin market olarak. Başka da değişim olmadı bizim.

Ayhan Melih: Bu ilk iki, birisi butik otel ve sörf malzemeleri satan yer dediniz bunları açanlar Alaçatılılar mı yoksa dışarıdan gelenler mi?

Mustafa: Butik oteli yapanlar Alaçatılı yani bizim Ömer Solak, diğeri de yapan dışarıdan gelen sörf malzemesi satan birşey orası da ismini bilmiyorum.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı'nın Tarihi Kent Merkezi dediğimiz yerde yani işte Tokoğlu Mahallesi, Hacımemiş, Yenimeciye diye sınırlarını çizebileceğimiz alandaki bu eski evlerin el değiştirmesini nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce bu olumlu mu olumsuz bir durum mu? Sizin değerlendirmenizi almak istiyorum.

Mustafa: Olumlu bir durum çünkü bizim buradaki yaşam çerçevesi içerisinde insanların yapamadığı söz konusu oluyor. Yani gücü yetmediği için, orayı tadilat edemediği için satmak zorunda kalıyor. Haliyle de bu Alaçatı'ya bir değişim yapıyor tabi ama bunun içerisinde buradaki halkımız bundan pek sebeplenemiyor yani. Sebeplenememesinin sebebi işte böyle pek biz bir oluşum içerisinde koyamadığımız için dar çerçeveler içerisinde baktığımız için, bir de maddi durumu az olduğu için bunun içerisinde biz kendimizi koyamıyoruz yani. Efendime söyleyeyim, bir butik bir butik otel bir kafeterya türünde çevremizin az olduğu için bu turizm

sektöründe ve değişim içerisinde sebeplenemediğimiz söz konusu. Ondan da bize pek yansıdığını ben görmüyorum yani.

Ayhan Melih: Şey dediniz hem düşünsel anlamda hem de maddi anlamda kısıtlar var dediniz Alaçatılılar önünde...

Mustafa: Evet kısıtlar var.

Ayhan Melih: Peki bu noktada sizce buna öncülük edecek, başlatabilecek bir örgütlenme gerçekleştirilemez mi? İkincisi de bu konuda belediyenin rolü olamaz mı?

Mustafa: Belediyenin rolü olur, belediyeyinin rolü şöyle bir aylık yani her ay, aylık toplantı olarak bir seminer düzenleyip insanları bilinçlendirilip yani bu oluşum içerisinde nasıl bir hareket edileceğini, ne gibi bir işler yapılacağını, bunlardan nasıl bir sebepleneceğini onlar hakkında bilgi ve iyi bir seminer vermesi gerektiğini söylüyorum. O da yerel yönetimlere bağlı olan birşey. Örgütlenme dersin örgüt içerisinde de pek menfaate çevirmeyecek şekilde insanlar iyice bilinçlendirilip yani ondan herkes sebeplenip sadece o örgüt elemanları, içerisindeki insanların sebepleneceği, insanlara pek birşey yansıyacağını ben pek tahmin etmiyorum hani. İnsanları çok iyi bir şekilde bilinçlendirip yani burada belki esnaf odaları, işte diğer sivil toplum kuruluş, örgütlerine bağlı endeksli o. Şimdi bizim burada misal bir Turizm Derneği dedikleri, Alaçatı Koruma Derneği var. Onu, ondan Alaçatılının pek sebeplendiğini inan olun ben bugünüme kadar hiç görmedim yani. Yani Alaçatılıya pek bir yararı, faydası olduğunu hiçbir zaman görmedim yani. Onlar kendi bireyleri içerisinde istedikleri gibi iş yapıyorlar, istedikleri gibi nemalanıyorlar yani, halk içerisinde, halka yansımıyor yani.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı Koruma Derneği'nden bahsettiniz. Bunlar kim, yani siz bunlar kendilerine nemalanıyor dediniz, bu derneği kuranlar kim, dernek neler yapıyor, siz bunların faaliyetlerine katılıyor musunuz?

Mustafa: Biz bunların faaliyetlerine katılmıyoruz çünkü oraya kendi butik otele açıp da üye olmuş kişileri kendi içerilerinde yani onlara kendi içlerinde bir bilgiyi kendilerine aktarıyorlar yani. Bir toplanıp insanları şöyle yaparsanız, evinizi şu tür şeye çevirirseniz veya şundan şöyle yaparsanız, gibi tarzlarda insanları bilinçlendiriyor yani.

Ayhan Melih: Yani bu dernekle ilişkiler...

Mustafa: Dernek sadece kendi içerisinde yani. Butik otel işleten kişilerin kurmuş oldukları bir dernek. Yani Alaçatı Koruma Derneği altında herhangi birşey yaptıkları yok.

Ayhan Melih: Yani Alaçatı'ya kazandırdıkları...

Mustafa: Herhangi birşey yok.

Ayhan Melih: Peki o şeye dönersek tekrar Alaçatı'ya yeni gelenler, dışarıdan gelenler, butik otel açanlar, o konuda sizce mesela Alaçatılı olmak nedir? Kimler Alaçatılıdır?

Mustafa: Alaçatılı yani buraya beldesine sahip çıkan, beldesini çok seven, her yapılan faaliyetlerde öncülük yapıp Alaçatı'yı koruyarak kendi bireyleri içerisinde insanlara iyice bunları anlatıp Alaçatı'nın sevgisini ve bu Alaçatı'nın doğa yapısını, efendime söyleyeyim ileride işte çocuklarımıza, gelecek olan bir nesile iyi bir Alaçatı bırakmak için, bırakan kişiler gerçek Alaçatılıdır. Yani ben diğer kişileri bir ticaret boyutunda ben 15 sene buradan istediğim şeyi elde edip buradan kaçan bence Alaçatılı değil yani kendi birey içerisinde herhangi birşey yaptığını kendine yapar yani. Alaçatı'ya birşey yapacağını zannetmiyorum.

Ayhan Melih: Şey peki bu Alaçatılılıktan bahsettik biraz Alaçatı'da bir yerli-yabancı, Alaçatılı-İstanbullu ayrımı var mı? Böyle birşey gözlemliyor musunuz? Ya da geçmişte böyle ayrımlar var mıydı Alaçatı'da?

Mustafa: Yok öyle bir gözlemim yok. Önceden vardı fakat Alaçatı bu şeyi, bu kabuğu kırdı yani tabi yerli-yabancı. Önceden vardı.

Ayhan Melih: Önceden dediğiniz ne zamanlara denk düşüyor?

Mustafa: Bu 85'li 80'li yıllarda öyle yabancılik şeyi vardı ama şu anda öyle bir kesinlikle ayrımcılık yok Alaçatı'da. Herkes aynı çatı içerisinde yaşıyor.

Ayhan Melih: Peki kişisel olarak siz bu Alaçatı'da yeni açılan kafe-bar-restaurant gibi yerlere gidiyor musunuz?

Mustafa: Gidiyoruz.

Ayhan Melih: Hangilerine gidiyorsunuz mesela daha çok?

Mustafa: 15 Eylül Kiraathanesi var, efendime söyleyeyim Gizem Kafe, Sailor's, işte bunun altında diyebilirim Özsüt yani bu tip tarz yerlerde oturuyorum yani.

Ayhan Melih: Ne sıklıkta gidiyorsunuz peki buralara? İşte haftada bir mi, iki ya da üç günde bir mi?

Mustafa: Ayda 2-3 gün veyahut bilemediniz ayda 1 gün girip çıkıyoruz yani.

Ayhan Melih: Peki o gittiğiniz yerleri işletenler kim? Alaçatılılar mı dışarıdan gelenler mi?

Mustafa: Dışarıdan gelenler. Alaçatılı esnaf çok az yani diyebilirim size yüzde yüzün yüzde 80'i o, yüzde 20'si Alaçatılıdır. Yüzde 80'ini şu anda dışarıdan İzmir, İstanbul gibi yerlerden gelen işletmeciler.

Ayhan Melih: Sizin kişisel olarak onlarla ilişkileriniz nasıl? O yeni gelen bar işletmecileri olsun, Alaçatı'da yaşamaya başlayanlar olsun.

Mustafa: Yani merhaba, merhaba yani öyle sıkı bir ilişkimiz yok. Sadece o kadar.

Ayhan Melih: Biraz daha kurumlarla ilişkiler kısmına geçmek istiyorum. Herhangi bir sorunuz olduğunda Alaçatı'yla ilgili, kendi kişisel sorunuz olabilir, etrafınızdakilerin sorunu olabilir, bunu öncelikle kime iletirsiniz? Muhtara mı gidirsiniz, belediye başkanına mı meclis üyelerine mi yoksa siyasi parti temsilcilerine mi, derneklere mi vs.vs.?

Mustafa: İlk önce başvuracağım şey tabi eğer yaşadığım mahalle içerisinde ise mahalle muhtarına yani şayet ondan bir cevap alamazsam belediye başkanına yani oradaki yapacağım işlem bu. Sonraki eğer onda birşey bulamazsam kaymakamlığa yani.

Ayhan Melih: Peki böyle bir örnek oldu mu?

Mustafa: Örnek oldu. Bunlar şöyle oluyor, şikayet hususunda oluyor. Nasıl oluyor, diyelim birşeyine tecavüz edip yer tecavüzüne, işte efendime söyleyeyim geçinememezlik konusunda oldu mu ilk önce belediyeye gidiliyor sonra o bir cevap vermeyince kaymakamlığa gidiliyor.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı Belediyesi ile ilgili birşeyler sormak istiyorum. Belediye'deki karar alma süreçlerine siz bir Alaçatılı olarak, Alaçatı'da yaşayan bir kişi olarak katılıyor musunuz?

Başkan ve diğer yöneticilerle, bürokratlar olsun meclis üyeleri olsun, onlara dilek ve şikayetlerinizi rahatlıkla ulaştırıp sonuç aldığınız örnekler oldu mu?

Mustafa: Şikayet konusunda söyleyip de çözüm alıyoruz tabii yani. Nasıl alıyoruz diyelim insanların yazlık sezon başladığında tezgâh konuları, efendime söyleyeyim, işte kapısının önünde şu olması gerektiği onu meclis üyesine iletip meclis üyesi de başkana iletip ona bir çözüm yapıyorlar yani. Herhangi birşey yapmamazlık söz konusu olmuyor. Yani deiyelim bir arkadaşımız geliyor dışarıdan işte benim tezgâha burada ihtiyacım var kime gidebilirim? Ben meclis üyesine söylüyorum, meclis üyesi de başkana.

Ayhan Melih: Peki karar alma süreçlerine katılıyor musunuz?

Mustafa: Hayır onlara katılmıyoruz.

Ayhan Melih: Peki böyle olanaklar var siz mi katılmayı tercih etmiyorsunuz yoksa böyle olanaklar size sunulmuyor mu?

Mustafa: Böyle olanaklar bize sunulmadığı için katılmıyoruz belki sunulursa halk olarak katılmasında yarar vardır.

Ayhan Melih: Yine belediyeden devam edelim. Bu şimdiki belediye başkanından ve meclisteki temsiliyet yapısından memnun musunuz? Gerek temsil gerek hizmetlerde bir ayrımcılık yapıyor mu belli gruplara ya da kişilere?

Mustafa: Valla ben şu anda belediye başkanından çok memnunuz. Ekibinden de ister istemez memnun oluyorsunuz. Yani çalışılabilecek arkadaşlarına yani kafa yapısı uyabilecek kişilerle çalışmak istiyorsunuz. Haliyle e tabiki bu insanlara biliyorsunuz şu anki siyasal sistemde kendi elemanını ve kendi ekibini kurmadıktan sonra birşeye sahip olamıyorsunuz. Yani bu Türkiye'nin ve dünyanın her yerinde var böyle birşey. Efendim bu da bunların içerisinde olduğu için ister istemez yapmak zorunda kalıyorsunuz. Kendi kişisel kendi adamını korumak mecburiyetinde çünkü onlarla beraber yola çıkıyorsunuz yani. Diğer bir kişiyle yola çıkılmayacağını ister istemez bilmen lazım haliyle herşeyden memnunuz şu anda biz yani. Bu konjüktür içinde Alaçatı'nın gelişimi konusunda büyük bir etki, büyük bir hizmetleri olduğuna inanıyorum ben yani.

Ayhan Melih: Ben o şeyi tam anlayamadım onu bir daha netleştirmek istiyorum. Belli bir kesime belli bir olanaklar sunuluyor yani onu mu demek istiyorsunuz?

Mustafa: Kendi çevresindeki insanlar zaten kendi talepte bulunuyor, yani o orada olduğu için ondan yardım istiyor olmasa başka kanllardan yardım isteyecek. Direkt ona söylediği için yapmak zorunda kalıyor. O da yapıcı oluyor mu yapmacık mı oluyor onu bilemiyorum yani.

Ayhan Melih: Alaçatı'da kamusal bir hizmet olan suyun sunumuyla ilgili belli kurumlar var, belli işleyişler var. Bunlardan birisi de işte ALÇESU firması. Bu konuda bir bilginiz var mı? Su nasıl oluyorda özel bir firma tarafından sunulabiliyor ve su fiyatı normal mi?

Mustafa: ALÇESU'nun tarih itibariyle tabii bilemiyorum ne hangi tarihlerde ALÇESU'yu belediye, ilk önce belediye işletmesi altındaydı sonra bir Fransız şirkete nasıl verildiğini o konuda bir bilginiz yok inan olun. Efendime söyleyeyim yapmış oldukları hizmetlerden halk olarak herkes memnun. Ha su konusunda, fiyat konusunda da gerçekten size söyleyeyim burada çok ağır, çok rayiç büyük bir fiyatla satılıyor burada diğer ilçe, belde ve illere nazaran. Ya buradaki bunun fiyatının düşürülmesi gerektiğini düşünüyorum.

Ayhan Melih: Peki bu yönde bir talep oldu mu, belediyeden, belediye başkanından, şirketten suyun fiyatının daha aşağıya çekilmesi için? Gerek bireysel gerek örgütlü bir talep oldu mu?

Mustafa: Halk arasında konuşulan oldu yani. Ya işte biraz daha ucuz olmuş olsa daha farklı olabilir. İşte insanlar ne bileyim bahçesinde kuyusu olmayıp da şebeke suyunla zerzevatını veya çiçeğini sulamayan insanlar da var. Yani ağır olduğu için. Efendime, belediyenin bir iki fiyatı düşüreceğini duymuştuk nasıl yansıdığını da bilmiyorum yani onun takibini de yapmadım. Bilgilendirme olmadı yani.

Ayhan Melih: Peki bu Yumru Koy denilen limandaki bu Alaçatı Port projesi hakkında bir bilginiz var mı? Bu proje nedir, ne değildir? Nasıl devam ediyor? Belediye bu süreçte nasıl bir rol oynuyor?

Mustafa: Alaçatı Port projesi hakkında yapmış oldukları yer kendi Port'un, Yani arazilerine yaptığını biliyorum. Şu anki herhangi bir bilgin yok o konuda.

Ayhan Melih: Belediyeden de bu yönde bir bilgilendirme yok?

Mustafa: Sorma şeyinde bulunmadım çünkü bana lazım olmadığı için pek şeyde oradan nasıl bir sebepleneceğimi bilemediğim için herhangi bir konuda bir fikir alışverişinde bulunmadım işin doğrusu.

Ayhan Melih: Oradan sebeplenen birileri var o zaman?

Mustafa: E vardır tabii yani haliyle oradan kimler, alım satımını kimler, işte müteahhiti, firması o gibi insanların kendi içerisindeki insanlar haliyle şey yapıyorlardır, sebepleniyorlardır.

Ayhan Melih: Var mı böyle sizin tanıdığınız buradan?

Mustafa: Yok benim yok.

Ayhan Melih: Peki yine bir başka belediye projesi Alaçatı'nın girişinde, sanırım geçen sene olmuş, bir kentsel yenileme projesiyle düzenleme yapılmış, yıkılıp yeniden yapılmış. Bu yeni düzenleme hakkında ne düşünüyorsunuz? Oraya mesela ne kadar kaynak aktarıldığını...

Mustafa: Valla şu anda şey konuşulanlara göre orası 3 etap halinde bir proje olduğu söylenildi. Bunun da inşaat yapım ve başlangıç ve bitiş tarihine kadar ayrılan 10 milyon dolar dedikleri bir rakamsal, bunda rakamın telafuzunda yanlışlık olmasın ben 10 milyon diye duydum ben, 10 trilyon da olabilir, 10 milyon dolar olabilir. Efendime söyleyeyim onun şu anda yapmış oldukları daha birinci etabı. Daha ikinci etabı falan, üçüncü etabı başlanılmadı. Başlangıcından bu yana şu anda dükkanlar hemen hemen dolu desek yeri var. Sezon başlangıcı dediğimiz günden beri çalışmalarını yapıyorlar yani dükkanlar, dükkan sahipleri.

Ayhan Melih: Peki dükkanların kiralari orada daha önce oturanlar varmış, tekrar yeniden onlara mı verildi yoksa hani orada başka tür kiralama mı yapıldı?

Mustafa: O konuda inan olun bilgim yok. Şöyle biz sadece kulaktan duyduğumuz şeyleri aktarıyorum ben, ilk önce mekan sahipleri daha önceki mekan sahiplerinin haklarına tecavüz edilemediği için, etmemek yani edilmemesi için başkana bir ricada bulundular yani biz gene ihaleye sunacağımız fiyattan gene bu dükkan benim bu dükkan senin gibisinden yer belirleyip ya gene ihale usulü olup hafif bir arttırmıla, cüzi bir arttırmıla daha doğrusu yani onun, ihalesi yapıldığını duydum.

Ayhan Melih: Peki bu ilk sizinle biraz bahsetmiştik bu komşuluk ilişkilerinde bir değişiklik oldu mu süreç içerisinde hani daha önce nasıldı şimdi nasıl? Arada kırılmalar oldu mu mesela yeni gelenler... Alaçatı ve sizin çevreniz nasıl değişti bu anlamda?

Mustafa: Toplumsal dokuda yaşamış olduğumuz mahalle içerisinde sokak içerisinde komşularla herhangi bir şeyimiz kırgınlığımız olmamıştır. Diğer mahallelerde ve sokaklarda oturan arkadaşlarımızı yeni gelenler içerisinde bazı kırgınlıklar olmuş. Şöyle olmuştur duyduğuma göre; işte araca otopark konusunda aracını kendi evine koymayıp da diğer komşusunun evinin önüne koyup, efendime söyleyeyim çöp kovasını kendi kapısının önüne koymayıp da komşusunun kapısının önüne koyup onlarla bir sürtüşmeler olduğunu duyduk. Efendime söyleyeyim sokak içerilerinde işte sen bu sokağın pisliğinden sorumlu değilsin de ben sorumluyum gibi telaffuzlar olmuştur. Sen kendi kapının önünü niye süpürmüyorsun, işte çiçeğini niye dikmiyorsun, ağacını niye yapmıyorsun gibi sürtüşmeler oluyor onu duydum. Duyduklarımız bunlar bizim mahalle ya da sokak içerisinde herhangi bir değişim dışarıdan gelen birileri olmadığı için şu anda biz o şeyi yaşamış değiliz. Tabi ileriki zamanlarda, tarihlerde belki oradaki evler satılırsa değişiklik olursa ondan ne gibi bir rahatsızlık ve değişim duyacağımı şu anda bilemiyorum.

Ayhan Melih: Bu yeni açılan kafe-bar-restoran-butik otel gibi yerleri işletenlerin ne kadarı Alaçatılı ne kadarı dışarıdan gelenler sizin gözleminiz nedir? İkincisi de burada çalışanların ne kadarı Alaçatılı? Bir de buralardan hizmet alanların, faydalananların ne kadarı Alaçatılı, ne kadarı dışarıdan gelenler?

Mustafa: Öncelikle işletme sahiplerinin yüzde 80'ini dışarıdan gelendir. Yani bunun içerisinde şöyle söyleyebilirim, İstanbullu tabiri caizse, İzmir, efendime söyleyeyim Ankara gibi yerlerden gelip bunlar öncelikle restoran yani kafeterya dediğimiz aynı kategori içerisinde onlar, otel işletmeciliği ve bu takı malzemesi dediğimiz yani gümüştür mümüştür onlar da dışarıdan geliyor. Ha sebepleneler kim, nasıl diyeyim size yerli halk olarak bundan pek sebeplendiğini bilmiyorum yani nasıl söyleyeyim pek sebeplenemediğini görüyorum. Onu da nasıl görüyorum bizim gençlik turizme çok buranın değişimi, değişim olduğu günden beri gençlerimiz iyi bilinçlendirilemediği için, gençlik bu tarz işlere atlamadığı için onlardan pek nemalanamadı yani gençler nemalanamadı. Haliyle şimdi getir götür işlerinden de şimdi bizim buradaki gençler pek hoşlanmıyor, hoşnut olmuyor. Diğer birşeyde de yerli halk olarak pek yararlandığını düşünmüyorum yani. Nasıl düşünmüyorum...

Ayhan Melih: Oralarda gidip oturuyor mu?

Mustafa: Yerli halk oturuyor fakat yani bunda nasıl diyebilirm sana yani çok değişik. Herkes... Nasıl söyleyeyim onu ya... Durumu iyi olan insanlar oturuyor tabi yani diğer bir kişi oturamıyor yani yerli halktan. Efendime söyleyeyim oturduğu kafeteryada bir kıraathane ile bir kafeteryanın birim fiyatları farklı. Şimdi oturduğunuz yerde kıraathanede çay 50 kuruş ise orada 2 lira çay yani bu ağır geldiği için halk orada oturamıyor. Yani halka pek yansdığına inanmıyorum yani. Kendi şeylerinde.

Ayhan Melih: Peki böyle birşey var mı Alaçatı içerisinde mekansal bir ayrışma? Çünkü farklı yerlerde bu kafeler ve restoranlar var. Bir caminin olduğu yerde bir böyle bir yapı var kafe-restoran, bir de Kemalpaşa Caddesi boyunca böyle bir yapılanma var. Şimdi böyle bir mekansal kopukluk var arada bunlar arasında sosyo-ekonomik bir farklılık da var mı? Buraya gidenler açısından ve sunulan hizmet açısından?

Mustafa: Var tabi. Hizmet açısından var şöyle yani Kemalpaşa Caddesi dediğimiz güzergahda daha seçkin daha nezih mekanlar açılmış ve bunlar tamamen insanlara hizmet unsuru olan restoran ve kafeterya dediğimiz unsurlar. Caminin oradakiler daha böyle derme çatma işletmeciler olduğunu hissediyorum. Bunlarında pek insanlara yansığını görmüyorum. Nasıl görmüyorum tabi oradaki değişim, mekan sahipleri yaşadığımız zaman bireyi içerisinde günümüz çağındaki yapmış oldukları değişikliklere pek ayak uyduramadıkları için mekanlarda insanların oraya gelmediklerini düşünüyorum yani. Ama Kemalpaşa Caddesi'ndekiler aksine değişim içerisine giriyorlar efendime söyleyeyim kapısını değiştiriyor işte sandalyesini

değiştiriyor, insanları daha böyle cezbedici şeylerle insanlar daha çok orada kaynaşıyor, yerli halk da buna maddi durumu iyi olmadığı için o tür tarz yerlerde oturamıyor yani.

Ayhan Melih: Peki bu Sosyal Konutlar'daki yapıyı nasıl buluyorsunuz?

Mustafa: Şimdi o Sosyal Konutlar dediğimiz bölgede oranın ilk yapılan mimari projelerine göre yapılanlar iyiydi. Sonra herkes kendi kendine işte balkonunu büyütüp, yok işte ufak baraka türü tarzında daha çok çarpıklaşmaya getirdiler işi. O da tabii kontrol olamadı, kontrol elden çıkınca o tür tarzlar, bazı bölgeler iyi bazı bölgeleri iyi değil. Ha yaşamsal boyutta oranın pek daha böyle bakir kaldığını insanların oturup ve kaynaşacağı bir yer olmadığını gözlemliyorum. Bunların da insanlara pek yansıdığını da o kaynaşma içerisinde birbirlerine iyi alışverişte ne bileyim komşuluk ilişkilerinde az çerçeve içerisinde gittiğini düşünüyorum.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'nın içiyle tarihi kent merkezi ile Sosyal Konutların olduğu yer arasında bir sosyo-ekonomik, sınıfsal, mekansal bir ayrışmadan bahsedebilir miyiz?

Mustafa: Bütünleşmiş halde değiller tabii haliyle biraz ayrımcılık var. Onu da nasıl diyebilirim size şimdi bizim buradaki yaşamsal boyutta insanların mesai saatlerine yani çalışmış olduğu birey içerisinde sabah, sabah işine gidip, akşam evine gelip evinde de oturur. Yani diğer bir sosyal aktiviteler, diğer bir Alaçatı'nın içerisinde tatil dediğimiz kendine bir yaşam ayıramadığı için orada yaşam çerçevesini idame ediyor yani. Çok az bir hafta içerisinde demeyelim, hafta sonu Cumartesi pazarını Alaçatı içerisinde geçiriyor yani.

Ayhan Melih: Ama onu dışında bir kopukluk var anladığım kadarıyla...

Mustafa: Tabii bir kopukluk var.

Ayhan Melih: Peki son olarak da şunu sorayım, gelecekte Alaçatı'nın nasıl bir yer olacağını ve sizin bu Alaçatı'da yerinizi hem mekansal hem ekonomik hem de toplumsal olarak nerede görüyorsunuz?

Mustafa: Şu anda biz basından ve belediye başkanımızdan dinlediğimiz şeyler eğitim sektöründe bir üniversitenin açılacağını, bunun içerisinde de Alaçatı'ya büyük bir faydası olacağını düşündüklerini ve onlardan duyduklarımızı ben dile getiriyorum. Alaçatı'yı da çok iyi bir yerde olacağını diğer yani arkadaşlarla daha böyle iş adamlarıyla oturduğumuz Alaçatı'nın iyi bir yerde olacağını söylediklerini. Biz diğer bir zaman içerisinde bunun nasıl içerisinde olacağımız inan ol pek kestirmiş de değiliz. Yani neden kestirmiş değiliz çünkü bizler cesaretimizi yitirmiş ben kendi payıma söyleyeyim. Cesaretimizi yitirmiş oluyoruz. Neden oluyoruz o da bir maddi boyutu iyi sağlamadığımız için bu diğer açılımlarda yani ticaret boyutunda kendimizi cesaretlendirip bu yapılan yapılandırma içerisinde bulunmadığımızı inanıyorum. Ha bunun akışında belki yaşamsal çerçeve içerisinde akan bir hayatta gelişen Alaçatı içerisinde eğerki bu ticari boyutta bizi geliştirip o zaman içerisinde iyi bir yerde olacağını diğer kişiler diğer arkadaşlarımızın da olacağını inanıyorum ama ben kendi şahsıma bilemiyorum yani kestirmiş değilim. Ama umutluyum tabii umutluyum bunda umutsuzluk karamsarlık diye birşey yok.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Mustafa: Rica ederim sağ olun.

19. Mümin Sezgin – Artisan – Member of the municipal council

Ayhan Melih: Şimdi başlangıçta biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum. Nereden gelmişler Alaçatı'ya ne zamandan beri Alaçatı'dalar? Öyle bir başlarsak...

Mümin: Bizim aile Mübadele’de yani 1923 Cumhuriyet’ten sonra Atatürk’le beraber o mübadele değişim olarak buri geliyolar, yerleşiyolar. Dede orda şey burda yani dedem ha pardon o da burayı geliyo da sonra fazla yaşamıyo burda 1 yıl yaşıyo, babanem kendi çocuklarıyla beraber burda yaşamaya devam ediyolar. Sonra da bizler dünyaya geliyoz işte.

Ayhan Melih: Nerden gelmişler?

Mümin: Selanik Kavala Kınalı köyünden gelmişler. Yani ordaki çalışma koşullarını aynen burda biliyosun işte Alaçatı’da tütün olayını falan bizimkilerle beraber geliyo burayı. Neyle geliyolar, gemilerle geliyolar. Gemilerle gelirken artık ordan kedisini köpeğini, ineğini eşeğini hepsini hep beraber geliyolar yani sadece kendileri değil öyle bir çalışma gruplarıyla beraber burayı geliyolar yerleşiyolar burayı. İlk Hacımemiş Mahallesi mevcut işten Hacımemiş Mahallesi Mithatpaşa Caddesi’ndeki evde dünyaya geliyoruz. Bizler burda dünyaya geldik.

Ayhan Melih: Neyle uğraşıyorlar buraya geldikten sonra?

Mümin: Aynen onlar da orda yaptıkları gibi tütün işi tarımla ilgileniyorlar başka yaptıkları bişey de yok yani.

Ayhan Melih: Siz peki biraz kendi hikayenizden bahsedebilir misiniz?

Mümin: Bizim kendi hikayemiz biz de ilkokul ve ortaokulu burda okuduktan sonra liseyi İzmir’de Akşam Ticaret’e gittim. Orda e gündüz çalışarak gece de okula giderek liseyi bitirdik. Liseden sonra üniversiteye gitmedik. Neden gitmedik ya sanki cazip gelmedi, cazip gelmedi derken bir yanda iş hayatıyla beraber, yaşta bizim ben iki sene şeydim okula giderken gecikmeli gittik ya iki yıl. Onun için bir de denizci askerliği çıkınca cazip geldi bana şey askerden sonra da hiç niyet etmedim şeye gitmeye okula üniversite imtihanına dahi girmedik. Neticede buraya geldik Alaçatı’ya yerleştik askerden sonra. Burda ne yaptık işte bu ticaret işine başladık.

Ayhan Melih: Kaç yıllarında?

Mümin: 83-84.

Ayhan Melih: Kendi yeriniz miydi yoksa?

Mümin: Yok enişteyle Beytullah Bakırlı’yla beraberdi. 1985 yılında evlendik. 1987 yılında kendi adımıza dükkan çalışmaya başladık yani iş yerimizi açmış olduk. Halen de devam ediyoruz kendi iş yerimizde. Bu arada şey yapıyorduk siyasetle ilgilendiğimiz için neticede bugünkü konuma kadar geliyoruz yani nedir bugünkü konum işte meclis üyeliği, belediyede görevimiz bunlar şu andaki konum.

Ayhan Melih: Alaçatı’nın nerelerinde hangi mahallelerinde yaşadınız?

Mümin: Alaçatı’nın Hacımemiş Mahallesi, ondan sonra Fevzi Çakmak Mahallesinde 10 yıl, evlendikten sonra yaşadık. Ondan sonra Tokoğlu Mahallesi’ne geldik. Burada halen devam ediyoruz yaşamaya. 1999’dan beri burdayız, 10 yıl oldu aşağı yukarı.

Ayhan Melih: Peki şimdi Alaçatı’daki son dönemdeki gelişmelere geçerse, turizmle birlikte bir canlanma yaşandı ekonomik ve toplumsal olarak. Siz bu dönüşümde nasıl etkilendiniz, ev ya da arsa sattınız mı, çevrenizdekiler nasıl etkilendi?

Mümin: Şimdi şöyle söyleyim sana satılan ben kendi adıma değil miraslı olarak bize geldi. İşte bu da nasıl oluyor, ailelerin geniş olması, tapunun ortak olması, örneğin mesela bizim bir tarla veya bir parsel satıldığı zaman 28 kişiyiz biz şeyde, yani 28 tane imza atıldıktan sonra şey satılıyor. Amca var bir kişi öldüğü zaman ona eklenen kişiler daha oluyor herkes yani o şekilde

satıldı. Son dönemde bu şeyler satılmalar tamamen şeyle kayanklanan bir olay yani yapılan tarım ve onun yanında diğer şey yetmediği için insanlar bunları ekonomik yönden rahat olabilmek amaçlı satılmıştır genelde şeyler. Alaçatı geneli için söylüyorum ben bunu. Adam üretimden kazanacağı parayla geçimini sağlayamıyor yani onun yanında gerekli olan çocuğunun askere gitcek, düğün yapacak, şunu yapacak bunu yapacak çoğu kişilerin o şekilde evlerini sattığını görüyoruz. İlave olarak örneğin Alaçatı'nın içinde satılan bir evle yeni kurulan kooperatifte 3 tane ev alabilen şahısları da bilebiliyoruz yani. E nedir evini burda 10 liraya satıyor işte 7-8 liraya da şeyden alıp kooperatif evlerinden alıp orda çoluk çocuğuyla tekrar beraber ayrı evlerde oturabiliyorlar, düğünü yapabiliyor, o rahatlama açısından var. Buna ilave son olarak biz belediyeye geldikten sonra satmamalarını, yani miraslı evlerin dışında benim kendi bu ev var, kiraya vermelerini ve hatta kiraların da çok cazip duruma geldiğini görüyoruz şeyde Alaçatı'da. Böyle bir ortamın içine girildi Alaçatı gidiyor. Başka...

Ayhan Melih: Yani peki Alaçatı'da yeni insanlar geliyor tarihi kent merkezi diyebileceğimiz alana, bu insanlarla ilişkiler nasıl?

Mümin: Şöyle söyleyim yani bugüne kadar önemli sorunlar olmadı, nedir bunlar buri geldikleri zaman ekonomik açıdan bir değer kattılar. Alaçatı'ya ekonomik açıdan bir değer kattılar. Sosyal yönden, ekonomik açıdan değer katan burda yaşamayı kafasına koyan insan burdaki Alaçatı'daki kurallar demeyim ona Alaçatılı gibi yaşamak zorunda. Alaçatılı zaten bu tür bir olaylara açık. Yani o kendini yetiştirmiş o toplumda yüzdeye vurduğumuz zaman yüzde 70'inin gelenlerle burda uyum içinde yaşayabileceğini kendi kanaatim benim görebiliyorum yani ve de yaşayabiliyorlar yani.

Ayhan Melih: Bu geriye kalan yüzde 30 neden yaşayamaz?

Mümin: Yüzde 30 şu şekilde bu işte Yenimecediye ve Tokoğlu Mahallesi daha bir atılımın içine girdi yoğunluğun yaşandığı yer. Hacımemiş mahallesinde henüz daha öyle bir ortam yok. Ya orası biraz geride kaldı. Bilmiyorum yani mekanın gittiği yerde hareketlilik başlıyor pastadan pay alma şansı daha fazla ekonomik olarak ve de uyum sağlama o şekilde de gelişebiliyor. Şu anda herhangi bir problem yok Alaçatılılar açısından bu şekil. Ha nasıl problem olabilir bu ileride, bu mekanların açılan mekanların 12 ay burada yaşarsa o problem hiçbir zaman olmaz gözüyle bakıyorum ben ama 3 ay yaşayıp ondan sonra mekanı kapatıp kapkara Alaçatı'nın merkezinde kapkara dükkanlar kapanmış bilmem ne olmuş işin en gerçekçi tarafı o. Onun olmaması lazım. Genelde de bazı mekanları verirken Alaçatı'nın içinde 12 ay açık kalmaya çalışıyorlar. Tabi bu yüzdeye vurduğumuz zaman yüzde 30 civarında daha henüz bu olay.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatılı dediniz. Bu nasıl tanımlanır kim Alaçatılıdır?

Mümin: Bu bir şey gerçek Alaçatı'da doğmuş büyümüş yoksa alnında Alaçatılı yazmaz. Alaçatı'da doğmuş büyümüş birbirini tanıyan yakın birbirine yakın olan insanlara Alaçatılı gözüyle bakıyoruz biz yoksa bizim için Alaçatı'da yaşayan herkes Alaçatılıdır bizim şu anda kendi kanaatim bu.

Ayhan Melih: Peki kent merkezinde yeni açılan yerler dediniz belli yerlerde kümelenildiğini söylediniz. Bu yeni açılan yerlerde yaşayan insanlar ne yapıyor?

Mümin: O biraz önce söylediğim gibi o insanlar evini satıp başka bir tarafa giden insanlar kooperatifte yaşıyor gene bunlar bu sefer bir kısmı hizmet sektöründe. Satmayan kişilerde ne yapıyor evin altını kiraya veriyor, mağazasını kiraya veriyor üstünde de yaşamını devam ettiriyor.

Ayhan Melih: Kent merkezinde açılan yeni yerlerin ne kadarını Alaçatılılar işletiyor?

Mümin: Alaçatılı'nın işlettiği yerler belli bu çok az sayıda nedir işte market türü varsa ufak kafe türü yerler belediyeden kiralanmış kafe türü yerler. Yani kendi mekanını açıp orda çok az yani yüzde 10 civarındadır tahmin ediyorum. Örneğin bir Kemalpaşa Caddesi'ne bir Alaçatılı olarak baktığın zaman marketler ve 1-2 kendi yeri çok yok, yüzde 10 gibi bence.

Ayhan Melih: Peki çalışan Alaçatılı?

Mümin: Ha çalışan çok her dükkanda birli ikili üçlü Alaçatılı çalışan ailece çalışan insanlar var.

Ayhan Melih: Sosyal Konutlara gitti dediniz Alaçatılılar. Peki, ordakiler kent merkezinden istifade ediyorlar mı? Gidip oturuyorlar mı?

Mümin: Benim gözlemim o Kemalpaşa Caddesi üzerinde pek oturduklarını görmüyorum ama nedir, işte bizim şeyin yeni açtığımız meydan caminin arkasındaki olan o kafelerde rahatlıkla oturabiliyorlar yani. Gelip oturabiliyorlar yani. Hem ekonomik olarak hem de bilmem ne olarak daha uygun.

Ayhan Melih: Siz kişisel olarak gidiyor musunuz?

Mümin: Ben şöyle söyleyim, aile olarak gittiğimiz zaman o bahsettiğim şeylerde bizim kendi daha yakın gördüğümüz işte o kafe türü meydana falan oturuyoruz. Yoksa Kemalpaşa Caddesi üzerinde isim önemli değil. Orda herhangi bir dükkanda oturmam yani.

Ayhan Melih: Neden?

Mümin: Yani şöyle söyleyim çok değişik bir ortam orası. O ortama uyabilmek, o ortamda yani o arkadaş çevresi ile ilgili, bir de ekonomik olarak tabi. En büyük olay ekonomik olarak. Yani biz orda uygulanan fiyatların, şeylerin bizi aştığını, beni aştığını görüyorum yani.

Ayhan Melih: Şimdi biraz da siyasi kimliğiniz üzerinden birşeyler sormak istiyorum. Mesela ne zamandır meclis üyesisiniz?

Mümin: İkinci dönem yani 2002'de başladık, halen devam ediyor işte 2. Dönem yani bir 5 yıl yaptık şimdi bu 2. Dönem.

Ayhan Melih: Bu süreçte meclis gündemine getirdiğiniz konu oldu mu, öneri, teklif?

Mümin: Benim genellikle işte Alaçatılı'da getirdiğimiz öneri devamlı güney sahilleriyle ilgili yani plaj kenarlarıyla ilgili orda sıkıntıların olduğu o sıkıntıların nasıl aşabileceğimizi nedir bu olay. İşte bir halk plajı olayını orda çünkü sıkıntılar görüyorum. Halk plajı yani herkes bişeyler yapıyor. O bir getirdiğimiz öneri. Bir de sporlar ilgili öneriler getirdim sayın başkana. Zaten yapılan işler yani yolmuş suymuş bunlar olması gerekenler biz o gözle bakıyoruz bir de otoparklarla ilgili önerilerimiz oldu.

Ayhan Melih: Bu plajlarla ilgili sıkıntı dediniz?

Mümin: Plaj dediğim şu plaj dediğin temiz, düzgün halkın rahatlıkla girip çıkabileceği o sıkışıklığı bir türlü aşamıyoruz, 5 yıldan beri aşamıyoruz.

Ayhan Melih: Belediye hizmetlerinin halka ulaştırılmasında belediye meclisini etkin bir organ olarak görüyor musunuz?

Mümin: Belediye meclisinin yönlendirmesi şu şekilde olur. Üyeler varsa bir önergesi verir önerilerini aktarır, uygulaması belediye başkanına aittir olay. Yani bu bize ilk seçildiğimiz gün verilen bir dosya vardır. Belediye meclisinin üyelerinin görevi, belediye başkanının görevi

encümen üyelerinin görevi burda o görevler doğrultusunda şahsım olarak dosyayı okuyorum dosyada neyse o kadar yoksa şeye ön tarafa çıkmaya çalışmıyorum açıkçası.

Ayhan Melih: Halkın karar alma süreçlerine katılımında seçimler dışında neler olabilir sizce?

Mümin: Çok da olabilir bunları uygulamak lazım halk meclisleri kurulur, bunlarla beraber hareket yani halk meclisinde tartışılır en nihayet uygulayıcısı olan yöneticilerin uygulaması taraftarıyım.

Ayhan Melih: Peki bu konuda bir girişiminiz oldu mu?

Mümin: Bu dönem onu uygulamak istiyoruz, geçen dönem yetişemedik ama. Daha doğrusu şu gerek belediye başkanı gerekse biz halkın içindeyiz ama bir de halkı dinlemek lazım. Halkı bire bir dinleyebilirsin ama topluluktan daha iyi şeyler çıkabilir görüşüne katılıyorum ben.

Ayhan Melih: Bu şeye dönersek yeni gelenler arasındaki ilişkiden biraz bahsettiniz ama onu biraz daha açarsak. Bu ilişki nasıl gelişiyor?

Mümin: Gelişmesi şöyle söyleyim Alaçatı'da yaşadığı için çeşitli yerlerde karşılaşıyorsun nerde karşılaşıyorsun kahvehanede karşılaşıyorsun esnaf dükkanında karşılaşıyorsun bu adamlarla ilişkili ha tanıdıktan sonra ha bu adam böyleymiş deyip kendileri olayın içine girmeye çalışıyorlar. Örneğin Alaçatı'da ilk geldikleri zaman bir tane Alaçatı Koruma Derneği kurdular ama Koruma Derneği amacının dışına çıkarak onlar yönetime sahip olabilme şeklinde bir koruma derneği bizim değerlendirmemiz o oldu. E Koruma Derneği bu etkinlik gittikçe sıfır noktasına kadar ulaştı Koruma Derneği'nden bahseden şu anda yok yani.

Ayhan Melih: O derneği kim kurdu?

Mümin: O Derneği burdan Alaçatı'da İbrahim Topal ve arkadaşları ayrıca işte onlar, tabi o çıkan olay hep beraber onların çıkarmış oldukları Taş Otel Zeynep Hanım filan onlarla beraber bir dernek kurdular ama dernek amacına ulaşmadı. Amaçları Alaçatı'yı Koruma Derneği, biz onu zaten Alaçatı'nın Koruma İmar Planı'nı uygulayınca Alaçatı kendiliğinden korunmuş oldu. Ona hiç gerek kalmadı şeye ta ki bunlar şeydi tahmin ediyorum bunlar bu işi kıvıramazlar götüremezler biz bunları yönlendiririz şeklinde o amaçla kurulan bir dernekti.

Ayhan Melih: Bu belediyenin peki su hizmetinin sunumuyla ilgili ALÇESU ve ÇALBİR hakkında bir meclis üyesi olarak düşüncenizi öğrenmek istiyorum. Su fiyatı ile ilgili sıkıntılar varmış. Hem bu yapıyla ilgili hem de su hizmetinin sunumuyla ilgili...

Mümin: ALÇESU olayı Alaçatı ve Çeşme Belediyesi'nin kurmuş olduğu bir birlik. Bunun içinde 3 Çeşme'si, Alaçatı'dan olmak üzere 5 tane encümen üyesi var. Burdaki olay hizmet götürmek amacıyla bu hizmetler giderken Dünya Bankası'ndan şurdan burdan krediler alınıyor bu kredilerin geriye ödemesi 2013 yılına kadar. 2013 yılına kadar kredi her yıl 1 milyon dolar Alaçatı, 1 milyon dolardan fazla da Çeşme Belediyesi geriye dönüş parayı ödüyor. Bu paraların ödenebilmesi için hesap kitap yapılıyor. Nedir hesap kitap suyu satarak ödeyeceksin başka şansın yok. Bunu şeye anlatırken vatandaşa anlatırken bana ne ya diyor senin şey borcundan benim suyum ucuzlat. Ama sen de bir yönetici olarak onun altından çıkmak zorundasın, ödemek zorundasın. Tahmin ediyorum baraj istediği kadar dolsun istediği kadar yağmur yağsın 2013 yılına kadar bizim su oranında ucuzlama olayı olmaz, belki zam olmaz bütün olay bu. İşletmenin yatırımları var ne gibi yatırımları var. Örneğin aynı işletme denize akacak olan suyun arıtması, yeni yapılan yerlere altyapıyı götürmesi, suyu kanalizasyonu götürmesi aynı şeyin içinde bunlar. Bence yani hesaplı kitaplı yapılarak şeye hesabı kitabı yapılarak bir maliyet çıkarılarak suyun artışı veya eskisi hesap ediliyor. Çünkü halk gerçi halka 1 milyon versen neye 500 yapmadınız der gibi geliyor bana. Onun için son bilhassa işin içine girdikten sonra

dışardayken bazı şeyler kolay gelir, içine girdiğin zaman işin mahiyetini öğrendin mi bazı yerlerde dur diyorsun. Dur diyorsun derken halkın istediği gibi olmayabilir. Su olayındaki durum bu, pahalı. Pahalı ama şu yüzden pahalı yani o. Durum böyle. Su olayında yani maliyetten kaynaklanan bir olay pahalılığı.

Ayhan Melih: Yine bir başka belediyenin projesi Port Alaçatı projesi. Siz bu proje hakkında ne biliyorsunuz, ne getirecek ne götürülecek?

Mümin: Port Alaçatı Projesi'nde şu ana kadar yapılan olaylarda Alaçatı Belediyesi'nin mütahtin firmanın kendi, bundan sonraki olay vatandaşla vatandaşın 3. aşaması herhalde vatandaşın. Şimdiki aşaması vatandaşın yerine yapılacak. Bu vatandaşın yerine yapılacağı olay bunun yüzdesi şusu busu belli. Şu ana kadar yapılan binaların satış durumu da belli. Nedir satış durumu binaların.

Ayhan Melih: Kimler alıyor mesela?

Mümin: Herkes alabiliyor. Gücü, parası olan herkes alabiliyor. Bir ikincisi bir bina şeyde burda 300 milyar satılıyorsa orda 1 misli fazla satılıyor. Ve de arz talep olayını pazarlama olayını tamamen kendileri yapıyorlar.

Ayhan Melih: Kendileri dediniz, belediyenin rolü ne burda?

Mümin: Belediye burda yüzde 5 proje ortağı bir, ikincisi şeyi başkanın şirketin. Kim gelirse gelsin belediye başkanı orda şirketin başkanı oluyor. Alaçatı'ya çok... Şey açısından yani Alaçatı'ya katkısı ekonomik açıdan orda çalışan gene hizmet sektöründe çalışan elemanlar var. Alaçatı Belediyesi'nin kendinin içeride olan bir oteli var butik otel şeklinde yılda belirli bir miktarda kiraya veriliyor. Vatandaş açısından baktığımız zaman vatandaşa ne kazandırdı ne kazandırmadı, vatandaşa o şey çıktığı zaman yani şu anda vatandaşın yerlerine hiçbirşey yapılmadığı için onun yorumunu yapmak. Ha şu var vatandaş olayda ilk aşamada içeri gircek olan kişiler herkes geldi imzasını verdi yapabilirsiniz diye.

Ayhan Melih: Şeyi sormak istiyorum bir de Çeşme-Alaçatı-Paşalimanı Çevre Düzeni Planı Turizm Bakanlığı'nın yaptığı...

Mümin: Valla bildiğimiz kadarıyla onların hepsi iptal edildi.

Ayhan Melih: Belediye bu süreçte rol aldı mı?

Mümin: Bu planları bakanlık yapıyor biliyorsun.

Ayhan Melih: Peki siz planları biliyor musunuz?

Mümin: Aşağı yukarı bir sefer görüştük başkan birşeyler anlattı. Yani işin içinde hem ticaret var. Yeni bir yapılanma gibi birşey, yeni bir olay yaratma, çok büyük bir proje gelmişti o zaman şey kendi kafamda canlandırırken onu şimdi de iptal olmuş planlar. E öyle bir plan olduğu zaman onun suyunu, onun kanalizasyonunu, onun bilmem neyini nasıl bulcaz, nasıl etcez, benim kafamda nereyi dökcez onu hep kafamda oluşan sorular bunlar oldu. Fazla da bir bilgim yok o konuda.

Ayhan Melih: Toparlamak açısından bir de bu Alaçatı'nın girişinde yapılan Kentsel Yenileme Projesi olmuş. Ordaki dükkanların yerine yeni birşeyler yapılmış. Bu proje hakkında bizimle görüşlerinizi paylaşır mısınız?

Mümin: Orası 1-2-3 etaptan oluşacak, 3 etaplı bir proje. Birinci aşaması bitti gibi ama tam bitmedi en azından şey ortaya çıktı. Dükkanlar falan. Ordaki olayı daha önceden göz önüne

aldığımız zaman orda yaşayanlardan bir tanesi bendim. Yani onlara dükkan demek için şahit lazım yani onların şeyi yoktu, eski. Bizim bu yaptığımız proje, şöyle söyleyim Alaçatı mimari yapısına uygun, yani nedir mimari yapısı işte efendim konumu şu bu falan ona uygun bir proje. O proje de nedir belediye dükkanları olduğu için belediye ne yapar dükkanları kiraya verir. Burda yıllık 2 milyara verilen dükkanlar şimdi 17-18 milyara veriliyor. Kim alıyor yine Alaçatılılar çoğu Alaçatılılar.

Ayhan Melih: Ne kadarlık bir proje o?

Mümin: 10 milyon dolarlık bir proje o.

Ayhan Melih: Peki belediye o kaynağı nerden buldu?

Mümin: Kendi imkanlarıyla.

Ayhan Melih: Kredi falan?

Mümin: Yok kendi imkanlarıyla. Orasını yaparken belediye nerden buldu olayını şu şekilde söyleyim yani belediyenin bütçesi...

Ahmet Özen: Projede 5 tane evimiz vardı onları sattık.

Mümin: Tabi, tabi şeydeki limandaki.

Ayhan Melih: Genel bir değerlendirme istesem sizden, hem kendi açımdan hem Alaçatı açısından mekansal, toplumsal ve ekonomik olarak?

Mümin: Alaçatı'nın ekonomik yapısı bundan sonra ileriye dönük baktığın zaman insanlar daha rahat yaşamalı, insanların pastadan payını daha rahat alabilecek bir konuma geleceğini, refah seviyesinin yükseleceğini. Nedir burda Alaçatı'da hiç yokken 3 tane lise, 1 üniversite bu eğitim seviyesi yükseldikçe insanların ekonomik gücünün artacağını akıllı insanların yönetime geleceğini, ailesini yönlendirebileceğini, o açıdan ben Alaçatı'nın önünü aydınlık görüyorum.

Ayhan Melih: Mekansal olarak ...

Mümin: Yeni gelenler, artık Alaçatı'da o işleri yapmaya başlayan insanlar var. Üzüm üzümüne baka baka kararır ifadesiyle örneğin Ahmet Abi'nin bile aynı şekilde butik oteli var. Yarın öbür gün Alaçatılı insanlar kendileri kendi imkanlarıyla niye yapmasınlar ben yapacaklarına inanıyorum.

Ayhan Melih: Başka eklemek istediğiniz birşey var mı?

Mümin: Şimdilik bu kadar.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Mümin: Hadi sağolasın.

20. Nail Bademci – Teacher

Ayhan Melih: Şimdi biraz şöyle başlayalım o zaman, biraz sizin mahallenizin hikayesini öğrenmek istiyorum. Hani Alaçatı'ya ne zaman gelmişler, nerden gelmişler, nasıl gelmişler öyle bir başlarsak...

Nail: Şimdi dedemler, tam onlarda bilmiyor da, tahminim işte Balkan Savaşları başlamadan önce, kaç yıllara geliyor 11'ler 12'ler falan, geldikleri tahmin ediliyor. O yıllar, işte o aralar biraz zorluk çekmişler tabi burda. Zorluklardan bir tanesi hem ekonomik hem de burdaki toplumda örf ve adet gelenek bakımından farklılıklar var. Ondandır sıkıntı olmuş.

Ayhan Melih: Nerede ev tam olarak?

Nail: İşte Hacımemiş Mahallesi'nde Gülce Pansiyon var. Gülce Pansiyon'un arka tarafında oluyor. Ordan şu anda benim oturduğum ev şöyle tarif edeyim: İşte ... market var onun üstünde. Kezerler'in sokak var, şu anda Adaçatı.

Ayhan Melih: Hacımemiş Mahallesi mi?

Nail: Hıhı ikisi de Hacımemiş Mahallesi oraya çıkmaya çalışıyor, arka yoldan. Şu andaki kahvelerin önünden değil de, arka taraftaki yoldan çıkmaya çalışıyor. O zaman onların milli kıyafetleri var, giysileri başlıklı böyle ondan sonra uzunca bir etek gibi falan. O kıyafetle çıkıyor. Yolda çocuklar görüyor, "Allaaaaah öcü geldi." diyorlar. Babaannem bi utarıyor tabi, çocuklar kaçmışlar, korkmuşlar onlar o kıyafetlerle. Oradan geriye dönüyor. Hatta giysilerini çıkarıyor bi daha diyo, ben diyo, bu giysilerle sokağa çıkmam. Öyle tatlı anı olarak kalıyor. Yani o tür sıkıntıları şey yapıyor. Ondandır işte geliyorlar, Birinci Dünya Savaşı burdalar. Şey Yunanlıların işgali burda yaşıyorlar. Hatta bi ara şeylerle, burdaki Rumlarla aynı evi paylaşıyorlar. Daha önceden, yani yunanlılar gelmeden önce, bi sorun yaşanmamış aralarında. Bayağı iyilermiş aileler. İki aile anlaşılıyor fakat şeyin gelmesi, işte Yunanlıların gelmesi karakolları, karakolu ele geçirmeleri onları biraz şey yapmış, nasıl bi duygu verdiyse onlara, işte biz güçlüyüz artık, egemeniz bazı şeyleri istediğimiz gibi kullanırsız galiba düşünmüşler. Şu anda bizim şey var: üç tane arsanın olduğu yer. Eski bahçe derdik biz, hani Alaçatı'nın dışında. Ordaki şeyi, tarlayı yarıya kullanıyorlarmış, Rumlar ev sahibinle. Dedem bi gün gidiyo, bi bakıyo kendi bölümden de bi kısmı sürülmeye başlanmış. Ee napcak, gidiyo karakola. Karakola gidiyo işte anlatıyo. Karakoldan işte o zamanki Rum şeyler askerler geliyo. Bakıyolar, şey yapıyolar, tespit ediyolar ve diyolar şeye, işte Rum'a diyolar burasını terk et. Yani orda bi adaletli davranmaları söz konusu olmuş.

Ayhan Melih: O zaman şey mi, aileniz geldikten sonra Balkanlardan, tarımla uğraşmaya başlıyor?

Nail: Tabi tabi doğru anladın tabi.

Ayhan Melih: Hangi şeyler? Yani tütün, şarapçılık, üzüm?

Nail: Ee şimdi bizim ordakiler ordakiler doğrudan doğruya şeye, ne derler şuna, hayvancılık bizim.

Ayhan Melih: Hayvancılık.

Nail: Şey bölgesi işte zaten, Karadağ Kolaşin Bölgesi'nden geliyorlar. Kolaşin'den gelince ordaki hayvancılık durumuna aşağı yukarı burda da başlıyolar hayvancılığa ve bu arada işte hayvan yemi olarak ne olur, işte mısır. Şu an o zaman ki yerlerde biraz yaşlıkmış, bataklıkkmış bu bahçelerin olduğu yerler.

Ayhan Melih: O bahçelerin olduğu yerler Alaçatı'nın neresine denk düşüyor tam olarak?

Nail: Tam güneyine bu şuandaki viyadüğün viyadüğün kenarı.

Ayhan Melih: Evet

Nail: O bölgede. İşte orda şey, ne diyecektim, darı. O tür şeyler hayvan yemi kullanılacak şeyleri daha fazla dikiyolar, ekiyolar.

Ayhan Melih: Heralde kendi ihtiyaçları için?

Nail: Tabi tabi kendi kendinin ihtiyacı hem de hayvanların ihtiyacı için. Yani yine ordaki yaşantıya dönük bi yaşantıya başlamışlar, yapmaya. Bu arada şeye gidiyolarmış, yevmiyeye gidiyorlar işte, başka şeylerde çalışıyorlar. Bağlıkmış bu çevre. Orda bi çalışma durumları oluyor. Şeyden sonra işte, Yunanlıların işgalinden sonra, baskılar artınca şeye gidiyolar orda kalmayalım diyorlar. Dedem topluyo aileyi İzmir'e doğru gidiyo. İzmir'de çok az bi şey kalmış sanırım. Ordan İzmir işgal altında. Orda da rahat yok, Manisa'ya gidiyolar. İşte Manisa'da da aynı işgal var. Ee napalım Manisa'da kalalım. Şeye kadar orda kalıyolar, Manisa'nın kurtuluşuna kadar orda kalıyolar. Hatta kurtuluş şeyinde Spil dağında, yani Türk askerinin girişini falan görüyolar. Ondan sonra işte Manisa kurtulduktan sonra, Manisa'nın şartlarıyla buranın şartları daha farklı. Özellikle o zaman çok sıtma varmış. Anadolu'da sıtmanın yaşandığı yıllar. Diyolar ki, biz o zamanki Alaçatı'da pek sıtma falan yok işte, denizin etkisi nasıl bir etki yapıyorsa, diyolar tekrar geriye dönelim Alaçatı'ya. İzmir'e geliyolar. İzmir'de bi iki ay kalıyolar. İzmir o zaman yanmış, yıkılmış durumda. Dedem at arpacılığı yapıyo, iki aydan fazla. O sıtma durumu devam edince, bu tarafa geliyolar. Tekrar eski yere yerleşiyolar. Daha sonra işte...

Ayhan Melih: Yani Cumhuriyet'le beraber buraya geliyorlar?

Nail: Şimdi tabi tabi Cumhuriyet, Cumhuriyet'in kuruluşundan önce.

Ayhan Melih: Yine aynı işlerle mi? Aynı eve mi, aynı yere mi?

Nail: Ev durumu galiba değişmiş. Yani bi değişiklik olmuş. Gittikten sonra bi başkaları yerleşmiş o eve. Kısa bi zaman sonra tekrar dönüyorlar. Yani şuandaki bizim kullandığımız eve, Hacımemiş Mahallesi'ndeki o Günce Pansiyon'un oraya, dönüyorlar ve orda yaşamaya başlıyorlar. İşte çocukları zaten oluyo. İşte altı kız, bi erkek. Bi de şey varmış, işte, dedemin valla teyzesinin oğlu mu, halasının kızı mı var ne, onları bakıyo işte. Onlarla beraber tarımla. Bu sefer şeyden gelenler, ne derler şuna, Selanik'ten gelenler tütün işleme başlıyorlar. İşte onlardan tütün işlemeyi öğreniyorlar. Tütün de para getirisi olan bi iş o zaman için. Tütüncülüğe başlıyorlar ve tütün devam ediyolar uzun yıllar. Bizim işte doğduğumuz da biz tütünü gördük, tanıştık. Bizler uzun yıllar devam ettik. İşte ne oluyo, 88'lere kadar tütün devam etti. İşte 88 yılından sonra işte o zamanki politikalarla, burda tütün terk edildi. İşte turizm başlamıştı o yıllarda. İşte bi kısım gençler turizme geçti. Ne oldu, 90'lardan sonra hatta 2000'lere doğru turizm de baya şeye uğradı, Alaçatı da, sekteye uğradı. Böle gençlik işte yeni arayışlara girdi.

Ayhan Melih: Peki siz hangi işlerle meşgul oldunuz? Yani eğitiminiz ne oldu? Mesela son dönemde bu yaşanan ekonomik gelişmelerle birlikte, işinizde bir değişim oldu mu? Bu konuda biraz...

Nail: Biz işte o şeyde, tütünle uğraşırken ailece, okula başladık. Ortaokuldan sonra Öğretmen Okulu'na gittim. Öğretmen Okulu'ndan mezun olduktan sonra, öğretmen olarak 1976 yılında şeye başladık, mesleğe başladık. 88 yılına kadar şey oldu, tütün işledik. Bu arada biz hem mesleğimizi yürüttük, hem de yaz sezonu ailenin yanında tütün tarımını yaptık, devam ettik. 88 yılından sonra, tarım işleri aşağı yukarı bitti. Yani biraz daha keyfi, yani para getirmeyen şeyler işte nedir? Domates, biber, patlıcan, kavun işleri o şekilde gitti. Biz de bu arada mesleğe devam ettik. İşte ne oldu, 17-18 yıl Anadolu'nun çeşitli yerlerinde görev yaptıktan sonra, 1994 yılında Alaçatı'ya, 94 yılında Alaçatı'da göreve başladık ve şeye kadar devam ettik, geçen yıla kadar yani.

Ayhan Melih: Peki şöyle bi şey sorsam, bugüne kadar siz veya aileniz, çevrenizdekiler, yakın akrabalarınız, böyle arsa ya da ev sattınız mı? Hani bu son dönemki gelişmeleri de dikkate

arak, işte eski tarihi eviniz vardır onu satmışsınızdır. O tip bi şeyler oldu mu hiç?

Nail: Arada ufak satımlar oldu. Yani fazla değil ama. Bir iki yer satılmıştı. Tarla olarak satılmıştı.

Ayhan Melih: Tarla olarak?

Nail: Tarla olarak satıldı.

Ayhan Melih: Kime, nereye satıldı peki? Onları biliyor musunuz, yani kimler aldı oraları?

Nail: Şimdi bi tarlanın birisi 2 buçuk dönüm satıldı. Orasını şey aldı, Tahsin Bolayır'lar aldı.

Ayhan Melih: Kim?

Nail: Tahsin Bolayır.

Ayhan Melih: Tahsin Bolayır?

Nail: Onlar almıştı.

Ayhan Melih: Bu Alaçatılı herhalde?

Nail: Alaçatı'lı. Bi de bi arsa vardı işte evimizin önünde, evin önünde. Orasını da o zaman Altın Yunus'ta çalışan...

Ayhan Melih: Ne zamanlar satıldı bu arsalar tarih olarak?

Nail: Tarih olarak 90'lı yıllar 88-90 yılları falan.

Ayhan Melih: Yani henüz bu gelişmeler başlamadan önce, turizm yönünden?

Nail: Tabi tabi işte o şey bittiği tütünün.

Ayhan Melih: Tam bittiği yıllar.

Nail: Tütünün bittiği yıllar yeni bi gelir getiren bi şey olma için, olmadığından ailede biraz satış oldu o yıllarda.

Ayhan Melih: Peki siz, aileniz Hacımemiş mahallesinde oturuyordu. Siz aralarda işte, bi şey olmuş öğretmen olmuşsunuz, 94 de geri dönmüşsünüz. 94'den beri nerde yaşıyorsunuz Alaçatı da? Nerde yaşadınız? Hangi mahallede ve bu oturduğunuz mahallede çevrenizde oturanlar komşularınız, zaman içerisinde değişti mi? Yeni gelenler, gidenler? O yapı, komşuluk yapısı nasıl dönüştü?

Nail: Şimdi 94 yılında işte Hacımemiş Mahallesi'nde şeyin, Adaçatı'nın şu andaki olan sokakta şu andaki 2010-2013 galiba, 2013 sokak. Memet Efendi Sokak eski isminle. Orda oturduk. İşte dedemlerden, ananemden kalma ev. Oraya yerleştik. O zaman ki komşulardan şu anda pek değişen yok. Yalnız çıkanlar oldu, şöyle, bizim Kürt Hasan dediğimiz vatandaşlar orasını terk etti. Boş olarak kaldı orası. Orda bir bir buçuk sene bi kiracı oturdu. Şuan da yine Nazım Kezer, Kazım Kezer'in evinde. Orasını bıraktı. Pansiyon olarak işletiliyor alt tarafı. Üstünü şu anda boş verme durumu da olabilir. Şeye çıktı o da, yeni o yeni yapılan Dikencik tarafında evler var. Çamlık yol üzerinde. Oraya yerleşti. Bi seneden bu tarafa. Şeyin, Neşet abi, rahmetli Neşet abinin evi pansiyona dönüştü alt katı. Üst katı da işte hanımı oturuyo. İşte o tür değişiklikler oldu. Bi ara mesela Muhtar Hüseyin'in, şey Muhtar İbrahim'in. O evin satılma durumu var. İşte

yeterince para vermediklerinden herhalde, satılmadı. Ama tahminim satılır. Yani komşularda yavaş yavaş bi takım değişiklikler başlıyo.

Ayhan Melih: Bu, bu demin bahsettiğiniz yerleri alanlar kimler peki?

Nail: Genelde dışardan kişiler.

Ayhan Melih: Dışardan?

Nail: Yani genelde İstanbul kökenli daha fazla.

Ayhan Melih: Peki siz kişisel olarak, kişisel düşüncenizi soruyorum burda, tabi genel bi değerlendirmede yapabilirsiniz. Bu yeni gelenlere, yeni yerleşenlere ve bu süreç içerisinde tarihi kent merkezlerinin işte Hacımemiş, Tokoğlu ve Yeni Mecidiye de ki bu mekansal yapıların el değiştirmesine kişisel olarak nasıl bakıyorsunuz? Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nail: Ya değişim, yani doğal bi şey. Yani değişim olacak. Değişimde iki tarafın da daha özverili olması, yani bu değişim yaşanırken, insanların birbirini kırmaması, adaletli davranabilmesi, birbirini kollayabilmesi bence önemli. Zaman zaman, ufak tefek şeyler, olumsuz şeyler yaşanabiliyo, çatışmalar olabiliyo. En basit mesela; bi işletme geliyo, bir yıl çevresiyle iyi geçiniyo. Ses çıkarmıyo. İkinci yıl, işte burası benim, ben her türlü şeyi kullanabilirim, kendi şartlarıma uygun kullanabilirim düşüncesi bi kısmında da oluyo. Bana göre pek olumlu değil. Yani zaman zaman yaşadık. Bizim o sarı Ramazan'ın kahvenin önünde, herkes yıllarca işte yaz sezonunda, kahvenin karşısında oturabilirdi. Orası kiraya verilince, bi sene iki sene yine herkes oturdu. Üçüncü sene, burası benim rahatsız ediyorsunuz, burda oturmayın, düşüncesi oldu. Bu bize ters geldi. Neden ters geldi; bütün herkesin işletmesi, yani dışardan alınan aldıkları kişiler, işletmelerinde masaları dışarı atarken, senin kendi işletmen işte bu tarafa geçme gibi bi takım sözler oldu. Pek hoş olmuyo yani bu bunlar noluyo, sıkıntı yaratıyo insanlar arasında. Yani değişim olurken, iki tarafı da rencide etmeyecek şekilde bi değişimin olması söz konusu, bana göre.

Ayhan Melih: Peki bu yeni gelenlerle Alaçatılılar arasında, böyle bi gerilim ve ayırım; işte Alaçatılı-yabancı, yerli-yabancı ya da Alaçatılı-İstanbul. Böyle bi ayırımdan, böyle bi gerilimden bahsedebilir miyiz acaba?

Nail: Yok öyle bi şey olmaz, tahmin etmiyorum. Ama sadece şudur işte, kültür uyumsuzluğu denilen şeyden belli bi zaman için kaynaşma daha sonra olacak. Yani bi anda olamaz mümkün değil. Mesela bi İstanbullu bi İstanbulluyla daha çabuk anlaşabilirken, bi Alaçatılı bi Alaçatılıyla daha çabuk anlaşırken, Alaçatılı-İstanbulunun anlaşması biraz zaman alacaktır bana göre. Yani olur ama.

Ayhan Melih: Bu...

Nail: Şeye dönüşeceğini tahmin etmiyorum.

Ayhan Melih: Bu kültür farklılığından mı kaynaklanıyor, yoksa daha derin sınıfsal farklılıklar da var mı acaba?

Nail: Kültür farklılığı, bana göre en büyük şey kültür farklılığı. Yani sınıfsal farklılığı tahmin etmiyorum. İnsanlar zaten, kendi yaşantısına uygun olan insanlarla daha fazla anlaşabilirler diye düşünüyorum yani veya o şekilde görüşür.

Ayhan Melih: Peki sizce, hani bi Alaçatılı tanımı istesem sizden. Kimler mesela Alaçatılı'dır sizin gözünüzde? Alaçatılı olmak için gereken özellikler nelerdir mesela? Böyle bi kimlik tanımı yapabilir miyiz, Alaçatılı'nın kimliğinden bahsedebilir miyiz?

Nail: Ya şimdi ben şöyle düşündüm. Benim dedem buraya geldiğinde, ilk günü geldiğinde, neydi? Yabancıydı. Dedemden sonra babam doğdu. Babamlar da o karmaşanın içinde işte belirli gruplar şeklinde o zaman barındılar. Mesela bi Arnavutlar, bi Boşnaklar, bi Kınalılar hep grup varmış yıllarca. Ee bunlar ne oldu o gruplar, yıllarca yıllar içinde birbirine entegre oldular, anlaştılar. Ee biz ondan sonra biz kendimize Alaçatılıyız dedik. Ama başka yere de gidebiliriz. Bu doğaldır. Bi başkası da gelecek, yerleşecek. Nasıl dedem geldiyse, yerleştiyse bi başkası da gelecek yerleşecek. Benim çektiğim, dedemin çektiği sıkıntıları, işte babamın çektiği sıkıntıları, onlar da yaşayacaklar ki yaşıyorlar da. Mesela son yıllar da benim gözlemlediğim şu oldu, Güneydoğu'dan gelen vatandaşların bi kısmı, işte dil sorunundan, diğer şeylerden, bi takım zorluklar yaşıyo. Kendini tam ifade edemiyö veya burdaki çocuklar arasında bazı şeylerden, napiyo, dışlanıyolar. Ama bu doğal bi şey yani, herkesin yaşayacağı. Belli bi zaman sonra noluyo? Belli bi süreden sonra sorun çözülecektir. Şeye de döndü, benzetiyö, Almanya'ya gidenler neydi, yabancıydı. Belli bi zaman sonra doğan çocuklar Almanya'da kaldı. Bu tarafa gelmedi. Orasına burdan gitti. Bi kısmı orda yerleşti. Yani onun gibi bi süreç yaşanacak burda da. Şuanda da değişim hızlı olacak. Çünkü ekonominin, ekonomi gücünün döndüğü yerlerden bi tanesi burası. Nüfus ta günden güne fazlalaşıyo. Çocukluk yıllarım da 3 binlerden falan bahsediyolardı, nüfusu şuan da 9 binlerde. Noldu ikiye katladı, üçe katladı nüfus ve bunu şey yapan ne, nüfus artış hızı değil ki Alaçatı'daki dışardan gelen göçler fazlalaştırmaya başladı, şeyi. Sanırım daha da fazlalaşacak. Nüfus fazlalaşacak. Bu biraz daha karmaşık yaşıycz gibi geliyo bana. Bundan sonra özellikle nüfus artışını daha fazla bekliyorum ben yeni işletmelerin açılması, otellerin açılması. Üniversite de gelirse yani 3 bin-4 bin tane öğrencinin geleceğinden gelmesi planlanıyo ve 3 bin, 4 bin kişinin geldiği yerde mutlaka o kişilerin hizmetini getirecek kişiler lazım. Sermaye lazım, insanlar gelecek. Nüfus daha fazlalaşacağını tahmin ediyorum. Yani yatırımlar fazlalaştıkça nüfus artışı olcak.

Ayhan Melih: Peki şey dediniz mesela az önce örnek verirken de sokağımızdaki bazı evler restorana, bazı evler otele, şey pansiyona butik otele dönüştü. Bazıları orda oturuyo dediniz bazıları ordan çıkıp Çamlık Yol'a gitti. Peki bu gözleminizi soruyorum, hani belki siz kişisel deneyiminizi de aktarabilirsiniz. Ordan çıkan yani, Tarihi Kent Merkezi'nden çıkan insanlar daha çok nerelere gidiyorlar? Yani tarihi kent merkezinden çıkan insanların konut ihtiyacı nerde karşılanıyo? Mesela siz çıktınız herhalde ordan?

Nail: Evet, evet.

Ayhan Melih: O mahalleden bugün orda oturmuyorsunuz? Siz nereye geldiniz ve gözlemlediğiniz kadarıyla diğer insanlar nereye gidiyorlar?

Nail: Şimdi benim gelişim şu, hanımın, eşimin kendi arsalarını müteahhite verdiler. Kendi hakkına düşen eve yerleştik. Bu Alaçatı'nın hemen dışında. Bu Kerimoğlu yolu üzerinde yere geldik. Diğer vatandaşlar genelde Sosyal Konutlar'da. İşte son yıllarda Alaçatı da şeyler yapıldı, kooperatif evleri, Sosyal Konutlar yapıldı. Genelde Alaçatılı'nın vatandaşı buralara kaydı. Kendi evini satıp daha ekonomik yönden, daha ucuz evlerden bi tane ya da iki tane aldı. Hem çocuğunu evlendirdi, hem kendisi de ev sahibi olmuş oldu. Yani o şekilde dengeye girmiş oldu. Alaçatı'daki evlerinden çoğu kişi çıkacak, neden? Bakımını yapamıyorsun. Şu andaki gelir düzeyinle, evin bakımını yapamazsın. Korumasını yapamıyorsun. Ev gittikçe napiyo, çöküyo. Ee diğer tarafta sana yani bi ev veriyor. Bi de artı, ufak tefek paralar da alınabiliyo. Ee bu sefer sen eski evle uğraşıcağna, yeni evi tercih ediyorsun. Ee alan da memnun. Restorasyonunu yapıp çok daha otantik bi ortamda yaşam, yaşamını sürdürüyo. O da kendine yer ediniyo. Ya bu tamamen devam edecek. Bi de şey konusu var. Burda şeyin paylaşımı ne derler şuna, malları paylaşım kardeşler arasında çok zor, yani bugünkü şartlarda. Mesela bi evin değerini bakıyorsun 300-400'den 400 milyarlardan bahsediliyo. Ee şimdi o 300-400 milyonu hiç bi kardeş çıkarıp, Alaçatı'da hemen hemen veremiyö. Yüzde 90'ı veremiyö. Ee kim alcak bunu? Diğer taraftan bi para var. Satılıp bi başkasına verilecek onlar kendi paralarını al belli bi miktar para alıp bi başka yerlerde alıp çalışacaklar. Şöyle geliyo. Yani değişme başladı ve daha da hızlancak gibi geliyo

bana.

Ayhan Melih: Peki siz kişisel olarak, bu yeni açılan işte cafe olsun, bar olsun, restoran olsun, Alaçatı'da buralara gidiyo musunuz? Siz gidiyorsanız ne sıklıkta? Gitmiyorsanız neden gidemiyosunuz?

Nail: Hemen hemen gidiş oranımız sıfır.

Ayhan Melih: Neden gidemiyosunuz?

Nail: Gidemiyoz, çünkü maddi bakımdan, şimdi bi çayı normal dışarda biz 300 liraya, 3 liraya içerken, 3 lirada değil. Ne oluyo, 30 kuruşa içerken, bu zaman ki parayla, şundaki parayla. Diğer tarafta 1 buçuk liraya çay içiyorsun. Niye gideyim ki? Yani öle bi fiyat farkı var. Ortam farkı da bunun beraberinde geliyo, gidemiyosun. Gitmek de istemiyoz yani.

Ayhan Melih: Peki buna ilişkin böyle gözleminiz var mı? Hani Alaçatı'nın mesela dedik ki Alaçatı'nın içinden çıkanlar sosyal konutlara gidiyodu, yoğun olarak. Peki, o sosyal konutlarla bu tarihi kent merkezi arasındaki ilişki, toplumsal ilişki devam ediyomu? Mesela siz gidemediğinizi söylediniz, gitmediğinizi söylediniz. Ordakilerin gidip gitmediğine dair bi gözleminiz var mı böyle bi?

Nail: Ya genelde genç kesim gidiyo. Şimdi genç kesim orda kendini göstermeye çalışıyo veya ekonomi gücünü aile gence şey yapıyo, veriyo. O genç kesim gidio, orda işte ufak tefek bi şeyler harcıyo. Diğer taraf geriye kaliyo, geriye örnek alıyo.

Ayhan Melih: Peki bu dönüşen kent merkezindeki cafe, bar, restoran olsun, butik otel olsun, buralarda mesela gözleminizi soruyorum ya da bilmiyorum kişisel deneyiminiz var mı? Burada çalışanların mesela yüzde kaç Alaçatılı diye, böyle bi gözleminizi sorsam size? Yani böyle bi...

Nail: O konuda hiç tam net bişey söyleyemiyem ama sanırım yine yüzde 60'lardan fazladır çalışanlar Alaçatılı. Öyle tahmin ediyorum.

Ayhan Melih: Peki işleten Alaçatılı çok mu sizce? Hani var mı oralarda, yani böyle yer açıp işleten?

Nail: İşleten Alaçatılı...

Ayhan Melih: Kafe, bar, restoran, butik otel tarzında?

Nail: Var da, benim bildiğim kadarıyla az. Yani pansiyon şeklinde, işte otel şeklinde yapanlar var. Kafe şeklinde 1-2 kişi yaptı. Restoran türü benim bildiğim şey yaptı, Şişerka'yı yaptılar, Yılmaz abinin çocukları. Yani çok az. Yerli bir kaç kişi otel falan yaptı. Genelde insanların orana vurursak, yüzde seksene falan dışardan gelen kişiler işletmeyi götürüo. Yüzde 20 Alaçatılı olabilir eski Alaçatılı olabilir.

Ayhan Melih: Peki biraz şeyi sorsam, bu kurumlarla ilişkiler açısından düşünmenizi istiyorum bunu. Örneğin mesela Alaçatı Belediyesi'nin, belediyenin verdiği kararlara, karar alma süreçlerine katılmıyorsunuz ya da böyle bir katılım kanadı size sunuluyor mu? Herhangi bi konu olabilir bu yani böyle bi deneyiminiz oldu mu?

Nail: Yani şöyle, benim gördüğüm kadarıyla Alaçatı küçük bi yer. Özellikle şeyden, ne derler şuna, işte Alaçatı'nın geleceğiyle ilgili konuşmalar her zaman her yerde yapılan şeyler. E şimdi böyle özel olarak kimseye ne düşünüyorsun diye sorulduğu yoktur özel olarak. Ama sürekli konuşulduğu için, sürekli bu şeyler gündeme geldiği için, sanırım süzgeçten geçirilip kararlar ona göre alınıyo. Yani bi yerde ben yine belli kesimin düşüncesinin, kararlara da yansıtıldığına

inanıyorum.

Ayhan Melih: Peki sizin böyle bi şeyiniz oldu mu, deneyiminiz oldu mu? Hani ben şöyle bi şey iletmiştim ve bu konuda sonuç aldım?

Nail: Yoo öyle bi şey.

Ayhan Melih: Bu Tarihi Kent Merkezi'ndeki el değiştirme sürecinde, kurulan işte sivil toplum örgütleri var Alaçatı'da. Bunlardan bir tanesi, herhalde ilk kurulanı Alaçatı eski Koruma şimdi Turizm Derneği. Bu dernek hakkında bir bilginiz var mı? Hani ne yapar bu dernek, amacı nedir, kimler kurmuştur?

Nail: Vallaha benim bildiğim, gördüğüm kadarıyla, dışardan gelenlerin birlikte hareket edebilmeleri için, birlikte güç oluşturabilmeleri için, işte birlikte bazı ortak kararların alınabilmesi için kurdukları bi kuruluş gibi geliyo bana. Tabi bizler gitmediğimiz için gerçek şeylerini bilmiyoruz yani. Ne derler şuna, ne aldıkları kararları biliyoz veya gerçek nedenlerini falan bilmiyoruz. Belli kişiler alındı. Kimler alındı? Onlarla işbirliği yapan, işbirliği derken yani alışverişi olan, ilişkisi olan kişilerden bir kaç kişi kuruluşlarda yer aldı. Ama genelde baktığımız zaman, dışardan onlara mal satan kişilerin daha fazla yerlerde yer aldıklarını gördük. Ya benim gözlemim bu. Şey Alaçatı içinde, böyle getirdikleri bi yani güncel konu, yani gelecek için getirdikleri güncel konu pek görmedim. İşte Alaçatı'yı koruyalım. Alaçatı'lıyı sevelim, gibisinden bi hava estiriyorlar. Alaçatı'nın yani nesini koruyacaksınız? Yani koruma ne, neyi korumak istiyorsun? Değişim her yerde vardır. Değişim olumluya göre gidicektir. Korumayı yaparken yani kendi istedikleri çerçevede mi korunduğundan bahsedilecek yoksa Alaçatı'nın gerçek ihtiyaçlarını kapsıyan bi korumadan mı? İşte ondan pek sağlıklı bi kuruluş olduklarına inanmıyorum ben.

Ayhan Melih: Yine bu belediyenin hizmetleriyle ilgili bi kaç şey sormak istiyorum. Örneğin bi kamusal hizmet olan suyun sunumu Alaçatı'da işte ÇALBİR ve ALÇESU gibi yapılar üzerinden temin ediliyor. Siz bu kişisel olarak ÇALBİR-ALÇESU su nedir ve buna bunla bağlantılı olarak su fiyatının yüksekliği konusunda ne düşünüyorsunuz?

Nail: Benim bildiğim kadarıyla işte Alaçatı'nın belli su ihtiyacı vardı. Yani gelişim nüfus oranıyla özellikle yaz, yazlıkçı nüfusun ihtiyacını karşılamak için işte bi su havzasının yaratılması gerekiyordu. Onun için şey yapıldı, ne derler şuna, baraj yapıldı ama barajın maliyet hesabında, diğer şeylerde, hiç kimsenin yani Alaçatı vatandaşından hiç kimsenin, sorulan bi şey olmadı. Kim ne yaptı? Benim gördüğüm kadarıyla, işte o zamanki belediye başkanları sanırım kurucu üyelerinden miydi aralarında, yani ne şekilde katıldılar bilemiyom. Özel İdare, İzmir Özel İdaresi tarafından yapıldı. İzmir Özel İdaresi'nden daha sonra burası iki belediye ortak kullanım hakkını aldılar. E bunun bi maliyeti vardı. Sanırım yabancı şirketler yaptı. Onlara ödenmesi gereken bi para vardı. İşte onlara ödenmesi gereken parayı artık nasıl hesapladılar, maliyet hesapları nasıl oldu. Onları karşılamak kiminden, bizlerden alınacak parayla olacak. Bizlere verdikleri su Türkiye'de en pahalı su olarak gündeme geldi, bildiğim kadarıyla. Ee bu ne zamana kadar devam edecek onu tam bilmiyorum fakat şunu şey yapıyom, eğer en pahalı suyu bize verdilerse o zaman pek güzel hesap yapmadılar diye düşünüyorum, o zamanki yöneticiler. Daha farklı şeyler olabilirdi. İkincisi, yine o zamanki şeylerden bi tanesi de suyun şeyi, ulaştırma durumunda kullanılan boruların bi kısmının aspesli borular olduğu söylendi. Döşendi, hattta bi kısmı kaldı. Kullanılmaz durumu oldu. Onlar da maliyeti arttırmış olabilir. Denetimi bakıyorsun, yerel yönetimlerin elinde pek değildi bildiğim kadarıyla. Yani inşaat yapılyo, inşaat denetimi sen karşıya karışmıyosun. Sadece işte yapan firma karışyo. O da Dünya Bankası'na hesap veriyormuş. Bu şekilde işler gitti. Yani pek sağlıklı bi yapı olmadı gibi geliyo bana.

Ayhan Melih: Peki siz kişisel olarak herhangi bi başvuruda buldunuz mu su fiyatının yüksekliği konusunda?

Nail: Hayır bulunmadım.

Ayhan Melih: Peki örgütlü bir başvuru oldu mu, yani çevrenizde?

Nail: Olmadı, olmadı. Kimse olmadı.

Ayhan Melih: Olmadı, peki yine bir başka belediye projesi olan bu Alaçatı Port, daha doğrusu belediyenin de içinde olduğu bir proje olan Alaçatı Port Projesi hakkında bir bilginiz var mı yani bu süreçte belediyenin oynadığı rol hakkında, bu projenin nasıl bir proje olduğu hakkında bir bilgilendirme yapıldı mı size, neler biliyorsunuz?

Nail: Ya bildiğim kadarıyla yine geçmiş belediye başkanı tarafından işte, başka yerler de görüp bizim kendi yerimizde böyle bi projeyi kanal kent projesini uygulayabiliriz düşüncesi doğmuş. İşte belli bi alanın kullanılması gündeme gelmiş. Özel bi proje oluyo. Orda artık kamu alanı ne kadar var bilemiyorum ben. Sanırım belli bi alan kamu alanı kullanıldı. Yine belli bi alan işte, vatandaşın arazileri alındı ve proje başladı. Ya proje benim için şöyle düşünüyorum. Alaçatı için tahminim bi çeki şey oldu, lokomotif görevi gördü, son yıllarda. Ama lokomotif görevi görürken Alaçatı'dan da bana göre bi sürü şeyler, hani yapılan mesela gördüğüm kadarıyla o projenin içinde olan bi liman. Bildiğim kadarıyla yine belediyenin bi sürü şeyi oldu, mali etüdü oldu, kendisi yaptı. Onun kullanım alanını bakıyosun bugün için şeye geçti, ordaki işletmeye geçti. Şimdi belediyede çok büyük paralar bana göre harcadı oraya. Şimdi ordaki, oraya verilen yani şeye dediğim ordaki Port Alaçatı'ya verilen imkanların karşılığı ne kadar öncek vatandaşla, ne kadar öncek? Ha bi kısmına dönebilir ama vatandaşla ne kadar döner, yani maliyet karşılığı onu bilemiyorum. Zaman göstercek ama diğer taraftan baktığımızda son yıllarda Alaçatı'nın gelişiminde sanırım çekici rollerden birisini oynadı.

Ayhan Melih: Peki, belediyeye ilgili son olarak bu Alaçatı'nın girişinde yapılan yeni düzenleme, yeni Kentsel Yenileme Projesi hakkında ne düşünüyorsunuz ve hani oraya ne kadar kaynak aktarıldığı, proje kaç etapta oluşuyo bu konu hakkında bilginiz var mı?

Nail: Alaçatı'nın dışındaki hangi?

Ayhan Melih: İlk giriş, Alaçatı'nın girişinde yapılan Kentsel Yenileme Projesi. Orada daha önce düğün salonunun olduğu, dükkanların olduğu projenin, şey alanın yıkılıp yerine yeni bir dokunun oraya inşaa edilmesi?

Nail: Ya bana göre orda değişiklik gerekiyordu. Yani değişikliğin gerekli olduğuna inanlardan birisiyim. Ama değişim yapılırken, yani ne kadar şey, ne derler şuna, uygun olduğu biz ancak görüntü olarak bakabiliyoruz, işte kullanım şeyi olarak bakabiliyoruz. Fena değil gibi geliyo bana ama şimdi ordaki mesela eski esnaflar vardı. Onlar şu anda ilk başta kaldılar. Belediye onlara imkan olarak tanıdı. Bana göre doğru bir şeydi ama artan maliyetlerden bi kısmı işletme olarak alamadı. Baktığım zaman bi kısmı eski haklarını devretti. Alma dükkanları alamayıp bıraktılar. Şimdi işte proje daha gelişim aşamasında. Dışardan gelenler fiyatları bi kısmını çok zorladı. Yani bakıyosun, burdan işletme olarak alıp işletmek isteyen vatandaşlar, giremediler. E neden giremediler maliyetlerin çok yüksek olması. İhaleyi açıyosun bugünkü ihale kanununda herkes katılıyor. Çok büyük rakamları da verenler oluyo. Bu sefer işte daha önceki vatandaşlar burda yer alamadı.

Ayhan Melih: Peki bu projenin maliyeti hakkında bi bilginiz var mı?

Nail: Bilgim yok.

Ayhan Melih: Son olarak hani gelecekte hem kendi açımızdan aileniz açısından işte çocuklarınız açısından hem de Alaçatı açısından şöyle genel bi değerlendirme istesem kendinizi bu Alaçatı'nın gelişim ve dönüşüm sürecinde nerede tanımlıyorsunuz ve nerede

konumlandırıyor sunuz ve Alaçatı nereye gidecek bundan sonra?

Nail: Ya şimdi benim gördüğüm kadarıyla şöyle bi şey, Alaçatı'nın vatandaşı, yani eski nüfus, bi sefer bizim bi şeyimiz vardı, babadan oğula geçen bi mesleğimiz vardı. Neydi babam çiftçiydi, ben çiftçiydim, çiftçiyim, yani çiftçi olurum diye düşünüyordum. Ama şimdi benim çocuğuma bırakacağım bi meslek hemen hemen sıfır. Bu Alaçatı'nın genelinde de bu böyle bundan sonra. Yani bi baba oğluna kendi işlettiği mekanı kolay kolay bırakamıyo gibi geldi bana. Ondan sonra tarlalar işlenmez duruma geldi. Zaten satılıyo. Ee çiftçiliği de bırakamayacak. Yani devamlı gelir getiricek bi işletme şey yapıcak, bi meslek vermiycek, nedir? Türkiye'nin genelinde olan bi belirsizlik Alaçatı'da bana göre yaşanmaya başladı. Bundan sonra Alaçatı'nın insanı ne yapabilir? İşte okuma diye, okumanın zaten belli bi maliyeti var. Herkes bu işi kaldıramıyo. İkincisi şey yapsan bile, kaldırsan bile, maddi bakımdan kaldırsan bile artık eğitim de o kadar büyük tıkanmalar var ki iş alanında, her okulu bitiriyorsun arkadan bi sürü sınavlara giriyorsun bekliyorsun. Puanlar eskiden işte benim bildiğim kadarıyla, 70 puan alan rahatlıkla mesleğe başlayabiliyordu. Şimdi 90 puan alan mesleğe başlayamıyo. Ee bu bana göre daha da tıkanacak. Yani 95'lere-98'lere gibi gidicek. Yani açmaz var. İşsizlik zaten tırmanıyo biliyon sürekli. E bu şartlarda aynı şeyler Alaçatı için de geçerli. Yani Alaçatı gençliği bundan sonra biraz sorunlar yaşıyacak gibi geliyo, Alaçatı insanı sorunlar yaşıyacak. E burada daha fazla yaşanacak. Neden? Şöyle: 4 ay 5 aylık bi çalışma alanı var. 5 aylık bu turizm sektörüne dayalı olduğu için 6 aya çıksın. 6 ay sonra ne olacak boş. Dışardan gelen insanlar da çok fazla. Turizm sektöründe çok değişik insanlar alıyo. Yani vasıflı insanlar aranıyo. İşte dil bilcek, bi takım işlerde profesyonelliğe yatkınlaşma. Bi sürü şeyler alımlar geliyo. E bizim buranın çocuğu o eğitimi alamayınca ne olacak? Zaten belli bi maliyet gerekiyodu. Yani biraz ben karamsarım bu konuda, iş konusunda. Ya çocuklarım için de aynı gene şeyi duyuyorum.

Ayhan Melih: Hani şimdi siz eski evinizden çıkıp yeni hali hazırda yaşadığınız yere geldiniz. Peki, o çıktığınız yer şu anda ne amaçla kullanılıyor ya da kullanılıyor mu ya da gelecek için planınız ne, oranın nasıl kullanılmasını öngörüyorsunuz?

Nail: Şu anda kirada.

Ayhan Melih: Konut olarak kullanılıyor?

Nail: Konut olarak kullanılıyor ama sanırım yarın öbür gün orayı satma durumunda kalırız, satarız. Onu değerlendirip daha farklı bi alana yatırım olarak kullanmayı düşünüyorum. Ama gün ne getirir bilemiyoz.

Ayhan Melih: Sizin eklemek istediğiniz bi şey var mı?

Nail: Yok.

Ayhan Melih: Şunu da söyleyebilirim Alaçatı'yla ilgili ya da kendimle ilgili?

Nail: Yok. Pek öyle yok yani gündeme gelince bi takım şeyler, düşünceler ortaya çıkıyor.

Ayhan Melih: Oldu teşekkür ediyorum o zaman.

Nail: Birşey değil.

21. Nezahat Varlıker – Housewife

Ayhan Melih: Şimdi biraz şeyden başlamak istiyorum sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum. Alaçatı'ya nereden geldiniz, ne zaman geldiniz? Ne vesileyle geldiniz?

Nezahat: Ben İzmir'den geldim oğlum. Ben evlendim de geldim İzmir'e, gelinliğimlen geldim öyle.

Ayhan Melih: Kaç yılında?

Nezahat: Kaç yılında... İşte 45 sene oldu oğlum.

Ayhan Melih: İzmir'e geldiniz, sonra?

Nezahat: İzmir'de amcanın evi varmış ben oraya geldim, Karabağlara. Karabağlar'da, bir kızım oldu. Bir ikiz oğlum oldu, birisi öldü ama. İşte böyle iki oğlum oldu. Ondan sonra işte 12 sene oldu, oradaki evi sattık Şirinyer'e geldik. Şirinyer'den ev aldık, orada da 2 sene oturdum. Zaten burdaydın amcan, Alaçatı'da.

Ayhan Melih: Ne işle uğraşıyordun?

Nezahat: İnşaat işiyle uğraşıyordun, inşaat ustası.

Ayhan Melih: O buradaydı, siz Şirinyer'deydiniz...

Nezahat: Altinyunus'ta ev yapıyordun o. Altinyunus'ta oturduk biz, kaç sene orada oturduk, ondan sonra Alaçatı'ya geldik.

Ayhan Melih: Kaç yılında geldiniz Alaçatı'ya? Kaç yıl oldu daha doğrusu Alaçatı'da oturalı?

Nezahat: Alaçatı'da oturalı amcan oldu 25 sene geleli, ben ondan sonra geldim oturmaya. Alaçatı'nın içinde de oturdum.

Ayhan Melih: Nerede oturduunuz Alaçatı'nın içinde?

Nezahat: Hani postahaneye giderken fırın vardı, fırının karşısındaki evde, onun karşısında.

Ayhan Melih: Tokoğlu Mahallesi'nde.

Nezahat: Evet.

Ayhan Melih: Sonra buraya nasıl geldiniz?

Nezahat: Buraya işte amcan yaparken buraya kooperatife girdi. Burada oturuyorduk zaten kooperatif kaç sene oldu 11-12 mi 13 mü oldu bilmiyorum kooperatifi gireli. Biz sonradan girdik ama önceden koymadılar dışakinleri, sonradan girdik biz. Öyle işte kooperatife girdik. Ondan sonra amcan yaptırdı evi, ben de geldim ondan sonra beraber oturdum.

Ayhan Melih: Siz ev hanımısınız?

Nezahat: Evet. Ben Karabağlar'dayken bakkaldım, bakkallık da çalıştırdım.

Ayhan Melih: Buraya yerleştikten sonra eşiniz inşaat ustalığından başka iş...

Nezahat: Yapmadı, ondan sonra emekli oldu zaten.

Ayhan Melih: Peki şimdi hani şöyle bir karşılaştırma yapmanızı istesem Tokoğlu mahallesindeki komşuluk ilişkilerinizle, buraya geldikten sonraki komşuluk ilişkileriniz arasında bir fark var mı?

Nezahat: Ben fazla bir yere gitmedim oğlum, karşıda bir Fatme vardı, Sağır Fatma onunlan görüşüyordum işte. Eskiden e ben de fazla eşya getirmedi buraya oğlum evdeydi, Şirinyer'deki evde fazla eşya getirmedi. Çekinirdim eşyası yok bunun derler diye onun için fazla çıkmadım oğlum.

Ayhan Melih: Buraya gelince peki.

Nezahat: E buraya gelince, eşyalarımı getirdim oğlumu koydum o eve, oğlum duruyor şimdi, ben buradayım temelli.

Ayhan Melih: Buradaki komşuluk ilişkileriniz nasıl?

Nezahat: Buradaki çok iyi canım. Çok iyi komşularımız Allah razı olsun. Önden Hayriye'ylen, Hayriye beni her yere götürdü.

Ayhan Melih: Peki siz hani dışarıdan gelen biri olarak işte 25 senedir eşiniz burada siz de 15 senedir aşağı yukarı buradasınız, bu Alaçatı'daki gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Böyle Alaçatı belli bir değişim yaşıyor şu anda mekansal olarak işte evler yenileniyor, bir kısım Alaçatılı oradan çıkıp buraya geliyor. Siz bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nezahat: Bu olumlu, benden çok amcan çok seviyor burayı. Buranın havası başka diyor, insanları başka diyor, ne bileyim. Oturduk artık alıştım, her yere alıştım.

Ayhan Melih: Peki gidip geliyor musunuz mesela Alaçatı'daki bu yeni açılan kafe-restoran gibi yerlere?

Nezahat: Ben yaşlı insanım ne yapacağım orada oğlum.

Ayhan Melih: Alaçatı'ya iniyor musunuz?

Nezahat: Pazarına falan iniyorum.

Ayhan Melih: Sadece pazarına iniyorsunuz, onun dışında hep burada mısınız?

Nezahat: Evet hep burada oturuyorum.

Ayhan Melih: Siz kendinizi Alaçatılı olarak görüyor musunuz?

Nezahat: Tabi Alaçatılı oldum artık, öyle oldu oğlum.

Ayhan Melih: Burada yaşamının zorlukları var mı? Hem yollar olsun, fiziksel anlamda evlerin yapısı vs.?

Nezahat: Yok öyle birşey yaşamadım. Komşularımdan çok memnunum. Yalnız önümüzdeki yolu yapmadılar ondan şeyiz, yapmadılar onu.

Ayhan Melih: Böyle bir talebiniz oldu mu peki?

Nezahat: Oldu, yapılmadı ya.

Ayhan Melih: Kime başvurdu?

Nezahat: Belediyeye, oraya başvurduk.

Ayhan Melih: Dilekçe mi verdiniz?

Nezahat: Hayır, hayır toplantı oldu Günel'in evinde. Oraya başkan geldi, belediye başkanı orada toplantı oldu. Dedim cami filan istiyoruz biz dedim, Pazar yeri olsun şu olsun olmadı daha.

Ayhan Melih: Ne tepki geldi peki siz böyle deyince?

Nezahat: Olur, olur dedi ama bilmiyorum.

Ayhan Melih: Su konusunda, Alaçatı'daki su hizmeti, fiyatı, kalitesi konusunda ne düşünüyorsunuz?

Nezahat: Suyu pahalı, İzmir'den pahalı.

Ayhan Melih: Bundan şikâyetçisiniz o zaman?

Nezahat: E tabi şikâyetçiyiz.

Ayhan Melih: Bunu peki ilettiniz mi belediyeye, mesela ALÇESU diye bir firma var herhalde ona?

Nezahat: Evet, bir kişiyle olmuyor. Bir kaç kişi olursa öylesi şey olacak.

Ayhan Melih: Öyle bir araya gelme de olmadı mı?

Nezahat: Olmadı.

Ayhan Melih: Peki bu şey var Alaçatı'nın girişi onu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nezahat: Güzel oldu oralar, yollar falan.

Ayhan Melih: Bu düğün salonu ihtiyacı ortaya çıkmış galiba?

Nezahat: Hep söylendi o zaman ama yeni yapcaz falan dedi belediye başkanı işte bilmiyorum ne zaman olacak.

Ayhan Melih: Hani az önce dediniz ya şunları şunları istedik belediye başkanından, şimdi onları sorsam ben size tek tek söylemeniz? Şimdi belediye başkanı tekrar geldi size diyelim ne istersiniz?

Nezahat: İşte söyledim ya camisi olsun, pazar yeri çok uzak bize Alaçatı'nın Pazarı çok uzak, pazaryeri olsun, bir de park yeri olsun, olsun birşeyler olsun ama gazinodur falan birşeyler olsun istiyoruz.

Ayhan Melih: Bu tip alanlar yok diyorsunuz yani.

Nezahat: Evet yok, yok oğlum.

Ayhan Melih: Peki sizin hani geleceğe ilişkin, burası nasıl bir yer olacak mesela?

Nezahat: Biz onları görmeyiz artık.

Ayhan Melih: Sizce mesela Alaçatı'dan daha fazla insan gelecek mi buraya, burası başka bir yere taşınır mı Alaçatı gibi?

Nezahat: Bilmiyorum orasını oğlum.

Ayhan Melih: Oldu, teşekkür ederim sağolun.

22. Mehmet-Nilgün Savar – Retired Teachers

Ayhan Melih: Biraz şeyle başlamak istiyorum, Alaçatı'ya ne zaman geldiniz, niçin geldiniz, ne kadar zamandır burdasınız?

Mehmet: Biz 25 yıldır burdayız. O günkü durumu çok hoşumuza gidiyordu kaldık. Ama ki bugünkü durum olsaydı kalmazdık.

Ayhan Melih: Neden?

Mehmet: Ee biz sakinliği seviyorduk, e şimdi curcuna oldu.

Nilgün: Gene de güzel canım, havası güzel suyu güzel. Tanıdığımız eski dostları güzel. Yani tamam maddi açıdan belki bizi zorluyor biraz, eskiden daha rahattık.

Mehmet: O eski güzel dedeler nineler yok. Herşey şimdi maddiyat oldu para oldu o zaman öyle değildi.

Ayhan Melih: İlk geldiğinizde nereye yerleştiniz?

Nilgün: İlk geldiğimiz hikayesi derin oooo. Dur ben anlatayım o kısmı çatlarım şimdi.

Ayhan Melih: Ordan başlayalım o zaman.

Nilgün: 84 yılında tayinimiz buraya çıktı. O zaman Alaçatı'da dışarı için bir tane bile ev yok. Yabancı bir insana ev yok, pansiyon da yok. Tayinimiz çıkınca duyduk şeye hemen Mehmet amcan koştı, geldi ev tutmaya, ondan sonra geldi.

Ayhan Melih: Nerdeydiniz o zaman?

Nilgün: Diyarbakır Ergani'den geliyoruz. Ev tutmaya geldi, burda lokantacı Rasim var onu bulmuş yemek yemiş. O demiş ki benim bir mağazam var, eskiden tütün konulan yer evlerin altı. Bana bir miktar toplu para verirsen demiş ben orayı şey yapıcım, ev yaparım siz gelinceye kadar. Ondan sonra tamam bu da o zamanın parası bayağa yüklü bir para peşin geldi tanımadığımız adama postaladık biz, daha ayrılmadık ordan iki ay sonra ayrılacaz. Ondan sonra şimdinin 20 milyarı gibi...

Mehmet: 8 maaşımdı işte ya, 20 milyar işte.

Nilgün: Heh öyle para 2000 liraydı o zaman galiba gönderdik tayinimiz çıktı Eylül ayında okullar başlamaya bir hafta kala biz eşyalarımızı topladık Mehmet amcan sağolsun biraz rahattır aramadı bile adamı nasıl olsa parayı verdik ev yapıldı ya. Geldik kamyonla eşyalarımız dayadık akşamın darında tuttuğumuz evin önüne geldik.

Mehmet: Hiçbir şey yok.

Nilgün: Yok. Ev yok ortada sadece işte mağaza denen kısma direkler dikmiş, içinde direkler var. İnşaatta olan evler var ya direklerin içinde kaldık böyle. Ben ağlarım, bir ağlama hiç karşıda şeyler var Nevzat abiler var. Neyse beni çağırdılar, gittik oturduk Yıldız Hanım tanırısın. Ondan sonra çok sağolsun çok iyi komşulardı. Neyse onlarda oturduk biraz ama sokakta kaldık. Pansiyon yok dördümüz.

Ayhan Melih: Sizin şimdi bahsettiğimiz yer şimdi Kırmızı Ardiç Kuşu olan yer?

Nilgün: Heh Kırmızı Ardiç Kuşu olan yer. Ondan sonra uzun hikaye lazım olmazsa kısaltacam. Ondan sonra ağladık sızladık biraz oturduk ama. O zamanki müdür de başladı. Pansiyon yok. Çeşme’de pansiyon var ama 4 kişi, belli saatlerde dolmuş geliyor. Böyle istediğin saatlerde de yok.

Mehmet: Kamyonu da okula boşalttık, okulun salonuna eşyaları yığdık.

Nilgün: He doğru ya kamyoncu sıkıştırıyor bizi Öğretmen Odası’nı boşalttılar bizim eşyaları koyduk oraya kilitledik kapıyı. Biz şimdi sipsivri kaldık ortada. Ondan sonra pansiyona gitsek Çeşme ters, dördümüz birden nasıl gidip gelecez, burda yok. Ondan sonra o zaman karısı kaçmış şey İrfan, karısı bunu terk etmiş.

Mehmet: Topla ilgileniyor ya İrfan Akyol.

Nilgün: Bir araya gazeteye yazı yazardı. Onun 2 çocuğunu bırakmış kadın kaçmış bunu terk etmiş. Uğursuz adam ilgilenmez, uğursuz deme duyar muyar. İlgilenmiyor şunuyla bunuyla. Ondan sonra onu çağırdı dedi orda kalın eviniz toparlanana kadar. Gittik neyse onun evine gittik. Gittik ama evinde mutfak yok afedersin tuvalet yok. Tuvalet dışarda mutfak da hiç yok. Evin girişinde böyle sağa dönünce minik yerde bir çeşme var bulaşıklar falan orda yıkıyor falan eski evler işte. Ondan sonra kadın kaçmış, ev pislik içinde ondan sonra birden yedi nüfuslu bir aile olduk. Ondan sonra evi temizledik, çoluğu çocuğu temizledim...

Mehmet: Hem 3 öğün yemeği biz veriyoruz hem artı bir de kira veriyoruz. Arkadaşlar 5 milyona oturuyo ben de 5 milyon veriyom ona.

Nilgün: Kira veriyoruz, pişirdiğimiz yemeği paylaşıyoruz. Çamaşırlarını yıkıyorum, ütülerini yapıyorum. E okula gidiyorum okul açıldı.

Ayhan Melih: Ne kadar böyle gitti?

Nilgün: 15 gün ama ikide bir gidiyorum Rasim’e sıkıştırıyorum artık yap şunu ya da paramızı ver başka çare biz arayalım, neyse yapmadı. Salladı bizi sonunda

Mehmet: Başka biri geldi ki benim param yok yarım evim var dedi

Nilgün: Onu tamamla, o zaman herkes diyor ki evimi yap öyle otur.

Mehmet: Bir de 4 maaş da ona verdim.

Nilgün: Yok sonra o. Şimdi bize bir oda boşalttı 15 gün sonra ama hergün gidiyoruz kapısına perişan oldum ben. Gücüm yetmiyor artık, hem çalışıyorum hem yeni bir çevreye gelmişsin birden 2 çocuk 1 adam orda e biz de 4 kişilik aileyiz ondan sonra 15 gün zor dayandım adam şey yaptı bize bir odayı boşalttı hemen hiç düşünmedim afedersin bir de tuvalet yaptı köşeye hiç düşünmedik hemen bir masa iki divan ondan sonra hemen oraya idare edecez artık geri tarafı yapınca kadar ev yok çünkü. Neyse 2 ay da böyle bizi salladı yapmadı. O tek odanın içinde o sefaletin içinde yağmur yağıyor böyle arada bir koridor var yağmur bu kapıdan yağıyor giriyor, öbür kapıdan çıkıyor su. Öyle seyrediyoruz napacan başka çare yok. Sonra bu arada ev arıyoruz tabi. Ev aradık aşağıda bir ev bulduk.

Ayhan Melih: Yine Yenimecediye’de mi?

Mehmet: Hacımemiş’te.

Nilgün: Yok bu sefer Hacımemiş'te. Hacımemiş'e geçtik ama bu sefer paramızı vermiyor adam. O inşaatı bize o zamanın parası arkadaşlar 1500'e mi oturuyordu, otururken bize 15000 yani 10 katı bir fiyatla 2 aylık öyle kesti 2 ay çünkü süründük orda da. O parayı öyle kesti gerisini de her seferinde kime anlatsam Allah'ından bulsun diyorum. Akrabalık varsa gene yüzüne söylerim. Allah'ından bulsun gıdım gıdım o paramızı zorla verdi yani. Ondan sonra geçtik aşağı işte e orda kaldık. İyiydi, güzel, sakın sevdik yani insanı güzel havası güzel.

Ayhan Melih: Aynı yıl içinde ama değil mi 84?

Nilgün: Aynı yıl 2 ay orda kaldık. He 84 yılında maceralarımız. Bu arada da biz artık bu perişanlık çekilmez arsa bakıyoruz ev yapalım bu sefalet çekilir mi? Neyse gitti dağın başında tarla aldı ama isabetsiz bir tarla.

Mehmet: Dağın başı değil ya Ovacık yolu var ya.

Nilgün: Bir hesap yaptık. Şu çamaşırhane var ya arkadan giriyorsun.

Mehmet: 300 metre ilerde.

Nilgün: 300'ü sen 500 yap.

Mehmet: Boş bir saha yok mu orda, onun bitişiği.

Nilgün: Neyse ama o zaman elektrik yok, su yok. Arada patika bir yol var elektirik yok su yok. Ondan sonra evi yapmaya kalktık, elektrik direklerini kendimiz dikmeliymişiz. E nasıl dikeyim dünyanın parası. Su desen yok, kuyu kazmışlar sıcak su çıkıyormuş. Neyse ya artık biz ordan da umutlarımız kırıldı sonra işte bu kooperatif başladı artık.

Ayhan Melih: Kaç yılında bu kooperatife girdiniz?

Nilgün: 1-2 yıl sonra.

Mehmet: 15 sene oldu işte ya. 15 sene önce.

Nilgün: 15 yıl önce taşındık ama daha önce. 90'lı yıllarda başladı zannediyorum.

Ayhan Melih: 10 sene Hacımemiş'te oturdunuz o zaman?

Nilgün: Yo ondan sonra taşındık başka mahalleye.

Mehmet: Şimdi ev aradık, Neşe hanım dedi ki bana verdik tutmadın dedi Neşe Şenaylar. Dedi siz gidin bu gitti o bey kızı dedi ben ona söyledim dedi.

Nilgün: O hikaye, o şey var ya Karabina, Karabina ev arıyoruz o arada da şey o ev ararken daha tutmamıştık o zaman. Rasim'in evindeyken, ev arıyoruz beni gönderdiler şey Karabina'nın şeyine şimdi Ayşe Hemşire var ya onun Meryem öğretmen'in kayınvalidesi. Bekardı o zaman oğlu meğer ondan sonra dedim valla boş eviniz varmış bize kiraya verir misiniz dedim böyle misafirler var oturuyoruz şeyde. Beni de Neşe öğretmen gönderdi. Neşe'ye göndermiş işte Neşe'ye demiş gel otur demiş de Neşe gitmemiş. Sonra gittim dedim eviniz varmış Neşe öğretmen boş olduğunu söyledi hatta ona teklif etmişiniz dedi Neşe'ye verdim ama dedi o Bey kızıydı dedi sana nasıl verebilirim dedi bu evi dedi. Yani benim ne olduğuma karar verdi hemen ben layık değilim onun evine. Ama dur dur dedi şey dedi Ilıca'da bir evim var dedi onu verebilirim dedi. Ilıca'ya o zaman gidip geleceğim yani o zaman Çeşme'de otururum. Orada Bey kızı aramıyor, öbür evi verirken. Kakalayacak ya o boş, o zaman Ilıca bu zaman şeyde değil boş

kalıyor. Neyse tabi bişey demedim toplum içinde kadına ne diyecez. Çıktık geldik ondan sonra Bey kızı olmayan birine verdiler evi. Biraz Alaçatı'nın şeyi eskileri çok bu konuda tutucu. Ne yaptık ondan sonra işte şeyin evinde, hemşirenin evinde oturduk 2-3 yıl. O da birden 25 liradan 60 lira istedi kirayı bizden. E 60 lira da bana zor geldi yani zorumuza gitti. Gününü sektirmiyoruz, bizden iyi kiracı mı bulacak. Sonra ev aramaya çıktık, Neşe öğretmenin annesinin evini şimdi şey aşağıda müzik çalınan bir yer Fırın Keskin Fırın kapandı ya Komşu Fırın mı ne fırın o ...

Ayhan Melih: Komşu fırın.

Nilgün: Heh Komşu Fırın'ın karşısı, orada da fırın vardı. Makinası falan vardı bilirsin. İşte oraya taşındık baya o zamanın parası ondan sonra kalın malın diye rica etti ama artık kalmadık. Ondan sonra oraya taşındık ama orası da fırın. Hayır, sıcak kışın yaksalar, yazın yakıyorlar kışın söndürüyorlar fırını. Yazın ateş gibi alttan fırın yanıyor her taraf açık pencereleri asla kapanmıyor. Küçük de bir ev e bir de bizde misafir misafir, Çeşme'yi duyan geliyor. Kardeşlerim yeğenlerim bunun akrabaları bazen 25 kişi oluyoruz evde ondan sonra erkekler durumu kurtarıyor kamp okulu erkekleri gönderiyoruz, genelde okulda yatak var boş çoğu da. Ondan sonra kadınlar çocuklar başında neyse bayağı böyle birkaç yıl kışın fırın söniyor yazın döniyor ben de yanıyorum beraber.

Ayhan Melih: Bu hani buraya geldik dediniz 90'lı yılların başında. Peki, baktığınız zaman burada mesela komşularınız daha farklı herhalde. Kimler burda etrafınızda oturanlar Alaçatı ile kıyasladığımızda?

Nilgün: Burda da Alaçatılılar değişen birşey yok ama fazla komşuluk yok.

Mehmet: Orta direk yani burda ne fakir var ne zengin var.

Nilgün: Şimdi Alaçatılı akrabası çok olduğu içi yabancıyı sallamıyor. Sallamıyor güzel bir laf bence çünkü yalnızlık çekmemiş. Farkında değil karşıdakinin yalnız olduğunun o yüzden hiç önemsemiyor. Bak karşı komşum da Alaçatılı 15 yıldır komşuluk yapıyoruz, çok iyi insanlar pırlanta gibiler ama komşulukları yok.

Mehmet: Kendi akrabaları yetiyor kendilerine.

Nilgün: Çünkü kendi akrabaları yetiyor karşıdakini anlamıyorlar, empati yapamıyorlar.

Ayhan Melih: Son 10 yılda Alaçatı'da hızlı bir gelişme oldu turizmle başlayan. Bu hızlı ekonomik gelişmenin sizce toplumsal yaşama etkisi ne oldu Alaçatı'da?

Mehmet: Çok oldu.

Nilgün: Yozlaştırdı bence Alaçatı'yı.

Mehmet: Hayır Alaçatı'nın o kavgalı gürültülü gençliği gitti. Artık bakıyorum hepsi beyefendi olmak zorunda. Eskiden ellerinde bira gece ikilere üçlere kadar sokaklarda bağırıp çağırımlar artık yok. Artık yok sayıda, kavgalar yok. Ondan sonra Boşnak, Arnavut bu, şu ayrımı pek kalmadı. Ne siyasi olarak ne de yaşam olarak. Yani o tür şeyler kalktı bu yabancıların buna çok faydası oldu. Efendi olmak zorundayız. İnsanlar böyle düşünmeye başladı gençlik. Çünkü eski şey fayda etmiyor. Bağırıp çağırımlar fayda etmiyor. O konuda çok güzel oldu.

Ayhan Melih: Peki o Tarihi Kent Merkezi dediğimiz alanda Tokoğlu, Yenimecidiye, Hacımemiş oradaki evler el değiştiriyor, kiralanıyor satılıyor falan filan ordan çıkanlar herhalde bu taraflara...

Nilgün: Bu tarafa kaydı tabi. Daha çok şey yaptılar ama bir süre öyle oturdular da şimdi aile siteleri yapıyorlar artık. Herkes kendi tarlasında ailesine siteler oluşturdu. Yani gene toplumdun kopardılar kendilerini mesela şimdi gözlemliyorum ben Aktaş ailesi ayrı bir site yaptı, mesela şeyler yakında taşınacak Bayırlar kendi tarlalarında gene akrabalarıyla komşu oldu. Gene yani kendi kabuklarına çekildiler.

Ayhan Melih: Peki siz bu Alaçatı'da yeni açılan yerlere kafe-bar-restoranlara işte bu dışardan gelenlerin açtığı yerler gidiyor musunuz aile olarak?

Nilgün: Hiç gitmedim bir kere kapısından geçtim bir baktım herkes yemek yiyor insanlar bakıyor. Bana ne.

Mehmet: Şimdi Kuşadası'nda Bodrum'da gidebilirsin ama burda gidemezsin.

Nilgün: Gidemeyiz cesaret edemeyiz yani.

Ayhan Melih: Buranın farkı ne, burayı ayıran ne?

Mehmet: Burası birden bire tavana hitap etmeye başladı yani orta-alt yok. Ama oralarda herkese var. Mesela burda gidersin 25 milyona bir duble içersin orda 5 milyona içersin. Öyle eğlence yerleri var. Alaçatı bu konuda olaya yanlış girdi yani.

Nilgün: Alaçatı'da yok, yok tepeden girdi yani.

Mehmet: Tepeden girdi.

Nilgün: Birden çok zengine hitap etti. Şimdi yani yıllardır mesela o sokak açık, ne bir dükkânından alışveriş yaptım ne de bir yerinde oturdum. Gene oturduğum yerler eski yerler. İşte bizim kumrucu çocuk.

Mehmet: Şimdi bunu yaz kiralari yanlış yaptılar. Çok pahalıya verdiler bu Alaçatı için..

Nilgün: Kaçırıyorlar bence zengini de kaçıracaklar yakında.

Mehmet: İlerde 5-6 sene sonra Çeşme'de öyle oldu bir ara gece kapatıp kaçtı herkes. Yani biraz...

Ayhan Melih: Bu dışardan gelenler mi kaçtılar?

Mehmet: Dışardan gelenler, yanlışır yani ilerde kiracı bulamayacaklar yani fazla.

Nilgün: Çeşme bak şimdi düşürdü kirayı.

Mehmet: Fazla yüksek girdiler.

Nilgün: Tabi onlar zengini istiyor orta direk şeyi istemiyor.

Ayhan Melih: Peki siz biz gidemeyiz dediniz çok yüksek dediniz, peki Alaçatılı tanıdıklarınız gidiyor mu buralara?

Nilgün: Valla Alaçatılılar da fazla Alaçatılılar zaten kendi evleri var ya aralarda sandalye çıkarıp o havaya giriyorlar. Sanki onlarla fuarda oturmuş gibi bilmem ne. Onlar da böyle konu komşusu tanıdığı geliyor böyle diziliyorlar fuarda oturur gibi.

Mehmet: Yani halk onların açtığı yerlere giremiyor.

Ayhan Melih: Mesela buralarda olan Alaçatılıların oraya gittiği oralarda oturduğu filan?

Mehmet: Mümkün değil, yok en fazla oturduğu lüks yer meydan. Başka yok.

Nilgün: Ya da tanıdıklarımın şeyinde oturuyorlar yani.

Mehmet: O da yok ya.

Ayhan Melih: Peki burda hani sizin yetiştirdiğiniz öğrencileriniz falan çalışıyor mu buralarda?

Mehmet: Tabi. Her yerde öğrencimiz var. Bankalara kadar hepsinde vardır.

Nilgün: Her yerde vardır öğrencimiz de bu kafe-bar açısından soruyor.

Mehmet: Ama önce vardı da şimdi Alaçatılıları dışladılar şimdi dışarıdan getiriyorlar. O kötü işte.

Ayhan Melih: Neden dışlamışlar acaba?

Mehmet: Şimdi bizimkiler biraz disipline gelemezler. Sen benden iyi bilirisin. Yani ha ha hu hu deyip paramı alayım. Bir de aza kanaat etmiyorlar. Dışardaki gelir 600'e çalışır her gün hazır oldadır. E bizimki ne hazır olda durur ne de 600'e çalışır. Bizim gençliğimiz öyle Alaçatı'da. O bakımdan ilk açılıştta vardı ama şimdi azaldı. Şimdi adamlar dışardan getiriyor.

Ayhan Melih: Şey var mı peki buraları işleten Alaçatılılar sizin bildiğiniz?

Nilgün: Yok pek tutmuyor genelde çok zengin tabaka müşterisini de birlikte getiriyor. Yani o sokak ne o cadde Kemalpaşa Caddesi şey soyutlandı Alaçatı'dan.

Mehmet: Tutturan var mesela.

Nilgün: Dışarıdan getiriyor müşterisi de belli geri aynı tipler. Tek tük bir Gizem kafe var ortada, o da meydanda diye. O çingene sokakta, mahalledeki Alaçatılı çocuğun adı ne.

Ayhan Melih: Şişarka var Gökhan-Gürkan.

Mehmet: Onlar güzel tutturdular.

Nilgün: Onlar da arada kaynamıştır işte onların arasında.

Ayhan Melih: Peki siz baktığınız da böyle geçmişle kıyaslarsak Alaçatı'da yaşamak daha mı kolay daha mı zor?

Nilgün: Aynı bence bizim için değişen bir şey yok.

Mehmet: Kolay niçin çünkü sattıkları para bitmedi daha. Yani ev yeri sattılar, tarla sattılar ama 3-5 sene sonra bankalar da artık eskisi gibi faiz vermiyor bakıyorum emekliler 400-500 milyon onların emeklisi yani fazla değil en fazla 600. O yetmiyor arada ktır ktır diğerinden de yiyorlar. Yiye yiye bitirecekler onu da o zaman kötü olacak.

Ayhan Melih: Yani hazır para üzerinden sürekli gidiyor.

Mehmet: Tabi her evde bir emekli maaşı var ama o yetmiyor en alan emekli 600 alıyor. Benim kahvede var işte 450-500-600 bu zaten yetmez mümkün değil.

Nilgün: Bir de çok zengini görüyor ona özeniyor onun gibi yaşamak için

Ayhan Melih: Ben de onu soracaktım gençlere etkisi ne oldu bu sürecin?

Nilgün: Davranış konusunda daha beyefendi daha uygar oldular ama şey israf konusunda bazı konularda tezata düştüler.

Mehmet: Barış'a aynı şeyleri söylüyorlardı arkadaşları, sana da aynısını söylerler. Şimdi sen desen ki ben... Milyara çalışırım Allah Allah o kadar okudun. Parayı da beğenmezler çünkü onların gözleri büyük hep yüksekte. Elde de birşey yok sigara parası yok cebinde ama gözü yüksekte niye onları görüyor.

Nilgün: Bence gençlik bocalama içinde yani imkanları kısıtlı, bilgisi görgüsü kısıtlı onlara uymak için arada biraz sıkıştı gençlik ve düşünün biz geldiğimiz zaman Alaçatı'da eskilere bakıyoruz bir sürü doktoru, avukatı, hakimi var. Bu son 25 yıldır okuyan genç yok, pıttırı zıttırı bölümler öyle yani 3-5 kişi seç gerisi okumuyor ama şimdi bakıyorum dank etti artık. Gene sarılan aileler var. Ana-baba önemsemiyor haklı da. Çocuğuna, tarla satıyor mesela çocuğuna bir günde verdiği maaşı öğretmen bir ayda alıyor.

Mehmet: Şimdi bu Yılmaz Demiray'ların zamanı yani 70 yaş civarı olanlar Alaçatı'da çok okumuş. Niye Doğulu gibi tütünden tarladan kurtulmak için. Alaçatılı kızlar hep İzmir'i istiyormuş. İzmirli ile evlensin niye tütünden kurtulmak için. Bir İzmirli gelsin istersen ilkokul olsun hemen veriyorlarmış kızlarını yani kurtulsun çünkü çok zordur tütün işi sabahtan akşama kadar tarlada güneşte. Şimdi tam tersi okuyup ne yapacan kıızı burda vereyim, tam iş ters dönüyor ama rahatlık başladı.

Nilgün: Yani ben biraz şey yapıyorum kafam almıyor bazı şeyleri mesela bakıyorum bizim aşağı komşu var adam amele işçi inşaatta çalışıyor oğlunun tayini öğretmen olarak Hakkâri'ye çıktı göndermedi. Koray'ın tayini Hakkâri'ye çıktı göndermedi. Yani ben düşünüyorum öyle bir fırsat kaçır mı gönder. Şimdi yıllardır o dükkanda çalıştı o restoranda çalıştı yani çok çok 3 yıl kalacaktı orda sonra gene tayini gelecekti onu bile şey yapmıyorlar.

Mehmet: Biz seve seve oğlumuzu Şırnak'a gönderdik.

Nilgün: Benim oğlum Şırnak'ta kaldı 3 sene işte. Hayır burayı Alaçatı'yı dünyanın merkezi zannediyorlar. Buradan dışarıdaki insanlar vahşi görgüsüz herşeyi herkes burda öğreniyor zannediyorlar. Çünkü Alaçatı'dan en uzak gördüğü yer İzmir. Biz bazen şey yapıyorduk pencereden komşum vardı aşağıda arasıra oturuyorum bakıyor böyle pencereden kız diyor falanın gelini şey değil mi falan değil mi hani şu şurdan gelen aaa yeni elbise almış bak öğrendi o da öğrendi. Yani bu mağaradan gelmiş yeni elbise alamayacak. Elbisesi eskise bile alamayacak yenisini aldığı zaman çünkü burda öğreniyor kimseyi burda burayı dünyanın merkezi en görgülü yer yani cahilin böylesi tehlikeli. Bak Doğu'daki cahil der ki ben cahilim der siz söyleyin hocam der. Bunlar yok haaa falan öğretmen mi ne bilir be bilmez. Yani böyle kendi sor ilkokul ikiden terk. Yani tuhaf bir durum sıkışmış ortada. Çok cahil ama çok bilgili kültürlüyüm havasında.

Mehmet: Geçen gün Hacımemiş'te bir Almancı var 32 sene Almanya'da kalmış Ali Sarı da Almanya'yı anlatıyor. Adam diyor ya öyle değil yav diyor sen ne bilirsin ya adam diyor ki sen Almanya'yı gördün mü ben 32 sene çalıştım orda.

Nilgün: Olsun o bilir. Yani Alaçatılılar herşeyin en iyisini bilir, görür.

Mehmet: Şimdi İsmet mesela senin sınıf arkadaşın sen şimdi İsmet'i gör tanıyamazsın.

Nilgün: Niye?

Mehmet: 360 derece değişmiş. Ya her yönüyle değişmiş zannedersin Doğu'lu bir aga çocuğu. Yani insan gezdi mi gördü mü herşeyi öğreniyor. Yemesi içmesi yerde oturuyor yiyor.

Nilgün: Yani çok iyi insanlar ama cahil olduklarının farkında değiller ve sıkıştılar arada. Herşeyi biliyorum havasında çok zengini görüyorlar ama kendini en zenginin yerine koyuyor. Ama o basamakları geçmemiş ki o yüzden şey oldu yani.

Ayhan Melih: Peki bu şeye nasıl bakıyorsunuz hani siz de dışardan gelmişsiniz ama uzunca bir süredir Alaçatı'dasınız bu yeni gelen İstanbullulara siz nasıl bakıyorsunuz?

Nilgün: Hiç görmedik ki bizi ilgilendirmiyor o ayrı bir dünya.

Mehmet: Şimdi orda gelenlerde bir pislik yok öyle mafyaya bu şu yok. Sade insanlar geliyor buraya o bakımdan ben beğeniyorum yani iyi.

Nilgün: Yani ben hiç iletişim yollarım çakışmadı yani.

Mehmet: Yalnız bir hataları var toplumla bütünleşmiyorlar.

Nilgün: Mahsus işte ayrı duruyorlar.

Mehmet: Mesela Ve-Kamp'ın sahibi neydi o hani öldü, Selçuk Yaşar hatta daha ilerlerde ses sanatçısı öldü ya, Zeki Müren mesela bunlar gelirmiş Alaçatı'ya otururlarmış sohbet ederlermiş. Her hafta İzmir'den Alaçatı'ya gelirlermiş eski zenginler, fabrikatörler şimdi bunlar kapalı.

Nilgün: Şimdi bunlar soyutlamış kendilerini kendi grupları içindeler. Yolları çakışmıyor halkla. Alaçatılılarla belki işi olan kişilerle çakışabilir yani bir iki kişiyle ama toplumla işleri yok onların halkla yok.

Ayhan Melih: Sizin onlarla bir şeyiniz?

Nilgün: Hiç yollarımız çakışmadı. Aynı gökyüzündeyiz ama aynı yolları kullanmıyoruz.

Mehmet: Yani bu Şantiye'ye gelen eski fabrikatörler zenginler gibi değiller.

Nilgün: Onların öyle birşeyi yok halkla birlikte olmak ve halkla uğraşmak istemiyorlar. Onun için belki sakın bir yeri tercih ediyorlar.

Mehmet: Bir bakardın gelmiş işte çelik fabrikaları var, yok buyu var şeyi var. O meydanda Cami'nin orda Alaçatılılarla oturur içer bir halk çocuğu gibi davranırdı bu fabrikatörler zenginler 20-25 sene önce, bunlar öyle değil. Ama pislik değiller bir Bodrum'daki gibi Kuşadası'ndaki gibi mafyalar pislikler vurmalar kırmalar.

Yavuz: Ama mafyaya ihtiyaç yok ki şiddete ihtiyaç yok.

Nilgün: Nasılsa işleri görülüyor, onlar için o işleri yapan kişiler var.

Yavuz: Tıkandığı zaman kimse onun garantisini veremez.

Mehmet: Şimdilik yok bu şeyler yani.

Ayhan Melih: Bu yeni gelenlerin kurduğu dernekler falan varmış bunlar hakkında bilginiz var mı?

Mehmet: Valla bir derneği biliyoruz güzelleştirme derneği, o da biraz belediyeye ters olduğu için herhalde bişey yapamıyor. Yabancılar kurdular onu. Biraz paraları da vardı. Epey var da ama ya işte o da şey bişey yapamıyorlar çünkü...

Nilgün: Canım zaten onun o derneğin amacı senin benim sokağımı düzeltmek değil ki kendi yaşadığı bölgeyi düzeltmek gene yani bizi ilgilendirecek bir şey yok o dernekte.

Mehmet: Yok yok mesela bu okula bilgisayar lazım.

Nilgün: Eskilerini veriyorlar ne yani... Karıştırma yani kendi bencillikleri, kendi rahatları için kurulmuş dernekler halka inmeyen dernekler onlar halka inen dernek olsa gelsinler bak benim kendi parkımda bi ağaç yok. Ağaçsız park yeryüzünde varsa bir tane ikincisi bu olsun.

Mehmet: İşte ben bir onu biliyorum güzelleştirme derneği var.

Nilgün: Üstelik onlar geldiği günden meydanlıktaki bank da kalktı gariban halka hitap eden sahilde bank vardı Çeşme'de yok şimdi, çünkü zengin izin vermiyor.

Mehmet: Ha bak onu yaz, Türkiye'nin hiçbir yerinde bu yok. Yalnız Çeşme'de Alaçatı'da var. Yani bir vatandaş para vermeden oturabileceği bi yer yok.

Nilgün: Canım bu gazeteye yazmıyor ki zaten ne yazsa ne olacak tez hazırlıyor.

Mehmet: Yok yav hiç böyle şey olur mu yav. Geçen sene Ayvalık'a gittik, Kuşadası, Bodrum her tarafta vatandaş belki cebinde parası yok, oturacağı bir yer yok.

Nilgün: Denizler bile parsellendi be. Düşün bak o İş Bankası'nın önünde iki tane bank olsa insan yorulur oturur değil mi?

Mehmet: Yani parasız oturabileceğin yer yok. Çeşme'de vardı onlar da kaldırdı. Şimdi Çeşme'de de yok.

Nilgün: Yani bu kadar içinde halk olan bir partinin böyle yapması saçmalık.

Ayhan Melih: Bu konularda konuştunuz mu mesela bu parkla ilgili bir başvuru oldu mu belediyeye?

Nilgün: Yoo gitmedim niye gideyim ki hep ben uğraşıyorum madem halk memnun ben de memnunum herkes memnunsu ben de memnunum. Ben mi çıkıntı olayım.

Yavuz: Şimdi bir de farkındalık yok Ayhan Melih. Alaçatı'nın en yeşillik alanı Çamlıkyol o gün Mehmet abiyle gelirken gördük çöplük olmuş.

Mehmet: Çok güzel olmuş ama dallar hep yerde.

Nilgün: Yani güzelleştirme derneğiye gitsin onlara baksın. Kendi oturdukları semtlerde kendi rahatlarını ayarlamak için yapılmış, kurulmuş dernekler halk için değil. Bunları lütfen röportaj şeylerine yaz. Yani bence Alaçatı'ya pek bişey katmadı. Soyutlanmış üst sınıf gene kopuk.

Mehmet: Neye katmıyor, Atilla çerez dükkanını vermiş 40 milyara.

Nilgün: İşte 5-10 kişi geçmez.

Mehmet: Az para mı ya. Hiç çalışma ya.

Nilgün: Nolacak çocuklar serseri olacak dağılacak.

Ayhan Melih: Şeyi sorayım o zaman söz belediyeden açıldı az önce, bu su hizmetinin sunumuyla ilgili. ALÇESU, ÇALBİR gibi yapılanmalar var bunlar nedir ne değildir?

Nilgün: O konuda da yaralıyız. Sen konuş ben sonra konuşacam.

Mehmet: Yav hizmetleri çok güzel anında geliyorlar yapıyorlar ama pahalı.

Nilgün: Pahalı ve deniz suyunu o fiyata satıyorlar. Yaz boyu da kışında musluğumuzdan akan su deniz suyu. 2 dolar artı atıksu. Dolar düşse de bizimki bu sefer Türk parasına dönüyor değişen birşey yok. Hangisi değerliyse onun üzerinden biz paramızı veriyoruz artı atıksu. Atıksuyu da sularımızı da bahçemize kullanıyoz nasıl atık su oluyor yani geriye onlar kanalizasyona gitmiyor yani fazla giden su aslında ağacımıza bahçede ağaç olmasın mı? Düşünün verdikleri su çimleri bile kurutuyor artık. O kadar kötü su veriyorlar yani ben memnun değilim valla şeyinden. Bizim suyumuz vardı kendi suyumuz nasıl güzel. Bütün çevre gelip burdan götürüyordu. Tabi kendi suyumuz vardı kapattırdılar. Şimdi Ildırı'nın tuzlu suyunu veriyorlar bize.

Ayhan Melih: Bu konuda kişisel de olabilir örgütlü başvuru da olabilir yapıldı mı?

Nilgün: Ben bi ara uğraştım herkes çok rahat beni ilgilendirmez, beni, böyle şeylere karıştıрма bilmem ne siz memnunsanız ben de memnunum bu kadar. Düşün bak ben Petek'i Güzelleştirme Derneği kurdum sırf burda yaşayan insanlar için bir sigara parası 500 lira, 500 lira verin bana diyorum çöp, kalıcı çöp şeyi, yaptırdım buraya mesela benimle bir arkadaşım daha vardı, duvarlar ördük ama kimse o kapalı çöp şeyine atmadı çöpünü dışarıya. 13 yıl ben çöpçülük yaptım burda. Süpürüyorum, geçiyor Alaçatılılar bilhassa geçiyor kolay gelsin iyi iyiki yapıyorsun. Benim memleketimde olsa o da burda yaşıyor süpürgeyi alır. Gidiyorum para istemeye 500 lira benim onların sadakasına ihtiyacım mı var çünkü dernekçilik biraz masraflı çünkü o defterler o şeyler polise vergi veriyorsun iki de bir gidiyorsun geliyorsun yani ilk açılış da bir kere bir kere masraflı baya. E iş yapmak için de para gerekiyo, ondan sonra dolandık evleri herkes bir sigara parası versin diyorum. Herkes versin biz de veririz. Ha iyi iyi herkes versin biz de veririz. Herkes öyle derse ben bu parayı kimden alacam. Neyse ben veriyorum bir arkadaşım vardı o veriyor, Nihal Hanım vardı bir de bizim burda çapraz bir komşu var. İlk defa o kendiliğinden geldi dedi ki aa ne güzel buraları ağaçlandırmışsın. Ne yapıyorsunuz, dedim ki işte böyle dernek kurduk. Ne verelim dedi para vermemiz gerekiyor mu ilk defa o sordu ve getirdi verdi. İşte ağaç aldım o zaman bunları zakkumları yaptık ama gücüm yetmiyor artık yani bakım için artık en azından belediyenin gelmesi lazım.

Yavuz: Yerel idare toplumsal isteklerin yerine kişisel isteklerle uğraşiyor.

Nilgün: Kişisel isteklerle uğraşıyorlar evet. Bir de Alaçatı'da bireysel yaşamak kendisi için yaşamak var toplum bilinci fazla gelişmemiş. Evini temizliyor düşün şurası Yavuz'un oturduğu yer, şurası da Yavuz'un gördüğü yer değil mi? Bahçesini biçiyor oraya döküyor çöpünü. Bunu ben anlayamıyorum mesela bak emekli komiser bu Alaçatılı geliyor bahçesini biçiyordu bizim ev şurda çimini şuraya döküyordu ikimizin ortasına e rüzgâr savuruyor hem kendi evine hemen benim eve. Gözünün karşısında süpürüyorum çöpü götürüp atıyorum bir hafta sonra götürüp gene atıyor yani bir yıl uğraştım ora için bişey de diyemiyorum geliyor.

Mehmet: Sonunda öğrendi mi öğrenmedi mi?

Nilgün: Şimdi döküyor artık. Şimdi döküyor ama bir yıl onun çöpünü temizledim. Onun çöpünü 1 yıl ben süpürdüm ama yani gitsem söylesem kavga edecez.

Mehmet: Yok böyle sakın sakın yavaş yavaş.

Nilgün: O döktü ben temizledim, o döktü ben temizledik baktı artık demek ki dökmek gerekiyor dedi vazgeçti. Öyleler yani bireysel yaşıyorlar kendileri için yaşıyorlar, karşıdakini anlama şeyi yok. Mesela vefasızlık da fazla burda çocuğunu yetiştirirken süresinde hocam hocam çocuk gitti tanımıyor bile. Var içinde ayrıcalıklı olan insanlar var tabi vefalılar da var ama geneli öyle. Mesela 100 çocuktan 3'ünün velisi vefalı 5'inin velisi gerisi iş bitti yapı paydos. Harç bitti yapı paydos.

Ayhan Melih: O zaman son olarak hani bundan sonra Alaçatı nereye gider sizce?

Mehmet: Bundan sonra bir 9-10 sene gider ama ondan sonra...

Nilgün: Sonra terkedilir çöplük olur.

Mehmet: Ondan sonra Kuşadası gibi olur. Yani gerçi bir taraftan da koruyorlar Allah var yani şimdi bu bar-diskolara falan fazla izin vermiyorlar burayı bir yazlık yeri gibi turistik yer değil de sayfiye yeri gibi belediyeler koruyor o bakımdan belki uzun sürer. Ama çok hızlı gelişti o tehlike.

Nilgün: Zengin başka bakir bir yer bulursa bu sefer oraya atlar burada kalır öyle işte.

Mehmet: Şimdi adamlar öyle hevesli ki akşam şaşırırım. O kel kafalı Yavuz var ne Yavuz var. Avrupa Yakası'ndaki geveze adam akşam programı var ikide bir diyor işte Alaçatı'ya gidecem evimi düzenleyecem. Yani onlara göre burası bakıyoruz hiçbirşey bulamıyoruz.

Nilgün: Çok abartıyorlar bakıyorum ben birşey göremiyorum ama. Aynı yerleri paylaşmıyoruz ki ondan, paylaşsak götürdük.

Mehmet: Biz bir kahveyi görüyoruz.

Nilgün: Ama havası güzel, suyu güzel sakın yani güzel yaşanacak yer. Şöyle kafa dengi 3-5 emekli de bulsam keyfime diyecek yok. Yok dağınık bir memleket çok dağınık yani arkadaşlık fazla yok. Yani bizleri de kendilerine benzettiler bireysel yaşıyoruz.

Mehmet: Ha şimdi şey gibi neydir ismi Antalya gibi başladı emekliler yerleşmeye o güzel.

Nilgün: Ama emekli burdan ev alamıyor ki nasıl yerleşsin.

Mehmet: Var var paraları var. 1'er milyardan harcasa burda 12 milyar güzel para.

Nilgün: Alaçatılı çoğu kadın genç iş buluyor kendine. Evlere mantı satıyor mesela Esin'lerin tanıdığı akrabası.

Mehmet: Ekmek satanlar, Osman Esmer'in hanımı ekmek satıyor yazın restoranlara şeylere. Bir kısmı pazarda, yani Alaçatı bayanlarının yüzde 80-90'ı işi var temizliğe gidiyor onu yapıyor bunu yapıyor boncuk satıyor yüzde 80'inin.

Nilgün: İş buluyorlar hiçbir şey yapmasa temizliğe gidiyor gariban kazanıyor yani yaşamak için birşeyler kazanıyor en azından.

Mehmet: Sen Alaçatı'da bizim geldiğimiz senelerde tahmin eder miydin pazarda bayan dursun. Başkanın babasının bakkal dükkanı var ya gelirlerdi o köşeye birini buldular mı ordan yarım kilo kıyma, 1 kilo domates alacam para verirdi köşede dururdu alırdı, verirdi. Senin dedenin dükkanın köşesinde beklerdi içeri girmezdi.

Nilgün: Hiçbir Alaçatılı kadın meydanda oturuyor muydu şimdi oturuyorlar.

Mehmet: Hepsinin altında araba. Şimdi bütün araba sürenler bayan. Okula gidiyorlar şimdi hep bayan.

Nilgün: Kadınlar özgürlüğüne kavuştu.

Mehmet: Sen bakma güzel yönleri var tabi İstanbullular diyelim şimdi İstanbullular diyorlar. Çorumlusu da gelse diyorlar İstanbullu.

Nilgün: Yok biz şeyiz, biz İstanbullu değiliz kim bizi o sınıfa sokar.

Mehmet: O sınıftayız ya

Nilgün: Hayır.

Mehmet: Ben İstanbulluyum ya tipim de onlara uyuyor.

Nilgün: Diyarbakır Boşnakı o, Boşnak arkadaş. Arkadaş Boşnak.

Mehmet: Diyarbakır Boşnak'ını Urla'da söyledim.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim hocam sağolun.

Nilgün: Valla bir dokun bin ah işit bizden.

23. Recep Karabaş – Retired, Mukhtar of Hacımemiş Neighbourhood

Recep: Eskiden biz ne yapıyorduk burda mesela bunu ne yıkabilirsin ne anasının gözünü yapabilirsin. Yani bunlar görünen gözler artık etkileyen bu bizim tabi bu tarafta Port Alaçatı oldu. Remzi Özen'in de katkısı var bu 15 sene önce 20 sene önce attığı şey temel ileri görüş meselesidir. Ama neden adam Ankara'da yaşıyordu. Senelerdir bürokraside yaşadı yani valilik yaptı, kaymakamlık yaptı, milletvekilliği, özel kalem müdürlüğü yaptı o adam bilir çözebilirse ben çözemem ki. Ne yapıcım ben...

Ayhan Melih: Biraz şeyden başlayalım istiyorum ailenizin ve sizin hikayenizi öğrenmek istiyorum?

Recep: Tamam, tamam. Benim annem, babam 9 yaşında gelmiş, annem 6 yaşında gelmiş. Selanik göçmeniyiz, mübadiliyiz Balkanlardan gelmişler. Burda o zaman hakaten geldikleri zaman birşey bilmiyorlarmış hani zeytine keçi b...u diyorsa bu insanlar söyleyecek hiçbir şey de yok. Ama zamanla, ondan sonra belirli bir zaman zarfına kadar işte böyle kendi yağlarıyla kendileri kavrulmuş. Varmış hazır bağlar, zeytinlikler falan filan öğrenmişler. E benim babanem, ben onunla 7 yaşına kadar yaşadım ve hakikatten onlar şeyi çok iyi bilirdi Karacopçeyi.

Ayhan Melih: Onlar nereden gelmişti?

Recep: Karacaova ama aslında Makedonyalı değil ama Türkçe'ye de uyuyor bizim dil bazı şeyler örf ve adetler ama sonuçta onlar çok güzel. Benim bütün kardeşlerim hepsi benden büyük, benim kadar hiçbirisi bilmez. Ben şansım vardı, beni tutardı. Ondan sonra belirli bir zamana kadar ondan sonra Kınalılar gelmiş buraya tütüncülük. Tütüncülük onlar da öğrenmiş ama onlar birinci satardı biz üçüncü satardık, kalite farkı var. Daha iyi bildikleri için. Yani

burdaki en büyük meselemiz zamanla Allah yardım etti bize. Kıraç yerler çoktu deniz kenarlarında tütün bu kadar olur sıçan gezinse görünürdü. Yani burdaki şeyimiz ben kendim 52 doğumluyum, ben 57 yaşına girdim bunları az çok yaşadım. Yaşadığım için çok daha iyi bilirim burdaki şeyleri. Tütüncülük, biz hep üçüncü sınıf vatandaş gibi görünüyor Kınalıların yanında, onlar kaliteli tütün yetiştirir biz kalitesiz. E tabi öyle aldı yürüdü işledi. E tabi sonuçta ölmedik, doğup büyüdük ama ondan sonra ekinimiz, bostanımız kendi çapımızda yaşadık yani. 4 dönüm ekin ekersin, bir tane hayvan güdersin falan filan. Ondan sonra burdaki işin derim babalarımızdan gördüğümüz kadarıyla onları biz bize kadar yansır ama ondan sonra ne olur ne biter herkese Allah akıl fikir vermiş, kafa vermiş. Adamın denizde bütün gün anası kovalanır ama çocuklarını okutmaya çalışır. Bizde o imkan da yoktu.

Ayhan Melih: Aileniz tarımla uğraşmış, siz de tarımla mı uğraştınız sonra?

Recep: Onlarla beraber tabi. Ben 74 yılında askerden geldim ondan sonra Altınyunus'a girdim sezonluk. Ondan sonra 80'de kadroya geçtim, ordan emekli oldum ama yani burda tarımla uğraşmayan insan yok. Tütünü bilmeyen insan yok o, ben mesela ama gelen yeni nesiller bilmez.

Ayhan Melih: 80'den sonra...

Recep: Tabi bu işin turizmde Allah yardım etti bize yoksa bizim... Bir de bizim bu otobanın da faydası çok.

Ayhan Melih: Otoban ne zaman yapıldı?

Recep: Kaçtı ya Özal ne zaman 87'de miydi? 86'da ya da 87'de bizim burası bitti, mesafe kışaldı. Hep akıllı insanlar buraya geliyor artık yok ki şey insan hep işini bilen insan. Bir Tuval geliyor, Tuval ayrı bir özellik. Gelen buraya işini yapıyor, etrafınla geliyor. Ben getiricem seni ya bu kavede oturcam ya o kavede oturcam. Hani herkes ayağını yorganına göre uzatıyor.

Ayhan Melih: Siz o Tuval dediğiniz yerde, yeni açılan kafe-bar-restoranlara gidiyor musunuz?

Recep: Ben makam icabı giderim ama arkadaşım gidemez.

Ayhan Melih: Neden gidemez? Neden gitmiyor?

Recep: E gitmiyor hiç zaten bağdaşmıyor ki. Bağdaşamazsın, nasıl bağdaşacan ki. E ben alırım Feridun'u, Feridun'la bir şişe rakı içerim anladın mı?

Ayhan Melih: Siz peki sattınız mı böyle arsa, ev?

Recep: O Oooo, 60 dönüm vardı babamızdan anasını kovaladık hepsinin. Hiç sıkılma hiç çocum, hiç bırakmadık.

Ayhan Melih: Onlar şimdi ne olarak kullanılıyor?

Recep: Ne olacak aldı adam, yaptı evini, villasını.

Ayhan Melih: Dışarıdan gelenler mi aldı onları da?

Recep: Tabii. Ben şimdi 10 bin liralık arsa, satarsam 200 bin liraya vermez misin, heee?

Ayhan Melih: Ne zaman oldu bu peki?

Recep: Tut işte bak ben sana diyorum 88'den bu tarafa tut, babamız 91'de öldü. Babam 2 parsel satmıştı o da 75 yaşına kadar yaşadı. 75 yaşına kadar adam 250 bin lira para görmemiş cebinde dikkatini çekerim. Ondan sonra ilk sattığı zaman parseli, 200 bin liraya satmıştık o zaman, 200 bin lira çok para Alaçatı'nın yarısını alırdı. Ben dedi arkadaş babam, nur içinde yatsın, dedi kimseye dedi beş kuruş para vermem, bu paramla dedi ben dedi yaşayacağım, görmemiş adam. 76 yaşına kadar, 76 yaşında toprağa girdi. Bu 200 bin lira parayla kendine biraz, bize de o zaman verdi zamanında 5 lira 10 lira 50 lira neyse. Bu zaman zarfında ayırdı kendine para. Ondan sonra alışkanlık yaptı, rahmetli babam 91'de vefat etti, toprağa girdi biz de anasını, 2000 yılına kadar bırakmadık hiçbir şey.

Ayhan Melih: Peki siz mahallenizin toplumsal yapısı hakkında biraz bilgi verir misiniz? Kimler yaşıyor daha çok? Muhacirler mi yaşıyor sizin gibi yoksa dışarıdan gelenler mi?

Recep: Bizim mahallede çok az, bizim mahallede atıyorum burda 50 kişi, 60 kişi zor olur.

Ayhan Melih: Kaç kişi yaşıyor şu anda mahallenizde?

Recep: Şu anda 3000'i geçkin. 1500 seçmeni olan bir insan, 3000 bilemedin 3500 en fazla.

Ayhan Melih: Komşuluk ilişkileri nasıl mahallenizde, bir muhtar olarak gözlemlerinizi neler?

Recep: Biz çok memnunuz ilişkilerimizden, hep abi kardeşiz. Yani ne kadar şey olsak, o diyorum Karafereli sana ama ben Selanik'liyim bizim doğma büyüme aramız aynı hiç ayrı gitmez.

Ayhan Melih: Peki bu yeni gelenlerle bir gerilim oluyor mu?

Recep: Yok olmaz, neden olmaz çünkü herkes kendini biliyor. Ben şimdi oraya gidersem, ben oraya gidersem 10 bin lira çay parası vermem, 500 liralık çaya 10 bin lira vermem ama Tuval verir. Efendim Buğra yeni açtı orasını Orbay'ın ordan aldı biliyorsun. Bu adam zaten orasını kazanmak, 70 milyar çekirdekçiye veriyorsa artık düşün nasıl para kazandığını. Burdaki husus bu yani ben gidebilirim de. Ben otururum nasıl otururum, alırım arkadaşım Memet, gel derim gidelim filanca yere zaten bana saygınlıktan burda otururum, ben o çaya zaten para vermem. Yani bu insanlar yaşar bu gibi şeyler de gidersin bir gazinoya balık yersin. Eskiden biz gidiyorduk Çınar'a haftada dört defa, şimdi bir defa gidemezsin. Neden gidemezsin eski Çınar kalktı, bir Fahri'nin orası o da Fahri bizden olduğu için gene bir uyum sağlayabilir ama şeye gidebilir miyiz, Port'a gidebilir miyiz? O da gittim ben iki sefer gittim o da makamım icabı belediye başkanıyla gittim tabi ayrıcalık var. Girsin bakalım benim vatandaşım. Ben Altınyunus'tan emekliyim neyin ne olduğunu çok iyi bilirim. Orda 81'den 90 senesine kadar, esas 74'ten de kadromu söylüyorum sana, bu zaman zarfında orda insanlar, kalburüstü insanlar yaşardı. Kişiler derdi zorlan girişlerde çıkışlarda bilet parası alıyorduk, özel güvenliktik ama bu işi de yapıyorduk. Diyordular insanlar hakkikatten Çeşme'nin kalitesi çok yüksek. Bir Bodrum'da herkes yaşar, Kuşadası'nda herkes yaşar ama burda hep kalite insanlar.

Ayhan Melih: Peki mahallenizde, bu yeni açılan kafe-bar-restoranlar daha çok Kemalpaşa aksında gelişmiş, sizin mahallenizde ticari işletme olarak ne kadar yer var böyle?

Recep: Biz bak burda lafımı kescem şimdi, şimdi burda bizim kendi görüşümüzü söylüyorum bizim mahallemiz daha bakir. Bak şimdi burdaki şu karşı dağda yapılacak olan bu bizim kesinleşti bu, bir de Kemalpaşa gibi yığma olmayacak bizim burası. Belediye başkanımız tecrübe edindi biz de buna karşı çıkıyoruz yani bu arkadaşım burda evinin etrafında birşey yapmayacağız biz bunlara. Bir tuhafiyeci girsin araya, hep bar olacak diye bir kaide yok, bir lokanta, biz bu şansы yakaladık. Onlar sıkıştı biz istediğimiz gibi hareket ediyoruz. Yani her toplantıda biz bunu dile getiriyoruz. Ben kendi adıma söylerim başkanına derim ki benim mahallem de oraları gibi olmasın, benim halkım da otursun. Çünkü bizim burda, bizim bu

mahallenin yüzde 80'i diyebilirim daha kendi evlerinde duruyorlar. Bu kendi evlerimizde oturuyoruz. Neden, bu imkânları biz değerlendirirken oradan ders aldık biz. Bizim avantajımız o şimdi. Tabi burda Port Alaçatı benim mahalleme bağlı, Sea Side benim mahalleme bağlı, efendim yeni yapılacak oteller benim mahalleme bağlı. Yani burdaki avantaj bizim başkanımız açısından da tecrübeli oldu, bizim açımızdan da tecrübe oldu.

Ayhan Melih: Şimdiye kadar şöyle bir düşündüğünüzde mahalleden size gelen talepler mesela bir muhtar olarak hani ihtiyaçları, sıkıntıları, şikayetleri vs. sizin çözdüğünüz, böyle şeyler neler oluyor mesela?

Recep: Ya en fazla atıyorum şimdi fakir insanlar var. Kaymakamlık'tan, Belediye Başkanlığı'ndan ben bunları belirlerim derim ki yani benim mahalleimde 30 tane fakir insan var. Yani bayram olur, seyran olur Kaymakamlık ayrı birşey ama derim yani ben şimdi ben bunları belirlerim. Zaten bu ALÇESU meselelerinde burda halk, herkes bundan şikayetçi yani su pahalı, tek kelime pahalı. Her gittiğimiz toplantıda söylüyoruz yani düşünüyor adam, yalnız olacak işler değil bunlar. Orda meclis karar alacak, onların vs. yukardan ÇALBİR'i var, ALÇESU'su var falan filan yani bunlar bir toplantı yapar eğer ki bu zaman aşımından bu su da ucuzlayacak, böyle gitmeyecek.

Ayhan Melih: Siz böyle talepleri iletiyorsunuz o zaman?

Recep: Tabi tabi her konuda biz, her mahalle muhtarı kendine göre.

Ayhan Melih: Başka ne gibi talepler geliyor peki size mahalleliden?

Recep: Yani bizim en büyük şeyimiz istekleri bazen oluyor, bazı insanlar der ki bizim mahalleimizde de bir tane park olsun çocuklar için. E şimdi bizim dedim ya daha bakir, burda bu son beş dönem diyeyim sana, bu beş yıl içinde bütün yatırımlar bu mahalleye olacak. Biz bunun yani bilincindeyiz. Neye bilincindeyiz, bu okul 10 bilemedin 19 veya 20'sinde temeli atılacak bunun. Üniversite, temeli atılacak. Bu zaman zarfında bu yardımlar, bu şeyler bu mahalleye yapılacaktır, kurtuluşu yoktur bunun. Ama bir Kemalpaşa bilmem ne benzetmeyeceğiz biz onlara daha rahat hareket edeceğiz.

Ayhan Melih: Bu benzememe sadece hani mekansal olarak yakınlık ve sıkışıklık mı yoksa başka benzemek istemediğiniz şeyler de var mı?

Recep: Yoo başka, yok yok. Şöyle diyeyim sana zaten orda yukarıdaki insanlar gelen muhitinle gelir. Burda varıp da şimdi, ben seni getiricem benim kahveme, çay içecek ordaki o sohbet ama burdaki insanların istekleri her dönem kendine göre. 50 yaşında insan da var burda, 70 yaşında insan da var, geçmişi özleyen insanlar da var. Benim gibi Memet kardeşimin dediği gibi bu işte herkes kendi branşında bir işler yapmaya çalışıyor. Ben çalışmayı sevmem, ben sana söyleyeyim yani bir tane çöpü ordan oraya istemem kaldırayım. Ben sana söyleyeyim neden, neden istemem çünkü şeye kadar gençlik yıllarımız hep tarlalarda gitti. Altımız sıcak üstümüz sıcak o ne demek yaşamayan insanlar bilmez. Şimdi Memet'in kızları bilmeyebilir, çocukları bilmeyebilir ama biz yaşadık bunları... Anasını gittik Altınyunus'a hem gözümüz açıldı hem gönlümüz bak bugün Allah'tan sağlık, devletten aylık diyoruz, başka birşey yok yani. Ama tabi herkesin kendine göre görüşleri farklıdır saygı duyacaksınız, herkes istediği gibi hareket eder bak hiçbirşey yoktu burda, bizim burası top sahasıydı okul oldu. Güzel insanlar var, akıllı insanlar var, yardımsever insanlar var bunları değerlendirmeden birşey olmaz.

Ayhan Melih: Bu şey dediniz Port Alaçatı benim mahalleme bağlı dediniz, bu proje hakkında muhtar olarak bize biraz bilgi verebilir misiniz?

Recep: Valla biz şöyle diyeyim sana bizim bu projenin Port Alaçatı'nın ne olduğunu kimse doğru dürüst bilmiyor. Hani herkes birşey söylüyor ama belediyemizin çıkarına mı, halkın

çıkarmaya mı, bak adam orda balıkçılık yapıyor mesela orda, limanlar orda, şikayetçi olan da var. Orda 5 tane bahçevan, 10 tane bilmem duvar ustası falan çalışan insanlar var. Ama hepimize güzel olamaz zaten bu. Adam veriyor 800-900 milyar bir eve veriyorsa orda haliyle böyle göz önüne getirmek lazım. Zaten benim kendi şeyim param olsaydı ben kendi babamın mallarını satmazdım. Hiç uzağa gitmeyin yani başka birşey aramayacaksınız hiçbir şeyi olmaz bunun. Derim babam bize bıraktı rahmetli 60 dönüm yer bıraktı, şükür bir çızık bırakmadık. Bundan daha rahat birşey var mı?... e yok babam da yok bir daha gelsin o tarlayı versin bana, onun için giden gitmiştir. Bu geriye kalan insanlar akıllı olsun. Bak çağa teknoloji aldı yürüdü. Okuyan insan, benim yeğenim Amerika'da. Yani benim 2 tane yeğenim var biri ING Bank'ta özel güvenlik, biri de pide işi, lahmacun işi Şişarka benim yeğenim mesela Gökhan. Burda imkanı olan bunları değerlendiriyor, kafası çalışan bunları değerlendiriyor. İlla herşey para, maddiyat değildir, akıllı olmanın da bedelleri vardır. Hiç birşey demiyor başkanımız der ki herkesin iyi kötü babadan bir kalma evleri var, gidersen alırsın 10 milyar kredi bir pansiyonculuğa, 200 bin lira gecede. Burda sana ben göstercem şimdi 200 bin lira gecede ama neden adam kalmıyor Sea Side'da 135 bin lira geceliği, adam burda kafa dinlemeye geliyor. Ben bunun özlemine de çekiyorum, biz rahatsız değiliz bu mahallede yaşamaktan. Ama derim yani bu hususlar çok ince konular fakat iyi yani memnunuz ben tek kelime başka birşey demem yani. Hah en büyük meselemiz ALÇESU ve pahalılık, bu. Şimdi 4 milyon da veren var, 70 milyon da su parası veren var. Yani ben kuyudan kullanırsam suyu 3 milyon düşürür bu su parasını. Ama dersin ki gecede dört defa duş alırsan... Ben abimin evinde kalıyorum, ben 16 milyondan fazla su parası vermiyorum. İmkani olan varsa diyorum ben sana adam bahçe sularsa ALÇESU ne yapsın bu işe. Yani vuruyorsun artezyeni, artezyen diye diye burda zamanla su da bitecek. Hep metreler büyüyor; 80'de diyelim ki 20'den başladı şimdi 100'e kadar artezyen vuruluyor. Hep damar damarı kurutuyor.

Ayhane Melih: Peki mahallenizde tarım, hayvancılık yapan var mı turizm haricinde?

Recep: Var ama az. Yani ben kendi adıma söyleyeyim turizm haricinde hayvancılık insanlar çok az. Yani herkes, benim bir tane abim var bir tane ineği var. Emekli değil, şey de değil, iki tane çocuk okutuyor, bir tanesi 2 sene sonra Allah nasip kısmet ederse ama ben yeğenlerim olduğu için onların arkasındayım abime her türlü katkıda bulunuyorum. Tabiki imkanı olan bulunur imkanı olmayan bulunmaz. Ama derim yani şimdi Memet kardeşimin dediği gibi burda bu işler böyle yürüyor. 70 kişiydik, hah der anasını, eskiyi arar. Yalın ayaktık, ayakkabı yoktu okula gidelim, ilkokulu zorla bitirdik, ben komşunun çantasıyla okula gittim, komşunun ayakkabısını giydim, yamalı pantolla gidiyorduk, eskiye kimse dönmek istemez eskiye rağbet olsa bit pazarlarına nur yağar. Onun için herkesin ha tamam pahalılık var, şartlar ağır vs. vs. ama kimse istemez geriye dönsün. Bu adam ister mi şimdi bunun sağlığını sen bilir misin? Gece 500 milyon borcu da olsaydı onu bir senede çıkarıyordu balıkçılıktan. Şimdi sağlık yok, nüfus çoğaldı, Bağ-Kur yok, sigorta yok, emeklilik yok, yani ordan tabi zorlanır bu arkadaş. Burda az dahi olsa ben 640 milyon emekli maaşı alırım yettirmeye çalışırım. Herkes bünyesine göre hareket eder. Özel hayatım olur ama bünyeme göre olur. Gitmem anasını s...yim Tuval'da rakı içeyim, giderim alırım iki arkadaşımı, giderim bir yerde rakıyı koyarsın buzluğa, nasılsa balık getirecek bu adam, onlar da orda 500 bin liraya yerse ben onu 15 bin liraya yerim.

Ayhane Melih: Alaçatılılar daha çok nereye gidiyor o zaman Tuval'e falan gitmiyorsa?

Recep: Ya bizim kendi kahvelerimiz var. Şimdi bak burda insanlar nereye gider, eskiden gidiliyordu, 90 senesine kadar gidiliyordu ama şimdi gidilmez. Tuval'de benim ne işim var, benim muhitim yok ki orda. Ne o benimle bağdaşır, bağdaşsa ne kadar, ya tanıdığı için selam verir başka türlü veremez yani. Onun için de böyle böyle ama ben hiçbir konuda ama bak bu Finansbank Müdürü'nün evi bu, burasını aldı 40 bin liraya evi o zaman miraslı ev bu, aldı adam yaptı burasını ver şimdi 500 bin lira. Leyla Maço diye birisi ama değiştirdi galiba ama sattı galiba o da başkasına.

Ayhane Melih: İlk satılırken kimindi bu ev?

Recep: Bizim Alaçatılı, benim teyzemin çocuklarındı. Baba öldü, dedim ya sana ben önce iğneyi kendime batırırım sonra başkasına, hep aynı yani değişen birşey yok.

Ayhan Melih: Bu mahallede, Hacımemiş'te butik otel var mı?

Recep: Şimdi yok.

Ayhan Melih: Hiç yok mu?

Recep: Bir tane var, bir tane restoranımız var.

Ayhan Melih: Pansiyon?

Recep: Pansiyon var. 1-2 tane pansiyon var, gerisi yok yani. Biz daha bu mahalle öz benliğimizi daha 10 sene koruruz. Ondan sonra ne olur, ne biter ayrı konu yani.

Ayhan Melih: Peki neden bu kadar keskin bir ayırım var Tokoğlu, Yenimeci diye ile Hacımemiş arasında?

Recep: İlk hamle oraya oldu. Yani şöyle diyeyim sana ilk Alaçatı'ya yerleşmeleri orasıydı. Biz eskiden beri öyle, bir kilo et almaya çıksak yukarıya, kasabamız yok, manavımız yok. Yani eskiden beri alışkanlık haline gelmiş burası. Bu böyle sürdüğü için hiç değişen birşey yok. Yatırımlar da oraya yapıldı, yedikleri kazık caba, alışır insan kazık yiye yiye bazı şeyleri öğreniyor ben sana söyleyeyim. Yalan söylesem hiç benim elime de birşey geçmez. Derim yani sana allah'tan sağlık, devletten aylık bunu böyle kafana koy. Ben 5 kuruş alayım ama temiz alayım yani.

Ayhan Melih: Şey dedik daha önce de burdan çıkanlar işte Sosyal Konutlar'a gidiyor dedik, Petekler'e vesaireye, burdan çıkanlar nereye gidecekler peki? Hacımemiş'ten çıkanlar nereye gidecekler?

Recep: Valla biz ancak mezarlığa gideriz, başka birşey söyleyem sana. Hiç fazla soru sorma, mezarlığa gideriz ha gelen nesil düşünsün. Ben sana söyleyeyim bıraktık ama akıllı olur, çalışır, babasına yardımcı olur, biz ancak bundan sonra mezarlığa. Onun için fazla hiç soru sormayacağım bunu yaşadığımız sürece, şükür yaşayalım, Allah nefes alıyor, bak konuşuyoruz, ne güzel muhabbetler ediyoruz, gülüyoruz, eğleniyoruz. Bize kadar yansır, bizden sonrası Allah Kerim sana söyleyeyim. Bak burda binalar tek tekti, oluyor yani. Ben yapamam bak onun tadilatına gircem 1 sene sürer. Dedim ya sana bu SİT bizi çok engelliyor. Bizi eski halinde, burda eski yönetimlerde biz seneden seneye şey parası verirdik su parası verirdik belediyelere. Şimdi örf adetler değişti, herşeyi sıkı sıkı, var-yok telefonunu üç gün ödeme kesiliyor, neden ama eskiden yoktu ki. Herkesin evinde ben kendi adıma söyleyeyim benim babam az evvel de anlattım size 76 yaşında vefat etti, 250 bin lira parayı o yaşa kadar görmemiş. Ordan bi tane parsel sattık, Çamlıkyol'da o zaman gördü paranın ne olduğunu dikkatini çekerim. Ondan sonrası efendim şimdi ha biz yaşadık her türlü imkanı bıraktı. Adam yalınayak öldü ama biz anasını kovaladık hepsini yedik. Onun için, benim için de geçerli bu, kardeşim için de geçerli. Ama dedim bundan sonra insanlar akıllı olsun. Bak adam bıraktı servet bunun babası, benim yeğenimi tutar iple kuşak, s..le ta..k babası ev bıraktı. Ha açık söyleyeyim istersen yaz aynısını benim şeyim yok. Adam yiyor içiyor rakı, geleceğini düşünmüyor. Okuttu iki tane çocuk, otel var imkanı olan turizm okulları var onlardan alıyorlar. İş bulan buluyor, bulamayan.

Ayhan Melih: Peki şeyi de sorayım muhtar olarak size Alaçatılı kimdir?

Recep: Alaçatılı biziz. Öz Alaçatılı, babadan Alaçatılıyız. Burda kim ev almış veya ikamet etmişse Alaçatılıdır.

Ayhan Melih: Öyle bir ayırım yok yani.

Recep: Yok, yok kesinlikle yok. Burda Çingene de olsa Doğulu da olsa bilmem ne de olsa Alaçatılıdır. Bu şartlar altında eğer ki burda oy kullanıyorsa, burda çocuğunu okutuyorsa, burda askere gönderiyorsa ben nasıl diyebilirim Afyon'dan gelmiş adama sen doğulusun demem ki. Ben ona nüfus sureti ikametgah verebiliyorsam Alaçatılı o. Bizim belediye başkanımız en güzel örneği bu, bunun için takdir ederim. Bizden 10-12 yaş küçük ama son derece de bize saygılı insan. En güzel sözü bu Alaçatılı ayırım yapmıyoruz yani sen doğulu, bazı insanlar bunu bilecek fazla hiç kimse ayırım da yapmıyoz. Adam gelmiş, İstanbul'dan gelmiş servet vermiş buraya tabi Alaçatılı bu adam; işletmecilik de yapacak bilmem ne de yapacak.

Ayhan Melih: Son olarak da böyle bir genel değerlendirme istesem hem Alaçatı için hem kendiniz için?

Recep: Dedim ya sana toplumsal olarak insanlar birşeyler yapmaya çabalıyorlar akıllı olanlar aileden, üç kişilik bir aileden. Şimdi bazı insanlar var ki, şimdi bu çocuk çok mağdur şu arkadaşım çok mağdur, burda bağkuru yok, sigortası yok biz kendi muhtarlık katkılarıyla gereken yerlerde mercilerde ben onlara her türlü yardımı yapıyorum. Yani belediye başkanımızda bu hususlarda çok hassas hiç imkanı olmayanları. Gerçi devlet de aynı şartlarda kabul ediyor. Gönderiyoz Çeşme'den kimi gönderdiysek geri gelmiş değildir. Ama 3 ama 5 Allah devletimize zeval vermesin. Hani burdaki şeyi bu olur. Bak burda okullar geliyor, Mustafa Çapkan yaptırdı burda okulu, var yani güzel insanların var. Buraya akıllı insanlar geliyor, zengin insanlar geliyor, diğer kurumlar da yardımcı oluyorlar yani bizim en, onlar da bunu sevdi zaten biz Avrupa kökenli insanlarız biz, onlar da bunun bilincinde. Neden gitmediler Çeşme'ye geldiler Alaçatı'ya, bir de bunları idrak edebilmek lazım tabi. Burdaki sıcaklık dünyanın hiçbir yerinde yok. Ha şey olarak öyle veya böyle geçiniyoz, her türlü şartlarda geçiniyoz. Ufak yer burası, senin ihtiyacın var ben bilirim. Benim öteki arkadaşım da muhtar deyim sana o mahallede yaşayan insanlar da gelir beni bulur. Ben giderim ordaki muhtara giderim arkadaş buna bir kıyaklık yap. Yani yaşarız bir tür yaşarız burda. Şükür yani o hususta herkes müsterih olsun memleketimiz çok güzel daha da iyi geliyor, dedim ya sana bizim en son gideceğimiz mermer mahallesi, ondan sonra başka mal varlığı taşımak yok. Ben derim babam kadar yaşarsam daha 20 sene, annem kadar yaşarsam 45 sene yaşamam lazım.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

24. Saffet Tuncel – Retired

Ayhan Melih: Şimdi biraz şeyle başlamak istiyorum, sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum. Nereden gelmişler Alaçatı'ya, ne zaman yerleşmişler? Nereye yerleşmişler?

Saffet: Piriştina'dan gelmişler, buraya gelmişler. Buradan sonra Yunanistan gene gelince taa Alaşehir'e kadar gitmişler. Alaşehir'de tabi biz bunların şeylerini bilmeyiz benim annem daha 1 yaşında gelmiş buraya aman aman bir şey bildiğimiz yok bizim. Annem dahi 1 yaşında gelmiş, babam burada doğmuş desek yeri var çünkü annem babamdan bir yaş büyüktür. Fakat burada çok çekmişler, çok olaylarla karşılaşmışlar. Annem anlatırdı burada okulda askeriye yemek vermiş, yani böyle yani bizim burada yaşantımız. Ama burada çok şükür Allah'a burada kendi yağımızla şeyimizle kavrulup gidiyoruz. Ziraatçılıkla devamlı burada malum memleketimiz hep tütüncülükle, bir kaç sene kavunculuk yaptık. Şimdi artık emekli olduk çekildik kenara, oğlumuz marangoz. Evlatları evlendirdik, çok şükür, kızları evlendirdik, çok şükür allaha bugünleri işte böyle geçiriyoruz.

Ayhan Melih: Kaç yılına kadar tarımla uğraştınız?

Saffet: Valla şimdi ben sana bişey söyleyeyim mi ben 16 yaşında bir abim vardı, o 16 yaşındaykene ben yedi, sekiz yaşındaydım yani hesabını şöyle yapayım beni okula yazdırdılar, ben okula gittiğimi numaramı bilirim okula gittiğimi bilmem. Böyle bir hayat yaşadık yani. Anladın mı ne demek istediğim. Babam çünkü abim 16 yaşında öldükten sonra babam altı ay başında hastalandı, bütün yükü ben cektim. Bir çocuk olarak Allah razı olsun, Allah rahmet eylesin annemiz çok çabalardı hep bizi, hep bizi topladı yani. Böylelikle işte 7 yaşımdan beri taaa ne bileyim ben şimdi 70'lere kadar hemen hemen hep ziraatçilikle uğraştık. 70'lerde işte birkaç sene kavunculuk yaptık. Benim şey kaldığımdan dolayı ben çok işlere girdim; kamyonculuk yaptım, inşaatçılık yaptım, balıkçılık yaptım. Tek ki kardeşlerimizi yaşatmak için her boyaya girdim yani. Her nereye de girdiysem başarılı ayrıldım ama decessen tahsil, hiç yok. Dün bile burada bir konu oldu işte şoförlükten möförlükten, kamyon aldık adama hiç sormadan pindim kamyonu indim aşağıya doğru, böyle bir hayatım yani. İşte buranın... Allah bin bin bereket versin tütüncülük, tütüncülükten, tütüncülükle bu boyu yaptık. Çok ağır işti, belki dedenizden şeyini öğrenmişinizdir. Çok ağır işti, ne yattığınız belli ne yediğiniz yemek belli ama Allah bin bin bereket versin ben her zaman için dua ederim. Biz 5 dönüm araziyle başladık bu memlekette babamın hastalığı nedeniyle 18-20 sene hastalığı nedeniyle biz o araziyi yaptık 35-40 dönüm 50 dönüm yaptık belki de fazla.

Ayhan Melih: Peki bu süreçte hiç tarımla uğraştıktan sonra bu arsa ya da ev sattınız mı?

Saffet: Tek bir tarla sattık, hep aldık. Onu da... o da ters düştü bize, geri kalan mallarımızı hiç satmadık. Bütün babamdan kalan malın hepsi durur.

Ayhan Melih: Ev falan herşey duruyor?

Saffet: Hepsi duruyor. Kardeşlerimize verdik kimisini, biz ben kendim yeni arsa aldım yeni arsaya yeni ev yaptım. Kardeşimin bir tanesi böyle yeni arsa aldı, ev yaptı ve biz mal satmadık daha. Dokuz Köprüler denilen mevkide bize 5 dönüm tarlamız vardı, şimdi 30-35 dönüm yerimiz var orada. Hem hepsini de bir yer yaptık, biz mal satmadık. Çok şükür Allah'a da hepimizin de işi fena değil yani. Bütün kardeşler, biz dört kardeşiz bir de kız kardeşim var, altı kişiyiz, hepimizin yani satsak da olur satmasak da. Zaten satmak isteseydik satardık daha önceden, bir tane var, halamla bir hissedarımız vardı onu istedik satalım o da bi ton tantanalar çıktı hala daha mahkemelerde uğraşıyoruz.

Ayhan Melih: Diğer kardeşleriniz ne iş yapıyor?

Saffet: İki tanesi ziraatçılıkla uğraşır, bir tanesinin bakkal dükkanı var, bir tanesi kamyonculuk yapar.

Ayhan Melih: Hala devam ediyorlar.

Saffet: Ediyorlar, iki tanesi ziraatle uğraşıyor.

Ayhan Melih: Peki şey bu süreçte, Hacımemiş'te yaşıyorsunuz herhalde...

Saffet: Burda doğduk, burda büyüdük, Hacımemiş'te doğduk, Hacımemiş'te büyüdük.

Ayhan Melih: Etrafınızda yaşayan komşularınız son dönemde değişti mi?

Saffet: Valla değişti tabi, dışarıdan gelenimiz fazla yok da, benim pek komşularım değişmedi. Alaçatılı olanlar, mesela miras kalmış, torununa geldi bilmem ne. Öyle karşımda Karadenizli var o geldi, çok memnunum ondan, gerçi o da çok oldu geleli buraya, çocukları hepsi burada doğmuş ve çok güzel bir komşum var yani.

Ayhan Melih: Peki bu turizmle son zamanlarda Alaçatı'ya ciddi bir rağbet var işte evler alınıyor restore ediliyor...

Saffet: Satılıyor, satılıyor. Evler alınıyor, evler satılıyor burada zaten bütün olay oraya girdi yani.

Ayhan Melih: Bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Saffet: Valla şimdi öbür tarafına bakarsak, mesela biz burda temin dedim ya senelerce ziraatle yetiştik, kavunculuk yaptık ama şimdi onlardan geçiniyoruz desem yeri var. Hesabını yaparsan. Oğlumuz yetişti, torunumuz yetişti, kimse tarlayı istemiyor. Oraya gidiyor çalışıyor, sörfе gidiyor çalışıyor... Böyle dolaşıyoruz yani. Eskiden bütün yiyeceğimiz, içeceğimiz hep ziraattan çıkıyordu, şimdi yok. Bugün fırıncılar ekmek getirmese kalırız aç. Kimse de bir teneke buğday yok, öyle bir durum yani.

Ayhan Melih: Peki bu Tokoğlu ve Yenimecediye'de evler el değiştiriyor yoğunlukla...

Saffet: Yav değiştirdi çok oralarda, bizim bu mahallede çok yok.

Ayhan Melih: Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Saffet: Nasıl değerlendiriyorum, yav şimdi dedik ya az evvel bu gelişme şöyle şimdi orda onu çalıştırıyor, onu çalıştırıyor geçinip gidiyor yani. Ama sonu ne getirir bilmem, pek aydınlık görmem işi ama benim nazarımda sonu ne götürür bilmem. Yabancı girdi mi işin içine karışır ortalık.

Ayhan Melih: Ne olur?

Saffet: Ne olur, her şey, her şey beklenebilir yani. Yabancıla haşır neşir oldun mu herşey olur.

Ayhan Melih: Var mı böyle gözlemleriniz?

Saffet: Yok, öyle pek gördüklerimiz yok. Bizim işimiz olmaz, biz en çok işte bu kahvede, bu kahveden çıkarsak yukarıya dolaşırız, tur atarız geriye gene kendi etrafımızla. Yukarıdakine bile irtibat kuramayız.

Ayhan Melih: Ben de onu soracaktım bu yeni açılan kafe-bar restoran gibi yerlere gider misiniz?

Saffet: Ben ne gideyim oraya. Ben bir kahve, bir çay içecek 5 bin lira çay parası verecek adam mıyım ben? Benim kendi geçimim. Bak her tarafta 750, 1 lira bak biz de 500. Benim oğlum sanayide o pz... k bile 500 lira alıyor, ona bile kızıyorum. Sanayide 500 lira çay olur mu len. Noldu herkes çekildi kenara, koyuyor çaydanlığı içiyor çayını, sen bekle bir misafir gelecek de ben sana çay vereyim, verir miyin len. Ben hesabımı yapmışım, kitabımı yapmışım, ben onunla geçineceğim.

Ayhan Melih: Peki çocuklarınız falan gidiyor mu bu yeni açılan restoranlara falan?

Saffet: Gitmez çocuklarım da gitmez. Benim çocuklarım da gitmez.

Ayhan Melih: Neden gitmiyorlar?

Saffet: Geçinemeyiz, biz o yükü kaldıramayız ki. Biz bir masada 300-500 lira verecek adam değiliz yani.

Ayhan Melih: Peki o yeni açılan yerlerden çıkan Alaçatılılar nereye gidiyorlar? Sizin tanıdıklarınız var mı böyle hani?

Saffet: Yok, bizim tanıdıklarımız benim ordan, bizim oralarda yaşayacak pek insanımız yok burada Alaçatılı, geçinemez ki.

Ayhan Melih: Peki nereye gidiyor oradan çıkan Alaçatılılar, Hacımemiş'e mi gelip yerleşiyorlar?

Saffet: Yok Hacımemiş'e değil, ekseriyeti mesela malını satanlar ekseriyet Petekler'e gitti.

Ayhan Melih: Peki şöyle bir şey sorsam siz uzun süredir Alaçatı'dasınız işte mübadeleden beri. Mesela size göre Alaçatılı kimdir?

Saffet: Bizim burdaki olanlar hepimiz Alaçatılıyız yerli olarak. Hepimiz Alaçatılıyız biz. Ben bunu görmezsem, bunu görmezsem ben yukarıya çıkmam zaten. Görsem de olur yukarıya görsem de olur. İster inan ister inanma bak doğma büyüme buralıyım ben daha yazın o çarşının içinden geçmiş değilim yani gece saat 12'den sonra. Katiyen, ne giderim onun sofrasına bakarım ne de o sofraya otururum.

Ayhan Melih: Peki 5-6 yıl sonra Hacımemiş öyle olursa...

Saffet: Valla ben çok kenardayım hiç de istemem olmasını.

Ayhan Melih: Bu yüzden mi?

Saffet: İstemem ben bizim huzurumuz kaçır. Benim ailem daha bu Pazar yerini bilmez, benim ailem daha bu pazara çıkmamıştır. Biz de böyle bir şeylik var. Ama decessin ki gerici miyiz hayır. Ne derim git ne derim gitme ama gelmez benim ailem buraya. Biz böyle şeye alışık değiliz.

Ayhan Melih: Peki böyle bir şey var mı bu Alaçatılılar ile yeni gelenler arasında bir çekişme, bir sürtüşme oluyor mu böyle şeyler?

Saffet: Yok pek öyle çekişme olmuyor, geceleri ne oluyorsa bilmiyoruz ama pek öyle bir çekişmeyi duymadık yani.

Ayhan Melih: Bir de bu şey var yeni gelenlerin kurdukları dernekler falan varmış.

Saffet: Derneklerle hiç alakam yok, hiç hiiiç bişey bilmiyorum, hiç ilgim yok onlarla. Hiç öyle derneklerle bir ilgim yok.

Ayhan Melih: Bir de su konusunu sorayım, sıkça dile getirilen bir konu var su fiyatının yüksekliği, işte ALÇESU firması, ÇALBİR, o konularda ne biliyorsunuz?

Saffet: O konularda şöyle, çok afedersin 'G...nü kiraya verdin mi...', ben ticaretçiyim. Ben vurabildiğim kadar vururum, bana pahalı sattıysa ben de pahalı satmak mecburiyetindeyim, bu kadar basit. Ben ticaretçiyim almışım burasını para yatırmışım, onu da pahalı satmak mecburiyetindeyim. G...nü kiraya verme buraya da girme. Haa çayı kahveyi de gene belediyenin suçu. Verirse 20 milyara bir dükkanı, çayı da verecek 5 milyona tabi başka türlü o para çıkmaz. Kimsenin suçu yok.

Ayhan Melih: Bu su konusunda dilekçe falan verdiniz mi belediyeye, hiç şikayet ettiniz mi?

Saffet: Hiç uğraşmadım, ne dilekçe verdim, ne şey verdim ama gelseler bir şey yapsalar imzama atarım yani.

Ayhan Melih: Böyle bir sıkıntı var...

Saffet: E tabi ya, Allah Allah, e ama bilmiyorum ama zannedersem Türkiye'nin en pahalı suyu. Sonra su da değil su olsa, ben de razıyım, su değil. Altındaki boruları patlattığın zaman dut kırmızı su çıkar. Vanasından çıkarkene bilhassa şimdi yağmur suyu, vanasından çıkarkene yemin ederim sana bu sudan daha güzel çünkü su saf su, yağmur suyu, bi taraftan bi kaynağı, bi taraftan bişeyi yok. Bu sudan daha güzel su gelir ama borular basit. Geçen gün, geçen sene bizim komşularımız deldi boruyu, Çifte Kuyu'ya kadar na böyle su aktı, kıpkırmızı.

Ayhan Melih: Muhtarla da konuştuk az önce de bu Hacımemiş Mahallesi'ne bağlıymış orası da bu yeni liman ve orada yeni evler yapılıyor, Venedik Evleri filan, nedir ne değildir?

Saffet: Hiç de şey yapmadık, kimin de yaptığını bilmeyiz.

Ayhan Melih: Orada arsanız şeyiniz falan da yok mu?

Saffet: Yok. İlerde olacak belki, şimdilik yok.

Ayhan Melih: Arsanız mı?

Saffet: Var ilerde var. İlerde aldıkları projeyi, burda aldıkları projeye bakarsak o deminki dediğim arazi hep onun içinde. Ama biz onları görmeyiz. 70'i bulduk, bundan sonra...

Ayhan Melih: Peki şeyi sorsam son olarak, bu Alaçatıyla ilgili genel bir değerlendirme yapmanızı istesem? Tabi kendi açınızdan da bir değerlendirme yapabilirsiniz? Nasıl yerler olacak buralar, Alaçatı, sizin yaşamınız açısından beklentiniz nelerdir?

Saffet: Valla yaşam açısından şimdilik bizim için problem değil ama gelecek nesil için Allah yardımcısı olsun.

Ayhan Melih: Niçin, neden öyle diyorsunuz?

Saffet: Niçini var mı gelecek nesil ne yapacağı belli değil ki. Ne iş var, ne güç var, ne sanat var, ne okuma var, hiç birşey yok.

3. Kişi: Gençler de ona göre kendilerini hazırlasın.

Saffet: Nee hangimiz hazırladık.

3. Kişi: Şimdiki çocuklar okuyor.

Saffet: Ne okuyor, hangisi, ne o liseyi okuduğunu kabul et, ne oldu? Sana sorarım liseyi okuyan burda k...nı silecek adam çok, noldu? Allah allah, okusa nolur. Sanat, sanat onu bunu bilmem. Öğlene kadar karnın aç, öğleden sonra karnın doyar. Okumuşun, ha kalem tutuyor elin senin, nolcak elin senin. Sana sorarım devlet kimi taşıyacak.

3. Kişi: Burası turizmle ilgili...

Saffet: Yaaa turizmle ilgili... Sanatla. Ben de on tane adam var şimdilik, bu sene on tane, her sene bu mevsimde onbeş yirmi tane, otuz taneye kadar olduğunu bilirim, ben de değil oğlumda. Hiçbir tanesi buralı değil, hemen hemen hepsi dışarıdan gelme, taa Adana'dan adam var çalışan. Demek ki burda kimse yetiştirmiyor. Biz de afedersin bir or...luk var ki yetişen çocuklarımız

doğru srfe, iki tane baldır ellemekle sonu biter ama. İki tane, onu ğretecem diye iki tane baldır elliyor, sonu biter ama. Hem de hepsi de sakat. Bütün gün su içinde, bele kadar su içinde hepsi de sakat.

Ayhan Melih: Bu srftede öyle bir durum mu var yani?

Saffet: Tabi ne var, bütün gün su içinde dudursan nolur. Bunun her günü sıcak değil ki.

3 Kişi: Akıllı olsun aklını çalıştırsın, adam oraya geliyor şeyle...

Saffet: Naaah boşver sen onu, onu anlat başkasına.

3 Kişi: Alaçatı'nın ilersi çok güzel olacak, şimdi çocuklar okuyor.

Saffet: Be okusa nolcak be Gündüz, okusa nolcak sana sorarım. Dün akşam ki bağıranlar hepsi okuyanlar, hep üniversiteden hem. Eeee İstanbül'u kana bulayanlar ben mi kana buladım İstanbül'u, bırakın bunları ya. ...

3. Kişi: Olsun ama okuyanlar var...

Saffet: Eee okudun noldu? Okudun noldun ama sana sorarım? Neyi okuyacan, kaç kişi okur Türkiye'de? Allah Allah...

Ayhan Melih: O zaman teşekkür ederim, çok sağolun.

25. Sayra Muran – Artist, Hotel/Restaurant/Art Gallery Owner

Ayhan Melih: şimdi biraz başlangıç olarak sizin hikayenizi öğrenmek istiyorum biraz, Alaçatı'ya ne zaman geldiniz, nasıl yerleştiniz şimdi biraz ordan başlamak istiyorum?

Sayra: Alaçatı'yı biz önceki yıllarda yaklaşık 15-20 öncesinden beri biliyoruz. Zaten Alaçatı bilinen bir yerdedi fakat bunun kendi dokusu, kendi binalarının yapısıyla sokaklarıyla vesaire yani kendine özel ruhu olması, fazla bozulmamış bir yer olduğu için çok ilgimizi dikkatimiz çeken bir yerdedi, sakin bir yerdedi, özgün bir yerdedi, -di diyorum çünkü çok şeyler değişti o günden bu güne. Biz de durumumuz müsait olduğu bir aralıktaki işte yaklaşık 5-6 yıl önce biraz da o dönemin koşullarına uygun burda oturabiliriz diye bir ev satın aldık burdan. Bizim artık şansımız mıydı, şanssızlığımız mı orası bugün tartışılır hale geldi. Aldığımız yer birden bire iş merkezinin ortasında kaldı ve çok kısa bir süreçte biz aldık 2003 yılında satın aldığımızda burası gene sakindi 1-2 mekan vardı. Biz bu tadilatı yaptığımız bu süreçte birden bire burda böyle bir cadde oldu. Ben de ressamım, eşim de mimar, bu arada biz de böyle kendi hobilerimiz zevklerimiz var bu alanda da biz de böyle bir şey yapalım dedik. Üst katında oturduk, alt katında işte sanat galerisi yaptık, kafe oluşturduk. ıkış noktamız işte hem resimleri sergilemek, hem de kendi bugüne kadar birikimlerimiz neticesinde bir dekorasyon anlayışı yaratmaktı. Para kazanmak, işletmecilik ikinci planda önce bir görsel birşeyler çıkarmaya çalıştık ve bununla da ilgili direndik esasında fakat bu arada tadilatımız yaparken de eskiye bağlı kalmaya çalıştık renklerde fakat tepki gördü. Bu tepki görünce kimden gördü diyeceksiniz hem Alaçatı, bir yerden gördü tepki bizi pek içine sindiremediler. İlk geldiğimiz dönemde açtığımız mekanla da birazcak bence Alaçatı için fazlaydı çünkü biz biraz hatta Türkiye için de çok önemli birşey yaptık çünkü burda açtığımız sanat galerisinde açtığım, gelen konuklarımız diyeyim sergi açan kişiler zaten dünya çapında Türk sanatçıları. Fakat bunu farkına maalesef hiç kimse varmadı. Bizim için iyi oldu o kişilerle daha yakın ilişkimiz oldu hayat görüşümüzü sanat anlayışımızı yaptığımız sohbetlerle pekiştirdik. Yani kendimiz için birşey oldu esasında bence Alaçatı'da bunun farkında değil. Kendimizle barışık olmak adına da bu sergileri sürdürmek niyetindeyiz zaten çünkü bunu bir yaşam biçimi olarak ele aldığımız için. Fakat bu dönem içerisinde ilk önce

ilk yıllarda düşündüğümüz şey şuydu, gözlemlediğimiz daha doğrusu, ilk yıllar çok uzun yıllar gibi gelebilir ama çok kısa. Alaçatı’da bir süreç yaşanıyor ki neredeyse böyle 1 yıl 5-6 yıl ileri giderek, çarpan etkisiyle...

Levent: Dünyanın bir sorunu aslında şu anda.

Sayra: Belki olabilir ama şimdi bizim direkt yaşadığımız bir şey bu. Olumlu olduğunu düşünmüyorum. Şimdi dicesiniz ki neden olumlu değil. Hani birçok anlamda yani dünya görüşü ve bakış açısıyla alakalı işletmeci olarak düşünenecek olursan ve farklı bir işletmeci yani biz kendimizi kastetmiyorum çünkü bizim yola çıkışımız ve durumumuz farklı, iyi olabilir. Herkesi yakalayalım işte kısa sezonda süper iş yapalım ismimiz duyulsun, o anlamda bakıldığı zaman zaten bu tüketim şeyine giriyor, mantığına giriyor, biraz aslında bölge yıpratılıyor ama işler iyi gider.

Ayhan Melih: Peki bu süreçte, kaç yılında geldiniz, burası ne zaman açıldı?

Sayra: 2005.

Ayhan Melih: O günden bugüne baktığımız da Alaçatı’daki yerli halkla ilişkileriniz nasıl değişti?

Sayra: Bizim yerli halkla ilişkilerimiz bizim herhangi bir sorunumuz yok. Çünkü şöyle söyleyeyim bu tamamen bireysel neden bireysel biz inşaatımızı yaparken bile burda toz toprak olur diye bütün inşaatın etrafını çuvalla kaplatıp bir toz bile etrafa kaçırmadan inşaatımızı bitirdik. Herkesle uyumlu olmaya çalışırız. Kavgacı bir ruhumuz yok mekan olarak da, bu anlamda iyi. Fakat dışardan başka birisi olarak baktığımız zaman yani biz ikimizin Sayran Muran ve Levent Muran Alaçatılılarla arası iyi çünkü problemleri değil, tolere edebiliyoruz, çünkü başka açılardan bakabiliyoruz dışardan. Fakat şu anda gözlemleyebildiğim eleştirel gözle baktığım zaman da çok garip bir mantık görüyorum, şu anda Alaçatı’nın rantından faydalanmaya çalışıyorlar fakat Alaçatı’nın rantını oluşturan kişilere karşı da çok cephedeler. Yani kendi başlarına Alaçatı’yı rant yapamazlardı ve bunun farkında değiller sanki böyle karşı savaş açmış gibiler ilginç yani bu. Bir ortak noktada buluşma diye birşey yok burda ve üstelik altyapı problemi var. Mesela eğitilmiş insan, sonuçta biliyorsunuz bir şey eğitime alındığı zaman sağlıklıdır. Sonuçta burdaki mekan sahipleri, bizi kastetmiyorum gene biz galeri anlamında çok başarılıyız zaten burdaki restoran ve kafe işletmeciliği değil ama galerimiz bizim İstanbul’da da tanınan iyi bir galeri halinde. Fakat bir takım işletmeler zaten işletmeciliği yapmış, bir takım, uzun yıllardır bu işi yapan mekanlar ve doğru da yapıyorlar. Doğru yaptıkları için buraya bir takım insanlar geldiler işte orda yediler içtiler bir kalabalık oluştu yani hitap ettikleri kesim var. Alaçatı’da böyle bir altyapı yokken birden bire onların yanına üç basamak atlamak olmaz, bu bir süreçtir. Alaçatılılar tamam Alaçatı süper oldu deyip birşeyler yapmaya çalışıyorlar ve mahvediyorlar ortalığı. Mesela ben kendim söyleyeyim şurada bir Pazar var, komşumuz severiz sayarız, insan olarak, aile olarak çok güzel gelen de var herkes bir tanıdığı Pazar fakat ortak bir iş yapmamız mümkün değil. Neden değil diyeceksiniz, biz burda romantik Alaçatı atmosferine uygun bir mekan yaptık, mum ışığı sıcak ışık, sarı ışık yakıyoruz çünkü müşterimiz sarı ışık sever, çünkü florasan ışığında romantik bir yemek yenmez. Fakat karşı karşıya olmamıza rağmen bütün pazarı 150 tane belki beyaz florasan ışığıyla aydınlatıp benim ışığıma engel oluyor burda.

Levent: Tavsiye ederim akşam bir gelip bir bakın.

Sayra: Ve biz bunun mücadelesini kibarca yapmaya çalışıyoruz, diyoruz ki işte bir abajur takım, öndeki panjuru biraz indirin ampul hizasında sanki bunun tam tersini söylüyormuşçasına yok daha fazlalaşıyor. Neyin savaşını verdikleri belli değil. Ben bugün burdan çıkıp gittiğim zaman buraya bir Mc Donalds, Burger King de açılabilir onlara da çok uyar. Başkan da burda hata yapıyor. Başkan çok ciddi hata yapıyor, zannediyor ki herkes de öyle zannediyor ki biz de mesela öyle zannediyor görünüyoruz ki çünkü sonuçta bizim bir hayat görüşümüz var, o hayat

görüşünün içerisinde olduğunu düşünüyoruz işte CHP'den dolayı işte daha farklılık açısından fakat burda çok büyük bir yanlış var. O yanlış da budur burda rant yaptığı zaman ne kadar çok mekan açılırsa o kadar iyi olur diye düşünülürken seçicilik yapılması lazım. Çünkü ilk başta açılan mekanlar seçiciydi. Mesela isim verebilirim Agrilya, Tuval Restoran ondan sonra başka kim bir zamanlar Nur hanım vardı burda Delici, bunlar hep özgün yerlerdi. Çünkü roman...

Levent: Hepsinin ismi Türkçe'ydi en azından.

Sayra: Özgün yerlerdi esasında Alaçatı'yı sevip de gelmiş insanların açtığı yerlerdi. Burda hiç başka yerler yokken... İşte kendi müşterisini buraya çekmeye çalışan, o sakinliğini, o ruhunu yaşatarak müşterisini çekmeye, tutmaya çalışan yerlerdi. Bir elin 5 parmağını geçmeyecek kadar yerin yaptığı bir mekandı Alaçatı ve şu anda onlar öldürülüyor. Zannediliyor ki Alaçatı böyle gitcek, hayır. Alaçatı'ya müşteriyi çeken bu sakin, ruhu olan mekanlardı Alaçatı gittikçe ruhsuzlaştığı zaman burası çok ismi olan bir yer olabilir ama içi boşalır. Ve ben böyle bir his hissediyorum, her zaman da iş olur burda. İş olur ama duruş çok önemlidir. Alaçatı'yı baştan bu kadar medyatik yapan o duruşunu yitirmeye başladı Alaçatı. Her anlamda ama yapılaşma olsun, o olsun yani ciddi söylüyorum en önemli nokta bu duruşunu yitiriyor. Tanınabilir, dünya çapında tanınabilir ama mesela bir insana yani bir kişi olarak görürsek Alaçatı'yı Alaçatı'nın karakteri bozuldu.

Levent: Çok güzel.

Ayhan Melih: Şey var, Alaçatı'da yaşamaya başlamışsınız bu yıldan itibaren, işletmeci olarak tabi yaz aylarında gelmekle, sürekli yaşamak farklıdır. Bu süreçte kışın ve yazın yaşarken nasıl bir farklılık oldu? Siz burdaki sosyal yaşamı daha iyi gözlemlemiştirizdir kışın da yaşayarak burda. Nasıl bir farklılık var?

Sayra: Kendi sosyal yaşamımızı oluşturmaya çalışıyoruz. Zaten sonuçta bir şehirden geldiğimiz için biz buraya biz şehirde de zaten şey anlamında sosyal yaşam anlamında genellikle kendi çerçevesinde bir sosyal yaşamı oluyor. Yani komşuluk ilişkileri yani eski geleneksel şeyleri zaten yitirmişiz. İşte buraya geldiğimizde etrafımızda Alaçatılı normal işte ve aileler olmakla birlikte biz zaten sosyal yaşamı yitirmiş kişileri burda. Sosyal yaşam derken ev ziyaretleri, işte ortak komşuluk filan yoktu. Ama şimdi tabiki karşılaşıyoruz, konuşuyoruz arzu da ediyoruz gitmeyi, kötü bir ilişkimiz de yok fakat kendi yaşam biçimimizin içerisinde bizim böyle bir alan yok. Çünkü bizim boş zamanımız yok, hani bunu bireysel düşünmek zorundayız neden boş zamanımız yok kendi yaptığımız işten dolayı ben ressamım benim boş zamanım diye birşey yok, sakin zaman benim iş üretme zamanım olduğu için yani böyle birşey. Fakat Alaçatı'nın içinde yaşamak tabi güzeldi, şöyle güzeldi tekrar söylüyorum az önceki dış etmenler yok kışın zaten burda. Çok sakin, mesela sakinliğin verdiği bir huzur var bisiklete binebiliyoruz. İşte büyük bir hipermarketten alışveriş yapmak yerine direkt bir bakkalla sohbet ederken ekmeğini alıyorsun, küçük ilişkiler önemli. Bu da bizim hoşumuza gidiyor. Bir sabah ben kalktım işte saat yedi yedi buçuk ekme almaya gittim sokakta köpeklerden başka hiç birşey yok bu da bir değişik hız veriyor hoşuma gitti yani böyle heyecanlı. Büyükşehir'de böyle birşey yok tabi. Güzel burda yaşamak. Yani onu da genele vurmak çok zor. Bu arada Turizm Derneği var burda, Turizm Derneği'nin toplantıları var, bu yıl turizm derneğine biz de katıldık. İşte onlar ne yapabiliriz diye düşünüyorlar Alaçatı için. Alaçatı için çok şey yapılabilir ama burda bir ortak grup organizasyonlarında kesinlikle yine aynı şeye döneyim aslında belki de Türkiye'nin problemi bu gerçek çözümler hiçbir zaman bulunamıyor. Herkes kendi yönünden bakarak çözüm bulmaya çalışıyor. Mesela bu yıl bir yasak geldi şimdi daha çok Turizm Derneği'nin ilk görüşmeleri işte burda oteller bizim de küçük bir otelimiz var diye ilk önce girmiştik. İşte otelde tabi konaklayan kişinin uyku problemi var saat 12'de müzik kesilecek bu sene Alaçatı'da. Şimdi yaz günü saat 11'de yemeğe gelen oluyor, 12'de müziğin kesilmesi demek o zaman yani iyi uykular demek anlamına geliyor. Burda Alaçatı'nın karar vermesi gerekiyor, ne olduğuna.

Levent: Ya da ne olacağına.

Sayra: Birlikte çalışmak mümkün değil. Şimdi otel var tamam saygı duyalım ama o zaman böyle bir cadde yok varsayacaksınız.

Levent: Canlı müzik yasaklandı tamamen.

Ayhan Melih: Bu derneğin şeyiyle mi?

Sayra: Tabi onun vasıtası var ama belediyenin kararı. Belediye burda düşünemiyor mu ki burda sadece otelin dışında da işletmeler var. O zaman ruhsatlar veriliyor işte şu anda açılacak bir sürü yer var, dünyanın yatırımını yapıyor bu insanlar, müşterisi 12'den sonra yaz tatilinden bahsediyoruz, bizim verdiğimiz hizmette öyle birşey yani 4'e kadar açık olacaksın, 4 saat tıssss. Böyle birşey mümkün olur mu yani?

Ayhan Melih: 4'e kadar da açık olacak diye mi öngörülüyor?

Sayra: Heh, yani bir dengesiz işte, birşeye karar verirken diğerini düşünmek gerekiyor. Ortalama yapılması lazım. Eğer böyle bir sorun ciddi anlamda varsa o zaman otel konaklama işlerinin şehir merkezinden uzaklaşması gerekir. Herhalde restoranları şehir merkezinden çıkartamayacaksak, yok yani böyle birşey işte yani bunun kuralı bu anlamda en azından biraz esnek olmuş 1 olsun bari 12 çok erken bir saat yani. Saat 10'da hava kararıyor, duşunu alıp geliyorsun 11 oturuyorsun yemeğin gelene kadar 11 buçuk ondan sonra sessizlik çok dengesiz herşey yani.

Ayhan Melih: Başta birşey demiştiniz oraya dönmek istiyorum biraz. Işıklardan bahsettiniz, florsan vs. belli şeyler oluyor, anlaşmazlıklar oluyor. 2005'ten bu yana Alaçatılıların size karşı bakışında ya da tavrında nasıl bir değişim oldu?

Sayra: Biz sizden daha iyiyiz demek istiyorlar. Yani bunun üstüne göstere göstere yapmak istiyorlar.

Ayhan Melih: Sadece işletmeler değil de Alaçatı halkı olarak.

Sayra: Aynı. Burası bizim siz kim oluyorsunuz tarzıyla dolaşiyor herkes.

Ayhan Melih: Önceden nasıldı?

Sayra: Önceden kendileri de farkında değildi ki elindekinin. Yani mesela unla şeker ayrı ayrı olurken birileri geldi bunları birleştirip bir pasta yaptı, onlar daha önce farketmemişler pasta nasıl yapılır, şimdi herkes pastacı oldu. Yani onlar daha iyi yapabileceklerini zannediyorlar, hâlbuki aynı şeye bakıyoruz yani tamamen eğitim işi. Birşey yapıldığı zaman görselliği hepsini bir bütün olarak ele almak gerekir yani. Bir mekan iç düzenlemesi yapılırken, tasarımı yapılırken bunun da eğitimi var yani iç mimar diye birşey var. Hangi ışık nerde nasıl etki yapar diye düşünürsün. Her malzemeyi ben bunu çok beğeniyorum al koy ondan sonra facia birşey çıkar ortaya beyaz ışık. Bir kere beyaz ışık zaten kanıtlanmış birşey dünyanın hiçbir yerinde bu şey anlamında kullanılmaz, Alaçatı gibi bir yerde romantik ve nasıl diyeyim kendi kimliği olan bir şehirde kullanılmaz çünkü o zaman büyükşehire gidiyorsun yani sen. Burda nasıl neon kullanılmıyorsa, neon kullandığın zaman iş değişiyor. Hiçbirşey düşünmeden yani. Neyse Alaçatılıların tarzı da bu yani bence Alaçatılıları çok olumsuz anlamda yermiyorum belki bizim de hatamız bir yerden daha fazla şey beklemek gibi herşey çok boş, kof paraya ranta dayanır hale geldi ama bilinmesi gereken birşey var Alaçatı rantını rant yokken elde etti. Yani buraya gelen insan ilk mekanlar burası meşhur değilken geldiler. Burası böyle diye, korunmuş diye, romantik kendi yapısı var diye gelip bir yerin tadilatını yapıp sokakta hiç kimse geçmezken bir mekanı açtı, kendi müşterisini toplayıp bakın burası ne kadar güzel bir yer dediği bir anda onun

sayesinde buraya insanlar gelmeye başladı ve neden yok oldu. Neden yok ediliyor şu anda. Zannediliyor ki Alaçatı gün geçtikçe daha iyiye gidecek, hayır koruyamadık yalnız burayı.

Ayhan Melih: Bu süreçte biraz az önce değindiniz belediyenin rolü var dediniz. Dernekle birlikte, belediye bu süreci nasıl yönetiyor sizin açınızdan, diğer konuları da düşünebiliriz işte su olabilir, çöpler olabilir, altyapı olabilir?

Sayra: Şimdi şunu söyleyeyim belediye de burda çok şey yapmış olabilir, görüntüde vizyonu varmış gibi görünebilir. Yıllardır Alaçatı kaç senedir, benden önce de belediyesi vardır herhalde Alaçatı o zamandan bu zaman nerdeymiş belediye işinde? Çok basit birşey aslında çok, belki de çok acı yanlış birşey. Bana göre Alaçatı işte rüzgarı buraya gelmiş bir sörf seven kişi orayı keşfetmiş. Demiş ki burası ne kadar güzel bir yer ben burda sörf yapayım işte şunları yapayım, işte o zamandan beri Alaçatı farketmemiş Alaçatı buaryı rüzgarının buranın sörf birşeyler yapılabileceğini, birisi de gelmiş a ne güzel dokusu var buranın ben burda işte hobi gibi olsun hem arkadaşlarımızla sohbet ederim hem de biraz da işte harçlığımı kazanırım biraz da dinlenirim. Daha önceki işimden bir yan işimi burda kurarım. Gelmiş açmış orayı mekanını. Tatlı tatlı böyle işini yaptığını zannettiği zamanda birden bire işte unla şekerin bir araya getirilmesi gibi ha bunlar burda bunu yapıyor demek ki burası iyi birşey deyip çoğaltmış. Belediye de burda onları anlamış fakat mesela doğru yaptığını zannedip ona onu anlatan kişiyi, kişileri yok etme çabasına düşmüş. Yani öyle görüyorum ben. Onları koruması gerekirken, onların üstünde yani nasıl anlatayım mesela birşeye üşüşür ya sinek onu böyle yemeye çalışır sinekler, alttaki o hani korunması gereken şeyi kuş koruyacağına üzerine ne kadar çok sinek atarım diye düşünüyorlar. O alttaki de çürüyor maalesef, biz de çürüyoruz. Çünkü benim mesela kendim söyleyim heyecanım falan yitmiş durumda. Yani çok enterasan birşey bu çok ciddi mesela radikal bir şekilde heyecanım vardı onu da tükettim yani bu nasıl oldu süreç işte.

Levent: Enteresan bir günde geldin zaten.

Sayra: Yani çok nasıl diyeyim pembe gözlükle bir takım şeyleri öyle de olur böyle de olur diyeceğim zamanlar geçmiş. Ha olsun felan diyordum ama yok değil.

Ayhan Melih: Peki size nasıl bir kitle geliyor, sizin müşteriniz kim?

Sayra: Şimdi çok basit birşey söyleyim 2005 yılında biz burayı tam sezonun ortası 22 Temmuz'da açtık. Özdemir Altan adında bir sanatçıyla bir sergi yaptık ve 22 Temmuz geç bir tarih, Özdemir Altan da çok önemli bir sanatçı ya en azından sanat camiasında bilinen bir sanatçı ve çok önemli birisidir. 15 Eylül'de sergimiz bitti, işte bir buçuk ay gibi açık kaldık diyelim, ondan sonra gittik İstanbul'a. İstanbul'da Tasarım Fuarı'na gitmiştik. Orda kendimizle ilgili birşeyler konuşurken kaartımız verdik 20 kişiye, bu 20 kişinin 16 kişisi biz evet Kırmızı Ardıç Kuşu'nun biliyoruz dedi. Bir buçuk ay açık kaldığımız dönemde. Bu çok önemli birşeydi. Sonra işte tekrar sergiler açtık, Özdemir Altan için hatta İstanbul'dan sergiyi görmek için gelen oldu buraya. Derken, derken işte böyle bir süreç yaşarken geçen sene bu anlamda da çok düşüş oldu çünkü artık bişeyleri yitiriyorsunuz. Gelenler de yitiriyor çünkü o zamanki heyecanlarını duymuyorlar artık. Ha orası değişmiş, şöyle olmuş böyle olmuş, baştan işte bu kadar insan geldi Alaçatı'ya çok konuşular çok güzel şeyler söylediler, şimdi onların söyledikleri merak uyandırdı, gelemeyenler de geldi. Sürekli insanlar geliyor ama artık geri dönüşleri bence bunların ilk gelenlerin geri dönüşleri gibi değil. Ha burası mıydı Alaçatı diyorlar. Zannediliyor ki tükenmeyiz de yani buraya sürekli insan gelir. Türkiye'nin nüfusunu düşünce olursanız şu kadarlık bir yer sonuçta iki ay iş yapan bir yerde insan kalabalığı hiç bitmez ve bu zannedilir ki Alaçatı gerçekten iyi sürekli insan geliyor hayır, içi boşalıyor.

Ayhan Melih: Bu süreçte hani bu turizmle beraber yaşanan işte çarşının da içindediniz, Alaçatılıların yaşamı nasıl dönüştü bu süreçte? Bu sürecin Alaçatı'da yaşayanlara etkisi nasıl oldu?

Levent: Sen devam et, bugün çok iyisin.

Sayra: Şimdi aslında Alaçatılıların yaşamı hiç değişmedi benim fikrim o. Değişmedi neden değişmedi, zaten Alaçatı çok büyük bir yer değil, Alaçatı'nın her tarafında da iş yapılmıyor zaten. Alaçatı'nın bir Kemalpaşa Caddesi var bir başlangıcı girişi var, geri kalan taraflar aynen eskisi gibi evler var, onlar evlerinde oturuyorlar. Bir ana caddedeki iş yeri yapılan mekânlarda oturanlar gitti. Diğer Alaçatılılar da arkada oturanlar, Kemalpaşa Caddesi'nin civarında oturanlar oturuyorlar onların hayatı da eğlenceli hale dönüştü. Çünkü akşamları çıkıp burda yürüyüş yaptıklarında belki hiç görmedikleri insanları görüyorlar. O anlamda renklendi. Burda etrafta işte birşey almaları gerekiyor aslında bakarsınız belki gençleri açısından artı birşeydir. Çünkü ne oldu daha önce kendi içlerinde yaşarlarken belki yeni gelen yabancıların çocuklarıyla oyun oynayabiliyorlar diyelim sokakta küçüklerden bahsediyorum. Normalde farklı bir cümleyle farklı birşeyle karşılaşıyorlar, birşeyler öğreniyorlar nasıl ki onlar da onlardan öğreniyorsa, bir farklı hayat şeyi var, biçimi var dışarda yabancılarla Alaçatılılar arasında. Aslında farklılık nedir... Mesela burda daha rahat çocuklar yani çocukluk anlamında güzel bir çocukluk geçer burda. Mesela evin dışında da burda bir hayat var. Şehirli çocuğun evin dışında bir hayatı yok. Hep kalabalık, keşmekeş ya bir şey için bir yere gidiyor, ben şuraya çıkayım da kime rastlayacağımı, bisiklete bineyim ona da rastlarım onla bir devam ederiz tarzında birşey yok. Randevulasır ya onunla buluşacaktır onun için çıkar, teasdüfen çıkmaz. Burda onun verdiği bir özgürlük var çocuklarda. Çıkarken sokaklardan giderken onu görüyor, onu görüyor, grup halinde oluşturuyorlar belki bir oyun oynuyorlar gibi. Ve burda iki tarafın etkileşmesi, artı ve olumlu şey alması var. Çocuklar açısından baktığımızda bence olumlu birşey var. Yetişkinler en yetişkinler zaten bir şaşkınlık geçiriyor, ayıplayarak ya da şaşırarak bakıyorlar bazı şeylere. Ortadakiler de yani genç kuşak diyeyim yani böyle bir 18-25 arası da kabaca yani gözü dönmüş vaziyette. Gözü dönmüşlük ne hem rant getiren yerlerden edinilen paraların çok miktarda olması, daha önce hiç düşünülmezken anlatıyorlar hikayeleri kahvede cebinde çıkan paraya bir ev satılmış falan. Derken bugün Türkiye'de benim diyenin alamayacağı rakamlara ulaşmış durumda burdaki rant. Bundan dolayısıyla da elde ettikleri paralar onlar için çok büyük, onla, ilgili bir şaşırma durumları var ya da bazıları inat ediyor elinden çıkarmamaya çalışıyor ama ne için yaptıklarını onlar da bilmiyor. Çünkü bu rant birden bire dink diye düşecek dibine o da var yani bugün 1 milyon denen yeri 100 bin dolara yani satılamayacak. Böyle de bir dengesiz bir durum var, çünkü iş yapan bilir bunu. Burda böyle birşey yok. Bugün burda iş yapan kişinin aslında burdan yaz sonunda 8 haftanın sonunda edindikleri para nedeniyle değiller burda. Mesela bizim gibiler işte burda bir yaşam biçimi olarak gelmişler. Bir de bir takım markalaşmış yerler mekanlar var onlar da Alaçatı'da bulunmak için varlar. Yoksa burdan para kazanacakları için değil. Yani bir CV'lerine Alaçatı'da girecek şu anda in bir yer diye. Yoksa 8 haftanın sonunda baktığında orda zararına bile çalışır burda mekan. İşletmecilik farklı birşey çünkü. Onun için burası öyle çok kolay bir yer değil, hakikaten o paralarla da burda para kazanamazsınız kira olarak da vesaire. Onlar şimdi kiralayabiliyorlar onlar da, biraz da onun ismini kullanmak için kiralarını ödüyorlar mekanlar ödüyor fakat işte onu bir iki kullandıktan sonra gidecek. Onlar da tüketiyor aslında, şimdi geliyorlar onlar alıyorlar ama iki üçten sonra o verme de kalkacak yani. Hiçbir işletme mantık çerçevesinde zararına çalışmaz.

Levent: Alaçatılıların kahvesi de kalmadı, şu kahve de gitmedi.

Sayra: Reklam için çok ciddi para ödeniyor biliyorsunuz yani. Onlar aslında mekanlarını açıp kendi reklamlarını yapıyor. Yani reklam parasını ödüyorlar esasında, o işletmeden kazancıkları parayı değil. Alaçatılı bunun farkında değil.

Ayhan Melih: Peki Alaçatılı işletme var mı etrafınızda kahve de kapandı dediniz? Bu yan taraf hariç.

Sayra: Ufak tefek işletmeler var. Burda işte Alaçatı'nın ruhunu derken aslında belki de suni, çok ender bir elin beş parmağını geçmez nitelikli. Diğerleri işte ben de yapayım, burası da benim yerim diye gidiyor ama Alaçatı'yı tüketiyorlar yani. Alaçatı'nın Alaçatı olmasına neden olan

grup var hep onu söylüyorum ya sürekli bir takım üç tane beş tane işletmenin ya da şahsın önderliğinde yapılmış o ruh, o devam ettirilmiyor zaten. O devam ettirilmiyor, Alaçatı'nın açtığı da yer de zaten öyle pek yok.

Levent: Agrilya'da öyle kira uğruna çıkacak ordan. Yeni yer yapıyor şimdi.

Sayra: Agrilya çok önemli bir mekandır zaten biliyorsunuzdur Agrilya'nın geçmişini Alaçatı'ya gönül vermiş birinin yaptığı. Şimdi Agrilya'nın mal sahibi onu ordan çıkartıyor tamam Agrilya bugün isminden dolayı kenarda köşede de bir takım işler yapabilir ama meçhul. Acaba onun yerine ne yapılacak. O bina ne olacak belki asma tavanı kapatılacak, belki şu olacak, belki bu olacak o ruhu yok olacak belki oranın. Orası orası olmaktan çıkacak yani sonuçta de Alaçatı'ya belki onun için gelenler gelmez olacak. Ya Alaçatı'yı Alaçatı yapanlar aslında onun için gelen bir kesimdi. Onun için gelen, onun için derken şahıs kullanmıyorum Agrilya değil, Alaçatı'nın o ilk hali için gelendi, onlar Alaçatı'yı Alaçatı yaptı. Şimdi onlar yavaş yavaş elini ayağını çekiyor Alaçatı'dan.

Levent: Bak çok önemli bir şey söyledi Manhattan'dan gelmişler Agrilya'nın adını duymuşlar, direkt ona gelmişler.

Sayra: Bunu belediye yaptı, yanlış politikalar işte burayı koruyacağına onları öldürmeye çalışıyor belediye.

Ayhan Melih: Şeyi sormuştum bir de işletmenizde çalışan Alaçatılı var mı diye?

Sayra: Var, o da şöyle aynı o deminki kira örneği gibi yaklaşık. Bizim için de baştan işimize geliyor diyelim ki burdalar etrafı tanıyorlar, diye düşünüyoruz uzun soluklu olmuyor hiçbir zaman. Ya kendileri canı istiyor gelmiyor ya da bizim düşündüğümüz gibi birşey alamıyoruz yani bu kanıtlanmış birşey.

Ayhan Melih: Etrafınızdaki diğer işletmelerde hani tanıdıklarınız böyle orda var mı çalışanlar, aynı sıkıntılar mı yaşıyor?

Sayra: Var, aynı sıkıntılar yaşıyor. Sürekliliği yok, iç disiplin yok diyelim daha doğru olacak.

Ayhan Melih: Son olarak o zaman kendi açınızdan, aileniz açısından ve Alaçatı açısından genel bir değerlendirme istesem gelecek için beklentiniz nedir? Biraz aralarda bahsettiniz ama genel bir değerlendirme de istesem?

Sayra: Şimdi Alaçatı'nın ne olup olmayacağı çok önemli değil tabi burda şöyle önemli değil sonuçta hepimiz hayatımızı yaşıyoruz yani. Biz biraz daha direniriz, yapabiliyorsak yaparız, ya sınırlarımızı daraltırız geri adım atmak anlamında söylüyorum, burda yaşarız çünkü burası güzel bir yer. Rüzgârı güzel, deniz her tarafı deniz yani gittiğiniz zaman kendinize ilişkin yaşamaya kalktığımız zaman güzel. Gelirsiniz, yemeğinizi de yersiniz, kalabalıkta ona bir yer bulursunuz kendiniz için orda hayat geçirirsiniz o anlamda da bir sorun yaşamazsınız çünkü burası 12 ay süper kalabalık bir yer değil yani. Yaşam biçimi açısından baktığınızda yaşarız. Fakat bir takım insanı insan yapan yani bulunduğu noktaya getiren bir süreç var. İşte çocukluk, gençlik, orta yaş hep bir sürekli birşeyler kazanıyorsunuz hayatta. Bizler olumlu birşeyleri, kazandıklarımızı olumluya dönüştürme çabasındayız aslında. Dünyanın bir gidişatı var o da belli. İşte burda dünya gidişatına uyumlu yaşanabilseydi çok iyi olurdu. Belki bizim gibiler bir kaç kişi uğraşıyorlar yani organik tarımdı vesaireydi filan. Aynı bu Alaçatı'nın ilk halindeki hani üç beş mekândan bahsediyoruz ya o vaziyette uğraş göstermek lazım. Bizimde bir sürü idealimiz vardı bu anlamda onun ne kadarını yapabiliriz bilmiyorum ama ne için yaparız noktasına varıyor. Yani sen veriyorsan karşındaki almıyorsa o zaman da ben ordan satın almayı, bunu satan yerlerden satın alıp kendim tüketmeyi tercih ederim. Bizim için Alaçatı o halde. Alaçatı için birşey yapabilir miyiz onu bilmiyorum yani. Aslında daha önce güzel projelerimiz vardı fakat

alınmadıktan sonra onu üretmenin bir anlamı yok. Üretmemeyi tercih edip kendimize çekiliriz, bu tamamen kişisel birşey ama sanki de o vaziyete gidiyoruz gibi geliyor bana öyle yani. Mesela pazara çıktığımız zaman da 3-4 yerden alışveriş yapıyoruz çünkü bizim için orası organik, değişik, yerel. Ama başka da işte görüyorsunuz kasalar açılıyor üzerinde markalar var, bir takım bir yerlerden bir şeyler geliyor onlar da fabrikasyon, üst üste duruyor ve satılıyor. Onlar da satılıyor, biz onları almıyoruz gibi yani. Biz üretip sunmayı düşünüyorduk, şimdi sunulanları almayı düşünüyoruz gibi bir haldeyiz. Hayatımız da sürdürebiliriz yani burda da yaşarız. Bize hitap eder, çok küçüldüğün zaman hitap eder çünkü kendimize göre alışveriş yaparız zaten gün 24 saat yani bir araya katılıp çıkabilirsin ama sürekli 24 saatimizi buraya adayamayacağız gibi görünüyor. Çünkü aldı başını gidiyor herşey. Bu kadar çok şeye de aslında karşı değilim kalabalık kozmopolitlik de iyi bişey fakat politika yanlış. Bir de kızgınlık var yani dışarıdan gelenlere Alaçatı'da çok bariz söyleyeyim kızgınlık var, sen yapma ben yaparım tarzında yaklaşıyorlar ama çok önemli gerçekten karakteri bozuk Alaçatı'nın, bozuldu. Hani bu bireyinden tutun mekanlarına kadar, aydınlatmasından tutun işte bence... kadar, karakteri bozuldu.

Levent: Bu hızlı yaşamaktan ve tüketmekten ileri geliyor tabi.

Sayra: Düşünün bir arkadaşınız var ve çok iyi anlaşıyorsunuz, bir gün size bir yanlış yapıyor, kötü bir yanlış yapıyor ilişkiniz nasıl gider, yine konuşuyorsunuzdur da içinizde birşeyler böyle ona karşı bir duruşunuz olur bizim Alaçatı'ya karşı duruşumuz bu, mesafe var.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim çok sağolun.

Levent: Bu kayıttan isteriz.

Ayhan Melih: Tekrar teşekkür ederim.

26. Selahattin Kanga – Retired

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum Alaçatı'ya nereden gelmişler, ne zaman gelmişler, nasıl gelmişler?

Selahattin: Bizim aile, bizim aile Yunanistan Selanik Karafere'den yani dedelerimiz hepsi oradan gelme. Babam Allah rahmet eylesin kardeşiyle geldiği zaman Türkçe'yi öğrendi. Yani Karaferya Selanik Türkçe'yi burda öğrenmiş 4 yaşında gelmiş babam amcam gelmiş 9 yaşında. Burda Türkçe öğrenmişler, e mübadele zamanında tabi bu, mübadelede geliyorlar buraya. İşte o zaman zarfından tabi biz de doğduk büyüdük artık burda Alaçatı'da ama bizim esas geçmişimiz Selanik ama çoğu kardeşleri, babamın kardeşleri hepsi ayrılmış o zaman mübadelede, kimi Mersin'de Mersin'e çıkmış, gemiyle bak bunlar 5-6 kardeşmiş kimi İzmir'e geliyor Çeşme'ye, Ildır'da iniyor, İzmir'de iniyor, kimi Antalya'ya Mersin'e geçiyor. Orada da babamın bir sürü şeyleri. Bir sefer görüştük, bir sefer geldiler, Mersin'den geldiler görüştük. Baya akrabalarımız var ama artık görüşemiyoruz, geçmişimiz öyle yani.

Ayhan Melih: Peki aileniz ne yapmış Alaçatı'ya geldikten sonra, ne işlerle uğraşmışlar?

Selahattin: Buraya geldikten sonra bakmışlar burda mübadelede burda kaçan kişilerin bırakmış olduğu zeytinlik ve bağ ama bizimkiler maalesef ne bağ bırakmışlar, ne zeytin bırakmışlar, reberlikle uğraşmışlar. O zaman ordan gelirken tütün bile baston dediğimiz şey var ya bastonun içinde tohumunu getirmişler buraya bak. Cevizin işte şeylerini getirmişler, fındığın cevizin hep saklayarak getirmişler burda ekmişler ama olmamış tabi, bu havası değil fındıkla cevizin, şey değilmiş burası. Ama tütünü bastonla getirmişler, leşberlikle uğraşmışlar ama bakmışlar ki burda Yunanlı, Yunanistanlı kişiler mübadelede hep leşberlikle uğraşmış. Zeytinlen

uğraşmış, efendim şeylen uğraşmış bağıcılıklar uğraşmış. Adamlar bu işi çok seviyormuş fakat demek ki biz sevmiyoz bu işi bütün bağlar bozuldu gitti. Yani bugüne kadar geldik böyle.

Ayhan Melih: Hep tütün mü olmuş?

Selahattin: Tütün, tütün olmuş. Efendim buğday, şudur budur bunlar olmuş başka birşey olmamış yani yapacak başka birşey yokmuş, zeytincilik varmış. En çok tütüncülükle ama tabi bundan 15 sene evveline kadar maalesef burda tütüncülük de gitti bağıcılık da gitti. Ben hatırlıyorum okula gittiğim zaman benim dediğim 50 sene evvel bundan benim yaşım 60. Şu Maşatlık dediğimiz yerde hala bağ kütükleri vardı bak. 55 sene önce ben o zaman 6-7 yaşındaydım, bizi ilkokulda Necip öğretmen Allah rahmet eylesin oraya getirirdi. Orda mezarlık var, bak adam ne akıllı bizim gibi şehir içine yapmamış bak nereye yapmış, dağın tepesine. Oraya giderdik orda işte kafatasları falan alırdık falan filan. Orda bağ kütükleri vardı, bağlar vardı. Hala üzüm vardı üstünde. İşte biz körettik mi, naaptık.

Ayhan Melih: Peki siz hangi işlerle uğraştınız?

Selahattin: Biz de öyle, ailemiz o zaman ne yaptıysa biz de onu yaptık. Tütüne başladık, tütünlü ama tabi bizim yaşımız ilerledikçe gençlerin fikirleri değişti başka işlerle uğraşmaya başladık işte o zaman ne bileyim benim zamanımda müzisyenlik çok revaçtaydı. Ona yöneldik, çok güzel paralar kazandık. Alaçatı'da hatta bu işi başlatan kişilerden biriyim desem yalan söylememiş olurum. Belki sen de bilirsin siz benim talebemsiniz. Ben bu işlerle çok uğraştım, çok insan, talebe yetiştirdim ve bundan da çok mutluyum. Senin gibi beni gördükleri zaman naber Selahattin abi sarılıyorlar, öpüyorlar bu beni mutlu ediyor, en güzel tarafı bu. Kazancım bu yani en çok kazancım. Paradan önemlisi o insanları o çocukları kazanmam önemliydi benim için ve kazandım ve çok mutluyum.

Ayhan Melih: Kaç yılında tarım bitip müzisyenlik başladı, beraber mi gitti yoksa yani tarım bitti ona mı başladınız?

Selahattin: Yok tarım devam ediyordu ama orta halli devam ediyordu. Tamamiyle bitik değildi. Benim başladığım mesela şey müzik hayatı 67-66 o zaman tarım vardı. Ama bu benim müzik hayatım aşağı yukarı 94-95 'e kadar devam etti ama 95'te tarım burda bitmişti. 95'te tamamiyle bitmişti tarım. Tütüncülük vesaire herşey bitmişti. Az az devam ediyordu.

Ayhan Melih: Peki siz hani bugüne kadar uzun süredir Alaçatı'da yaşıyorsunuz hani belki eviniz arsanız falan da olmuştur, onları hiç sattınız mı bugüne kadar?

Selahattin: Hayır, tek annemin evi satıldı. Kendi o zaman bir evde eskiden bir aile oturmuyordu. Mesela amca çocukları, kardeş çocukları, mübadelede geldiğimiz zamandan beri aynı evde kalıyorduk. O zaman para pul yok birşey yok ama tabi bir zaman burda geçtikçe herkes kendine bir yer almaya başladı. O evleri aldık ama bundan 15-20 sene evveline kadar bunlar durdu fakat araya işte bazı kişiler girince akrabalarından benim hakkım var, senin hakkın var. Bir evi satmak mecburiyetinde kaldık. O da annemin eviydi, o zaman ki parayla şimdi söylesem belki cüzi birşey 300 lira bir para.

Ayhan Melih: Kaç yılındaydı?

Selahattin: 300 lira diyorum pardon 300 milyon. 20 sene evveline gidersek, 87-88 zamanlarıydı. 300 milyona satıldı. Şimdi aşağı yukarı 5-600 milyardan aşağı değil orası biz 300 milyona verdik. E o zaman öyleydi belki o para çok değerliydi. Bakın o parayla bizim birader Sedat'ı biliyorsun, sen de biliyorsun annem ona 60 milyon para verdi, gitti 60 milyona bir ev aldı şimdi onu bundan 5 sene evvel sattı 1 odası vardı aldığı evin 60 milyona aldı. Onu sattı 4 tane ev aldı bakın.

Ayhan Melih: O ilk ev nerdeydi?

Selahattin: Mersin'in evi şurda taş evdi.

Ayhan Melih: Taş ev. O 4 evi nereden aldı?

Selahattin: 4 evi şurdan Ergin... diye bir arkadaş var. 130 milyara o 4 evi aldı bakın. O zaman öyleydi ama şimdi Sedat diyor benim evime 1 trilyon verseler vermem diyor şimdi buralarını. Zaman değişiyor tabi ama korkarım ki ilerde onu her zaman söylüyorum galiba burdan Alaçatı'dan bizi sürükleyip götürecekler öyle bir durum var. Çünkü geçen günlerde evin önünde oturup çay içiyoruz, İstanbullular, Ankaralılar en fazla İstanbullular geliyor da ama buranın halkını çok seviyorlar bak. Buranın halkının insanlara çok değer vermesi yabancıya. Hemen bir anda arkadaşlık kurması, tanımadığı kişilerle tanışmış gibi sohbet etmesi bunları memnun ediyor. Öyle çaya davet ettik, biz dediler İstanbul'da böyle birşey görmedik İstanbul'da yaşamak çok zor siz nasıl bir insansınız Ege insanı olarak hemen ikinci kelimesi evi satar mısınız, bakın. Şimdi benim evim deyelim 200 milyar verse bana 500 milyar naapcan. İşte herkes aynı düşüncede, onun için.

Ayhan Melih: Şimdi sizin eviniz hangi mahallede?

Selahattin: Yenimeci diye, Musavvat sokakta.

Ayhan Melih: Uzun süredir orda oturuyorsunuz?

Selahattin: Uzun süredir tabi.

Ayhan Melih: El değiştirmelerin yoğunlukla olduğu bir mahalle Yenimeci diye.

Selahattin: Çok revaçta.

Ayhan Melih: Sizin etrafınızda yaşayanlar da değişti bu süreçte muhtemelen, kimler oturuyordu mesela şimdi kimler oturuyor nasıl değişti o sosyal ilişkiler?

Selahattin: Şimdi işte az evvel dedim ya burası 5 lira ederse adam geldi verdi 15 lira para cazip geliyor, satıldı. Fakat o İstanbul'dan gelen kişiler de hemen diyalog kurdular bizim insanlarımızla diyalog kurdular yani bu çok önemli birşey. Diyalog kurdular. E tabi yazın geliyorlar, kışın kaçıyorlar ama o zaman zarfında sanki biz daha mutluyduk gibime geliyor. Evlerimiz satılmadan diğer arkadaşlarımızın satılmadan sanki daha mutluyduk, şimdi bir tedirginlik var aman fazla gürültü olmasın, müzisyen arkadaşlar var aman fazla sesleri açmayın bakın İstanbul'dan gelen kişiler var misafirler var rahatsız olur gibilerden biraz şey bozuldu gibime geliyor hani bizim düzenimiz orada o mahallelerde bozuldu.

Ayhan Melih: Peki bunlarla, az önce bahsettiniz ama komşuluk ilişkileri nasıl?

Selahattin: Komşuluk ilişkileri mükemmel, az evvel dedim ya insanlar Alaçatı'nın insanını o kadar çok beğeniyorlar ki. Şimdi ben sen de biliyorsun Çarşı'da lavanta satıyorum. Orada bazı kişilerle görüşüyorum işte aman nerelisiniz, insanların şöyle bir konuşmaları var benimle birebir biz bazı yerlerde gezerken Çeşme'de olsun efendim işte İstanbul'da olsun diğer yerlerde Antalya, Bodrum'da olsun insanlar bize sürtün diye üstümüze geliyorlar ama buradaki halk bize değmesin diye duvara çekiliyor yani buranın halkı mükemmel bir halk. Sonra şöyle birşey var ben her zaman söylüyorum, aman çantamı bırakmayım, aman güzel tut birisi gelir kalabalık Alaçatı yazın vurur alır diye dedim böyle bir olay yok bırakın çantanızı şuracığa çarşının ortasında benim tezgahımı önüne gelin saat ikide şurdan alır onu kimse ellemez. Onun için insanlarımızı çok seviyorlar. Bizim insanlarımız da onlarla iyi diyalog kuruyor.

Ayhan Melih: Peki şey dediniz bu hani çevremizdeki yerler el değiştirdi falan buralar şimdi konut olarak mı kullanılıyorlar yoksa bar-restoran olarak mı?

Selahattin: Bazı gelen İstanbullu vatandaşlar ev olarak kullanıyor. Şeyin Yenimecediye tarafında hani Alaçatı'nın diyelim Barlar Sokağı dedikleri kısımlar hepsi aldıkları yerler bar olarak restoran olarak kullanıyorlar. Ama dış tarafta alınan yerler müstakil ev olarak kullanılıyorlar. O güzel birşey yani bugün bizim mahallenin içinde bir restoran, bir bar kurmalarına imkan yok yapmıyorlar onu. Aldıkları yerleri de hep takip ediliyor güzel güzel işte yine taş değilse yeni taşta Alaçatı taşından örüyorlar, oturuyorlar. Bu güzel birşey yani. Alaçatı'nın bütün her tarafında bar kurulacak hali yok.

Ayhan Melih: O güzel dediniz diğerinde güzel olmayan rahatsız edici şeyler mi var, işte bar restoran gibi yerlerde?

Selahattin: Yok onu biz baştan Koruma Derneği'ne ben üyeydim, biz o konuşmalarda diyorduk ki Alaçatı bir eğlence yeri olmasın. Alaçatı bir dinlence yeri olsun. Bunu her zaman söyledik. Ha bu nasıl olur dedik nasıl olurlar, Alaçatı eğlence yeri olmayacak da dinlence yeri olacak, evet olacak. Bugün her restorana, her kurulan açılan bir bara, bir orkestra kurarsan Alaçatı gürültüden geçilmez, bunu istemiyoruz. Buraya insanlar dinlenmeye geliyor. Bir yemek yicek dinlenecek. Eğlenecekse eğlence yerleri var Seaside'a gitsin efendim ne bileyim ben bir sürü yerler var çalgılı kalgılı. Alaçatı'da öyle birşeyin olmasını kesinlikle istemiyoruz ve olmasın da. Burası bir dinlenme yeri. Ondan rahatsız değiliz öyle birşey yok.

Ayhan Melih: Bu şey dediniz, bu Turizm Derneği, o derneğin mesela faaliyetleri nedir, hala üyesi miziniz?

Selahattin: Evet, üyesi şimdi değilim ama hala alakadar oluyorum. Şimdi derneğin en güzel tarafı mesela şimdi Zeynep Hanım vardı, şey otelin...

Ayhan Melih: Öziş.

Selahattin: Evet, İbrahim Topal var, Metin Akalın var. Daha bir sürü İstanbul'dan 1-2 doktor arkadaşımız var. Birkaç bayan arkadaşımız var bunlar kurdu. Amaç neydi bu derneği, amacı neydi. En başta açılan bütün restoranlarda çalışacak kişilerin Alaçatılı olması kaydıyla. Bu güzel bişey. Bakın gezin restoranları çoğu Alaçatılı çalışıyor bu iyi bişey ve temizlik bakımından gürültü olmamak şartıyla yani bütün mesele buydu. Ve bunlar fazlalaştırılmasın bu yani Alaçatı biz Bodrum olmasını istemiyoruz daha doğrusu yani amaç buydu. Bu şeyin derneğin işte Alaçatılılar çalışsın Alaçatı gençleri çalışsın, temiz olsun, gürültü olmasın. Açılan otel efendim işte şey sayıları sabit kalsın fazlalaşmasın, temiz olsun gaye buydu. Fazla bişey değildi.

Ayhan Melih: Bunlar başarılı mı peki?

Selahattin: Ama başarılı, büyük oranda başarılı. Ama bundan sonra ne olur onu inşallah hep beraber göreceyiz çünkü talep çok, çok talep hele hele bu sene korkarım 1-2 seneye kadar az evvel de söyledim para herşeyi değiştirir, gelir 300 liralık yere verir 500 lira sen de alırsın, seni atar karşı tarafa Alaçatı'yı alırlar. Ama alsalar da alsınlar ama Alaçatı ne bileyim ben bi çok da böyle bir yükü kaldıracak yer değil, kaldırmasın ve olmasın. Çünkü Alaçatı'ya çok yoğun talep olduğu zaman bi Bodrum olur herşey değişir. Bakın Çeşme bitti, Çeşme bitti. İşte Alaçatı inşallah onun peşindeyiz yani.

Ayhan Melih: Şey dediniz, atarlar dediniz, bizi burdan çıkarıp atarlar dediniz. Bu peki hani zaten belli bir kısım çıkmış Alaçatı'nın içinden bu çıkanlar yoğun olarak nereye gidiyorlar?

Selahattin: Şimdi mesela bu az evvel dedim ya 5 liralık şeye veriyor 10 lira sana da cazip geliyor aman benim evim 5 liraysa bak 10 lira verdi neden almayım. Petekler'de bugün 80 milyar, 90

milyar evler var. E senin evin burda 100 milyar adam sana veriyor 500 milyar, diyorsun ben gidicem alacam 3 tane ev. Petekler ev dolu, bakın 5 tanesinden bir tanesinde satılık yazıyor. 80 milyar, 90 milyar, en güzelleri 110 milyar yani insanlar buna kapılıyor. Onun için diyorum ki bizi burdan götürürler yani Peterkler'e doğru götürürler ve olacak da, olacak da yani.

Ayhan Melih: Bu şey dediniz çalışanları, derneğin kuruluş amaçlarından biri de Alaçatılıların çalışması ve büyük oranda da bu başarılı dediniz. Peki, bu yeni açılan yerleri işleten Alaçatılılardan bahsedebilir miyiz?

Selahattin: Şimdi tabii, tabii. Zaten biz şeyde Koruma Derneği'nde dedik ki yani hep kendi yerlerimizi başkasına verip çalıştırmayalım biz, kendimiz de bu işi yapamayız mı yaparız değil mi ve çok sayıda öyle arkadaşımız da var bu işleri yapıyorlar. Bu da çok iyi birşey Alaçatı için iyi birşey yani.

Ayhan Melih: Peki ne kadarı Alaçatılı'dır bu işletmelerin?

Selahattin: Valla şimdi şu, şimdi saksak deyelim misal konuşuyorum 50 tane yabancı varsa 10 tane Alaçatılı vardır. Yani yabancı çok daha fazla. Az evvel dedim ya para çok cazip bugün çarşıda duyuyorum dün verilen yerler var. Duydunuz değil mi. Hüseyin Yıldız'ın şey orasını vermiş, Atilla gibi bir insan dükkanını veriyor bu tarafa geçiyor. Demek ki cazip bir teklif var, az evvel dedim ya 5 liraysa veriyor 25 lira zengin bunlar. Kanıyorsun, kandırıyorlar. Alaçatı'da şimdi düşünabiliyon mu o sokakta hep yabancılar. Tek orda olmayan bizim gönlümüzü ferah tutan, dün hepsini saydım ben, ben bunlara çok dikkat ederim. Bakın dedim burda Salkım'ın dükkanı var ne kadar güzel bişey. İşte İmren kafe var, Bahtiyar'ın orası var kendi şeylerimiz, insanlarımız gidip bir çay içebiliyoruz ama bir yabancı olsa bakın bunu yapamazsınız, giremezsin, giremezsin. Ben şimdi efendim Metin'in, Metin Akalın'ın oraya nasıl gidip bir çay içebilirim. Nasıl bir kola içebilirim içebilir miyim, içemem. İşte durum böyle.

Ayhan Melih: Ben de tam onu soracaktım bu yeni açılan kafe-bar-restaurant gibi yerlere gider misiniz diyecektim?

Selahattin: Hayır, hayır, hayır imkanı yok gidemiyoruz, gidemiyoruz.

Ayhan Melih: Neden?

Selahattin: Şimdi belki sen Alaçatılısın diye bir kez gidiceksin tabiri caizse sana bir kıyakçılık yapcak, 5 ise deyecek 2 ama bi daha sefere sen gitmeyeceksin bir Alaçatılı olarak. Alaçatı çok gururlu, insanı çok gururlu ordan bir tepki aldığı zaman onun semtine bile uğramaz. Onun için Alaçatılı gidemez. Başka yerde 5 liralık şeyi gidip orda sen ailenle oturup 25 lira veremezsin ki nitekim onlar tabii hep İstanbulluya şey yapıyorlar, onlara göre işlem tutuyorlar. Yani Alaçatılı'nın gidecek ailesiyle şunu söyleyim yakın bir zamanda çay içecek, oturacak yeri kalmayacak. Öyle bir tehlike var ve olacak da. Bütün şeyimiz sıkıntımız o bugün Mehmet'in kahvede bak isyan ediyoruz biz. Mehmet'in ağzı burnu uçukladı. Hem verdi, hem pişman oldu. 70 milyar senelik verdi. Halbuki hergün 150 milyon bir kahve kazanabilir bunu seneye vur gene 60-65 milyar para yapar değil mi? Bu 70 milyar verdi, ne kazandı sen 70 milyar insanlar dağıldı bak. İşte insanların Alaçatı halkının oturacağı yer kalmadı bunda büyük bir sıkıntımız var bu doğal, büyük bir sıkıntımız var.

Ayhan Melih: Biraz aralarda geçti bahsi ama sizce Alaçatı'da yaşamak kolaylaşıyor mu, zorlaşıyor mu?

Selahattin: Çok, çok zorlaşıyor. Çünkü şöyle bir dedim ya az evvel, gidecek oturacak yerimiz kalmadı. Gideceğimiz yerimiz de olsa zengin 5 veriyorsa biz de 5 vermek mecburiyetindeyiz. Seni kayırmayacak yani çok zorlaştı ve daha da zorlaşacak gibime geliyor. Yaşamak çok zor. Kendi az evvel de söylediğim gibi eğer kendi iş yerin varsa çalıştırabiliyorsan bişeyler

yapabiliyorsun, o zaman işini kurtarabilirsin ama bu şeyde tarım bitti, efendim turizm Alaçatı'da turizm ben öyle bişey görmüyorum turizm, sadece İstanbul'dan gelen kişiler o da yine İstanbullulara hitap ediyorlar. O turizm değildir bence turizm. Kendi aralarında alışveriş gibi bişey. Yani biz burda.

Ayhan Melih: Kendi aralarında, İstanbul'da yapacaklarına Alaçatı'da yapıyorlar gibi mi?

Selahattin: Alaçatı'da tabi tabi işte bu. Onun için biz ilerde büyük sıkıntılara gireceğimizi düşünüyorum. İnşallah girmeyiz ama öyle bir görüntü var. Bunu ben sadece söylemiyorum, bunu gidin 10 yaşında bir çocuk aynı şeyi söyleyecek, hemen diyecek bizi 10 sene sonra burdan hepimizi götürecekler.

Ayhan Melih: Bu yeni gelişmeler gençleri nasıl etkiledi? Sizin çocuğunuz da var siz nasıl görüyorsunuz gençlerin gidişatını?

Selahattin: İşte bu iyi bişeye değindin, ben kendi şahsıma hiç iyi görmüyorum. Çünkü Alaçatı genci temelden gariban sıfatıyla yetişmiş bir genç. Az evvel baştan söyledim tarımla başladık, şimdi Alaçatı bir şeye girmiş zenginler kampı gibi olmuş, orada kalan gençlerimiz birden bire aptallaşmış. Ne olmuş, ne olacak küpe takmayanlar küpe takmaya başladı. Bir kulağına takanlar yetmedi iki kulağına takmaya başladılar bunlar hep özentili şeyler yani gidişat hiç iyi değil. Yani gençlere bu bilmiyorum ama gençlerimiz haklı çünkü bugün sizin yaşınızda bi çocuk bizim zamanımızda tütünün ne olduğunu bilmiyor, belki baban biliyor tütünün ne olduğunu ama sen bilmiyorsun. İşte onun için özentili burdan başladı. Onun altında sıfır araba var ben niye almayayım. Benim oğlan şimdi benim arabayı beğenmiyor baba güzel bir araba alacam. Haklı olarak, haklı. O gidişat iyi değil. Onda biraz sıkıntımız var.

Ayhan Melih: Oğlunuz ne iş yapıyor şimdi?

Selahattin: Agrilya'da garson, şef garson.

Ayhan Melih: Peki genel bir değerlendirme istesem sizden Alaçatı için, kendiniz için?

Selahattin: Ben son olarak şunu söyleyim ben kendim için konuşuyorum paranın olduğu yerde, zengin olduğu yerde kötü şeyler olmaz. Ben bunun kanaatindeyim. Muhakkak orda bir gariban geçinir, yaşar. Ama bu nereye kadar devam eder ben sonunu iyi görmüyorum çünkü bi yere arılar var, bal arıları çok afedersin bak biraz şey konuşacam şimdi bal arıları var petek yapmış onun üzerine büyük eşek arısı geldi kapandı mı bitti iş bitti demektir, tamam. Onun için ben hiç iyi görmüyorum, hiç iyi görmüyorum.

Ayhan Melih: Son olarak sizin eklemek istediğiniz birşey varsa, söylemek istediğiniz?

Selahattin: Valla ne söyleyim inşallah hayırlısı olur herşeyiyle. Alaçatı şu anda revaçta gidiyor, herkesin dilinde ama yetişen gençlerimize Allah akıl fikir versin, kendilerini iyi kollasınlar bu şeyde çünkü ilerisi için pek iyi şeyler söylenmez. Ha şöyle söyleyebilirim eğer Alaçatı şu anda bozulmazsa, bozulabilir. Buraya büyük şeylerin girmesi herşeyi bozar, Bodrum'u bozduğu gibi.

Ayhan Melih: Büyük şeyler derken?

Selahattin: Bu işte paralı adam gelir bir yer açar, sen onun yanından geçemezsin ya tabiri caizse şey konuşmak istemiyorum insanların, şeylerin eline geçmesin yani şu ne diyorlar onlara...

Ayhan Melih: Mafya tarzı...

Selahattin: Mafya tarafına geçmesin bütün gayemiz o. Eğer geçerse çok kötü olur, inşallah öyle bişey olmaz. Alaçatı iyiye mi gidiyor şu anda iyi durumda ama ilerisi için ben pek de iyi

görmüyorum. Eğer işte dediğim gibi mafya gibi bşeyler girerse Alaçatı'nın durumu iyi olmaz. Şu anda çok iyi ama son söyleyeceğim şey 10 seneye varmaz bizim Yenimecediye'de bir tane ev kalmayacak, biz hepimiz Petekler'e gitçeyiz.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Selahattin: Bşey değil.

27. Seval Dursun – Unemployed

Ayhan Melih: Biraz şeyden bahsedebilir miyiz, aileniz Alaçatı'ya nasıl gelmiş, nereden gelmiş, ne zaman geldiniz, daha önce nerede oturuyordunuz, buraya gelmenizin nedeni ne?

Seval: Biz aslen Diyarbakırlıyız ama İstanbul'da büyüdük, orada okuduk. Babam emekli öğretmen. Emekliye ayrıldıktan sonra geldik ki dokuzuncu yıla girdik Kasım ayında, dokuz yıldır buradayız. Ama öncesinde geliyorduk tabii, tatillerde falan amcamlar yıllardan beri buralardalar. Seviyorduk, evimiz de vardı, emeklilikten sonra buraya işte...

Ayhan Melih: Burayı ilk kendiniz mi aldınız yoksa kira falan mı burası?

Seval: Yok bizim kendi evimiz burası. Emekli olduktan sonra babamın ikramiyesiyle aldık, buralı olmak vardı sonrasında.

Ayhan Melih: Daha önce başka yerlerde de yaşamışsınız Alaçatı'daki bu komşuluk ilişkileri ve çevrenizle olan ilişkilerinizi daha önce yaşadığınız yerlerle karşılaştırmanızı istesem hani nasıl böyle bir değerlendirme yapabilirsiniz?

Seval: Yani fark yok çünkü sağolsun bizim İstanbul'da da komşularımız çok çok iyidiler apartman olarak yaşıyorduk. Burada da herkes çok iyi, Hayruş abla olsun, çok çok iyiler hakikatten çok çok sıcak yani umduğumuz gibi bir yabancılık bir şey hissetmedik asla. Herkes çok iyiydi, bir fark da göremiyorum hani.

Ayhan Melih: Dokuz senedir, peki şöyle birşey sorsam dokuz senedir zaten bu herhalde 10 senelik bir hikaye bu Alaçatı'nın hızlı bir ekonomik büyümeye girmesi. Şöyle desem hani bu kent merkezindeki bu eski evlerin el değiştirmesini yerine işte farklı yapılar inşa edilmesini nasıl değerlendiriyorsunuz dışarıdan gelen biri olarak?

Seval: İlk zamanlara göre, bize göre çok çok gelişti, ilerledi. Hani dediğim gibi biz İstanbul'dan geldiğimiz için ilk zamanlar bize köy gibi gelmişti. Burası ama dört yıl sonra falan baktık o kadar güzel hani şey oldu ki herşey ilerledi, herşey işte ne bileyim biraz daha standartlar mı yükseldi hani biz çok da hissetmedik ya da bize çok da hani batmadı bu değişiklik. Böyle hani çok çok İstanbullular geldi işte yok şöyle oldu bilmem ne falan arkadaş çevremizde de konuşuluyor hani bence olumlu, bence güzel. Alaçatı adına da çok güzel birşey diye düşünüyorum.

Ayhan Melih: Peki bu yeni yerler açıldı, bar-kafe-restoran, siz kişisel olarak ya da ailece oralara gidip oralara oturuyor musunuz? Oralardan faydalanıyor musunuz?

Seval: Yani bar-kafe-restoran aile olarak faydalanmıyoruz, gitmiyoruz hiçbir zaman zaten öyle yerler bize hitap etmedi, bundan sonrasında da etmez. Çay bahçesi tarzı tabii mesela önce o meydandaki çay bahçesi o kapandı sonra daha farklı bir havaya falan girdi sonra mesela biz pek memnun kalmamıştık o zaman aa burası güzeldi. Şimdi bir yere gitmiyoruz, nereye gidiyoruz Çeşme'ye gidiyoruz artık sahile falan gidiyoruz.

Ayhan Melih: Şöyle birşey var bir de bu bir cadde var Alaçatı'da Kemalpaşa caddesi...

Seval: Barlar sokağı.

Ayhan Melih: Orada bir cadde var... Bir de caminin olduğu bir yer var. Tercih ettiğiniz zaman o caddeyi mi yoksa caminin etrafındaki yerleri mi?

Anne: Hiçbir zaman caminin o tarafına gitmedik. O dediğiniz sokakta gezdik ama oturmadık. Tanıdıklar olduğu için orada gidiyoruz onlarda oturuyoruz.

Seval: Bizim akrabamız var, amcamızın kızı oturuyor o sokakta yani biz bire bir o sokağın havasını alıyoruz ama gidip restoranda oturmuyoruz ama gidip evin bahçesinde oturuyoruz öyle ama annem dedi ya o arka tarafa hiç gitmedik. Asla bardır şudur budur, hiçbir zaman.

Ayhan Melih: Peki hani siz dışarıdan gelen biri olarak belki daha iyi gözlemlemişsinizdir diye soruyorum size bu Alaçatı'da yerli-yabancı, Alaçatılı-İstanbullu, yeni gelenler-eskiler böyle ayrımlar var mı?

Seval: Bize karşı olmadı şükür, bundan sonra da olmasın tabi de ama yani şey çok çok zengin fakir ayrımı onu belki hissediyorsun mesela. Hani söyleniyor ya işte İstanbullu bilmem ne falan deniyor işte ama biz kendi açımızdan asla hissetmedik, sağolsunlar hani hissettirmediler de öyle birşeyi.

Ayhan Melih: Bu yeni gelenlerle Alaçatılılar arasında böyle ayrımları duyuyorsunuz yani?

Seval: Duyuyorum yani işte İstanbullu dendiğini biliyorum yani işte İstanbullular geldi falan filan diye, öyle şeylere hepimiz şahit olduk ama bize karşı dediğim gibi hissetmedik hani siz yabancısınız, siz şöylesiniz denmedi asla... Ki o da komşularımızın iyiliğinden kaynaklanıyor bence çünkü sürekli komşularla muhatap oluyorsun, onlar eğer ayırım yapsaydı belki sen de huzursuz olurdun.

Ayhan Melih: Peki komşularınız şey mi hani daha çok Alaçatı'dan buraya gelenler mi yoksa...

Seval: Her yerden var, böyle sırayla her yerden var: Isparta, Uşak, Denizli, Alaçatılı da var, Çorum var. Belki o kargaşa, belki de şey hani herkes anlayışla karşılıyor belki. Çünkü herkes bir yerlerden geldiği için ama yani normal Alaçatılı tanıdıklarda da hissetmedik biz onu asla.

Ayhan Melih: Sizce Alaçatı'nın genelde ya da özelde yaşadığınız yerin gözünüze çarpan sorunudur diyebileceğiniz ne var aklınıza ilk gelen?

Seval: Ya Alaçatı ilk etapta dediğim gibi bize köy gibi geliyordu sonra gelişti çok çok güzel oldu yani bence Alaçatı'nın bilmiyorum, bana göre şu eksik dediğim tek yönü sezonun iki ay devam etmesidir. Hani keşke sezon daha uzun devam etse. İki ay çünkü iki ayda deli gibi oluyo, nefes alamıyorsun, ondan sonra da koskoca bir 10 ay falan hiç birşey yok. Onun bir şekilde, onun yerine birşeyler konulması lazım ki insanlar sürekli hani Alaçatı densin.

Ayhan Melih: Bir sorunuz olduğunda bunu ilk hangi kuruma iletiyorsunuz? Mesela muhtara mı danışsınız, belediye başkanına mı gidersiniz, meclis üyelerine mi yoksa belediyede tanıdığımız varsa ona mı gidersiniz?

Anne: Valla bu güne kadar hiç öyle bir sorunuz olmadı ama olsa da belediye başkanına gideriz.

Seval: Olmadı evet, şükür öyle birşey olmadı ki bu yeni muhtarı hiç tanımıyoruz. Henüz tanışmadık bilmiyorum. Yeni marketin sahibiymiş galiba ama sadece adını biliyorum. Biz direkt herhalde öyle birşey olursa başkana gideriz.

Ayhan Melih: Peki şey belediyenin bu karar alma süreçlerine katıldınız mı hiç mesela işte bir yol yapılacak sizin fikriniz alındı mı hani sizin katkınız olan bir karar alındı mı şimdiye kadar?

Seval: Hayır olmadı, bizim olmadı benle annemin en azından ama belki babam bu kooperatif toplantılarında falan belki şahit olmuştur.

Ayhan Melih: Şeyi sorayım o zaman, bu su hizmetinin sunumuyla ilgili, bunu sunan firma ve birlik hakkında bilginiz var mı? Bir de yüksek su fiyatına yönelik bir girişimde bulunuldu mu? Hem kişisel olarak olabilir hem de biraraya gelip böyle bir dilekçe ya da şey talep....

Anne: Bir ara öyle birşey oldu. Belediyeye biz bir dilekçe verdik, su fiyatlarını düşürdüler şu anda eski fiyattan mı devam ediyor düşürdüğü fiyattan mı devam ediyor onu bilmiyorum. Yani bir buçuk ay gibi biz yoktuk burada seçimden çok önce seçim günü buraya yetişebildik ancak şeye gitmiştik çocukların yanına, birisi İstanbul'da birisi Gaziantep'te çocuklarım. Ondan önce yani seçimden önce çok dile getiriyorduk, su fiyatları yüksektir. Birşey verdiler burada sürekli oturanlarda yüzde bilmem kaçtı onu unuttum....devam ediyor mu etmiyor mu bilmiyorum.

Seval: Hatta başvurduk... Biz uzaklaştık çünkü bir bir buçuk ay yoktuk biz burada.

Anne: Şu anda bilmiyorum yani en son sayaçlara bakıldı mı bakılmadı mı bilmiyorum. Biz geldikten sonra o devam ediyor mu etmiyor mu onu bilemiyorum. Üç ay gibi ancak sürdü o seçim şeyiydi herhalde.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı'yla ilgili bir başka proje daha var Alaçatı Port projesi limanda yapılan yeni bir proje var. O proje hakkında bilginiz var mı?

Seval: Yok yani hani geçerken falan görüyoruz biliyoruz ama hani nedir neyin nesidir çok içine girmedik.

Ayhan Melih: Peki son olarak geleceğe ilişkin bir beklenti olarak ya da öngörü olarak siz nasıl görüyorsunuz hem Alaçatı açısından hem de kendiniz açısından? Bu gelişim ve dönüşüm sürecinde hem mekansal olarak olabilir mesela belki buranın dönüşmesi belki de alan yetmeyebilir?

Seval: İnşallah yozlaşmadan böyle devam ederse çok güzel çünkü insanlar para kazanmaya başladılar. Hani tamam kazanan da var, kazanmayan da var ama en azından insanların büyük bir çoğunluğu o alışık olduğu nasıl diyeyim böyle yavaş hayattan başka birşey gelmedi aklıma, o yavaş hayattan birazcık sıyrıldı insanlar, birazcık kabuklarını kırdılar. Ama çok çok aşırıya gitmesin hani çok uçlarda da olmasın.

Ayhan Melih: Anladığım kadarıyla böyle bir korkunuz var?

Seval: Ya tabiki o çok çok huzursuzluk. Kalabalık demek bir yerde huzursuzluk demek, kargaşa demek hani çok fazla yozlaşmadan insanlar ekmeçlerini kazansınlar. Hani iş açılsın herkes ekmeğini kazansın ama böyle belli bir standardın üstüne çıkmasına çok da gerek yok. O iki ayda gerçekten deli gibi oluyor.

Anne: Burayı çok seviyoruz çünkü. Eğer kalabalıksa İstanbul kalabalık zaten.

Seval: Evet yoksa İstanbul'a gideriz zaten kalabalık istesek çok.

Ayhan Melih: Sizin eklemek istediğiniz birşey varsa söylemek istediğiniz?

Seval: Yok. Alaçatı'yı annemin dediği gibi biz seviyoruz. Hani insanlar ekmek kazansın ona birşey demiyoruz ama...

Anne: Biraz daha o tatil beldesi şeyi de kalsın.

Seval: Biraz böyle orta sınıfta kalsın çok da zenginler çünkü ne diyeyim biraz hani şey sadece kendilerini düşünüyorlar ondan sonra çekip gidiyorlar, heveslerini aldıktan sonra belki. Öyle birşey olmasın hep devam etsin, belli bir standartta başka da birşey yok. Biz Alaçatı'yı seviyoruz, Alaçatılıları da seviyoruz.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Seval: Rica ederiz.

28. Soner Varhan – Real Estate Agent

Ayhan Melih: Şimdi biraz kendi hikayenizden ailenizin hikayesinden Alaçatı'ye ne zaman gelmişler, nasıl gelmişler, neler yapmışlar, siz neler yaptınız ordan başlarsak?

Soner: Şimdi Alaçatı'da hep göçmen var, yüzde 95'inden fazla. Biz kendimiz babamın bizim en azından ulaşabildiğimiz bilgi Sakız ya da Girit ama normalde Çeşme'nin yerlisi diye tabir edilen kesim baba tarafı. Anne tarafı da Selanik göçmeni zaten o da 1914'ün bildiğimiz göçü Mübadele öncesi yani.

Ayhan Melih: Mübadele öncesi derken Balkan Harbi mi?

Soner: 1912-14-18 öyle gidiyor zaten Balkan Harbi'nden sonra. Bu tabi anne-dedenin gelişi belki de kucak kundakta geldi, belki de şeyde geldi bilmiyoruz artık onu. Alaçatı'nın tek okulu vardır o da Altınyunus oteli. Herkes orda çalışır, o şekilde geçimini geçirir ya da daha önce tarım yapar bunların içinde tütün var, tütünü de yaygınlaştırmaya çalışan daha doğrusu bildikleri iş diye yapmaya çalışan göçmen kesim. Bir de bağ var, çok bilinen bir gerçek bu çok klişe artık oldu.

Ayhan Melih: Kaç yılına kadar tütün yapmışlar burda?

Soner: 85-83 diyebilirim.

Ayhan Melih: Aileniz de tütün mü yaptı?

Soner: Tabi ama biz ondan sonra kısmen otelcilikte çalışma o meşhur işti zaten. Daha doğrusu olabilecek en iyi işti bu bölgede kalmak için ya da bu bölgeden gideceksin İzmir gibi Alaçatı'dan başka yer buldun mu oraya gideceksin. Yani sigortalı diye tabir edilen iş ya da aylıklı iş diye tabir edilen iş burda otelcilikti o da işte genelde sezonluk yani Eylül sonu falan biten bir işten bahsediyoruz ama mesela tütünden falan daha iyi para kazandırılıyordu. Bir de ben şunu biliyorum benim abim otelde aldığı bir maaşlar tütünde yapılan tabi ne kadar ektiğinde çok önemli de hani 5-6 dönüm bir tarlada ektiğin tütün, otelde çalıştığın bir yıllık maaşla aynı getiriye sahipti. Yani orda 5-6 kişi insan gücüyle iş yapmaya çalışıyorsun, efor harcıyorsun orda bir kişi üst düzeyde değil yani normal çalışan birisinden bahsediyorsun, ondan sonra süreç zaten şeyi getirdi işte bu 90 yılı aslında belki de bu işin 90-91'lerde birkaç kişi gelip taş evleri restore etmek ihtiyacı hissetti. O zaman gelenlerin amacı belki rant değildi, hiç değildi o kesin. Kasaba havasına belki şey vardı imrenme vardı ya da şehirden kaçış vardı. İkisinden biri, burayı sevdiikleri için mi geldiler İzmir'i sevmedikleri için mi kaçtılar onu bilmiyoruz ama bu böyleydi

o zaman ki şey şartları da alım şartları da emlak anlamında alım şartı için Alaçatı'da alışveriş olmazdı pek. Kim niçin alsın ki? En fazla bir komşu yandaki evi alır. Oğlu evlenecekse o da satacaksa ona sorulur önce. Bahçeyi büyütme isteyen varsa büyütüştür, bu şekilde alımlar olurdu. Ben bilmiyorum İzmir'den gelip de defalarca Çeşme'ye gelip de Alaçatı'nın içine girmeyen insan çok var. Çeşme'de evi olup da Boyalık'da Şantiye'de kısmen Çamlık'ol'da sona doğru Alaçatı'ya girmeyen çok insan vardı. Tabi o arada aynı yıllarda insanların bazen bilemediği şeylerde var işte orada sörf diye bişey var. Şimdi artık bişey yani.

Ayhan Melih: Peki siz otelcilikte başladım dediniz...

Soner: O her zamanki okul şeyi, yazlık için bir şekliydi bizim için.

Ayhan Melih: Sonra ne zaman kırılma oldu sizin iş hayatınız için.

Soner: Benim iş hayatım için 2001 diyebiliriz.

Ayhan Melih: O zamana kadar otelde mi çalıştınız?

Soner: Yok bunun içinde zaten ticaret var. İşte hazır beton bayiliği var, bakkal açma var. Çamlık Marketi açma var. Batıp çıkma var, sürekli daha doğrusu çabalama var. Ama 2001'den sonra hoş ben 2001'de de emlak ofisi açtığımda Alaçatı'da ona ofis diyelim şimdi o zaman pek ofise de benzemiyordu, 3 tane emlakçı vardı. Onların da en yenisi 15 yıllık falandı. Ha buraya demek ki... Yeni açan birisi yok hani birisine özenmek gibi bir şansım yok yani. Bizim bildiğimiz insanlardı. Atıyorum yani işte Halil abi, İlhan vardı, Topuz Metin vardı falan dolayısıyla tuhaf geldi. Normalde bu işi açan Alaçatılılar ya Ilıca'da açarlardı ya da Çeşme'de açarlardı. Onlar örnekler devam ediyor hala. Yani ne bileyim Ilıca'da Çeşme'de emlakçı açan gene 5-6 ofis vardı. Yani Alaçatı'da açma gereği bulmuyorlardı. Talep bulamayacaklar, arz da bulamayacaklar. Buraya talep yok ki. Bizim açtığımız sene tabi biraz daha iyiydi. Taş ev alınıp satılabiliyordu, başlamıştı kısmen ama yine de böyle ama 25-26 yaşında çocuk gelip de emlakçılık yapacak diye çok fazla hani çevre işi diye hep söylenir bu ama ondan sonra zaten ciddi bir artış oldu her alanda. Zaten çarşı arttı, bir tek çarşı için şunu söyleyebilirim en iyi icraat hani Muhittin'in en iyi icraatı bence yolları kapamasıydı. Mutlaka çok şey yaptı ama en iyisini sorarsanız ben bunu başkana da söyledim çünkü en iyi icraatı şu yolları trafiğe kapatma şeyini ne diyeyim ona cesaretini gösterdi. Çünkü yolları kapatmak bir işti hani trafiğe kapatmak imkansız bir durumdu belki.

Ayhan Melih: Şeye dönersek bugüne kadar meslek olarak değil de kendinizin sahip olduğunuz arsa ya da ev sattınız mı?

Soner: Yani satmadık dersek yalan söyleriz, sattık dersek de çok ahım şahım değil çünkü annemlerin kalabalık bir ailesi var. O kalabalık ailenin içerisinde satılması gereken çözümlenmesi gereken mallar vardı ama bir iki parselden fazla değil. Ev olarak bir tane satmışızdır o da dedemin dayımlar haricinde bıraktığı parça vardı orayı sattık.

Ayhan Melih: O kime satıldı Alaçatılı mı dışarıdan gelen mi?

Soner: Dışarıdan gelen Şahin Bey, şu an konut olarak kullanılıyor.

Ayhan Melih: Peki siz bu sürecin içindesiniz bu Alaçatı Tarihi Kent Merkezi'ndeki evlerin el değiştirmesi sürecinde.

Soner: Doğru.

Ayhan Melih: Bir genel değerlendirme istesek sizden bu süreci nasıl değerlendirirsiniz?

Soner: Bugüne kadar işin doğrusunu söylemek gerekirse olumlu bir gelişme. Alaçatı çünkü diğer gelişen yerlere göre aslında 15 yıl, 12-13 yıl diye milat koysak hani daha önce gelişmeye başladı ama daha hızlandığı zaman olarak 10-12 seneyi hani 2000 ile 2010'u koyalım 10 senelik bir süreçte aslında hızlı gelişmiyor. Biraz daha böyle sağlam geliyor. Bir Bodrum 3 senede belki çok daha meşhur olmuştur ya da bir başka yer ama Alaçatı aslında her sene artarak devam ediyor. Alaçatı imar coğrafyası çok büyük bir coğrafya değilki. Yeni yapılaşma coğrafyasına yukardan bakınca çok dehşet bir yer değil. Yeni toplam işte atıyorum 400-500 parselin olduğu bir yerden bahsediyoruz, çok müthiş bir yerden bahsetmiyoruz. Sadece Alaçatı'ya 4 sene önce gelen ya da 5 sene önce gelen insan falan diyor. Alaçatı'ya baktığın zaman aslında Alaçatı çok büyük bir yerleşim alanı çok büyük bir coğrafyaya sahip değil. Toprak arazi olarak var, bir güneyimiz var zaten ordan buraya da bir kent geliyor bu arada. Yani biz burdan her ne kadar çok fazla yerimiz yok desek de ordan da bir kent geliyor. Nedir o Port Alaçatı geliyor. Yani Port evleri geliyor ya da şey ağzıyla Alaçatı'da bildiğimiz ağazla Venedik Evleri geliyor. Cidden de şu anda oturuluyor burda. Öyleydi böyleydi derken devam ediliyor.

Ayhan Melih: O proje hakkında neler biliyorsunuz?

Soner: O proje hakkında neler biliyorum, o proje yani benim Port Gremo'daki bir örneğin burada yapılması. Bir gerçeği, gerçeği derken ilk uygulananı Port Grimaud Fransa'nın güneyinde bir de burda. Burda büyük bir ihtimalle aynı mimar çiziyor projeleri evler güzel evler cidden. Hatta yaşamak için, zevk yapmak için hele hele yat sahipleri için cidden güzel bir proje o konuda sorun yok. Ha projenin ekolojik olarak zararı var mıdır yok kısmını çok fazla bilmiyorum benim gördüğüm kadarıyla çok fazla yok çünkü cidden aslında deniz doldurulmuyor. Denizin doldurulduğu yer gibi görünen yerler 1900'lü yılların başında yapılmış olan kıyı kenara göre yapılmış. Bu projeye göre yapılmamış. Bu proje belki o kıyı-kenara göre oluşmuş. Yani projeye göre kıyı kenar oluşmadı çünkü bu ben bildiğimi söylüyorum. Onlar çünkü bir ara hukuki olarak da şeye girdiler mücadeleye girdiler neticede onlar bildiğim kadarıyla kazandılar çünkü kıyı-kenar yapılmıştı bu projede ona göre yapıldı. Neticede bir maliyeti var projenin ciddi maliyeti var. Çünkü ev yapılabilir anlamda arazi olarak çok kolay bir arazi değil. Statik anlamda, jeolojik anlamda bataklık bir zeminden bahsediyoruz nerdeyse. Yani yeri geliyor herhalde adama 14-15 metreye pabuç dedikleri kemerleri atıyorlar o yüzden bu projenin bundan sonraki etaplarında şey var aslında suyun karaya girmesi var. Yani tam tersine karanın bozulup kanalların kara içinde açılması var. Dolayısıyla çok fazla ekolojik dengeyi değiştireceğini sanmıyorum. Sosyolojik dengeyi ne kadar değiştirir o ayrı bir kısım. O yaşantı başladıktan sonra olur. Ama Alaçatı'daki sosyolojik denge çok değişmedi yani Alaçatılı-İstanbullu çok rahat, hani İstanbullu diyoruz yabancı anlamında sonradan gelenler diyelim yabancı demek de doğru değil. Buraya yerleşenlere iş yapanlara bence çok iyi kaynaştılar. Ben en azından benim birçok müşterimle hala iyi ilişkiyiz. Buranın yerli halkı hiç iş yapmayı da aslında onlarla şey içerisinde bence çatışma yok en azından. Hani öyle bir sınıf çatışması yok, bölge çatışması yok, sen yabancı biz yerli değil diye bir çatışma yok. Çarşıda geçen yıl olay olmadı hiç kavga olmadı. Yani Çeşme gibi burnumuzun dibindeki yerde börekçiler birbirine girerken, börekçiler yani ne rantın nesinde börekçiler ama Alaçatı'da cidden her mekan çok güzel işler yaptı. İşte al bu mekan kapıyı değerlendirdi evinin arkasında oda buldu ve orayı şey yaptı mutfak yaptı ve buraya da servis veriyor. Yani bence de çok iyi bir kaynaşma oldu. Yani Alaçatı'yı Alaçatı yapan değer o yani yerlisiyle birlikte hareket ettiği için Alaçatı iyi, gelişiyor. Çünkü aynı zaman da korumacı zihniyet de var içeride, korumacı zihniyetin içerisinde sayarsan ne var sadece mimariyi korumak da yetmiyor, insanların kültürünü de korumak gerekiyor. Yani burada bizim bazen itiraf ettiğimiz şeyler de var. Yani buranın eskisi diyelim yerlisi de demek istemiyorum eskisi diyelim o bir yerde oturmalı. Bir yerde her sabah çay içmeli bir yerde oturup börek yemeli. Börek masanın üzerine dökülmeli biraz. Çok lüks yerlerde bu adam oturmak istemiyor parası olsa bile çünkü öyle bir yaşantı içinden gelmemiş ki. Yıllardır bu rutin hayatın içinden gelmiş. Alaçatı bunları kısmen sağlıyor, yüzde 90 sağlıyor aslında. Böyle yozlaşma yok içeride. Yerliyi itmek yok yabancıya hor bakmak yok, ters bakmak yok ya da hırlaşmak yok.

Ayhan Melih: Alaçatılı kimdir sizce peki yerli-eski tanımından gidersek?

Soner: Soner Varhan'a derim ben Alaçatılı.

Ayhan Melih: Neden?

Ayhan Melih: Bir sefere bu coğrafyada kalarak bir iş yaptık biz. Bu coğrafyada Alaçatı'da kalarak Alaçatı'yı kendime göre sahiplenme içerisinde kendimde hak buluyorum. Kaçmadım burdan, kaçmak diye söylüyorum burayı bırakmadım. Burda yapılabilecek bir işi yapmaya çalışıyorum. Butik otel yapıyorum mesela, butik otel açıyorum. Çünkü bundan ekonomik olarak artı olacağına inanıyorum. Burda doğdum hani tarif et dedin ya neden, burda doğdum, burda yetiştim, burda iş yapıyorum, burda iş yapmaya devam ediyorum, burda istihdam etmeye çalışıyorum ve buralıyı istihdam etmeye çalışıyorum. Alaçatı'nın yine çalışamayan nüfusuna iş bulmaya çalışıyorum. Çünkü biz burda başka restoranların otellerinde birçok işlerini yapıyoruz mütahitlik anlamında hem de lojistik anlamında. Burda yeni bir restorana 8 kişiyi soktuk hepsi Alaçatı'da yetişmiş insanlar Alaçatılı çocuklar bunlar işte budur. Benim çocuklarım da burda yetişiyor, benim çocuklarım da burdaki okullarda okuyor.

Ayhan Melih: Çalışanlar dediniz, bu yeni açılan yerlerin ne kadarında Alaçatılılar çalışıyor?

Soner: O düşük bir oran yüzde 15'i falan saymak lazım. Bazen saymamak lazım, bazıları işin şey tarafında işporata tarafında ya da hani seyyar tarafında bunları saymadan konuşursak herhalde yüzde 15'ler falan. Tabiki yani işin doğrusu Alaçatılı ancak bugün bir restorasyon için yüz bin dolarlardan bahsetmek gerekiyor, yani bir binanın restorasyonu için ya da mekan haline getirebilmek için işletme haline getirebilmek için bir yüzbin dolar konuşmak gerekiyor bunlar iyi para, burası için de iyi para. Burda bir süre sonra birşey bekliyorum beklediğim şey aslında şu burada kiralama yapan insanlar 5 yıllığına kiraladılar. 5 yıl sonra kontrat bitecek ya da o insanlar artık o işi yapmak istemeyecek işte ondan sonra bir daha kiraya vermemesi gerekiyor Alaçatılı'nın. Artık tamam ben devam edecem. Öyle bir nüfusun ortaya çıkması gerekiyor. O nüfusun ortaya çıkması için şimdi restorana soktuğumuz çocuk gibi, aşçı gibi ya da orda temizlikçi olan çocuğun ha bak bizim mekanda aslında kirada ben burda çalışıyorum ama 3 sene sonra kontratı bitecek burdaki mekanın ambiansını orda da devam ettiririm diyecek bir kitle gerekiyor. O zaman kolay yükselecek. Eğer o oran 15'te 20'de aşağıya devam ederse o kötü bişey, benim için kötü bişey. Kimse değil aslında bölge için kötü bişey. Tekrar söylüyorum bölgenin hit olmasındaki en büyük sebeplerden bi tanesi kesinlikle ve kesinlikle yerli halkın içinde devam etmiş olması gerekiyor. Bu yerli halktan kastım mikro milliyetçilik değil. Bu olmalı bu böyle yani bugün Ilica'daki plaj evlerini biliyorsun Şantiye evlerini kışın git orda kalabilir misin, 1 milyon dolarlık evin var hiç kimse kalmıyor orda. Bir de sosyal yaşantı yok çünkü.

Ayhan Melih: Alaçatı için öyle bir risk mi görüyorsunuz?

Soner: O riski bundan sonra görürüm eğer olursa diye. Korktuğum benim odur. Eylül ayında burda bütün ya da Ekim ayında ışıkların kapanması. Şu an öyle değil o oran hani biraz daha kabul edilebilir düzeyde ya da gerçekten hak verilebilir düzeyde. Neden çünkü atıyorum Ayhan'ın bir evi var bu evi İstanbul'dan gelmiş bir hanımefendi, beyefendi demiş ki ben burayı kiralityorum 5 seneliğine ve yatırım da yapmış 5 sene. Şu an benim yaptığım restoranda da 100 bin liralık masraf var en azından. Sen de bu ilk sermaye yok, evini veya bahçeni kiraya veriyorsun ondan sonra bu adam geliyor işletiyor burasını 15-20 sene sonra adam gitti ya da kontrata uymayacak şeyler oldu kontrat verildi taahhütler yapılmadığından sonra sen bu arada kira geliriyle para kazanmış bir insansın sonra sen devam etsen tekrar kiraya verirsen ben ondan korkarım, sen derken yaş anlamında bu belli yaştaki insanlar onu verecektir o orda sorun yok. O da yine bir Alaçatılıya kiralayabilir. İşte karşısı mı satılık burda çocuklar satılık. Gökhan yine Alaçatı'da bir yeri var, benim de iki yerim var bu böyle gidecek başka çaresi yok. Mesela ben bu sene butik oteli ben kiraladım, onu demeye çalışıyorum. Orasını başka birisi çok rahat kiralayabilirdi. Yani şu an ben desem ki ben çıkıyorum burdan yani yaptığım masrafın 5 mislini isteyip çıkabilirim ordan aslında ve şu an hazır yani o para hazır. Bugün benim işimi de görecek

bir paradır belki. Ama işte mesele buna devam etmek. O zaman riski orda görüyorum ben. Ne zaman ki burası yani tamamiyle sade yazlık beklenti içinde olan insanların eline geçer o zaman kötü olur mesela o. Çünkü 12 ay yaşayan burda Soner var. Ben yaşıyorum 12 ay burda, bugün itibariyle yaşıyorum en azından. İşte karşıdaki çocuk, burası 12 ay yaşıyor burada. Dolayısıyla ben Eylül'ün 15inde gitmek gibi bir lüksüm yok benim. Ben devam edeceğim, ben yine açığım. Arzım var en azından talep gelirse eyvallah.

Ayhan Melih: Çocukları soktuk işe dediniz. Bu işe girme ne kadardır, çalışanların ne kadarı Alaçatılı buralarda?

Soner: Bu sene bence oran yükselmiştir çünkü işletme sahiplerinin de ister istemez hani bazen gerçekten istediği bazen de kendisinin işletme gereği istediği nedir yerli halktan çalışma istiyor niçin, yatma-kalkma problemlerini minimize etmek için ve bunların maliyetlerini en aza indirmek için, en azından böyle bir durum var. Ama bence yüzde 50'si Alaçatılı diyebilirim çok rahat diyebilirim. Çünkü bu oran genç nüfus geldikçe çünkü genç nüfus artık burdan kaçmıyor eskiden biz işte başka yerde çalışma ihtiyacı duyuyorduk çünkü yoktu öyle bir yer çalışma imkanı yoktu burda. Burda nerde çalışabilirsin ki bakkalda mı çalışacaksın kahvede mi çalışacaksın ha burda her yerde iş var şu an. Yani şu an resmen adam arıyoruz yani şey değil abartma falan değil yani. Şu an istihdam var burda öyle bir ortam var en azından şey var.

Ayhan Melih: Peki hem kişisel olarak hem de gözleminiz olarak yeni açılan yerlere Alaçatılılar gidiyorlar mı?

Soner: Girer mi girmez mi, ben bana önce şahsen cevap vereyim. Ben şahsen gidiyorum, neden gidiyorum; öncelikle büyük bir ihtimalle birçoğu zaten tanıdık insanlar. Bir sürü de birçoğuyla iş ilişkisinde bulunmuşuzdur. Belki kiralama esnasında satın alma esnasında biz aracılık yapmışızdır ya da danışmanlık yapmışızdır ya da tanıştırtmışızdır. Ben gidiyorum. Alaçatılı gider mi giden de var ama gitmeyenlerin bir kısmı ekonomik olarak gitmeyebilir. Yani orda içeceği bir çay 5 milyonsa eğer limonata 12 milyonsa ona ihtiyacı yoktur bir de bazen en başta bahsettiğim gibi cebinde parası olsa dahi kendini orda rahat hissetmeyen oraya ait hissetmeyen, o masa, o sandalye ya da o ortama ait hissetmeyen insanlar da var. O insanların parayla falan işi yok. Belki bankaya sorduğun zaman segmentinde en yüksek para onda vardır. Onun her gün 200 milyon 300 milyon çok rahat bir kafede harcacağı parası da var. Onda sorun yok ama o kendini oraya ait hissetmiyor çünkü rahat oturamıyor orda. Onun oturduğu sandalyeyle daha önce oturduğu sandalye farklı yani dedim ya işte her anlamda bir de şey olarak sosyolojik olarak kendini oraya ait hissetmeyebilirsin. Yani sen her gün Çinlilerin olduğu bir yere gitmek ister misin, bunu burda Türkü varken yahut Türk derken şöyle diyeyim. Özellikle Çinli verdim örnek kendi hemşehrilerin varken orda oturmak varken niye Çin restoranına gidesin ki, gidemezsin, gitmezsin en fazla bi sefer meraktan gidersin, en fazla o. O şey göreceli bişey. E tabi şimdi insanlar da buraya gelip böyle kira bedelleri ödüyor. Bunlar bu kira bedelleri ucuz paralar değil aslında yani bugün Türkiye'de İstanbul haricindeki birçok yerde bu kiralar ciddi kiralar, küçük kiralar değil aslında.

Ayhan Melih: Ne kadar mesela bu kiralar metrekaresi?

Soner: Metrekare üzerinden konuşmak yanlış bir eksper olur, burda konum itibariyle bir dükkan 40 milyar, bir dükkan 85 milyar yıllığı. Bazı dükkanlarınkı daha ucuz ama üzerine yapılacak olan masrafı daha fazla yani.

Ayhan Melih: Bu 40-80 milyar.

Soner: Yıllık.

Ayhan Melih: Alan olarak ne kadar yerler bunlar?

Soner: İşte o da değişiyor bazen çok böyle lokal bir lokasyonu çok iyidir işte çok kupon bir yeredir, mesela 25 metrekare, 17 metrekare bir yerin 25 milyara kiralandığını bilirim.

Ayhan Melih: Bunlar Kemalpaşa Caddesinde herhalde.

Soner: Tabi tabi, onun dışında hemen düşüş başlar, hemen başlar. Bazen yüzde 50 ile yarı yarıya bazen daha fazla bazıları hiç tutmaz zaten yani oraya 5 milyar kira bedeli bazen yıllık onu kiralamaz bile çünkü onun segmentine onun şeyine kompleksine uymayan bişey, durum.

Ayhan Melih: Peki bu şeye geçmek istiyorum biraz Alaçatı'da turizmle ilgili dernekler varmış, bunlar ne yapıyorlar faaliyetleri nelerdir, bilginiz var mı?

Soner: Şimdi ben bu kadar kendime göre sosyal birisiyim en azından Alaçatı içerisinde sosyal birisiyim. Nerdeyse günümün 20 saatini burda bir şekilde geçiyor ya da burdaki insanlarla geçiyor. Uyku haricimdeki çoğu zaman ailemizle burda bile olsak evde bile olsak tekrar devam ediyoruz burdaki gelişmeleri takip etmeye Alaçatı Turizm ve Koruma Derneği diye biliyoruz. Ancak o çok kapalı bir dernek, ama dernekler insanlara hele hele koruma dernekleri biraz daha açık olmalı biraz daha değişik kesimlere hitap etmeli ki yani korumacılığın ne olduğunu herkes anlayabilsin. Tabi herkes korunabilsin madem korumaysa. Bugün kadınlar işte Mor Çatı dedikleri şeyi açıyorlar niçin kadınları korumak için. E şimdi sen her kadını ya da her kötü bişeye maruz kalmış kadını kabul etmezsen bunun bir mantığı var mı? Senin derneğin koruma kadınları koruma derneği onu kabul edeceksin ya da kötü bişey maruz kaldı ancak belki de o derneğe katkısı olacak insanları da kabul etmek durumundasın yani açık olmalısın. Senin üye sınırlaman gibi ya da şey çevre kategorize etmene gerek yok. Etmemelisin ki senin korumacılık anlayışını anlayım. Şimdi bu koruma anlayışında o dernekle ilgili en azından onu biliyorum. O Alaçatı'nın şu anda koruma derneğini yansıtmıyor bu manada.

Ayhan Melih: Neyi yansıtıyor peki?

Soner: Neyi yansıttığını söyleyim ben sana o biraz daha bir lobiyi yansıtıyor.

Ayhan Melih: Lobi derken...

Soner: Lobi oluşuyor, o lobi içerisinde hani ben şöyle söyleyim derneğin içindeki insanlar tanıdığımız insanlar tek tek baktığın zaman hiçbirinle sorunum yok. Hakkımız da yok eleştirmek gibi bunlar futbolcu değil ben eleştireyim iyi orta yapamadı gol atamadı diye. Ama madem ki sen Alaçatı'nın Koruma Derneği'nin içinde aktif rol alan ya da başkanlığını yapan ya da işte sekreteryasını yapan birisinin o zaman daha açık olman gerekiyor kesinlikle ticari düşünmemen gerekiyor olaya sadece sosyolojik olarak bakman gerekiyor gerçekten korumacı anlayışla bakman gerekiyor. Korumacı anlayışın içinde tekrar söylüyorum insanları sadece Alaçatı'nın sadece mimarisini korumak yetmiyor, Alaçatı'nın kültürünü korumak gerekiyor. Hep baştan söylediğim şey burası Alaçatılıyla beraber Alaçatı kültürüyle beraber yürüdüğü zaman bu halde. Aksi halde Bodrum'dan başka yerden bakın bu taş evler Datça'da var daha güzelleri, daha orijinalleri, Ayvalık'ta daha da orijinalleri var ve İstanbul'a daha yakın. Aramızda bizim Ayvalık'la minimum 3 saat var 3,5 saat var. İstanbul'a kadar Ayvalık daha yakın İstanbul'a yani İstanbullu birinin taş ev anlayışıyla sadece düşündüğün zaman baktığın zaman bence Ayvalık ya da güneyden birisinin Datça daha güzel yerler var. Bu taş evler çok aslında eski taş evler değil ki bunun en eskisine baksam 120 yıllıktan sonrasını ben bilmiyorum. Çünkü buranın kuruluş şekli yerleşik hayat değil ki aslında. Burasının kuruluşu yerleşik hayat değil. Daha doğrusu Yunanlılar yerleşik olduğunu bilmiyorlar. Yunanlılar buraya göçebe gibi geliyorlar hatta ırgat diye geliyorlar kalıyorlar ediyorlar falan yani. Dolayısıyla çok böyle müthiş binalar çıkarmıyorlar kendilerine. Aslında bize göre çok iyi işler çıkarmışlar da onlara göre onlar eğer yerleşik hayata inansalardı çok daha büyük daha şey böyle daha güzel binalar çıkardı ortaya ya bunlarda güzel ama en azından yerleşik hayatın mimarisi değil bunlar onu biliyorum ben.

Ayhan Melih: Siz bir Alaçatılı olarak bu derneğin neyi koruduğu konusunda şüphelisiniz.

Soner: Şüpheliyim. Sadece kendilerini korudukları kesin ya da kısmen belli bir kesimi korudukları kesin ama biraz daha böyle bir derneğin çünkü cidden baya isim falan çok güzel.

Ayhan Melih: Bunun dışında bir örgütlülük yani sizin içinde bulunduğunuz ya da Alaçatılıların gerçekleştirdiği...

Soner: Bunu belediye yapacak. Çünkü neye Alaçatı tekrar söylüyorum neticede 8700 nüfuslu bir yer. Yazlık nüfusu yüksek ortalaması 15 bin olsun 13 bin olsun 12 ayda ama bugün İzmir'de bir mahalle muhtarı 13 bin seçmeni var. Alaçatı seçmen sayısı 6 bin, bir belediye. Atıyorum İzmir'de Çamdibi bir mahalle, mahalle muhtarı 18 bin seçmenle seçiliyor 3 katı. Burası belediye, buranın bütçesi var, muhtarın bütçesi yok. Muhtarın bütçesi yok ancak vereceği ikametgahtan nüfus suretinden kazanacağı para var şahsı için ya da şey için. Ama bugün Alaçatı'ya baktığım zaman popülarite anlamında herhalde Türkiye'de sayılı yani artık Alaçatı için başına İzmir koymak gerekmiyor, başına Çeşme koymak gerekmiyor biz daha önce bunu yapıyorduk. Nerelisin dediklerinde işte bilhassa askerde çok sorulan sorudur, nerelisin hemşehrim dediklerinde sen baştan koyarsın, İzmir'i koyarsın, Çeşme'yi koyarsın, Alaçatı'yı koyarsın o üçünden birisini tanırsa tanır, İzmir'i kesin tanır, Çeşme'yi oooo der, Alaçatı'yı aa der belli ki köyünden falan der. O öyleydi işte o kırıldı artık yok öyle birşey. Bu İstanbul'da da Avrupa'da da benim çünkü Avrupa'dan da müşterimiz var. Alaçatı tek başına cidden gerçekten bir marka. Onda sorun yok hani kim derse ki ben yarattım o yarattı o sorun değil biz ona bakmıyoruz işte bir marka var ortada. Bu bir marka dolayısıyla yani burda korunabilecek bütün değerleri belediyenin yapması gerekiyor. Belediyenin kendi içinde bu işi çözmesi gerekiyor. Belediye kendi içerisinde aslında buna talepler de var işte nedir o hani burda lokal gönüllü yapmak mimarlar da var. Gelelim biz size danışmanlık yapalım işte koruma derneğinin yapması gereken işlerin başında. Onlar yapıyoruz diyorlar eğer yapıyorlarsa iyi yapıyorlar yani sen bir vatandaşın çok fazla bilgin yok mimari anlamda restorasyon anlamında buyur kardeşim biz sana yardımcı olalım bu pencerini böyle yapma, bu doğramanı böyle yapma, buraya pvc kullanma buraya ahşap kullan mümkünse hatta yandaki binayla uyum sağlasın diye ya da tezatlık oluştursun diye mavi yapalım sarı yapalım yeşil yapalım falan diyeceksin. Belediye bugün ne yapacak burda belediye bugün imarı verirken doğal olarak kitaplara bakıyor, kanunlara bakıyor, sayılara bakıyor, genelgelere bakıyor, tamimlere bakacak. Belediyenin uygulayacağı bütün imar denetimleri dahi buna göre. Ama bir de yerel bir denetim var. O nedir işte nasıl bazen yazılı olmayan kurallar oluyor. Ne yapman gerekiyor mesela atıyorum bizim başkanın doğru yaptığı birşey var işte renkli şemsiye istemiyorum diyor çok doğru diyor. İşte plastik sandalye istemiyorum diyor. Bunu hiçbir kanunda yazamazsın, adam koyarsa koyar ama bunu işte böyle bir denetim yani sosyal denetim. Belediyenin yapacağı kendi içinde böyle gönüllü bir denetim bunları oluşturacak. Dernek de bunu yapmalı gel kardeşim senin mimarını böyle yapalım biz hatta senin mimarın yok ona para harcama bizim burda gönüllü mimarımız var bu adam artık ununu elemiş eleğini asmış sana yardımcı olsun bu olacak ki ben ona dernek diyebileyim. O zaman dernek değil şirket kurarsın.

Ayhan Melih: Söz belediyeden açıldı, bu belediyenin karar alma süreçlerinde katılım oluyor mu? Fikrinize başvuruluyor mu?

Soner: Ben başvurduğumu söylesem yalan söylerim. Bana değil çok fazla meclise bile danışılmaz, dolayısıyla bana sorulmasını beklemek şey olur abesle iştigal olur. Dolayısıyla şimdi dedim ya 10 bin kişilik bir kasabada yaşıyoruz ve cidden küçük bir kasaba. Cidden birçok insanın imrenerek baktığı bir belde burası. Burda belediye başkanlığı yapmak çok büyük bir prestij. Tekrar söylüyorum 20 bin nüfuslu muhtar var, 6 bin nüfuslu belediye başkanlığı var çok farklı şeyler. Dolayısıyla bu iç bölgelerde herhangi bir yeri örnek vermiyorum il belediye başkanları bilmiyorum ki bu kadar prestijli değildir belki ya da bu kadar popüler değildir. Dolayısıyla sen burda bir yönetim seçerken o yönetimi gerçekten seçilmiş olarak seçeceksin. Seçmece seçeceksin, domates gibi, biber gibi seçmece dedikleri şey işte. 10 bin kişilik bir

beldeyse burası bin kişide bir kişi arıyoruz. Eleyeceksin eleyeceksin, o bin kişide bir kişi belirleyeceksin. 9 meclis üyesi, 1 belediye başkanı, buranın yerel yöneticileri bunlar ötesi yok. En doğru kararı da bunlar verir, kaymakamlık var mülki olarak bağlı oldukları ama idari olarak şey olarak politik olarak siyasi olarak belediye başkanı var.

Ayhan Melih: Siz peki herhangi bir sorun olduğunda ilk kimin kapısını çalılıyorsunuz?

Soner: Bürokrat artı belediye başkanı diyebilirim çünkü meclis üyelerinde o işi yapacağına inanacağımız anlamda değil de en azından bilgi verebiliriz. Onun dışında belediye meclis üyesi zaten kanunen de çok fazla yaptırım hakkı yok sadece şey olarak gözlemsel olarak denetleme hakkına sahip onun dışında uygulamada yürütmeye bir görevleri yok maalesef yani bu kanun böyle belediye kanunu böyle. Bir de belediye başkanını burda iyi tarafı çok kolay bulunabilir olması. Yani çarşıda pazarda kesinlikle görürsün. Sabah erken kalkan birisi zaten çok rahat görür onda sorun yok yani belediye başkanına ulaşmak kolay bu konuda onun hakkını yememek lazım.

Ayhan Melih: Belediyeye ilgili bu su hizmetinin sunumuyla ilgili de sıkıntılar varmış sanırım. ALÇESU ve ÇALBİR gibi yapılanmalar var. Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Soner: Öncelikle sorun nerden geliyor valilikten mi geliyor, bakanlıktan mı geliyor çünkü burda bir baraj var. O baraj Çeşme-Alaçatı Birliği'ne tahsis edildikten sonra biraz daha rahatlama görüldü. Daha önce tahsis edilmemişti bu tahsis işlemi için bu ÇAL-BİR kuruldu. ÇAL-BİR dediğimiz Çeşme-Alaçatı Su işletme Altyapı birliği vesaire. ÇAL-BİR daha sonra bu işi ALÇESU gibi bir firmaya verdi bunu ihale yoluyla verdi. Çünkü bunu da vermek durumundaydı çünkü burada aldığı ben kendi bildiklerimi söylüyorum yanlış olabilir Dünya Bankası'ndan aldığı kredinin bir şartı var zaten özelleştirme anlamında çünkü Dünya Bankası bildiğim kadarıyla 150 milyon dolar diyeceğim ama bilmiyorum bir kredi açtı. Bu kredi tabii yapılabirliği, kredinin verilmesi için şartlar da var. Bu şartların içerisinde özelleştirme de var. Çünkü belediyeler siyasi oldukları için atladıkları daha doğrusu yapamadıkları şeyler var ve bugün pompa çıkışı kaçaklarımız nerdeyse yüzde 30'un üzerinde yani gerçek kaçak bu su kaçağı. Yani pompadan 100 litre aktığı zaman orda sayaçta su buraya gelinceye kadar Alaçatı'ya gelinceye kadar 70 litresi geliyor. 30 litresi yolda gidiyor. Bu tesisatla ilgili bu işte arıza ile ilgili vesaire. Bir de ondan sonra bölge içerisinde kaçaklar var. Bu kaçakların içerisinde yüzde 5 midir kaçtır oran bilmiyorum vatandaşın kaçırıldığı, çaldığı var belki de öyle diyeyim ona hani. Şey yaparak tesisatla oynayarak çaldığı bir su var yüzde 5 öyle gitti. Yüzde 10 gibi idari bölümlerde ve belediyenin hizmete açtığı yerlerde işte kullanılması gereken yerlerde su ki doğrusu da o mutlaka olmalı. Bunu baktığında yüzde 40'ın üzerinde su gidiyor ve tahsilat gücü çok zayıf bu arada. Geriye kalan yüzde 60'tan para almaya kalksanız tahsilatı zayıf. Belediyeler bence özelleştirme bu tarz özelleştirme su için konuşuyorum bunu ya belki de nasıl diyeyim hak verir gibi miyim sonra fiyat anlamında belki hak vermem ama belki bu anlamda... Bir de tahsilat oranın kaç yüzde 30'lara düşüyor tahsilat oranın çünkü bunun içerisinde jandarması va, okulu var bunun içerisinde suya ihtiyacı olup cebinde 5 kuruş parası olmayan insan var. Normalde eğer yanlış bilmiyorsam su kesintisi yapamazsınız borçtan dolayı. Bir tek benim bildiğim bu ihlal ediliyor. Çünkü insanın temel ihtiyaçlarından biri olan suyu hiçbir şekilde benim babamın ödemediği su borcunu ben susuz kalarak sağlığımla ilgili riske giremem. Benim babamın böyle birşeye hakkı yok.

Ayhan Melih: Şey dediniz ödeyemeyenler var.

Soner: E var.

Ayhan Melih: Onlar nerede yaşıyorlar, onlar bu sürecin neresindeler?

Soner: İşte onlar bu sürecin neresindeler? O yüzden tekrar hep aynı şeye geliyorum. Burda birçok insanın barındırdığı günlük olarak ihtiyaçlarını karşıladığı insanlar var aslında. Gerçekten

bak bu böyle komplike yapılmıyor, bu böyle imece gibi yapılmıyor. Bu her dakika her gün birisi gayri ihtiyari gel hemşerim gel sana yemek ısmarlayayım. O yemeği yiyecek zaten o belli çünkü onun yemeği yok ama Allah'a şükür çok da fazla öyle şey değil yerlerde sürünen insan yok. Çok fazla evsiz barsız insan yok yani o yönden iyiyiz ama neticede tabi evine parası gitmeyen çok insan var tabiki. O yüzden ondan su parası isteyemezsin. İşte koruma derneği ya da korumacı anlayış bunu yapacak. Bu adamın ayda kullandığı su zaten çim sulamıyor ki bu adam, bu adam işte palmye sulamıyor ki evinin bahçesinde palmye çim yok ki sadece su içecek ya da yıkanacak o kadar.

Ayhan Melih: Peki bu insanlar mekansal olarak Alaçatı'nın neresinde yaşıyorlar?

Soner: Yok böyle bir yer yok. Onlar şimdi şöyle neticede her gelişen beldede olduğu gibi burda da alternatif bir yaşam merkezi oluşacak kime hizmetli bölüme ben dahilim buna. Buranın bir hizmetli bölümü var biziz işte belki burdaki çocuk. Yani burdaki evini oturmak ona lüks gelecek niye buraya butik otel yapmak varken ya da kiralamak varken burda oturmak onun için lüktür o dolayısıyla bu kesimin her yerde birçok yerde olduğu gibi bir de bir işçi kesimi dediğimiz bölümü var. Şu an için burası o Petek Evleri dediğimiz, kooperatif evleri aslında. Yani Alaçatı'nın şey kısmı işçilerinin oturduğu kısım, hizmetlinin oturduğu kısım aslında orası çünkü orda kiralar daha ucuz, orda evler daha ucuz, orda yaşam daha ucuz en azından. Çünkü bir de yaşamın içerisinde yanınızdaki de aynı işi yapıyor çok büyük bir uçurum farkı yok ama siz burda yaşarsınız şurda eviniz vardır kendi evinizdir o yanınızda insanlar 1 milyarlık şarap içerler ama sizin eliniz de para yoktur, elinizde para yoktur evin olsa dahi. En azından o dengesizlik de ortadan kalkmış olur, orda böyle bir halk yaşıyor bu zaten doğru birşey bence bence bunun daha da fazla genişlemesi lazım çünkü neticede ev yapmak bir masraf, bir maliyet. Ev yapmanın en büyük maliyeti arsa payı oramı. Yani siz bir arsaya kaç ev yapıyorsunuz iki ev yapıyorsunuz. Bunu 4'e çıkarırsanız o evi daha ucuza mal edersiniz, daha ucuza piyasaya sunarsınız. Bu şu demek değil katlı anlamında değil. Bazı bölgelerde imar yoğunluğunu yükseltip, belki bir kat arttırıp o da bölgenin fiziksel yapısına bakarak dengeyi bozmayacak yani siz rampaya ya da bir zirveye bir kat bile yaptığın zaman her yerden gözüktür o bina. Ama onun 3 altına yaptığınız 3 katlı bina her yerden gözüktür. Maksat talebi de karşılamak, bu arada vatandaşına daha ucuza daha maliyetli konut üretebilmek.

Ayhan Melih: Sosyal Konutlar'ın işgücü sağladığını söylediniz Alaçatı'ya işgücü akışı olduğunu söylediniz?

Soner: Ha burdan gitti iş gücü.

Ayhan Melih: Peki onlar mesela hani sadece işgücü olarak mı sürece dahil oluyorlar yoksa hani burda oturabiliyorlar mı?

Soner: Ya mutlaka var ama atıyorum 692 Yeni Petekler, 192 işte Eski Petekler dersek Eski Petekler dediğimiz ilk yapılanlar onlar biraz daha bürokrat ve şeydir çalışan öğretmen düzeyiydi, bak ben kendime göre sınıflandırıyorum bunları yaklaşık 800'ün üzerinde konut 900 konutun herhalde 600'ü falan mutlaka işgücünün içerisinde burda. Geri kalan çoğu bir kısmı emekli, bir kısmı işte elimizdeki ev bu, bir kısmı da gerçekten burda yaşıyor ama başka iş yapıyor ya da bir iş yapmıyor emeklilik hayatı yaşıyor.

Ayhan Melih: Belediyeye ilgili son olarak o zaman bu yeni yapılan kentsel düzenlemeler girişteki çalışmalar hakkında görüşleriniz nedir? Ne kadar kaynak ayrılmış, hani orası nasıl bir yerdi, nasıl oldu?

Soner: En azından ihale bedelinin 2.2 olduğunu biliyorum, 2.2 TL, milyon TL. Güzel mi orda bence yeni yapılan şeyler güzeldir tabi kanıksamak bazen zor oluyor çünkü yaklaşık insanların 30 yıldır alıştığı bir düzendi en azından ben öyle benim yaşındaki insan için söylüyorum. Daha yaşlılar için daha uzun bir süreç. Hatalar var, nedir hatalar belki mimari anlamda bazı hatalar

vardır. Bu da biraz değişken işin doğrusu, benim beğenmediğimi başka birisi beğenir, benim beğendiğimi başka birisi beğenmiyor. Bazı binalar da evet ciddi Alaçatı mimarisini yansıtmıyor, bazıları da evet gerçekten çok şık olmuş. Bence yeni binalar yeni mal sahipleri için de daha kazançlı gibi gözükecek. Çünkü geçen yıl bunun bir şeyini görmedik daha çünkü geçen yıl inşaat halindeydi, bu yıl anlayacağız doğru mu yanlış mı diye. Bir de bu arada bu yapılacak olan yenileme çalışmasının birinci fazı gibi, birinci etabı gibi diyelim çünkü bu etap bence doğru bir yere doğru gidiyor. Hem anfi tiyatronun arkası sanayi sitesinin olduğu bölüm ve dolayısıyla futbol sahasının olduğu yer. Yine aynı şekilde rekreasyon alanı var çarşı anlamında bence nefes alacak bi yer. Bence kötü olmayacak.

Ayhan Melih: Son olarak o zaman hem kendiniz hem de Alaçatı için geleceğe ilişkin nasıl bir değerlendirme yaparsınız?

Soner: Biz kendimizi nerde götürürüz o maalesef çok şey kaygan bir zemin, kendimle ilgili kısmında konuşuyorum burda ticaret yapan birisinden bahsediyorum. O kaygan bir zemin yani Türkiye ekonomisiyle de orantılı bizim yaptığımız işler. Buradaki satışların işim anlamında konuşuyorum imalatların birçoğu biraz daha keyfi, bilhassa ev satışları, keyfi bir satışır o. Birinci konut anlayışı değildir o şeydir o ikinci konut hatta üçüncü konuttur o. Adamın bir yerde bir yazlığı vardır bir de bir taş evim olsun ister belki üçe geliyor. Dolayısıyla Türkiye ekonomisine baktığın zaman Türkiye ekonomisi iyi olacak, dolar, euro ve diğer yatırım araçları alternatif yatırım araçları gayrimenkulden mutlaka ve mutlaka daha az getirecek ki biz burda gayrimenkulleri satabilelim, pazarlayabilelim. Yeni olanlardan bahsediyoruz. Bu bizimle ilgili kaygı biz bu kaygıyı her dakika yaşıyoruz. Bu ekonominin bizi ne kadar teğet geçtiğine bakıyor ya da kalbimize mi geliyor onu bilmiyoruz. Dolayısıyla ama Alaçatı için şunu söyleyebilirim, bence Alaçatı yozlaştırılmadığı sürece ve yozlaşmadığı sürece ve buna müsadde edilmediği sürece, müsadde edilmeyecek olan makamlar belli zaten adli makamlar, idari makamlar, mülki makamlar bunlar yapmayacak. Bir de buranın kendi halkı kendi içinde denetim mekanizması oluşturacak bu oluşturulan mekanizma otokontrol haline gelecek bu otokontrolle de Alaçatılı ya da Alaçatı'da yaşayan herkes daha huzurlu bir yaşam yaşayacak ve bu arada para kazanacak. Çünkü Alaçatı bir fuar aslında yani fuar gerçekten dört ay boyunca açık, üç ay boyunca açık bir fuar gibi düşünün ve gerçekten ziyaretçi alıyoruz yani Alaçatı'yı görmek için gelen insan var, müze gibi görmek isteyen insan var. Çünkü burdaki havayı işte magazin dergilerinde okuduğın zaman bir magazin dergisinin yarısından fazlasını Alaçatı oluşturur. Yani bir televizyon kanalında eğer Çeşme'yle ilgili program varsa bunun içeriğinin tamamı Alaçatı'dır. Dolayısıyla Alaçatı yavaş gitsin, sağlıklı gidecek ama hangi nesle kadar gidecek hangi nesil ben bir gün bozulacak mı hiç inanasım gelmiyor ama mutlaka her yer olduğu gibi demode hale gelebilir miyiz bilmiyorum belki geliriz. Gelsek dahi en azından şey yaraların sarılması daha kolay olur eğer biz yozlaşmaya gitmemişsek. Maalesef rantın olduğu yere önce fuhuş girer, silah girer, toz girer, bunlar girer yani rantın olduğu her yerde vardır bu. Bu dünyada var. Buna müsadde etmemek gerekiyor.

Ayhan Melih: Oldu teşekkür ederim.

29. Yalçın Güral – Retired, Old member of the municipal council.

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum; Alaçatı'ya nereden gelmişler, ne zaman gelmişler?

Yalçın Güral: Valla mübadele olarak, işte mübadele kaçta yapıldıydı o zamanlar... Mübadelesinde gelmişler. Annem, babam evli olarak gelmişler, ee buraya yerleşmişler. Eee yanlarında dayımlar da gelmiş onlarla beraber, dayımlar bir müddet sonra büyük dayım önce asker olarak İstanbul tarafına gitmiş, orda işte o zamanlar şimdiki çeteler gibi yani Yunanlılarla savaştıktan büyük dayım şeye yerleşmiş İstanbul'da Gebze'nin eski yerleşim yerine yerleşmiş, köyüne yerleşmiş. Orda senelerce mücadele vermiş, diğer dayımlarını bu yanına almış burdan.

Onlar da orda ee iş sahası bakımından oraları daha çabuk gelişmişler. Çimento fabrikası falan kurulmuş orda, o zaman as... Çimento fabrikası diye bir çimento fabrikası. Oraya dayım, dayıma şey vermişler eee oranın yani ne bileyim komisyonculuğunu veyahut da bekleliğini falan gibi bir şey vermişler büyük dayıma. Büyük dayım da kardeşlerini de oraya alınca falan şey yapmış ve buna yani bir müddet sonra demişler ki sana çimento fabrikasını arazilerini mi verelim yoksa bir maaş mı bağlayalım bedeli olarak. Bana demiş çimento fabrikasının arazilerini verin anadın mı oraya yerleşeyim, yazar Hamdi Bey'in köşkü varmış, Hamdi Bey'in köşküne veriyorlar bunu orda oturuyor. O köşk aşağı yukarı 70-80 dönüm arazi üzerine kurulmuş... Yerleşmiş o orda kalmış seneler. Buraya gelenler, e tabi burda mübadil olduğumuz için malımıza karşılık mal vermişler fakat tamamıyla bizim malı karşılayacak kadar mal vermemişler ha. O zaman yerleşmişler, o zaman yapacakları şey onlar tabi memleketlerinde tütün işi falan görmüşler, burda tütüncülük, bağcılık böyle işlerle, zeytinler onlarla uğraşmışlar. Bilahare babam tütüncülük ilerlediği için tütün eksperliğine başlamış anadın mı tütün eksperliğine derken İstanbul fabrikası Sabri Bekir Tütenler'e burdan tütün almaya başlamış. Senelerce onlarla bu tütün alım işinde çalışmış anadın mı, ondan sonra son zamanlarda biraz kendine sermaye yaptıktan sonra düşük kaliteli tütünleri de kendi namına alarak Alaçatı'da bir işletme kurmuş, şeyin Memet'in kahvesi var ya Seyhan'ın Memet'in kahvenin de arkasında yani daha doğrusu neydi patron Karacaki'nin mağazalarda işletme falan yapmış. Ordan bir İstanbullu da arkadaşı varmış beraber, bunlar tütünleri İzmir'de eee şaplara yükleyerekten burdan getirerekten Almanya'ya ihraç etmişler falan filan öylelikle bir miktarda tütün burda ektiler öyle geçimlerini sağladılar.

Ayhan Melih: Kaç yılına kadar ektiler?

Yalçın: Kaç yılına ektik, mesela tütünü şurda 80'e kadar diktik yani ondan sonra azaldı, peyder pey azaldı.

Ayhan Melih: Siz ne yaptınız ondan sonra?

Yalçın: Ha ondan sonra biz tabi talebeliğimizi şahsımı sorarsan biz tabi okullarda okuyorduk, e ben 77'de falan mezun oldum şeyden okuldan... 57'de pardon, 57'de mezun oldum motor-makina okulundan İzmir'den motor teknikerden mezun oldum. Ondan sonra Çeşme Belediyesi Elektrik Santrali'ne makinist olarak girdim. Bir müddet aşağı yukarı iki sene kadar Çeşme Belediyesi Elektrik Santrali'nde makinist olarak çalıştım. Karayollarından teklif geldi. 2. Bölge Müdürlüğünden o zamanlarda Türkiye'nin en güzel müesseselerinden biri de Karayolları'ydı. Karayolları'na geçtim, orda motor ustası, motor tecrübe ustası olarak çalıştım. O meyanda tabi çeşitli iş teklifleri geliyordu ama biz burdan yani ayrılmamıza babam müsaade etmiyordu Almanya'ya malmanyaya teklifler vardı gitmiyordu, gitmedik müsaade etmedi. Ondan sonra şeye girdim, 62'de Singer'e girdim, Singer Kumpanyası'nda aşağı yukarı bir müddet çalıştım, Singer Kumpanyası'nın Bölge Müfettişi olarak, Aydın-Muğla Bölge Müfettişi olarak çalıştım. Bilahare 65'te annemin vefatı üzerine buraya geldim anadın mı, annemin vefatı üzerine buraya geldim ve gitmeme babam müsaade etmedi, babam tekrar anadın mı? O zamanlarda da burda siyaseten ortalık biraz karışık mecburen kaldık. Bu memlekette yapacağımız iş nedir diye düşündük, bize en yakın iş minibüs dolmuşçuluğu geldi. Bir minibüs aldık, onunla hayatımızı idame ettirdik anadın mı? Çeşitli işlerde çalıştık, Can Sakaoğlu'nun Çiftliği'nde bir 6-7 sene kahyalık yaptık anadın mı, inşaat sektöründe çalıştık anadın mı? Ona Petekler'in önündeki evleri yaptık anadın mı? Netice sonra restoranı açtık. Bir gün Rasim Restoran'da yemek yerken, Rasim Restoran bizimle alay eder gibi yani yemeklerini beğenmedik. Siz ne anlarsınız yemekten gibi yapınca mecburen restoran açtık, karşısına dikildik restoran açtık. Aşağı yukarı 10-11 sene restorancılıkla uğraştık anadın mı? Eee aşağı yukarı 2000, 99'da restoranı kapattım anadın mı? Ondan sonra tekrar minibüsçülüğe başladık, tekrar minibüs satın aldık minibüsçülüğe başladık. Emekliyiz işte minibüsçülüğe devam ediyoruz, hayatımızı burda idame ettiriyoruz.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'da uzunca bir süredir Alaçatı'dasınız ...

Yalçın: Senelerce meclis üyeliği yaptık, senelerce belediyede meclis üyeliği yaptık. Mesela gençlik yıllarında ben burda Adalet Partisi'nin sözcüsüydim anadın mı? Bana sözcülüğünü vermişlerdi senelerce rahmetli dedenle medenle aynı partide mücadele verdik, aynı yönetim kurullarında çalıştık anadın mı? Ondan sonra Lütfü Bey'i belediye başkanı yaptık, Lütfü Koparal'ı belediye başkanı yaptık. Onunla bir 4 sene beraber çalıştık, meclis üyesi olarak beraber çalıştık. Deden girmede meclis üyeliğine anadın mı girmede. Onla bir beraber çalıştık ama yönetimde partinin yönetiminde deden vardı. Ondan sonra bizim kurallarımıza uymadığından Lütfü'nün belediye başkanlığını tasvip etmedik. Belediye başkanlığını tasvip etmedik Lütfü'nün ve şeyden gene partide kalaraktan eee ikinci devre şeye girmedim seçime girmedim. Lütfü'yü protesto ederekten, ikinci devrenin ikinci senesinde Lütfü toplantıları yapmadığından, Meclis toplantılarını yapmadığından düşürüldü. Yıllık toplantıları yapmadığından düşürüldü. Tekrar seçim yapıldı yerine Abdurrahman geldi, Abdurrahman Keskin geldi, Abdurrahman Keskin'le devreyi bitirdik. Ondan sonra tekrar adaylar yani seçimde tekrar adaylar çıktı, bu sefer Nazım Aydoğdu'yla, Abdurrahmandan sonra İhtilal'den sonra yani, MDP diye bir parti Paşa kurmuştu o partiden Nazım Aydoğdu ile yeniden meclise girdik. Rahmetliyle Yugoslavya'da kaza geçirdik biz Belgrad'la Zagreb arasında biz yaralandık, rahmetli vefat etti Sait'le beraber ikisi. Ondan sonra tekrar geldik buraya bir müddet tedavi olduktan sonra İsmet Sarı Belediye Başkanlığı'na adaylığını koydu. Tekrar onunla birlikte devam ettik meclis üyeliğine. İsmet Sarı'dan sonra yavaş yavaş siyaseti bıraktık. Yani artık yaşımızın ilerlediğinden, işlerimizin durumundan siyaseti bıraktık.

Ayhan Melih: Peki bu şeyi nasıl değerlendiriyorsunuz yani hem Alaçatı'da uzun süre siyasetin içinde olmuşsunuz hem de bu toplumsal yaşamın bir parçasısınız, turizmle başlayan bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yalçın: Şimdi güzel kardeşim bütün bu zeminleri, bugünkü zeminleri biz hazırladık, kim isterse gelsin otursun karşıma konuşalım. Neden, biz bazı yerleri imara birden açmadık. Bize limanın imara açılması için bir sürü teklifler vardı bunlara hep arkamızı döndük imara açmadık çünkü daha oluşum olmadığından yani Alaçatı o kadar fazla imarı kaldırmayacağından imara açmadık ve açılan yerlerin yüzde 70'inin dolmasını bekledik yani daha önceki belediye başkanları zamanında açılan yerlerin dolmasını bekledik. Mesela bizim zamanımızda yapmış olduğumuz uygulamalarda piyade kumluğunu aşağı yukarı 81 dönüm yeri belediyeye mal ettik anadın mı ve bize buna çeşitli teklifler geldi hatta neydi o Faruk Tınaz şarkıcı oraya konutlar yapmak istediği falan son meclis toplantısında onun isteklerini reddettik. Çünkü o, şeyin zamanında İsmet Sarı'nın zamanında falan anadın mı, Nazım Hoca'nın, Nazım'ın zamanında uygulama planları yapıldı taaa Mersin'den limanın komple uygulama planı yapılmaya başlanmıştı. Mersin'i de o zamanlar Araplar almıştı. Fakat biz onlara hemen birden ruhsat vermedik yapacaklarını bir görelim dedik yani ona göre uygulamayı yapalım dedik. Tabi aradan zaman geçti. Zaman geçince eee hatta hatta şeye bazı konutların yapılmasını istemişlerdi limana, bazı konutların deprem konutlarının falan yapılması için biz onlara müsaade etmedik o zaman oraya konutların yapımını çünkü dedik orası turizme falan kalsın. Nazım Aydoğdu'nun zamanında limanda hiçbir şey yokken elektrik getirdik, telefon getirdik limana, iyi kötü yolunu açtık ve Mehmet Çınar'a bir gazino yapma müsaadesi verdik oraya çünkü yavaş yavaş vatandaşın ayağı oraya alışsın diye limana ve iyi kötü balıkçılara kooperatif gibi birşey kurmaya uğraştık orda, bir satış yerleri yaptık şeyde. Deyebilirim yani bizim hazırlamış olduğumuz planları geliştirerekten, biz Kanal Projesi diye bir proje uygulamıştık, onlar Kanal Projesini Venedik Projesi'ne çevirerekten senelerce onun üzerinden uğraştılar.

Ayhan Melih: İsmet Sarı zamanında mı?

Yalçın: Nazım Aydoğdu zamanında başladık biz kanal projesine İsmet Sarı zamanında devam ettik anadın mı ve İsmet Sarı'nın vefatından sonra Remzi Özen gelince Remzi Özen bunu Venedik Projesi olarak değerlendirdi. Çeşitli firmalarla işbirliği yaparakten Venedik Projesi olarak ilerletti. Ve bizim daha önceden planladığımız otoyolun geçiş güzergâhlarını değiştirdiler. Biz biraz daha uzaktan otoyolu geçiriyorduk onlar otoyolu şehre biraz daha yakına çektiler. Biz

gürültü olmaması için ve otoyol muazzam bir köprü var o köprü ses yapacağından Alaçatı rahatsız olacağından otoyolu biraz ileriye götürmüştük limana daha yakında onlar bu taraf çektiler ve ondan sonra işte yavaş yavaş turizm Alaçatı'da başladı.

Ayhan Melih: Son dönemde İstanbullular Alaçatı'daki yerleri alarak restoran-kafe-butik otel yapıyorlarmış o süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yalçın: İstanbullular burda rant kazanıyorlar. İstanbullular bizim saflığımızdan faydalanarak çok arazileri, birçok şeyleri evleri, bizim bazı açık gözlerle beraber işbirliği yaparak yani rant kapılarını açtılar kendilerine. İstanbulluların birçoğu bizim arazilerimizin ve binalarımızın sayesinde zengin oldu anadın mı? Buraya çıplak geldiler, çoğu bizim şeyi, mesela sana söyleyeyim mesela o şey belediyeyi tutan. Bir evi zorla aldı, ondan sonra İbrahim Topal'la olsun Metin'le beraber rant peşine koştular hepsi öğrendiler, şimdi hepsini salladılar adam şimdi mütahitlik yapıyor burda... Ev alıyor, ev yapıyor yani. Yani onlara bizim araziler rant kapısı oldu çoğuna.

Ayhan Melih: Bu yeni açılan yerler dışında Alaçatılılar yer açtı mı?

Yalçın: Bir iki tane yaptılar fakat bu otelleri daha önceden İsmet Sarı'nın zamanında kendi çabalarımızla bir faaliyet göstermiştik. Alaçatı'da bazı evlere pansiyonculuğu yaymaya uğraşmıştık biz burda. Hatta bunu vatandaş görsün nasıl olduğunu nasıl yapıldığını görsün diye hep beraber burdan belediyeye ait vasıtayla şeye gittik Antalya'ya gittik. Antalya'daki Kaleiçi'ndeki yerleşimi gezdik ve giderken onlar bu işi nasıl yaptıklarını o yıl buraya geldik mesela bazı vatandaşları getirmiştik sadece meclis üyelerini değil vatandaşları da bu işi yapacak vatandaşları da getirmiştik. Onlar geldikleri zaman burda Kemal Sarı olsun, Altan olsun eee Mümin olsun falan filan yani birkaç kişi burda pansiyon yaptı idi. Yani pansiyonculuk o zamanlar burda başladı yani böyle devam etmeye başladıydı. Şimdi pansiyonculuğun yerini Butik Oteller almaya başladı yani Alaçatı'da.

Ayhan Melih: O dönemden bugüne pansiyonculuk yapmaya devam edenler var mı Alaçatı'da?

3. Kişi: Bir kişi var, bir İbrahim Bakırlı, bir de Beytullah Bakırlı. İki kişidir.

Yalçın: Yani Altan falan yapıyordu, sonradan gelişti tabi, sonradan gelişti.

Ayhan Melih: İstanbullular kadar çok değil herhalde?

Yalçın: Değil tabi Alaçatılılar yeni yeni başladılar bu işe. İstanbullular yerleştikten sonra.

Ayhan Melih: Peki bu yeni gelenlerin Alaçatı'ya etkisi nasıl oldu? Eskiden insanların oturduğu yerlerde kafe-bar-restoran açtılar, burdan çıkan Alaçatılılar ne yapıyor artık?

Yalçın: Şimdi Alaçatı Eski Foça-Yeni Foça gibi ikiye bölündü. Eski Alaçatı, Yeni Alaçatı, bizler daha önce yerleşim yerinde olan Alaçatılılar, mülk taksimi zor olduğu için, arazilerini, binalarını satarak yeni yapılmış olan Petekler'e geçtiler çoğu. Nazım Aydoğdu zamanında başlanmış olan Petekler 192 tane konuta bir kısmı yerleşti. Bilahare Remzi Özen zamanında yapılmış olan 500 mü 600 mü ne konut projesi var işte onların oraya yavaş yavaş yerleşti. Yani Eski Alaçatı, Yeni Alaçatı olarak bir şey yer etti. Şimdi orası Yeni Alaçatı. İşte Sanayi Sitesi burda bizim zamanımızda kurulmuştu mesela, Küçük Sanayi, Büyük Sanayi için yer hazırlamıştık e işte onlar dağıtıma geçti anadın mı, o projeler hep bizim zamanımızda yapılan projeler yani onları yavaş yavaş inşa etti.

Ayhan Melih: Peki bu yeni açılan yerler falan da var sizin gibi Alaçatılılar nerelerde oturuyorlar geldiklerinde?

Yalçın: Heee bizim gibi Alaçatılılar oturacakları yer Alaçatı'da bulamıyorlar. Defalarca biz hiç çekinmeden yaz belediye başkanına söylediğimiz halde şu eski belediyeyi hiç olmazsa bir Alaçatılı gence ver lokal olsun gidip oturacağımız bir yer olsun yabancıları tercih ettiler, yabancılara verdiler. İstanbullulara verdiler yani oturup rahat böyle şey yapacağı yok, umumiyetle yavaş yavaş Alaçatı merkezden ayrılaraktan dışa doğru yani Çamkuyu'ya doğru yerleşecek kahve başka kalmadığından Çamkuyu'ya doğru yerleşti.

Ayhan Melih: Bu yeni açılan yerlere gitmiyor Alaçatılar o zaman?

Yalçın: Nereye gidecekler kardeşim orda gidip de Alaçatılı ne bileyim 3 milyona çay, veyahut 5 milyona birşey içecek durumda değil ki Alaçatılı'nın geliri ne. Alaçatılı'nın geliri ne Alaçatılı'nın bugün yüzde 20'si yahut 30'u kira gelirleriyle yani evlerini veya şeylerini mekanlarını kiraya vererekten geçiniyor. Başka bir gelir kaynağı yok yani onu açıklıkla yaz. Hiç şeyi yok, kira gelirleriyle geçiniyor Alaçatılı.

Ayhan Melih: Tarımdan sonra?

Yalçın: Tarım bitti çünkü neden bitti onu da güzelcene işaretle çünkü alan her İstanbullu arazisinin etrafını telle çevirdi. Öyle yerler var ki tarlana dahi gidemiyorsun yol yok. Telle çevrili her taraf arazine gidecek yol bulamıyorsun yani. Bunların bir yerde gelmesi bir hareketlilik getirdi ama yerli halkı da tarımdan tamamiyle koparmak üzere, kopardı.

Ayhan Melih: Siz daha önce nerde yaşıyordunuz?

Yalçın: Tokoğlu'daydım, Tokoğlu'dan Yenimecediye'ye geçtim. Yenimecediye'den gene Yenimecediye'deyim ama belediyenin karşısına geçtim Alaçatı'nın dışına çıktık.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı'nın içindeki yer ne olarak kullanılıyor şimdi?

Yalçın: O baba mülküydü şimdi hâlihazırda tamiratla orda uğraşılıyor yani restore ediliyor ev.

Ayhan Melih: Oturacak mısınız orda?

Yalçın: Oturcaz, biz şimdi Çamkuyu'daki evi biliyorsun o bittikten sonra oraya geçecekler.

Ayhan Melih: Siz orayı kiraya vermeyi satmayı düşünmüyorsunuz?

Yalçın: Yok ben kendime ev yaptım köşede ben başka şey düşünmüyorum. Evet güzel kardeşim sor.

Ayhan Melih: Peki bu yerlerde çalışan Alaçatılı var mı?

Yalçın: Pek nadir, pek nadir gençler var anadın mı ve bunlar da devamlı değil, sezonluk olarak çoğu çalışıyor anadın mı?

Ayhan Melih: Peki geçmişle kıyasladığınızda Alaçatı'da yaşamak daha mı kolay daha mı zor?

Yalçın: Alaçatı'da yaşamak daha zor, biz çok rahattık, huzurluyduk, kapımız sonuna kadar açık, arazinin dışında istediğimiz gibi yatardık. Alaçatı'da geçinmek zorlaştı, ahlak bitti onu da yaz hiç çekinme ahlak bitti. İkincisi gençlerimiz yabancı maddeye alıştı. Yalan mı, var mı? Yani şimdi bir Alaçatılı, bir emekli maaşınla, Alaçatı'da geçince bir durumda değil. Pazara gidiyorsun, sana kaç para satıyorsa ona da o kadar satıyor ama senin gelirin sabit anadın mı İstanbullu gibi değil. İstanbullu yükünü tutmuş nerden tutmuşsa, yahut Ankaralı yahut şeyli yükünü tutmuş. Buraya geliyor birçok kara parasını burda akılıyor yani.

Ayhan Melih: Alaçatılılar bu süreçten yeteri kadar istifade edemediler o zaman?

Yalçın: Edemediler, edemediler. Birkaç kişinin etmesinle bu iş yürümez anadın mı? Arada birkaç tane komisyoncu yolunu buldu anadın mı arada şey bu. Bunlar şimdi gelirken birbirlerine söylüyor burda şu var, bizden daha iyi Alaçatı'yı biliyorlar. Ha şunu söyleyeyim babanın iş açtığı sene yaptığı işle bugünkü iş arasında dağlar kadar fark var. Eğer onların da elinde mimari projeler falan olmasa onlar da emlak da pek o kadar ilerleme yok.

Ayhan Melih: Şey peki bu yeni gelenlerin kurduğu dernekler falan varmış. Siz eski bir Alaçatılı olarak...

Yalçın: Kendi çıkarlarına çalışıyorlar. Yaptıkları hiç birşey yok kendi çıkarlarına karşı birşey olursa isyan ediyorlar hemen. Kendi aralarında yani yerlilerle pek temasları yok kendi aralarında onlar, kendi aralarında şey yapıyorlar. Kendi menfaatlerine dokunacak birşey olursa hemen isyanı bastırıyorlar. Yeni gelenler kurmuş, şimdi bizim Alaçatılılar da var içinde de onlar, onların yaltakçıları. Topuz Metin'le, İbrahim Topal var anadın mı onların yaltakçıları ikisinde.

Ayhan Melih: Peki siz hani geçmişle de kıyaslayarak gelecek için Alaçatı'yı nasıl görüyorsunuz?

Yalçın: Bu gelişmenin sonunu Allah hayır etsin anadın mı? Gençlerimizin sonunu Allah hayır etsin. Eskiden gençlerimizin bir güvencesi vardı, oteller Alaçatılıları alıyordu çalıştırıyordu anadın mı? Bir Altınyunus, bir Çeşme Oteli, Turban falan Alaçatılılardan diyebilirim yüzlerce kişi ordan ekmek yiyordu. Bugüne bugün sigortadan veyahut da şeyden emekli olanların şeyi onların sayesinde. Yeni gelen şeylerden zannetmem öyle bir şey olsun yani emekli olacak bir durumu yok. İki ay üç ay çalıştırıyor gönderiyor adam. Yani şeyi yok gençlerin geleceğini görmüyorum.

Ayhan Melih: Alaçatı için?

Yalçın: Alaçatı'nın geleceği ne olabilir, şehirleşiyoz, şehirleşiyoz, aynı yavaş yavaş büyükşehirle doğru gidiyoz Allah sonumuzu hayır etsin. Öyle yaz başkana da söyle Allah sonumuzu hayır etsin.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Yalçın: Başka bir şey varsa söyle güzelim.

Ayhan Melih: Sizin hani söylemek istediğiniz varsa şunu sormadın ben söyleyeyim?

Yalçın: Valla şunu sormadın diye diyemem, şimdi belediye başkanları bilem bunlarla beraber iş şey yapıyorlar. Yani şimdi biraz da siyasete dokanayım hani halk meclisi bilmem neler kurulacaktı, halk istediğini söyleyecekti yalnız bu seçim sözlerinde kaldı.

Ayhan Melih: Bu seçimde mi?

Yalçın: Her seçimde bu geçen seçimde bu sayın başkan aynı şeyi vaatmişti, halk meclisleri kurulacak, halk istediğini derdini anlatacak bunlar hepsi lafta kaldı aynı ilave yaz. Ömer Bey'e de söyle aynı. Yani burda 3-5 kişi protokolu temsilen gelenlerle temas kuruyor protokolu temsilen halkla pek gelenlerin teması olmuyor anadın mı. 3-5 kişi onlarla temas kuruyor öbürlerine Allah rahmet eylesin gönderiyorlar arada gidiyor işte vatandaş. Yani açık söyleyeyim ilerisinde memleketin durumunu iyi görmüyom. Zamanla biz siyaseti de bunlara kaptırciiz zamanla yeni gelenlere kaptırciiz, zamanla çünkü şimdi biz bize sahip çıkmıyoruz anadın mı. İşte başladı meclislere falan onlardan girmeye bilmem nereye falan başladı yani iş bu. Zamanla bunlar söz sahibi olacak eski Alaçatılılar... olmaz hiç olmazsa Alaçatı'nın sembolü olarak

gelmiş geçmiş kişilerin isimlerini yaşatmak lazım bu memlekette nasıl gelmişler nasıl yaşamışlar. Şimdi yeni bi kanunla numarataj başladı. Bence bu numarataj büyük yanlış evet sen numaratajını yap ama bazı yerlere de bu memlekete hizmet vermiş kişilerin bu kendiliğinden bu memleket bu hale gelmedi. Yani geçim derdinde olan kişi işini bırakıp da o belediyeye gitmiş, o belediyede saatlerini, günlerini geçirmiş bilmem ne yapmış kişilerin de isimlerini yavaş yavaş sildiler attılar bunlar anadın mı bunlara karşıyım. Bunlara karşıyım, ecdadına saygılı olmayan işine de saygılı olamaz onu da söyleyeyim.

Ayhan Melih: Ahde vefa yani.

Yaşar: Tabi ya abicim bu öyledir. Bugün fuarda bilem fuarda hizmet etmiş hayvanların bir çeşmesi var akıyor, resimlerini yapmışlar hizmet eden atların diye Alaçatı'da maaşallah hizmet edenlerin ismini bilen soran yok. Nasıl gelmiş bu bunlar mı getirmiş bu memleketi bu hale ha. İş bu güzelim. Başka sormak istediğin düşün taşın gene gel, gene açığım.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

30. Yaşar Tunca – Artisan

Ayhan Melih: Şimdi şöyle başlayalım ailenizin hikayesi nereden gelmişler, ne zaman gelmişler, nasıl gelmişler?

Yaşar: Bizim dedelerimiz mübadele yıllarında buraya gelmiş Selanik'ten. İşte burada belli iskânlar edindikten sonra çiftçilik ve diğer işlerle geçimini sağlamışlar. Babalarımız aynı şekilde devam etmiş. Biz dünyaya geldikten sonra biz çiftçilik değil de başka işlere yönelmiş işte turizmdir, esnaflıktır falan filan böyle bir yerlere geldik.

Ayhan Melih: Kaç yılında gelmiş aileniz Alaçatı'ya?

Yaşar: Ailemiz zannedersen 1924'ten sonra gelmiş yani tam tarih olarak bilemiyorum yani ama 24'ten sonra diye biliyorum.

Ayhan Melih: Peki şimdiki mesleğiniz nedir? Eskiden beri aynı işle mi uğraşıyorsunuz?

Yaşar: Hayır. Biz önceleri aynen babalarımızın yaptığı gibi tarla işleriyle uğraşıyorduk. Sonra işte bir ara otelcilik işlerine başladık.

Ayhan Melih: Ne zaman otelcilik başladı?

Yaşar: 80'li yıllarda otele başladık.

Ayhan Melih: Hangi otelde işe başladınız?

Yaşar: Altınyunus Oteli'nde. E tabi çocuk denecek yaştaydık o zaman yani orada başladık. İşte çeşitli işler yaptık gene yani orada da. On yıla yakın süre yazlık çalıştık orada da, sezonluk diyorlar. Ondan sonra burada esnaflık yapmaya başladık 91 yılından itibaren. 91 yılından beri esnaflık yapıyoruz. Bir tane ufak çay ocağı açtık. Onunla işimizi döndürdük, geçinmeye çalıştık işte. Ondan sonra oraları yıkıldıktan sonra da işte tekrardan Alaçatı'nın değişimi içerisinde bir tane buradan aldık. Şansımızı bu değişimde de deneyelim dedik, inşallah bir kaç yıl daha yapmak istiyoruz ama şartlar elverirse. Elvermediği takdirde ya değişime gideceğiz biz de bu meslekten, 20 yıllık meslekten kopmak zorundayız yani.

Ayhan Melih: Şartlar zorlaştı mı yani?

Yaşar: Yani şartlar maddi olarak tabi zorlaştı. Yani şey güzelleşince, memleket güzelleşince noluyo tabi biraz bedeli olacak bunun. Pahalılığı, hani bizi aşan konular var ekonomik yönden ama katlanabildiğimiz kadar katlanıyoruz eğer olmuyorsa da artık başka şeye yönelceğiz yani. Yapabileceğimiz işlere yöneleceğiz.

Ayhan Melih: Bugüne kadar Alaçatı'dan hiç ev ya da arsa sattınız mı? Bugün mesela bazı evler satılıp butik otel-restoran olarak kullanılıyor. Sizin böyle bir şeyiniz oldu mu?

Yaşar: Şimdi bizim ailemizde babam bir yer sattı bugüne kadar. O yeri de işte değerlendirdi, iki kardeşim bekâr vardı, bir de evinin yapımında, tadilatında kullanarak.

Ayhan Melih: Arsa mıydı yoksa...

Yaşar: Tarlaydı.

Ayhan Melih: Peki şimdi nerede oturuyorsunuz?

Yaşar: Şimdi benim babamlar, ailem Alaçatı'nın merkezinde Tokoğlu Mahallesi'nde oturuyor. Ben kendim zaten Sosyal Konutlar'da kendi gücümle kooperatife girdim, orada edindiğim konutla kendim de orada oturuyorum yani.

Ayhan Melih: O zaman babanızın oturduğu yerde etraftaki komşular değişti mi, el değişikliği yaşandı mı?

Yaşar: Bir kaç tanesi değişti tabi, birkaç tanesi İstanbullu oldu.

Ayhan Melih: İstanbullu oldu. Onlar şimdi ne olarak kullanıyor orayı?

Yaşar: Ev yani restore edip eve çevirdiler ama tabi restorasyonlu ev oldu onlar.

Ayhan Melih: Peki ailenizin herhangi bir ilişkisi var mı yeni gelenlerle?

Yaşar: Yani bir komşuluk şeyi işte merhaba, nasılsınız, iyi misinizden ibaret. Ne uyamazsın zaten kafa uymaz onlarla şey olarak. Gidip gelmeli bir komşuluk değil sadece işte nasılsınız, iyi misiniz? Orasını öyle yapsak olur mu, burasını böyle yapsak olur mu o tip işler.

Ayhan Melih: Siz bu yeni yerleşenlere nasıl bakıyorsunuz İstanbullulara? Gerek yaşamak için olsun gerek mekan açmak için olsun?

Yaşar: Valla şimdi benim kişisel şeyim yani onlar hem iyi hem de bizi zorlayıcı birşeye geldi neden. Ha onlara uymak zorunda kalıyoruz biz, onlar bize uymuyorlar şu anda. Ha o güzel ev yapıyor sen de güzel istiyorsun olsun, onlar güzel birşey yapıyor sen de güzel hani. Ama görüntü olarak dersin iyi bence neden daha düzgün oluyor etraf, o dağmıklık gidiyor.

Ayhan Melih: Peki toplumsal olarak, yaşam biçimi olarak onlarla nasıl bir etkileşim içerisine giriyorsunuz?

Yaşar: Valla ben kişisel olarak yani fazla bir beklentim yok yaptığım iş şeyiyle onlardan. Benim çevrem Alaçatılılarla ben şey yapıyorum yani genelde ama tabi yazın payımıza üç beş düşerse onlardan da kazanıyoruz yani kazanmıyoruz demiyoruz, iş yerimizden olarak.

Ayhan Melih: Peki onların, şimdi uzun süredir Alaçatı'da yaşıyor siz ve aileniz, onların Alaçatı'ya etkisi nasıl oldu? Alaçatı'daki toplumsal yaşama etkisi nasıl oldu?

Yaşar: Yani Alaçatı'da kaliteyi yükselttikleri bir gerçek. Çünkü neden yapılan iş yerleri kaliteli, yapılan işler de kaliteli zaten ortada görünüyor işte. Sen de tabi ne oluyor, ona nazaran sen de gücünün elverdiği, demeyeyim onlar kadar da, gücünün elverdiği ölçüde biraz gösterişli güzel şeyler yapmaya çalışıyorsun iş yapıyorsun. En azından ne diyorsun masam, sandalyem, bilmem yaptığın iş ona benzemese de daha göze hoş gelen şeyler yapmaya çalışıyorsun.

Ayhan Melih: Peki Sosyal Konutlar'a gittik dediniz hani evlenince falan böyle sizin gibi hani Alaçatı'dan çıkıp Sosyal Konutlar'a giden çok mu?

Yaşar: Yani biz hadi o zaman yazılarak girdik ama evini satıp da Sosyal Konutlar'a giden de var yani. Buradaki evi daha değerli, oradan iki ev alıp bir tane çocuğuna, bir tane kendine o tip insanlarda var Alaçatı'da yani Sosyal Konutlar'a giden ama bizim gibi de mesela yazılıp orada bekleyip ev sahibi olan insanlar var.

Ayhan Melih: Yani Alaçatı'nın içinden Alaçatılıların yoğun olarak gittiği bir alan mıdır Sosyal Konutlar?

Yaşar: Şu anda yoğun. En yoğun Alaçatılı'nın olduğu alan Sosyal Konutlar bence. Tabi Hacımemiş Mahallesi'ni saymazsan, Hacımemiş biraz daha ağır şey yapıyor, bu üst mahallelerde oturanların birçoğu başladı yani oraya kendi gitmese bile adam çocukları mutlaka orada oluyor yani mecburen.

Ayhan Melih: Peki bu hani şimdi sizin de yeriniz var, çay ocağınız var, bu yeni gelenlerin açtıkları kafe-bar-restoran gibi yerleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Oralara hani mesela siz kişisel olarak hani vakit bulamıyorsunuz ama çevrenizdeki insanlar giderler mi işte gitmezlerse neden gitmiyorlar mesela?

Yaşar: Şimdi ben orasını nasıl değerlendiriyorum kendi fikrime göre, onlar birinci lig, biz üçüncü lig. Yani futbol takımlarında birinci ligdeki futbol takımları ne kadar güçlüyse üçüncü ligdeki... Esnaflık da öyle bence yani. O kategorideyiz yani onlarla aramızdaki fark o. Onlar bizden...

Ayhan Melih: Peki oralara giden böyle çevrenizden insanlar var mı?

Yaşar: Sanmıyorum, bir iki arkadaş haricinde olanları sanmıyorum yani. Tanıdığıdır, arkadaşdır, ahabıdır o gidiyordur ama kalkıp ailesini alıp oradaki lüks kafe-bar-restoranlara giden adam sayısı çok azdır yani olsa bile. Ha yoktur, zaten görünmek istemez oradaki adam, bence öyle.

Ayhan Melih: Neden peki, neden görünmek istemez?

Yaşar: Ne bileyim herhalde çok lüks davasına mı desem. Yarın öbür gün dışarıda biri söyler çok parası var bunun galiba falan der, öyle şeylerden de olabilir yani.

Ayhan Melih: Aileniz mübadeleden sonra gelmiş, siz de doğduğunuzdan beri Alaçatı'dasınız. Böyle bir Alaçatılılık diye birşeyden bahsedebilir miyiz? Sizce Alaçatılı kimdir mesela?

Yaşar: Birbirini çok iyi tanıyan, geçmişini de bilen kişilerden oluşan bir topluluktur Alaçatılı. Ha otuz senedir buradayım, olabilir yani otuz senedir burada olan bir insanın yani sadece kağıt üzerinde görülür Alaçatılı olduğu, nedir Alaçatı'ya yerleştim. Ama Alaçatılılık başka yani bence. Yani ben de İstanbul'a gitsem belki aynı yani. Nerden nereye İstanbullusun sen Alaçatı'dan geldin derler yani her yerin birşeyi var.

Ayhan Melih: Tam bu noktada onu soracağım böyle bir Alaçatılı-yerli-yabancı-İstanbullu diye bir ayırmadan söz edebilir miyiz? Böyle birşey gözlemliyor musunuz?

Yaşar: E yani, öyle birşey yok yani herkes ikili ilişkilerde olabiliyor yani. Ben olmasam arkadaşım oluyor, arkadaşım olmasa öbürü oluyor yani herkes birbirine mecbur yani iş yapıyorsan, o da iş yapıyorsan mecburen bir şeyin oluyor yani. En azından hiçbir şey olmasa bile bir selamlaşma oluyor yani.

Ayhan Melih: Peki İstanbullularla böyle bir kaynaşmadan, sosyal ortamları paylaşmadan söz edebilir miyiz?

Yaşar: E yani şöyle sosyal, bir iş dolayısıyla oluyor, işte belki birkaç kişi çalışıyor yanlarında, o tip birşey var. Yoksa hani kalkıp yakın bir arkadaşlık bağı olan kişi sayısı o da az yani ben öyle görüyorum, artık bilmiyoruz yani.

Ayhan Melih: Çalışan dediniz bu Alaçatılılardan yeni açılan yerlerde ne kadar kişi çalışıyor acaba?

Yaşar: Yani az sayıda gördüğümüz duyduğumuz var yani, az sayıda, çok değil.

Ayhan Melih: Peki yer açan, işleten Alaçatılı diye bir şey sorsam, yüzde kaç mesela Alaçatılıdır sizin gözleminiz?

Yaşar: Yüzde elli yoktur ama ona da yakındır herhalde. Bu son senelerde arttı yani var birkaç kişi ama geneli değil yani.

Ayhan Melih: Peki siz hani bu işletmenin sahibi olarak size nasıl bir kitle geliyor, siz kime hitap ediyorsunuz? Sizin mekanınıza kim geliyor?

Yaşar: Valla benim mekanıma beni yirmi yıldır tanıyan hemşehrilerim geliyor başka kimse... Gelen tabii geliyor öyle, bu kadar yoğunluk içinde on kişi de dışarıdan geliyor da ama ben genelde işte şu durumda bakar mısın (sandalyeleri göstererek) üç-beş-yedi sekiz on kişi var, on kişi de Alaçatılı.

Ayhan Melih: Onun dışında gelen?

Yaşar: Ekstradan gelen oluyor ama yazın geceleri. Tabiki o kalabalıkta bize de geliyor yani hiç gelmeyecek diye birşey yok.

Ayhan Melih: Şöyle birşey sorsam sizce bugün Alaçatı'nın en önemli sorunu nedir?

Yaşar: Valla benim istediğim şey yaptığım, Alaçatı'da iş yapan kişi sayısının artması lazım. Fazla iş yapan olması lazım ki bu şeyin Alaçatı'da yaşamın birazcık daha Alaçatı gibi olması için.

Ayhan Melih: Ne yapılması gerekir ve kimin yapmasını beklersiniz?

Yaşar: Yani mesela ben kendimi cesaretsiz olarak görürüm mesela cesaretli kişilerin burada işletme açması lazım ya en azından. Yanında insan çalıştırması... Hani bunu ekonomik gücü olan insanların yapmasını isterim. Ha bizim ekonomik gücümüz yok, ekonomik gücü olmayan insanlar da cesaretsiz oluyor dolayısıyla. Ne yapıyorsun, bir atak yapamıyorsun veya istediğin kadar bilgin olsun fakat öyle işte sadece masada konuşmakla kalıyor. Şunu yaparım bunu yaparım olsa veya Milli Piyango'dan çıkarsa, Spor Loto'dan çıkarsa o deyimlerle geçip gidiyoruz yani.

Ayhan Melih: Peki şeyi de sorayım, bu Alaçatı'da sunulan su hizmeti var, ALÇESU firması tarafından sunulan. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Fiyatının yüksek olduğu söyleniyor...

Yaşar: E ya dedik ya kaliteli bir yerde yaşıyorsan bazı şeylerin bedeli de kaliteli olur yani normal karşılıyoruz.

Ayhan Melih: Peki bu suyun fiyatı konusunda bir başvuru, dilekçe falan belediyeye oldu mu?

Yaşar: Ya zaten şikâyet konusunda olmadı da zaten o şirketin kendisi bize düşürtücü bir dilekçeler yazdı kendileri, biz de onları imzaladık yani düşük fiyata su içeceğiz diye, herhangi kişisel bir şikayetimiz olmadı yani.

Ayhan Melih: Şimdi siz buraya gelmişsiniz burada yeni bir yapılanma olmuş, bu proje hakkında bilginiz var mı?

Yaşar: Burasının eskiye nazaran çok güzel olduğu kesin tartışılmaz yani eski durum çok hani görüntü olarak bile iyi değildi. Hani şu anki durumu bence eskiden daha iyi. Ama iş durumu olarak zaman ne gösterecek onu da zamana bırakıyoruz yani.

Ayhan Melih: Peki burası yapılırken sizin fikrinize başvuruldu mu? Siz burası dönüştürülürken karar alma süreçlerine katıldınız mı?

Yaşar: Yani tabi başkanla o zaman belediye başkanı bizi bilgilendirdi yani işte bir toplantıya çağırdı, bir daha işte konu hakkında bilgi verdi, e yazıyla belirtildi.

Ayhan Melih: Siz peki fikriniz söyleyip bu süreçte etkin olarak katıldınız mı sürece?

Yaşar: Yav zaten proje bu deyince ne yapacan. İnsan ilk önce iş yerine bakıyor yani biz fazla yorum yapmadık proje hakkında sadece hayırlısı olsun işte inşallah güzel birşey olur. Biz de heyecanla bekledik ama yani yapılan şey bu.

Ayhan Melih: Peki hani şey değişti mi, daha önce de kendi yeriniz miydi çalıştırdığımız yer yoksa arada kira farkı falan oldu mu?

Yaşar: Oldu, kira farkı oldu tabi.

Ayhan Melih: Ne kadar oldu?

Yaşar: Kira farkı on katı mesela fazla kira aldı, eskisine göre.

Ayhan Melih: Gelirinizde bu on katı fazla artış oldu mu peki?

Yaşar: Ya on katı daha ilk zamanlar bilmiyoruz, daha bir kanaate de varamadık şu ana kadar yani. Geçen sene yazın sonunda başladık, kış malum yani yazlık yerde kış nasıl geçer yani pek birşeye varamadık yani. Herhalde daha bu yaz artık gerçek şeyimizi görücez diyelim.

Ayhan Melih: Öyle on katı kadar bir artış....

Yaşar: Yok daha öyle bir artış falan yok yani, hatta düşünce içindeyiz de yani.

Ayhan Melih: Ne gibi bir düşünce?

Yaşar: Yani nasıl öderiz düşüncesi de başımızda yani. Bazen oturup bunu düşünmüyorum değil yani. Bu sene nasıl ödeyeceğim diye bu kirayı düşünmüyo değilim yani.

Ayhan Melih: Peki bir başka proje Port Alaçatı Projesi ile ilgili bir bilginiz var mı nedir ne değildir?

Yaşar: Valla ben burada şehir içinde olduğum için sabah işe geliyorum oralarda nerenin ne olduğunu dahi bilmiyorum. O konu hakkında yani hiçbir bilgim yok. Sadece bir kere uzaktan gördüm, çok güzel olmuş oralar ama nedir ne bir şey olarak gezmedim. Salsalar belki de yolu bulamam orada. Yirmi yıldır işte buralardayız.

Ayhan Melih: Aralarda söylediniz ama genel bir değerlendirme istesem sizden, bu mekanı çalıtırmaya, işletmeye devam etmeyi düşünüyor musunuz?

Yaşar: Valla ben çok istiyorum, onun mücadelesini veriyorum yani herkes bırak diyor bize işte yanına onu bul, şunu koy ama ben diyorum gene bildiğim işi yap da buna devam edeyim diyorum. Hani bildiğim işi yapıp da devam edersem.

Ayhan Melih: Peki devam edebileceğinizi düşünüyor musunuz?

Yaşar: İşte onu diyorum bu sene bir karar yılımız olacak. Devam edebilirsek edeceğiz ha gerçekten bu bu sene böyle oldu, seneye daha güzel olur kanısına varırsam devam edecem. Çünkü yaptığım iş bu benim başka yapacak işim yok.

Ayhan Melih: Sizce peki Alaçatı nasıl bir yer olacak gelecekte?

Yaşar: Valla onu bilemiyoruz işte. Biz yirmi yıl önce, otuz yıl önce tarladaydık şimdi bak buradayız. Hani inşallah burada kalmayı temenni ediyoruz yani.

Ayhan Melih: Peki Alaçatı için nasıl görüyorsunuz?

Yaşar: Benim tek şeyim buradan geriye gitmesin, ileri gitsin, istediğim yani. Ama zaman neyi gösterir onu bilemiyoruz yani. Gönlüm hep ileri gitmesini ister çünkü Alaçatılıyız sonuçta. Alaçatılılık da güzel bir şey böyle biz gidiyoruz. Mesela ben geçen yıl değişik yerlere gittim boş kaldığımda Alaçatı'dan böyle güzel söz ettiğim zaman insan değişiyor. Bir Çeşme bile şurda Çeşme'ye gidiyorsun, eskiden Çeşme bile Alaçatı'nın adını Alaçatılılar olarak duyardık ama şimdi değiştirdik onu yani en azından Alaçatı böyle bir şey yapıyor. Alaçatılı aa, aman hayretle bakılan bir yer orda olması bile bizi, kaldı ki dışarılardan zaten daha çok övgü geliyor. İnşallah böyle gider yani. İnşallah devamlı öyle artarak devam etsin. Bizler de burda bilmiyorum ama birşeyler yapmaya çalışalım ama yapamasa bile memleket gene geri kalmasın ya. Ona kimsenin gönlü razı olmaz. Ben iş yapamadım ya inşallah eskiye dönsün öyle bir şey temenni edemez kimse. Hep ilersine, inşallah bundan daha ileriye gider diye... Memleketimiz, sonuçta yıllardır burada ekmek yedik, yıllarca yaşıyoruz, herkes birbirine ama bu birlik beraberlik içinde kalmak da güzel birşey yani hepimizin, onu istiyoruz yani.

Ayhan Melih: Bu birlik beraberliğin süreceğine, devam edeceğine inanıyor musunuz çünkü toplumsal yapısı değişiyor bir yandan?

Yaşar: Yani ekonomik olarak olmasa bile gönül olarak insanlar beraberdır be ya. Gene insan birbirini görünce selam veriyor ya sevdiği kişilere. Ekonomik olarak değişiyor ekonomik olarak adam onun yanında çalışıyorsa mecburen onun şeylerini kullanacak yani koruyacak menfaatlerini ama gönüller bir olduktan sonra yoldan geçen insanın selamı değişmez bence. Gene hepimiz yoldan geçerken birbirimize veya evden giderken bir iyi akşamlar decek şeyimiz olduktan sonra o da güzel bir şey yani. Maksat onu unutmamak.

Ayhan Melih: Peki sizin ekleyeceğiniz bir şey varsa?

Yaşar: Ekleyeceğim şey, inşallah bundan daha ilerlere gitsin memleketimiz. Ya biz Alaçatılıyız sonuçta Alaçatı için herşey iyidir yani. Güzellikler iyidir.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim, çok sağolun.

Yaşar: Ben teşekkür ederim.

31. Yavuz – Teacher

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum yani hani Alaçatı'ya nereden geldiniz ya da sizden önce gelen varsa onlar nerden gelmişler? Ne zaman geldiniz?

Yavuz: Ben 1996 yılında Şırnak'tan geldim öğretmen olarak, görev icabı geldim öyle.

Ayhan Melih: Siz nerelisiniz aslen?

Yavuz: Karşlı'yım.

Ayhan Melih: O zamandan beri Alaçatı'da yaşıyorsunuz?

Yavuz: 96'dan beri Alaçatı'da yaşıyorum.

Ayhan Melih: Alaçatı'nın neresinde yaşıyorsunuz, değişti mi yaşadığınız yer?

Yavuz: Yok hep aynı yerde yaşadık Petekler'de.

Ayhan Melih: Petekler yani bu Sosyal Konutlar?

Yavuz: Evet, Sosyal Konutlar.

Ayhan Melih: Peki yakınınızda, çevrenizde yaşayanlar yaşamaya başladığımız süre içerisinde değişti mi yeni gelenler, gidenler oldu mu? Etrafınızda yaşayanlar geldiğinizden beri aynı kişiler mi yoksa satanlar, gelenler gidenler...

Yavuz: Oldu muhakkak, görev icabı olanlar gitti, işte evleri el değiştirdi.

Ayhan Melih: Mesela nasıl bir yapı vardı etrafınızda kimler vardı daha çok Alaçatılılar mı vardı yoksa dışarıdan gelenler mi vardı?

Yavuz: Yok daha çok çalışan vardı, daha çok memur kesimi vardı, dışarıdan gelip çalışan. Zamanla onlar tayin isteyip gitti onun yerine işte satın alıp oturanlar başladı.

Ayhan Melih: Bu satın alıp oturanlar kimlerdi?

Yavuz: Dışarıdan gelenler genelde dışarıdan gelenler.

Ayhan Melih: Daha çok neresi mesela?

Yavuz: Yani doğudan gelenler diyebiliriz.

Ayhan Melih: Onlar burda iş gücünü sağlayanlar herhalde?

Yavuz: He he çalışanlar.

Ayhan Melih: Peki bu hani belli bir süredir Alaçatı'da yaşıyorsunuz, son dönemde turizmle bir ekonomik gelişme yaşıyor Alaçatı'da bunun tabii toplumsal, mekansal ve ekonomik etkileri

var bir yandan, bu Tarihi Kent Merkezi dediğimiz alanda Tokoğlu, Hacımemiş ve Yenimeciydi dediğimiz mahallelerde yaşanan değişim ve dönüşümü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yavuz: Yani orda daha önce bizler de oturuyorduk yani gidip geldik daha çok ordaki yaşama baktığım zaman orda da bir değişim oldu aynı Petek'teki gibi. Ama ordaki farklı bir değişim oldu, yani oraya genelde iş için, işte ticari amaçlı geldiler. Ordaki evler de el değiştirdi, ya ordan bizi uzaklaştırdı yani bir dışardan gelen olarak beni uzaklaştırdı. Yani işte biraz bir tek orası değil Alaçatı'nın içinden de uzaklaştık biz; ya oturacağımız yerler kalmadı, halk dağıldı, yani işte 10 yıl önce bir yerde oturduğun zaman işte Alaçatı'nın insanlarıyla buluşabiliyordun. E şimdi o buluşma zorlaştı, dağıldı yani uzaklaştık diyebiliriz.

Ayhan Melih: Peki bunun nedenlerini nasıl yorumluyorsunuz? Size göre bu dağılma ve uzaklaşma neden böyle oluyor?

Yavuz: Şimdi işte, ya ekonomik koşullar, sosyal yapı işte paylaştığımız şeyler farklı. Yani o insanlarla oturduğun zaman onlar işte para konuşuyor biz farklı şeyler konuşuyoruz. Zaten onların öyle bir derdi de yok yani burda yaşayan insanlarla birlikte oturma gibi bir derdi de yok o insanların. Öyle olunca da paylaşım ortadan kalkıyor, uzaklaşıyorsun.

Ayhan Melih: Peki Tarihi Kent Merkezi'nde daha önce yaşayan Alaçatılılar nereye gittiler, burda yaşamıyorlar artık, nereye gidiyorlar?

Yavuz: Bir yere gitmiyorlar yani bir yere gitmiyorlar sonuçta Alaçatı'dalar ama bir iş de yapamıyorlar, iş de kuramıyorlar, dağılıyorlar nereye dağılıyorlar, Alaçatı'nın içerisindeki yerleşim yerlerine dağılıyorlar. Yani o sizin dediğiniz Sosyal Konutlar'a dağılıyorlar. Ben geldiğim zaman işte yerli esnaf olanlar işi bıraktı bir kısmı, yani barınamıyorlar. Onlarla rekabet edemiyorlar. E tabi bunda şey de var o ilk önceleri işte para tatlı geldi yani sonunu düşünemediler, bir şeyler yapabiliriz dediler ama olmadı sonuçta ordan dışarıdan gelen insanlar müşterisini de beraberinde getiriyor. Yani burda dışarıdan gelip de esnaf olanlar zaten burda yaşayanlara yönelik esnaflık yapmıyorlar. Müşterisi de dışarıdan geliyor, burdan esnaf olmak isteyenlerin de zaten müşteri sorunu oluyor yani dışarıdan gelen insan gene dışarıdan gelip de burda esnaf olan insanların mekanlarına gidiyorlar sonuçta.

Ayhan Melih: Sizin kişisel tecrübeniz bu alanlarda Alaçatılıların gerek faydalanma açısından gerek işletme açısından gerek de işgücü sağlama açısından nasıl bir gözleminiz var?

Yavuz: Yani o anlamda çok yararı olduğunu düşünmüyorum ben. Ha ne olabilir iki üç aylık böyle çok basit iş olanağı olabilir ama temeline baktığımız zaman yani Alaçatı'nın yapısını bozdu bana sorarsanız. Hem insani ilişkilerinde hem ekonomik ilişkilerinde hatta ve hatta ben öğretmenim eğitim açısından da yapıyı bozdu. Yani işte veliler daha ilgisiz olmaya başladı çünkü herkes işte para derdine düştü, e bu eğitimi de ciddi anlamda etkiledi. Zaten baktığımız zaman işte Alaçatı özeli, Çeşme genelinde 250 tane öğretmen var aşağı yukarı bunun 137 tanesi dışarıdan görevlendirme yani ya ücret karşılığı çalışıyorlar ya da sözleşmeli olarak çalışıyorlar bu da onun beraberinde gelen birşey. Yani artık dışarıdan gelen memur da burda barınamıyor, öğretmen de barınamıyor çünkü artık burda söylenen rakamlar işte memurun ya da şöyle diyelim alt tabaka, orta tabaka insanın üzerinde rakamlar.

Ayhan Melih: Siz dışarıdan gelmişsiniz hani mesleğiniz gereği ilk geldiğiniz zamanı da göz önüne alırsanız hani yerli-yabancı ayrımı var mıydı Alaçatı'da?

Yavuz: Yok şimdi yani benim ilk geldiğim zamanlar zaten uzun süre kalmamın sebeplerinden biri buydu, dışarıdan gelen insanlara daha iyi yaklaşıyorlardı. Yaklaşım iyiydi öyle ayrım yoktu ciddi anlamda. Ama zamanla bu da gelişti İstanbul'dan sermaye gelince öyle bir süreç başladı belki de bir süreç başladı belki de doğaldır bu. Çünkü İstanbul'dan gelenler Alaçatı'daki birçok

insanın demin dediğim gibi işte evini elinden aldı, işte işini elinden aldı, öyle bir kendinden gelişen bir süreç başladı. Ama ilk dönemlerde yoktu.

Ayhan Melih: Bu yeni gelenlerin kurduğu dernekler de oluyormuş Alaçatı’da, bu dernekler hakkında bilginiz var mı? Ne iş yaparlar, kimler bu derneklerin içindedir, nasıl bir temsiliyet yapıları vardır, amaçları nelerdir?

Yavuz: Bilgim yok ama işte yani duyularım var şeyden. Önceden şeyi duymuştum işte Alaçatı’yı Sevenler Derneği geçmiş dönemlerde. Yani bu derneği kuranlar da dışarıdan gelen insanlardı. Ya o sonuçta benim çok komiğime gitmişti yani dışarıdan gelip de Alaçatı’yı Sevenler Derneği’nin kurulması komiğime gitmişti. Yani çok da bilgim yok zaten bu tür şeyler kendi aralarında yaptığı şeyler yani böyle topluma yayılan bir yapıları yok.

Ayhan Melih: Herhangi bir faaliyetlerini gördünüz mü?

Yavuz: Yoo yok yok.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı’da herhangi bir sorununuz olduğunda örneğin mahallenizde olabilir, sokağımızda olabilir evinizle ilgili olabilir, herhangi bir sorununuz olduğunda bunu ilk hangi kuruma ya da kişiye, muhtar olabilir, belediye başkanı olabilir, meclis üyesi olabilir, bunu ilk kiminle paylaşıp sonuç alırsınız böyle bir örneğiniz oldu mu?

Yavuz: Valla o konuda rahatız yani işte belediyeye en ufak sorunlarda ulaşabiliyoruz belediye de o konuda sorunlarımızı çözüyor. Yani o konuda şanslıyız diyebilirim belki süreçle o da ortadan kalkacak yani bugüne kadar güzel yanlarından bir tanesi de oydu. İşte küçük yer olduğu için insanlar birbirleriyle ilişkileri de iyiydi ona bağlı olarak sorunlar da daha kolay çözülmüyordu yani kişisel anlamda da sorunu olduğu zaman çözebiliyorsun işte diyelim belediyeye ilgili sorun ya da belediyenin çözebileceği sorun olduğu zaman da ulaşip çözdürebiliyoruz.

Ayhan Melih: Şey oldu mu hiç şimdiye kadar böyle Alaçatı Belediyesi’nin bir yerel yönetim organı olarak karar alma süreçlerine katıldınız mı? Örneğin bir plan kararı olabilir...

Yavuz: Yok, yok öyle bir karar yani öyle bir süreç yaşanmadı yani ama bu süreçten sonra da yaşanmaz şimdi o demin konuştuğumuz işte dışarıdan gelme göç olayı şimdi Alaçatı’daki bu yapıyı da yavaş yavaş olumsuz anlamda etkiliyor, dışarıdan fazla insan geldikçe burdaki insanlar daha çok içine kapanıyor. Diyelim meclis, belediye ve belediye meclisinin etrafındaki insanlar yani yerli olmaktan başka hiçbir özelliği olmuyor bu insanların. Yani niteliği, işte becerisi aranmıyor bu insanlarda, işte yerli olmaları yetiyor. Bu da Alaçatı’nın yerel idare anlamında en büyük sorunlarından bir tanesi dışarıdan baktığım zaman bana göre.

Ayhan Melih: Peki belediyeden devam edelim o zaman. Belediyenin kamusal bir hizmet olan suyu sunumuyla ilgili görüşmelerden de edindiğim izlenim su fiyatının yüksekliği konusunda sıkıntı var. Öncelikle bu su hizmetini sunan ALÇESU ve ÇALBİR bu tip yapılanmalar var. Bunlar hakkında neler biliyorsunuz?

Yavuz: Yani işte ALÇESU ile ilgili yani yapısıyla ilgili bir bilgim yok ama su fiyatı ciddi sorun yani işte turizm yeri olarak geçiyor işte evlerin bahçeli olduğu düşünülürse burda su fiyatlarının daha mantıklı olması lazım ki işte o bahçelerde en azından ağaç yetiştirebilesin. Baktığımız zaman burda ters mantıklı bir olay var işte su az deniliyor ya da fiyatı yüksek tutuluyor o zaman işte bahçeli evlerin bir anlamı kalmıyor. Niye çünkü su çok fahiş fiyatta o yüzden su fiyatları ciddi sorun.

Ayhan Melih: Peki bu konuda herhangi bir başvurunuz oldu mu? Dilekçe olabilir, şikayet mektubu olabilir ya da bir araya gelip örgütlenip bu konuda bir talepte bulunuldu mu?

Yavuz: Yok yani o anlamda çok ciddi bilgimiz de yok işte ALÇESU tamamen o şirketin denetiminde olduğu söyleniyor, bir kısmı işte belediyenin işte su paralarını toplayamadığı için o şirkete devrettiği ama özünde işte ortak olduğu söyleniyor. Tabi sağlıklı bilgi alamadığımız için aslında muhatabımızı da bilemiyoruz aslında böyle bir sorun da var.

Ayhan Melih: Peki yine bu belediye üzerinden tartışmaya devam edersek bu belediyenin bir başka projesi olan Alaçatı Port projesi var bu liman mevkiinde yapılan. Bu proje hakkında bilginiz var mı, belediyenin bu süreçte oynadığı rol hakkında bilginiz var mı?

Yavuz: Ben işte 96'da geldiğim zaman böyle bir söylenti vardı, işte bir şekilde yaşam geçti deniliyor ama işte süreç nasıl ilerliyor, işte yapılanları kim alıyor, belediyenin burda rolü ne ya bunu çok sağlıklı bilmiyoruz. A bildiğimiz şu var işte o projeden dolayı o bölgeye yakın arazilerin para ettiği, işte o Çark Plajı'nın değişikliğe uğradığı, işte ben geldiğim yıllarda arabamızla işte çok rahat oraya gidip denize girebiliyorduk şu an işte yaklaşık 4-5 yıldır hiç o tarafa gitmiyorum bile. Yani sürecin nasıl işlediğini ben de bilmiyorum bileni de görmedim yani.

Ayhan Melih: Peki şey bu noktada bir eğitimci olarak bu süreçte Alaçatı'daki gençlerin, çocukların bu süreçten biraz bahsettiniz ama biraz daha açmanızı isteyeceğim onu, nasıl etkilendi sizce bu toplumsal ve ekonomik hızlı gelişmenin bir sonucu olarak nasıl bir etkilenme süreci yaşıyor bu kesim?

Yavuz: Ya ben o süreci şeye benzetiyorum yani bir insan çok güzel bir takım elbisesi var ama bu takım elbiseyi atletin üzerine giyiyor. Yani Alaçatı'da müthiş bir altyapı var; işte genelde 1-2 çocuk, işte en azından okula sorunsuz geliyor işte beslenerek geliyor, işte ders araç gereçleri tam geliyor, bu eğitimde çok önemlidir. Ama bu yaşanan süreç yani Alaçatı'nın birden bire değişmesi, müthiş paraların dönmesi burdaki insanların kafasını da karıştırdı. Burdaki insanlar çoluğunu çocuğunu bir tarafa bıraktı paranın peşine düştü ve bu anlamda işte para da kazanılıyor. Yani işte yani mesleki anlamda küçümsemiyorum ama bir bahçevan işte ben 20 yıllık öğretmenim daha kirada oturuyorum işte 3-4 yıl içerisinde bahçevan bir ailenin Alaçatı'da ev sahibi olduğunu defalarca gördük, insanlar bunun peşinde. E tabi bunun peşinde olunca da çocuklarını unutuyorlar yani çocuklarının çoğunun cebinde evinin birer anahtarı var yani çocuklar eve gittiği zaman evi kendisi açıyor. Yani bu üçüncü dördüncü sınıfta başlıyor e böyle olunca da tabi o beklenen başarı gelmiyor. Tabi burda şey de var ben geldim geleli burda tam anlamıyla branş öğretmeni tamamlanmadı. Bundan sonra da tamamlanacak görünmüyor çünkü işte üniversiteden bahsediliyor, turizmden bahsediliyor, işte çayın beş lira olmasından bahsediliyor, işte kiraların bin lira olmasından bahsediliyor. Bu koşullarda bundan sonra da eğitimde çok ciddi bir tehlike var yani örneğin bizim okulda şu an temel dersler matematik yok, türkçe yok, işte 10 tane sınıf öğretmeninden 2 tanesi yok böyle bir ciddi sorun var ve bu gittikçe de derinleşiyor, düzelmüyor. Ha nasıl, niye gelmiyor diyeceksin işte artık bildiğiniz gibi nokta tayin yapılıyor öğretmen Alaçatı'yı istemeden önce telefon açıyor, burdaki koşulları soruyor, öğrendikten sonra da vazgeçiyor.

Ayhan Melih: Yaşam zor herhalde burda...

Yavuz: Evet yani yaşam zor, ekonomik anlamda yaşam zor.

Ayhan Melih: Peki bu çocuklar, gençler gözlemediğiniz olumsuz etkilere maruz kalıyorlar mı bu bahsettiğiniz yapısal sorunların dışında?

Yavuz: Mutlaka, mutlaka tabi şimdi biz eğitimciyiz sonuçta böyle gençlerle ilgili konuşuyoruz geçenlerde birşey duydum çok tehlikeli bir durum işte Alaçatı'da uyuşturucu kullanımı başlamış. Yani bu herşeyi anlatıyor sanırım. Yani bizim geldiğimiz yıllarda böyle bir sorun kesinlikle yoktu. Küçük yer olduğu için hatta gençler işte sigara içtikleri zaman sonuçta komşularının yanında sigara içiyordu, büyükler olduğu için de onların yanında sigara içmiyordu yani böyle bir

şey de vardı, ne diyelim, sosyal kontrol de vardı. Ama şimdi işte Alaçatı'nın büyümesiyle, dağılmasıyla birlikte işte okulların önünde de görüyoruz biz yazın gittiğimiz zaman işte okulların önü genelde sakin olduğu için işte içki şişeleri, işte uyuşturucu şeyleri rastlamışlar evet.

Ayhan Melih: Bu ciddi bir durum.

Yavuz: Ciddi durum yani Alaçatı'da işte hep onu konuşuruz biz işte Türkiye'nin en pahalı restoranı var denir, şu var denir, bu var denir ama Alaçatı'da şöyle diyelim bir banka oturup da kitap okuma gibi bir hakkın yok. Ya da gençlerin kahvenin dışında gidebilecekleri bir yer yok.

Ayhan Melih: Çünkü bank yok herhalde Alaçatı'da?

Yavuz: Evet, bank yok evet. Yani öyle baktığım zaman, demin de konuştuk işte yerel idarenin Alaçatı Port diye bir projeye ilgilenmesi belki insanların gözünde hoş görünüyor ama bir taraftan da işte çocuklarının dersine girecek 3 tane lojmanın olmayışını yani bunu ben konuştum da belediyeyle şunla bunla işte yer olmadığından bahsediliyor. Yani koskoca Alaçatı Port'a yer var da 10 tane lojmana yer yok Alaçatı koşullarında bu da ciddi bir sorun. Yani burda öğretmen kalmadığı için yani küçük bir yer eğer öğretmen kalırsa bu gençlerle muhakkak bir şekilde bir şeyler yapılır. Ama geldiğim yıldan itibaren baktığım zaman buraya gelen öğretmenler ya İzmir'den gidiş-geliş yapmışlardır ya Çeşme'den gidiş-geliş yapmışlardır, daha sonra da zaten demin dediğim gibi artık şey öğretmen başlamıştır yani görevlendirme öğretmen. Öğretmen bu yıl çalışır seneye çalışmaz yani öyle bir garantisi yok bu da çok ciddi bir sorun yani burda eğitimcilerin görev alması lazım ama eğitimci yok.

Ayhan Melih: Peki siz Alaçatı'nın görece biraz daha çeperinde yaşıyorsunuz, Tarihi Kent Merkezi dediğimiz alanın biraz daha dışındasınız, şöyle bir baktığımızda çevrenize orasıyla Alaçatı'nın ilişkisiniz toplumsal olarak ve ekonomik olarak nasıl değerlendiriyorsunuz? Yani sizin yaşadığımız yerle Alaçatı'nın merkezi arasında nasıl farklar var?

Yavuz: Valla biz Alaçatı'nın merkeziyle yalnızca kışın işte gidiş-geliş yapıyoruz. Yaz aylarında yani turizmin başladığı aylarda zaten orayla ilişkimiz kopuyor hatta 2-3 ay ya bir misafir geldiği zaman işte Alaçatı'nın merkezini ona göstermek için gidersek gidiyoruz, onun dışında gitmiyoruz yani bizi çeken bir yanı da yok çünkü Alaçatı'da hele hele o aylarda bize yönelik hiçbir şey yok. E dolayısıyla kendiliğinden dışarıda kalıyoruz biz istesek de istemesek de. Yani biz oraya nasıl gidebiliriz, gidip bir yerde oturup çay içebilmelisin ya da ailenle oturabilmelisin ama o bizi aşan bir durum. Zaten demin de söyledik yani oturacağın bank bile yok o anlamda ya sokaklarında gezeceksin ya da evinde oturacaksın, biz evimizde oturmayı seçiyoruz.

Ayhan Melih: Peki son olarak belediyeyle ilgili şunu sorayım belediyenin bir başka projesi var şimdi kent girişi ile ilgili, Kentsel Yenileme yapıldı ordaki eski dükkanların ve düğün salonunun olduğu yerler yıkıldı yeni dükkanlar yapıldı. Bu projenin bütünlüğü hakkında bir bilgilendirme yapıldı mı, kaç etaptan oluşuyor, maliyeti ne kadardır?

Yavuz: Ya projenin maliyeti ya da aşaması ile ilgili bir bilgimiz yok. Ya işte halkla oturup konuştuğumuz zaman bilgi alıyoruz o da birbirini tutmuyor. Ama yani bana sorarsan ya da dışarıdan gelen insanların ya da benim gibi memur olan ama Alaçatı'yı gerçekten seven insanlarla konuştuğumuz zaman oranın çok da ihtiyaç olmadığını söylüyorlar. Neden diyeceksin yani burda belediye bir şirket değildir yani belediyenin bir kar amacı olmaması lazım ama Alaçatı Belediyesi işte burdaki dükkan fiyatlarının yüksek olmasından dolayı böyle bir işe soyundu. Ha belki o girişi güzelleştirmek için yapılabilirdi ama bu amaçla yapılmamalıydı. Yani oralar dükkan olacaksa bundan önce yararlanması gereken işte buranın küçük ensafi olmalıydı. Sonuçta oraya yazın dışardan insanlar geliyor, kışın orası ölü nokta oluyor. O anlamda bence bu koşullarda olmaması gereken bir projeydi, bilgimiz de yok zaten.

Ayhan Melih: Peki bu ölü nokta oluyor dediniz orası böyle Alaçatı'nın bütünü için, kent merkezi için kışın burası ölü kent haline mi geliyor?

Yavuz: Evet, evet, önceki yıllar biz sabahları giderdik insanlar oturmuşlar çayını içiyorlar muhabbet ediyorlar ama şimdi baktığımız zaman ordaki oturanlar Alaçatı dışına göçtükleri için öyle bir yapı yok zaten kendiliğinden ortadan kalktı kışın. Hatta ve hatta yazın bile işte belli bir caddenin dışında akşamları oralarda ölü nokta. İnsanlar alıyor işte belli bir süre açık tutuyor ondan sonra kapatıyor yani hatta işte bir iş yerinin her yıl el değiştirdiğiniz görüyoruz yani hemen hemen birçok belli mekanların dışında yani o dediğiniz o işte Hacımemiş, Tokoğlu o mahalleler oranın da yapısı bozuldu. Ben 15 Eylül'de de öğretmenlik yaptım orda öğrenci mevcudundan belli yani. İşte biz 40-45 kişilik sınıflar vardı şimdi o sayı 16-17 kişiye düşmüş 20'ye düşmüş bu da ordaki özellikle genç nüfusun Alaçatı'nın dışarıya gittiğinin kanıtı. İşte onu ben Atatürk'e geldiğimi zaman 13-14 kişiydi mevcutlar. Şimdi burda 40'a çıktı orda düştü bu da Alaçatı merkezinin dışarıya gittiğinin kanıtıdır. Bir de hocam şey var Alaçatı'yla bu anlamda ilgilenen yok. Yani nedir, ne değil? İşte bizim ihtiyaçlarımız nedir, işte bu insanlar nereye gitti noldu? Yani kimse o şeye bakmıyor, yani insanların beklentisi işte iki ay olsun kuralı bir şekilde para kazanalım bu yerlisi de öyledir, yabancı da öyledir. Demin dediğim gibi bir bahçevan gelip burda 4 yılda Alaçatı koşullarında, Alaçatı koşullarında bir ev sahibi olmak 100 bin liranın üzerinde bir para yani bunu elde edebiliyorsa demek ki burda Türkiye koşullarının dışında farklı şeyler geliyor. E bu Alaçatı insanına da dayatıyor bunu çünkü Alaçatı insanı da burda yaşıyor onlar da o davada tabi böyle olunca da sizin dediğiniz Alaçatı insanı nerde, yerli insan nerde ne yapıyor onları fazla düşünmüyor. İşte gelecek kuşak ne olacak, gençler ne olacak kimse fazla onları sorgulamıyor.

Ayhan Melih: Peki son olarak bir genel değerlendirme istesem sizden hem Alaçatı açısından hem de kendi kişisel yaşamınız açısından?

Yavuz: Şimdi hocam benim anlayamadığım kavramlardan bir tanesi de şey işte doğal yapıyı bozmamak. Şimdi doğal yapıyı bozmamanın tek ölçütü burda üç katlı bina yapmamak. Üç katlı bina yapmıyorsun ama bir sürü tarım alanını yok ediyorsun çünkü neden sen insanlar dışardan geliyor bir şekilde insanlar barınması lazım, barınması için de ev yapman gerekiyor, ev işte iki katın, dubleksin dışında yapılmadığı için burda daha fazla yere ihtiyaç duyuluyor, bu yer ne demek doğal yapısı demek, tabiatı demek. E bunun demin sudan bahsettin belki su kaynakları demek, her tarafın betonlaştığı bir yerde yer altı suları bir şekilde eksik kalıyor şimdi bu bir. İkincisi işte halk müthiş şekilde değişti yani 3 yıl 5 yıl önce çok sağlıklı ilişkilerin olduğu bir yerde bugün bu ilişkiler çok bozuldu bunu da çok net görebiliyorsun. Öbür taraf işte eğitim açısından müthiş bir dengesizlik var yani artık akli başında olanlar, olanı olanlar her sabah Alaçatı'dan Çeşme'den arabalar dolusu öğrenci İzmir'e taşıyor böyle bir dengesizlik oluşuyor. Diğer taraftan dediğim gibi yani dışardan insanlar olarak kim geliyor parası olan insanlar geliyor e bu da hem burdaki insanların yaşamını zorlaştırıyor hem de burda örneğin ben de görev yapmak istiyorum ama işte 12-13 yıldır direniyorum ama bu saatten sonra pek direneceğim gibi görünmüyor. Yani burda şunu diyebilirim yerel idarenin bu sürece el atması lazım yani birinci etapta halk bazında yerel halkın barınabileceği koşulları oluşturması lazım, bu esnaf da olabilir demin de söyledik ne dedik bir göç başladı yani Alaçatı insanı Alaçatı'nın dışına çıkmaya başladı. Onların barınabileceği koşullar oluşturulmalı, bu daha önce yapılmış bu Sosyal Konutlar dediğimiz konutlar olmasa belki Alaçatı'da bugün hakkaten bir kast oluşurdu. Çok daha ciddi sorunlar oluşurdu yani en azından bine yakın bir ev var bin tane aile Alaçatı'nın o merkezinin dışında yaşayabiliyor ama bu biraz daha dayatıyor yani artık konut ihtiyacı da var gibi görünüyor. İkincisi işte eğitime el atması lazım artık merkezi hükümetin de eğitime bakışı belli, hele Alaçatı gibi özel yerlerde kesinlikle belediyenin bu sürece katılması lazım.

Ayha: Çok teşekkür ederim.

Yavuz: Ben teşekkür ederim.

32. Yüksel Topal – Retired Human Resource Manager

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayenizi öğrenmek istiyorum hani Alaçatı'ya nerden gelmişler, ne zaman gelmişler nasıl gelmişler ordan başlarsak?

Yüksel: Benim kendi ailem 1911 Yugoslavya muhaciri, anne tarafım da baba tarafım da. Eşimin tarafı da 1925 mübadili onlar da şeyden gelme İstanköy'den.

Ayhan Melih: Sizinkiler buraya geldikten sonra ne işlerle meşgul olmuşlar, nereye yerleşmişler?

Yüksel: Bizinkiler buraya geldikten sonra genellikle, bağ, zeytin ve hayvancılıkla uğraşmışlar. Dedemlerin sürüleri varmış. Karadağ tarafında da Yunanlılardan kalma bağları bağlara istinaden onlar da o bağın üstüne bağ ilave etmişler. Yeniden zeytin ekmişler tarımla ve hayvancılıkla uğraşmışlar genelde. Ondan sonra da 1962 yılında burda biraz benim uğurum var galiba biz dünyaya geldikten sonra da minibüsçülük yapmaya başlamışlar çünkü Alaçatı ile İzmir arasında gidip gelmek gerçekten kabusmuş. Onlar da işte 62'de minibüsle başlamışlar 63'te 3 tane minibüsleri olmuş Ondan sonra hep yine kendi bağlarını bahçelerini bir şekilde korumuşlar, esnaflık yapmaya da gayret etmişler o şekilde devam ettirmişler yaşantılarını.

Ayhan Melih: Bağ bahçe hala devam ediyor mu?

Yüksel: Bağ bahçe devam ediyor, zeytinliğimiz hala duruyor.

Ayhan Melih: Alaçatı'ya baktığımızda geçmişten bugüne tarım dedik, herkes tarım mı yapmış, hangi tarım ürünleri mesela yetiştiriliyormuş?

Yüksel: Geçmiş dönemde yani bizim genç olduğumuz dönemlerde buraları da genellikle tütün ekilirdi. Anason iyi bir gelir kaynağıydı, rakının işte kokusu olarak kullanılan. O yine üzüm bağlarımız vardı onlarla uğraşılırdı. Sonradan yasaklar gelince ve Alaçatı'daki topraklar bir şekilde değer kazanmaya başlayınca bağlar tabiki doğal olarak bozuluyor, tütüncülük de anason yasaklandı zaten bizim kendi bölgemizde, bir tek zeytin işiyle uğraşmaya gayret ediyorlar.

Ayhan Melih: Bu yasak...

Yüksel: 80 dönemine denk geliyor, İhtilal'den sonra. Alaçatı'da kimse tütüncülük yapamaz oldu zaten öyle bir gelir kaynağı yok.

Ayhan Melih: Peki siz hangi işlerle meşgul oldunuz neler yaptınız?

Yüksel: Şimdi biz bu enflasyonla herhalde ilk tanışan kesimlerden bir tanesiyiz böyle bir şanssızlık var. Oldum olası hep enflasyonla mücadele ediyoruz ama onun haricinde yaptığımız iş işte Altinyunus'un ve Büyük Otel'in burda olmasının getirdiği bir takım avantajlar vardı biz kendimiz o arada hem okuyup hem de turizm sektöründe olmayı tercih ettik. Ben 1977'de bellboylukla başladım mesleğime işte 79 yılında resepsiyona geçtim. Askere gittim geldim 82'de, resepsiyondan askere gittim geldim zaten. Altinyunus'taki süreçte bu casinoların revaçta olduğu dönemlerdi. 84 ile 88 yılları arasında kumarhanede şeflik yaptım. O da patronum babamın arkadaşı olması dolayısıyla bize olan güvenden dolayı istemeden gittim ama neticede ahde vefa olduğu için de onu yaptık. 88 senesinde personelde tahakkuk şef yardımcısı olarak işe başladım. Sanıyorum 89'un sonu yani 90'ın daha başı değildi personel şefi oldum. 93 yılında da personel sorumlusu oldum hem tahakkuk hem şeflik bize bağlıydı. Sonra personel müdürlüğü geldi. 94 yılında da Princess'lardan iyi bir teklif almıştım ki İstanbul'da 5 tane otelleri vardı o zaman Ortaköy, Kumburgaz, Şişli oraların ve İzmir'deki Princes Otel'in Adalar'da onların insan kaynakları direktörlüğünü yaptım. 1999'dan sonra aslında doğru söylemek lazım dışardan bizim

işletmemize bir takım intikaller oldu. O yüzden maalesef Bulgar, Romanya, Fransız Hukukunu öğrenmek zorunda kaldık, ILO sözleşmesine taraf olan ülkelerle. Bu sefer hepsinin insan kaynakları direktörlüğünü yaptık. Neticede bizim yazdığımız yönetmelikler okundu. Ben 2004'te de emekli oldum. Emekli olduktan sonra da bir daha sektörde çalışmama kararı aldım çünkü sebeplerden bir tanesi şuydu; biz oraları meşgul ettiğimiz müddetçe o sandalyelerde oturduğumuz müddetçe bizim çocuklarımızın o sandalyelere geçemeyeceğini düşündük. O yüzden de şimdi çok şükür iyiyiz kendi işimizi yapmaya çalışıyoruz. Şu anda kayınbiraderimle çalışıyorum. Benim emekli maaşım insan kaynakları müdürlüğünden emekli olduğumdan bahisle biraz yüksek. Çok şükür yani iki tane belki 2.5 tane emeklinin alacağı parayı biz bir ayda alıyoruz. O arada da danışmalık yapıyorum buna İstanbul'daki şirketler de dahil, eğer sakıncası yoksa ismini vermeyeyim zaten. Antalya'da da birkaç tane işletme var. İnsan Kaynakları'yla ilgili sıkıntı olduğunda ya CD hazırlayıp gönderiyoruz ya da gidip eğitim veriyoruz yaptığımız iş şu anda bu.

Ayhan Melih: Çalışıyoruz dediniz kayınbiraderimle...

Yüksel: Alaçatı'da firmamız Sarioğlu Ticaret.

Ayhan Melih: Peki siz yıllardır bu turizm işinin içerisindeyiz Alaçatı dışında. Baktığınızda Alaçatı'da son dönemde turizmle yaşanan gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yüksel: Ben size şunu söyleyim biz 1994 yılında Altinyunus'tan ayrılma kararını aldığımızda sezonlar Mart'ta başlardı. Ben sezonluk elemanları Mart'ta alırdım. Kasım sonunda da bu arkadaşlar yalvar yakar işten çıkarlardı çünkü o zaman biz Erzurum ki Erzurum'da biliyorsunuz Palandöken, Bursa Uludağ, Kartalkaya, gibi işletmelerde yerlerde insan kaynakları müdürlüğü yapan arkadaşlarla iritbata geçerdik sezon biz de biter bitmez arkadaşlar orda işe başlardı. Öyle bir paslaşma olurdu. Şimdi ona baktığımızda Mart'tan Kasım'a kadar olan süreç çok uzun bir süre. 9-10 aylık bir turizm sezonu vardı. Bizim gitmemize bağlı olarak geliştiğini düşünmüyorum ama Çeşme'de özellikle yerel yönetimlerin ve bu ÇEŞTOB'a yönetici olarak atanan arkadaşların sadece egolarını tatminlerine ya da işletmelerine menfaat sağlamalarını teminen işler yaptığını düşünüyorum. Şu anda biliyorsunuz turizmimiz burada sadece belki haberiniz vardır 2 aya düştü. Benim esasında sorgulamamız gereken hadiselerden biri olduğunu düşünüyorum. Bu Alaçatı ve Çeşme üzerinde aslında bütün olarak ele almamız gerekiyor. Bu yarımadanın tamamını ele almamız gerekiyor. Siz ne yaptınız da 9 ay olan sezonları 2 aya düşürdünüz diye sorgulamak lazım burda da yerel yönetimlere ve turizm sektörüyle uğraşan arkadaşlara baktığımızda en büyük pazar olan İskandinav ülkeleri pazarının kaybedildiğini sorgulamak lazım. Şimdi bu işleri yapan insanlara güneşten ne kadar hangi süreyle istifade ettiklerini sorarsanız kesinlikle bir cevap alamazsınız. E cevap alamayacağınıza göre bence bu işi profesyonel olarak yapmaktan ziyade turizm vizyonu olmayan insanların yerel yönetimlerde ve diğer taraflarda ben diğer taraflarda derken yöneticileri değil işverenleri kastediyorum gerekli ihtimamı göstermediğinden bahisle sektörün buraya geldiğini düşünüyorum. Alaçatı'da bence turizm ya da Çeşme'de turizm gelişmiyor turizm geriliyor.

Ayhan Melih: Peki bu Alaçatı'ya baktığımızda işte tarihi kent merkezindeki evlerin el değiştirdiğini görüyoruz bu son 10 yıllık süreçte. Buralarda açılan kafe-bar-restoran gibi yerleri siz hem bir turizmci gözüyle hem de Alaçatılı gözüyle nasıl değerlendirirsiniz oraya giden kitleyi de göz önünde bulundurarak?

Yüksel: Ben şimdi size şöyle izah edeyim. Avrupa'ya gidin bunu İtalya'da Fransa'da biz sektörde olduğumuzdan bahisle biliyoruz ya da inanın Balkan ülkelerine de gidin dünyanın hiçbir tarafında hiçbir sahil kasabasında restoran restoran restoran diye bir bütün mahalle göremezsiniz. Restoran vardır, kuyumcu vardır, kafeterya vardır, halıcı vardır incikçi boncuğu vardır, efendime söyleyeyim parfümeri vardır ya da oyun salonları vardır, kafeterya vardır, restoran vardır. Böyle bir bütünlük vardır. Restoranların tamamen iç içe olduğu bir başka bölge göremezsiniz. Ve işin entersan tarafı da bu bölgede restorancılar sokaklara fütursuzca

saldırıyorlar. Yani orada eşinizle ya da çocuğunuzla yan yana yürümeniz mümkün değil. Buraya gelen insanlara da baktığımızda genellikle bu benim kanaatim sanatı çevresinden gelen büyük bir çoğunluk var onlar bu şeyi popüler hale getirdi. Ve ben esas handikapın sanatçılardan değil de İstanbul'da paranın nasıl kazanıldığını bilmeyen insanların buraya getirdiğini düşünüyorum. Daha önce Kuşadası ve Bodrum sendromlarını yaşamış biri olarak söylüyorum. Çünkü biz Marmaris Altinyunus'un açılışına gidenlerdeniz oranın sisteminin oturtulması için uğraşanlardanız. Aslında sektör ilk önce Çeşme'de başladı, sonra Kuşadası ile beraber gelişti. Çeşme hep vardı, o tarihi iyi incelemek lazım. Barlarla restoranlarla rant peşinde koşan, belli illere ait insanların parayı kasalayıp gittiği bir sistem kuruluyor Alaçatı'da da. Ama inanın Alaçatı'da 5 seneye ya da 7 sene sonra bu fütursuzca saldırı bitcek. Burda insanlar doyuma ulaştıktan sonra Alaçatı'yı bırakacaklar ama Alaçatı'yı bıraktıklarında da Alaçatı bir makarnayla bir şişe Villa Doluca'nın 180 liraya satıldığı bir yer olarak bilinecek. Ondan sonra bu pazarın tekrar oluşturulması için Alaçatı'nın baya bir çaba sarfetmesi gerekecek. Ben Alaçatı'daki bu gelişimi doğru bulmayanlardanım. İkincisi belki herkesin dikkatinden kaçıyor ama şuna bakın bizim gençliğimizde bunu rahatlıkla söyleyebilirim uyuşturucu içen insanları 3-5 sayıda gösterirdik ve biz gençler hepimiz bilirdik ve mümkün merteye de bundan uzak dururduk. A ama şimdi Alaçatı gençliğine baktığımızda gram alkol kokmayan insanların özentiden ya da tabiki bu gelişimle beraber kaçınılmaz bir süreç ama uyuşturucuya gereğinden fazla düştüklerini görebiliyorsunuz. Hacımemiş'te Tokoğlu'da satılmasının sebeplerinden bir tanesini de şu olarak değerlendiriyorum. Şimdi Alaçatı'da evleri kimlerin aldığını biliyoruz, Hülya Avşar aldı, Demet Akbağ aldı. Benim bu sanatçı çevresine söyleyeceklerim yok. Ama esas bilinmesi gereken Alaçatı'nın dışındaki arazilerin bugün Doğan Holding, Hayri Kozakçıoğlu ya da Sabri Ergül, Remzi Başkan'la beraber işbirliği yaparak buraları alıp ranta dönüştürme ve basında çok fazlasıyla yer almasından dolayı bu suni gelişimin olduğu kanaatindeyim. Ha Alaçatı'ya neler getirir, getirmez ben onu bilmiyorum ama çok emin olduğum bir hadise vardı. Alaçatı'yı Alaçatı yapan özellik tabi ki Alaçatı'nın denizi çok güzel, rüzgârı çok güzel sörfü çok güzel ama Alaçatı'yı Alaçatı yapan özellik Alaçatı halkının kişisel özelliği idi, bölgesel özelliği idi. Biz maalesef hızla Alaçatılılık psikolojisinden uzaklaşıyoruz. Bizi rahatsız eden hadiselerden bir tanesi de bu.

Ayhan Melih: Bu belli bir yerden gelenler dediniz Alaçatı'yı dönüştürenler o belli yerden gelenler kimler, daha doğrusu nereden geliyorlar ve bu Alaçatı'nın değişen bu ekonomik yapısı içerisinde Alaçatılılar nerede?

Yüksel: Şimdi bu gelen grup İstanbul'dan gelen grup. Biliyorsunuz İstanbul aslında Türkiye'de dönen paranın yüzde 80'inin döndüğü yer. Bu İstanbul grubunun çok kaliteli ve nitelikli insanlardan oluştuğunu düşünmüyorum. Arkadaşlar da zaten bu fikirlerini sohbet ettiğinizde rahatlıkla söyleyebilirler. Şimdi belki de insan kaynakları müdürü olmanın getirdiği, ya da beden dilini iyi biliyor olmanın getirdiği avantajlar var ama arkadaşlar bunu samimiyetle söylüyorlar. Kardeşim biz burda para kazanmasak ya da şey yapmasak buraya yatırım yapmayız, Alaçatı'da belediyenin ya da herhangi birinin ne yaptığı bizi hiç ilgilendirmez biz kazandığımız paraya bakarız diyecek kadar da dürüstler aslında saygı duymak lazım samimi söylüyorum. Yani bu arkadaşlarla gidip gele gidip gele, tabi benim avantajlarımdan bir tanesi de bacanağım muhasebeci o muhasebeci olduğundan bahisle de bu arkadaşların defterlerini tutuyorlar. Onun sayesinde de içli dışlı olduk ve bunlar fikirlerini rahatlıkla söylemekte özgürler ve rahatlıkla da söyleyebilirler bunda rahatsız olacak herhangi bir hadise yok. Şimdi ben sorunun sonunu şey yapamadım herhalde insan kaynaklarından dolayı çenem düştü.

Ayhan Melih: İkinci kısmı da bu ekonomik yapıda Alaçatılılar nerede mesela buraları işletenler, çalışanlar...

Yüksel: Hayır. Ben fikrimi özgürce söyleyeyim. Daha önceden belediye başkanıyla bir görüşmemiz oldu bizim. Ben, şimdiki belediye başkanıyla, yıllardır sektörde çalıştığımından dolayı Alaçatı'da bir restoran açma girişimim oldu. Aslında Kaymakam Bey'le, mal müdürlüğüyle falan görüşüldü, bana ruhsat vermediler. Başkanın orası ile ilgili başka bir projesi

var diye söylendi. Sonra ben kendi arazimde böyle bir şey yapmaya kalkıştım ama tabi siz tahmin edemezsiniz de çocukluk arkadaşı olmamıza rağmen, ayrı siyasi görüşlerdeniz ama başkanın da burada bana kastı olduğunu düşünmüyorum, çevrede meclis üyeleri ve onun çevresindeki herhangi bir grubun engellediğini düşünüyorum. Deniz kıyısında olan yerimi değerlendiremedim. Sonra Alaçatı'nın içerisinde merkezde 2000 metrekare olan bir arazi içerisinde bir restoran yapma hadisesiyle başkana gittim. Şimdi 8 parsel olan arazimizin maalesef tek parsel arsa haline dönüştürüldüğünü gördüm, burda da bir takım engellerle karşılaştım. Bu sadece benim karşılaştığım engeller. Benim anlatmaya çalıştığım şu. Eğer bana bu kadar engel çıkartılıyorsa Alaçatılıların tamamına bu engel çıkartılıyordur. Ama dışardan gelenlere her nedense bu engeller çıkartılmıyor. Sektörden gelen biri olarak restoranları gezdiğinizde bu restoranların hiçbirine çalışma ruhsatı vermezsiniz. Ne mutfağı mutfak, ne temizliği temizlik ne de hijyeni hijyen. Şimdi burada benim rahatsızlığım şu benim restoran açıp açmamam önemli değil. Sizin bilmediğiniz bir hadise var, neticede ben emekliyim iyi bir maaş alıyorum, eşim öğretmen iyi bir maaş alıyor, danışmanlık yapıyorum iyi bir maaş alıyorum yani benim en kötü ihtimalle hiç birşey olmasa evime en az 4-5 bin lira para girer ayda. Bu beni hiçbir şekilde etkilemiyor. Fakat Alaçatı'da başkana bu en son düşüncemle gittiğimde dedi ki ya Yüksel sen dedi neyi söylüyorsun, Tuncay diye bir arkadaş yeri var şimdi Kumrucu Şevki oldu, biz dedi orda otan kokan yer istemiyoruz. Ne yapcaz çiçekçi açın. Dedim sen çiçekçi aç benden çiçekçi olur mu ben turizmciyim. Aynen geçen muhabbet bu. Sonra onun yandaşı Çeşme Belediye Başkanı ile işbirliği yaparak Şevki'ye orda ruhsat verdiler. Alaçatı'nın fark edemediği bir hadise var, Alaçatı yerini kiraya veriyor. Çok güzel bir Çin atasözü var bana her gün bir balık verme demiş, bize balık tutmayı öğretiniz demiştir. Alaçatılı balık tutmuyor. Alaçatılı kendi bölgesini kiraya veriyor, kahvesini, evini, onun getirdiği rantla geçinmeye çalışıyor. Aslında kötü kiralara gitmiyor ama Alaçatı'da şimdi her ben şöyle düşüneyim Altınyunus'ta çalıştığım dönemde aşağı yukarı her aileden bir kişi benle çalıştı ve bu insanların hepsi aslında Türkiye'nin değişik yerlerinde genel müdürlük, müsteşarlık gibi çok iyi görevler de yapıyorlar. Alaçatılı işi bilen birine kesinlikle ruhsat verilmediğini düşünüyorum çünkü bizim sektörün içerisinde gelen arkadaşların tamamının başvuruları hep reddedildi. Ama İstanbul'dan gelen bir takım gruplar olursa bunların işleri bir şekilde gidiliyor. Ben bunu söylerken politize ettiğimi falan sakın düşünmeyin. Şimdi ben size daha utanç verici bir şey söyleyeceğim. Türkiye'nin ya da dünyanın herhangi bir tarafında sahili gasp edilmiş, zenginlere peşkeş çekilmiş, sermayeye peşkeş çekilmiş başka bir bölge gösterbilir misiniz, mümkün değil. Şimdi ordaki denizin doldurulup Galata Port Projesi diye insanlara yutturulmasını içine sindirenlerden değilim. Artık sahil bizim olmaktan uzaklaştı çünkü oraya evler zenginlere satılıyor, zenginler geldikten sonra bizim yolumuz da değiştirilecek. Fakat bunu rahatlıkla söyleyebiliyorum ismim de Yüksel Topal, aynen ifade edebilirsiniz bunu sağcıya solcuya maletmekten ziyade orda ev alanlar arasında; Cumhuriyet Halk Parti'nin genel sekreteri de var, Ak Parti'nin genel başkan yardımcısı da var, aklına gelebilecek siyasetçilerden, siyasete girmiş valilik yapan insanlar da var. İş öyle bir hale geldi ki o rant o kadar büyük bir boyuta ulaştı ki Alaçatı Alaçatılının elinden alınmaya başlandı. Esas sıkıntının bu olduğun düşünüyorum. Bu konuda da ne belediye başkanı ne de bir başkasının artık gücünün ordaki sermayenin yatırımını kesmeye yetceğini düşünmüyorum çünkü bu sadece sermayenin işi değil, bu aynı zamanda Türkiye'de faaliyet gösteren aktif politikacı, milletvekilleri ve genel başkan yardımcılarının işi. Alaçatı Alaçatılının elinden hızla uzaklaştırılıyor. Siz mekan açmasında kolaylığı bir kenara bırakın Alaçatı, Alaçatılının elinden uzaklaştırılıyor. Dikkat ederseniz Alaçatı'nın içerisinde siz kolaylık sağlıyor mu ya da Alaçatılı burdan nasıl faydalaniyor diye soruyorsunuz ama ben size daha entersan birşey söyleyeyim. Yazın gelin burda gezin restoranlara ve belediyenin kiraya verdiği kafeterayalar bakın limonatanın, çayın 5 milyona satıldığı yerde bir tane Alaçatılı bulamazsınız. Alaçatılılar Alaçatı'nın içinden tecrit ediliyor. Ya Hacımemiş Mahallesi'ne ya da evlerine tıklamak zorunda kalıyorlar. Sanıyorum sorunuzun cevabını aldınız.

Ayhan Melih: Tam bu geldiğimiz yerden devam edelim istiyorum, Alaçatılılar tecrit ediliyor dediniz başka yere gidiyor dediniz. Şimdi şöyle de bir süreç var bir yandan bar ve restoranlar açılıyor eski konut alanlarında, peki oradan çıkan Alaçatılılar nereye gidiyorlar, nerede yaşıyorlar?

Yüksel: Şimdi iki başkan döneminde yapılan 622 tane konutluk bir yer var. Onun dışında yine herhalde 300-400 konuta yeni yapılan evlerle ulaşan bir yine Petekler var. Şimdi Alaçatılı maalesef kooperatif evlerinde yaşamaya mahkûm ediliyor. Alaçatılı genellikle orda satın alıp burda kiraya veriyor ya da evini satıyor. Orda ev alıp, işte çoluk çocuğuna düğün yapıp, kenara bir para atma gayesiyle bu yola başvuruyor. Alaçatılı Alaçatı merkezinden ulaştırılıyor. Bugün bahsettiğiniz yerlerle Alaçatının arasında nerden bakarsanız 500-1 km mesefa var. Eğer Hacımemiş'teymeniz inanın 1 km mesafe var.

Ayhan Melih: Hem mekansal bir uzaklık...

Yüksel: Hem mekansal hem de adam atasından babasından dedesinden kalmış olan yerleri terketmek zorunda kalıyor. Ha benim demin aslında üzerine basarak söylemek istediğim hadiselerden bir tanesi de oydu. Şimdi bakın Alaçatılı orayı kiraya vermese de ben oraya dükkan ya da kafeterya yapmak istiyorum dediğinde karşlarına SİT'ten tutun da, belediyenin getirdiği bütün engeller çıkıyor. Alaçatılı o yüzden dışarı çıkmak zorunda kalıyor. Alaçatı'nın sıkıntısı o. O mekanı Alaçatılı yapmaya kalkarsa mümkün değil. Ancak o mekan İstanbullu biri tarafından kiralanırsa mekanda istenilen restorasyonlar ya da yıkımlar gerçekleştirilebiliyor. Burda bir takım sıkıntılar oluyor. Dikkat ederseniz Kemalpaşa Caddesi artık başından Yenimeci diye'nin sonunda Yağnelerin olduğu yere kadar sadece restoran oldu, onun dışında çok farklı satış ünitelerinin olduğu bir bölge yok.

Ayhan Melih: Peki bu İstanbullu dediniz Alaçatı'da böyle bir karşılıklı ayrışma, ikilik var mı?

Yüksel: Alaçatılı yabancı arasında bir gerilim falan yok ama şimdi belediye ile ve yerel aslında devletin atadığı insanlarla buna kaymakam, emniyet müdür, jandarma aklınıza gelebilecek herşey bunların problemi yok. Ama Alaçatılıyla İstanbul'dan gelen arkadaşlar arasında ciddi problem var. Alaçatı'nın kültürel yapısı aslında onlar buraya geldiklerinde bence burdaki sisteme adapte olmak zorundalar. Burdaki insanların yaşantısına saygı göstermek zorundalar. Size basit bir misal vereyim mesela bizim burda cenaze olduğunda Alaçatı'da bilen bilmeyen herkes gider. Ama burda restoran kafeterya işleten insanların cenazenin elde ve omuzda kabristana kadar gitmesine tahammül göstermedikleri ortaya çıktı. Böyle bir takım sıkıntıları vardı. O zaman da Alaçatılı 8-10 arkadaş, bu organizasyonun içinde biz de vardık, biz de gittik. Mekanları tek tek gezmek suretiyle kardeşim bizim kültürümüz bu. Mekanınızı kafanıza yıkarsız demek zorunluluğu hissettiği dönemler oldu. Şimdi tabi İstanbulluların burada Alaçatı'nın farklı bir yapısı vardır. Alaçatı genellikle göçmen statüsünde olan insanların yaşadığı bir bölge. Eğer Türkoloji konusunda eminim bilginiz vardır ama şimdi köylü, kentli, göçebe diye ayırt edebilirsiniz. Kentleri de kara kenti, kıyı kenti diye ayırt edebilirsiniz. Şimdi göçebedeki insan tasvirine bakarsanız aslında çok geri vitesi olmayan insanlardan müteşekkil bir grup var Alaçatı'da. İstanbullularla aralarında ciddi anlamda çatışmalar oldu ve ciddi anlamda kavgalar da oldu. Ama bu kavgada tabiki Alaçatı'nın kendine has birbirine bağlı olan düzeni galip geldi yani burda çok üzülerek söylüyorum öyle bişeyin olmasını istemezdim ama İstanbulluların da dayak yediğine şahit olduk ama dayağı hak edenine de şahit olduk tasvip etmemize rağmen onu da söyleyim. Cenaze mevzuunda ben o zaman Princess'taydım 2002 yılında böyle bir sıkıntı yaşadık biz, o rahatsızlık orda onlarda hala var ama Alaçatılı dışını gösterdiğinden bahisle çok seslerini çıkartamıyorlar. Yani bizim göçmen statüsünde olan insanların yaşadığı yerlerde düğünlerle cenazeler kalabalık olur. Bu da aslında Türk'ün geleneksel yapısında vardır. Biz üzüntüyü de sevinci de bir arada yaşamaya alışmış insanlarız çünkü sevinçler kalabalık olunca keyfe dönüşür üzüntüler de kalabalık olunca azalır diye düşünüyoruz.

Ayhan Melih: Siz kişisel olarak bu yeni açılan yerlere gidiyor musunuz?

Yüksel: Zaman zaman eşimle beraber sadece gezmek amacıyla gidiyoruz. Ama maalesef bir de şanssızlık var tabi Alaçatı Bölgesi'nde yaşıyorsunuz insanlar sizi ziyarete geliyorlar. Sizi ziyarete gelen insanların arasında tabiki sizi çok sevdikleri için gelenler de var ama Alaçatı'nın

son dönemde yazılı ve görsel basında fazlasıyla yer almasından dolayı merak eden yedi göbek öteden akrabamız da ya da hayatta sadece askerde gördüğümüz arkadaşınız da buraya geliyor. Onlar gelip de Alaçatı'yı gezmek istediklerinde Alaçatı'ya inmek zorunda kalıyoruz.

Ayhan Melih: Onun dışında...

Yüksel: Onu dışında hayır çünkü karşılaştığımız hadiseler var işte ben jandarma karakolunda iki kekle iki şeye nasıl 80 lira alınır şikayetine şahit oldum. Restoranda maalesef özellikle Basri Lale diye kuyumcu bir arkadaşım var onların arkadaşı gelmişti İngiltere'den o şarap mevzusu ordan çıkmıştı. Bir şişe şarap ve bir makarna yiyorlar 180 lira para alıyorlar. En son İngiliz kusura bakmayın ben Eyfel'de yesem buraya 20 Euro verirdim deyip kaçtığına şahit olduğuma bahisle gitmemeye çalışıyorum. Neden, tabiki biz parayı zor kazanıyoruz ama fütursuzca harcama lüksümüz olduğunu da düşünmüyorum benim gitmeme nedenlerimden bir tanesi de o.

Ayhan Melih: Toplumsal ilişkilerin dönüşümü açısından bu süreç nasıl gelişti?

Yüksel: Şimdi Alaçatı'da bir kıraathane kültürü var idi. Alaçatı'daki Kıraathane kültüründe insanlar dedikodu yapmazlardı, felsefe yaparlardı. Genellikle spor muhabbetlerinin, hükümetlerin tekrar kurulup tekrar devrildiği, kabinelerin kendi aralarında oluşturulduğu aslında duyarlı bir toplum vardı. Alaçatı halkını da çok hafife almamak lazım bugün Alaçatı'da karşılaştığımız insanların çoğu aslında yüzde 80'inden fazlası lise ya da üniversite mezunu. Alaçatı eğitim seviyesinin yüksek olduğu bölgelerden bir tanesi. Şimdi bu süreçle beraber Alaçatılıların bir araya gelebilecekleri mekan sayısı oldukça fazla azaldı. Şimdi Metin Bey'in işlettiği yer vardı kafe oldu, onun karşısında Tevfik Bey'in işlettiği yer vardı orası kıraathane idi orası tekrar şey oldu restoran oldu. Genellikle çoğunluğun işte kahveci Özer diye bilinen işletilen yerler şu anda gene restorana çevrildi. Şimdi Alaçatı'nın eski aslında sosyal duyarlılık diyeyim sıkıntıların ve sevinçlerin ya da muhabbetlerin sıcaklığın olduğu mekanlar hızla restoranlaştırılınca Alaçatılıların da kendi arasında kopukluklara sebebiyet vermeye başladı. Yani Alaçatı'da insanların bir araya gelebilecekleri mekan sayısı azaldığından dolayı insanlar dışarı çıkıp artık kendi ailelerine ya da kendi çevrelerine dönmek zorunda kaldı. Yani Alaçatı'daki eski sıcak sosyal ilişkilerin bulunması pek mümkün olmamaya başladı. Bir de bu süreçte tabi paranın ya da kiranın gelmesiyle beraber, esas etkileyen nedenlerden birisi de şu; bizim dönemimizde öğrenciliğimizde ağzı olan konuşuyor denirdi. Ağzı olan konuşuyodaki kasıt bilir bilmez her mevzuuya maydonoz olan insanlar anlamını taşıyordu da maalesef bu süreçle beraber Alaçatı'da parası olan konuşmaya başladı. Parası olanlar konuşmaya başlayınca da akli selim insanlar genellikle buldukları mekanları terk etmek zorunda kalmaya başladılar. Bence esas getirdiği handikaplardan bir tanesi o. Alaçatı'nın eskiden iç içe olduğu sosyal ilişkileri bir şekilde sekteye uğradı. Bundan 20 sene önce hepimiz tarlada ya da 30 sene önce tarlada çalışırken herkesin evi açıktı. Kimse kapısına kilit vurmamak zorunda kalmazdı. Bugün yan komşusuna giden kadın bile evini kapatmak zorunda kalıyor. Yani sosyal ilişkilerin geldiği ya da Alaçatı'da paranoyaya sebep olabilecek davranışların gösterilmesinin etkenlerinden bir tanesinin de maalesef bu çarpık bir anda düzen olduğunu düşünüyorum.

Ayhan Melih: Öyle bir güven...

Yüksel: Alaçatı'da ciddi anlamda güven bunalımı oluşmaya başladı. Çünkü eskiden parası olan parası olmayana bir şekilde destek verir, düğününde, sünnetinde, askerinde bu tip kolaylıkları sağlarken şimdi paranın gelmesiyle beraber maalesef aslında sadece para değil tabiki bu birlikteliği sağlayan mekanların hızla restoranlaşmasından ya da pansiyona dönüştürülmesinden dolayı böyle bir gelişim olduğu kanaatindeyim.

Ayhan Melih: Siz Alaçatı'nın nerelerinde yaşadınız şimdiye kadar hangi mahallelerinde?

Yüksel: Ben Hacımemiş Mahallesi'nde doğdum, Hacımemiş Mahallesi'nde yaşadım. Tabi Hacımemiş'le Tokoğlu birbirine çok yakın olan mahalleler. Çocukluğumuzdan beri Tokoğlu'da

da, Yenimeci diye'de de özellikle maçları yapmak amacıyla giderdik, yani Alaçatı'nın her bölgesinde sosyal faaliyetlerde bulunduk. Top oynamanın getirdiği bir takım avantajlar da var tabi. Askere gidinceye kadar ve okul öncesine kadar olan süreçte zamanımın çoğu Hacımemiş Mahallesi'nde geçti. Hacımemiş Mahallesi ona bakarsanız yazın Alçakkaya Liman Ovası Mevkii'nde geçti.

Ayhan Melih: Şimdi nerede oturuyorsunuz?

Yüksel: Şimdi kooperatif evi yapılmıştı. Ben aslında istemememe rağmen maalesef babamın da baskısıyla kooperatif evine girdik. İşte 11 sene benim tabi İzmir yaşantım var. İzmir'den döndükten sonra da o kooperatif evinde yaşamaya başladım. Ben yazın Alaçatı'nın içerisinde olmayı tercih etmiyorum çünkü bir çocuk yetiştiriyorum. Annesinin öğretmen olmanın getirdiği bir takım avantajlar var. Çocuğumuz yani çok şükür iyi bir çocuk diye düşünüyorum. Ben Alaçatı'da yazın ordaki o hengame ya da rezaleti çekmesini istemiyorum. Çünkü inanın inerken de görceksiniz şimdi biz başı açık olan insanlara bişey demiyoruz, başı kapalı olanlara da bişey demiyoruz bu insanların tercih nedeni ama turizmciликten dolayı bir takım bilgilerimiz de var. İpkini denilen mayonun üzerine bolero diyorlar herhalde sararak sağını solunu gösteren insanların fazlasıyla dolaştığı bir yerde çocuğumla ya da eşimle beraber gezmek istemiyorum.

Ayhan Melih: Peki bu açılan yerlerde çalışan Alaçatılı var mı, buraları işleten, çalışan?

Yüksel: O parmakla sayılacak kadar az. Sanıyorum İlhan Çimen işletiyor bir tek, Salkımlar işletiyor idi başa çıkamadılar onlar kiraya vermek zorunda kaldılar. Çalışan insanların restoranlarda fazla çalışan Alaçatılı yok. Butiklerde birkaç tane gördüğüm Alaçatılı var. Ha onların da nasıl çalıştığını bilmiyorum ben sigortalı gösterildiklerine zaten inanmıyorum. Sorduğunuz zaman da sigortalı olmadıklarının söylüyorlar. Genellikle 3-5 tane butikte 4-5 tane Alaçatılı çalışıyordur yani mevsimlik işçi gibi çalışıyor o iki aylık süreçte.

Ayhan Melih: Bir de yeni gelenlerin kurdukları dernekler varmış Alaçatı'da Turizm Derneği, gibi. Bu dernekler hakkında neler biliyorsunuz?

Yüksel: Ben demin size başında da söyledim. ÇEŞTOB'la ilgili yapılanmanın içerisinde şimdi ÇEŞTOB'un başkanlığını yapan arkadaşın Çeşme'de 5 yıldızlı oteli var. Çeşme ve Alaçatı'ya bişey getirmediği kesin ama kendinin ÇEŞTOB'un ve orda kendine bağlı 70-80 tane irili ufaklı otelin başkanı olma etiketiyle beraber getirdiği bir takım avantajlar var. Bu avantajlardan bir tanesi de işte yiyecek içecek ya da orada kullandığımız envanterlerin daha ucuza isminizi kullanarak daha ucuza alınması gerektiğiyle ilgili bir yapılanmanın içerisinde olduklarını biliyorum. Alaçatı'da bu dernekleşmelerin de Alaçatı'nın lehine değil Alaçatı'da dışarıdan gelen insanların organize olmalarına yönelik olduğunu düşünüyorum. Kısaca birşey anlatayım benim arkadaşım Altınyunus'ta yıllarca yiyecek içecek müdürlüğü yaptı Alaçatı'da da bir tane pansiyon açtı Hilmi Bey. Şimdi bu dernekte olan arkadaşların tamamı bir araya geliyorlar ve maalesef hiç hak etmedikleri bir şekilde bir fiyat belirliyorlar. Bu genellikle 200 ile 300 lira arasında bir gecelik, 200 ila 300 lira arasında konaklamayla ilgili bir takım problemleri ortaya döküyorlar. Şimdi bu yabancı olan arkadaşlar kendi aralarında sürekli organize oluyorlar ve paslaşıyorlar. Onlar istedikleri fiyatları istedikleri şekilde satabiliyorlar. Aslında bu fiyatların altına düşerek de satabiliyorlar ama bir Alaçatılı sadece kendini kurtarmak için o fiyatı 175'e çektiğinde bu derneklerin tamamı bunlara ateş püskürüyor. Burada kurulan derneklerin sadece onların gelirlerini muhafaza etmeye yönelik olduğunu düşünüyorum. Aslında o gelen arkadaşlara da şunu sormak lazım şimdi bir tanesi çok enteresan bir beyanat vermişti ben kendisiyle görüştim Taş Otel'in sahibiyle. İşte Alaçatılı 5-6 tane çocuğu sinemaya götürmüş. Bu da basında malzeme oldu. İyi be arkadaş da siz gelmeden önce bizim Alaçatı'da 2 tane sinemamız vardı. Ilıca'da da iki tane sinemamız vardı. Burada kültürel etkinlikler olurdu, tiyatrolar organize edilir. Annesi babası, çoluğuyla çocuğuyla eşleriyle insanlar sinemaya giderdi. Sizin medeniyetin -m'sinden anlamadığımız dönemde bizler ailece annemizle babamızla annemizle zaten sinemaya gidiyorduk, biz medeniyetin zaten içindeydik ama siz geldiniz

bizim içimize ettiniz. Burdaki Alaçatı'yı güzelleştirme derneğinin organizasyonunun ne olduğunu çok merak ediyorum. Yani Alaçatı'yı güzelleştiren bir unsuru görebiliyorsanız bana söyleyecek bir kaç lafımız olur ama biz Alaçatı'nın mevcut güzelliğini bunlara rant kapısı sağladı. Alaçatı'nın mevcut güzelliğinin içerisinde bu arkadaşların çoğu işlerini organize edip faaliyet gösteriyorlar. Bu faaliyetin içerisinde de maalesef eğer orda alınan kararlara bunlara hiçbiri uymadığı gibi Alaçatılı biri uymaz ise hepsi beraber ona tepki koyuyorlar. Alaçatı'daki dernekleşmenin esas amaçlarından bir tanesi bu. Burda gelen paranın belli bir 3-5 ya da 8-10 kişilik grup arasında nasıl pay edileceğidir. Bu otelleri biliyorsunuz, Turgut Bey'in otelleri var, Taş otel var... Affınıza sığınarak söylüyorum butik otelin açılımı, çok çeşidi bir arada bulundurmak. Şimdi odalarının tamamen birbirinden ayrı olduğunu, Vivaldi Köşesi'nin ya da Mozart Köşesi'nin, Şark Köşesi'nin efendime söyleyim, Picasso Köşesi'nin ayrı ayrı köşesinin olduğu yerdir butik otel. Alaçatı'da standart yapı içerisinde taşa butik otel diye bunu kakalamaya çalışıyorsunuz. Şimdi ben dışardan bakan biri olarak Alaçatı'da butik otel diye gösterilen otellere geldiğimde eğer ben İngiltere'den, Fransa'dan, Almanya'dan gelen bir adam olsam, butik otele değil de pansiyona geldiğimi düşünebilirim ve kandırıldığımı düşünürüm. Maalesef 3-5 tane otel vardır bu otellerde de neler yaşandığını da biliyoruz. Türkiye'de sanatçı kesimini yazın buralarda her yerde programlar yapılıyor aslında ordaki arkadaşların buralarda paralarını rahatlıkla harcayabildiği ve fantazilerini rahatlıkla yerlerine getirildiği yerler olarak düşünüyorduk. Şimdi o zaman Alaçatı'yı Güzelleştirme Derneği'nin ya da Alaçatı'daki derneklerin ne anlamı kalıyor. Siz burda ahlaksızlığı istediğiniz şekilde yapacaksınız, istediğiniz şekilde davranış belirleyeceksiniz, aslında örnek olmak gibi bir misyonunuz olmasına rağmen istediğiniz gibi hareket edeceksiniz, bizim toplumumuzun kültürüyle örtüşmeyecek şekilde hareket edeceksiniz sonra da dernekleyeceksiniz. Böyle bir mantık dünyanın hiçbir tarafında yoktur. Ben derneklerin Alaçatı'ya değil burdaki işletmecilere avantaj sağlamak için kurulduğunu düşünüyorum. ... Ben bu konuda çok öfkeli olduğumdan bahisle lütfen affınıza sığınıyorum.

Ayhan Melih: Sonuç olarak geleceği ilişkin beklentileriniz nelerdir, kendiniz için ve Alaçatı'da sizce bundan sonra süreç nasıl devam edecek?

Yüksel: Bu sürecin nasıl devam edeceğini bilmiyorum ama Alaçatı'nın sıkıntılarının neler olabileceğini biliyorum. Şimdi bu süreç böyle uzun süre devam etmeyecek. Demin söyledim 5-7 yıl bilemediniz 10 yıl sonra inşallah Allah ömür verir tekrar sohbet ederiz. Alaçatı suyu ve posası çekilmiş bir şekilde terk edilecek, burdaki yatırımcı kendine yeni bir hedef seçecek bu Eski Foça olur bakın ben düşüncemi söylüyorum. Eski Foça olacağını da göreceksiniz zaten. Basın tarafından bir yerler alınacak şişirilecek, şişirilecek bu insanlar da gidip orada gene işletmelerini açacaklar oranın da suyunu çıkaracaklar 10 yıl sonra bir başka tarafa gidecekler. Şimdi Alaçatı açısından aslında beklentim şu ben ilerisini görebildiğimi düşünüyorum. Allah bağışlarsa bir tane de evladım var. Ben Alaçatı'nın içinin restoran ve kafeteryaya doyduğunu düşünen bir adamım. Çünkü gerçekten Alaçatı'nın nüfusuyla ya da ziyaretçiyle örtüşmeyen aslında onun biraz üzerinde olan bir yapılaşma oldu Alaçatı'nın içerisinde çünkü ziyaretçi sayısı belli. Ben yatırımın Alaçatı dışına ya da sahile daha yakın olacak yerlere yapılması gerektiğini düşünüyorum. İleriye dönük olarak da kendimle ilgili herhangi birşeyim yok çünkü deniz kenarında işte babadan kalma bir takım yerlerimiz var. Çocuğumuzun geleceği açısından orada rahatlıkla yapılabileceğiz. O konuda sıkıntı olmayacak. Ben şunu da düşünüyorum şimdi bir Turizm Bölgesi ilan edildi sonra iptal edildi. Onla beraber burada sayıları belli abartılmadan 5 ile 7 arasında Alaçatı'yla Çiftlik arasında tatil köyünün yapılacağını düşünürsek burada arazi sahibi olan Alaçatılılar genellikle de mallarını elden çıkarmadılar, daha fazla söz sahibi olacaklar ve orda daha fazla işletme açacaklarını düşünüyorum. Ha bunda da tabi en büyük etken başa gelen yerel yöneticilerin Alaçatı'nın ve Alaçatı'da yaşayanların geleceği ile ilgili vereceği nihayi kararlarda gizli. Eğer oraları da gene ranta peşkeş çekilecekse ki ben belediye başkanlarının maalesef bu rantın içerisinde olduğunu düşünüyorum çünkü Alaçatılıya ya da bu bölgede yaşayan insanlara kolaylıklar göstermiyorlar. Ben ondan ziyade şunu düşünüyorum Alaçatı İstanbulluların gelmesiyle beraber çok pahalı bir kent oldu. Benim esas handikaplarımdan bir tanesi buradaki okullarımıza gelen öğretmenlerin gerek kiralara gerek yiyecek içecek

malzemelerinin tedarikinde güçlükler çektiğini düşünüyorum. Şimdi Balçova'da jeotermalli 160 metre kare bir evde 500 liraya kalırsan Alaçatı'da Petek Evleri'nde iki kişi bağlasınız durmaz 600-650 lira kira istiyorlar. Çünkü pazara gittiğinizde de İzmir'deki manavların tamamından daha pahalı olduğunu görürsünüz. Bu yüzden de buraya gelen öğretmenler uzun süre görev yapmıyorlar. Çocuklarımız 5 yıllık ilköğretimin ilk 5 yıllık aşamasında 3 tane 5 tane öğretmen değiştirebiliyorlar çünkü burası gerçekten memurlar ve burda görev yapan insanlar için çok zor bir bölge. Asker için de zor bir bölge, polis için de zor bölge, öğretmen için de zor bölge, memurlar için de çok zor bir bölge. Ben Alaçatı'da esas karamsarlığa düştüğüm sebeplerden bir tanesinin bu olduğunu düşünüyorum. 3-5 tane öğretmen değiştiren bir çocuğun da eğitiminin ilerki aşamada nasıl olduğunu düşünmek istemiyorum. Aslında siz de takdir edersiniz ki siz de öğretmen olsaydınız böyle bir bölgede görev yapmak ister miydiniz? Pahalılığın, özentinin maalesef avantürün, seksin, uyuşturucunun İstanbullularla buraya girdiği bir bölgede yaşamak ister miydiniz, istemezsiniz. Ben ileriye dönük olarak inşallah akıllarını başlarına alır burayı gelen öğretmenlerin daha rahat görev yapmasını bu samimi itirafım, Alaçatı'da siz restoran, kafeterya fütursuzca böyle yerler açacağınıza elinizi vicdanınıza koyun Alaçatı'da bu işi yapabilecek çok hayırseverler var. Alaçatı'da öğretmenlerin ikametini sağlayacak bir lojman yapma gerekliliği vardır. En azından 100 kişilik. Esas yatırım insana yapılmış olan yatırımdır. Bu yatırımı yaparsanız ve bu sorunlar çözüldürse bu 10 yıl için çok ümitli olduğumu söyleyemem ama bundan sonra gelecek nesillerin Alaçatı'ya bizden daha fazla sahip çıkacaklarını düşünüyorum.

Ayhan Melih: Son olarak sizin eklemek istediğiniz birşey varsa, siz sormadınız ama ben şunu da söylemek istiyorum dediğiniz birşey varsa?

Yüksel: Aslında genellikle herşeyi sordunuz ama söylemek istediğim konulardan bir tanesi de şuydu; Ceylanlar'ın sahibiyle Princess'ta çalışırken karşılaştık bu beni çok üzmüştü. Dedim ki üstad Antalya'ya ya da bir başka tarafa yatırım yapıyorsunuz neden gelip Alaçatı'ya yatırım yapmıyorsunuz...

Ayhan Melih: Ne zamandı bu?

Yüksel: Bu 2002-2003 yılları arasında bir süreç yine 2000'li yıllardaydık çünkü, Yükselim dedi ben dedi Alaçatı'ya yatırım yapmak isterim dedi ama Çeşme'ye de yatırım yapmak isterim. Şimdi Çeşme'yle Alaçatı arasında bir ihtilaf olduğunu biliyorsunuz maçlardan gelir Alaçatılı göçmen statülü, Çeşmeliler daha Avrupalı aslında öyle biz biraz daha tutucuyuz değerlerimize daha bağlıyız ama ben iki bölgeyi ayrı düşünmüyorum aslında Urla, Karaburun, Seferihisar Gümüldür'ün de bu bölge içerisinde olduğunu düşünüyorum. Adamın aynen verdiği cevap şuydu. Kardeşim ben çantamda 500 milyon dolarlık yatırımla geliyorum ama yatırım yapacağım bölgede 2 belediye başkanından da randevu alamıyorum diyorsa ben Alaçatı'nın sırrının burda saklı olduğunu düşünüyorum. Ne demek istediğimi anlatabildim mi? Eğer siz adam gibi yatırımcıya burayı vermez iseniz ya da ona o imkanı vermez ille de birilerine rant çekmeye çalışırsanız Alaçatı'nın geleceğinden söz etmeniz mümkün değil. Hepimiz Alaçatı'da yaşıyoruz hepimizin çocuğu Alaçatı'da yaşıyor. Aslında Alaçatı'da yaşayan her çocuk bizim çocuğumuz ama maalesef bu son 15-20 yıldaki yerel yönetim Çeşme'de de Alaçatı'da sahip olanlar bu bölgeyi satmaktan başka hiçbir işe yaramadılar. Ben onların da şimdi Alaçatı'nın aslında söylemek istediğim hadise şudur; Alaçatı ve Çeşme'de ağır sanayi olmaz, uçak fabrikası olmaz, silah fabrikası olmaz, otomotiv fabrikası olmaz, bizim turizm ve tarımdan başka bir beklentimizin olmaması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü gerçekten rahatlıkla pazarlayabileceğimiz güneşimiz, denizimiz, kumumuz, insanımız, herşeyimiz var. Rahatlıkla da pazarlayabileceğimiz hamd olsun zeytinimiz, bağımız, bahçemiz herşeyimiz var. O sürecin farklı yönetilmesi için de sizin yaşınızda ve Alaçatı'yı sizin gibi dışardan gelip gören insanların fikirlerine ihtiyaç olduğu gibi sizin jenerasyonun yönetime talip olmasına ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Yani bize ben artık 47 yaşındayım böyle bir beklentim var mı, düşünmüyorum ama Alaçatı'nın geleceğine bir tuğla koyabilecek olan her insanın maddi manevi arkasında duracağıma inanıyorum o konuda herhangi bir endişem yok çünkü çocuğumun da geleceği

burda. Sonuna ilave etmek istediğim şeydi, turizm, balıkçılık, deniz ve tarımdan başka herhangi bir şekilde kurtulma şansı yok. O zaman burada bu konuda vicdan sahibi olan insanların ileriye gören insanların yönetime talip olmaları gerektiğini düşünüyorum Alaçatı'nın de Çeşme'nin de maalesef tüccar kafasıyla konuştuğunu düşünüyorum bu da bizde ciddi handikaplara sebebiyet veriyor geleceğimiz açısından.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim vakit ayırdınız.

Yüksel: Ben teşekkür ederim.

33. Zafer Kandemir – Artisan, Member of the municipal council.

Ayhan Melih: Biraz sizin ve ailenizin hikayesiyle başlamak istiyorum Alaçatı'ya nereden gelmişler ne zaman gelmişler hangi işlerle meşgul olmuşlar ordan bir başlarsak?

Zafer: Yani ailemiz anne tarafım Yugoslavya'nın Karadağ Bölgesi'nden, baba tarafım Selanik Karacaova Bölgesi'nden Alaçatı'ya gelmişler. Ondan sonra geldikten sonra burda ticarete başlamışlar. Amcalarım ve babam aynı zamanda tütüncülük, zeytinle ilgili bütün o konularla iştiğal etmişler. Onunla beraber babam benim hatırladığım kadarıyla en son Alaçatı'da kahvecilik yapmış yıl 1965'ler falan gibi hatırlıyorum duyduğumu hatırlıyorum bilmiyorum çünkü 60 doğumluyum. Ondan sonra 67-68 yıllarında Paşalimanı bölgesinde bir şeyle ilgili plajda işte şezlong, yok o zaman şezlong yok orda çadırlar yapılıyor hasırdan çadırları işte restoran gibi orda ciğer ekmek satan, gelen vatandaşlara şey varillerin içinde buz getirip, buzlu soğuk gazoz falan satan bir aileden geldik. Şeyle ilgili eğitimle ilgili devam edecek miyiz yoksa...

Ayhan Melih: Tarım ne zaman bitti?

Zafer: Tarımla ilgili benim bildiğim 4-5 yaşlarında deyim kaç yaşındayım şimdi ben de onu yani ben hiç kesinlikle tarım yapmadım yani babamın beni eşekle veya işte beygirle şeye getirip götürdüğü söyle şunun ismini 70'li yıllarda kesinlikle tarımdan koştuk.

Ayhan Melih: Alaçatı ortalamasından çok önce o zaman.

Zafer: Tabi tabi. Babam kesinlikle bir ticaret adamıydı. O ara ticaret yaparken de o zaman Alaçatı'nın en ünlü olan anasonunu biz kardeşlerimizle beraber ovuyorduk. Yani yazın bir hafif pozisyonda yapıyorduk. Ama tam ziraat yapmadık hiç. Bizim işimiz ticaretle ilgiliydi. Onun haricinde işte ben kendime dönme durumum var mı şu anda...

Ayhan Melih: Tabi tabi...

Zafer: 13 yaşlarında hatırlıyorum, ortaokul sonda babam Alaçatı'daki şu andaki belediye eski belediye binasının altındaki kıraathaneyi çalıştırıyordu. Burda ben tabi aldığı zamanları hatırlamıyorum daha ilerki zamanlar 3-4 yıl önce orayı almış ama ben hatırlamaya başladığımda şöyle 13'lerde 14'lerde işte akşam üzerleri ona okuldan sonra yardıma gidiyordum. Babam bu arada Alaçatı'da ilk sinemayı işleten insanlardan biri.

Ayhan Melih: Kaç yıllarında?

Zafer: Yine 72'ler 73'ler diyeceğim. Bu arada sinemacılıkla beraber babamın bir daha şeyi vardı Allah rahmet eylesin babacım. Saman o zaman hayvancılık işte tarım biraz fazla olduğu için ticaret kafasını kullanarak işte şeyleri yaptı saman getirip insanlara saman satmayı sinema ve artı kahveyi bir arada yönetmeye çalışıyordu biz küçüktük yardım edemiyorduk işte yardımcıları vardı. Site Sineması, Ilıca'daki Site Sineması'ndaki beyle beraber ikisi ortak çalışıyorlardı,

onunla beraber 80 yılına kadar bu şekilde devam etti. 80 yılında ihtilalden sonra Alaçatı'daki kahvemizi, yaptığımız esas işletme oydu zaten işte belediye yetmediği için bizi ordan çıkardılar. Çıkardıktan sonra biz de bu arada Paşalimanı'ndaki babamın yapmış olduğu çardak şeyini söyle şunu ismini o yani çardak dediğim şöyle bir çardak hasırdan yapılmış o zaman şu andaki büfe ile karıştırmayın insanlar. Tamamen çardak üzeri, hasır kaplı, altı mıcır veya işte taşla döşenmiş veya kum, masalar var. Annem mutfakta çalışıyor biz çocuklar olarak işte elimizden geldiğince yapıyoruz babamız da kontrolü sağlayan insan gibi çalışıyordu. O arada bir şans doğdu bize. O şans da bize şundan doğdu, çalıştığımız mekanın yanında yapılmış bir Venüs Sitesi diye bir site vardı onun altındaki 81 yılında o marketi satın aldık birikimimizle. Ondan sonra da bütün işlerimiz ticarete dönüştü. İşte 3 kardeş şu anda rahmetli olan kardeşim Saffet'le beraber üçümüz, bir de Faruk kardeşim onunla beraber başladık işte ordan bu tarafa 80 işte şimdi 29 dediğimize göre 29 yıldır da marketçilik yapıyoruz.

Ayhan Melih: Peki bu süreçte meclis üyeliğiniz ne zaman başladı?

Zafer: Şöyle söyleyim ben size bu 4. dönem seçildiğime göre 15 yıl önce. Şu anda 2009 olduğuna göre işte 15 yıl geri git sen benim o kadar kafam çalışmıyor söyle bana. 94 gibi ilk başlangıç yılım. 4. dönemdir meclis üyesiyim. Alaçatı için elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

Ayhan Melih: Peki bu 4 dönemdir meclis gündemine getirdiğiniz Alaçatı ile ilgili bir konu olabilir bir öneri olabilir, sonuç aldığımız bir örnek oldu mu?

Zafer: Ya şimdi şöyle birşey ben birazcık şanslı bir Alaçatı meclis üyesiyim. Alaçatı'ya başlamış olan bütün olayların tamamına birebir etki eden insanlardan biriyim, nasıl. Bir Alaçatı'da yapılmış olan marinanın ilk imzasını encümen üyesi olarak ben attım, Ahmet Özen ve Remzi Özen. Alaçatı bu hale gelmesi belki daha evvelden söylemek zorunda belki erken davranıyorum ama Alaçatı şöyle 20 yıllık bir birikimin sonucunda buraya geldi. Buna kesin eminim. Neden söylerseniz bu benim 15 yıllık meclis üyeliğim zamanında Alaçatı'da sörf benim zamanımda başladı bunlarda imzam vardır. Arkasından marina benim zamanımda başlamıştır imzam vardır. Arkasından Port Projesi geleceksiniz belki bilmiyorum işte Alaçatı'yı bi yere getiren projede yine benim imzam vardır. Sörf, rüzgar enerjisinde de benim imzam vardır encümen üyesi olarak, meclis üyesi olarak. Ben bu konuda çok mutluyum yani kesinlikle doğru şeyler yaptığımızı inanıyorum.

Ayhan Melih: Belediyeden devam edersek o zaman belediyenin meclis dışında Alaçatı halkı karar alma süreçlerine katılıyor mu böyle yöntemler uygulandı mı?

Zafer: Ya şu var biz bundan önceki 15 yıllık dönem içerisinde çok zaman Alaçatı'nın kültür sarayında açık halk toplantıları yaptık insanlar gelip...

Ayhan Melih: Hangi dönemlerde?

Zafer: 3 dönemde de hep olmuştur. İnsanlar hep geldiler, partili ya da partisiz. Söylemişlerdir ilgili konulardaki görüşlerini biz de onlara cevaplarını verdik. Onlardan aldığımız konulardan doğru olanlar muhakkak hayata geçmiştir. Biraz evvelki sorduğunuz bişeyle katkıda buldunuz mu işte değirmenlerle ilgili önerilerim var işte değirmenlerin eski haline gelmesi. Ondan sonra sörfün daha düzgün bir hale gelmesi için neler yapabiliriz gibi önerilerim olmuştur, gayet de güzel oldu herhangi bir problem de çıkmadı. Onun haricinde halk kesinlikle ve kesinlikle katılmıştır ha halktan ben birşey istiyorum istediğimi söylemişimdir maalesef hiçbir meclis toplantımıza Alaçatı halkından açık olmasına rağmen kimse gelmemiştir o da bizim kanayan bir yaramızdır.

Ayhan Melih: Madem belediyeden başladık ordan devam edelim. Bu son dönemde yapılan bir kentsel yenileme çalışması yapılmış Alaçatı'nın girişinde o projeyi değerlendirmenizi istesem?

O proje kaç etaptan oluşuyor, ne kadar maliyeti var, şimdi biten kısmın maliyeti bu konuda bilgi verebilir misiniz?

Zafer: Şimdi o konuyu şu şekilde açıklayalım belediye başkanı ve meclis üyeleri olarak düşündüğümüz şeydu Alaçatı'nın önce bir kentsel olarak bir SİT ki tahmin ediyorum bunu Türkiye'de hiçbir belediyenin almayacağı kadar ciddi bir şey sorun mu diyeyim bir belediye bunu yapmaz kendini, biz Alaçatı'yı birinci derece SİT Alanı ilan ettik. Bunu yaparken düşünmüş olduğumuz şeydu biz 15 yıllık bu dönemden önce 10 yıl deyim ben, ben de içinde olduğum insanlar bu Alaçatı'yı bir yere getirmeye çalıştılar. Tabi bu arada eski yöneticilere çok teşekkür ediyorum, benimle beraber çalışan başkanlara da belediye çalışanların bunlar hep korumuşlar ama biz son beş yılda Alaçatı'yı SİT Alanı ilan ettik burda artık meclis istediği kararı veremiyor. Bizim burda 3 kuşaktır Alaçatı'da yaşayan belediye başkanı ve ben bu Alaçatı'da yaşayan biz bunu gayet doğal bir şekilde Alaçatı'ya faydalı olacağını düşünerek kabul ettik, şimdi şu andan itibaren Alaçatı'da bir tane çapa bile vurulsa bunu SİT'ten kesinlikle bilinmesi gerekiyor.

Ayhan Melih: Bu proje bunun neresinde?

Zafer: Şimdi bu proje Alaçatı'nın girişi şu anda dünya kenti diye girmiş olduğumuz Alaçatı, Türkiye'nin göz bebeği Alaçatı geçen yıla kadar zaten bir yıllık bir proje bu bir yıl önce yapılan bir proje, Alaçatı'ya giriş yakışmıyor düşüncemiz buydu. Bunu tamamen SİT'ten bütün görüşler alınarak sonra orda yaşayan insanların tamamıyla görüşerek onları hiçbir şekilde mağdur etmemek şartı ile işte başkanımızın söylediği 10 milyon euroluk veya dolar şimdi telaffuzda hata olmasın iyi bir proje bunun 3 bin liralık, 3 milyarlık neyse Türk parasına siz çevirin. Yani 10 milyon dolarlık bir proje olduğuna göre 3 milyon dolarlık tarafı yapıldı gaye şu; eski değirmenlerin eski haline gelmesi, artı kafamızdaki başkan bilmiyorum ne kadar size anlattı bunu ama, bizim konuştuğumuz kendi aramızda işte şu andaki çarşı değirmenlerin arka tarafında biten şu an Sanayi Sitesi olarak kullanılan yerin de görsel amaçlı kullanılabilmesi 10 milyon dolarlık bir bölge Alaçatı'nın öbür tarafına değirmenleriyle beraber yapılabileceği planları içersindeyiz ki önümüzdeki yıl büyük bir ihtimalle ikinci aşama başlayacak.

Ayhan Melih: Oradaki işletme sahipleriyle paylaştık dediniz bu projeyi, peki şimdiki durum ne orda? Orada daha önce olanlar yine orada mı yoksa bir kısmı gitti mi?

Zafer: Şöyle biz o projeyi yapmadan önce bütün arkadaşlarla belediye başkanımız bir toplantı yaptı. O toplantıda arkadaşlara gerekli bilgiler verildi ve buraların kanunlar çerçevesinde arkadaşlarımıza bir daha teklif edileceği, orda zaten 34 tane dükkan yaptık biz bunun 19-20 tanesi eski dükkan sahipleriydi. Bunlardan tahmin ediyorum 15-14 tanesi yeniden sahip oldu diğer arkadaşlar, şimdi şöyle birşey var eski dükkanında 1 milyar liraya oturan insanlar tabi bu yeni dükkanlarla beraber daha evvel de konuşulduğu için kazançlarının da daha iyi olacağı düşünülerek belediye kanunlarına göre daha yüksek fiyatlarda olması gerekiyorsa onlar 12 liraya kadar yükseldi. 1200 liraya oturan insan şu anda 12 milyar liraya falan şey oldular, 12 bin liraya paralar şey olmasın. Büyük bir fark oldu, bazı arkadaşlarımız bu paraları yaptığı işlerle kazanamayacaklarını düşündüğü için maalesef sahip olamadı bu ama 3-4 kişiyi geçmez.

Ayhan Melih: Peki yine belediye ile ilgili su hizmetinin sunumunda ÇALBİR VE ALÇESU gibi yapılanmalar var bunlar hakkında neler söylersiniz?

Zafer: ÇALBİR şöyle birşey ÇALBİR'in ilk döneminde bir 5 yıl orda meclis üyeliği, 15 yıl önceki şeyde bir 5 yıl ben ÇALBİR'in ilk kuruluşunda vardım. Şimdi ÇALBİR şöyle bir kuruluş benim bildiğim kadarıyla anlatıyorum. Dünya Bankası'ndan biz ÇALBİR'i ilk kurduğumuzda Nuri Ertan o zaman işte Çeşme Belediye Başkanı, Remzi Özen Alaçatı Belediye Başkanı bu kişiler tarafından o konum yapıldığında Dünya Bankasından 10 milyon euro gibi veya işte dolar gibi iyi bir para alındığını biliyorum. Ondan sonra işte bunun yüzünden işte altyapı tamamen yapılmaya çalışıldı. Bu yapılan altyapı tamamında 5 yıldan sonra şey değişti belediye seçiminleşi

değiştikten sonra Faik Tütüncüoğlu gelince Dünya Bankası'ndan para almayı kesti. Ama bu arada barajı almak gibi bir konum oldu baraj da Alaçatı ve Çeşme Belediyesi'ne bir meblağ karşılığında verildi işte bunun yüzünden şu anda Alaçatı doğrudur ama altyapı çalışmaları devam ediyor işte bu çalışmalardan dolayı biraz pahalı bir su satıyoruz.

Ayhan Melih: Bu bir de Alaçatı Port projesi var belediyenin, onunla ilgili bizimle ne paylaşabilirsiniz?

Zafer: Yani Alaçatı Port projesine imza atmış insanlardan birisiyim bir meclis üyesi olarak. Alaçatı'ya sörften sonra Alaçatı'yı hayata geçirebilecek en önemli konulardan biri. Türkiye'de tek Fransa'nın Prot Grimaud, ben gidip görmedim bazı arkadaşlarımız meclis üyesi olarak gidip gördüler. Dünyada tek olan yerlerden biri. Bir Fransız yatırımcı tarafından başlatılan işte Aykut Mutlu Alaçatı Belediyesi'yle bunu devam ettiren konumda. Alaçatı belediyesi burda yerleriyle ilgili yüzde 20 kar payı yani mütahitle anlaşılmış gibi yüzde 20 hakkı artı şirketin yönetim kurulu başkanı hep Alaçatı belediye başkanı olması sıfatıyla artı yüzde 2 kardan. Yüzde 20 inşaatla ilgili yüzde 2'de Alaçatı belediyesi şirkete ortak olmasından hiçbir para vermeden herhangi birşey yapmadan kardan ortak olacak. Ama bu 5 yılda 10 yılda 3 yılda alınacak bir para değil alınacağı zaman konuşulacak bir para ondan sonra şu ana kadar Alaçatı Belediyesi burdan bir otel sahibi oldu. Şu anda otelimiz kiraya verdik, otelle ilgili gerekli yılda 100 küsur milyar 100 bin TL para alıyoruz. Onun haricinde ikinci bölümde 7 tane dükkan bize düştü. Bu 7 dükkandan Alaçatı'nın ihtiyacı olduğu için 5 tanesini sattık, 2 tanesi şu anda kıyıda bekliyor. Sattığımız dükkânlarda ciddi paralara satıldı ve iyi para kazanıldı. Bundan sonraki çok fazla bir yerimiz var bunlar da şey olarak geri dönecektir.

Ayhan Melih: Biraz daha sizin kişisel yaşamınızla ilgili birşeyler sormak istiyorum Alaçatı'da nerede yaşıyorsunuz?

Zafer: Alaçatı'da ben Tokoğlu Mahallesi'nde tam merkezde Alaçatı'yı tanıyanlar bilir tam merkezinde çocukluğumdan beri yaşadığım yerdeyim evlendikten sonra da yaşadığım yerin çok yakınında bir evim oldu iki kızım ve eşimle beraber yaşantıma devam ediyorum.

Ayhan Melih: Bu son 10 yılda peki sizin çevrenizde yaşayanlar değişti mi?

Zafer: Yani şöyle benim şu andaki bölgede değişen insanlar olmadı ama şu var Alaçatı şanslı bir bana göre şanslı bir konumu oldu. Alaçatı trendi çok çabuk yakaladı. Bu yakaladığında Alaçatı'ya şimdi onu sana iki türlü söylesem de bilmiyorum. Yani Alaçatı şöyle birşey oldu tam doğudan gelen arkadaşların bu memlekete girişi yaptıkları zamandı. Ama bir anda İstanbulluların Alaçatı'yı takip edip doğruyu bulduklarından dolayı ve fiyatların afakî olmasından dolayı Alaçatı çok bakir kaldı yani her elini kolunu sallayan insan buraya girmedi. Yoksa buraya karman çorman şu anda Reisdere'de gördüğümüz, Çeşme'nin bir köyü orası gibi, ha doğudan gelen kardeşlerimiz de başımızın tacıdır ama bir evde 15 kişinin falan yaşadığı değil, İstanbul'dan Alaçatı'nın şeyini yükseltecek insanlar geldi. Seninle şu an konuşma yapıyoruz ben evime gelirken arabamla yoldan geçemedim. Şu anda tahminim Alaçatı'da bin 2 bin kişi var. Bu kadar kaliteli, para harcamayı seven insanlar. Bunlar ne yaptı Alaçatı'daki insanlara, benim etrafımdaki insanlardı sizin sorunuz ama benim evime yakın 3 tane komşum değişti tabiki olumlu bir olay var. Ne oluyor insanlar, bizim insanlarımız topluyor artık evlerini satmak istemiyorlar biz evimizin altında ufak ufak birşeyler yapıp bu insanlara birşeyler satabilir miyiz mücadelesinin içine girdiler.

Ayhan Melih: Bu süreçte dışarıdan gelenlerin kout alanlarını ticari amaçlı olarak kullanımı söz konusu. Bu süreçte bu el değiştirmeler toplumsal yaşamı nasıl etkiledi?

Zafer: Ben bir sefer bu el değiştirmeyi kabul etmiyorum neden; Alaçatı içerisinde bir dükkan İstanbullu açmışsa yanında çok küçük olsa da bir Alaçatılı iş yapıyor ve bu Alaçatılı'ya çok olumlu bir şekilde destek veriyor. Nasıl oluyor bu iş? Alaçatı'da kışın Çeşme'den değişik olarak

çarşısına girince küçük küçük esnaf lar hep ışıklarını açtığı için kışın da hayatta şey oluyor. Doğrudur şeyleri malları satan insanlar nereye gidiyorlar. Şöyle bir şey oluyor bu doğanın kaçınılmaz bir kanunu. Nasıl bir kanun şimdi evi var adamın 500 milyar ediyor ama dört tane çocuğu var. Bu çocuklar nerde şey yapacaklar aynı evde yaşıyorlar. Gelin gelmiş çoluk çocuk olmuş. Bu insanların bir yere gitmesi gerekir. 500 milyara sattığı zaman işte hemen Alaçatı'nın dibinde belediyenin yapmış olduğu Sosyal Konutlar'da 4 tane alıyor yüz bin de cebinde kalıyor. Ya bir çocuğunu evlendiriyor o taraflara kaçan insanlar oldu ama biz Alaçatı Belediyesi olarak bütün arkadaşlarımıza söylüyoruz satmayın, evinizin altını işletme yapın ve kullanın para kazanacağımızı biliyoruz dedik ve bu söylediklerimizde doğru. Söylediklerimizi biliyoruz ve oldu, şu anda Alaçatı'da hiçbir insan kolay kolay satmıyor.

Ayhan Melih: Peki belediyenin buna yönelik bir projesi oldu mu? Mesela halka kredi olanakları sunmak gibi, kooperatif tarzı örgütlenmeler gibi çalışmalar oldu mu?

Zafer: Bir tane ve iki tane şeyimiz oldu bu yapmış olduğumuz yerlerde kooperatif şeyi yapmaya çalıştık.

Ayhan Melih: Kent merkezinde...

Zafer: Kent merkezinde yapma şansımız yok. Özellikle SİT alanı uygulandığı için konutla ilgili bir program...

Ayhan Melih: Şu açıdan soruyorum dışardan gelenler alıyor restore ediyorlar ve bu ciddi bir maliyet. Bunu belki Alaçatılı yapamaz bu konuda belediyenin bir projesi oldu mu?

Zafer: Yok o konuda ben bilmiyorum, benim yok.

Ayhan Melih: Şeye dönersek Alaçatılılar da açılan yerlerin kıyısında köşesinden bişeyler kazanıyorlar mütevazî olarak. Peki bu açılan kafe-restoran-butik otel tarzı yerlerin ne kadarını Alaçatılılar açılıyor?

Zafer: Yüzde 60'a yüzde 40'tır yani şu anda bizim istediğimiz konumda değil. Şu anda yüzde 60 dışardan gelen arkadaşlarımız yüzde 40, ya da yüzde 65'e yüzde 35 diyeyim daha ciddi olur neden bu ciddi bir olay. Eskiden yüzde 90'ı yabancılar tarafından önümüzdeki yıllarda bunun yüzde 50-50 ya da yüzde 60-40 olacağını düşünüyorum Alaçatılılar lehine, düşünmemin sebebi şu Alaçatılılar hayata geçirmeye başladılar bunu.

Ayhan Melih: Bu yeni açılan yerlere kafelere-barlara-restoranlara Alaçatılılar gidiyor mu hem kişisel olarak siz hem genel olarak?

Zafer: Şöyle ciddi olarak konuşmak gerekirse Alaçatılı olarak ben bu mekanların aşağı yukarı çoğunda oturdum. Ha Alaçatılılar oturuyor mu dersiniz yani yüzde 10'u geçmez.

Ayhan Melih: Neden?

Zafer: Ya şöyle 2-3 şık var. Şıkların bir tanesi maddî olay. İkincisi kiraya verdiği yerde oturmak istemiyorlar. Ben gidip oturmamın sebebi şu ben çok rahat gidiyorum ben orayı kiraya vermedim. Paramı ödeyip oturuyorum. Bir insan kendi yerine para verip oturmak istemiyor. Bir de artık çok lüks, para olarak da başkanın da söylediği bir kelime bu, onun için özellikle söylüyorum, bizim burda maalesef biz zengin insanları istiyoruz. Yani doğru, para harcayacak Alaçatı'ya para bırakacak insanları istiyoruz.

Ayhan Melih: Bu para da Alaçatılılarda yok diyorsunuz.

Zafer: Yok tabii mümkün değil.

Ayhan Melih: Peki şey Tarihi Kent Merkezi'ndeki evler el değiştiriyor, yaşayanlar Sosyal Konutlar'a gidiyor dediniz. Orasıyla kent merkezinin ilişkisi nasıl kuruluyor sizce?

Zafer: İnsanlar ne yapıyor burda oraya giden insanlar tamamen maddi konulardan yani bu kentin yaşaması için gereken konu bu. Nasıl konu bu, 3 kardeşi 4 kardeşi var, bir evi var ve tek para. Bunun haricinde gidiyor ondan sonra kiraya tutuyor ama o insan kopamıyor Alaçatı'dan, kahvesine geliyor, pazarına geliyor, bir dükkanı vardır, satıyor ama Alaçatılı insanın bir evi bir dükkanı yok bir tanesini de kıyıya koyuyor. Biraz önce söyledim ya yüzde 35-40'ını çalıştırıyor gerçekten çalıştırıyor. Eskiden 5-10 milyara kiraya verdikleri yeri ufacık da olsa bilmem ne olsa o insanlar burayı çalıştırmaya çalışıyorlar ve para kazanıyorlar.

Ayhan Melih: Kahve dediniz...

Zafer: Doğru laf, yakaladınız. Doğru ama Alaçatı'da kahve kalmadı desek bile biz işte etrafta bile olsa şu anda Cimbom Kahvesi en son en güzeldi ama olmadı işi şu anda kaldı. Yani anlaşılabilir SİT'ten karar çıkmadığı için kahve olarak kalcak orası, işte hemen bizim eski parti binamızın arkasındaki kahve devam edecek. Tabi eskiden burda şöyle birşey vardı, Alaçatı'da en fazla olan şey kahveydi. Ama kahve dediğiniz zaman 5 liraya, 1 liraya çay satıyorsun kazandığın paraydı şu bilmem ne insanlar şimdi senede 15-20 milyar kazanırken 75 milyar teklif ediliyorsa bu kahveler Alaçatı'nın çok dışına çıkmadan işte bizim garaj kahvemiz işte ona çıkmadan önce Mustafa'nın Kahvesi, Yaşar yeni yapmış olduğumuz yerde özellikle belediye olarak üç tane kahve bıraktık, Ahmet, Yaşar bir arkadaşımızın daha kahvesi var bunlar özellikle Alaçatı yaşamı devam etsin. Şu anda devam ediyor, Yeni yaptığımız dükkanlarda üç tane kahve verdik.

Ayhan Melih: O zaman size güncel bir haber vereyim kahvelerden biri kapanmış yerine başka birileri kumrucu açıyorlarmış.

Zafer: Olabilir yani ben şeyi söyleyim size. Devredemez ya vermez başkan.

Ayhan Melih: Bunun dışında bu sürecin Alaçatı'da yaşayan gençlere nasıl bir etkisi oldu?

Zafer: Şimdi Alaçatı'daki gençlerde entersan birşey var mesela ben her sene yanımda 3-4 tane insan çalıştırmak istiyorum hiç kimse gelmek istemiyor. Şimdi orda değişik bir konu var bana göre. Alaçatı gençliği benim kızım da dahil olmak üzere bir sörf Alaçatı'nın gerçeği, esas Alaçatı'nın gerçeği sörf. Şu anda sörf istasyonu dediğimiz bölgede Port'u geçince aşağı yukarı 1-2-3-4 taneye yakın sörf istasyonumuz var. Burda çalışan insanların tamamı Alaçatı'ya yakın, sörfü çok iyi öğrenip bugün öğretir pozisyonuna geçtiler bu bizim için çok büyük bir kazanç. Ve gençlerin şimdi gel benim marketimde çalış diyemiyorum ona gelmiyor çünkü orda iyi bir aktivite içerisinde sörfünü yapıyor parasını kazanıyor, öğretmenlik yapıyor iyi dostluklar kuruyor bunlar insanları cezbediyor. Yani Alaçatı biraz evvel ilk sorduğunuz soruda tarım bitmek zorunda çünkü biz turizm kenti diye kendimizi. İşte şimdi Süzer'in yanında çok güzel bir butik otelimiz oldu, Port Otelimiz oldu işte değişik otellerimiz, Seaside oluyor, Kalafat'ın yapmış olduğumuz otelimiz var, bu oteller insanların daha rahat para kazanmasını yani gidip ben biraz evvel anason ovaladım diyorum elimle ovaladım ellerim benim nasır içinde olurdu. Babamız ticaret yaparken bile bu işi yapıyordu. Şimdiki çocuklarımız hangi şartlarda olursa olsun turizmden bir şekilde para kazanmayı bana göre öğrendiler.

Ayhan Melih: Gençler çalışıyor dediniz kaç ay çalışıyorlar?

Zafer: 6 aylık bir periyotta çalışıyorlar. Diyacaksınız ki 12 ay olur mu olması için biz belediye olarak çalışmalar içindeyiz. Kışın ne aktivite olarak sağlayabiliriz diyoruz ama şu andaki görünen tek olay Alaçatı'da bilmiyorum belediye başkanım bunu size açıkladı mı ama konuştuysanız, golf turizmi. Yani şu anda Alaçatı'yı uçurabileceklerden bir tanesi golf bu bizim mecliste konuştuğumuz projelerden bir bir ikincisi çok önemli, başkanla görüştüysen söylemiştir, bizi

Alaçatı'yı hiç kimsenin yerini satmaması herhangi birşey yapmaması için gerekli tek olay Alman Üniversitesi. Biz bu üniversite ile ilgili tüm belediyeden geçmesi gerekenleri yaptık, belediye başkanımız Almanya'ya gitti. Gittiği zaman Türkiye Büyük Millet Meclisi başkanı da dahil olmak üzere o arkadaşlarla Alman işte Üniversitesi'ni kurcak insanlarla beraber, Cumhurbaşkanının da onayıyla büyük bir ihtimalle 2010 yılında ÖSS kitapçığında büyük bir ihtimalle yeri olacak bir şeydir. Bu Alaçat için milat olacak. Nasıl olacak buraya tahmin ettiğim kadarıyla bilgili, düzgün insanların yani en azından liseyi bitirmiş belli bir talebe ve üniversite doçent ve öğretim üyesi olarak 500 tane insanın gelmesi demektir. Bu insanlar Alaçatı'ya kültür bilim ve doğru şeyler getirecektir benim düşünceme göre. Ben buna kesin yüzde yüz katılıyorum, bu insanlar gelince kalacakları yerler artı Alaçatı'nın her köşesinde eskiden inek bağlanan, koyun bağlanan yerler bile küçük küçük insanların oturabileceği çok doğru yerler olacak.

Ayhan Melih: Bu şey dediniz golf turizmi benim aklıma ilk başta konuştuğumuz su konusu geliyor. Golf için Alaçatı'nın su kaynakları kısıtlı ve bu yüzden ciddi paralar ödeniyor Golf turizmi nasıl gerçekleşecek?

Zafer: Şöyle bunların planları yapılmıştı, biliyorsunuz Golf Turizmi'nde su çok önemli ve güzel bir barajımız var ama biz kesinlikle bu barajdan hiçbir şey kullanmak istemiyoruz, biz atıksuyu bir şekilde arıtarak ki bunların araştırmaları yapıldı, gerekli kontrolleri yapıldı. Yarın öbür gün golf turizmi başladığında atık suyum artıldıktan sonra oraya verilmesinde hiçbir sakınca yok. Zaten o zaman hiçbir problem kalmayacak. Bir şey daha söyleyim şu anda atık suyu ne yapıyorsunuz diyeceksiniz. Ege Üniversitesi Deniz Araştırma Birimi tarafından yapılan araştırmalara göre şu anda bütün suyumuz Alaçatı'nın belli bir yanlış söylemeyim 30 km 20 km akıntıya uluslararası sularda akıntıya katılan...

Ayhan Melih: Derin deşarj mı?

Zafer: Evet öyle.

Ayhan Melih: Bu şeyden bahsettik işte Alaçatı'da farklı projelerden bahsettiniz, bunlar ciddi bir nüfus artışı sağlayacak dediniz. Bu konut stoku bu talebi karşılayacak mı?

Zafer: Şimdi şu anda şunu söyleyim ben size Alaçatı içerisinde bu konut sorunu çözülemez. Nasıl çözülemez yani gelen insanları burda kullanmak mümkün değil ama belediyenin belli bir projeleri var bu projeler içerisinde belki yeni bir Sosyal Konut Projesi olabilir. Artı ikincisi şey içerisindeyiz bu hükümetten biz bir sefer ağızımız yandığı için bu konuyu kesinlikle çok dikkatli yapmak zorunda olduğumuzu düşünüyoruz çünkü biliyorsunuz bunda önceki Sosyal Konutlar'da hala tapuları veremedik devletle ilgili konulardan dolayı. Şu anda tahsis edilen yer üniversiteyle beraber orda yaşayacak insanların büyük bir kısmını konut olarak karşılama durumunda onun haricindekiler bir şekilde şey olacak.

Ayhan Melih: Peki bu şeye dönersek orası eksik kaldı tamalayalım istiyorum. Dışarıdan gelen girişimcilerle Alaçatı'nın yerli halkı arasındaki ilişkiyi nasıl görüyorsunuz?

Zafer: Beklediğim en güzel soruydu bu siz sormasaydınız ben size soracaktım. Alaçatı kesinlikle dışardan gelen insanlarla bu hale gelmedi. Alaçatı dışardan gelen insanları kabul ettiği için oldu. Alaçatılı gülyüzlü, Alaçatılı gelen insanlara doğru davranıyor. Yani bugün dünyanın neresinden olursanız olun geldiğiniz yandaki komşunuz sizi kabul etmezse siz hiçbir zaman o bölgede durma şansınız olmaz. Paranız da olsa kuvvetiniz de olsa hiçbir şey olmaz. Bu nerden geliyor, suyun öbür tarafından gelenler yerleştiği için hepimiz öyleyiz tüm ailemiz burda insanlara samimi davranmak insanlarla beraber olabilmenin bize vermiş olduğu avantaj diyorum. Biz kabul ettik onlar da bizi sevdiler bu birliktelik devam ediyor. Alaçatı tahmin ediyorum son 10 yıldır çok böyle silahlı, yumruklu kavganın olmadığı yerleşim yerlerinden biri.

Ayhan Melih: Toparlarsak Alaçatı'da yaşamak etrafınıza da baktığınızda daha mı kolay daha mı zor?

Zafer: Kesinlikle Alaçatı'da yaşamak ayrıcalık, çok kolay bişey. Dünya'da sabah kalktığın zaman merhaba diyebileceğin birilerini görüyorsun. Simitçiye gidiyorsun merhaba günaydın diyorlar. Ben kahveye gidiyorum hiç tanımadığım bir insan ben ona merhaba diyorum. Kesinlikle Alaçatı'da yaşamak çok daha kolaylaştı, güzel oldu inşallah bu bozulmayacak.

Ayhan Melih: Tam orda o zaman bundan sonrası için nasıl bir gelecek bekliyor Alaçatıyı?

Zafer: Ben şunu söyleyeyim size çok güzel gelecek görüyorum. Bir soruyla başlıyorum size. Şimdi siz burda 500 milyara aldığınız bir yeri yani burda da 500 milyara alan insan basit bir insan olamaz. Herkes alamaz bunu. 500 milyara alan insan burasını satmak isterse 700'e satmak zorundadır. O zaman daha kaliteli bir insan gelecektir. Ve Alaçatı hiçbir zaman kalitesinde geri düşmeyecek hep yükselecek. Gelen insanlar zaten çok kaliteli. Yani buraya artık insanlar kalitesiz demek istemiyorum yanlış anlaşılma olmasın burası yaşanabilecek insanların mutlu olacağı bir yer olacak hep ben öyle umut ediyorum. Meclis üyesi olarak da biz de fazlasını söyleyim size biz mesela birşey söylüyoruz tahta sandalye olmayan mekan istemiyoruz. Biz gece 8'den 10'dan sonra canlı müzik yer yapan yer istemiyoruz, biz bar açmak istemiyoruz. Bunu Meclis üyesi olarak söylüyorum vatandaş olarak da destekliyorum. Bunlar neyi getiriyor huzuru getiriyor. Bence siz bu konuşmadan sonra Alaçatı'nın şu çarşısında 15 metreyi resim çekip Alaçatı'nın şu anki konumunu insanların görmesini sağlamanız gerekir. Size teşekkür ediyorum.

Ayhan Melih: Sizin son olarak eklemek istediğiniz varsa

Zafer: Yoo Alaçatı'da yaşamak bana göre çok güzel bir ayrıcalık en güzel şeyi söyleyim Alaçatı'nın bir ayrıcalığını benim küçük kızım Türkmenbaşı'nın özel daveti olarak sörfü öğrendiği için önümüzdeki 12 Haziran'da özel uçakla Türkmenistan'a gidip sörf yapma becerisini sağladı bu da Alaçatı'nın bir ayrıcalığı olarak notlarınıza düşsün.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Zafer: Ben de size.

34. Zeynep Erdem – Hotel Owner

Ayhan Melih: Şimdi biraz sizin ve ailenizin hikayesini öğrenmek istiyorum, daha önce ne yapıyordunuz Alaçatı'ya ne zaman geldiniz nasıl geldiniz?

Zeynep: Ben doğma büyüme Yeşilköylü'yüm ailem de öyle ve kökle bağlıyım. Diyeceksiniz nasıl ayrıldınız ordan? Burayı oraya çok benzettim artık İstanbul öldü. Yeşilköy eski havasında değil çok karışık toplum oldu, yapılaşma hiç kontrol altında değil. Onlardan kaçarıktan ama zaten 15 senedir yazları Ilica'da oturuyorum, ilk 99'da keşfettim burayı ama o zaman imkan olmadı. Çocuklarım küçüktü, bu tarafa göç edemedim. Artık İstanbul'dan ayrılıp da burda yaşamaya karar verince bir iş yapmam lazım dedim, ne yapayım ne yapayım önce bir kafe işleteyim dedim Yıldızburnu'nda, olmadı. Sonra Babylon'un tarafında bir plaj işi olsun o da olmadı, dedim ki sen kimsenin kiracısı olamayacaksın kendi imkanlarınla küçük bir işletme kur çünkü 12 ay da hiçbirşey yapmadan oturmak da çok sıkıcı. Ondan sonra arsa aramaya başladık, önce sakin bölgelerde aradım sonra dedim Amerika'yı yeniden keşfetme çünkü o sakin bölgeleri tanıtmak çok zor. Alaçatı'nın içinin dışında bir arsa buldum. Buraya diyorlar ki ya İstanbullu olduğun belli arsayı bilmiyordun bataklığa geldin, hiç değil bilerek geldim ben buraya 1 senede burayı kurduk.

Ayhan Melih: Kaç yılında geldiniz buraya?

Zeynep: 2007 Ağustos'ta aldım arsayı, Ekim'de temel attık, 2008 Temmuz'da da açtık burayı.

Ayhan Melih: Henüz başlarındasınız. Önce İstanbul'da dediniz Yeşilköy'de?

Zeynep: İlk işim 8 sene kimyevi madde ithalatı yapan bir firmada ithalata bakıyordum ondan sonra kendi fabrikamız vardı, yemeklik mantar fabrikası kardeşim okulu bitirene kadar onlara yardımcı oldum ordaydım sonra ismi buranın ordan geliyor Sedir diye bir arkadaşımın ortak hediyeleşti eşya ev tekstili mağazası açtık İstanbul'da. Ondan sonra onu da kapattım herşeyi bıraktım buraya göç ettim.

Ayhan Melih: Siz hani daha önce de Ilıca'da yaşamışsınız bu sürecin başlarını da takip etmişsinizdir mutlaka Alaçatı'nın bu gelişim sürecini, bu gelişim sizce nasıl gerçekleşti yani burdaki temel belirleyiciler neler oldu?

Zeynep: Burdaki temel belirleyiciler... Buranın, burası önce İzmirli yani Leyla Figen, Zeynep Öziş onlarla keşfedilmiş önce yerel halk keşfetmiş ama burda çok kaliteli yani buranın yerlisi çok kaliteli göçmen ağırlıklı olması bence çok önemli, çok düzgün insanlar. O koruyucu özelliğini o sağlıyor bence. Dışarıdan gelenler, bizim gibi dışarıdan gelenler de burda kalanlar bu nasıl diyeyim... Göçmen halkla sonradan gelen İzmirli arasında köprü gibi ama onlarla uyum sağlayan insanlar yani çok farklı kesimlerden gelenler bence çok barınmıyorlar burda. Tabi bu artık butik otel ismini de kullanamıyoruz, küçük otellerin yapılması belediyenin sınırlı imar vermesi, yapışmanın kontrol altında olması da buranın koruyucu olmasına sebep bence.

Ayhan Melih: Şey dediniz yerel halkın göçmen olması etkili oldu dediniz. Sizin kişisel olarak yerel halkla ilişkileriniz nasıl?

Zeynep: Çok iyi ben çok seviyorum. Ben her sabah kendim gidiyorum ekmek almaya, bisikletle çıkıyorum. Burdan Keskin Fırın'a muhakkak Hacımemiş'ten geçiyorum çünkü orda hala daha ben eski eski o şey Mehmet Culum'un Alaçatılı kitabındaki Rumların o kapılardan çıkacağını hissediyorum yani onu bir yaşıyorum ondan sonra Dutlu Kahve'nin oraya geldiğim vakitte muhakkak her sabah oturup muhtarla bir sohbet ederiz. İlk zamanlar mesela çekiniyordum çünkü kahvenin önünde hep erkekler oturuyor, hiç rahatsız olmazlar her sabah günaydınlaşmadan geçmiyoruz onlarla. Ufak ufak sohbet etmeye başladım çünkü ben tek başına bir bayan olduğum için çekincelerim var tabiki ama çok rahat.

Ayhan Melih: Bahsettiğiniz yer Hacımemiş Mahallesi biraz daha bu sürecin baktığımız zaman görece dışında kalmış bir yer...

Zeynep: İnşallah öyle kalır.

Ayhan Melih: İnşallah kalır dediniz o zaman tam bu noktada şeyi sorayım hani siz bu Tarihi Kent Merkezi'ndeki gelişmeyi özellikle Kemalpaşa aksındaki gelişmeyi pek olumlu görüyorsunuz o zaman? Onu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Zeynep: Şimdi bakın ben lokantalara karşı değilim, barlara karşı değilim bunların hepsi olmalı ama yani en basit iki gün evvel yaşadığım yeni bir lokanta açılmış ismini vermiyecem ama yazı şekli, sunumu hiç uymuyor. Yani buranın doğal dokusunu bozmamamız lazım birşeyi yaparken.

Ayhan Melih: Peki toplumsal olarak düşündüğümüzde mesela dediniz ki ordaki evlerden Rumların çıkacağını düşünüyorum ya da ordaki kahvede oturmak sohbet etmek hoşuma gidiyor dediniz. Baktığımız zaman bugün bu Yenimeciye Mahallesi'nde, Kemalpaşa aksında ya da Tokoğlu'nun ara sokaklarında işte evler el değiştiriyor, başkaları geliyor yerleşiyor, o toplumsal doku ne oluyor?

Zeynep: Şimdi bu, yani bu hayatı seven ve burda yaşamaya hakkaten kalben inananların gelmesinde bozulmaz. Ara sokaklardaki evler bence bozmuyor onlar da kaynaşüyor benim dışardan gördüğüm kadar ama bozan daha ticari boyutlu mekanlar. Yani onların farklı yaklaşması lazım, benim gözümün önüne mesela bir Roma geliyor, Roma'da da böyle küçücük küçücük sokak aralarında dükkanlar var ama o otantiklik hiç bozulmamış. Bir vitrin yaparken ya da bir müzik yayını yaparken oraya zarar vermemek lazım. Ya da bir yemek satarken bilmiyorum o kadar çok sokağın, sokakta tabiki masalar olacak ama bütün sokağı kaplamayacak yani bunlar biraz bozuyor.

Ayhan Melih: Alaçatı'da böyle bir süreç yaşanıyor herhalde.

Zeynep: Maalesef yaşanıyor.

Ayhan Melih: Peki tırnak içinde söylüyorum İstanbullular, sizce bu, bu ne anlatıyor?

Zeynep: Ya şimdi İstanbullu para harcar, İstanbullu iyi kazanıyorsa iyi harcar fazla da hesabına da bakmaz. E burası da çok güzel gelişen bir yer onun için de geliyor ve harcıyor. Harcarken de biraz buranın huzurunu bozuyor.

Ayhan Melih: Peki siz burda mı yaşıyorsunuz yoksa yine Ilıca'da mı?

Zeynep: Ben daha çok burda yaşıyorum.

Ayhan Melih: Baktığımız da Alaçatılılar bu yeni açılan yerler gidiyorlar mı?

Zeynep: Zannetmiyorum.

Ayhan Melih: Neden, sizi ne böyle düşündürüyor?

Zeynep: Ya bi kere bu yeni açılanların rakkamları çok yüksek. Yani rakkamsal olarak bi de şimdi burda Alaçatılılar derken yerel halktan bahsediyorsunuz değil mi, onların yaşam şekline hiç uymayan mekanlar bunlar. Bunlar daha nasıl diyeyim yani sosyetenin gittiği yerler bunlar.

Ayhan Melih: Peki sizin gözleminiz, siz de bir işletme sahibisiniz Alaçatılılar böyle yerler açıp işletiyorlar mı ya da bu sürecin neresindeler?

Zeynep: Şimdi Alaçatılılar ev otelciliği yapıyorlar. Ama Alaçatılı hiç lokanta veya böyle kafe-bar sahibi tanımıyorum ben. Onlar daha çok İzmirli ve şu anda maalesef hep İstanbulluların elinde.

Ayhan Melih: Peki siz hani burda Alaçatılı çalışıyor mu sizin işletmenizde?

Zeynep: Çalışıyor, çalışıyor yani buna önem vermeye çalışıyorum ama Alaçatılılar da çok tok gözlüler, çok zor onlarla anlaşmak da. Şimdi bir elemanım Alaçatılı, bir elemanım Kütahyalı.

Ayhan Melih: Dışarıdan gelenlerin, sanırım siz de üyesiniz girerken tabelayı da gördüm, Turizm Derneği var. Bu derneği kimler kurmuşlar, niçin kurmuşlar bu derneğin faaliyetleri nelerdir mesela?

Zeynep: İlk başta kurulurken otelciler biraraya gelip Alaçatı turizmini nasıl kalkındırabilirler bu amaçla kurulmuş. Bu sene sörfçüler ve lokantalar da bu bünyeye katıldılar, baya bir genişledik. Zaten ilk o açıldıkları zaman 5-6-8 otelmiş. Geçen sene 61'de bıraktım ben bu sene bir 10 daha katılmıştır. E sörfçülerle ve lokantalara baya bir sayı arttı. Derneğin amacı hem burdaki ahengin korunması hem de turizmi nasıl geliştirebiliriz ama daha kapsamlı olması gerekiyor.

Ayhan Melih: Neler yaptı peki bugüne kadar dernek sizin de içinde olduğunuz takip ettiğiniz?

Zeynep: Valla çok güzel birşey çıkarıyor, rehber çıkarıyor Alaçatı rehberi diye, o çok faydalı bence zamanlaması biraz gecikiyor çoktan çıkmış olması lazımdı. Bi de yurtdışı fuarına katılıyor.

Ayhan Melih: Tanıtım faaliyetleri...

Zeynep: Tanıtım faaliyetleri evet.

Ayhan Melih: Peki sizin işletmeniz nasıl bir kitleye hitap ediyor, buraya kimler geliyor?

Zeynep: İstanbullular (gülüşmeler...). Yani şimdi ilk defa demin çok hoşuma gitti İzmirli bir bayan telefon etti, 60 yaş üstü 1 ay belki konaklamak istiyorum fiyatta birşey yapar mısınız dedi. Yaşasın dedim bir İzmirli de kapımı çaldı. Genelde İstanbul ve Ankaralı, maalesef sezon çok kısa burda Temmuz, Ağustos'ta geliyor. Benim amacım ne diye soracak olursanız ben kışın hafta sonları küçük şirketlerin burda şirket çalışmalarını yapmasını çok arzuluyorum. 2 hafta evvel öyle bir şirket geldi buraya İzmirli ve çok keyifli geçti yani sorduğumda sizin için verimli oldu mu çalışma diye, kaynaşma oldu dediler o da bizim için çok önemliydi dediler ama öyle şeyler hiç yok yani tatil amaçlı sörf gelenler. Yani sörfçü gelmez, sörfçüye biraz pahalı kalıyor ama hem tatil yapayım hem de arada sörf yapayım diyen, yurtdışından gelen var İstanbul'dan daha çok gelen var.

Ayhan Melih: Peki şey dediniz İzmir'den gelecek olan kişinin sorduğu soru fiyatta birşey yapar mısınız? Buraya gelenlerin sosyo-ekonomik düzeyi nedir? Yani sınıfsal olarak nereye aitler?

Zeynep: Bir genç kısım, kesim var gelen, çalışıyor, çalıştığı parayı da güzel harcıyor. Onlar bence çok yüksek değiller bence yani orta kesim, yani orta derken ortanın üstü diyeyim. Onun haricinde üst.

Ayhan Melih: Sizin hani buradaki halka ilişkilerinizin iyi olduğunu söylediniz peki buradaki yerel yönetimle ilişkileriniz ne düzeyde? Yani yerel yönetimi bu sürecin neresinde görüyorsunuz?

Zeynep: Açık olmasa...

Ayhan Melih: Oto sansür uygulamayın.

Zeynep: Ben şey kişilik olarak insan çok seviyorum, insan ilişkilerim kuvvetlidir, onun için belediyeyle ilişkilerim kuvvetli. Belediye başkanı da halkla ilişkileri de her bölümüne rahatlıkla girip çıkıyorum. Belediyeyle bizim çalışmamız nasıl dersiniz maalesef bugüne kadar bir duvar varmış. İnşallah bundan sonra o duvarı yıkıcaz.

Ayhan Melih: Onu fark ettiren ne oldu size. Bugüne kadar bir duvar varmış...

Zeynep: Ben 1 senedir burada çalışıyorum, bizim çalışmalarımızla ilgili belediyeyle biz hiç biraraya gelmemiştik şimdiye kadar, şimdi başladık. Benim inancım şu yaşadığınız bölgede belediyeyle beraber çalışmazsanız çünkü oranın en önemli mercii belediye. Çalışmazsanız bi yere kadar gidersiniz yani en basiti yani geçen hafta benim önerimle gelen bir şenlik yaptık burda bisiklet dostu Alaçatı'yı yaratmaya çalışıyoruz burda. Bilmiyorum duydunuz mu böyle birşeyi. Geçen hafta bir şenlik vardı, 7 otel biz bir araya geldik Alaçatı Yaşam Oluşumu diye bisiklet turu yaptık, çocuklara bisiklet yarışması yaptık. Bunların bütün izinleri belediye ve kaymakamlıktan alındı. Ya çocuklara zarar gelmesin nolur yol kapatabilir miyiz, tabiki hemen jandarma devreye giriyor. Ya bir şuraya buraya afiş asabilir miyiz, hemen belediye devreye

giriyor. E biz şurda bir piknik yapmak istiyoruz, niye orda yapıyorsunuz şurda yapsanıza belediye öneriyor. E maddi de yardım da bulunuyor yani daha ne yapabilir ki belediye yani.

Ayhan Melih: Bu Alaçatı Yaşam Oluşumu dediniz, bu dernekten bağımsız birşey mi?

Zeynep: Bu tamamen keyfe keder böyle, kışın çok sıkıcı burası hiçbirşey yok iş yok güç yok biz tanıştığımız dönemde bir arkadaşımız sirtaki hocalığı, daha doğrusu sirtaki yapıyordu, bize de öğretilmiş dedik. Başladı bize yani özveriyle sadece eğlence olsun diye sirtaki öğretmeye. E sirtaki yapıyorduk, oturuyorduk yemek yiyorduk ya biz sezonu uzatmak için ne yapsak. Ben dedim ki bisikleti getirmek istiyorum asbaşkanı çağıralım, hadi onu çağırdık o yolu açtı bize. İşte bir arkadaşımız dedi ki benim bir projem var Fotoralli hadi onu yapalım. Biz böyle 7 otel bir arada bir faaliyetleri, ya biz bir gezsek Doğanbey Köyü'ne gitsek, e hadi herkese de haber verelim yapalım yani sosyal bir oluşum oldu. Bir dernek falan değil sadece eğlence amaçlı kurulma da değil bir araya geldik böyle gidiyor.

Ayhan Melih: Bu şey varmış hani ilk başlarda biraz bahsettik ben oraya dönemk istiyorum. Alaçatı'nın içinden çıkanların gittiği bir alan olarak bu Sosyal Konutlar'ın olduğu yer. Siz orayı Alaçatı'nın neresinde neresinde görüyorsunuz? Toplumsal ve ekonomik olarak, kent merkeziyle ilişkisi nasıl oranın?

Zeynep: Kopuk, onlar farklı bir bölgede yaşıyorlar, kopuk. Ya ilk defa geçen gün ordan baya gençlerin Kemalpaşa'da çalıştığını gördüm o zaman benim kafamda bir soru oldu ya dedim burda bazı şeyler beni rahatsız ediyor ama hiç olmazsa bu gençlere de bir staj yapma imkanı doğuyor. İşte bu mekânları buranın dokusuna uygun yapsalardı, o gençlere de iş imkanı olsa o zaman güzel olacak yani ona bakmak lazım.

Ayhan Melih: Peki o zaman, hani geleceğe ilişkin Alaçatı'daki bu süreci de gözönüne alarak nasıl bir gelişme öngörüyorsunuz, kendi işletmeniz açısından, Alaçatı açısından?

Zeynep: Korkuyorum, bir Bodrum olacak diye korkuyorum ama güvendiğim şey şu yani İzmirli konservatif, İzmirli tutucu burdaki yerel halk ne kadar dayanıyor bilmiyorum çünkü tabi arsalar iyi para ediyor. Satarken ne kadar tartıp biçip satar, her parayı verene satar mı ama belediyenin imar planı yürüdüğü müddetçe herhalde çok doku bozulmaz. İşletme açısından da biz zaten Türkler'in ruhunda var illa ki kanun olması lazım, işte gece müziği saat 12'de keseceksin, cezayı yiyince kesecek yani bu şekilde yani ama gelişecek burası yani.

Ayhan Melih: Bodrum olmasından korkuyorum dediniz en başında, o korkuyu tetikleyen ne peki?

Zeynep: Şimdi benim hala çözemediğim bu Port Alaçatı Projesi yani bu kadar mekan bu insanlar yani dolunca buralar nolacak? E eğlence deyince bizim kültürümüzde o eller havaya eğlencesi var yani o Bodrum çağrıştırıyor hep. E bu taraftan da bu kadar lokanta açılırsa, bu kadar bar açılırsa yani başka ne açılır. Valla biraz daha sportif ve sanatsal ağırlıklı bişeyler yapmamız lazım bizim. Biraz daha yurtdışına açılmamız lazım ama bunun için de altyapımız daha hazır değil ki. Benim burda turistik işletmem var, benim burda kanalizasyonum yok, fosseptikle çalışıyorum ben. Sonra biz Alaçatı'yı bizim otelleri lüks oteller sınıfına sokuyoruz, eh daha değiliz orda.

Ayhan Melih: Son olarak hani sizin eklemek istediğiniz varsa?

Zeynep: Tek söylediğim, kalbim Ege'de, Alaçatı'da kaldı yani buranın enerjisi, sinerjisi, havası, insanları hakaten çok güzel. Yani hepimiz bence bunu korumak için çalışmalıyız başka söyleyeceğim bişey yok. Yani bence sizin bu teziniz de buna yardımcı olacaktır.

Ayhan Melih: Teşekkür ederim.

Zeynep: Ben teŖekkür ederim, size inŖallah faydalı olmuŖtur.

APPENDIX B

Tourism Encouragement Law

Law No: 2634

Date Enacted: 12/03/1982

Date of Official Gazette Published: 16/03/1982

Number of Official Gazette Published: 17635

SECTION ONE

Purpose, Scope and Definitions

Purpose

ARTICLE 1 - The purpose of this Law is to ensure that necessary arrangements are made and necessary measures are taken for the regulation and development of the tourism sector and for giving this sector a dynamic structure and mode of operation.

Scope

ARTICLE 2 - This Law comprises provisions governing the tourism sector, including definitions of cultural and tourism preservation and development regions, tourism areas and tourism centres and means of establishment and development of such regions, areas and centres and of encouragement, regulation and inspection of tourism investments and facilities.

Definitions

ARTICLE 3 - The following terms shall have the meanings given here when used in this Law:

- a) "Ministry": The Ministry of Culture and Tourism;
- b) "Cultural and Tourism Preservation and Development Regions": The regions having a high potential for tourism development, and intensive historical and cultural importance, that are to be evaluated for the purpose of preservation, utilisation, sectoral development and planned improvement and the boundaries of which are determined and declared by the Council of Ministers upon the proposal of the Ministry.
- c) (Paragraph annulled: 24/07/2003 - 4957 S.K./1. md.)
- d) (Paragraph amended: 24/07/2003 - 4957 S.K./1. md.) "Tourism Centres" : The parts or places specified to be developed on a priority basis within or outside the cultural and tourism preservation and development regions, and are of importance for tourism movements and activities, locations, sites and the boundaries of which are determined and announced by the Council of Ministers upon the proposal of the Ministry.

- e) "Tourism Establishments": Commercial ventures operating in the tourism sector jointly or individually established by real or legal persons of Turkish or foreign nationality;
- f) "Tourism Investment Certificate": Certificate issued by the Ministry to investors in the tourism sector for a specific investment period;
- g) "Tourism Establishment Certificate": Certificate issued by the Ministry to establishments operating in the tourism sector,
- h) "Certified Tourism Investments and Establishments" : Investments or establishments for which certificates have been issued by the Ministry;
- i) "Yachts" : Vessels registered as yachts in Certificates of Measurement and, in the absence of such Certificates of Measurement, all other sea-going vessels used for sports and excursions but not qualified for passenger and cargo transportation.
- j) (Paragraph Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./1. md.) "Cultural and Tourism Preservation and Development Sub-Region": Lands which contain various tourism types with at least one or more of the following technical and social infrastructures such as culture, education and training, entertainment, trade, housing, determined by a scale of 1/25 000 or less and those can be divided into sub-lands.

SECTION TWO

General Provisions

Determination of Tourism Regions, Areas and Centres

ARTICLE 4 - In the determination of cultural and tourism preservation and development regions, tourism areas and tourism centres, account shall be taken of the natural, historical, archaeological and socio-cultural tourism assets of the country and her potential for winter, hunting and water sports, for health tourism and for other types of tourism.

Procurement of Certificate

ARTICLE 5 -

a) It shall be compulsory to procure either a tourism investment certificate or a tourism establishment certificate in order to benefit from the incentives, exceptions, exemptions and rights prescribed in this law and other enactments.

b) Investments with certificates shall commence, be completed and be put into operation within the periods of time specified by the Ministry. However, such periods may be extended in cases of circumstances of force majeure acknowledged by the Ministry.

Preservation and Utilisation of Natural Tourism Resources

ARTICLE 6 - Such structures and facilities as may contribute to the preservation and utilisation, in the interests of the public, of state-owned and controlled sites may be constructed and operated in cultural and tourism preservation and development regions and tourism centres in accordance with the land use plans, subject to the conditions outlined in article 8 below and without the need to have a title deed, provided, however, that the certificates referred to in article 3 hereof have already been obtained.

Other structures, buildings and facilities may also be constructed and operated, in the interests of the general public subject to the prior permission of the Ministry in state-owned and controlled sites in cultural and tourism preservation and development regions and tourism centres, provided that such structures, buildings and facilities shall not disrupt the natural and cultural features of the region or harm tourist enterprises, and that they conform to the land use plan.

Seas, lakes and streams and their shores and banks may not be exploited in such a way as may spoil or destroy their characteristics. The exploitation of such resources, for example through extraction of sand, gravel and rocks, shall be conditional upon obtaining the permission from the Ministry, subject to prior approval of the Turkish Naval Forces Command pursuant to Law no 1738 concerning Navigation and Hydrographical Services.

Plans

ARTICLE 7 - (Article Amended: 24/07/2003 - 4957 s.k./2. Md.) Within the cultural and tourism preservation and development regions and tourism centres, the Ministry is authorised to make or to get made, to modify and to approve sua sponte, the plans of all scales.

To provide the base for infrastructure and planning process of the cultural and tourism preservation and development regions and tourism centres done by the Ministry, the information, documents and comments requested from the other public institutions and organisations shall be presented within a period of 3 months. The related works and transactions shall be realised sua sponte by the Ministry if the requested information, documents and comments are not submitted following the expiry of this period.

In the cultural and tourism preservation and development regions and in tourism centres; the sales, allocations, leases, operations related to border announcements and their modification which will be carried out by other public institutions and organisations and the structural projects which create environmental effects, are subject to the approval of the Ministry in advance.

The related principles and procedures regarding the implementation of this Article is regulated by the by-law which will be issued by the Ministry.

Use of Immovable for Tourism Purposes

ARTICLE 8 - A) Of the immovable in such places falling within tourism areas and tourism centres as have been allocated for tourism at the request of the Ministry and for which land use plans have been prepared:

(1) Forests and those owned by the Treasury shall be allocated to the Ministry by the institutions concerned.

Such allocations shall be completed after the completion of the following formalities and within one month of the date of the request:

(a) Ex officio registration of roads and excess roads covered by lands owned or controlled by the State but not yet registered in the name of the Treasury;

b) Allocation of forests for tourism and amendment of management plans thereof.

2) Those owned by public organisations shall be registered with the Land Registry in the name of the Treasury and allocated to the Ministry within not more than 2 months of the date of demand. Conditions and terms of payment relating to such assignments shall be agreed upon by and between the Ministry and institutions concerned in accordance with article 30 of Expropriation Law no. 6830.

3) Those owned by other real or legal persons and by foundations but which do not have a tourism establishment certificate shall be expropriated and registered with the Land Registry in the name of the Treasury by the Ministry and shall be transferred, within one month of such registration, to the Ministry. In the event of any disputes, litigation and proceedings shall be carried out and concluded not on the grounds of the expropriation decision but on the grounds of the price assessed therefore. The fact that a dispute may not have been settled shall not prevent the land in question from being allocated for use for tourism purposes.

(B) The Treasury shall not demand any payment from the Ministry until such time as immovable allocated in accordance with paragraph (A) above are transferred to the investors.

C) Principles, terms and prices to apply to the allocation and lease of such immovable to investors, the establishment of easement and termination of rights thereon and other conditions relating thereto shall be laid down jointly by the Ministry, the Ministry of Finance and the Ministry of

Agriculture and Forestry, which shall be under no obligation to comply with the provisions of Tendering and Bidding Law no. 2490 and Forestry Law no. 6831, D) (Paragraph Amended: 24/07/2003 - 4957 S.K./3. md.) In accordance with the provisions of the paragraph C above, the Ministry is authorized to allocate the immovable properties to real and legal entities of Turkish and foreign nationality.

To institute the rights of easement, including autonomous and permanent right of construction on these immovable properties, and among those rights required for infrastructure, establishing the unpaid easement in favour of the public institution which will realise the infrastructure, will be established upon the approval of the Ministry, by the Ministry of Finance on the conditions determined by this Ministry.

E) The acquisition of immovable in cultural and tourism preservation and development regions and tourism centres may be exempted, by decision of the Council of Ministers, from the restrictions on foreign nationals imposed by Villages Law no 442 and Real Estate Law no. 2644.

F) The provisions of this article shall also apply upon the Ministry's request to immovable at such places within the cultural and tourism preservation and development regions but outside the tourism areas and tourism centres as are allocated to tourism by the land use plans of the locality if and when an application is filed with the Ministry for an investment in such places.

G) (Paragraph Amended: 24/07/2003 - 4957 S.K./3. md.) Tourism, training and recreation enterprises and allocations on the lands which belong to the public institutions within the cultural and tourism preservation and development regions and tourism centres are abolished by the administration that has assigned the allocation, upon the proposal of the Ministry, with the approval of the Ministry of Finance and its disposal rights are granted to the Ministry.

H) (Paragraph Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./3. md.) The whole of the cultural and tourism protection and development region, or sub-region defined by plans or one or more of their plots can be allocated by the Ministry in accordance with the purpose of the plan. The allocation of the whole region or the sub-region to a main investor is put in force by the decision of the Council of Ministers and pre-permission is given to this investor by the Ministry. In case of approval of the project of the investor by the Ministry, following the arrangement of the investment license, the pre-permission is turned into the final permission by the Ministry.

In favour of the main investor, the rights of easement including the autonomous and permanent right of construction for the immovable properties, is established by the approval of the Ministry under the conditions determined by the Ministry of Finance and realised by this Ministry.

The land use plans for the whole region or the sub-regions, are made/get made and approved by the Ministry. The plots formed by these plans, provided that it

is foreseen in the allocation agreement and do not exceed the allocation period; can be leased, can get managed or the right of construction established in the Land Registry can be transferred to the third bodies by the investor to whom the right of the autonomous and permanent right of construction have been established. Every kind of building, establishment and also their independent parts constructed in the areas, allocation of which is established in the mentioned way are subject to the same procedure. Obtaining investment and establishment licences for the types and establishments, which can be licensed by the Ministry in these areas are compulsory.

The main investor is responsible for fulfilment of the obligations of the third bodies rising from the allocation agreement and its conditions. In case of the fact that the actions and operations of the main investor and third bodies contradict with the provisions related to the cancellation of the allocation mentioned in the agreement which will be signed between the Ministry and the related public institutions/organisations, the allocation established to the main investor and /or third bodies is abolished by the way it is allocated. In case of the cancellation of the allocation assigned to the main investor, the rights of the third bodies who fulfilled the liabilities according to the allocation agreement are protected. The guarantee which is the proportion of the project price defined in the allocation agreement will be given by the main investor to the Ministry before the final allocation. In case of impairment of the social and technical infrastructural obligations mentioned in the allocation agreement by the main investor, these obligations will be implemented by the Ministry through procedures determined by the Ministry by turning this guarantee into cash money. The responsibility of the Ministry towards the third bodies is limited with this guarantee.

I) (Paragraph Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./3. md.) The construction, establishment and auxiliary buildings situated on the land whose allocation is cancelled or allocation period is over are passed to the Treasury without consideration. The investor may not claim any right or payment for these.

The Ministry can demand the construction of the social and technical infrastructure services that will be realised on the allocated areas, as a whole or in part, or request the investor to cover the cost, as the allocation condition.

J) (Paragraph Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./3. md.) The urgent expropriation may be realised in accordance with Article 27 of Expropriation Law No. 2942, for the purpose of allocating the lands and plots, qualified as private properties within the Cultural and Tourism Protection and Development Regions, for tourism investments. The immovable properties which are expropriated in this way are registered in the name of Treasury in the Land Registry. The right of easement on these expropriated immovable properties including autonomous and permanent right of construction will be established for the sake of the investors for the period defined in the agreement and in return of its value if the expropriated costs are covered by the budget of the Ministry or with the costs which will be determined in accordance with the principles set forth in the agreement if it is covered by the investors, upon the approval of the Ministry, by

the Ministry of Finance and in accordance with the principles determined by this Ministry.

K) (Paragraph Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./3. md.) The areas belonging to the same investor or enterprise or using the brand name of the same enterprise can be rented, can get managed, or the right of construction established in the Land Registry can be transferred to the third bodies by the investor, in the name of whom more than one allocation has been made and in favour of whom autonomous and permanent right of construction has been established in order to realise tourism types which shall be licensed by Ministry, provided that each of these allocations remain in the same enterprise chain.

L) (Paragraph Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./3. md.) The principles and the procedures concerning the implementation of this article are governed by the regulation issued by the Ministry, within the framework of the paragraph (C), encouraging the direct foreign capital investment, bringing in the international brands, chains, technology and the standards to the country, effective area management, quality control and taking into consideration the sustainable tourism principles in compliance with social, cultural and physical environment.

Public Investments

ARTICLE 9 -(a) Infrastructural requirements of tourism areas and tourism centres, such as roads, water supply, sewage, electricity and telecommunication facilities, shall be completed by the public organisations concerned on a priority basis. Allowances allocated by the Ministry or organisation concerned to this end may not be utilised for other purposes without the prior consent of the Ministry.

(b) Public organisations shall not programme any investments directed towards tourism operations without the prior consent of the Ministry.

Price Lists

ARTICLE 10 - General principles concerning the preparation and approval of lists of prices to be charged by certified establishments shall be set out by the Ministry. Such establishments shall submit to the Ministry not later than the end of July each year the price lists they plan to implement during the following calendar year.

Certified establishments may not charge prices other than those given in the lists approved by the Ministry. Such establishments shall post the approved lists in easily visible places in accordance with the principles set out by the Ministry and shall present them upon request.

Notification

ARTICLE 11 - Investors and operators holding tourism certificates shall obtain the prior permission of the Ministry for any transfer or leasing out, in part or in

whole, of the establishment with which the certificate is concerned and for any amendment, in part or in whole, of the ownership structure and field of activity of the establishment; it shall be a condition of any such amendment that the establishment shall continue to be a tourist establishment.

Furthermore, investors holding tourism certificates shall, during the investment period, notify the Ministry twice a year of the progress of their investment, while establishments holding tourism certificates shall submit data to be used in the determination of Turkey's tourism figures to the Ministry on a quarterly basis.

Triptyques or Carnet de Passage Services:

ARTICLE 12 - (Article Rescinded: 18/04/1983 - 2817/54 md.)

SECTION THREE

Principles and Provisions Concerning Incentives

Principles of Encouragement and Co-ordination

ARTICLE 13 - Incentives in the tourism sector, and procedures and principles concerning the ways in which tourism investments and establishments may benefit from such incentives shall be specified jointly by the ministries concerned and the Undersecretariat for the State Planning Organisation under the co-ordination of the Ministry.

Priority for investments shall be, in descending order: tourism areas, tourism centres, cultural and tourism preservation and development regions and other sites designated by the Ministry.

Of the certified tourism establishments, those earning foreign exchange in the amounts that are specified annually by the Ministry for this purpose shall be regarded as exporters.

Tourism Loans

ARTICLE 14 -

(a) Tourism loans shall be allocated, on a priority basis, to investments made in tourism areas and tourism centres.

(b) The Tourism Bank Inc. of the Republic of Turkey may obtain foreign currency loans from foreign sources for allocation to certified investments in tourism areas and tourism centres .

The terms and conditions agreed upon for the loans made available by the

Treasury shall also apply to loans obtained in this way, and general principles concerning the allocation and repayment of such loans shall be established jointly by the Ministry, the Ministry of Finance and the Undersecretariat for the State Planning Organisation.

Payment of Contributions to Forestry Fund in Instalments

ARTICLE 15 -The sum payable by certified tourism establishments located in forests pursuant to paragraph (c) of supplementary article 3 of Forestry Law no 6831 shall be paid, starting in the third year of allocation, in five equal instalments over a period of five years.

Rates of Utilities

ARTICLE 16 - (Article Amended: 30/05/1991 - 3754/1 md.) Certified tourism investments and establishments shall pay for utilities such as electricity, gas and water at the lowest of the rates that apply to the industrial facilities and homes in the locality.

Communication Facilities

ARTICLE 17 - Any and all procedures and allocations in connection with requests of certified tourism investments and establishments for telephone and telex facilities shall be carried out on a priority basis.

Employment of Personnel

ARTICLE 18 -

(a) (First subparagraph amended: 27/02/2003 - 4817 s.k./31. Md.) Certified tourism establishments may employ qualified foreign personnel and experts with the approval of the Ministry and the Ministry of Interior, and provisions of Law no 2007 concerning the Trades and Services to be Performed in Turkey by Turkish Citizens shall not apply to such personnel.

However the total number of foreign personnel so employed may not be higher than 10% of the total number of employees. This ratio may be increased to up to 20% by the Ministry. The personnel in question may start working at the establishment 3 months prior to the date when it commences commercial operations.

(b) The employment of personnel aged under 21 at certified tourism establishments and covered by Law no 2559 concerning the Duties and Powers of the Police shall be subject to the prior permission of the highest civil authority of the locality.

Sale of Alcoholic Beverages and Games of Chance

ARTICLE 19 - (Article Amended : 07/08/1997 - 4302/1 md.) Certified tourism establishments shall be exempt, subject to the permission of the Ministry, from the provisions of article 178 of Public Health Law no 1593 and of article 61 of Elementary Training and Education Law no 222 which concern the sale of and licences for alcoholic beverages.

Minors aged under 18 may, if accompanied by their parents, be admitted into certified tourism establishments under Article 12 Law no 2559 concerning the Duties and Powers of the Police on condition that the Ministry has granted prior permission to this effect.

It is forbidden to open gambling places, either as an affiliate of tourism establishments or as an independent structure. The provisions in other relevant laws contradicting with this article have been rescinded.

Official Holidays, Weekends and Lunchtimes

ARTICLE 20 - Certified tourism establishments and sales stands exclusively for the sale of services under such certificates shall, during the working hours specified in the certificate issued by the Ministry, maintain their operations throughout official holidays, weekends and lunch times.

Net Commitment Authority for Next Years

ARTICLE 21 - (Article Amended: 21/02/2001 - 4629 S.K./7. md.) A The Tourism Ministry is authorized to make commitments or conclude agreements for following years provided that it does not exceed 50 % of the budget allocated for tourism marketing works such as international advertisement and that it gets the consent of the Ministry of Economy beforehand.

The Minister of Economy may transfer unearned portion of promotion and advertisement allowances of the Ministry within a particular year to the next year's allowances for using the for the same purposes.

Revenues of the Fund

ARTICLE 22 - (Article Rescinded: 21/02/2001 - 4629 s.k./7. Md.)

Use of the Fund

ARTICLE 23 - (Article Rescinded: 21/02/2001 - 4629 s.k./7. Md.)

Provisions as to Incentives in the event of Transfer

ARTICLE 24 - Those taking over the certified tourism investments and establishments on the condition that the purpose and nature thereof are not

affected by such transfer shall benefit, subject to the prior permission of the Ministry, from the same incentives.

Incentives in the Event of Termination of Tourism Activities

ARTICLE 25 - In cases where certified tourism investments and establishments may terminate their tourism activities and not resume such activities within a one-year period, they shall be liable, pursuant to the provisions of relevant enactments, to repay the monetary equivalent of the exemptions, exceptions and rights to which they became entitled under the incentive arrangements.

If, however, establishments terminate their activities by reason of circumstances of force majeure such as war, natural disasters and epidemics, the Ministry may waive their obligations of repayment, subject to the approval of the Ministry of Finance and the Undersecretariat for the State Planning Organisation

SECTION FOUR Yachting Tourism

Operation of Marinas

ARTICLE 26 - Real or legal persons may operate marinas subject to the obtention of the necessary certificate from the Ministry. However, in operations to be established by foreigners, at least one of the shareholders in such undertaking must be a real or legal person of Turkish nationality.

(Paragraph Added: 27/02/2003 - 4817 S.K./32. md.) The foreigners seeking to operate within the scope of first paragraph shall be subjected to the provisions of Law on Work Permits of Foreigners.

Yacht Operation

ARTICLE 27 - (a) Real or legal persons may operate yachts provided that they obtain the necessary certificate from the Ministry. The Ministry shall be authorised to grant permission, without having to comply with the provisions of article 823 of Turkish Commercial Law No. 6762, to hoist the Turkish Flag on those yachts which are otherwise unable to do so.

(b) Principles concerning the use of foreign-flag yachts along the Turkish coasts and between Turkish harbours shall be determined by the Council of Ministers as may be required.

Principles of Navigation in Territorial Waters

ARTICLE 28 - (a) Yachts coming in from foreign harbours to Turkish harbours and yachts leaving Turkish territorial waters en route to foreign harbours shall have to make their entry and exit through designated customs entry and exit

points.

(b) Statements made and procedures fulfilled in accordance with the provisions of Articles 34, 35 and 41 of Customs Law No. 1615 by foreign-flag yachts coming in from foreign harbours or spending the winter in Turkey at the first harbours they call at or the last harbours at which they lay anchor for winter shall also count as valid at any other Turkish ports they may subsequently call at.

(c) Sanitary formalities carried out on yachts at any Turkish port shall remain valid for a period of one year and visas shall not be required of such yachts unless they call at a foreign port. However the nearest harbour administration or civil authority shall be informed immediately in the case of any death or the outbreak of any contagious disease.

(d) Foreign-flag yachts and yachts used by foreign nationals may in regions determined and announced by the Council of Ministers with the agreement of the Turkish General Staff:

(i) cruise on routes shown in their cruise documents, and

(ii) call and anchor at harbours along the route where there is no customs office, without any restrictions for sight-seeing purposes.

Duration of Stay in Turkey of Yachts and Cabotage Rights

ARTICLE 29 - Foreign-flag yachts may stay up to two years in Turkey for maintenance, repair, docking or wintering purposes. This period may be extended in accordance with principles to be determined by the Council of Ministers.

Turkish-flag yachts of certain specifications, to be determined jointly by the Ministry of Transport and Communications and the Ministry, may be chartered to foreign nationals for such purposes as excursion, sport or entertainment. The use of yachts so chartered for commercial purposes is forbidden.

The use of foreign-flag yachts for excursion, sport and entertainment purposes shall not be regarded as commercial passenger transportation.

CHAPTER FIVE

Inspection and Penalties

Authority for Inspection

ARTICLE 30 - (Amended Article: 02/11/1988 - 3492/1 md.) The Ministry shall be exclusively authorised to inspect investments and establishments holding tourism certificates, to check those characteristics of such investments and establishments on the basis of which certificates are issued and to establish whether they maintain such characteristics as well as to categorise such establishments.

If the Ministry deems it necessary, matters on the basis of which inspections and classifications are to be made may be determined by real or legal experts designated by the Ministry. However, the Ministry shall take and implement any and all decisions based on such examinations. The qualifications of the experts, the principles and procedures for designating them, their functions and powers and the principles concerning the conduct of their examinations shall be specified in a regulation.

In cases when it so deems necessary, the Ministry shall also have examinations carried out on its behalf in accordance with the principles set forth above, to serve as the basis for inspections of investments and establishments not holding tourism certificates, in which case it shall inform the relevant authorities so that appropriate action may be taken.

Fees payable to experts to be appointed from outside the Ministry shall be paid out of the Tourism Development Fund.

Penalties

ARTICLE - 31

(a) Without prejudice to any penalties that may be imposed under other legislation, certified tourism investments and establishments failing to comply with the provisions hereof or the conditions laid down in the regulations concerning the enforcement of this Law shall be liable to the penalties described below.

(b) The fines referred to in article 33 below shall be assessed by the inspection officials and copies of minutes indicating the fine imposed shall be forwarded to the establishment in question and to the nearest tax office in order to ensure payment thereof within 7 days.

Fines remaining unpaid within this period of time shall be recovered pursuant to the provisions of Law no 6183 concerning the Procedure of Payment of Public Claims.

No objection raised or litigation entered into against such fines shall serve to halt the collection thereof.

Warnings

ARTICLE 32 - Holders of tourism certificates may be warned either by the inspectors or by the Ministry on account of faults, failures and deficiencies observed in the management and administration of the tourism investments and establishments.

Fines

ARTICLE 33 - (Article Amended: 24/07/2003 - 4957 S.K./4. md.) Fines shall be imposed on the certificate holders, in the cases and amounts given below:

- a) A fine of five hundred million Turkish Liras in cases when required corrective action has not been taken despite a warning or when more than one act is noted or when information required to be reported to the Ministry is not furnished in time or when misleading information is furnished.
- b) A fine of five hundred million Turkish Liras when a part or the whole of the establishment is kept closed continuously for a period of more than thirty days in a year without informing the Ministry.
- c) A fine of one billion Turkish Liras in cases when the Ministry or the customers are misled by means of written material, advertisement, posters, brochures and similar devices or using deceptive title or when the committed service is not given to the customer or negligence of same or when the same service which is provided to be given in another establishment with at least equivalent qualification is not offered. Provisions of specific legislation are reserved.
- d) A fine of one billion Turkish Liras in cases where it is established that offence has been committed on the premises with the involvement, fault or negligence of the proprietor or the person in charge or the personnel, regarding the protection of either personal security or the security of the property of the customer.
- e) Provided that the provisions of specific legislation related to the investments and establishments allocated by the Ministry are reserved, a fine of one billion Turkish liras in cases of transferring of whole or part of investment or enterprise, rent or changing partnership statute, title or type without permission.
- f) A fine of 20 times the excess amount charged when amounts have been charged in excess of the price indicated in approved price lists.

Excluding the fines applied in accordance with the paragraph f; within one year following the notification of a fine, in the case of a second fine due to an occasion calling for a fine, an amount equivalent to the total of the first and the second fines will be levied, and if another act calling for a fine is occurred for the third time, a fine equivalent to the total of the first, the second and the third fines will be levied.

Cancellation of Tourism Investment or Tourism Establishment Certificate

ARTICLE 34 - (Article Amended: 24/07/2003 - 4957 S.K./5. md.) Tourism Investment or Tourism Establishment Certificate,

- a) Determining an act which requires a fine fourth time within one year,

- b) Operation against the establishment types which can be licensed or termination of the tourism activity of facilities or upon the demand of the certificate holder,
- c) Occurrence of the circumstances referred to in paragraph (d) of the Article 33 and where keeping such an establishment open may be inconvenient for Turkish tourism and personal security,
- d) When it is determined that the quality of the facilities has been downgraded significantly, whether from the point of view of the tourism operation or from that of public health standards,
- e) When the facilities have ceased to possess the qualities required for certification, during the investment or operation phase, shall be cancelled by the Ministry in any of these cases.

Objections to and Litigation against Penalties

ARTICLE 35 - a) Warnings issued in accordance with the present Law shall be final.

b) Objections to fines imposed by inspectors may be raised within 7 (seven) days by petitioning the Ministry.

Upon receipt of such a petition, the Ministry shall make its final decision either to approve, to adjust or to cancel the penalty within a month at most.

c) Files for annulment of decisions of the Ministry concerning fines and for annulment of other penalties may be lodged with the administrative courts of the place where the certified establishment is located.

Other Penalties

ARTICLE 36 - a) In the event of any violation of the provisions of article 6 hereof, a term of imprisonment of three to eighteen months or a heavy fine of fifty thousand to one hundred thousand Turkish Lira or both shall be imposed;

b) Those who violate paragraph 2 of article 29 hereof shall be liable to a heavy fine of fifty thousand to one hundred thousand Turkish Lira.

The fine shall be doubled in the event that the violation is repeated.

SECTION SIX

Final Provisions

Regulations

ARTICLE 37 - Regulations governing the following shall be issued within one year from the publication of this Law:

A) Matters to be governed by regulations to take effect upon decrees of the Council of Ministers :

- 1) Matters concerning the formation of work groups to designate cultural and

tourism preservation and development regions, tourism areas and tourism centres and the functions, powers and procedures of these groups and their relations with the Ministry;

2) The issue of tourism investment and tourism establishment certificates, the nature of the management, personnel and operation of the establishments concerned and the physical conditions with which these are to comply;

3) Matters pertaining to the inspection of certified tourism investments and establishments in respect of the qualities on the basis of which the certificate has been issued, of their price lists, cleanliness, orderliness, services, management and administration and of other points including the questions of human and environmental health and security of persons and property, and pertaining to the qualifications, appointment and powers of inspectors;

4) Matters pertaining to the operation of marinas and yacht charters and to the implementation of articles 28 and 29 hereof.

B) Matters to be governed by regulations to be prepared by the Ministry in conjunction with various other ministries as follows:

1) With the Ministry of Finance:

a) Matters concerning the collection and deposition with the Tourism Development Fund of fines imposed thereunder;

b) (Subparagraph Rescinded: 21/02/2001 - 4629 S.K./6. md.)

2) With the Ministry of Interior: Matters pertaining to the employment of foreign nationals in certified tourism establishments as exempt from the provisions of Law no. 2007 concerning the Trades and Services to be Performed in Turkey by Turkish Citizens.

(3) (Subparagraph Rescinded: 24/07/2003 - 4957 S.K./7. md.)

C) Matters to be governed by regulations to be prepared by the Ministry:

1) The respective rights and obligations of those holding tourism certificates in their relations with the Ministry, each other and their customers and the conditions with which they shall be obliged to comply in such relations;

2) Principles and procedures pertaining to the penalties and fines imposed thereunder, the composition of boards at the Ministry to be in charge of taking decisions as to penalties and matters concerning the implementation of penal clauses;

3) Other matters that may be required for the enforcement of this Law.

Provisions Rescinded

ARTICLE 38 - Law no 6086 concerning the Encouragement of the Tourism Industry and the provisions governing issuing of Turkish Touring and Automobile Authority the triptych or customs clearance documents of Law No 1615 on Customs are hereby rescinded.

Supplementary and Interim Articles

Supplementary Article 1 - (Article Added: 27/10/1988 - 3487/1 md.) Without prejudice to rights previously granted and currently being exercised and rights entered into the land registry, hot and cold mineral springs resorted to for cures shall be transferred to tourism investors pursuant to the provisions hereof.

The powers of the authorities referred to in Law 927 dated 10 June 1926 and in article 2 of Law no 4268 dated 17.6.1942 as amended by Law no 6977 dated 24 May 1957 shall belong to the Ministry, provided that such powers shall be restricted solely to the tourism areas and tourism centres indicated. However, dividend and duty entitlements of provincial administrations shall be reserved.

Those beneficiaries who are not making full use of resources allocated to them in tourism areas and tourism centres may continue to make use of such resources if they submit to the Ministry a statement confirming their commitment to make full use of such resources, accompanied by their plans and projects in this regard, within one year of the date of entry into effect of a regulation to be issued pursuant to this Law and if such plans are approved by the Ministry. Otherwise, excess amounts of the spring used shall be made available to those willing to operate such spring waters.

A regulation to be issued by the Ministry in conjunction with the Ministry of Health and Social Welfare and the Ministry of Energy and Natural Resources shall lay down principles for the determination of excess amounts of spring waters used by real and legal persons, that hold a right to operate water springs resorted to for cures, the manner and conditions of operation of excess spring waters not used, the exploitation of newly discovered spring waters, and the regulation of relations with other beneficiaries in this connection.

Supplementary Article 2 - (Article Added: 30/05/1991 - 3754/2 md.) Caravans and motorcaravans owned by foreigners who have entered Turkey may remain in Turkey for up to 2 years for maintenance, repair and wintering purposes, and their owners may leave Turkey by other means.

Procedures and principles concerning the utilisation and stay of motorcaravans and caravans owned by foreigners that are permitted to spend the winter in places and warehouses designated for this purpose shall be set out in a regulation by the Ministry of Tourism after obtaining the opinion of the Ministry

of Finance.

Supplementary Article 3 - (Article Added: 30/05/1991 - 3754/2 md.) While making arrangements and taking measures to regulate and develop the tourism sector and to give the sector a dynamic structure and mode of operation, the Ministry shall take all measures to assist in the formation of professional bodies with the status of public organisations related to the sector.

Supplementary Article 4- (Article Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./6. md.) Regarding the places outside the cultural and tourism preservation and development regions and tourism centres; at places that are considered as the State Forest according to the Forest Law No: 6831 and at places that have been designated and declared for land allocation on tourism investments according to the Law on National Parks No: 2873 and regarding the decree law No: 383 on Establishment of the Institution of Private Environment Protection, land allocation for tourism investment will be done by the Ministry after obtaining the approval of Ministry of Environment and Forestry.

The pastures that are situated within the cultural and tourism preservation and development regions are subject to and bound by the aim of use implemented through the decisions related to land use plans. The qualifications of these areas are modified and registered in the name of the Treasury.

Interim Article 1 - Tourism establishment construction certificates and tourism establishment operation certificates issued under Law no. 6086 concerning the Encouragement of the Tourism Industry must be replaced within three years of the date of entry into effect of the regulation referred to in paragraph (A-2) of Article 37 hereof. Formalities concerning such replacement shall be exempt from any and all stamp duties, taxes and fees.

Interim Article 2 - (Article Rescinded: 18/04/1983 - 2817/54 md.)

Interim Article 3 - The supreme Board of Co-ordination of Tourism shall be authorised to declare tourism areas and tourism centres for the purpose hereof until cultural and tourism preservation and development regions, tourism areas and tourism centres are announced in accordance with the principles set forth in article 4 and paragraph (A) (1) of Article 37 of this Law.

Interim Article 4 - Yachts may have and use wireless equipment on board in accordance with principles to be decided upon jointly by the Turkish General Staff, the Ministry of Transport and Communications and the Ministry, until such time as new arrangements are made in this connection in Law of Radio Communications, No. 3222.

Interim Article 5 - Regulations issued under the Law 6086 concerning the Encouragement of the Tourism Industry and provisions of articles 11, 12 and 13

of the same Law not contradicting this Law shall continue to be operative until the regulations to be issued thereunder take effect.

Interim Article 6 - The carrying out of decisions to demolish structures falling under article 6 hereof shall be postponed until the end of the year 1982 in connection with facilities owned by establishments holding tourism certificates and operating in areas owned or controlled by the State.

Interim Article 7 – (Article Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./9. md.)The tourism regions, tourism areas and tourism centres that have been determined and declared before the issuing date of this Law are in force and these region, area and centres are subject to the principles which will be implemented for “cultural and tourism preservation and development regions” and "tourism centres ”.

Interim Article 8 - (Article Added: 24/07/2003 - 4957 S.K./9. md.)The works and transactions related to the plans directed to the Ministry of Public Works and Settlement for approval before the publication of this Law, are completed and approved by the Ministry of Public Works and Settlement.

Entry into Effect

ARTICLE 39 - This Law shall enter into effect on the date of its publication.

Execution

ARTICLE 40 - This Law shall be executed by the Council of Ministers.

Provisions Not Applicable to the Law

Interim Articles of Law No 4302 of 07/08/1997

Interim Article 1- The permits of lottery game enterprises granted by Ministry of Tourism before entry into force of this Law hereby shall automatically be null and void without any requirement for a further notice at the end of 6 (six) months beginning from date of publishing this Law in Official Gazette. No further operations of respective enterprises will be allowed as of the end of the respective period.

Interim Article 2- Ministry of Tourism shall be entitled to store the gaming devices and equipment and other relevant materials in gaming and lottery enterprises, to export them to the abroad, to take measures on other relevant issues and to set and regulate the terms and operations for these transactions as of the date when the operation ban is effective.

Interim article of Law No 4916 of 03/07/2003

Interim Article 2- The litigations filed against the enterprise owners who were given public land to invest for the tourism in accordance with the relevant laws and who performed the operations without getting the written approval of the relevant Ministries before entry into force of this provision or who violated the governing agreements shall be cancelled provided that the defendant pays 3 % of the project price plus the court costs in single payment; that they comply with

the contractual obligations and that they renew the agreements with the relevant banks; no other case shall be opened against new violations and the assignment shall remain effective.

The principles and conditions for implementation of this Article are determined by Ministry of Economy getting the opinions of Ministry of Environment and Forestry and Ministry of Culture and Tourism beforehand.

APPENDIX C

Spatial Planning History of Alaçatı Town

No	Type	Scale	Approval Date	Approving Institution
1	Development Plan	1/1000	20.08.1970	Ministry of Development and Settlement
2	Adjacent Area Development Plan	1/1000	13.01.1983	Ministry of Development and Settlement
3	Tourism Settlement Development Plan	1/1000	13.10.1983	Ministry of Tourism
4	Adjacent Area Revision Development Plan	1/1000	13.06.1986	Alaçatı Municipality
5	Additional Development Plan	1/1000	01.05.1987	Alaçatı Municipality
6	Additional Development Plan	1/1000	26.10.1987	Alaçatı Municipality
7	Revision Development Plan (Center)	1/1000	10.10.1989	Alaçatı Municipality
8	Development Plan (Çamlıkyol West Side)	1/1000	06.02.1992	Alaçatı Municipality
9	Revision Development Plan (Çamlıkyol West Side)	1/1000	08.10.1992	Alaçatı Municipality
10	Adjacent Area Revision (According to the Coastal Zone Law)	1/1000	18.06.1993	Alaçatı Municipality
11	Tourism Settlement Development Plan (According to the Coastal Zone Law)	1/5000	03.03.1994	Ministry of Tourism
12	Tourism Settlement Development Plan (According to the Coastal Zone Law)	1/1000	17.03.1994	Ministry of Tourism
13	II. Tourism Settlement Development Plan (According to the Coastal Zone Law)	1/1000	06.05.1994	Ministry of Tourism
14	II. Adjacent Area Revision (According to the Coastal Zone Law)	1/1000	10.06.1994	Alaçatı Municipality
15	Alaçatı Coastal Zone (Kanalkent – Port Alaçatı)	1/5000 + 1/1000	10.11.1997	Alaçatı Municipality
16	Alaçatı Conservation Master Plan	1/5000 + 1/1000	20.08.1998	İzmir Preservation Board of Cultural and Natural Heritage Number 1
17	Alaçatı Adjacent Area Conservation Development Plan	1/1000	16.06.1999	Alaçatı Municipality

18	Alaçatı Coastal Zone (Kanalkent – Port Alaçatı)	1/5000	28.03.2000	Ministry of Development and Settlement
19	Alaçatı-İzmir Environment Regulation Master Plan	1/25000	28.03.2000	Ministry of Development and Settlement
20	Alaçatı Adjacent Area Conservation Development Plan (Approval)	1/1000	28.11.2000	İzmir Preservation Board of Cultural and Natural Heritage Number 1
21	Alaçatı Tourism Center Conservation Master Plan	1/5000	28.02.2002	Ministry of Development and Settlement
22	Alaçatı Tourism Center Conservation Master Plan	1/1000	15.03.2002	Ministry of Culture and Tourism
23	Marina and Fishing Port	1/5000	22.07.2004	İzmir Preservation Board of Cultural and Natural Heritage Number 1
			10.09.2004	Ministry of Culture and Tourism
24	Marina and Fishing Port	1/1000	22.07.2004	İzmir Preservation Board of Cultural and Natural Heritage Number 1
			10.09.2004	Ministry of Culture and Tourism
25	Revision of Regional master plan (Marina)	1/25000	10.09.2004	Ministry of Culture and Tourism
26	Revision of Regional master plan (Center Additional)	1/25000	01.02.2005	Ministry of Development and Settlement
27	Alaçatı (Center) Revision of Implementation Development Plan	1/1000	11.02.2005	Alaçatı Municipality
28	Alaçatı (Center) Revision of Master Plan	1/5000	06.12.2005	Alaçatı Municipality
29	Alaçatı Urban Conservation (SİT) Area Master Plan	1/5000	31.03.2006	İzmir Preservation Board of Cultural and Natural Heritage Number 1
			08.05.2006	Alaçatı Municipality
30	Alaçatı Urban Conservation (SİT) Area Master Plan	1/1000	31.03.2006	İzmir Preservation Board of Cultural and Natural Heritage Number 1
			08.05.2006	Alaçatı Municipality
31	Alaçatı-Çeşme-Paşalimanı Culture and Tourism Preservation and Development Area Regional master plan (Abolished)	1/25000	25.04.2006	Ministry of Culture and Tourism